

Giới thiệu Đô Thị Vô Định Tiên Đế

Tên khác: Ta Mỹ Nữ Ma Đế Tiểu Lão Bà

Đã trải qua 90 năm kể từ ngày Diệp Trường Sinh rời đi Địa Cầu, tuy nhiên lúc ấy hắn đã là Tiên Đế, giờ hắn lại cảm thấy tiếc nuối thời tuổi trẻ vì vậy để đền bù những tiếc nuối đó và cũng như để góp cho tâm cảnh thêm hoàn thiện để bức phá thành Thần, hắn phá vỡ không thời gian mà quay lại khi còn trẻ...

Tác giả viết truyện để cho vui, ai đọc không hợp vui lòng đóng tab quay đi chứ đừng nói lời đáng cay

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Định Tiên Đế* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Trở về

Tiên Giới, Tiêu Dao Phủ.

Đây là một trong ba siêu phẩm tông môn tại Tiên Giới, đứng song song với Huyền Ma Tông cùng Quảng Hàn Dao Trì cung. Chỉ là hầu hết mọi người đều rõ, phân chia như vậy chỉ mang tính tượng trưng thôi, chứ tu sĩ Tiên giới chỉ cần có chút kiến thức là có thể biết Tiêu Dao Phủ mới là tồn tại đỉnh kim tự tháp, không vì cái gì, chỉ bằng tông chủ Huyền Ma Tông Nhan Như Ngọc, song sinh tỉ muội Quảng Hàn tiên tử Liễu Như Vân và Dao Trì thành nữ Liễu Như Yên đều là nữ nhân của Tiêu Dao Phủ Chủ Diệp Trường Sinh.

Tam đại tông môn tuy ba mà một, khiến cho địa vị của Diệp Trường Sinh không thể nào bị rung chuyển.

...

"Vẫn không được..." - Diệp Trường Sinh chấp tay đứng trên đỉnh núi cao nhất của Tiên Giới, lặng lẽ mà nhìn đời sống chúng sinh.

Nhan Như Ngọc đứng lạc hậu hắn nửa bước, nghe được phu quân của mình thở dài, cũng như đã thành thói quen, không thắc mắc vì sao, mà chỉ nhẹ nhàng ôm lấy một cánh tay của hắn, than nhẹ: "Phu quân, người đứng đây đã ba mươi năm rồi, mặc dù chúng ta vẫn luân phiên đến bồi người, thế nhưng tình yêu vốn là ích kỉ, người lại vô tình lạnh nhạt các nàng lâu như vậy, các nàng sẽ sinh ra bất mãn..."

Diệp Trường Sinh nghe xong thật lâu không nói gì, thế rồi hắn thở dài, lấy tay to ôn nhu khẽ xoa mái tóc nhu thuận của Nhan Như Ngọc. "Người nói đúng, là ta thất trách... Chúng ta về"

Nhan Như Ngọc khẽ ừm một tiếng, đầu rúc vào ngực nam nhân, hạnh phúc vô cùng.

...

Tiếp ba năm, hắn dường như từ bỏ, dường như quên đi vương mặc của bản thân, an tĩnh mà vui vẻ bồi chúng nữ ngày qua ngày.

...

Một ngày này, Liễu Như Yên dậy sớm nhất, nàng không thấy mình nằm trong lòng người yêu, liền dùng thần thức bao phủ toàn bộ Tiêu Dao Phủ mà tìm, chỉ tiếc là vẫn không thấy Diệp Trường Sinh đâu. Đang định đánh thức chúng tỉ muội dậy, nàng chợt nhìn thấy một tấm ngọc giản trên bàn.

"Nhu Yên, Như Vân, Như Ngọc, ta xin lỗi, thế nhưng ta không buông xuống được những tiếc nuối đã qua. Vì phu đi một chuyến, việc này hiển nhiên hữu kinh mà vô hiểm thôi, chỉ là ta muốn bù đắp sai lầm của mình, để tâm cảnh tiến thêm một bước nữa, phá ta bình chương mà tiến thêm một bước. Ta vốn không biết chuyến này đi bao lâu, nhưng thiết nghĩ dòng chảy không gian không đồng nhất, ta trở về hơn chín mươi vạn năm quá khứ, mà các người vẫn tại đây, chắc chỉ ngày mai là ta có thể gặp lại."

Lặng lặng xem lại ngọc giản thêm vài lần, Liễu Như Yên khẽ cười mà lầm bầm "Vẫn một cái tính này, không biết bao năm rồi mà không thay được... Chỉ không biết lần này hắn mang về thêm mấy cái tỉ muội..."

...

Địa Cầu, Lạc Việt, ngày 2 tháng 9 năm 2018

Khu biệt thự Từ Yên, thị trấn Hàn Giang.

Tại một vị trí hẻo lánh vắng người, không gian đột nhiên vắng vẻ như sắp gãy, thế rồi một vết nứt đen ngòm đột ngột hiện ra.

"Hô, có vẻ ta đã trở lại" Diệp Trường Sinh chui ra từ vết nứt, ngó ngang dọc vài lần, hài lòng gật gù đầu.

"Hừm, thời gian không bị sai lệch so với tính toán nhiều lắm, còn có thể chấp nhận" - hắn lầm bầm, bắt đầu hướng thẳng biệt thự số ba mà tiến.

Diệp Trường Sinh vốn dĩ không phải tu sĩ sinh ra tại Tiên Giới, mà hắn tại chín mươi vạn năm trước là người Địa Cầu. Tên của hắn vốn là Diệp Phàm, Diệp Trường Sinh chỉ được hắn dùng kể từ khi hắn bắt đầu bước vào con đường tu luyện.

Có thể nói, hắn tại thời điểm này là một người cực kì tầm thường, thuộc cái loại đặt vào trong đám đông không ai ngó lấy. Hắn mồ côi cha mẹ từ nhỏ, chỉ có một cái gia gia, mà gia gia hắn cũng bỏ hắn mà đi lúc hắn 7 tuổi.

Diệp Phàm thôi học từ cấp 2, sống nay đây mai đó, bữa no bữa đói.

Một ngày nọ, hắn nhớ không nhầm thì đó là giữa tháng 8 năm 2018, cái lúc hắn mới có 19 tuổi, chợt có một người xuất hiện, can thiệp vào cuộc đời hắn.

Nàng đến, như một đóa u lan không nhiễm khói phàm tục, lặng lẽ mà nói cho hắn rằng, nàng là vị hôn thê mà gia gia hắn cùng gia gia nàng đã kết duyên từ hồi còn nằm trong tã lót.

Nàng... đẹp, khuynh thành, khuôn mặt trắng nõn không tí vết, ngũ quan cân xứng đến hoàn mỹ.

Một đôi mắt vừa mịn hoặc lại băng lạnh, khiến người ta muốn lánh xa vạn dặm nhưng rồi lại không thể cưỡng lại sự hấp dẫn mà bị trầm luân.

Một đôi môi đỏ mọng như những trái cherry ngọt nhất, đẹp nhất được người làm vườn cẩn thận hái xuống từ những vụ mùa tươi tốt.

Đi đôi với một khuôn mặt thiên sứ ấy là một dáng người ma quý...

Đôi chân hoàn hảo khiến người ta có cảm giác thừa một phân sợ dài mà thiếu một phân sợ ngắn.

Vòng eo thon nhỏ, mà lại nhu nhu như một đám bông một tay là có thể ôm vào.

Cặp thỏ ngọc căng chặt trong chiếc áo sơ mi đang cố gắng thoát ra, trong khi những đường cong trong nơi phía dưới được phác họa rõ nét thông qua chiếc váy đen công chức cổ điển...

Diệp Phàm hồi đó thực bình phàm, thế nhưng điều này cũng không gây trở ngại hắn thưởng thức cái đẹp.

Hồi tưởng lại, nói cho công bằng, so sánh nàng với bất kì một ai trong tam nữ nơi Tiên Giới, nàng đều thiếu một phần thần vận cùng kém một phần sắc đẹp. Thế nhưng với hắn, lúc ấy và ngay cả bây giờ, nàng là một vị thiên sứ buông xuống để rồi kéo hắn ra khỏi cái hố sâu không đáy đang cắn nuốt cuộc đời của hắn, nâng bần cho hắn tân sinh.

Hào đi, vốn dĩ thiên sứ thực có đấy, thế nhưng hắn vốn không cảm kích, ngược lại hắn còn từng vặt mấy cái cánh chim ra nướng xả ớt rồi.

...

Nàng tên Cung Vô Song.

Có thể nói nếu không có nàng, sẽ không có Diệp Trường Sinh đứng đầu Tiên Giới, oai hùng một cõi. Mặc dù hắn biết, nàng lúc đầu ý định chỉ đem hắn như tấm mộc thôi. Thế nhưng hắn chưa bao giờ trách nàng, vì Vô Song đối với hắn quá tốt.

Hắn thì ngược lại... do quá tầm thường, hắn đã không ít lần gián tiếp làm tổn thương đến nàng, để nàng thất vọng về hắn...

Chỉ là, nàng vẫn không bỏ hắn mà đi.

Cũng chính vì vậy, nàng vĩnh viễn là hắn tâm ma, quấy nhiễu hắn từ hồi hắn trúc cơ, cho đến tận khi hắn nhòm ngó Thần cảnh. Chung quy, hắn hồi trước quá bình phàm, dẫn đến để lại những nuôi tiếc không thể vãn hồi...

Khê thờ dài, Diệp Phàm thu liễm tinh thần, không nghĩ đến những truyện đã qua nữa.

"Vô Song, trước đây ngươi bảo hộ ta không biết bao nhiêu lâu, cuối cùng cũng vì ta mà chết. Bây giờ ta Diệp Trường Sinh vì Tiên Đế, quyết tâm nghịch thiên sửa mệnh, đảo nghịch thời không, về đây thủ hộ người một đời... không, vĩnh sinh bình an thì có sao" - Diệp Phàm nỉ non nói.

Nghe được lời tuyên thệ của Diệp Phàm, bầu trời lập tức tối sầm lại, lôi điện bắt đầu giăng đầy trời. Từng đoạn dây xích vàng hiện ra, mưu đồ trói chặt hắn.

"Cút" - Diệp Phàm nhàn nhạt ngược nhìn lên trời, biết rằng đám dây xích này là Thiên Khóa dùng để ngăn chặn tu sĩ có tu vi vượt quá pháp tắc của một vùng thiên địa.

Cảm ứng pháp tắc nơi này một chút, Diệp Phàm nhìn ngay ra Địa Cầu không dung tu sĩ với tu vi vượt quá Lập Giới đệ nhất cảnh.

Hắn dù không sử dụng một chút tu vi nào, thế nhưng Đế thế đầu chỉ đơn giản ngăn vạn cân.

Nó có thể ảnh hưởng đến quỹ tích, vận mệnh của một phương thiên địa, do vậy mới kinh động đến thiên địa ý chí tại Địa Cầu.

Thế nhưng hắn là ai, hắn xa xa vượt qua Lập Giới cảnh quá nhiều. Địa Cầu chỉ là hạ phẩm tinh cầu, trên đó còn có trung phẩm cùng thượng phẩm. Thế rồi đến hạ thiên tu tiên giới, được mọi người hay gọi là Tu Chân Giới, cuối cùng mới là thượng thiên tu tiên giới, danh vì Tiên giới.

Mà hắn là Tiên Đế, cảnh giới đứng đầu nơi Tiên Giới, một cái Thiên Khóa con con nơi Địa Cầu làm sao có thể làm khó hắn.

Chỉ là, hắn lo lắng mình lỡ tay làm nát Địa Cầu, bèn phong ấn bớt tu vi của mình lại, chỉ cần đủ để tung hoành Địa Cầu là được....

Lời hắn nói ra khỏi miệng lập tức hóa thành một đoàn kí tự màu vàng, đâm thẳng vào Thiên Khóa, làm chúng nổ to tan biến trong không trung, lôi điện đầy trời cũng cùng lúc biến mất.

Miệng phun chân ngôn.

Hạ tầm mắt, Diệp Phàm tiếp tục hướng tới Tử Yên biệt thự số ba.

Với Diệp Phàm, việc này chỉ là một mẩu chuyện con con, không chút nào ảnh hưởng đến tâm tình vui mừng, mong ngóng của hắn lúc này. Vốn hắn còn định thông thả mà đi tới, thế nhưng cảm xúc bị đè nén chín mươi vạn năm không cho phép hắn chậm trễ thêm một giây phút nào nữa.

Diệp Phàm khẽ động nửa thức thân pháp, lách cái biến mất mà xuất hiện trước cửa biệt thự.

Cũng vì dời đi vội vã, hắn không để ý tới, nơi hắn vừa biến mất, không gian bất thành linh lại vạn vẹo, một khe hở đen ngòm chợt hiện...

...

Diệp Phàm hít thật sâu một hơi, lúc này hắn không còn là Diệp Trường Sinh, mà chỉ là một người chồng xa nhà qua lâu, nhất thời không biết đối mặt như thế nào với vợ mình.

Trong lúc hắn còn chần chờ chưa kịp có hành động, cánh cửa nhà chợt mở ra, sau đó... nàng xuất hiện.

Vẫn là đáng vẻ lạnh lẽo đó, vẫn bộ đồ công sở áo sơ mi cùng váy và tất chân màu đen đó...giống y như ngày đầu tiên hắn gặp nàng.

Cung Vô Song chẳng lại một hai giây, trên mắt hiện lên một nét ngạc nhiên.

"Diệp Phàm?"

"Ân, lão... lão bà, ta... trở về." - biết bao nhiêu cảm xúc dồn nén, để rồi cuối cùng hắn chỉ có thể học được ra một câu ngắn cụt lủn ấy, mà còn không thể nói cho lưu loát.

"Người biến đi đâu một tuần nay? Người có biết ta cho người đi tìm nhưng người dường như bốc hơi ra khỏi thế giới này hay không?" - giọng Cung Vô Song lạnh lẽo, đầy trách cứ, thế nhưng làm người hơn 90 vạn năm, hắn vẫn có thể nhận ra một tia quan tâm nồng đậm được ẩn dấu sâu phía sau lời nói vồn vã - "lại còn làm sao mà ăn mặc cổ trang như thế này?"

Diệp Phàm sống mũi tự nhiên hơi cay, 90 vạn năm tu tiên sát phạt, bỗng nhiên bây giờ về tới Địa Cầu mới nhận ra nó thật thanh bình, yên tĩnh, nhân hạ, lại một lần nữa có một cái lão bà đơn thuần mà quan tâm hắn.

Mặc dù tại Tiên giới, hắn cũng có hồng nhan, thế nhưng đó là hắn bằng thực lực mà có được, các nàng yêu hắn, sẵn sàng chết vì hắn, thế nhưng các nàng không hiểu được biểu đạt cảm xúc một cách đơn thuần, như một trang giấy trắng giống Cung Vô Song, đơn giản vì các nàng tay cũng đã nhuốm qua huyết vô số địch nhân, tâm trí cũng thực lão rồi...

Cung Vô Song thấy Diệp Phàm khẽ bóp cái mũi, còn hơi sứt sứt như sắp khóc, lòng nàng khẽ mềm xuống, nghĩ nghĩ, nhẹ giọng bảo:

"Vẫn là vào nhà trước rồi nói chuyện"

Diệp Phàm khẽ gật đầu, bước một bước vào nhà quen thuộc mà xa lạ này.

Hắn, đã trở về.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ly hôn? (1)

Diệp Phàm ngồi tĩnh tĩnh nhìn Cung Vô Song đang tỉ mỉ ủ trà, hẳn có một cảm giác có thể ngấm nung như thế này nhất sinh nhất thế.

Một hồi lâu, trà đã ngấm, Cung Vô Song rót ra cho hắn một chén trà.

"Uống đi"

Diệp Phàm hơi gật đầu, yên lặng tiếp nhận chén trà, hộp lấy một ngụm.

Vị trà đáng đáng, lại không có linh khí, thua xa với trà nơi Tiên giới hắn uống hàng ngày.

Tuy vậy, Diệp Phàm vẫn thực thích ý, vì hương vị quen thuộc này đã lâu lắm hắn không uống qua.

Cung Vô Song lại tự cho mình một chén, sau đó ưu nhã ngồi xuống đối diện với Diệp Phàm

"Người biến mất suốt một tuần nay, ngay sau cái ngày chúng ta đi tới Cục Dân Chính để đăng kí kết hôn... ta thật thất vọng người đã đi đâu?" - Cung Vô Song mở ra cái miệng nhỏ, hóp một hóp, sau đó mới nhấp nhấp môi, mở lời.

Vốn dĩ với tính cách lãnh đạm của nàng, nàng rất hiếm khi đặt ra cùng một câu hỏi hai lần, thế nhưng quả thật, lúc này nội tâm Cung Vô Song đang tràn ngập áy náy...

Nàng biết mình có một vị hôn phu từ rất lâu rồi, từ hồi nàng còn nhỏ xíu. Nàng nghe được gia gia mình nói, gia gia Diệp Phàm là một vị kì nhân, gia gia nàng cả đời chinh chiến Nam Bắc chỉ bội phục duy có hắn, gia gia nàng còn tồn tại đến bây giờ được cũng nhờ có hắn.

Cũng chính vì vậy, hai người mới quyết định nếu hai người có cháu là hai nam hoặc hai nữ, vậy sẽ là huynh đệ hoặc khuê mật tri kỉ; còn nếu là một nam một nữ, hai người sẽ thành một đôi phu thê.

Kết quả, Cung Vô Song và Diệp Phàm từ khi mới được sinh ra đã có hôn ước trong người.

Cung Vô Song không biết Diệp Phàm là ai, nàng cũng không muốn đi tìm, bởi nàng cực kì phản cảm về việc đính thân từ nhỏ như vậy.

Chỉ là gần nhất, gia gia nàng Cung Thiên Vũ tự nhiên muốn gặp hắn một lần, do vậy mới hy vọng nàng có thể tìm được hắn.

Cung Vô Song nghĩ tới, nếu gia gia hắn là một vị kì nhân, vậy Diệp Phàm hẳn sẽ không thiếu tiền, ít nhất sẽ có một cuộc sống vô lo vô nghĩ, nếu không phải là thành một tên nhị thế tổ.

Vậy mà đến khi nàng tìm được Diệp Phàm, lại thấy hắn phải đi làm công chật vật sống qua ngày, nay no mai đói.

Thấy Diệp Phàm như vậy, nàng chợt cảm thấy rằng, cho dù trước đây nàng không nghĩ cùng hắn có chút gì giao thoa, nàng cũng nên điều tra về hắn một chút... Nếu nàng làm vậy, hẳn cuộc sống Diệp Phàm đã có thể trải qua dễ dàng một chút.

Rốt cục, mạng của gia gia nàng là do gia gia hắn cứu, nàng nên lấy dũng tuyến báo đáp tích thủy chi ân mới phải.

Tìm được Diệp Phàm, ấn tượng đầu tiên hắn mang đến cho nàng là chất phác, thế nhưng đầy cao ngạo, không tiếp nhận bố thí, dù với bất kì lí do gì.

Cảm thấy hắn hơi ngốc, lại có chút bội phục hắn dù phải sống khó khăn mà vẫn không cúi đầu trước cái xã hội chỉ nói chuyện bằng tiền và quyền này.

Bất chợt, nàng nghĩ tới việc đính hôn lúc nhỏ, lại nghĩ tới tình cảnh hai người bây giờ...

Hiện tại Cung gia đang trên bờ nguy hiểm, do gia gia nàng càng ngày càng già đi, cũng không biết còn sống được bao lâu

Nàng không thể không ra sức để tạo dựng mối quan hệ, chỉ là có quá nhiều người ngấp nghé về đẹp của nàng, hy vọng đưa được nàng lên giường.

Lại thêm gia tộc chi hận không thể cho nàng đính hôn cho mấy tên hoa hoa công tử để kéo gần mối quan hệ với các gia tộc khác.

Nếu không phải Cung Thiên Vũ còn đó, chắc nàng bây giờ đã trở thành ngoạn vật của gia tộc nào. Nàng chắc chắn rằng mình sẽ không được coi trọng, bởi đây vốn là hôn nhân chính trị, phe yếu sẽ không có quyền lên tiếng.

Roi vào tay những tên nhị thế tổ đó rồi trở thành tàn hoa bại liễu, còn không bằng chấp nhận cuộc hôn nhân được định sẵn với Diệp Phàm, Cung Vô Song nghĩ vậy.

Ít nhất, nàng không thấy phản cảm khi để Diệp Phàm sống chung trong nhà mình.

Nàng suy xét qua, cảm thấy hắn vốn sống trong lao khổ mà vẫn giữ được vẻ cao ngạo, chắc chắn sẽ khinh thường việc sử dụng sức mạnh mà đầy ngả

nàng.

Nàng lại có thể dùng hấn như một tấm mộc, ngăn chặn các vụ đình hôn khác mà các thân thích trong tộc ép nàng.

Hấn, dưới sự giúp đỡ của nàng, sẽ có thể có một cuộc sống tốt đẹp hơn, ít nhất không phải lo tới cái ăn cái mặc.

Có thể nói, Cung Vô Song có ý nghĩ thật thiên chân, nhưng cũng vì vậy mà vận mệnh đã đưa nàng cùng Diệp Phàm đến với nhau.

Nàng cho rằng... cứ như vậy, hai người chỉ có phu thê chi danh, còn hấn sẽ không bao giờ có phu thê chi thực... Nàng sẽ cố thử một lần, dù không nghĩ mình có thể yêu Diệp Phàm... Rốt cuộc giữa hai người có một khoảng cách quá lớn về lối sống và thói quen, không thể nào hợp nhau.

Thế nhưng, để Cung Vô Song chợt tỉnh ngộ ra là khi Diệp Phàm thần bí mất tích ngay sau cái đêm hai người lãnh chứng.

Nàng nhận ra, lấy hấn làm tấm mộc là một nước cờ cực kì không khôn ngoan, bởi hấn chỉ là người thường không tiền không thế, lấy năng lực của gia tộc nàng, cùng với những tên nhị thế tổ kia, âm thầm giết chết Diệp Phàm có thể nói là một bữa ăn sáng.

Nàng vội vã cho người đi tìm hấn, thế nhưng đã tìm một tuần rồi mà không thấy tung tích.

Nàng cực kì hối hận, nàng không dám nói cho Cung Thiên Vũ, lại thầm cầu nguyện hấn không có chuyện gì.

Nếu được lặp lại một lần nữa, có lẽ nàng sẽ không thực hiện cuộc hôn nhân này.

Chỉ tiếc, có lẽ đã quá muộn...

...

Sáng hôm nay, nàng như thường lệ vừa định ra cửa để tới công ty, chợt nhìn thấy Diệp Phàm.

Trong một khoảnh khắc, nàng không tin vào con mắt của mình, còn nghĩ bản thân bị ảo giác.

Nàng tìm kiếm hấn cả một tuần, không thấy tung tích, vậy mà rồi tự nhiên hấn lại xuất hiện, còn ăn mặc cổ quái.

Không kìm chế được cảm xúc, nàng bắt chước hình tượng băng sương lãnh đạm của mình mà nặng lời với hấn.

Thực ra ngay khi phát tiết xong, nàng lập tức hối hận.

Theo nàng nghĩ, dưới sự ám toán mà hấn có thể tồn tại trở về, đã là cực kì may mắn. Nếu nói ai là người nên phát tiết, phải là hấn mới đúng. Nói cho cùng, nàng là người kéo hấn vào.

Ngay lúc đó, nàng lại thấy hấn khẽ vuốt mũi, còn tưởng Diệp Phàm cảm thấy ủy khuất vì sau một tuần trải qua, trở về lại còn bị nàng quát nạt.

Cung Vô Song tâm tư thiện lương lại đơn thuần, lập tức càng thấy áy náy, vội vàng kéo hấn vào nhà.

Nàng vốn không định hỏi gì, chỉ chờ cho hấn lấy lại tinh thần, liền đưa ra đơn ly hôn, để hấn không bị dính vào cuộc tranh đấu này.

Rốt cục như đã nói, tính cách thanh lãnh không cho phép Cung Vô Song lại mở lời hỏi cùng một vấn đề thêm một lần nữa.

Chỉ là nàng thực sự tò mò, lại lo lắng, lại áy náy nên mới không kìm lòng được mới mở lời lần thứ hai.

...

Nếu Diệp Phàm lúc này đọc được tâm tư của nàng, hấn chắc chắn sẽ tiến lại gần, cốc cho nàng một cái thật đau mà bảo: "Nữ nhân ngọc"

Đường đường Tiên Đế Diệp Trường Sinh, làm sao có thể vì một nữ nhân to tiếng mà bị ủy khuất tới sứt sứt mũi.

Lại càng làm hấn sẽ vô ngữ, là trí tưởng tượng phong phú của nàng.

Bởi, hấn biết rõ việc mình biến mất một tuần là do sự sai lệch trong quá trình đảo nghịch thời không, chứ không có một tên nhị thế tổ nào ám sát hấn cả.

Sẽ có, nhưng lúc này thì chưa.

Ngay khi hấn quyết định thời điểm mình quay lại, "Diệp Phàm" tại thời điểm đó trở đi trên tuyến thời gian sẽ biến mất vĩnh viễn để chờ hấn về thay thế, đây cũng là một trong những quy luật bảo toàn để không có sự nhiễu loạn về thời gian xuất hiện.

Chỉ là có vẻ, pháp tắc không gian và thời gian đạt đến cảnh giới sơ khuy môn kính vẫn chưa đủ để hấn có thể quay về chính xác thời điểm hai người vừa lãnh chứng tại Cục Dân Chính mà bị lệch mất một tuần, do vậy mới có sự kiện hấn bị mất tích thần bí trong bảy ngày.

Diệp Phàm đoán vậy, và hẳn biết sự thật cũng sẽ không lệch đi đâu, thế nhưng hẳn lại không thể nào giải thích được điều này cho Cung Vô Song.

Nàng, rồi sẽ tu tiên, sẽ dòi đi cùng hẳn.

Thế nhưng chưa phải bây giờ, đến thời điểm thích hợp, hẳn sẽ nói.

Hiện tại nàng không cần biết, cũng không nên biết.

Vì vậy, hẳn lựa chọn im lặng. Hẳn có thể bốc phét ra một câu chuyện để lừa gạt, thế nhưng hẳn không muốn nói dối nàng.

...

Thấy Diệp Phàm chỉ yên lặng uống trà mà không nói, Cung Vô Song đoán rằng có lẽ nàng đã kích thích tới những kí ức tăm tối trong một tuần mà hẳn muốn quên đi, nàng nghĩ rằng hẳn không muốn nhắc đến chúng nữa, thế nên cũng yên lặng mà uống trà, thỉnh thoảng lên đưa mắt nhìn hẳn, trầm ngâm.

Nàng chợt để ý, sau một tuần biến mất, Diệp Phàm dường như thay đổi một người.

Đầu tiên là Cung Vô Song nhận xét hẳn rõ ràng biến soái hơn rất nhiều, nhưng lại không phải là cái vẻ đẹp giống như mấy nam minh tinh hạng nhất.

Diệp Phàm cụ thể không có sự thay đổi lớn về ngoại hình, thế nhưng hẳn không còn nét ngây ngô mới lớn cái ngày hai người gặp nhau mà trông có vẻ phong trần, đầy vẻ thâm thúy mà lãnh đạm như một người đã từng qua thương hải tang điền, nhìn thấu mọi việc.

Kể đến là ánh nhìn của hẳn.

Đôi mắt của Diệp Phàm khi mới gặp nàng hiện lên một vẻ quật cường không thể bị khuất phục, dù trải qua gian khổ cũng không bị mài mòn...

Vậy mà bây giờ đã hoàn toàn biến mất không còn, thay vào đó là một đôi mắt sâu thẳm như một vùng biển cả, khiến ai cũng không thể nhận ra tâm tư của hẳn.

Đặc biệt là, Diệp Phàm bây giờ trở nên cực kì tầm thường, tầm thường đến cho dù nàng ngắm hẳn thật kĩ, cũng không nhìn ra được một điểm nào đặc biệt từ hẳn, điểm mà khiến nàng có thể nhận ra hẳn giữa đám đông.

Diệp Phàm tầm thường đến mức bất thường, khiến quanh người hẳn như được bao phủ bởi một lớp sương mù. Giống như khi nàng quay mặt đi rồi cố gắng phác họa Diệp Phàm trong đầu, nàng chỉ có thể tưởng tượng ra một bóng hình mờ ảo vậy.

Trong chốc lát, Cung Vô Song không tự chủ được mà nhìn hẳn chăm chăm.

Diệp Phàm bị nàng theo dõi như vậy, cho dù có 90 vạn năm tu dưỡng, hẳn vẫn thấy chút mất tự nhiên, hẳn húng hắng khê ho nhẹ một tiếng.

"Lão bà, trà thật ngon" - hẳn nhẹ nhàng lên tiếng, đánh vỡ không gian im lặng giữa hai người.

"Hả... a, người muốn uống thêm không?" - Cung Vô Song bị Diệp Phàm đánh thức khỏi suy tư, giật mình mà phản xạ lại.

Diệp Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt đón lấy ánh mắt Cung Vô Song, kiên nhẫn chờ nàng phản ứng.

Hẳn có thể nhận ra ngay từ khi hẳn bước vào nhà, Cung Vô Song có lời muốn nói với hẳn, chỉ là có vẻ nàng không biết mở lời ra sao, thế nên mấy lần muốn nói lại thôi.

Nàng không biết làm sao, vậy thì để hẳn bắt đầu là được.

Cung Vô Song ánh mắt chồn tránh không nổi nữa, bèn đáp lại cái nhìn của Diệp Phàm, thế rồi nàng khẽ thở dài một tiếng nhỏ mà nói:

"Diệp Phàm, chúng ta ly hôn đi."

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ly hôn? (2)

"Ly hôn?" - Diệp Phàm buông chén trà xuống bàn, nhàn nhạt nhắc lại.

Cung Vô Song đang chờ đợi phản ứng trên khuôn mặt của Diệp Phàm, dù là bất ngờ, hay nhẹ nhõm, hay vui vẻ,... thế nhưng để nàng phải thất vọng là từ đầu đến cuối gương mặt của hắn vẫn vô bi vô hi, khiến nàng không làm sao dò xét được tâm tư của Diệp Phàm.

Điều này khiến Cung Vô Song vô cớ trong lòng nhàn nhạt có chút mất mát.

Chả lẽ, trong mắt Diệp Phàm, cuộc hôn nhân này thật không có chút ý nghĩa tới mức cho dù có phải ly hôn, hắn cũng không thêm phản ứng?

Nàng nhớ đến hình ảnh Diệp Phàm miễn cưỡng đi theo nàng đăng ký kết hôn, hắn còn làm rõ với nàng hắn chỉ qua là thay gia gia hắn làm trọn lời ước hẹn, còn hắn đối với nàng không có bất kì một chút hứng thú nào...

Mang tâm trạng rối bời, Cung Vô Song đi vào phòng ngủ, rút từ trong ngăn kéo tủ ra một tập hồ sơ.

Lấy ra tờ đơn ly hôn đã ký sẵn tên mình, Cung Vô Song ngần ngừ một chốc, thế rồi quay ra ngoài, đặt nó trước mặt Diệp Phàm.

"Người... ký tên vào đây, sau đó chúng ta đến Cục Dân Chính làm thủ tục ly hôn."

Diệp Phàm không nói gì, ngó xuống phía cuối tờ giấy đã được Cung Vô Song kí sẵn tên nàng, không khỏi nhú mày.

"Người yên tâm, tuy chúng ta không còn là vợ chồng, thế nhưng mỗi tháng ta vẫn sẽ chuyển đến tài khoản của người một số tiền để người có thể có một cuộc sống thoải mái" - Cung Vô Song nhìn thấy Diệp Phàm nhú mày, còn tưởng hắn ngần ngại sau khi ly hôn sẽ phải quay về cuộc sống nghèo khổ, lạnh lùng nói.

Tuy nàng nói lạnh băng, thế nhưng câu nói ấy ngay lập tức chạm tận vào sâu trong điểm mềm mại nhất của một trái tim sắt đá với hơn 90 vạn năm tranh đấu chém giết, làm Diệp Phàm bất giác có cảm giác tim mình bị xiết lại... hắn nhất thời thờ dốt.

Nữ nhân này, vẫn là như thế ngốc! Diệp Phàm than thầm.

Thực sự lúc này hắn chỉ muốn lao ra mà ôm lấy thân hình mềm mại kia, để ghì nàng vào lòng, để mà hòa tan nàng... hắn muốn ôm nàng thật chặt cho bù nổi nhớ biết bao năm xa cách, để cho nàng biết hắn yêu nàng biết chừng nào.

Chỉ tiếc là, giờ phút này chưa phải là thời điểm để cho nàng biết.

Diệp Phàm thả chịu giãy vò, chịu kìm nén cảm xúc của mình thêm nữa, hắn cũng muốn giữ cho Cung Vô Song thêm vài năm làm người thường vui vẻ, vô tư.

Hắn muốn giữ lại một Cung Vô Song thanh lành, lại đáng yêu, thiên chân vô tà.

Hắn không muốn cho nàng tiếp xúc quá sớm với cái thế giới đầy máu me và xương cốt, nơi chỉ có bạo lực có thể giải quyết hết thảy, nơi mà chỉ có người mạnh nhất mới có thể sống tiêu dao.

Phảng phất trước mắt hắn, một đoạn truyện xa xăm hiện ra, đoạn truyện mà đối với Diệp Phàm đã cách đây hơn 90 vạn năm...

...

Trong một bệnh viện, phòng hồi sức sau phẫu thuật.

"Ký tờ đơn này đi, sau đó chúng ta không còn là vợ chồng" - Cung Vô Song mặt vô biểu tình, đưa một tờ giấy ra trước mặt Diệp Phàm.

"Àn?" - Diệp Phàm khó khăn gờ lên cánh tay quần đầy băng gạc của mình, cầm lấy tờ giấy.

"Tiền viện phí của người ta đã chi trả hết, sau này chúng ta sẽ không còn liên quan" - Cung Vô Song đặt một cái bút xuống trên chiếc bàn cạnh giường bệnh, sau đó lạnh tanh bước ra khỏi phòng, vọng lại một câu - "Chiều nay ta sẽ quay lại."

Nhìn nữ nhân mặt mày lạnh lẽo vô cảm như vậy, Diệp Phàm có chút khó chịu.

Dù là trên danh nghĩa, dù là không có tình cảm, tốt xấu gì cũng là phu thê có hôn chứng, nàng chả lẽ không thể hỏi được một hai câu quan tâm đến thương thế của hắn hay sao?

Diệp Phàm thô bạo, bắt chấp cái đau đơn mà lật lên lật xuống tờ giấy ly hôn.

Hắn thực sự muốn ký phất một cái, để sau đó không phải nhìn thấy mặt Cung Vô Song nữa, thế nhưng kinh nghiệm sống những ngày gian khổ nói cho hắn, hắn cần phải bình tĩnh lại trước đã.

Chợt, Diệp Phàm nhìn thấy một tờ giấy rớt ra, có vẻ như lúc trước được kẹp giữa hai trang tờ đơn.

Bắt lấy mẫu giấy, Diệp Phàm bắt đầu đọc vài dòng chữ được viết ngay ngắn bằng bút máy.

"Người yên tâm, tuy chúng ta không còn là vợ chồng, thế nhưng mỗi tháng ta vẫn sẽ chuyển đến tài khoản của người một số tiền để người sử dụng, người sẽ không phải quay lại với cuộc sống khổ cực hồi trước"

Diệp Phàm đọc xong dòng này, hấn trong chốc lát không biết mình nên phản ứng như thế nào.

Đây là trần trụi bổ thí, trần trụi khinh miệt... vẫn là thực sự lo lắng, thực sự quan tâm?

Nếu nói khinh miệt, Diệp Phàm phản ứng đầu tiên là không thể nào, điều này không giống với tính cách của Cung Vô Song mà hấn hiểu biết thông qua ba tháng sống chung cho lắm. Và lại, nàng khinh miệt hấn để làm gì?

Nếu nói là quan tâm, vậy tại sao nàng phải ly hôn với hấn?

Đưa mắt nhìn lại tờ giấy, Diệp Phàm để ý thấy các nét chữ trông thật run rẩy, giống như thể người viết viết chúng khi cảm xúc đang không ổn định.

Hấn còn nhận ra có thật nhiều vết mực bị nhòe nước. Lúc đầu hấn nghĩ chả qua do Cung Vô Song bất cẩn thôi.

Thế nhưng nghĩ lại, tính tình Cung Vô Song cẩn thận như thế nào, hấn còn không biết hay sao.

Chả nhẽ, nàng... khóc? Diệp Phàm không nhìn được mà nghĩ theo chiều hướng ấy.

Lắc lắc đầu, hấn tự động loại bỏ hình ảnh Cung Vô Song đôi mắt sưng đỏ, gương mặt ủy khuất trông thấy mà thương trước mặt mình.

Nghĩ thôi đã thấy không giống nàng...

...

Lật qua lật lại tờ giấy, Diệp Phàm lại để ý tới mặt sau giấy nhấn có một dòng chữ thật nhỏ được viết, thế nhưng rồi bị gạch bỏ chẳng chịt.

Hấn có một cảm giác đọc được dòng chữ này, hấn sẽ phần nào giải đáp được thắc mắc của mình.

Một tia tinh quang hiện lên, Diệp Phàm với lấy tờ đơn ly hôn, tỉ mỉ mà nhìn từng chút một.

Còn tốt, đúng như hấn đoán, Cung Vô Song sử dụng đơn ly hôn làm giấy kê lúc viết tờ giấy nhấn này.

Nén tò mò, hấn vội vã nhò y tá trực ban cho mượn một cây bút chì cùng một cái tẩy

Hì hục nửa ngày, Diệp Phàm mới luận ra được dòng chữ bị gạch bỏ là cái gì...

...

Hít một hơi thật sâu, Diệp Phàm tẩy sạch đám bút chì hấn tô đen trên tờ đơn ly hôn, gấp tờ đơn lại ngay ngắn đặt trên bàn.

Hấn xé tờ giấy nhấn thành nhiều mảnh thật nhỏ, nắm chặt chúng trong tay mình.

Hấn quyết định không ký tờ đơn này, cho dù vì bất kì lý do gì.

"Lão công, ta xin lỗi"

Tại đó, là dòng chữ mà Cung Vô Song đã viết, rồi lại gạch bỏ.

...

Cung Vô Song lặng lẽ nhìn Diệp Phàm, chợt phát hiện ra hấn tuy còn nhìn vào trang giấy, thế nhưng lực tập trung đã dành toàn bộ cho những suy nghĩ nào đó của hấn.

Nếu nói lúc trước nàng còn tràn ngập áy náy, vậy thì bây giờ đã tiêu tan hết hơn nửa.

Bởi lẽ, nàng đang cảm thấy tội lỗi thất vọng và đau đớn khi nhìn thấy Diệp Phàm dường như không để ý một chút nào đến cuộc hôn nhân này, mặc cho nàng muốn sao thì muốn.

Hôn nhân với một người con gái vốn mang ý nghĩa cực kì quan trọng, với Cung Vô Song cũng không ngoại lệ. Chỉ là, với tính cách lãnh đạm của nàng, nàng không giỏi bộc lộ điều ấy ra mà thôi.

Từ trước đến giờ, đàn ông năm the bảy thiệp thì dễ dàng.

Thế nhưng có mấy người phụ nữ sau khi đã trải qua một lần hôn nhân, đã thành tàn hoa bại liễu, lại thuận lợi kết hôn lần thứ hai?

Xã hội này vốn bất công, dù cho tư tưởng trọng nam khinh nữ đang dần mất đi, thiên hạ vẫn thích thú hơn khi dành những lời đả đốn cay cho phái yếu.

Vô hình chung, nữ nhân một khi đã xác định kết hôn với ai, đó là trông mong mình có thể dắt tay người ấy đi tiếp chặng đường đời còn lại.

Ai bảo Cung Vô Song không muốn vậy, cho dù lúc đầu nàng chỉ định dùng Diệp Phàm như một tấm mộc?

Cung Vô Song biết mình với Diệp Phàm căn bản chưa có tình cảm gì, nàng lại là người sai khi kéo hắn vào chuyện nguy hiểm... thế nhưng nhìn thấy hắn hoàn toàn làm lơ nàng, không đếm xỉa gì đến việc ly hôn, cũng như khi hắn thắng thường nói với nàng hắn không có bất cứ cảm xúc nào với nàng... con tim nàng vẫn ần ần có chút đau đớn.

Khi đặt bút kí tên vào tờ đơn ly hôn, nàng đã suy nghĩ rất lâu.

Nàng quyết định làm thế này, là để bảo vệ tính mạng cho Diệp Phàm...

Nàng đã nghĩ rằng, sau khi ly hôn, nàng vẫn sẽ bí mật tạo điều kiện để hai người có cơ hội giao thoa... nàng muốn cho chính mình một cơ hội để tìm hiểu hắn...

Cuối cùng dù có thích được hắn hay không, nàng vẫn mong muốn sau khi gia tộc đã giải trừ được nguy cơ, tính mạng của Diệp Phàm không còn bị ai đe dọa, nàng sẽ quay lại với hắn...

Đúng, hai người sẽ lại kết hôn, bởi nàng chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ tái hôn với một người khác.

Kể từ lúc hai người ra Cục Dân Chính lãnh chứng, hắn đã là người nàng quyết định sẽ cùng nàng bước tiếp trong tương lai, cho dù có lẽ hai người sẽ tồn tại rất lâu để yêu nhau, có lẽ sẽ vĩnh viễn không thể.

Thế nhưng hắn là chồng nàng, vì vậy nàng mới phải mất công lo lắng cho an nguy của hắn, mới phải mất công dàn xếp việc ly hôn để hắn lánh đi mũi nhọn.

...Chỉ là, nàng chủ định phải thất vọng rồi.

Cung Vô Song nghĩ rằng mình cố gắng, vậy ít nhiều Diệp Phàm cũng phải cố gắng một chút, để hai người có thể tiến lại gần nhau hơn.

Vậy mà, những gì hắn đang làm là thờ ơ. Không hỏi nguyên do, cũng không có bất kì cảm xúc nào.

Cứ như thế, hắn là người qua đường, mọi chuyện đang không có một may mảy liên quan đến hắn vậy.

"Diệp Phàm, ngươi có đang nghe ta nói không?" - Cung Vô Song lạnh lùng hỏi, đằng sau sự lãnh đạm ấy đã ần ần có một chút tức giận.

...

Diệp Phàm mặc dù hồi tưởng có chút nhập tâm, thời thời khắc khắc lại vẫn luôn để ý tới Cung Vô Song, dĩ nhiên đã nhìn ra được sự biến đổi thái độ của nàng.

Dùng đầu ngón chân cũng biết tại sao nàng lại thế, Diệp Phàm vội thu liễm tâm thần, để cho đầu óc mình quay lại với hiện tại, tránh cho nàng thực sự sinh khí.

Hắn thăm thán.

Kỉ ức về những nuôi tiếc, là một thứ tốt, nó khiến con người ta không mắc lại cùng một sai lầm khi đối mặt với cùng một trường hợp lần thứ hai.

Tuy vậy, nó cũng là một thứ thuốc độc, bởi nó khiến con người ta mỗi lần nhìn vào lại lâm vào vòng xoáy của những hối hận tự trách, mà không phải ai cũng có thể thoát ra được, bởi không phải ai cũng đủ quyền năng giống như Diệp Phàm, quay lại thay đổi hết thảy.

"Vì sao?" - Diệp Phàm ngón tay gõ gõ xuống mấy tờ giấy theo một nhịp điệu quái lạ.

Hắn biết Cung Vô Song lúc này cảm xúc đang cực kì phức tạp. Thế nhưng do hắn có niềm tin, cũng có khả năng thay đổi hết thảy để mang cho nàng hạnh phúc, việc duy nhất lúc này hắn muốn là trêu chọc nàng một tí.

Àn, tuy có vẻ không đúng dịp, nhưng hắn không nhịn được, hắn đã đợi hơn 90 vạn năm rồi.

...

Câu hỏi của hắn chợt lùn, thế nhưng Cung Vô Song hiểu rõ hắn muốn hỏi gì.

Trong lúc nhất thời, vẻ băng giá cao quý của nàng chợt biến mất... Khuôn mặt của nàng khẽ đỏ lên, hai bàn tay không tự chủ được mà nắm lấy eo áo sơ mi, chà xát qua lại, hơi cúi gằm xuống.

Trông Cung Vô Song lúc này sẽ không ai liên tưởng đến một vị thiên chi kiều nữ lạnh băng, cự người ngàn dặm, mà giống như một nàng tiểu tức phụ bị úy khuất vậy.

...

Diệp Phàm nhìn thấy Cung Vô Song như vậy, thật muốn bật cười, tuy nhiên hấn cố nén xuống, gương mặt không đổi sắc.

Hấn đương nhiên đã biết lý do, thế nhưng hấn muốn nghe lời giải thích của Cung Vô Song.

Hay nói cụ thể hơn, hấn muốn nhìn về mặt khó xử, quần thái của nàng khi không muốn bộc lộ những cảm xúc chân thật, nhưng rồi lại không biết nói dối ra sao.

Không phải nói, hấn không thích bộ dạng lãnh đạm của nàng, chỉ là nàng lúc này trông đáng yêu hơn rất nhiều.

Hồi tưởng lại một đời, hấn cũng vô tình mới biết được nàng còn một mặt khác dễ thương như vậy.

...

Chỉ tiếc là, mong muốn của hấn lập tức bị đánh gãy bởi tiếng chuông cửa bỗng reo lên.

Nheo neho mắt lại, Diệp Phàm điều khiển thần thức phóng ra ngoài.

Khóe miệng của hấn bất giác nhấc lên một nụ cười lạnh.

Ra là, ruồi bọ đã đến.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ruồi bọ

Cung Vô Song trên mặt không có chứa một tia cảm xúc, đứng ngay trước cửa lớn dẫn vào nhà, đối mặt với một thanh niên ăn mặc quần áo sang trọng là lượt, chỉ nhìn thôi là biết thuộc loại có tiền, khí chất mùi phấn công tử con nhà không quyền thì quý.

Thái độ cùng cách đứng của nàng đã nói rõ, nàng không muốn hấn bước chân vào trong nhà.

"Quý Minh Dương, mời người dời đi, nhà ta không chào đón người" - giọng nói nàng cường ngạnh, rét buốt, còn lạnh lẽo hơn rất nhiều lần khi nàng nói chuyện với Diệp Phàm.

Nói thật, nàng lúc này có chút hối hận vì vội vã mở cửa mà không nhìn qua camera trước đây.

Chỉ tại Diệp Phàm! Là hấn làm tâm ta loạn quá nên ta mới có thể quên mất thói quen ấy, Cung Vô Song lập tức ngạo kiều mà âm thầm quy tội cho hấn.

"Vô Song, người làm ơn đừng đối xử với ta như vậy có được không? Người không phải là không rõ tình cảm của ta dành cho người, cho dù người không cảm kích ta cũng đành chấp nhận, thế nhưng làm ơn không cần cứ hễ thấy ta là đuổi đi được không? Tổng người cũng phải cho ta một cơ hội đi?"

Quý Minh Dương khuôn mặt từ tươi cười lúc ban đầu lập tức biến thành thương tâm cực kỳ, phảng phất nhận hết mọi ngược đãi của thế gian.

"Ta với người không thân, thỉnh người gọi tên ta cho đầy đủ" - Cung Vô Song giọng nói càng thêm lạnh lẽo, phảng phất có thể đóng băng mọi vật xung quanh.

Quý Minh Dương trực tiếp lờ đi câu nói vừa rồi của nàng, tiếng tục ra về thương tâm:

"Người có biết sáng nay ta cho người đặt 999 bông hoa hồng, để tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu của ta đối với người... Vốn ta trước đó tới công ty tìm người, biết đâu nhân viên lại nói người hôm nay không thể tới làm việc... Ta còn lo lắng người sinh bệnh, liền vội vã lập tức lái xe tới đây... Kết quả ta còn chưa kịp nói gì, người đã bắt ta cút đi" - hấn thao thao bất tuyệt, khuôn mặt liên tiếp vận vẹo theo lời nói, ai không rõ còn tưởng tình cảm một lòng của hấn bị Cung Vô Song tổn thương sâu sắc lắm đây.

Diệp Phàm đang ở trong phòng theo dõi hai người bằng thần thức cũng không khỏi âm thầm bội phục khả năng diễn xuất của Quý Minh Dương.

Hấn nổi lên hứng thú, vốn còn muốn tiếp tục nghe đơn xướng, thế nhưng Cung Vô Song đã đánh gãy:

"Hiện tại ta hơi mệt, người có thể đi về."

Dường như đã biết tính cách nàng vốn dĩ lạnh lẽo như vậy, Quý Minh Dương cũng không tức giận.

Ngược lại, hần dường như bình tĩnh, vội vã tiến tới nắm lấy cánh tay nàng, một bộ dạng thâm tình cùng lo lắng mà nói:

"Người bị sao vậy, có cần ta đưa đi khám bác sĩ không? Thôi chết, tại sao tay người lại lạnh ngắt như vậy, người đây là bị cảm rồi, mau mau ta đưa người đi bệnh viện để chữa trị"

Chạm được vào cánh tay của mỹ nhân, Quý Minh Dương không nhìn được có chút sung sướng, hần theo đuổi nàng nửa năm nay, đây vẫn là lần đầu tiên có cơ hội này.

Chỉ có chút luyến tiếc là nữ nhân lúc này không phải là tự động mà vẫn là hần thừa lúc nàng còn đang sững sờ chưa kịp phản ứng, sấn tới cầm lấy cánh tay non nớt, trông mượt mà vô cùng của nàng.

Hần không tự chủ được khẽ vuốt một cái.

Thần thức của Diệp Phàm vẫn luôn không dời khỏi nơi hai người nói chuyện, một màn mờ ám này lập tức bị hần bắt gặp.

Vốn còn định tiếp tục xem diễn, Diệp Phàm lập tức mất tâm tình này.

Hần lặn lội 90 vạn năm để có thể về tới gặp được Cung Vô Song, vẫn còn chưa được thân thiết với nàng một chút nào đâu.

Cư nhiên có một con kiến lại dám công khai nắm lấy tay lão bà của hần.

Mà không phải hần ghen, cứ nhìn vẻ mặt nàng lúc này đây lạnh tanh, thế nhưng là người chung sống với nàng lâu nhất, Diệp Phàm có thể nhìn rất rõ sự ghê tởm cùng ghét bỏ trong ánh mắt của nàng, chỉ là nàng nhẫn nhịn không kéo tay mình thoát ra khỏi Quý Minh Dương mà thôi.

Dám công khai động chạm nữ nhân của ta, tìm chết!

Diệp Phàm biết tại sao Cung Vô Song phải nhẫn, thế nhưng hần không cần.

Loáng một cái, hần đã xuất hiện tại phía sau lưng Cung Vô Song, một tay mau lẹ mà ôm lấy vòng eo thon nhỏ, lại mềm mại như bông của nàng.

Tay còn lại của hần nắm chặt lấy cổ tay của Quý Minh Dương, khẽ phát lực mà hất ra.

Hần chỉ dùng chưa đến một phần ti toàn bộ sức mạnh của mình, thế nhưng Quý Minh Dương vốn là kẻ hèn con kiến làm sao có thể chịu nổi, kêu to một tiếng, cảm giác xương cổ tay mình trên bờ bị bóp nát.

"Lão bà, tên hề này là ai?" - Diệp Phàm đảo nghịch thời không quay lại, đương nhiên biết, thế nhưng hần vẫn phải hỏi, tại kịch bản vốn là như vậy mà phát triển.

Tuy khung cảnh bất đồng, thời gian phát sinh cũng tình cờ sớm hơn, thế nhưng hần cũng không phải là Diệp Phàm tâm thương ngày nào 90 vạn năm về trước nữa, mọi việc ngay từ khi hần trở về đã chú định sẽ không còn giống như trước.

Giờ khắc này, hần là đạo diễn.

...

Cung Vô Song bỗng dưng thấy toàn bộ cơ thể của mình bị mất thăng bằng, sau đó phát hiện mình đang ngã vào lòng một nam nhân.

Nàng theo bản năng định vùng vẫy, thế nhưng nghe thấy giọng nói đậm đặc của Diệp Phàm cất lên phía sau, không hiểu sao mà xui quẻ khiến từ bỏ chống cự.

Trong khoảnh khắc hai cơ thể tiếp xúc, Cung Vô Song cảm giác như có chút tê tê, nhìn không được khẽ run người.

Nàng thấy mình toàn thân trở nên vô lực, hai chân không chịu được mà chùn xuống, thuận thế lao vào vòng ôm áp của Diệp Phàm

Theo bản năng khẽ nhăn cái mũi, Cung Vô Song bất ngờ phát hiện thêm một điều: cơ thể hần không có một chút mùi khó chịu, mà thay vào đó là một hương vị thật dễ ngủ, phảng phất như cái gió ấm áp ngày hè giữa tiết trời thu đã hơi se lạnh.

Nằm trong lòng Diệp Phàm, Cung Vô Song không hiểu cọng dây thần kinh nào hông mất mà toát ra vẻ nhu thuận hiếm thấy, gương mặt đỏ bừng, đầu óc phát ra một ý niệm điên cuồng, đó là hy vọng có thể như thế này đến vĩnh cửu.

Chỉ là, tiếng kêu to của Quý Minh Dương lập tức lôi nàng về với hiện tại.

Giật mình vì chính ý niệm của bản thân, Cung Vô Song vội vàng giầy thoát ra khỏi lòng Diệp Phàm. Tuy vậy, dưới cánh tay rắn chắc như thép của hắn, nàng chú định sẽ thất bại. Vùng vẫy hai cái không thấy có kết quả, nàng đành tạm thời từ bỏ, lại rúc ngược vào trong lồng ngực của hắn.

...

Hình ảnh này rơi vào trong mắt Quý Minh Dương chẳng khác nào hai người đang ve vãn đánh yêu.

Một ngọn lửa vô danh vô hình bị đốt bùng lên trong tâm can, hắn lập tức quên cả con đau vẫn còn đang âm ỉ, cả người không tự chủ được mà run rẩy dữ dội vì phải kìm nén những cảm xúc tiêu cực tự phát đang xâu xé lấy nhau.

Hắn tự hỏi, hắn điên cuồng đuổi theo mỹ nữ đã bao lâu, tất cả cũng chỉ nhận được một nét mặt vô cảm, cùng những lời lạnh tanh xa xôi...

Nếu không phải hắn có trong tay "lá bài" có thể đe dọa và áp chế nàng, hắn dám chắc nàng sẽ coi hắn như không tồn tại.

Đã không biết bao nhiêu lần hắn suýt không đủ kiên nhẫn mà chuốc tình được cho nàng, thế nhưng nghĩ tới việc sẽ không thể biến nàng trở thành nô lệ về cả thể xác lẫn linh hồn, hắn lập tức lại mất hứng mà thôi.

Thế mà bây giờ hắn đang thấy cái gì?

Thấy nàng vậy nhưng đỏ mặt!

Nàng đỏ mặt!

Trong vòng tay của một nam nhân khác!

Mà để hắn thêm không tưởng là, nam nhân này dù nhìn thế nào cũng thấy không ra một điểm đặc biệt, thuộc loại ném vào đám đông là chìm chìm tìm không ra...

Đây là chưa nói, hắn ăn mặc thật cổ quái.

Là cổ trang! Không phải lễ hội hay ngày gì đặc biệt, cũng không phải đang đóng phim hay diễn kịch... vậy mà hắn lại mặc cổ trang, trong cái xã hội hiện đại này.

Hít một hơi thật sâu, Quý Minh Dương gợn lên bàn tay không đau, ngón tay vươn ra mà chỉ về phía Diệp Phàm, khuôn mặt cương cứng khó khăn lắm mới hiện ra một nụ cười giả tạo để che lấp nội tâm lúc này đang điên cuồng vặn vẹo.

"Vô Song, hắn là ai?"

Cung Vô Song nhìn thấy biểu tình của Quý Minh Dương, không khỏi thầm hô "Không xong"

Nàng biết rõ, Quý Minh Dương bên ngoài luôn là một bộ ga lăng hào phóng, ăn mặc lượt là, hào hoa phong nhã, hành động tỏ ra rộng lượng lịch sự... thế nhưng bản chất cực kỳ nhỏ mọn, đáng khinh, lại cao ngạo, cậy vào gia tộc của mình có địa vị mà không đặt kẻ nào vào mắt, luôn coi bản thân mình cao hơn người khác nhất đẳng.

Hắn tuy tự xưng mình là người theo đuổi, thế nhưng Cung Vô Song biết rõ hắn âm thầm coi nàng như cảm luyến của bản thân, không từ thủ đoạn mà áp chế nàng, bắt nàng phải phản ứng lại hắn...

Nếu không vì chơi trò "tán gái", không vì muốn chiếm được cả tâm hồn nàng, nàng có thể khẳng định hắn đã dùng ám chiêu để đưa nàng lên giường hắn từ lâu.

Chưa hết, hắn người này cực kỳ mang thù, mà dựa vào thái độ hiện tại đã có thể thấy, hắn đã ghi hận Diệp Phàm, mà lý do không vì gì khác chính là do Diệp Phàm đang ôm nàng.

Đầu óc nhanh chóng nghĩ ra một câu giải thích, Cung Vô Song vội vã lên tiếng:

"Quý Minh Dương, người không cần hiểu lắm, hắn là..."

Chỉ là, nàng còn chưa kịp phân trần, một giọng nói lười biếng mà bá đạo đã cất lên, mạnh mẽ ngắt lời nàng:

"Ta là lão công của nàng, Diệp Phàm"

"Lão công? Vô Song, người đã kết hôn?"

Quý Minh Dương thu hồi nụ cười gượng gạo giả tạo hắn vừa mới cố mà nặn ra, ánh mắt gắt gao mà nhìn Diệp Phàm, trong mắt ánh lên một tia âm trầm, phảng phất như rắn độc đang để ý đến kẻ thù của mình.

Cung Vô Song trong lòng lúc này đã loạn thành một đoàn.

Một phần nàng vì ngỡ ngàng trước sự thay đổi thái độ đột ngột của Diệp Phàm, mới khi ngồi hai đứa với nhau còn hững hờ hờ hờ... vậy mà lập tức đã liền bá đạo ôm nàng vào lòng, còn cường thế tuyên bố mối quan hệ của hai đứa, cho dù rõ ràng trong tình huống này, nên giấu nhẹm đi mới là khôn ngoan.

Phần còn lại, nàng lập tức lo lắng không biết sẽ phải làm như thế nào để bình ổn con giận của Quý Minh Dương, nếu không thì không chỉ có nàng sẽ gặp rắc rối, mà tệ hơn là tính mạng của Diệp Phàm sẽ bị đe dọa.

Chính vì bản thân đang rối rắm nên Cung Vô Song không hề nhận ra, bất tri bất giác nàng đã đưa Diệp Phàm vào trong danh sách những người mà nàng quan tâm, không phải vì trách nhiệm, mà đó là tình cảm tự phát...

...

Bang!!!

Một tiếng độp chua chất vang lên trong không trung, làm Cung Vô Song vốn đang thất thần cũng không khỏi ngẩng đầu lên, ánh mắt dò tìm cội nguồn nơi phát ra tiếng động.

Chỉ thấy lúc này Quý Minh Dương loạng choạng lui lại hai ba bước, mặt trắng bệch ngã phịch xuống đất.

Một bên má của hắn đã sưng lên gấp đôi bình thường, trên đó còn nguyên năm dấu ngón tay hằn đỏ lựng.

Mà một cánh tay của Diệp Phàm thì vẫn đang lững lờ giữa không trung.

Không cần nói cũng biết là Diệp Phàm vừa cho Quý Minh Dương ăn một phát tát quay cuồng trời đất.

"Vô Song cũng là người dám gọi?" - hắn hờ hững vừa nói vừa rút tay về, biểu tình dường như chỉ là vừa tiện thể đập một con kiến.

Cung Vô Song nghe xong lời hắn nói, có chút sững sờ.

Cùng lúc này, có hai bóng người xuất hiện nơi sân trước.

"Tỷ tỷ!"

"Công tử!"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Người là tông sư!

Diệp Phàm lãnh đạm đưa mắt quét qua hai bóng người vừa xuất hiện.

Đi phía trước là một lão già râu tóc đã trắng, mặc một bộ trang phục sẫm màu theo phong cách Tôn Trung Sơn. Hắn hai tay thông dong chấp phía sau lưng, từng bước đi hữu lực, có nhịp điệu, có thể thấy đây là một người biết võ.

Lão già vừa trông thấy Quý Minh Dương đang ngồi bệt trên nền đất, bước chân liền chững nửa nhịp, quay sang dùng ánh mắt âm lãnh liếc lấy Diệp Phàm cùng Cung Vô Song, sau đó mới hướng chủ tử nhà mình đi tới.

"Công tử"

Cung Vô Song bị ánh mắt của lão già làm cho cực kì mất tự nhiên, không tự chủ mà rúc vào trong lòng Diệp Phàm thêm một chút, trông nàng lúc này không khác gì một con tiểu miêu bị dọa sợ.

Diệp Phàm nội tâm khẽ cười, hắn biết Cung Vô Song lúc này mới thực sự là nàng, mà không phải hình tượng lãnh đạm lạnh lẽo cự người ngàn dặm mà nàng thường khoác lên để tự bảo vệ mình.

Đối với ánh mắt âm độc của lão già, Diệp Phàm nhìn cũng chưa thêm nhìn, hắn dời sự chú ý của mình sang đánh giá bóng người đang vồn vã tiến tới phía sau, miệng khẽ thốt lên một tiếng ngạc nhiên.

"Ân?"

Đó một nữ nhân - không, một thiếu nữ xinh đẹp có vóc dáng tha thướt, tuy không dụ hoặc người như Cung Vô Song nhưng cũng đã chớm nở, rõ ràng là một cái mỹ nhân phơi. Nàng đeo một chiếc kính râm to bự che kín hơn nửa khuôn mặt. Nói nàng là xinh đẹp, đó là do Diệp Phàm có thể sử dụng thần thức để xuyên qua lớp kính ngự trang kia; hẳn thấy được một gương mặt họa thủy có đến bảy, tám phần giống với Cung Vô Song, mặc dù còn những nét nghịch ngợm non nớt rõ ràng chưa rút đi.

Bên trên nàng mặc áo phong trắng cổ rộng hở một bên vai, bên dưới là váy ngắn cùng tất chân màu đen, chân đi một đôi bốt bằng da ôm tới bắp đùi cùng màu. Mái tóc màu đen được nàng vấn cao, khiến cho cả người toát ra khí chất thành thực vũ mị, thế nhưng không mất đi sự thanh thuần nghịch ngợm của nữ sinh mới lớn.

Để Diệp Phàm nghi hoặc là, cả một đời sống chung với Cung Vô Song, hẳn chưa hề gặp, hay nghe nàng nhắc đến bản thân có bất kì cái tỷ tỷ hay muội muội nào.

"Hàn Nguyệt?"

Cung Vô Song kinh nghi mà hô lên, nàng lúc này cũng đã chú ý tới hai người mới đột ngột xuất hiện. Nàng không có ấn tượng gì với lão già mặc đồ Tôn Trung Sơn, thế nhưng đối với thiếu nữ kia, nàng lại quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

"Tỷ tỷ, xin chào" - thiếu nữ dừng bước trước mặt Cung Vô Song, tháo xuống cặp kính râm, để lộ ra một khuôn mặt tinh nghịch với đôi mắt tinh linh cùng hàm răng trắng nõn đang nhe ra cười.

Cung Hàn Nguyệt nhìn tỷ tỷ mình đang nhu thuận nằm trong lòng Diệp Phàm, ánh mắt lập tức tập trung vào người sau, con mắt đảo đi đảo lại vài lần, tỏ rõ thái độ "ta đang đánh giá người" - "Đây là..."

Cung Vô Song chợt nhớ ra tình trạng quần thái của mình, nàng thành công giãy mình ra khỏi vòng tay Diệp Phàm, chỉnh trang lại quần áo cho ngay ngắn. Diệp Phàm dù hơi luyến tiếc, thế nhưng hiện tại không cần thiết phải bá đạo ôm lấy mỹ nhân nữa, cũng liền thả lỏng tay mà tùy nàng.

Hắn hơi duỗi một cánh tay với Cung Hàn Nguyệt, đáp lời:

"Người hảo, ta là tỷ phụ người, Diệp Phàm"

Cung Hàn Nguyệt tròn mắt nhìn hắn, thế rồi ánh mắt của nàng lập tức chứa đầy vẻ u oán, lấy tay đập cánh tay của hắn xuống, miệng nhỏ chu ra:

"Không hảo"

Diệp Phàm - trước ánh mắt u oán của tiểu di tử, còn có ngay sau đó là ánh nhìn đầy dò hỏi xen cùng một tia sát khí của Cung Vô Song - lập tức có cảm giác hòa thượng cao quá sờ không thấy đầu (không hiểu chuyện gì đang xảy ra), trong lòng nghi hoặc ngày càng tăng.

Lần đầu tiên, hắn nghi ngờ không phải mình đảo ngược thời không quay lại 90 vạn năm trước về tới Địa Cầu, mà là đi nhầm sang một luồng thời không song song?

Trong một giây lát, không khí giữa ba người trở nên khá lúng túng và cổ quái.

Để rồi, lần đầu tiên, Diệp Phàm có cảm giác Quý Minh Dương thật ra là một người tốt, khi mà tiếng kêu chói tai của hắn giúp đánh vỡ khoảnh khắc mất tự nhiên vừa rồi.

"Tiểu tử, người cũng dám đánh ta?" - hắn ôm lấy bên má sung của mình, lồm cồm bò dậy, bất chấp hình tượng mà tru tréo - "Mình lão, ta muốn phé đi tứ chi của hắn" - hắn quay đầu lại nhìn lão già mặc đồ Tôn Trung Sơn, ngón tay chĩa vào Diệp Phàm mà rống lên.

Kì thực, trong một giây lát, Quý Minh Dương cực kì hoài nghi nhân sinh.

Là đứa con duy nhất của gia chủ Quý gia, từ nhỏ tới lớn, hắn được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, ngay cả cha mẹ cũng luyến tiếc đánh hắn. Cũng chính do cái thói muốn gì được nấy, lại được bảo bọc cẩn thận, tính cách hắn mới nhỏ mọn lại vênh vảo, ảo tưởng chính mình luôn hơn người khác nhất đẳng, ai cũng phải như một con chó cum cúp đuôi mà nghe theo lệnh mình.

Thế nên, khi bị Diệp Phàm cho một cái tát, Quý Minh Dương bất ngờ, sững sờ đến nỗi không thể ngay lập tức có phản ứng.

Nếu không phải hắn nhìn thấy Minh lão tiến vào, khả năng hắn cũng không dám vội hô to gọi nhỏ, hắn sợ lại bị ăn đánh.

Chỉ là Minh lão đã tới, hắn lập tức liền có người chống lưng, lập tức liền không cần lo tên dã tiểu tử kia sẽ đánh hắn... Bởi vậy, bản tính nhị thế tổ tức khắc quay lại với Quý Minh Dương, cho hắn lá gan dè dặt hô to gọi nhỏ.

"Phé đi tứ chi" - lão già được gọi là Minh lão nhàn nhạt nhắc lại, thế rồi hướng tới Diệp Phàm, cất giọng đậm mạc - "Tiểu tử, lão phu không nghĩ động thủ, người tự phé đi tứ chi của mình, lão phu tâm tình tốt sẽ tha cho người một mạng"

Nghe câu nói kiêu ngạo đến cực điểm ấy, Quý Minh Dương cũng phối hợp nở ra một nụ cười âm độc, phảng phất như đã thấy cảnh Diệp Phàm cắt răng

vận gãy tứ chi của bản thân, đôi mắt chứa đầy khuất nhục cùng không cam lòng.

Cung Vô Song sắc mặt tái nhợt, nàng đã từng tình cờ chứng kiến Minh lão một mình phong vân khinh đàm đã đảo một đội bảo tiêu hơn 30 người vũ trang đầy đủ. Biết Minh lão võ công biến thái như vậy, nàng không tin Diệp Phàm có thể là đối thủ của hắn.

Nàng nhìn về phía Diệp Phàm, không nhịn được nắm lấy cánh tay hắn...

Đôi môi nàng cắn chặt lại, ánh mắt đầy lo lắng cùng do dự, chỉ là sự do dự nhanh chóng được thay thế bằng ánh mắt kiên định cùng quyết tâm..

Không khí phảng phất như đông cứng trong vòng vài giây, thế nhưng một giọng cười lạnh lóe như chuông bạc thật không đúng thời điểm bỗng nhiên vang lên.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng quay về phía Cung Hàn Nguyệt, nàng lúc này đang cười đến run rẩy, một tay ôm lấy bụng, cúi gập người xuống mà cười.

"Lão già, ngươi vừa nói ngươi tha cho hắn một mạng?" - khó khăn lắm mới nín cười, Cung Hàn Nguyệt chọc chọc ngón tay trở về phía Diệp Phàm, hỏi Minh lão.

Minh lão tuy khó hiểu nàng cười cái gì ở đây, thế nhưng vẫn ngạo khí xung thiên mà đáp:

"Đúng vậy, nếu hắn tự giác biết điều tự phế bỏ tứ chi, hôm nay tha cho hắn không phải không thể"

Nghe được lời đáp lại của Minh lão, Cung Hàn Nguyệt kêu lên một tiếng, thế rồi vội vã bịt miệng. Chỉ là ở đây không có ai là ngu dốt, hiển nhiên đều nhìn ra nàng lúc này đang khó khăn lắm để kìm chế bản thân tiếp tục cười thành tiếng.

Thấy biểu hiện của Cung Hàn Nguyệt, dẹp qua một bụng nghi hoặc, Minh lão cảm thấy thế diện của mình đang bị một nha đầu quét sạch, ức chế một nỗi nàng có dung nhan cùng đáng người đều là dạng cực phẩm, chắc chắn đã bị Quý Minh Dương xếp vào hàng ngũ ngoạn vật của hắn, bản thân không tiện động thủ.

Lại nói, hắn cũng không bỏ được mặt mũi xuống đánh một nữ nhân trói gà không chặt.

Dồn nén tất cả bức tức cùng khó chịu sang phía Diệp Phàm, Minh lão mắt kiên nhẫn phe phẩy tay:

"Tiểu tử, ta không có thời gian dằng dai với ngươi... Ta cho ngươi một cơ hội cuối, ta đếm đến 5, nếu đến lúc đó tiểu tử ngươi vẫn còn chưa tự phế bản thân, đừng trách ta không cho ngươi cơ hội"

Diệp Phàm vẫn không có phản ứng, dường như không nghe được, chỉ là ánh mắt hắn lúc này nhìn Minh lão không khác gì nhìn một con kiến ngu ngốc không biết phân lượng của mình.

Cung Hàn Nguyệt lúc này đã đứng thẳng người dậy, lấy tay quẹt nước mắt, hài hước nhìn Diệp Phàm:

"Diệp Phàm, ngươi mau mau giải quyết hai con kiến phiền nhân này đi... không ta cười chết mất... Không được, không được, ta phải vào nhà trước đã, ta không nhìn được cười... ha ha ha..."

Trước khi mọi người kịp phản ứng, nàng đã nhanh chóng bước vào trong nhà.

Diệp Phàm ánh mắt đầy thâm ý nhìn về bóng người nhỏ xinh kia, trong lòng đã không có tâm trạng tiếp tục chơi đùa với hai chủ tớ Quý Minh Dương.

Khẽ vỗ lấy bàn tay mềm mại của nữ nhân, Diệp Phàm bóng người chợt quý dị biến mất trong cái nhìn kinh ngạc của Cung Vô Song.

Một cái chớp mắt sau, hắn đã đứng trước mặt Minh lão, lạnh lùng học ra một câu:

"Quy xuống"

Sau câu nói của hắn, Minh lão cả người run rẩy, không toát ra nổi một ý niệm phản kháng.

Uy áp từ trên người Diệp Phàm nhằm thẳng vào một mình hắn, làm hắn như đang nâng cả một tòa Thái Sơn.

Hắn có thể cảm nhận được từng tế bào đang truyền tới cơn đau thấu xương, cốt cách dường như đang rời khỏi vị trí; thế nhưng hắn chỉ có thể dùng hết sức bình sinh mà kiên trì lấy áp lực này.

Tất cả những cảm giác thượng đẳng của hắn lúc này được thay thế bằng nỗi sợ hãi vô biên.

Tông sư!

Hắn chưa gặp qua tông sư, thế nhưng chỉ dùng trí tưởng tượng đã có thể khiến một võ giả cấp đại sư như hắn vô lực chống lại, chỉ có thể là tông sư!

Tức thì, Minh lão đôi chân không tự chủ được nhũn ra, hai đầu gối đập mạnh xuống đất. Hắn mở to mắt, trừng trừng mà nhìn Diệp Phàm, bộ dạng như

gặp quý.

"Người là tông sư!"

(Chương xong)

Tái bút: Mình là dân tập viết, văn phong có chút tạp, mong mọi người không ngại

Bắt chợt có chút thay đổi cốt truyện giữa chừng, cần thiết phải sắp xếp lại ý tưởng cùng viết lại chương, khả năng ngày mai chỉ đăng được một chương.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ma nữ Tử Nguyệt

Ân? Diệp Phàm nhướn mày, hắn vừa rồi mới nghe được Minh lão nhắc đến tông sư.

Chắc hẳn đó là một loại cảnh giới phân chia tại Địa Cầu?

Thần thức quét qua một thoáng, Diệp Phàm có thể nhận ra có một luồng khí đầy tạp chất đang vận chuyển trong cơ thể của Minh lão.

Bầu môi, hắn lập tức mất đi hứng thú tìm hiểu.

Cũng đúng, dù sao thì thiên địa ý chí nơi địa cầu vốn không cho phép có bất kì một tu sĩ nào có tu vi lớn hơn Lập giới đệ nhất cảnh tồn tại, so ra vẫn kém Diệp Phàm đến quá nhiều, hắn phát tay là có thể chấn áp.

Hiện tại, để cho hắn có hứng thú lớn nhất vẫn là tiểu di tử Cung Hàn Nguyệt

...

Lại nói đến công tử Quý Minh Dương, hẳn lúc này ngơ ngác nhìn Minh lão đột nhiên quỳ rạp xuống dưới chân Diệp Phàm, đầu óc choáng váng.

Trong nhận thức của hắn, Minh lão là cận vệ lão cha bỏ giá cao thuê về để bảo hộ hắn, một thân thực lực kinh người, ít nhất hắn chưa bao giờ thấy Minh lão bại.

Đã từng, một lần nổi hứng lên đi săn trong rừng, hắn tận mắt nhìn thấy Minh lão tay không hạ gục một con gấu cái nổi điên...

Nhìn kĩ Diệp Phàm, Quý Minh Dương không tìm ra được bất kì một điểm đặc biệt nào từ nam nhân này, hắn tự tin khẳng định Diệp Phàm không thể nào lợi hại hơn con gấu cái hồi nào được.

Chỉ là không hiểu sao, Minh lão nói cái gì điên điên, tự nhiên lại muốn quỳ xuống...

Đưa mắt về phía Cung Vô Song, nhìn mỹ nhân yếu điệu đang chân chân nhìn Diệp Phàm, dáng vẻ lo lắng cùng bồn chồn, cái cảm giác ghen tị trong Quý Minh Dương lại bùng cháy lên, làm hai mắt hắn đỏ bừng. Hắn không kịp nghĩ cho thông suốt vì cái gì Minh lão lại quỳ xuống, hắn chỉ biết là hắn muốn phé đi tên đã loại kia, sau đó bất chấp mà ném Cung Vô Song lên giường, phát tiết vài ba lần cho hả giận...

"Minh lão! Ta không quan tâm người đang muốn chơi trò gì, ta hết kiên nhẫn rồi. Ta ra lệnh cho người ngay lập tức phé đi tiểu tử này, sau đó bắt lấy nàng" - hắn chỉ vào Cung Vô Song, gầm lên - "Hôm nay tiểu gia ta quyết định nàng có muốn lên giường cùng ta sẽ phải lên, có không muốn lên giường cùng ta cũng phải lên ~ Ta muốn hung hăng chà đạp nàng, tốt nhất là người đem theo cả tiểu tử kia, ta muốn làm nàng trước... A!!!!..."

Quý Minh Dương còn chưa kịp trình bày hết mộng tưởng của mình, hai tay liền vội vã ôm lấy miệng, thất thanh kêu lên một tiếng.

Chỉ là, dù hắn đã che lấy miệng, bất cứ ai đều vẫn thấy xuyên qua các kẽ tay có những dòng chất lỏng đỏ tươi đang nhanh chóng tuôn qua, chỉ trong chốc lát đã thấm đẫm hai bàn tay của Quý Minh Dương.

"Nhục ta nữ nhân, và miệng" - giọng nói của Diệp Phàm vang lên, rét run như cừu u địa ngục.

Hắn vừa rồi thuận tay nén vài cụm không khí thành hình viên đạn, quăng thẳng vào miệng của Quý Minh Dương, xóa đi nửa hàm răng của hắn.

Cung Vô Song có thể nói là nghịch lân của Diệp Phàm, dù cho biết rõ có hắn tại đây, không ai có thể đem nàng ra làm sao, thế nhưng nghe tới những lời lẽ kinh tởm của Quý Minh Dương, hắn thực phiền lòng.

Có lẽ, đó là do một đời trước hắn đã bắt lực không ngăn cản được hết thấy đi.

Hắn vẫn biết tâm cảnh mình không hoàn thiện, chỉ không ngờ rằng đụng tới Cung Vô Song, nó lại trở nên yếu ớt bất kham đến thế...

Âm thầm vận chuyển tâm kinh để cho nội tâm ổn định lại, hắn xác định một tấm vé đi Minh Phủ cho Quý Minh Dương trong ngày hôm nay.

Coi như lấy hắn để khai đao, để cả Lạc Việt chứng kiến sự trở lại của hắn đi.

"Ta cho ngươi một cơ hội tồn tại" - không để ý tới Quý Minh Dương nữa, hắn nhìn xuống nhìn xuống Minh lão, lười biếng hỏi.

Tuy thái độ của Diệp Phàm tùy ý đến cực điểm, thế nhưng rơi vào tai Minh lão chẳng khác nào nhóm lên cho hắn một tí hy vọng mong manh.

Gian nan ngược nhìn lên thiếu niên mới vài phút trước hắn còn khinh thường nhìn lại, Minh lão khó khăn cất lời:

"Cầu xin... tông sư... ta muốn sống"

"Phế đi năm chi của hắn, lại tự phế đan điền, ta cho ngươi một cơ hội lui ẩn dưỡng lão" - Diệp Phàm thu hồi uy áp, quay lưng lại đi về phía Cung Vô Song, để lại lời nói không chứa một tia thương hại.

Khoan bàn về bản thân hắn vô tình ra sao, riêng việc Minh lão theo chân Quý Minh Dương, tai họa không biết bao nhiêu nữ nhân, đã đủ để phán cho hắn tội chết rồi.

Diệp Phàm không giết hắn, chỉ là lười ra tay, cũng lười nhắc lên nhân quả với loại con kiến này thôi. Hắn biết rõ, loại người như Minh lão gây thù chuốc oán với không biết bao nhiêu người... chỉ cần hắn mất hết tu vi, tự dung sẽ có cừu nhân đến thay Diệp Phàm kết liễu sinh mệnh của hắn.

Minh lão nghe xong lời của Diệp Phàm, sắc mặt biến ảo không ngừng, thỉnh thoảng lại quay ra nhìn Quý Minh Dương, đôi mắt lộ ra ác độc quang mang không thêm che giấu.

Mấy năm gần đây, hắn dần dần bị tiền tai cùng quyền lực làm cho tha hóa, cam tâm đi làm cầu cho loại phế vật này không biết bao nhiêu lần, cuối cùng hôm nay cũng đập phải ván sắt.

Đúng là đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Minh lão thờ dài, hồi hận không thôi, chỉ là đến nước này có nói gì cũng đã muộn.

Hắn nhìn bóng lưng của Diệp Phàm, tinh quang lóe lên, chỉ là đến cuối cùng cái gì cũng không dám làm, lồm cồm bò dậy.

...

Quý Minh Dương nhìn thấy Minh lão nói gì đó với Diệp Phàm, hắn bắt chập đau đớn căng tai lên nghe, tiếc là cái gì cũng không nghe được.

Thế rồi, hắn hoang mang nhìn thấy Minh lão nhìn về phía mình, ánh mắt oán độc, trầm nghĩ không tốt, vội vã đứng dậy mà chạy đi.

Hắn không có may mắn một chút khái niệm nào về sự việc đang xảy ra, hết thấy đều cực kì tà môn, thế nhưng bản năng sinh tồn báo hiệu cho hắn biết hắn cần phải trốn.

Chỉ là, hắn là cái nhị thể tổ ăn no chờ chết trên bụng nữ nhân, giờ phút này hoàn toàn lực bất tòng tâm; mới chạy được vài bước liền chân nọ đá chân kia, ngã lăn quay ra đất.

"Quý Minh Dương" - hắn rùng mình khi nghe thấy tiếng Minh lão gầm lên - "Con mẹ nó tại nhà ngươi háo sắc, cuối cùng hại ta hôm nay một thân thành tàn phế... Hôm nay ta không chém chết ngươi không thể."

...

Cung Vô Song đứng nhìn một màn vừa rồi, cảm giác có chút... như diễn kịch.

Vì sao nói vậy? Căn bản tại trông nó... không thật một chút nào hết.

Vì cái gì Minh lão trong mắt nàng vô công biến thái như vậy, cuối cùng lại quỳ sụp xuống trước mặt Diệp Phàm?

Vì cái gì Minh lão rõ ràng chuẩn bị phế đi tứ chi của Diệp Phàm, nhưng rồi lại như bị ăn bùa mê thuốc lú quay lại đánh đấm Quý Minh Dương?

...Tuy nàng không hiểu lắm, thế nhưng lấy trí tuệ của nàng có thể nhanh chóng kết luận, hết thảy những việc này đều có liên quan đến Diệp Phàm.

Tự dung, hình ảnh của Diệp Phàm trong mắt nàng trở nên thật thần bí...

Hồi tưởng lại ban nãy muội muội mình phản ứng khi nghe được Minh lão vọng ngôn đòi Diệp Phàm tự phế bản thân, nàng lại thêm một điều nghi hoặc.

Chả lẽ hai người đã gặp, hoặc nói, đã biết nhau? Vì cái gì muội muội mình ánh mắt nhìn vị hôn phu của mình lại u oán đến vậy?

"Còn thất thần cái gì, đi vào nhà"

Bỗng dung mái tóc của nàng bị một bàn tay to xoa cho rối tung, kéo nàng lại với hiện thực.

Đã thấy Diệp Phàm đứng trước mặt nàng, ánh mắt cung chiều không che giấu mà vỗ vỗ lấy đầu nàng.

Trước ánh mắt của hắn, bỗng dung Cung Vô Song cảm thấy hơi ngượng ngùng, mắt tự nhiên. Nàng cúi mặt xuống, tránh ra khỏi bàn tay của Diệp Phàm, vờ vuốt lại tóc để che giấu khuôn mặt hơi ửng đỏ của mình.

Diệp Phàm cười đậm đậm, bình tĩnh thu tay về.

"Người... quen muội muội ta?" - Cung Vô Song hỏi, khuôn mặt vẫn bị mái tóc dài che kín.

"Không quen, hôm nay là lần đầu ta gặp nàng" - Diệp Phàm đáp ngay lập tức, nghĩ cũng không cần nghĩ.

Chỉ là bản thân hắn trong lòng cũng nghi hoặc, làm sao Cung Hàn Nguyệt cư xử với hắn có vẻ hơi... thân cận quá mức, cứ như thể hai người đã quen nhau từ lâu rồi. Thậm chí nàng hiển nhiên còn ít nhiều biết đến năng lực của hắn, thế nên mới yên tâm cười không tìm không phôi như vậy.

"Vậy... cái kia, là sao?" - Cung Vô Song lúc này đã ngẩng đầu lên, lông mày nhăn sâu lại, thế nhưng vẫn nén ghê tởm mà duỗi tay ngọc chỉ ra phía kia, nơi Quý Minh Dương đang chu chéo thâm thiết, máu me cùng bùn đất đã khiến hắn trở nên ghê tởm và thâm hại hơn cả một tên ăn mày.

"Chó cắn chó mà thôi" - Hiển nhiên Diệp Phàm cũng không muốn giải thích nhiều.

Nhìn biểu tình của nữ nhân, quả đúng theo như ý nghĩ của hắn, lúc này vén lộ cho Cung Vô Song bức màn thế giới tu chân đầy máu me vẫn còn quá sớm.

Cung Vô Song nhấp nhấp môi, tựa hồ vẫn muốn nói cái gì rồi lại thôi, cuối cùng quay đầu đi vào nhà.

Diệp Phàm tiểu tiểu, cũng theo chân nàng bước vào, không buồn liếc nhìn tới hai chủ tử Quý Minh Dương một cái.

"Nhớ lấy, người tự phế tu vi, sau đó đem theo hắn cắt về Quý gia. Báo cho bọn họ, cái mạng của Quý Minh Dương đêm nay ta tới thu, cùng với cả thành ý bồi thường nữa" - hắn truyền âm cho một mình Minh lão nghe được.

...

Một nháo như vậy, Cung Vô Song cùng Diệp Phàm đều ấn ý không nhắc lại chuyện ly hôn nữa.

Qua chuyện của Quý Minh Dương, Cung Vô Song nhận ra đã quá trễ để rút lui, Diệp Phàm có muốn hay không muốn cũng đã bị dính vào vòng xoáy đầu tranh, ly hôn lúc này đã không để làm gì.

Về phần Diệp Phàm, hiển nhiên hắn sẽ không đòi nào ly hôn cùng nàng rồi. Nói đùa, hắn vượt qua 90 vạn năm về đây, nguyên nhân chính vẫn vì bồi nàng, làm sao có thể tự dung ly hôn.

Hai người ấn ý cùng không nói gì mà ngồi thưởng trà; về phần Cung Hàn Nguyệt, hai người cũng không quá bận tâm tới nàng.

Sau một tuần trà, Cung Vô Song đứng lên

"Ta đi công ty"

"Ta đi cùng người" - Diệp Phàm hạ tách trà trên tay xuống, nhẹ nhàng nói.

"Tỷ tỷ, người cho ta mượn tỷ phụ một buổi chiều nga, ta muốn hắn đưa ta đi mua đồ" - đúng lúc này, cái đầu nhỏ của Cung Hàn Nguyệt thò ra từ trên tầng, nũng nịu nói.

"Người đi trông Hàn Nguyệt, ta một mình qua công ty là được" - Cung Vô Song đang chần chờ, nghe được muội muội mình đòi người, vội vã đá hắn qua.

Một buổi này, Diệp Phàm bá đạo cùng bí ẩn đã thay đổi hoàn toàn cách nhìn của nàng với hắn; do vậy nàng cần cẩn thận suy nghĩ lại một chút, đương nhiên sẽ không muốn đối mặt với hắn vào lúc này.

Diệp Phàm cũng không cưỡng cầu, vui vẻ đáp ứng. Đối với hắn, muốn đi với Cung Vô Song hay với Cung Hàn Nguyệt đều không quan trọng bằng Cung Vô Song muốn hắn đi với ai.

Ai bảo nàng là lão bà hắn đâu, không sùng thì biết làm gì bây giờ.

...

Nhìn chiếc BMW màu trắng của Cung Vô Song biến mất khỏi tầm mắt, Diệp Phàm quay trở lại sofa, tự mình thưởng trà, trầm ngâm nhìn Cung Hàn Nguyệt đang chăm chú bấm bấm trên chiếc điện thoại Iphone 8 của mình.

Đường như cảm nhận được ánh mắt của hắn, nàng ngược lên nhìn, nghịch ngợm cười:

"Ta biết ta đẹp khuynh quốc khuynh thành, thế nhưng người nhìn ta chăm chăm như vậy, ta ngượng ngùng nha"

Diệp Phàm không nhịn được phun ra ngụm trà trong mồm mình, ho sặc sụa.

Câu nói này không phải nên là phe nam nhân chúng ta tự luyện mới nên nói ra hay sao?

Đường đường Tiêu Dao Phủ Chủ Tiên Đế Diệp Trường Sinh, vậy mà mới hôm đầu tiên gặp mặt tiểu di tử đã bị nàng làm cho sặc nước trà, nói ra thật mất mặt... Diệp Phàm ai oán nghĩ thầm.

"Rốt cục..." - ho một hồi, hắn mới quay lại đối diện với Cung Hàn Nguyệt, quyết định nói ra nghi vấn trong lòng.

Thế nhưng, hắn chưa kịp nói hết câu, ánh mắt đã co rút lại nhìn thiếu nữ trước mặt.

Chỉ thấy nàng từ lúc nào đã đổi một trang phục khác, không còn là bộ váy áo mang đầy hơi thở đô thị nữa, mà là một bộ váy dài cổ trang màu đen tuyền, nơi eo có thắt một dải lụa.

Khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành kia cũng đã bị một mảnh khăn đen che khuất, chỉ để lại đôi mắt sáng long lanh như sao trời.

Nổi bật hơn cả, đó là mái tóc vốn được vấn cao nay đã được thả dài, biến thành màu tím yêu dị.

"Hi hi... tỷ phu, bây giờ nhận ra ta sao?" - nàng cười hi hi, bộ dạng muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội.

Vậy mà, cơ hồ đã có hơn 50 vạn năm không thất thố, bây giờ Diệp Phàm cũng không kìm chế được mà thốt lên:

"Ma nữ Từ Nguyệt"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hôn

Nhìn thấy dáng vẻ thất thố của Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt thoải mái duỗi mình trong ghế sofa, vỗ hai tay vào nhau, tươi cười:

"Bingo!!!"

Thế rồi nhìn thấy hắn cả cơ thể đang căng cứng, sẵn sàng rơi vào trạng thái chiến đấu bất kì lúc nào, nàng phẩy phẩy tay:

"Thư giãn đi. Nếu ta muốn động thủ thì đã không chờ đến lúc này"

Diệp Phàm hơi nhú nhú mày, thế rồi cũng thả lỏng người dựa ngược vào sofa, thăm chấp nhận lời nàng nói.

Cũng không trách hắn vừa rồi có phản ứng mãnh liệt như vậy, phải biết Từ Nguyệt được ngầm chấp nhận là toàn bộ thượng thiên đệ nhất cao thủ.

Nơi thượng thiên, không chỉ có Tiên Giới, mà còn có Ma giới, Yêu giới cùng tồn tại. Tam giới từ trước đến giờ không thiếu tranh chấp, tuy chỉ giới hạn ở quy mô nhỏ, không gây ra giới chiến.

Bản chất cảnh giới tu luyện là như nhau, chỉ khác biệt là Tiên giới thì tu tiên, tộc nhân chủ yếu là Nhân tộc, Ma giới là tu ma, tộc nhân chủ yếu đương nhiên là Ma tộc.

Còn Yêu giới là một tồn tại đặc biệt, tu tiên cũng có mà tu ma cũng tồn tại, đặc điểm chung duy nhất là tất cả đều thuộc yêu thú.

Giới thiệu sơ qua như vậy để thấy, Từ Nguyệt muốn an ổn ngồi ở vị trí đệ nhất về chiến lực tại thượng thiên cần có thực lực khủng bố đến như thế nào.

Nói tới, Diệp Phàm cũng đã qua chiêu với Từ Nguyệt vài lần, gần đây nhất đã cách suýt soát có 5 vạn năm, khi đó hắn cũng đã là Tiên giới đệ nhất nhân, vậy mà chỉ có thể đánh ngang tay với nàng, cho dù nàng tại thời điểm đó kém hắn những hai tiểu cảnh giới.

Diệp Phàm có thể khẳng định, hiện tại Tử Nguyệt chỉ cần một bàn tay là có thể chấn áp hắn, chính vì vậy hắn mới có chút thất thố.

...

Cung Hàn Nguyệt búng tay một cái, trang phục trên người nàng lập tức biến lại thành áo phông trắng cùng chân váy màu đen, chỉ là mái tóc cùng gương mặt của nàng vẫn giữ nguyên như vừa rồi.

Trông này lúc này giống Cung Vô Song y như đúc, không còn chút nét ngây ngô mới lớn nào như ban nãy... đương nhiên không kể màu tóc.

"Nếu không phải sợ rằng ban nãy khi tỷ nhìn thấy mái tóc tím của ta sẽ chất vấn lên xuống, ta mới lười ngại trang chúng thành màu đen ~ phiền chết người" - nàng vừa vuốt vuốt tóc vừa lầm bầm.

Xác định nàng không có ý định động thủ, Diệp Phàm cũng yên tâm, nhưng rồi lập tức hắn lại tìm ra được vấn đề mới.

Nàng thật sự là muội muội của Cung Vô Song? Mới rồi Diệp Phàm còn tưởng nàng thông qua thần niệm nhiễu loạn kí ức của Cung Vô Song, từ đó tạo ra một thân phận giả. Tử Nguyệt là Mị Ma, chuyên môn về mị hoặc cùng ảnh hưởng đến tinh thần của người khác, thực lực của nàng lại cao hơn hẳn một mảng, thế nên tránh khỏi tai mắt hắn thậm chí động chân động tay với Cung Vô Song cũng không phải không có khả năng.

Chỉ là bây giờ xem ra không giống.

Hắn cẩn thận dùng thần niệm tra xét khuôn mặt nàng, khẳng định không có dấu vết của dịch dung hay sử dụng qua ảo thuật gây nhiễu loạn tầm nhìn.

Thế nhưng... nếu nàng thực sự muội muội của lão bà hắn, vậy vì sao hắn suốt một đời trước ở chung với nàng lại không gặp đâu?

"Người thực sự là muội muội của Vô Song?" - không nghĩ ra, đơn giản hắn cũng không thêm nghĩ nữa, mà trực tiếp hỏi để xác nhận.

Cung Hàn Nguyệt lờm hắn một cái phong tình vạn chủng, ra điều "người có thể không cần hỏi vấn đề ngu ngốc đấy được không?"

Diệp Phàm cười trừ, xem ra hắn lo lắng nhiều, làm gì có ai đặt tới Đế vị lại vì một lời nói dối con con cam tâm tình nguyện gọi một người thường là tỷ tỷ bao giờ.

Mặc dù câu hỏi của hắn chưa có một lời giải toàn vẹn, thế nhưng chỉ cần xác định Tử Nguyệt - không, phải gọi là Cung Hàn Nguyệt - sẽ không gây hại tới Cung Vô Song, hắn đã an ngàn cái tâm.

Tự nhiên hứng thú bưng bưng, hắn chỉ vào tóc nàng, hỏi:

"Vậy lát nữa khi nàng về nhìn thấy tóc người màu tím như vậy, chả lẽ sẽ không chất vấn?"

"Đương nhiên có" - Cung Hàn Nguyệt băng quơ đáp - "Thế nhưng lúc đấy ta bảo "tỷ phụ thấy đẹp nên bảo ta nhuộm" chả phải là được rồi?"

Không hổ danh ma nữ! Khóe miệng co quắp, Diệp Phàm phun ra được hai từ: "Người giỏi!"

Bất chợt, Cung Hàn Nguyệt đứng dậy, đi vòng qua cái bàn, an vị cạnh hắn.

Thế rồi trước sự sững sờ của Diệp Phàm, nàng hồn nhiên nâng đôi chân đặt lên trên đùi hắn. Chân nàng thon dài, làn da trắng muốt được giấu sau lớp tất chân màu đen trông càng thêm mê người...

Diệp Phàm hiểu rõ nàng đơn giản đang đùa nghịch mình, liền mặc kệ, nâng chén trà đặt lên môi, khẽ hớp một ngụm.

Hắn biết mình không đánh lại nàng, bây giờ lại thêm thân phận nàng là tiểu di tử, đơn giản mặc nàng muốn làm gì thì làm, chỉ cần không chạm tới điểm mấu chốt, hắn sẽ không lên tiếng.

"Người có vẻ như không tò mò vì sao ta lại có thể xuất hiện ở đây nhỉ"

Nhẹ nhàng quấy quấy bàn chân trên đùi hắn, Cung Hàn Nguyệt nói.

"Ta biết người sẽ chủ động nói ra"

Diệp Phàm quay mặt lại nhìn nàng đang thích ý ngả người vào tay ghế, đôi mắt lim dim nhìn mình, đáp.

"Hào đi... Thực ra cũng không có gì để nói, do người trở về nên ta cũng bắt buộc phải về thôi" - Cung Hàn Nguyệt nhún vai, hững hờ đưa ra một đáp án.

"..."

Diệp Phàm có chút vô ngữ, thế nào là do hấn trở về nên nàng cũng phải trở về?

Trọng điểm là, hấn không định hỏi vì sao nàng lại trở về, cái hấn quan tâm ở đây là bằng cách nào nàng có thể trở về giống như hấn. Hấn tin tưởng Cung Hàn Nguyệt không tu luyện pháp tắc không gian hay thời gian, tại hấn không tìm ra được bất kì một sự cộng minh nào khi tiếp xúc với nàng.

Như nhận ra hấn đang nghĩ gì, Cung Hàn Nguyệt hơi cong môi đỏ lên

"Chứ ngươi tưởng chỉ cần tu luyện pháp tắc không gian và thời gian là có thể tự do du lịch không thời gian? Không nói đến ngươi cần thuyết phải đưa cả hai loại pháp tắc cùng đạt tới cảnh giới lô hòa thuần thanh mới có thể mở ra thời không chỉ lộ; chỉ riêng việc mỗi lần xé mở, ngươi bắt buộc phải mang theo mỗi chủng tộc còn lại một tu giả có cảnh giới tương đương bản thân, ngươi mới có thể xuyên qua thời không chỉ lộ mà không bị Thiên Đạo xé tan thành những mảnh nhỏ..."

(Tu luyện pháp tắc cũng như võ kỹ, thân pháp,... sẽ đều có 5 cảnh giới (giai đoạn) là: Sơ Khuy Môn Kính, Lược Hữu Sở Thành, Đẳng Đường Nhập Thất, Giá Khinh Tự Thục, Lô Hòa Thuần Thanh)

"Thiên Đạo?" - Diệp Phàm thắc mắc.

"Đúng, Thiên Đạo của thượng thiên, bao trùm lên Thiên Đạo của từng giới trong tam giới. Điều đáng sợ nhất của việc nghịch đảo không thời gian không phải là không gian cùng thời gian loạn luân, hay vùng hư vô, mà đó là ý chí của Thiên Đạo.

Việc ngươi du lịch không thời gian hoàn toàn có thể thay đổi quỹ đạo vận mệnh của rất nhiều sinh mệnh, đặc biệt là vận mệnh của những sinh mệnh có liên quan mật thiết tới ngươi. Để cho kết quả dòng lịch sử không bị xáo trộn quá nhiều khiến Thiên Đạo bị thương, bản thân Thiên Đạo cần phải kiểm soát chặt chẽ và diệt trừ những yếu tố có khả năng này.

Nói đơn giản, thử tưởng tượng bây giờ ngươi bồi dưỡng cho tỷ tỷ Vô Song cùng cha mẹ ngươi đều thành Tiên Đế, có phải trật tự của tam giới lập tức sẽ bị mất cân bằng? Ngươi có dám khẳng định lúc đó Tiên giới sẽ không có dã tâm muốn xâm lược hai giới còn lại? Hay là hai giới còn lại sẽ không liên minh phát động chiến tranh để tiêu diệt trước mối tai họa ngầm từ Tiên giới? Lập tức ngươi có thể nhìn thấy việc ngươi muốn quay lại gặp tỷ tỷ cuối cùng sẽ có thể gây ra một sự thay đổi cực lớn tới bố cục tam giới, cũng trực tiếp ảnh hưởng tới sự cân bằng của Thiên Đạo."

"Nói vậy, căn bản Thiên Đạo sẽ diệt trừ toàn bộ những ai có ý định mở ra thời không chỉ lộ... Vậy tại sao ta vẫn thành công? - Diệp Phàm im lặng nửa ngày, chậm rãi tiêu hóa cùng phân tích nguồn thông tin mới đạt được, cuối cùng mới hỏi.

Cung Hàn Nguyệt vớ lấy một miếng bánh ngọt ở trên bàn, cắn một ngụm, mới tiếp tục:

"Khoan hãy nói tới ngươi... Ban này ta nói tới mỗi lần xé mở, ngươi bắt buộc phải mang theo mỗi chủng tộc còn lại một tu giả có cảnh giới tương đương bản thân, ngươi mới có thể xuyên qua thời không chỉ lộ mà không bị Thiên Đạo xé tan thành những mảnh nhỏ... Cái này ta cũng chỉ tình cờ được đọc qua trong một tấm bia đá đặt tại một động phủ từ thời viễn cổ, căn bản không có gì chứng thực. Thế nhưng theo ta suy đoán, hấn là đứng đến tám chín phần mười..."

Lúc đó, ta đang tu luyện, bỗng dưng không gian trước mặt ta nứt toác ra, thế rồi có một lực hút mà ta không có chút sức phản kháng ngạnh kéo ta vào trong... đến lúc thoát được ra khỏi thì đã tới Địa Cầu, lại còn rơi xuống ngay tại trong khuôn viên biệt thự này nữa..." - nói đến cuối, Cung Hàn Nguyệt thập phần buồn bực.

Diệp Phàm nghe xong, mặc dù không rõ nàng lấy đâu ra tự tin khẳng định tấm bia kia là đúng, thế nhưng hấn có thể chắc chắn rằng khi mình nghịch đảo không thời gian quay về, Cung Hàn Nguyệt, vì một nguyên nhân thần bí nào đó, cũng bị kéo theo...

Hấn không biết nàng có giống như hấn, muốn quay trở lại quá khứ, quay về Địa Cầu không, thế nhưng bị lôi đi đột ngột thế kia, chắc hấn ai cũng khó chịu đi...

Tự dưng Diệp Phàm cảm thấy có chút xin lỗi nàng.

Khoan đã!!!

Cung Hàn Nguyệt mới nói, cần có một tu sĩ thuộc mỗi chủng tộc, chả nhẽ...

Nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng của Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt gật đầu:

"Đúng vậy, hiện tại đã có một Yêu Đế lọt vào Địa Cầu"

Thế rồi nàng nói tiếp:

"Bất quá, ta phát hiện nàng trong lúc bị ngạnh kéo lại đây đã bị hư vô phong bạo làm cho trọng thương, hiện tại chắc hấn đã tìm một động phủ chữa thương, trong một thời gian ngắn sẽ không có việc gì... Về tình huống của ngươi..." - Cung Hàn Nguyệt cắn nhẹ môi, do dự.

"Tình huống của ta làm sao?" - Diệp Phàm thấy nàng chần chừ không nói, bèn hỏi.

"Ngươi, lại sát đây" - nàng vẫy vẫy tay.

Diệp Phàm nghi hoặc ghé mặt lại.

Cung Hàn Nguyệt thành linh với hai cánh tay quàng qua cổ Diệp Phàm, kéo hắn về phía mình.

Bản thân nàng hơi nhồm người dậy, đôi mắt khẽ đóng.

Thế rồi..

Hai cặp môi khẽ chạm vào nhau.

Nàng hôn hắn.

(Chương xong).

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đây là định nháo kiểu gì?

Cảnh báo: Chương này có chút "nhảy cảm", nếu ai không thích đọc có thể lướt qua, sẽ không ảnh hưởng quá nhiều tới cốt truyện. Ở chương tiếp, một số sự việc móc nối tới cốt truyện của chương này sẽ được nhắc lại ~ Chương kế sẽ bắt đầu đề cập tới việc tu luyện.

Diệp Phàm bị một hôn làm cho đầu óc trống rỗng, đôi mắt tròn tròn mà nhìn gương mặt mỹ nhân cách hắn không tới một phân kia, phảng phất như thấy mình đang hôn Cung Vô Song.

Đôi môi của mỹ nữ vừa mềm vừa ngọt, tròn tròn lại hơi lạnh lẽo, làm cho người ta thập phần mê luyến.

Hắn bản năng vừa định đáp lại, bỗng dung hoảng hốt mà dừng.

Bởi, người đang hôn hắn, là Cung Hàn Nguyệt.

Nhận ra Diệp Phàm khác thường, nàng run run hai hàng mi, khẽ mở mắt.

Nhìn vào mắt nàng một thoáng, hắn tâm thần run rẩy, biết rằng nữ nhân này đang thi triển mị thuật, vội vã đẩy nàng ra.

Chỉ là vừa dùng sức, Diệp Phàm kinh sợ phát hiện đan điền cùng tiên anh của mình đều bị những sợi dây xích màu hồng nhạt phong ấn.

"Chúc mừng, ngươi đã trúng Không Tâm Ấn, từ bây giờ ngươi không còn thuộc về chính mình"

Đôi môi mềm mại của Cung Hàn Nguyệt dứt ra khỏi môi hắn, để lại một tia nước bọt lấp lánh trong không trung.

Nàng mỉm cười, cực kì xinh đẹp, tuyên bố.

Diệp Phàm không biết Không Tâm Ấn là cái gì, thế nhưng dựa vào lời nói của nàng, khẳng định không phải chỉ là phong ấn tu vi tầm thường.

Tiên anh bị phong ấn làm thần thức của hắn suy yếu trên diện rộng, ấy là chưa kể bị mất đi khả năng dùng thần thức để công kích.

Để hắn ngạc nhiên, đó là mặc cho hắn dùng tiên lực đâm phá như thế nào, những sợi dây xích kia vẫn may mắn không có chút nào sút mẻ, khiến cho hắn không thể rút ra được một tia tiên lực nào từ đan điền.

....

Đương nhiên, hắn khẳng định được Cung Hàn Nguyệt lúc này chỉ đơn thuần là nghịch ngợm, có lẽ là để trả thù hắn khiến nàng đang yên đang lành bị kéo vào thời không chi lộ, quay trở lại Địa Cầu mà thôi.

Dùng chiến lực của nàng, giết chết hắn cũng không khó, nếu nàng thật có sát tâm, cũng không cần phải phức tạp thế này.

Gương mặt Cung Hàn Nguyệt không hiểu sao hơi đỏ lên, có chút thẹn thùng, làm nàng càng thêm yêu kiều, mị hoặc. Nàng từ từ dán mình lại gần hắn, một không khí kiều diễm từ từ nảy sinh.

"Nam nhân, đến lúc ngươi cần thực hiện lời hứa của mình." - Cung Hàn Nguyệt liếm liếm đôi môi, đầy dụ hoặc.

Nàng không chờ Diệp Phàm kịp phản ứng lại, liền leo lên đùi hắn, ghé sát miệng vào tai hắn mà thổi một ngụm, khiến Diệp Phàm không nhịn được rung

mình một cái, dục hỏa đã bị bắc lên.

Nếu là đối mặt với mỹ nữ thì cũng thôi, có nhan sắc kiều diễm đến mấy hấn vẫn tự tin định lực của mình trấn trụ được.

Thế nhưng trước mặt hấn lúc này là Ma Nữ Tử Nguyệt, nếu tu vi hấn còn ở, có lẽ còn có thể chống cự mị thuật của nàng một hai, chứ còn như bây giờ...

Chỉ là hấn vẫn không tài nào hiểu được.

Hấn đã hứa với nàng cái gì? Hồi nào?

"Xem ra là ngươi đã quên" - Cung Hàn Nguyệt giọng nói đầy u oán, đôi tay bắt đầu mon chón trên má hấn, mà hấn lúc này hữu tâm vô lực phản kháng.

Mùi thơm từ cơ thể nàng thoảng thoảng sộc vào mũi hấn, làm thần trí của Diệp Phàm trở nên mê mê tỉnh tỉnh.

Cũng không trách, dù cho vẫn còn tại trạng thái đỉnh, Diệp Phàm cũng không dám lơ là, tại hấn biết chỉ cần một chút không cẩn thận thôi, hấn sẽ bị Cung Hàn Nguyệt khai triển mị thuật cho điên đảo tâm thần.

Đừng nói hiện tại hấn một thân tu vi cùng thần thức đều bị phong ấn, chẳng khác nào phạm nhân

Thần trí của hấn bắt đầu lơ mờ, Diệp Phàm cảm nhận được một ngọn lửa vô hình đang cháy lên nơi hạ thân, thúc dục hấn lao vào sa ngã.

Thôi tỉnh thuật.

Hấn khóc không ra nước mắt, đây là định nháo kiểu gì?

Cấn mạnh đến đầu lưỡi bật máu, Diệp Phàm thoáng khôi phục chút thần trí, vuron hai tay tách nàng ra, nói:

"Hàn Nguyệt, không được nháo nữa, Vô Song nàng sẽ... Ngộ..."

Không để hấn nói hết, Cung Hàn Nguyệt lại dán lại đây, dùng đôi môi của nàng để ngăn chặn.

"Là ta tình nguyện, tỷ tỷ sẽ không nói gì" - giọng nói của nàng vang lên trong đầu Diệp Phàm, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

Diệp Phàm không phải hòa thượng vô sắc niệm không gần nữ nhân, tương phản hấn vẫn có vài cái hồng nhan. Hiện tại bị dục hỏa thiêu đốt, lại thêm lời nói của Cung Hàn Nguyệt khiến hấn không bận tâm được nhiều đến thế.

"Ngươi khẳng định?" - Hấn lại đẩy nàng ra thêm một lần nữa, dùng một tia thanh tỉnh duy nhất của mình mà hỏi.

Nàng bị hấn đẩy ra cũng không nói, chỉ chăm chú dùng đôi mắt đẹp như thu thủy để trả lời.

"Thu hồi mị thuật của ngươi đi, ta không thích" - nhìn ra một tia kiên quyết như là chấp niệm của nàng, hấn thở dài, buông ra một câu.

Tuy vẫn không nhớ được đã cùng nàng ước hẹn điều gì, Diệp Phàm trong lòng cũng đã suy đoán được thất thất bát bát.

Cung Hàn Nguyệt nghe thấy, nở nụ cười xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành. Mặc dù đã không pha trộn một chút mị thuật nào, thế nhưng nhìn đến gương mặt đỏ ửng, cơ thể với những đường cong dụ hoặc kia, lại thêm nụ cười điên đảo chúng sinh của nàng, Diệp Phàm gằm nhẹ lên một tiếng, không tiếp tục đề nén dục vọng của mình.

Hấn bắt lấy hai vai nàng, hung hăng kéo nàng vào trong lòng.

Cung Hàn Nguyệt cũng không phản kháng, thuận theo rúc vào trong lòng hấn, không nhịn được ngâm khẽ một tiếng.

Tiếng kêu như que diêm đốt bùng lên dục hỏa của Diệp Phàm, hấn lật ngược mình mà đè nàng xuống dưới.

Chỉ là, tu vi của hấn không có, nàng ngược lại vẫn còn nguyên, thế nên hấn không những thành công, tương phản bị đè ép xuống dưới.

...

Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt nhanh chóng cuốn thành một đám, váy áo của nàng đã bị hấn thô bạo kéo xuống hơn nửa, để lộ ra một khung cảnh tuyệt mỹ, một sự tạo hóa của tự nhiên.

Nửa trên cơ thể nàng hoàn mỹ bày ra trước mắt hấn, trắng muốt, da dẻ căng mịn nhìn lấp lánh dưới ánh sáng trong phòng. Cặp tiểu bạch thỏ không quá hùng vĩ nhưng hoàn hảo hợp với thân hình yêu điệu của nàng, ngạo nghễ nhô lên, kiều nhã đỏ hồng như hai hạt đào nhỏ.

Phía dưới, mập mờ sau lớp tất chân là chiếc quần lót chữ T viền ren đen, câu dẫn cực điểm. Làn da trắng nõn của nàng ẩn hiện sau lớp lụa đen mỏng dính càng khiến thêm câu hồn thực phách. Đôi chân dài thẳng khấp chặt, khề khàng cọ sát vào nhau, từng chút nước ẩm muối chảy ra đã làm ướt một

mảng đôi tất đen, một mùi mập mờ thoang thoảng khiến người ta loạn mê.

Đôi mắt Cung Hàn Nguyệt trở nên mê ly, mặt đỏ lựng, hơi thở như lan, khẽ rên rỉ.

Cái lưỡi nàng như con xà nhỏ xâm nhập vào trong mồm Diệp Phàm, ngậm lấy cái lưỡi hắn, triệt để cuốn thành một đoàn. Hai tay nàng cùng lúc lần mò thoát ra bộ đồ cổ trang...

...

Nàng ngồi lên người hắn, nhẹ nhàng uốn éo theo một nhịp điệu không tên nào đó.

Thế rồi, dường như quyết định, Cung Hàn Nguyệt hơi nhếch người lên, để rồi hung hăng ngồi xuống...

Ngâm to lên một tiếng, đôi chân ngọc của nàng hơi giật giật... Một luồng đấm nhói từ dưới thân truyền đến, để cho nàng một thoáng chốc thanh tỉnh, cũng khiến nàng nước mắt khẽ chảy ra, không biết do đau, vẫn là do hạnh phúc, sau đó, một vệt máu bắn ra, rớt trên chiếc áo phong trắng...

...

Mây mưa bao lâu, bản thân Diệp Phàm cũng không biết. Cứ việc tu vi bị phong ấn, thế nhưng trong việc này sức chiến đấu của hắn vẫn luôn cường đại.

Lúc hắn lấy lại được ý thức thanh tỉnh, cảm giác đầu tiên truyền đến là hạ thân đau đớn cùng tê dại.

Hắn nhìn qua khung cửa sổ, lúc này trời đã ngả sang sắc vàng của ánh chiều tà.

Quay lại nhìn Cung Hàn Nguyệt nằm trong ngực mình cuộn tròn như con tiểu lười miêu ngon lành ngủ, ánh mắt hắn phức tạp, không cảm cười khổ.

Phát sinh quan hệ với nữ nhân mới gặp lần đầu, không phải hắn chưa từng làm, thế nhưng nàng là tiểu di tử của mình thì lại hoàn toàn khác.

Tuy rằng là nàng chủ động.

Thiệt tình, nàng đây là định nháo kiểu gì?

(Chương xong).

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Âm Dương Luân Hồi Quyết

Mắt thấy đã muộn, có lẽ Cung Vô Song sắp về, Diệp Phàm tính toán đi nấu bữa tối.

Một đời trước, người làm cơm vẫn luôn là nàng, do vậy bây giờ hắn cũng muốn nấu cho nàng ăn.

Khe khẽ vuốt tóc mỹ nhân trong ngực, Diệp Phàm hơi đẩy nàng ra để đứng dậy.

Chỉ là vừa di chuyển, Cung Hàn Nguyệt liền sâu kín tỉnh dậy, mơ màng nhìn hắn.

"Tỉnh?" - Diệp Phàm cười cười.

"Thực ra vẫn buồn ngủ" - Cung Hàn Nguyệt lười nhác đáp, duỗi người một cái.

Tức thì, toàn bộ những đường cong man diệu của nàng không che dấu mà bại lộ trong không khí. Nữ nhân hồn nhiên không bận tâm đến quần áo mình còn chưa mặc vào người, cứ thế phô bày ra làn da trắng nõn, trải qua mây mưa vẫn còn hơi ửng đỏ trông càng mê người. Cặp thỏ ngọc cao ngất khẽ nhún nhảy theo nhịp chuyển động của cơ thể, làm Diệp Phàm không nhịn được nuốt nước bọt một cái.

Nhìn đến hậu kết của hắn lẫn lộn, Cung Hàn Nguyệt tự tiểu phi tiểu.

Thế rồi, nàng chậm rãi vớ từng mảnh trang phục, từ từ trước mắt Diệp Phàm mặc vào người, đôi lúc còn vô tình hữu ý tạo hình một vài tư thế dụ hoặc.

Ma nữ a!

Diệp Phàm vô ngữ trước hành động đùa giỡn của nàng, rõ ràng chỉ cần một cái búng tay là hoàn toàn có thể hóa ra được một bộ đồ trên người, Cung Hàn Nguyệt lại từ từ mà mặc đồ vào như người bình thường, đây là trần trụi khiêu khích hắn.

Hắn đương nhiên sẽ thiếu định lực tới mức nhào lên, thế nhưng bị hành hạ nghẹn một bụng hỏa cũng không vui sướng gì a!

Chỉ là nữ nhân này rõ ràng khoải chinh hấn, vậy mà thi triển định thân thuật khiến hắn tạm thời không thể cử động, hại hắn cũng không thể quay mặt đi..

Lẳng lẳng nhìn Cung Hàn Nguyệt, chợt hắn để ý, lúc nàng nhặt lên chiếc áo phong trắng đã dính máu, ánh mắt nàng phảng phất như thấy vật gì trân quý, cẩn thận mà gấp gọn lại, đặt vào trong trũ vật giới chỉ.

...

"Bây giờ giải phong ấn cho ta được rồi đi?"

Thấy nữ nhân chính trang xong xuôi, cũng đã hủy bỏ định thân thuật cho hắn, Diệp Phàm tiến tới ôm eo nàng từ phía sau, hỏi.

Cung Hàn Nguyệt liếc hắn một cái, búng tay, lập tức một chiếc áo phong cùng quần bò xuất hiện ngay ngắn trên người Diệp Phàm.

"Không được" nàng lắc lắc đầu, quay người lại đối diện Diệp Phàm.

Vốn còn tưởng nàng muốn tiếp tục trêu đùa mình, nhìn tới vẻ mặt nghiêm túc của nữ nhân, hắn biết chuyện này còn có nguyên do của nó.

"Việc này có liên quan tới người bị cưỡng chế kéo vào thời không chi lộ?"

Trong nháy mắt, hắn phân tích cùng loại bỏ những khả năng không thích hợp, cuối cùng chỉ còn lại một cái này.

"Đúng vậy, tới nay chúng ta sẽ phải ghé thăm một tồn tại trên Địa Cầu này, nếu như mọi thứ suôn sẻ, ta sẽ nói chi tiết những gì ta biết" - giọng nàng hiếm thấy toát ra một tia ngưng trọng.

Xem ra Địa Cầu không đơn giản, Diệp Phàm nghĩ thầm.

Dù hắn không nghĩ ra nguồn nguy hiểm có thể bắt đầu từ đâu, thế nhưng để Cung Hàn Nguyệt phải nghiêm túc đối đãi, khẳng định là có tính nguy hiểm.

"Không hẳn là nguy hiểm, bất quá đáng rất nhiều đến tương lai của hai ta" - Cung Hàn Nguyệt tự dưng mập mờ nói.

"Àn, người biết ta đang nghĩ gì?" - Diệp Phàm ngạc nhiên, hắn không biết còn có thứ gì giúp một tu sĩ đọc được suy nghĩ tức thời của người khác.

"Người trúng Không Tâm Thuật của ta nha. Không Tâm Thuật là cấm thuật từ thời viễn cổ của Mị Ma nhất tộc, các nàng mỗi người cả đời chỉ được phép sử dụng thuật này một lần lên một nam nhân mà các nàng xác định gắn bó cả đời.

Sau khi thi triển cấm thuật, các nàng cần thiết phải lập tức nhận được tinh hoa dương khí từ tình lữ của mình, nếu không sẽ bị phản phệ mà chết. Mà cũng chỉ có thi triển cấm thuật này, các nàng mới có thể phá thân, nếu không cũng sẽ bị nguyên rủa mà chết.

Hơn nữa, các nàng cũng chỉ có thể cả đời trung trinh với một người nam nhân, nếu như... nếu như có hành động... có lỗi với hắn, các nàng cũng sẽ bị cấm thuật phản phệ mà chết. Dĩ nhiên, đi cùng với yêu cầu nghiêm khắc đấy là những năng lực khiến các nàng phần nào kiểm soát được nam nhân của mình..

Người đã thấy năng lực thứ nhất của nó là không chế được tiên lực trong cơ thể người. Hi hi, đọc được suy nghĩ của người là năng lực thứ hai, giới hạn là hai người phải có tiếp xúc về mặt vật lý... Còn..." - Cung Hàn Nguyệt ranh mãnh cười với hắn - "Hi hi, không nói"

Diệp Phàm sắc mặt có chút hắc, dù sao thì vô duyên vô cớ bị người khác khống chế cũng không phải là điều vui vẻ gì.

Đặt ở trước đây, hắn không biết thân phận thật của Hàn Nguyệt, không biết Không Tâm Thuật là cái gì, khẳng định kiểu gì cũng phải liều một cái cá chết lười rách.

Còn bây giờ... nàng vừa là tiểu di tử, lại là nữ nhân của hắn, Diệp Phàm đảo lại không cảm thấy có gì không chấp nhận được.

Đừng nhìn nàng đối với hắn lại nghịch lại nháo tung cả lên, Diệp Phàm rõ ràng nàng còn có một thân phận là Ma Nữ Tử Nguyệt, tư lịch so với hắn chỉ có hơn chứ không kém, nàng hiển nhiên tự biết nặng nhẹ.

Chưa kể, đối với Mị Ma như nàng, Không Tâm Thuật bản chất là lời tương hứa, quân luôn có ta làm bạn, dẫu có qua mưa gió, trước sau như một, vĩnh viễn không rời không bỏ.

Nếu chỉ đơn giản để khống chế một người, không ai sẽ hy sinh hạnh phúc nửa đời của mình... trong khi có vô số những biện pháp khác. Ít nhất hắn biết mị ma nhất tộc có không dưới chục biện pháp để nô dịch một nam nhân.

"Oa, Diệp Phàm, nhân gia mới biết người có sở thích bị ngược đấy" - Cung Hàn Nguyệt ngược lên nhìn hắn, đôi mắt lấp lánh, phảng phất như vừa phát hiện ra cái gì chơi vui lắm.

Ách! Hân quên cô nàng vẫn còn rúc bên người hân, hiển nhiên đã đọc được hết hân nghĩ gì.

Biết nàng tỉnh quái, Diệp Phàm đơn giản không đáp lại nàng, miễn cho càng bối càng đen.

"Xấu tính" - nàng lăm bằm, thế rồi thoát ra khỏi lòng hân, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một tấm ngọc giản - "Người nghiên cứu công pháp này, tương lai sẽ phải dùng tới. Ta đi nấu cơm"

Nói xong, Cung Hân Nguyệt lắt người biến mất, không người thấy được gương mặt nàng lúc này đang tràn đầy hạnh phúc, khóe mắt hoe đỏ...

...

Diệp Phàm có chút nghi hoặc, thế nhưng vẫn theo lời nữ nhân đưa thần thức vào trong ngọc giản.

«Âm Dương Luân Hồi Quyết»

Trước mắt hân hiện lên sơ đồ Thái Cực đang chậm chậm chuyển động, đan xen trong đó là hình ảnh mờ nhạt của một thanh niên, đứng lẳng lẳng trước mặt hồ trầm ngâm, cứ một thoáng lại ném một cục đá xuống nước, làm hình chiếu của bản thân hân dưới mặt hồ tan ra...

"Vào thời thượng cổ, thế gian tồn tại linh khí, tiên khí, thần khí,... gọi chung là thiên địa chi khí. Thiên địa chi khí đều có thể thông qua pháp quyết dẫn vào, tích trữ trong cơ thể tu sĩ, nhậm họ sử dụng.

Nếu linh khí, tiên khí,... trong nội thể tu sĩ cùng bên ngoài giống y chang, tu sĩ gọi đó là linh lực, tiên lực,... danh chung là vô tính chi lực.

Đa số các pháp quyết chỉ có thể chuyển hóa thiên địa chi khí thành vô tính chi lực, tuy nhiên cũng có một số pháp quyết phẩm cấp cao hơn, khiến cho thiên địa linh khí diễn hóa thành ngũ hành chi lực, phong chi lực, thời gian chi lực,...

Nếu phải xếp hạng về phẩm cấp, vô tính chi lực là thấp nhất.

Ngũ hành chi lực - kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phẩm cấp cao hơn một bậc.

Trên đó là một số diễn hóa của ngũ hành, như băng chi lực, lôi chi lực, phong chi lực, quang chi lực, ám chi lực,...

Lên một bậc nữa, là các loại lực lượng cao cấp: không gian chi lực, thời gian chi lực, sát lực chi lực, thôn phệ chi lực, âm dương chi lực, hủy diệt chi lực...

Người ta cho rằng cao nhất, đó là luân hồi chi lực.

Việc xếp hạng này là được lưu truyền từ xa xưa lại đây, mọi người ngầm công nhận, không ai phản bác. Thế nhưng cũng chưa ai chứng minh..."

Diệp Phàm liền có hứng thú, hân trước nay vẫn chỉ đưa ra so sánh ngầm, cũng không biết đến còn có phân chia phẩm cấp lực lượng như thế này.

"...Ta bình sinh là một tán tu, không phải thiên chi kiêu tử, cũng không có cuộn cuộn tài nguyên, thế nhưng trong một lần đại cơ duyên, thu được truyền thừa từ thời hồng hoang, chuyển hóa linh lực thành âm dương chi lực cùng với thai nghén nên một tia luân hồi chi lực. Vì vậy, tuy không có tài nguyên, tư chất ngộ tính cũng không phải tốt, ta vẫn đánh ra cho mình một chỗ đứng, dùng chiến mà danh chấn một phương nơi Thần giới.

Tiếc là ta tuổi thọ đã cạn, ngộ tính cũng chỉ có hạn, không cách nào đột phá bước ra bước tiếp theo, lại không cam lòng để cho truyền thừa đứt gãy, nên để lại toàn bộ kí ức cảm ngộ cũng như sở học một đời cho người hữu duyên.

Âm Dương Luân Hồi Quyết có thể nói là pháp quyết đỉnh cấp, chia ra làm hai bộ phận là Âm Dương Quyết cùng Luân Hồi Quyết.

Âm Dương Quyết mô tả lộ tuyến vận chuyển của kinh mạch, cùng với biện pháp chuyển hóa thiên địa chi khí thành âm dương chi lực. Luân Hồi Quyết không phải là tu, mà là cảm, là ngộ.

Luân Hồi Quyết thâm ảo, không từ ngữ nào có thể ghi ra được, chỉ có thể truyền qua hình ảnh, tái hiện đầy đủ không khí, không gian, thời gian. Đến khi người hiểu được ý nghĩa của hình ảnh truyền lại, đó là lúc người có thể đột phá công pháp lên đến tầng tiếp theo. Có điều sở ngộ, đó là người đang dần dần nuôi mầm luân hồi chi lực trong cơ thể. Bình sinh ta đột phá tầng thứ nhất, do vậy liên ngưng tụ ra một tia. Tuy chỉ là một tia, nhưng uy lực không cùng, chớ nên coi thường..."

Tiếp đó, bên dưới bắt đầu đi vào chi tiết của công pháp, thế nhưng Diệp Phàm không vội đọc, căn bản lúc này hân nhảy bén bắt được một tia thâm ý của Cung Hân Nguyệt.

Nàng đưa cho hân một bộ pháp quyết có thể nói siêu việt bộ pháp quyết hân hiện đang tu luyện, chỉ riêng một tia luân hồi chi lực thôi, đã đủ để bắt kì ai tâm động.

Phải biết vị tiền bối này đã danh chấn một phương nơi Thần giới, vậy mà vẫn chỉ thai nghén được một tia luân hồi chi lực trong cơ thể, có thể hiểu, luân hồi chi lực có được là cỡ nào khó khăn, đương nhiên chất lượng tám chín phần sẽ giống trong lời truyền, là đỉnh cấp lực lượng.

Tuy nhiên, hân đã là Tiên Đế, không thể sử dụng được.

Trừ khi, hẳn tự phể toàn tu vi, trọng tu từ đầu.

(Chương xong).

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Phải trả cả vốn lẫn lãi!

Diệp Phàm rơi vào trầm tư, nhưng không được bao lâu, bị tiếng cãi vã vọng lại làm phân tâm.

Trên thực tế, lấy khả năng của hắn mà nói, chuyện này là không thể.

Chỉ là, trong tiếng cãi vã kia hắn nghe được giọng nói của Cung Vô Song.

Lập tức, hắn phóng thần thức ra khắp biệt thự, thu hết sự việc vào đáy mắt.

Tuy đã bị Cung Hàn Nguyệt phong ấn không sai biệt lắm, thế nhưng chỉ bao phủ hết biệt thự này thì hắn vẫn làm được.

...

Bên ngoài, Cung Vô Song đang đứng khoanh tay trước cửa lớn, đối diện là một nam một nữ.

Thoáng lục soát kí ức, Diệp Phàm nhận ra được hai người này là Cung Vô Song tam cô Cung Ngọc cùng phu quân của nàng, Tô Hàn.

Lúc này, sắc mặt của Cung Vô Song vô cảm, nhìn không ra một tia hi vọng ái ố, thế nhưng là người quen thuộc với nàng, Diệp Phàm biết nàng đang cực kì khó chịu.

Hiển nhiên, nàng đối với hai cái thân thích này không tồn tại bất cứ một tia hảo cảm nào!

Giọng nói chua ngoa đánh đá của Cung Ngọc vang lên:

"Cung Vô Song, nếu ngươi chịu đáp ứng Quý gia, khẳng định công ty sẽ không trên bờ phá sản như ngày hôm nay"

"Khụ khụ, Vô Song, nghe cô trượng khuyên, làm thiếu phu nhân Quý gia là cơ hội tốt, ngươi không phải vẫn luôn muốn tập đoàn phát triển lớn mạnh hay sao, chỉ cần ngươi đáp ứng Quý công tử, khẳng định sau đó là một mảnh tương lai sáng lạn..." - Tô Hàn cũng vội nói, mười phần kẻ xướng người họa.

Lại là Quý gia! Diệp Phàm trong mắt ánh lên một vệt hàn mang.

Nếu hắn nhớ không nhầm, kiếp trước, hắn là mấy ngày sau hắn liền bị người hành hung cho nửa sống nửa chết, sau đó phải vào bệnh viện. Cũng là sau sự kiện ấy, Cung Vô Song mới đưa ra đề nghị ly hôn với hắn. Cuối cùng hắn không đồng ý, hai người còn cãi nhau một phen.

Hận là, năm ấy hắn vô dụng, không thay đổi được gì, chỉ biết trơ mắt mà nhìn bao nhiêu tâm huyết của Cung Vô Song bị người chà đạp...

Hiện tại hắn có đủ sức thay đổi vận mệnh, Quý gia chắc chắn sẽ là nơi đầu tiên bị hủy diệt. Ban sáng, hắn còn tồn tại chút thiện tâm, chỉ định lấy mạng Quý Minh Dương cùng đòi một bút tiền, nhưng giờ? Ha ha

"Tam cô, Tam trượng, ta nhắc lại, ta đã có hôn phu, chúng ta đều đã lãnh chứng, làm phiền hai người sau này không cần mất công tới khuyên ta. Xin mời hai người về cho" - Cung Vô Song lạnh nhạt đáp, lời nói có chứa một luồng uy thế của người lâu ngày nắm quyền, không dung phản bác.

"Vô Song, ngươi không cần bịa chuyện lừa gạt chúng ta, ngươi nói là ngươi có hôn phu, vậy người đâu? Đừng nói với ta người đi ra ngoài tìm một cái tiêu bạch kiểm về đường đi? - đối mặt với khí thế của nàng Cung Ngọc có chút bị dọa sợ, thế nhưng cây bản thân là người bề trên, vẫn cay nghiệt trì triết.

Cung Vô Song nhú nhú mày, nàng cực kì phiền chán hai người này, nề hà họ là đều là trưởng bối, nàng chỉ có thể tiếp tục chịu đựng.

Nhưng nàng nhẫn, không có nghĩa là Diệp Phàm sẽ nhẫn.

"Ta nghĩ ta chính là tên tiêu bạch kiểm mà ngươi đang nhắc tới" - giọng nói đầy hàn ý của hắn đột ngột vang lên từ sau lưng Cung Vô Song, làm nàng không cảm giật mình.

Đúng vậy, đương hắn thấy vợ chồng Cung Ngọc - Tô Hàn dây dưa không thôi, biết Cung Vô Song có nỗi khó xử riêng, hắn liền quyết định đứng ra

đóng vai ác nhân.

"Diệp Phàm" - nàng hô lên.

"Đi làm về mệt không?" - Diệp Phàm thân mật hỏi, lấy tay khẽ vuốt tóc giai nhân.

Cung Vô Song ma xui quỷ khiến gật đầu, chỉ là xong rồi nàng mới nhận ra hắn đang có cử chỉ thân mật với mình, hai má hơi ửng đỏ, trên mặt có chút mất tự nhiên.

Nếu không phải nàng đã điều tra chi tiết về cuộc sống những năm gần đây của Diệp Phàm, nàng mới không tin hắn cũng chưa có trải qua luyện ái bao giờ.

Nàng đến nay đã hơn 20 tuổi, còn chưa từng nói luyện ái lấy một lần, cũng chưa bao giờ để cho nam nhân chạm qua người, dù đó là phụ thân này. Vậy mà nàng với Diệp Phàm mới gặp nhau có đêm ba bữa, ở chung còn chưa nổi một ngày, đây đã là lần thứ hai hắn có những cử chỉ thân mật với nàng rồi, lại còn hết sức tự nhiên, tựa như phu thê lâu năm.

Cung Vô Song đương nhiên không bao giờ tưởng được, Diệp Phàm bây giờ thực chất là Diệp Phàm của 90 vạn năm về sau, hắn đời trước đã ở cùng nàng thật lâu...

Dù sao, hiện tại Cung Vô Song vẫn chưa thể thích nghi với những hành động của Diệp Phàm, vì thế nàng khẽ nhích người thoát ra, không cho hắn tiếp tục vuốt tóc mình.

Chỉ là, hành động của nàng rơi vào trong mắt hai vợ chồng Cung Ngọc, đó là thẹn thùng.

Nhìn hai người tình chàng ý thiếp thế kia, Cung Ngọc ám đạo một tiếng, không ổn!

Hai mắt nàng đảo lên đảo xuống nhìn nam nhân mới xuất hiện, ngay khi đánh giá được một thân quần áo không thuộc về đồ hàng hiệu đắt tiền mà là loại hàng quần áo vỉa hè bày bán, lập tức nàng kết luận Diệp Phàm chỉ là một kẻ nghèo hèn được Cung Vô Song thuê về làm tắm gội.

"Vô Song à, Tam cô nói cho ngươi biết... ngươi có muốn tìm lấy một kẻ giả mạo thì cũng nên tuyển ai xứng đáng một chút. Như hắn một thân quần áo vỉa hè còn không giá trị bằng cái túi xách lỏm nhất của ta, ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?" - Cung Ngọc cảm thấy mình lập tức có thể nhìn thấu mưu kế của Cung Vô Song, lên mặt dạy đời.

Thế rồi nghĩ nghĩ tới cái gì, nàng lại bồi cho một câu:

"Đừng nói cho ta đó đúng là tên tiểu tử họ Diệp nào đó mà gia gia ngươi luôn miệng nhắc tới..."

"Ta chính xác là tên tiểu tử họ Diệp mà Cung gia gia vẫn luôn nhắc tới" - Diệp Phàm trờ trờ cái mũi, nhủ thầm thật sự Cung Thiên Vũ nhắc đến mình nhiều thế sao?

"Ngươi là cái kia khát cái, con cóc đòi ăn thịt thiên nga?" - Cung Ngọc khinh bỉ hỏi.

Nàng khi biết Cung Vô Song có hôn phu, đã nhanh chóng cho người điều tra, kết quả nhận được là một người làm công không quyền không thế.

"Câm miệng!"

Liền lúc nàng vừa nói xong, Cung Vô Song quát.

"Nếu người tiếp tục nói, ta không ngại cho ngươi một phát tát" - nàng nói lời chứa đầy hàn ý, phảng phất có thể đóng băng cả mùa hè.

Rốt cục Diệp Phàm là hôn phu của nàng, thậm chí đã lãnh chứng. Đến nàng còn chưa từng một lần khinh bỉ hắn, ai có quyền lên tiếng?

Mặc dù Cung Ngọc là trưởng bối!

Diệp Phàm cười cười, hoàn toàn coi Cung Ngọc như không khí, hắn ôn nhu nói với Cung Vô Song:

"Com tối Hàn Nguyệt đã làm xong, đi vào ăn chút gì."

"Đã loại, ngươi dám làm lơ ta?"

Cung Ngọc mang theo tâm thái cao cao tại thượng mà nói chuyện với Diệp Phàm, phát hiện hắn làm lơ mình, không sao nhìn được, gào lên.

Hai từ "đã loại" lập tức bốc lên sát ý của Diệp Phàm, nhưng rồi chung quy hắn nghĩ tới cái gì, không vội ra tay.

Hắn chỉ quay lại, nhướn mày:

"Hai người làm ta rất khó chịu... Niệm tình hai người là thân thích của Vô Song, ta cho hai người một cơ hội, lần"

Nói rồi, hắn lười tiếp tục phản ứng lấy hai người này, quyết đoán cầm lấy tay ngọc của nữ nhân, mạnh mẽ dẫn nàng vào nhà.

Rầm!!!

Đương nhiên, hắn không quên đóng cửa.

"Dã loại, tiểu tạp chủng... người cho ta chờ" - bị đóng sầm cửa vào mặt, Cung Ngọc sắc mặt đỏ ửng như quả cà chua chín, lại chỉ có thể đứng ngoài âm ngoan gầm lên.

Nàng không dám phá cửa, Cung gia hiện tại vẫn là Cung Thiên Vũ đứng đầu, tuy cái mạng già của hắn cũng không được bao lâu nữa, thế nhưng một ngày hắn chưa chết, nàng vẫn không có gan dùng vũ lực với Cung Vô Song..

...

Mấy ngày này, Cung Vô Song vẫn luôn ở trạng thái căng thẳng, thấy một muốn mạng. Đầu tiên là Diệp Phàm biến mất một cách bí ẩn, cứ việc huy động bao nhiêu lực lượng đi tìm mà không thấy.

Sau đó là việc có người ác ý muốn phá sập công ty của nàng.

Mới chỉ ba ngày lại đây, công ty của nàng tổng tổn thất đã vượt quá tám trăm triệu, tương đương với một phần năm tổng tài sản.

Nếu chỉ có thể cũng chỉ làm công ty của nàng tạm thời lâm vào khó khăn, thực lực tổn hao nhiều, vẫn còn có thể vớt vát.

Thế nhưng, họa vô đơn chí, lập tức nàng lại nhận được tin tập đoàn Thiên Diệu đột ngột tuyên bố hủy bỏ mọi hợp tác với công ty nàng.

Chiều này rõ ràng là rút củi đáy nồi, phải biết Thiên Diệu tập đoàn là chủ lực cung ứng nguyên vật liệu cho công ty của các nàng.

Nghe được tin này, Cung Vô Song có chút nản lòng, muốn từ bỏ.

Chỉ là hôm nay, Diệp Phàm thần kì quay trở lại, khiến nàng có cảm giác có lẽ trời không tuyệt đường người bao giờ.

Là một tia hy vọng mong manh vào kì tích thôi, thế nhưng nàng vẫn muốn tin rằng, kì tích sẽ lại xuất hiện, giống như khi nàng đã từ bỏ hy vọng tìm được Diệp Phàm rồi, hắn lại xuất hiện vậy.

"Vô Song, công ty người tựa hồ gặp rắc rối?"

Câu hỏi của hắn kéo Cung Vô Song từ hồi ức mông lung về hiện thực, phát hiện nàng từ lúc nào đã ngồi xuống ghế, trước mặt là vài món ăn nóng hổi cùng với Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt đang quan tâm nhìn lấy nàng.

Lắc đầu không muốn nói, thế nhưng được nửa chừng, hồi tưởng lại ban sáng Diệp Phàm cường thế cùng bá đạo mà đối mặt với Quý Minh Dương, Cung Vô Song vẫn là nói ra.

Mặc cho hắn giúp được nàng hay không cứ coi như đây là tâm sự cho nhẹ lòng đi.

Giai đoạn này, phải biết trong nội tâm nàng cỡ nào khát khao hy vọng có một người đứng bên cạnh nàng, cùng nàng trải qua khó khăn này, kiên định bất di mà duy trì nàng, chỉ là nàng không có ai.

Không một ai!

Gia gia nàng đã gần đất xa trời, không còn có thể lúc nào cũng che chở nàng như trước.

Phụ thân nàng trong gia tộc địa vị vốn không cao, tuy Cung Thiên Vũ hết lòng bao bọc hắn, thế nhưng kể từ ngày mẹ nàng mất, hắn chỉ làm bạn với rượu, suốt ngày rúc mặt trong phòng, say khướt, mỗi khi hiếm có tỉnh táo thì lại ngồi khóc một mình như một đứa trẻ.

Còn lại các thúc thúc bá bá, ha ha... họ hận không thể nhanh chóng đẩy nàng ra khỏi gia tộc, để họ có thể thu tóm toàn bộ tài chính của gia tộc mà chia nhau, hoặc là sử dụng nàng như một thứ công cụ để mà nịnh bợ, để mà leo lên ôm đùi người khác.

Đã từng là khuê mật với nàng cũng trở mặt, tìm cách lánh xa nàng, giờ nàng chỉ còn lại một mình..

...

Cung Vô Song tóm tắt nhanh chóng nguyên nhân cùng tình cảnh hiện tại của công ty mình, bên trong lời nói không che dấu được một nỗi nan kham.

Kiếp trước Diệp Phàm cũng không rõ hết tiền căn hậu quả của sự việc, thế nên hắn rất chăm chú lắng nghe, càng nghe càng đau lòng nữ nhân.

"Tỷ tỷ, người tính toán tiếp theo định làm thế nào?" - Cung Hàn Nguyệt chờ nàng kể xong, liền hỏi.

"Hiện tại công ty đã lâm vào tuyệt cảnh" - Cung Vô Song than nhẹ một tiếng, nàng cũng không nghĩ ra cách nào khả thi.

"Vậy là người hiện tại đang thiếu tiền, cần bao nhiêu?" - Diệp Phàm hỏi, nhất tâm kiến huyết.

"Nếu ta có được tám trăm triệu trong tay, khả năng công ty sẽ có thể được cứu chữa, không thì cũng huê vốn... nếu được một tỷ, ta có nắm chắc làm cho công ty khởi từ hồi sinh" - Cung Vô Song suy nghĩ một chút, sau đó mang theo ngữ khí chém đinh chặt sắt mà nói.

Một tỷ? Diệp Phàm nghĩ thầm

Khẳng định một đại gia tộc như Quý gia phải có vài lần một tỷ đi!

Quý gia, đã đến lúc các người phải trả cả vốn lẫn lãi!

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nguyệt hắc phong cao, sát nhân dạ (1)

Ban đêm, nguyệt nhạt sao thưa.

"Cư nhiên là hắc dạ, thực thích hợp để giết người a" - Diệp Phàm ngửa mặt lên trời, giọng nói nghiêng ngả.

Mặc dù trên trời trăng sắp tròn, thế nhưng hôm nay thời tiết nhiều mây một cách bất thường, ánh trăng nhạt nhòa không đủ sức xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp là mây. Cũng vì thế, đêm nay trời đất lộ ra một bầu không khí quỷ dị, khiến cho dù mới chừng chín giờ đêm, đảo mắt xung quanh khu biệt thự Từ Yên đã không còn một bóng người ngoài đường.

"Đi nhanh thôi, chúng ta còn chính sự cần làm" - Cung Hàn Nguyệt đuổi người một cái, lười biếng nói.

Trên người nàng lúc này đã thay đổi một bộ đồ da bó màu đen, mùi phần phù hợp với hoạt động sắp tới.

Vốn nàng không muốn Diệp Phàm sát thương Quý gia đêm nay, bởi theo nàng, để con kiến sống lâu thêm một chút cũng sẽ thể nháo phiền ra đại sự gì.

Thế nhưng Đế thế là không có khả năng dối trá, lại thêm tối nay nhìn thấy vẻ mặt uể oải của tỷ tỷ mình, Cung Hàn Nguyệt đành phải đồng ý rồi.

Do vậy, hai người khởi hành sớm hơn dự định, tại chính sự cần thực hiện xong trước nửa đêm.

Diệt Quý gia chỉ có thể được coi là một khúc nhạc dạo.

Cấp cho Cung Vô Song một cái mê thuật nhỏ, đảm bảo nàng có một giấc ngủ an ổn bình yên cho đến tận sáng hôm sau, Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt liền dời đi.

...

Thành phố Nam Phong

Nằm cách thị trấn Hàn Giang có chừng hai giờ đi tàu, không sai biệt lắm chừng 600 dặm đường, thành phố Nam Phong thuộc hạng đứng đầu trong các nhị lưu thành thị, chỉ đứng sau thủ đô cùng ba cái nhất lưu thành thị khác. Đương nhiên, thị trấn Hàn Giang chỉ có thể xếp hạng trung bình trong tam lưu thành thị, kém đến xa.

Lúc này, tại Quý gia phủ đệ.

Nơi đây mây đặc biệt thưa, ánh trăng nhàn nhạt bao phủ khắp, toàn bộ phủ đệ phảng phất được phủ thêm một lớp sa bạc, an tĩnh tường hòa.

Đột ngột, có luồng đạo thân ảnh một nam một nữ quỷ dị không tiến động mà xuất hiện trên nóc nhà của một tòa biệt thự.

Cùng với sự xuất hiện của hai người, chột mây từ đâu thi nhau kéo tới, che khuất đi vàng trăng lóa mắt kia, đông phong khởi động.

Nguyệt hắc phong cao, chi gian mơ hồ nổi lên một cỗ sát khí đang từ từ lan tỏa.

Hai người đứng là Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt.

"Nên lấy phương thức gì để chào hỏi bọn họ đây?" - Diệp Phàm vuốt cằm, trầm ngâm.

Cung Hàn Nguyệt trắng mắt liếc hắt:

"Ngươi khi dễ bọn họ, vui vẻ lắm?"

"Đây không phải vấn đề khi dễ hay không, ta đây là báo mối thù hai đời" - Diệp Phàm cười lạnh, giải thích - "Nếu chỉ đơn giản làm bọn hắn chết, đó là quá nhân từ. Ta phải khiến bọn họ chết trong sợ hãi cùng hồi hận khôn cùng"

Hiển nhiên, Cung Hàn Nguyệt đã từ hắn biết được hành động của Quý Gia một đời trước, và hắn là đời này cũng thế.

Nếu bọn chúng có cơ hội... Tiếc là không.

"Ngươi nên là Ma tộc mới đúng" - Cung Hàn Nguyệt chọc chọc eo nam nhân, trêu.

"Ma?" - Diệp Phàm bĩu môi - "Thế nào là Tiên? Thế nào là Ma? Đứng từ góc độ của tiên, ma là tà phái. Thế đứng từ góc độ của Ma thì sao? Thế nào là chính, thế nào là tà?"

Hắn hỏi ngược lại Cung Hàn Nguyệt, làm nữ nhân khẽ ngẩn ra một lát, rồi mờ mịt lắc đầu, ra điều không biết.

"Là Tiên, là Ma, ở ta nhất niệm chi gian. Là chính hay tà, chỉ cần không thẹn với tâm, thế là đối với bản thân ta là chính"

Câu nói của hắn làm nàng như có điều hiểu ra. Bất chi bất giác, Cung Hàn Nguyệt nhớ tới cái lần đầu tiên hắn gặp nàng...

Thời điểm đó, tu vi của Diệp Phàm cao hơn nàng một mảng lớn. Hắn cứu nàng ra khỏi đám thổ phi, thế rồi khi biết rằng nàng thân là Ma tộc, hắn không những không giết nàng, cũng không đối xử lạnh nhạt với nàng, mà ngược lại còn bảo vệ nàng một đường về tới chiến trường Tiên Ma, sau đó mới tiêu sái mà đi.

Nhớ lại, trước khi hắn rời đi, nàng có hỏi hắn hai điều, trong đó một cái là "Tại sao ngày đó ngươi không giết ta?"

Nàng còn nhớ, Diệp Phàm lúc đó tay cầm bầu rượu, nhàn nhã uống một miếng rồi mới nói "Giết ngươi? Chỉ vì ngươi là Ma tộc? Ma thì sao chứ? Sống theo bản tâm, yêu hận rõ ràng, khoái ý ân cừ, tùy ý liễu lĩnh, đây là ma. Mà sống ở trên đời, muốn được tiêu dao, so sánh với Nhân tộc luôn ép mình vào các đạo nghĩa, ta càng thiên hướng tới một cái khoái ý ân cừ"

Hỏi đó, nàng cái hiểu cái không, thế rồi cũng quên đi.

Nàng chỉ nhớ mãi câu trả lời thứ hai của hắn, cũng là một lời hứa.

Chỉ là xem ra, hắn vẫn còn không liên tưởng tới kí ức ngày đó...

...

Phản ứng lại với thực tại, Cung Hàn Nguyệt thấy Diệp Phàm đã nhẹ nhàng nhảy xuống bên dưới mặt đất

Lăng người xuống theo, nàng duỗi một ngón tay ngọc, chỉ:

"Quý Minh Dương hiện tại liên đang dưỡng thương ở tòa biệt thự này. Chỉ là từ tình huống xem ra, tuy Quý gia không dám vọng động, thế nhưng đồng thời cũng xem thường lời đe dọa của ngươi"

Diệp Phàm nhún vai, cũng không để ý lắm.

Hắn tự tin Minh lão không dám truyền lại thiếu một chữ nào. Vậy thì chỉ có thể là Quý gia trên dưới không tin đêm nay hắn sẽ sát tới.

Nghĩ tới đó, Diệp Phàm không cảm cười nhạo một tiếng, quay người nói với Cung Hàn Nguyệt:

"Giải phong ấn cho ta, ta muốn động thủ"

Cung Hàn Nguyệt hơi chần chừ, thế rồi nàng vung tay lên, lập tức Diệp Phàm cảm nhận được tiên lực đang ồ ạt tuôn ra khắp người hắn, cùng với sự giải phóng về mặt linh hồn.

Hưng phấn với việc sức mạnh quay lại với bản thân, hắn tùy tay vung ra một tia tiên lực.

Phanh!

Tiếng nổ mạnh, cùng tiếng sụp đổ của cửa phòng vang lên, lập tức gây oanh động bốn phía.

"Chúng ta cần đẩy nhanh hành động, nếu không sẽ có rắc rối" - Cung Hàn Nguyệt nhìn lên trời, vẻ mặt thoáng hiện một nét lo lắng.

Diệp Phàm thấy nàng phản ứng như vậy, theo bản năng cũng ngẩng đầu lên nhìn nhìn.

Bất chợt, một tia linh quang trong đầu hắn hiện lên, hắn mở lời:

"Người nói chính sự chính là nó?"

Nữ nhân mắt thấy Diệp Phàm cũng đang nhìn lên không trung, như có điều ám chỉ, gật gật đầu.

"Vậy thì không cần lo, hắn không trốn đi đâu được"

...

Cùng lúc đó, do thanh âm như sấm vang xa, tộc nhân trong Quý gia liền bị kinh động, phản ứng nhanh nhất là các cao thủ, vội vã truy tìm nguyên nhân.

Từng âm thanh trước sau xuất hiện, chợt có một người bắt được một thoáng bóng hình đang tiến vào biệt thự của Quý Minh Dương.

"Không tốt, là cái kia họ Diệp, hắn muốn giết chết thiếu gia" - hắn sắc mặt đại biến, vội vã thông tri.

Một đám cao thủ hoàn hồn lại đây, cuống quýt nối đuôi nhau tung thân về hướng phòng của Quý Minh Dương.

Áng chừng qua đã thấy có chừng ba mươi bóng hình, trong đó vài bóng hành quý mị dẫn trước, hiển nhiên thực lực không tầm thường, vượt xa nhóm còn lại.

Mặc dù đối với Cung Hàn Nguyệt hay Diệp Phàm mà nói, vẫn chỉ là con kiến...

Mà lúc này, Diệp Phàm thô bạo đá tung cánh cửa phòng Quý Minh Dương, nhào nhả tiến vào như chốn không người.

Trong phòng chỉ bật một cây đèn ngủ nhỏ, ánh sáng mập mờ tối sắc chiếu lên khuôn mặt Diệp Phàm làm hắn trông dữ tợn dị thường; hắn lúc này chính là tử thần đi gặt hái Quý gia mạng chó.

Trên giường lớn lúc này, Quý Minh Dương đang nằm vận vẹo thống khổ, bên cạnh là một nữ hầu đang cẩn thận mà lau chùi người cho hắn. Hai người nghe thấy tiếng động lớn, không hẹn mà cùng nhau nhìn ra ngoài cửa phòng.

"Quý Minh Dương, Diệp Trường Sinh ta chưa bao giờ xuất khẩu cuồng ngôn, ta nói đêm nay lấy đi người mạng chó, vậy thì người không thể sống đến sáng mai" - kéo một cái ghế, Diệp Phàm ngồi xuống giữa phòng, chân vắt chữ ngũ, lãnh đạm nói.

"A!!!" - Quý Minh Dương còn chưa phản ứng lại đây, nữ hầu gái bên cạnh hắn lại là thất thanh hét lên - "Người là ai?! Đi ra khỏi đây, nếu không ta kêu người" - nàng nói, ngoài mạnh trong yếu.

"Thật phiền toái" - Diệp Phàm nhíu mày, khinh thường nhìn nàng lấy một cái, búng tay thi triển một cái "Trục xuất thuật" trên người nàng, đem nàng tùy cơ truyền tống rơi xuống đâu thì xuống.

Hắn đối với nữ nhân này không ôm cái gì thiện tâm, nàng trên người đầy mùi của Quý Minh Dương, dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết nàng không thiếu lần giường với hắn.

Quý Minh Dương đương trường sợ tới xanh mét mặt mày, hắn chưa bao giờ chứng kiến qua việc một người đang sống sờ sờ trước mặt hắn bị biến mất không còn vết tích như vậy.

"Cái kia... họ Diệp, người đừng động vọng, chẳng mấy chốc cao thủ Quý gia liền sẽ tụ tập lại đây, giết chết ta, người cũng trốn không thoát" - hắn thành khẩn nói với Diệp Phàm.

Diệp Phàm cúi đầu trầm mặc, không trả lời.

Nhìn thấy hắn im lặng, Quý Minh Dương cứ tưởng mình nói chuyện có hiệu quả, vội vã tiếp tục: "Chưa kể, còn nữ nhân người Cung Vô Song nữa, nếu ta chết, Quý gia chắc chắn sẽ không để yên cho nàng... Chỉ cần người tha cho ta một mạng, ta đảm bảo người bình an rời khỏi đây. Người nếu thích Cung Vô Song, ta hứa từ bây giờ sẽ không bao giờ động đến nàng nữa, nàng là của người, của người tất..."

Chỉ là trong lòng hắn nghĩ thầm: "Buông tha? Để ta bắt được người, ta phải trước mặt người nhục nhã nàng, để nàng sống không bằng chết."

"Người đang lấy Vô Song ra để uy hiếp ta?" - Diệp Phàm cuối cùng là ngẩng đầu lên, hắn hỏi, giọng nói rét lạnh.

"Không không, người hiểu lầm..." - Quý Minh Dương lắc đầu như trống bỏi, nội tâm nhắc lên đến cổ họng. Hắn la lớn:

"Người đâu, có người muốn ám sát ta, mau tới!!!"

Diệp Phàm cười lạnh:

"Không cần có ý đồ kéo dài thời gian, cũng không cần tiếp tục hô, trước khi ta tới đây, đã giúp người thông tri tất cả bọn họ, không có gì bất ngờ mà nói, bọn họ liền tới bây giờ"

"Cái gì" - Quý Minh Dương ngơ ngàng nhìn Diệp Phàm

Hắn cao điệu muốn Quý gia cao thủ tụ tập hết tại đây để làm gì?

Thế rồi, nhìn tới khoe miệng hắn lóe ra một tia như có như không ý cười kia, liên tưởng tới cảnh tượng vừa rồi hắn làm biến mất nữ nô, Quý Minh Dương hầu kết một trận lẫn lộn, chợt nghĩ tới một điều.

Hắn đây là muốn diệt cả Quý gia?

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nguyệt hắc phong cao, sát nhân dạ (2)

Ý nghĩ vừa hiện lên liền như một nỗi ám ảnh đeo đẳng lấy mà Quý Minh Dương không làm sao dứt khỏi đầu.

"Rốt cục người định làm gì?" - Hắn mở hôi lạnh rờn rờn, cảnh giác mà nhìn Diệp Phàm

Nói thật, hiện tại việc hắn muốn làm là chạy trốn, nê hà tứ chi đã bị Minh lão theo lời của Diệp Phàm phế đi, hữu tâm vô lực.

"Người trong lòng mình tự có đáp án, cần gì phải hỏi ta?" - Diệp Phàm cười lạnh.

Hắn chính là muốn nhìn thấy biểu tình này trên mặt Quý Minh Dương.

Nghĩ tới một đời trước, Quý Minh Dương sai người đánh hắn tiến vào bệnh viện, lại ác ý phá sụp tập đoàn của Cung Vô Song, giết chết đứa con tinh thần của nàng, Diệp Phàm sát khí tung hoành

Cách báo thù sung sướng nhất là gì?

Chỉ đơn giản đem thù nhân giết sao?

Không! Thế thì quá nhân từ cho hắn!

Hắn phải khiến Quý Minh Dương chịu hết những đau khổ về cả thể xác lẫn tinh thần.

Tra tấn thể xác, không đủ!

Diệp Phàm phải để cho Quý Minh Dương trông mắt nhìn thấy tiền đồ của cả gia tộc mình bị hủy hoại trước mặt hắn, thân thích của hắn lần lượt bị giết, để tinh thần của hắn bị kích thích.

Hắn muốn làm Quý Minh Dương hối hận, sau đó thống khổ muốn chết, đến thời điểm cực hạn mới kết liễu hắn.

Đương nhiên, không phải Diệp Phàm không có những biện pháp khác trực tiếp tra tấn linh hồn của Quý Minh Dương.

Chỉ là, theo quan điểm của hắn, Quý Minh Dương nghiệt chương tuy nặng, cũng chỉ nhằm vào một giới phạm nhân mà thôi, nếu hắn sử dụng những thủ đoạn của người tu tiên, khả năng khi độ kiếp thành Thần sẽ bị nghiệt hóa quán thân, được nhiều hơn mất.

Chưa kể, linh hồn của phạm nhân rất yếu ớt, đùa không cần thận liền hồi phi yên diệt rồi, lấy gì mà tra tấn.

"Chờ cho cao thủ Quý gia tụ tập đủ, thịnh yến giết chóc sẽ được bắt đầu" - Diệp Phàm tự thuật, thế nhưng âm thanh của hắn như có ma lực va thẳng vào màng nhĩ của Quý Minh Dương, khiến hắn hoang mang, hoảng sợ, không nhận được hết lên:

"Cuồng vọng!"

Diệp Phàm nhàn nhạt liếc hắn một cái, mỉm cười "hiền hòa":

"Đương nhiên, ngươi sẽ có vinh dự làm món hạ tiệc, ta sẽ để ngươi từ từ nhìn thấy đầu của phụ mẫu, của trưởng bối ngươi lần lượt lăn xuống đất..."

"Nếu vậy, ngươi không nên nói nữa, nếu không hẳn sẽ bị dọa chết trước tiên" - đột ngột, một thanh âm đầy nữ tính vang lên, bên trong có một tia bất đắc dĩ, lại xen một tia nín cười.

Từ trong không khí, Cung Hàn Nguyệt xuất hiện, dọa đến Quý Minh Dương tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào nàng, miệng lắp bắp không ra từ.

Diệp Phàm kéo mỹ nhân ngồi lên trên đùi mình, vuốt ve mái tóc tím của nàng

"Nghe ngươi"

Cung Hàn Nguyệt một chút cũng không ngại, coi Quý Minh Dương như không khí, nhu thuận dựa vào lòng nam nhân, ánh mắt lim dim.

"Cung Vô Song" - Quý Minh Dương ánh mắt gắt gao mà nhìn Cung Hàn Nguyệt, phần nộ thét lên - "Con mẹ nó đồ tiện nhân, ngươi trước mặt lão tử giả vờ trong trắng như thế nào, vậy mà bây giờ lại chủ động lao vào lòng một nam nhân khác. Lão tử nếu biết ngươi tiện như vậy, đã cho người trời..."

Phụt!

Hắn nói đến đấy, liền im lặng. Không phải không nói tiếp, mà là không có khả năng nói tiếp.

Cung Hàn Nguyệt ánh mắt lạnh lẽo, tiên lực hóa thành con dao ném qua, xén ngang miệng của hắn, mang theo cái lưỡi cấm pháp vào bức tường đối diện.

"Thứ nhất, ta không phải Cung Vô Song, nàng là tỷ tỷ của ta. Thứ hai, nghe ngươi lái nhái thật phiền"

Quý Minh Dương kinh sợ ứ ứ, thế nhưng không phát ra được câu từ nào bởi cái lưỡi của hắn đã vĩnh viễn rời khỏi cơ thể.

Không được bao lâu, một loạt những tiếng động kịch liệt truyền tới.

Rầm rầm!

Từng thân ảnh trước sau vọt tới, ai ai cũng sát khí凛凛, binh khí cầm sẵn trong tay.

"Bọn thuộc hạ tới muộn, mong thiếu gia xá tội"

Âm thanh phát ra từ một đạo thân hình lùn béo, hắn là người cầm đầu.

Nhìn thấy Quý Minh Dương vẫn đang nằm trên giường, hắn không cảm thở dài một hơi, cũng chưa có thời gian bận tâm sát thủ đầu.

Chỉ là, sau khi hắn nói xong, không thấy Quý Minh Dương phản ứng, tò mò lại gần.

"Thiếu gia! Người đâu! Mau đưa thiếu gia đi bệnh viện" - hắn hoảng sợ khi nhìn thấy cái miệng bị toét ra hai bên, đỏ lôm là máu đang đông kết lại, hô lên.

"Các ngươi coi ta là không khí sao?" - Diệp Phàm lúc này mới chậm chạp đứng dậy, bàn tay vẫn ôm lấy eo Cung Hàn Nguyệt.

Tên béo cùng mọi người lúc này mới để ý tới, tại đây còn một nam một nữ.

Chỉ là vừa rồi bị lưng ghé che khuất, trong phòng ánh sáng lại thiếu thốn, mọi người đang tập trung hết vào Quý Minh Dương nên không ai để ý tới.

Tên béo không hổ là kẻ cầm đầu, phản ứng mau lẹ nhất:

"Giết bọn họ"

Cùng với mệnh lệnh của hắn, khắp phòng lập tức vang lên tiếng vũ khí rút ra, cùng tiếng di chuyển.

Người ở đây đều là người Quý gia, thường ngày không thiếu luyện tập cùng nhau, vì thế rất nhanh chóng đã phân phối đến những vị trí bất đồng, ầm ầm có xu thế vây quanh Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt.

Quý Minh Dương thấy vậy, vội vã ứ ứ lên vài tiếng, chỉ tiếc ai cũng không hiểu, còn cho là hắn thúc dục bọn họ nhanh chóng giết người.

Tên béo cười dữ tợn, nói chuyện:

"Họ Diệp đúng không, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không lối ngươi lại vào, hôm nay đã sẽ thay thế thiếu gia hành hạ ngươi đến chết"

Diệp Phàm dường như không nghe thấy, vẫn tình chàng ý thiếp cùng với Cung Hàn Nguyệt, tạo ra một bầu không khí hết sức quái dị.

"Làm lơ ta, muốn chết" - tên béo bị bỏ qua, không nhận được giận dữ phát động tấn công.

"Ồ ào" - Diệp Phàm lúc này mới ngẩng mặt lên, vung tay

Chỉ thấy một đám cao thủ Quý gia, dường như bị cổ sức mạnh vô hình va chạm khiến bay ngược ra ngoài, máu phun xối xả.

Tất cả đều quần áo xộc xệch, huyết nhục mơ hồ, mất sức tái chiến

Thảm nhất chính là tên béo, hai cánh tay đương trường bị cắt, quăng quật trong không trung, bản thân văng mạnh vào một bức tường, lục phủ ngũ tạng bị kinh khí chấn cho nát bét, chết đến không thể chết lại.

Bốn phương tám hướng, lập tức yên tĩnh đến quỷ dị

Trong không khí yên tĩnh ấy, giọng nói của Diệp Phàm trở nên phá lệ vang vọng:

"Quý gia chi chủ, lăn ra đây"

Cùng với lời nói, sát khí trên thân Diệp Phàm càng thêm nồng liệt, như có thể ngưng tụ thành thật chất.

Cung Hàn Nguyệt không cầm lại tò mò nhìn nam nhân đang ôm mình, mắt đẹp lấp lánh.

Sát khí của hắn nồng đậm có thể so sánh được với Ma Đế, quả thật đáng sợ.

Phải biết, ở Ma giới, Ma Đế như nàng ai không phải là một cái siêu cấp đại ma đầu, số lượng giết chóc một ngày có thể lên tới hàng vạn, cơ hồ so sánh được với một đời tu sĩ ở Tiên giới.

Cũng chỉ có giết chóc, ở Ma Giới mới có thể tồn tại mà đi lên cao hơn.

Chả lẽ ở Tiên giới, để tồn tại cũng phải sát nhiều người đến thế?

Không thể nào, nàng bản thân đã đi qua Tiên Giới, biết rõ cuộc sống ở đây so sánh với Ma giới muốn bao nhiêu thanh bình có bấy nhiêu thanh bình.

Nàng không biết, Diệp Phàm ở Tiên giới đã trải qua những cái gì mới có thể có được luồng khí thế như vậy.

...

Quý Minh Dương chứng kiến một màn huyết tinh vừa rồi, đương trường bất tỉnh, hạ thân không khống chế được mà thải ra vô số nước tiểu, một mùi tanh nồng bắt đầu lan tỏa trong không khí

Nhấn lại cái mũi, Cung Hàn Nguyệt bất mãn:

"Thật kinh tởm"

Vẫy vẫy tay, nàng tạo ra một quả cầu nước, không lưu tình ném về phía hắn.

Bị sắc nước, Quý Minh Dương đột ngột tỉnh lại, ú ớ.

Tiếng Diệp Phàm lúc này một lần nữa lại vang lên

"Quý lão cầu, nếu ngươi còn không xuất hiện, cứ mỗi phút ta sẽ hành hạ đến chết một người... Bắt đầu từ ngươi" - hắn tiện tay chỉ chỉ một thân ảnh huyết nhục mơ hồ đang bắt động trên đất.

Diệp Phàm quơ quơ tay, một ngọn lửa màu tím quỷ dị xuất hiện trên đầu ngón tay trở của hắn.

"Hồn Hỏa, đi"

Tức thì, thân ảnh kia phát ra tiếng kêu la thảm thiết, bất chấp cơ thể đau đớn, hai tay ôm lấy đầu, bắt đầu cào lấy cào đầu.

Đúng, lúc này Diệp Phàm đang sử dụng hồn hỏa tra tấn thẳng linh hồn của hắn. Ở trong căn phòng này, trừ Quý Minh Dương, còn lại tất cả đều là người tu võ, miễn cưỡng cường thoát khỏi phạm trù người thường, thực lực dao động áng chừng bằng với tu sĩ cảnh giới Thông Mạch cảnh tiền kỳ đến trung kỳ.

Do vậy, hắn mặc dù sử dụng thủ đoạn của người tu tiên, cũng không lo nghiệt hỏa quán thân.

Tu tiên, ba cảnh giới đầu là Thông Mạch, Ngưng Khí, Sinh Đan, mỗi đại cảnh giới chia ra làm 4 tiểu cảnh giới, gọi chung vì tiền kỳ, trung kỳ, hậu kỳ cùng viên mãn (đỉnh phong).

Sau Sinh Đan, đó là Lập Giới.

...

Một thoáng sau, nguyên một lớp da đầu bị hấn mạnh mẽ cào xuống, máu tươi tràn ra, lấp ló để lộ ra lớp thịt đỏ hồng phía dưới, thế nhưng động tác của hấn vẫn không ngừng.

Chỉ là lúc này, tiếng kêu la của hấn đã biến thành tiếng rên rỉ khô khốc.

"Cầu...giết...ta" - thân ảnh vừa không ngừng tra tấn bản thân vừa quỳ tới trước mặt Diệp Phàm, mơ hồ cầu xin.

Khuôn mặt vô cảm nhìn hấn, Diệp Phàm phát tay, thế rồi thân ảnh ngừng giây dựa, dần dần đổ sầm về phía trước, cái đầu lông lóc lăn ra.

"Đã qua một phút, ta giữ đúng lời hứa, giết đi một người. Bây giờ là người thứ hai" - giọng nói của Diệp Phàm nhàn nhạt phát ra, lan tỏa toàn bộ Quý gia phủ đệ, không khác nào tiếng gọi của tử thần.

Đúng lúc này, tiếng gió nổi lên, một giọng già nua quát lớn từ bên ngoài truyền vào:

"Tiểu nhi càn rỡ, để mạng lại!!!"

Một đạo thân ảnh theo gió xuất hiện, song chưởng hướng Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt mà bổ.

Ôm lấy mỹ nữ, Diệp Phàm bước chéo lên bên trái một bước, hoàn mỹ tránh đi đòn đánh lên.

Thân ảnh công kích trượt, cũng liền dừng lại đứng đối mặt với hai người.

"Lão phu chính là Quý gia chi chủ"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nguyệt hắc phong cao, sát nhân dạ (3)

Đối mặt với lão giả thịnh khí lăng nhân, Diệp Phàm buông lỏng eo Cung Hàn Nguyệt, hờ hững tiến lên, quăng ra là một cái tát.

Lão giả trực tiếp bay ngược ra như điều đứt dây, hoàn mỹ ngã đè lên người Quý Minh Dương, khiến hấn đau muốn mạng, lại không nói thành tiếng được, chỉ có thể to mồm ủa ủa.

"Ta cho gọi người ra đây, là để người quỳ xuống dâng ra bồi thường, không phải để người báo danh" - Diệp Phàm kiên nhẫn "giải thích".

Đằng sau lưng hấn, Cung Hàn Nguyệt không nhịn được phì cười.

Lồm cồm bò dậy, lão giả ôm một bên mặt đau, kinh sợ thất thanh:

"Người rót cục là ai!?"

Ai có thể tin được, một thanh niên nhìn hết sức trẻ tuổi cùng tầm thường, vậy mà có thể dùng một tay tát bay một vị tông sư hậu kì như hấn?

Ban chiều, Minh lão một thân tu vi mất hết thất thủ quay về báo cáo, hấn còn không tin tà, một mực cho rằng đó chỉ là cái cớ để Minh lão phé đi tứ chi tôn tử của mình, ngay tại chỗ chém cổ.

Nghĩ lại, bây giờ hỏi hận a, nếu hấn tin lời Minh lão, có lẽ đã khác.

"Người còn không xứng biết. Cho người một cơ hội cuối, dâng hết tài sản ra đây, tự tay giết chết Quý Minh Dương, ta sẽ lưu lại cho người cái hậu đại" - Diệp Phàm đậm mặt nhìn hấn, đưa ra yêu cầu.

Quý gia, chắc chắn phải bị diệt tộc. Chỉ là có lưu lại được huyết mạch hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào độ thành khẩn của lão già họ Quý này. Hấn đã cho lão cơ hội, có bắt lấy được hay không không còn là việc của hấn.

"Cuồng vọng!" - lão giả gầm lên - "Hôm nay ta liều một phen cá chết lưới rách với người"

Lão già rõ ràng, trong toàn bộ Quý gia, hấn là người có tu vi cao nhất, nếu hấn không thể ngăn chặn được Diệp Phàm, thì ai lên, bao nhiêu người lên

cũng không còn ý nghĩa.

Vừa xong chiến thuật biến người với hấn là một minh chứng rõ ràng.

Thế nhưng, dù có thắng thảm, hấn cũng không cam lòng dâng ra Quý gia a. Đây là tâm huyết cả một đời của hấn.

Mặt hấn đột nhiên như bị nghẹn khí, đỏ tím lên, cơ thể cũng bắt đầu trướng căng. Dấu hiệu này, lão già đây là muốn tự bạo.

"Lời nói của ta, không có khả năng thay đổi. Cơ hội ta đã cho ngươi, chỉ tiếc ngươi đến chết vẫn quá mê muội" - Diệp Phàm nhìn thấy lão già tự bạo, cười nhạt, một tay vòng qua eo Cung Hàn Nguyệt, tay còn lại chậm rãi nâng lên, từ cả bàn tay đang duỗi, bỗng nhiên nắm chặt lại.

Cùng lúc với hành động của hấn, vô cùng vô tận lực lượng từ bốn phương tám hướng áp bách lên người lão già họ Quý, cốt cách hấn bắt đầu bị đè nén, cựa xát không ngừng.

Dưới khôn cùng áp lực ấy, lão già trợn tròn mắt, đầy vẻ hối hận, liền bị ép thành một bãi huyết nhục, cốt cách cùng lục phủ ngũ tạng đều tan nát.

Nhìn thấy Quý lão chết đi, Quý Minh Dương thoi thóp còn một hơi thở, Diệp Phàm tạm thời coi như đã đền bù được tiếc nuối đầu tiên của đời trước.

Hấn cũng mất đi hứng thú tiếp tục ngây ngốc tại chỗ này, đơn giản liền nhờ Cung Hàn Nguyệt dùng mị thuật khống chế phụ thân Quý Minh Dương để chuyển giao tài sản sang tên Cung Vô Song

Chợt, hấn thay đổi chủ ý, bởi hấn vừa nghĩ ra một điều có ý tứ hơn.

...

"Ngươi thật đủ hiểm độc nha... Chữa lành tứ chi cho Quý Minh Dương, sau đó lại để ta khống chế cho hấn trong trạng thái cực kì thanh tỉnh tự tay đi hoàn thành phần còn lại của công việc, rồi mới tự kết liễu bản thân"

Mười phút sau, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt dời đi Quý gia, trên đường đi nàng không nhìn được ca ngọ một phen.

Có thể trong mắt người khác, làm như vậy có chút ác độc, thế nhưng thân là Ma Đế, Cung Hàn Nguyệt chỉ cảm thấy cách làm này thực thú vị.

Diệp Phàm mỉm cười không cho ý kiến, lãng sang chuyện khác:

"Đó chỉ là khúc dạo đầu, còn bây giờ mới là đoạn nhạc chính - sát thiên chi khúc"

Đúng!

Là sát thiên chi khúc!

...

Đại Đạo vô danh, cường danh viết Đạo. (Đại Đạo vốn không tên, chỉ là bị miễn cưỡng gọi là Đạo)

Lúc khai sơ còn trong trạng thái hỗn độn, vũ trụ chỉ là một khối linh diệu, không chia trời đất, không có tồn tại sống, tất không có ngôn ngữ hay văn tự.

Đại Đạo gọi đầy đủ là Tiên Thiên Đại Đạo, ý chỉ từ trước thời hỗn độn, trước khi tồn tại vũ trụ, Đạo đã có rồi.

Đại Đạo còn gọi là vĩnh hằng. Nó không đến không đi, không sinh không diệt. Thiên, Địa, Nhân có đều bị hủy diệt rồi, Đạo vẫn tồn tại.

Đại Đạo còn danh vì hư vô. Nó vô hình vô ảnh, không thấy được cũng không sờ được, phảng phất như chưa bao giờ từng tồn tại, nhưng rồi lại xuyên suốt khắp các vị diện, vượt qua tầm chắn không thời gian, làm cho ở trong vũ trụ mệnh mông vô tận, luôn tồn tại một loại chí cao quy tắc nào đó, chấp chưởng lấy mọi lĩnh vực.

Cũng vì thế, Đại Đạo còn là Thiên Đạo.

Thiên Đạo lấy căn bản của mình hóa thành ba ngàn Đại Đạo, rồi từ đó mới có Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Vì thế, ba ngàn Đại Đạo không phải là chân chính Đại Đạo, là quy tắc tối cao, mà chỉ là căn của nó, là Đạo Chi Bản Nguyên.

Lại nói về Thiên Đạo. Thiên Đạo tối cao chính là Đại Đạo, chỉ là hai danh xưng, thế nhưng ngoài ra, vẫn còn có tồn tại khác cũng xưng vì Thiên Đạo.

Đó chính là thiên địa ý chí của mỗi một vùng đất, một tinh cầu, một vị diện.

Giả dụ như Thiên Đạo của Địa Cầu, tồn tại mà Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt ngay lập tức sẽ phải đối mặt.

Thiên Đạo này không phải hư vô, cũng không phải vĩnh hằng.

Trên thực tế, Thiên Đạo ở đây chỉ là một tu sĩ có tu vi cao thâm, chương quản toàn bộ phiến thiên đại địa đó, là chúa tể, cho nên ý chí của hắn cũng chính là ý chí của thiên địa.

Nó chính xác giống tồn tại trong truyền thuyết mà dân gian quan niệm, Thiên Đế trên Thiên Đình.

Đương nhiên nói, tu vi cao thâm ở đây, chỉ là so sánh với nơi hạ thiên, còn Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Phàm đã là tồn tại đỉnh kim tự tháp nơi thượng thiên, so với tu vi của Thiên Đạo đã vượt xa lắc xa lơ.

Chỉ là, hắn chấp chương toàn bộ pháp tắc của phiến thiên địa này, trừ khi hai người nhắm tâm phá sụp quy tắc Địa Cầu sẽ hỏng, để mọi người ở đó sẽ phải lâm vào thiên tai không ngừng cùng sự đứt gãy không thời gian, còn không muốn đánh bại hắn rất khó, đừng nói đến giết hắn.

Dĩ nhiên, hắn cũng sẽ không thể nào gây ra tổn thương cho hai người, bởi Cung Hàn Nguyệt và Diệp Phàm đã vượt ra phương thiên địa này có thể khống chế.

...

Lúc này, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt phi không lơ lửng trên mây tầng trời, cẩn thận cảm thụ không gian xung quanh.

Thiên Đạo sẽ không ở tại Địa Cầu, mà hắn tự tạo ra cho mình một không gian riêng để cư ngụ cùng tu luyện. Trong không gian ấy, tồn tại Truyền Tống Trận, mà chỉ có hắn một người là có thể truyền tống cố định, còn những người khác sử dụng sẽ thành tùy cơ truyền tống.

Diệp Phàm đã từng giết qua mấy cái Thiên Đạo của vài tiểu tinh cầu, do đó hắn đối với những việc này biết khá rõ.

"Ta cần một lý do để diệt sát Thiên Đạo Địa Cầu"

Diệp Phàm hỏi Cung Hàn Nguyệt, hắn đã dò xét ra lối vào Thiên Đạo không gian.

"Phong tỏa hắn lại đã, đừng cho hắn có cơ hội trốn thoát" - Cung Hàn Nguyệt thúc giục.

"Hắn trốn không nổi" - Diệp Phàm ngón tay điểm loạn trong không trung, sử dụng hiểu biết của hắn về quy tắc không gian tạm thời tạo ra một chiếc lồng chặt đứt sự liên hệ của Thiên Đạo không gian đối với bên ngoài.

Đó là một trong những chiêu thức yêu thích của hắn, Không gian tù lũng.

"Ta biết bí mật thành Thần" - đợi hắn xong xuôi, Cung Hàn Nguyệt mới tiến lại gần, dí miệng sát lấy tai hắn, thì thầm.

Hơi nóng thoát ra từ miệng nàng chui vào tai khiến hắn nhồn nhột, lại thêm mùi thơm cơ thể nữ nhân làm hạ thân hắn bắt đầu có phản ứng.

"Nghiêm túc nói chuyện" - Diệp Phàm vô ngữ, cái này tiểu yêu tinh không lúc nào không đùa nghịch hắn, nề hà hắn đánh không lại nàng.

"Hi hi" - Cung Hàn Nguyệt tinh quái cười cười.

Nàng lùi ra đằng sau hai bước, lúc này nghiêm túc trở lại, chỉ vào khu vực Thiên Đạo không gian, nói:

"Ta còn biết, mọi tồn tại Thiên Đạo nơi hạ thiên hay thượng thiên đều là đồng môn của một môn phái, tên gọi Thiên Đạo môn. Thiên Đạo môn là môn phái nơi Thần giới, cụ thể sức ảnh hưởng như thế nào thì ta không rõ"

"Người đang muốn nói là, người của Thần giới không lúc nào là không kiểm soát chúng ta?" - Diệp Phàm đọc ra được thông tin ngầm từ sau những lời nàng nói, không cảm nhúu mày.

"Đúng vậy, thế nhưng đó chưa là mấu chốt. Ta ở Ma giới dành gần một vạn năm để tìm tòi và suy diễn, phát hiện ra một điều, đó là Địa Cầu và thượng thiên không nằm cùng một cái vị diện. Ta mặc dù đã là Bán Thần, thế nhưng vẫn không thể phá tan bình chương vị diện, nên mãi vẫn không thể về đến Địa Cầu. Nếu không phải hôm nay người thiếu hiểu biết mà mở ra đường hầm không thời gian, ta cũng không về được đến đây" - Cung Hàn Nguyệt tiếp tục nói, không quên nói móc Diệp Phàm một câu.

Diệp Phàm lập tức mặt đầy hắc tuyến, tốt xấu gì ta cũng là Tiên Đế, không giữ cho ta chút mặt mũi được à?

"...Theo những gì ta thu thập được, người trên Thần giới không cho phép tu sĩ nơi thượng thiên đột phá Đế cảnh để phi thăng! May mắn chúng ta quay về địa cầu, thoát sang một vị diện khác, tạm thời trốn thoát. Chính vì như thế, ta mới muốn sát Thiên Đạo ở đây, để chặt đứt toàn bộ đường dây kết nối của Thiên Đạo môn tới Địa Cầu!"

Diệp Phàm trầm mặc một lát, rồi hỏi:

"Ý người là, chỉ có một bộ phận người trên Thần giới cấm chúng ta phi thăng, mà những tồn tại đó thuộc Thiên Đạo môn?"

(Chương xong)

Tài bút: Không biết mai có chương không, ta sắp thi *khóc ròn*

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Hai Thiên Đạo

Thiên Đạo không gian.

Như đã nói, vùng không gian này độc lập với Địa Cầu. Nó tự mình hình thành nên một phiên thiên địa theo như ý niệm của chương khổng giả.

Diệp Phàm hai người bước vào nhập khẩu, nháy mắt khung cảnh xung quanh thay đổi.

Từng dãy núi nguy nga uốn lượn, nhuộm sắc chiều tà của mặt trời đã ngả tây.

Nơi mà hai người đang đứng thuộc một cái tiểu viện.

Mà tiểu viện này, tọa lạc lơ lửng giữa không trung, xung quanh không có lấy một điểm tựa.

Tầng tầng sương chiều, tựa khói tựa mây, bao phủ lấy toàn bộ tiểu viện.

Đứng tại nơi này nhìn xuống, có thể thấy mây phủ lượn lờ, hạc trắng thấp thoáng, hết thấy tựa như mộng ảo...

Trước khung cảnh mà bất cứ ai trên Địa Cầu chứng kiến sẽ đều không tiếc lời ca tụng là bồng lai tiên đảo, Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt lại phá lệ bình tĩnh, khuôn mặt vô biểu tình, tựa như hết thấy không có gì đặc biệt vậy.

Nhẹ nhàng lãng không mà đứng, Diệp Phàm như có điều phát hiện, ánh mắt hướng về phương xa.

"Thế nhưng có tận hai Thiên Đạo cùng chung quản Địa Cầu, thú vị"

...

Lúc này, tại sơn lâm phía Đông.

Nơi này có tên Huyết Sơn Lâm

Lá cây ở đây rất đặc biệt.

Không phải lá phong, thế nhưng hết thấy lá cây đều đỏ tươi, còn diễm lệ hơn huyết.

Phảng phất như toàn bộ thiên địa đều bị nhiễm huyết.

Một hắc y nhân đang nhanh chóng phi thân mà đi, hình ảnh thoát ảm thoát hiện.

Chỉ là mỗi bước đi, người này đều bỏ lại sau lưng từng vệt máu đen thẫm, cực kì gây chú ý.

Một đường lao nhanh, chả mấy chốc, trước mặt hần hiện ra một mảnh đất quang.

Tại đây, có một cái hồ thật lớn, chiếm hữu xung quanh chừng trăm dặm, nước hồ đỏ lôm, giống như tất cả đều là máu tươi mới.

Thỉnh thoảng lại có vài bọt nước nổi lên rồi vỡ tan ra, cực kì yêu dị, đem cho người ta cảm giác dường như lúc nào cũng có thể có cô hồn dạ quỷ, hay những con khô lâu bò ra vậy.

Trong hồ có khoảng chục tòa đảo nhỏ, cách nhau đều đặn chừng bốn năm dặm.

Giữa hồ có một tòa tháp cao ba tầng, trước cổng vào là một đám xương khô vương vãi

Hết thấy, trông nơi đây như khu vực để hiến tế.

Hắc y nhân nhìn thấy khung cảnh trước mặt, có chút chần chừ, cùng lo lắng.

Sau hai hơi thở.

"Đông Hoàng Phi Phi, ngươi không thể dễ hấn thành công" - chỉ thấy nàng làm bầm tự cổ vũ bản thân với bản thân, lẳng không lướt trên các đảo nhỏ, hướng nơi công tháp mà đi.

...

"Còn cần một trăm hai mươi bảy giọt hắc ngư huyết nữa, ta đã có thể khởi động huyết tế, mượn tế đàn đánh tan bình chương Lập Giới cảnh, tiến lên thêm một bước"

Tại tầng cao nhất của tòa tháp giữa hồ, có một thiếu niên tóc trắng, khoác áo choàng đen, khuôn mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc. Hắn loay hoay trước tế đàn, hoan hỉ kêu lên, ngồi thụp xuống, hai tay vuốt ve chữ "Huyết" to đùng trên mặt đất.

Rút từ trong túi áo ra một chiếc bình ngọc, thiếu niên tóc trắng cẩn thận nâng nó trong tay như thứ bảo bối vô giá, mở ra chiếc nắp.

Bên trong bình ngọc, đúng là hắc ngư huyết.

Chỉ thấy thiếu niên lúc này cẩn thận nhỏ từng giọt lại từng giọt xuống, chữ Huyết ngày càng sáng lên, quang mang phát ra cũng chuyển thành màu đỏ tươi.

Cùng với đó là ánh mắt sáng rực của thiếu niên, tựa như đứa trẻ con sắp được sở hữu món đồ chơi ao ước bấy lâu.

Đúng lúc này.

Một bóng đen lao tới, song thủ kết ấn, ngưng khí thành chương đánh thẳng về phía thiếu niên, mục tiêu nhằm vào cánh tay đang cầm bình ngọc.

Chiều tới đột ngột, thiếu niên đang chăm chú hoàn thành tế đàn, nhất thời không né được, đành phải ngạnh kháng.

Đáng tiếc là, hắn hóa giải được một chiêu này, thế nhưng dư chấn phát ra làm bản thân hắn không chịu được phải lùi lại hai bước, bình ngọc trong tay bị lực áp cho vỡ nát, toàn bộ phần hắc ngư huyết còn lại vung vãi tứ tung.

Mất thấy bình ngọc đã nát, người này không hề chần chừ vòng ngược đường cũ mà thoát đi.

"Đông Hoàng Phi Phi, ngươi cái tiện nhân" - thiếu niên không kìm được phần nộ thét lên. Lắc mình đuổi theo.

Bóng đen vừa rồi đúng là hắc y nhân Đông Hoàng Phi Phi, lúc này nàng thúc dục linh lực cùng thân pháp đến cực hạn để chạy thoát khỏi tháp.

Phải biết bên trong thi khí vương vãi khắp không trung, tựu đi nơi nào cũng ngửi được một mùi ngạt ngạt máu tanh. Thi khí tầng tầng như ngưng thực, tu sĩ bình thường như nàng vào đây sức chiến đấu liền bị áp chế đi ba phần.

Tiếc rằng, có vẻ như Đông Hoàng Phi Phi mặc dù tu vi so với thiếu niên tóc trắng này không kém hơn là bao, thế nhưng không những bị áp chế, nàng lại đang có thương thế trên người, chỉ mới thoát ra ngoài được nửa đường đã nghe thấy tiếng gió rượt tới sau lưng:

"Tiện nhân, ngươi chạy không thoát" – thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói.

Đông Hoàng Phi Phi thấy vậy sắc mặt kịch biến, thậm chí không ổn, liệu mạng thiếu đốt tinh huyết, tốc độ nhanh hơn lúc trước gấp đôi.

Thiếu niên vốn nhanh hơn nàng không được bao nhiêu, mất thấy nàng tốc độ một lần nữa vọt lên, hắn thò tay vào trong áo, lấy ra một đám ngân châm vung lên, theo sau đó là một luồng kinh lực chứa đầy thi khí khó lường, đẩy những chiếc ngân châm kia bay đi với tốc độ nhanh chóng. Phải nói hắn sử dụng này đủ ác, nếu Đông Hoàng Phi Phi không dừng lại, nàng sẽ trúng đủ ngân châm, còn nếu nàng tránh né, tốc độ ắt sẽ giảm xuống một đoạn.

Quả thật, Đông Hoàng Phi Phi không thể không chậm lại tốc độ, cẩn thận nghiêng người để cho từng chiếc ngân châm nối đuôi nhau bay qua.

Một thoáng như vậy, khoảng cách hai người kéo lại càng gần hơn.

"Đông Hoàng Phi Phi, ngươi đừng hòng thoát khỏi tay ta. Ngươi hủy đi tế đàn, còn không phải không muốn tu vi ta tăng lên, để ta không thể hoàn toàn áp chế ngươi, cần nuốt ngươi mà trở thành Thiên Đạo duy nhất. Thế nhưng bây giờ, không cần ta tăng tu vi lên, ngươi cũng đã là cá nằm trong chậu... Chắc chắn, vẫn nghe nói Đông Phong có tứ đại mỹ nhân, đứng đầu là Đông Hoàng Phi Phi, sở hữu dung mạo điểm áp quần phượng, đáng người cầu hôn đoạt phách, ta thật muốn thử xem trong thực tế có như lời đồn..."

"Dư Thiên Vũ, ngươi vô sỉ"

Đông Hoàng Phi Phi khuôn mặt tái mét, nàng trong đầu hiện chỉ có một ý niệm "dù có chết cũng không thể dễ hấn làm nhục mình..."

Nàng vĩnh viễn không muốn nghĩ tới cái tình huống ấy...

Hai người cứ thế rượt đuổi một đường, chẳng bao lâu sau đã thoát ly khỏi tháp, vọt ngược lại Huyết Sơn Lâm.

Đông Hoàng Phi Phi tu vì không còn bị thi khí áp chế, tốc độ lại nhanh thêm vài phần, tuy nhiên gương mặt nàng lại mỗi ngày một trắng bệch, hẳn không tới một nén nhang sau sẽ thiếu đốt hết tinh huyết mà chết. Thế nhưng nàng lúc này có trực diện đối mặt với Dur Thiên Vũ cũng chỉ là một con đường tử vong.

Dur Thiên Vũ ánh chừng nữ nhân này không căng được thêm bao lâu, hẳn cũng không vội, chỉ cần không mất dấu là có thể. Hắn cứ chốc chốc lại bắn ra một lượt ngân châm có chứa thi khí, mục đích chỉ có một, đó là làm nhiễu loạn tiết tấu chạy trốn của Đông Hoàng Phi Phi, khiến tốc độ nàng đại giảm.

Nàng tinh huyết càng ngày càng ít, thấy mình gần như không thể trốn thoát, quyết định không tiếp tục, dường như đã xác định số phận, chỉ cầu một cái cá chết lưới rách, lột đi của Dur Thiên Vũ một tầng da.

Thấy nàng chậm lại, Dur Thiên Vũ cười bí ối:

"Chạy, ngươi có giỏi thì chạy nữa xem, tiện nữ. Hôm nay ngươi rơi vào tay ta, ta sẽ cho ngươi hiểu thế nào là sống không bằng chết. Ta sẽ từ từ thử ba mươi sáu kiểu khác nhau...Ta sẽ cho ngươi thấy thế nào là tuyệt vọng, cứ từ từ mà tận hưởng..."

Đông Hoàng Phi Phi phảng phất không nghe thấy những lời thô bỉ của hắn, nàng chỉ âm thầm vận công, chờ đến một cơ hội thích hợp xuất kỳ bất ý tung ra sát chiêu...

Là hiện tại!

Đông Hoàng Phi Phi phun ra một búng máu, không chút giữ lại phát động sát chiêu.

"Mân Côi Khinh Vũ" – nàng lâm bảm.

Ngập trời hoa hồng mờ ảo hiện lên, mỗi bông ẩn giấu lực lượng có thể di sơn đảo hải, nhảy múa trên không trung, hội hợp lại thành từng đợt hắc mang, hướng Dur Thiên Vũ bay tới.

Dur Thiên Vũ ánh mắt một ngưng, hẳn cảm giác được sức mạnh một đòn này nằm ngoài tầm dự đoán của hắn, vội vàng té ra một chiếc phiến màu đỏ, đón đỡ ngàn vạn bông hồng tập kích.

"Phệ huyết phiến" – Đông Hoàng Phi Phi hoảng hốt kêu lên, bên trong thoáng theo một tia tuyệt vọng, nàng dường như đã xác định sát chiêu của mình không thể nào đạt được hiệu quả như mong muốn.

Ngàn vạn bông hồng kia sau khi lao vào chiếc huyết phiến thì quý dị biến mất, dường như chưa từng tồn tại.

Nếu không phải chiếc phiến sau khi đỡ xong loạt hắc mang này, nứt ra một vết lại một vết như mạng nhện, không ai tin tưởng những bông hồng kia có chút lực sát thương nào.

Tuy Dur Thiên Vũ không bị thương, vậy nhưng nhìn đến chiếc huyết phiến gần như hồng hân, sắc mặt không có chút nào nhẹ nhõm, ngược lại thêm âm trầm bất định.

Đông Hoàng Phi Phi không còn lực tái chiến, thậm chí cơ bản lảng không mà đứng nàng cũng không thể, rơi xuống đất như một con diều đứt dây.

Trong lúc rơi xuống, nàng nhắm chặt mắt, không dám tưởng tượng tiếp theo bản thân sẽ phải đối mặt với ác mộng như thế nào.

Nàng nghĩ đến tự bạo để giải thoát, chỉ là nàng vẫn không cam tâm.

Chợt, nàng cảm nhận thấy có ai đó xuất hiện sau lưng nàng, một tay nâng lấy nàng, tay kia độ cho nàng một tia linh lực.

Không đúng! Thứ nàng vừa nhận được tinh thuần hơn linh lực rất nhiều, nó không chỉ đơn giản là số lượng nữa, mà nàng cảm thấy rõ đây là sự biến đổi về chất. Nói cách khác, một tia vô danh chi khí nàng vừa nhận được thuộc tồn tại cao hơn linh lực.

Bên tai nàng chợt vang lên một giọng nói xa lạ thuộc về nữ nhân:

"Ngươi và hắn, ai mới đúng là Thiên Đạo?"

(Chuong xong)

Tái bút: Hai hôm vừa rồi bận, hôm nay bắt đầu viết bù.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nhận ta là chủ

A?

Đông Hoàng Phi Phi chợt giật mình, mở to hai mắt, tò mò cùng cảnh giác đánh giá người đang đỡ lấy nàng.

Thiên Đạo không gian từ bao lâu nay vẫn chỉ có nàng cùng Dư Thiên Vũ người tranh kẻ đấu, lúc nào đột nhiên nhiều ra thêm nữ nhân này?

Mà để nàng kinh ngạc hơn, nữ nhân làm sao xuất hiện, nàng hoàn toàn không có khái niệm.

Bên kia Dư Thiên Vũ tám chín phần mười cũng không biết, nếu không lấy tính cách của hắn sẽ không để nàng ta cứu lấy nàng, bởi như vậy, hắn có thể sẽ bị mất đi con mồi đã dâng lên đến tận miệng.

"Người là ai a?" - Đông Hoàng Phi Phi không nén được tò mò, liền hỏi.

Trong lúc đấy, cảm giác bản thân đã khôi phục một chút sức lực, nàng ngại ngùng để người khác đỡ lấy mình, gượng dậy.

"Cung Hàn Nguyệt"- thấy nàng tự mình đứng dậy, Cung Hàn Nguyệt cũng không ngăn cản, chỉ nhàn nhạt báo ra danh xưng.

Người vừa rồi đỡ lấy Đông Hoàng Phi Phi đích xác là Cung Hàn Nguyệt.

Nàng cùng Diệp Phàm mới bước chân vào Thiên Đạo không gian, cảm nhận một thoáng, nhận ra chút sự cổ quái.

Nơi đây tồn tại hai cá nhân, cả hai người trong mình đều mang hơi thở Thiên Đạo.

Phải biết điều này theo lẽ thường là không thể nào, một núi không dung hai hổ.

Hai người muốn kiểm tra chi tiết hơn, tuy nhiên là ngoại lai giả, đặt trong hoàn cảnh Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt không muốn mạnh mẽ phá vỡ phá tắc, thần thức của hai người bị áp chế tới sáu bảy phần, không đủ để tra xét chi tiết toàn bộ phiên thiên địa này.

Do vậy, hai người họ đành mất công bay tới bay lui một chút, tìm kiếm hai Thiên Đạo kia.

Tuy tốn thời gian, nhưng hai người cũng không ngại.

Tù lung đã dựng, Thiên Đạo xác thực trốn không thoát, chậm chễ một chút không là vấn đề.

Chỉ là hai người nhanh chóng bị một bầu trời đầy hoa hồng hấp dẫn.

Thế cho nên, mới có một màn vừa rồi.

...

Đông Hoàng Phi Phi đứng dậy, phản ứng đầu tiên không phải là nhìn lại phía Dư Thiên Vũ, mà là quay sang đánh giá ân nhân cứu mạng của mình.

Ấn tượng đầu tiên toát lên trong đầu nàng, đó là đẹp, khiến người hít thở không thông.

Trầm ngư lạc nhạn, bể nguyệt tu hoa!

Nữ nhân mạo tự thiên tiên, khi sương tái tuyết, nguyệt mi tình nhãn, tựa như một đoá không cốc u lan, nhưng rồi lại tản ra mị lực phong tình vạn chủng, diên đảo chúng sinh.

Tựa như nữ vương, cao không thể với, nhưng vẫn khiến người ta không nhịn được mà trầm luân trong sắc đẹp của nàng.

Đông Hoàng Phi Phi vẫn tự cho mình là một tiểu mỹ nữ, nhưng mà đến khi nhìn thấy nữ nhân này, nàng mới nhận ra mình như đom đóm cùng Hạo Nguyệt tranh huy.

Cung Hàn Nguyệt tốt xấu cũng sống vài cái chục vạn năm, nhìn ánh mắt thiếu nữ kia lúc đầu ngạc nhiên, sau đó thoáng có chút nhụt trí, làm sao còn không biết nàng đang âm thầm so sánh sắc đẹp với mình, không cảm mím cười.

Dung mạo lúc này của Cung Hàn Nguyệt là dung mạo thật khi nàng là Ma Đế, chứ không phải là dung mạo lúc sáng nay gặp lại Cung Vô Song, hay là lúc triền miên với Diệp Phàm.

Không phải nói nàng lúc đó dịch dung, bởi nàng xác thực không có thuật dịch dung nào đủ cao minh để tránh thoát thần thức của Tiên Đế.

Đây chỉ là một thuật pháp đơn giản, giúp nàng có thể tái hiện lại những dung mạo của bản thân trong quá khứ.

Phải biết nàng là Mị Ma, lại có cảnh giới cao thâm, nếu nàng dùng diện mạo như hiện tại ra gặp người thường, không cần nàng có động tác, bất kể nam

hay nữ đều sẽ trầm luân trong sắc đẹp của nàng mà không thoát ra được.

Khác biệt là, nữ nhân sẽ chủ động thành nô, mà nam nhân... tỉnh táo mà chết.

Lấy diện mạo thật của nàng, mặc dù là Tiên Đế Diệp Phàm cũng không dám nói sẽ không bị mê hoặc.

Vậy nên, ban này nàng mới hủy bỏ thuật pháp, hiện ra dung mạo phong hoa tuyệt đại của mình, hiển nhiên lại muốn trêu chọc Diệp Phàm.

...

Một bên, Dư Thiên Vũ nhìn thấy Đông Hoàng Phi Phi như điều đứt dây mà rơi xuống đất, chưa kịp hoan hỉ mà lao tới, lập tức phát giác ra cái gì, không tự chủ được mà lùi lại.

Chỉ thấy một nữ nhân quý dị xuất hiện.

Vấn đề là, chỉ một giây trước đây, hắn không chút nào phát giác sự tồn tại của nàng.

Bản thân hắn miễn cưỡng cũng là cường giả của phiên thiên địa này, vậy mà bây giờ lại có người vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt hắn.

Điều này chỉ có thể đưa đến hai kết luận.

Một, kẻ đến không thiện.

Hai, tu vi của người nàng so với hắn cường hơn nhiều.

Dường như cảm nhận được hắn đang chú mục vào nàng, nữ nhân hơi quay sang, ném cho hắn một cái liếc mắt.

Một cái liếc này, Dư Thiên Vũ cảm giác nhận được từng giọt huyết khí tanh nồng sộc vào khí quản, trước mặt đang đối diện với ngàn vạn thân cây khô, mệnh môn huyết hải.

Công pháp tu luyện đặc biệt khiến hắn cực kỳ mẫn cảm với thi khí cùng huyết khí, hắn dám khẳng định chết trên tay nữ nhân kia không thiếu những tu sĩ tu vi cao hơn hắn.

Sắc mặt hắn trở nên âm trầm, do dự bất định, nhất thời không biết đi hay ở.

Nhận thức ra vấn đề, trong đầu hắn dâng lên một ý niệm trốn. Dù vậy, bảo hắn bỏ đi con mồi trong tay, bỏ đi cơ hội thành Thiên Đạo duy nhất của Địa Cầu, hắn vạn lần không muốn.

Vậy nên, hắn chần chờ, đợi xem nữ nhân kia muốn làm gì...

Thế nhưng nàng phảng phất coi hắn như vô hình, toàn bộ sự chú ý tập trung trên Đông Hoàng Phi Phi cái kia tiện nữ nhân.

Không được bao lâu, hắn thấy Đông Hoàng Phi Phi đã có thể đứng dậy.

Từ đó chỉ có một kết luận: nữ nhân này có hảo cảm với tiện nhân kia hơn là hắn, nếu không nói hai người là một phe!

Cần thiết chạy!

Hắn động, dùng hết tốc lực thoát ra khỏi đây!

Không quản sau đó sẽ thế nào, đầu tiên phải trốn thì mới có thể sống!

Nhưng mà, Dư Thiên Vũ nhanh chóng nhận ra, hắn vẫn dừng lại tại chỗ, cho dù có đã thúc dục đến cực hạn để lao đi.

Phảng phất như từng điểm không gian xung quanh hắn bị kéo dẫn tới vô cùng.

"Người xem, muốn sát cả hai, hay là...? - lúc này, Diệp Phàm đột ngột hiện thân bên cạnh Cung Hân Nguyệt, ánh mắt liếc Đông Hoàng Phi Phi một cái.

Đông Hoàng Phi Phi nhưng nghe rõ hắn vừa nói, muốn sát cả hai, còn không phải chỉ bản thân nàng cùng Dư Thiên Vũ.

Ý nghĩ làm nàng cả người lông tơ dựng đứng, tiềm thức thúc dục chạy trốn.

Nếu cứ như vậy chết, bản thân nàng cũng thôi, sinh tử tại trời.

Thế nhưng, nàng còn đại thù chưa báo, nàng chết không cam tâm.

Chỉ là biết rằng mình có chạy cũng không thoát, nằng trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng, quay sang Cung Hàn Nguyệt, hy vọng câu trả lời của vị tỷ tỷ này sẽ cho nàng một cơ hội sống sót.

Diệp Phàm mà biết ý nghĩ của nàng, chắc chắn sẽ cười không ngớt.

Nực cười, trông chờ vào Cung Hàn Nguyệt phát thiện tâm?

Không nói nàng là một cái Ma Đế, chính nàng là người kiến nghị việc này.

Cung Hàn Nguyệt nhìn Dur Thiên Vũ đang như một trò hề phi hành tại chỗ, biết đây là trò quỷ của Diệp Phàm. Nàng không sao cả mà nói:

"Giết tất, lưu lại cũng vô dụng"

Chỉ có thể nói, kế hoạch không lúc nào theo kịp biến hóa.

Ý định ban đầu của Cung Hàn Nguyệt, Thiên Đạo Địa Cầu phải chết không nghi ngờ, chỉ là Diệp Phàm đề nghị không chế lại hắn, tương lai nhờ có dùng.

Và lại, cho dù hai người có diệt sát Thiên Đạo này, sớm muộn cũng sẽ có một tu sĩ khác từ Thiên Đạo Tông tiến tới tiếp quản Địa Cầu. Như vậy, thà để Thiên Đạo tồn tại dưới sự kiểm soát của hai người, hai người cũng có thể gián tiếp bảo vệ quê hương mình.

Vốn, Diệp Phàm hai người còn tưởng sẽ phải chiến đấu một trận tung bùng đầu, mới đầu khi bước vào Thiên Đạo không gian, cảm nhận được thần thức bị áp chế đến sáu bảy phần, chiến lực cũng bị giảm đi phân nửa, hai người còn nghĩ Thiên Đạo Địa Cầu tu vi không tầm thường, ở thượng thiên cũng là tồn tại trung thượng.

Thế rồi, cảm nhận được có hai cá nhân tồn tại cùng mang Thiên Đạo hơi thở, hai người thấy sự lạ, thế nhưng 3000 thế giới, chuyện lạ là thứ thường gặp nhất, do vậy hai người cũng không suy nghĩ sâu hơn.

Đến tận khi nhìn thấy Đông Hoàng Phi Phi cùng Dur Thiên Vũ, hai người liền vô ngữ.

Không trách Địa Cầu không cho phép tu sĩ Lập Giới đệ nhị cảnh trở lên tồn tại, hóa ra là Thiên Đạo đều là nhược kê, tu vi miễn cưỡng mới tới Lập Giới cảnh đỉnh phong.

Chưa kể, Cung Hàn Nguyệt tiếp xúc với Đông Hoàng Phi Phi đã có một khoảng thời gian, nhận ra nàng cũng không thể chống kháng phiên thiên địa này tới ba phần, hiển nhiên có sự tồn tại của Dur Thiên Vũ là một lý do, nhưng chính yếu, đó là Thiên Đạo không gian này cũng chưa hoàn toàn nhận ai trong hai người làm chủ cả.

Hiển nhiên Diệp Phàm khi sử dụng không gian pháp tắc giam cầm Dur Thiên Vũ cũng nhìn thấy kết quả không sai biệt lắm, do vậy mới có lời nói vừa rồi.

"Ta... ta chưa thể chết" - chợt, Đông Hoàng Phi Phi nhược nhược nói, có thể thấy được nàng cố nén sợ hãi, thế nhưng trong mắt nàng, Diệp Phàm thấy rõ một tia quyết tuyệt.

"Cho ta một lý do?" - hắn trầm ngâm một lát, hỏi.

Hắn xác định một điều, Dur Thiên Vũ cùng Đông Hoàng Phi Phi đều không thể coi là Thiên Đạo Địa Cầu, chỉ miễn cưỡng có thể làm chủ được một chút thiên địa pháp tắc.

Vậy, Thiên Đạo Địa Cầu đâu?

Hay là nói, Địa Cầu không tồn tại Thiên Đạo?

Trực giác nói cho hắn, Đông Hoàng Phi Phi có liên quan đến câu trả lời đằng sau.

"Ta! Muốn! Báo! Thù!" - Đông Hoàng Phi Phi nhìn chăm chăm vào Diệp Phàm, từng chữ một nói ra - "Mạng ta hiện tại là của ngươi, thế nhưng ta muốn mượn nó, chỉ cần một ngàn năm, không, một trăm năm là đủ, đợi ta báo thù xong, sẽ đưa mạng đến tận cửa để ngươi lấy đi."

Thiếu nữ vẫn run rẩy mãnh liệt, thế nhưng trong mắt hiện ra nồng đậm sát ý cùng quyết tâm.

Diệp Phàm nhìn lấy nàng, phảng phất thấy được bản thân khi xưa.

Mặc dù có lẽ 90 vạn năm đã làm những sát ý đó mờ nhạt vô cùng, thế nhưng không có nghĩa, hắn không muốn báo thù.

Quý gia, chỉ là cái bắt đầu!

Im lặng sau ba hơi thở.

Hắn thờ dài.

"Ta có thể không giết ngươi" - Diệp Phàm nói - "Thế nhưng, từ giờ trở đi, nhận ta là chủ, vì ta sở dụng, ngươi có cam lòng?"

(Chương xong)

Tái bút: Chương trước đoạn cuối có viết nhầm một chút, đã sửa

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đông Hoàng Thái Nhất

Đông Hoàng Phi Phi buông thông kiếm, huyết trên thanh kiếm chậm rãi nhỏ giọt.

Nàng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Dư Thiên Vũ đến chết vẫn không nhắm mắt, thở hắt ra một hơi.

Vừa rồi, tuy nội tâm không ngừng giằng co, thế nhưng rốt cục, nàng vẫn nhận Diệp Phàm làm chủ.

Giữa cái kiêu ngạo của bản thân, cùng với cơ hội báo thù, nàng chọn cái sau.

Mặc dù nàng dùng đạo tâm để thế, thế nhưng Diệp Phàm vẫn đưa một môi Hồn Hòa vào trong linh hồn nàng, chỉ cần nàng có tà niệm, lập tức sẽ hồi phi yên diệt.

Sau đó, mọi việc nhanh chóng được giải quyết.

Dư Thiên Vũ không phải Thiên Đạo, Diệp Phàm không tốn công sức phế đi tu vi của hắn, rồi ưng thuận theo ý nguyện của Đông Hoàng Phi Phi, quăng hắn cho nàng xử trí.

Báo thù, hôm nay nàng dùng tính mạng của Dư Thiên Vũ để bắt đầu...

"Đông Hoàng Phi Phi, ngươi có nhận thức được, cả ngươi, và Dư Thiên Vũ, đều không phải Thiên Đạo Địa Cầu?" - Diệp Phàm hỏi nàng.

Tuy mọi việc trên cơ bản đã được giải quyết, hiện tại Cung Hàn Nguyệt có thể nói chuyện mà không sợ có bị Thiên Đạo Môn biết, thế nhưng câu hỏi về Thiên Đạo vẫn làm Diệp Phàm bận tâm.

"Ai nói, Dư Thiên Vũ hiển nhiên không phải, thế nhưng ta chỉ là chưa phải thôi" - tuy đã là thân nô lệ, Đông Hoàng Phi Phi vẫn theo thói quen ngạo kiều, nàng hất cái mặt nhỏ, sửa lời.

Diệp Phàm thấy thế cũng chỉ mỉm cười, không có ý định trách nàng. Rốt cục hắn cũng không chuẩn bị đối xử thiếu nữ như một nô lệ thật sự.

Theo sau, thần sắc nàng liền trở nên buồn rầu, kể:

"Vốn dĩ gia gia ta là Thiên Đạo Địa Cầu, thế nhưng từ trăm vạn năm trước liền bỏ đi, để lại Thiên Địa Chi Tâm..."

"Thiên Địa Chi Tâm?" - Cung Hàn Nguyệt ngắt lời, tò mò hỏi.

"Ân, là Thiên Địa Chi Tâm. Một tu sĩ muốn trở thành Thiên Đạo của một tinh cầu, hay nói trắng ra là chương khổng già của tinh cầu ấy, có hai con đường. Cách thứ nhất, đó là cần phải có tu vi cao thâm, lợi dụng tu vi của mình cưỡng ép luyện hóa Thiên Địa Chi Tâm. Một khi luyện hóa thành công, tu sĩ này về mặt lý thuyết đã trở thành Thiên Đạo, nê hà bởi không được tinh cầu ý chí chấp nhận, cho nên cũng chỉ miễn cưỡng khống chế được nhiều nhất chín phần thiên địa thôi, mặc dù như vậy tính tăng phúc đã rất đáng sợ..."

"Tăng phúc?" - lần này đến lượt Diệp Phàm thắc mắc.

"Ai nha... hai người các ngươi làm sao có vấn đề cơ bản này cũng không rõ vậy. Bản chất của Lập giới cảnh là gì?" - Đông Hoàng Phi Phi lấy tay xoa trán.

"Khai phá đan điền, tự hình thành một mảnh thế giới riêng của bản thân" - Diệp Phàm trả lời.

"Đúng vậy, bản chất quá trình Lập giới chính là mở ra một phiên thiên địa riêng của mình, mà như vậy thì hiển nhiên rất cần tìm hiểu thiên địa pháp tắc. Mà muốn tìm hiểu pháp tắc, nói thì dễ hơn làm, điều này các ngươi khẳng định tự cảm nhận được, ta không cần nói thêm. Chính vì tìm hiểu pháp tắc khó khăn, tu sĩ nghĩ tới con đường tắt, đó là trở thành Thiên Đạo"

Nàng nói đến đây, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt lộ ra thần sắc đã hiểu.

Chính vậy, trở thành Thiên Đạo chính tương đương với chương không hoàn toàn một tinh cầu, lúc ấy việc tìm hiểu pháp tắc trở nên thập phần đơn giản, thậm chí còn có thể trực tiếp cưỡng chế lấy đi pháp tắc của tinh cầu đó mà hoàn thiện thế giới đan điền của bản thân.

"Người đã nói xong cách thứ nhất, vậy còn cách thứ hai?" - Cung Hàn Nguyệt hỏi.

"Cách thứ hai, đó là cố gắng câu thông với tinh cầu, đến được nó chấp nhận, nó sẽ liền dâng ra Thiên Địa Chi Tâm, thậm chí còn hỗ trợ cho người luyện hóa, không có một tia nguy hiểm. Cái này không phải cứ tu vi cao mà được, mà hết thấy là chữ duyên. Gia gia ta năm xưa nghe nói chính là được tán thành, do vậy có thể khống chế cả một phần kia mà khi cưỡng ép luyện hóa Thiên Địa Chi Tâm sẽ không thể làm được, hoàn toàn trở thành chương không giả đúng nghĩa của Địa Cầu." - Đông Hoàng Phi Phi tự hào mà nói.

"Nếu gia gia người rồi đi, đúng lý mà nói có thể mang theo Thiên Địa Chi Tâm, còn nếu để lại cũng là cho phụ thân người... chả nhẽ trong này có ẩn tình liên quan đến đại thù của người?" - Diệp Phàm hỏi, lộ ra một tia quan tâm.

Cảm nhận được một tia quan tâm từ hắn, Đông Hoàng Phi Phi đột nhiên cảm giác, có lẽ nhận hắn làm chủ cũng không tệ.

Chỉ là nhanh chóng loại bỏ ý niệm này, nói đùa, mới ban nãy còn sẵn sàng chém giết nàng, sao có thể...

Nghĩ đến đại thù chưa thể trả, tâm tình của thiếu nữ tụt dốc, nàng thất lạc nói ra:

"Cụ thể thế nào, ta không muốn nhắc đến. Người chỉ cần biết, Dư Thiên Vũ chiếm được một nửa khối Thiên Địa Chi Tâm, còn lại ta sở hữu một nửa. Tuy ta là truyền nhân, thế nhưng chưa được ý chỉ Địa Cầu tán thành, mà ta ở đây trường kỳ tranh đấu với hắn, không có khả năng bỏ thời gian ra câu thông, quá trình này phải mất đến hàng vài năm"

"Tại sao người không trốn ra khỏi đây?" - Diệp Phàm chen ngang.

"Ta với hắn đã ước định tốt, chiến trường chỉ ở trong này. Ta không muốn có người vô tội vì ta với hắn mà chết đi không biết vì sao" - thiếu nữ phe phẩy đầu.

Quả là một nữ nhân thiện lương! Diệp Phàm than thầm.

Hắn sẽ không bình luận thế là tốt, hay xấu, thế nhưng hắn không ghét tính cách đó của nàng.

"...Chưa kể gia gia ta đã ra cấm chế, chỉ cần bất kì ai từ đây đi ra, sẽ không thể nào trở lại, trừ khi chiến lực đủ để phá hủy cấm chế hắn làm ra"

"Gia gia người là ai nha?" - Cung Hàn Nguyệt cảm giác thập phần khó hiểu, đang yên đang lành thiết lập ra cấm chế để làm gì?

"Hắn nha, hắn là Đông Hoàng Thái Nhất"

"Đông Hoàng Thái Nhất!?" - cơ hồ đồng thời, cả Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt đều hô lên, sau đó quay qua, bốn mắt nhìn nhau.

Đối với bọn hắn, cái tên Đông Hoàng Thái Nhất quen thuộc đến không thể quen hơn.

Đầu tiên, tại Lạc Việt, bọn hắn đọc truyền thuyết, thần thoại cùng lịch sử, đều có sự xuất hiện của người này.

Người này vốn thuộc thần thoại Trung Hoa, chỉ là theo sử sách ghi lại, Lạc Long Quân hư hư thực thực là cháu chắt năm đời của Viêm Đế Thần Nông, vậy nên trước khi Lạc Long Quân cùng Âu Cơ sinh hạ ra thế hệ đầu tiên của người Lạc Việt, sử sách ghi lại các sự kiện thần thoại đều giống hệt bên Trung Hoa.

Sử sách kể rằng, Đông Hoàng Nhất Thái thuộc yêu tộc, chính là Ngọc Hoàng Đại Đế thế hệ đầu tiên, dựng nên Thiên Đình.

Lúc bấy giờ yêu tộc nổi danh với nhất đế, tam hoàng, nhất sư, gồm có Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Hi Hoàng Phục Hy, Oa Hoàng Nữ Oa, Yêu Sư Côn Bằng.

Sau này, Thiên Đình lâm vào một cuộc đại chiến, từ đó không còn thấy bóng dáng nhất đế, tam hoàng, nhất sư đâu.

Chỉ là sau này, vào khoảng năm 2852 trước công nguyên, khi Tam Hoàng hiện thân trong dòng lịch sử, có nhịn hoàng được biết với cái tên Phục Hy và Nữ Oa.

Người còn lại, chính là Viêm Đế Thần Nông.

...

Lại nói, khi còn ở thượng thiên, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt là Đế vị, hiển nhiên đã nghe qua lời truyền về một số Thần Binh, nghe nói có đến từ thời thượng cổ, có đến từ viễn cổ, thái cổ, hồng hoang... trong đó có một Thần Binh là Đông Hoàng Chung.

Đông Hoàng Chung chính là món tiên thiên chí bảo, nguyên danh vì Hỗn Độn Chungng, bởi lẽ nó từ hỗn độn dưỡng dục mà thành.

Tương truyền, những năm viễn cổ, bên trong hỗn độn một ngày xuất hiện một viên tinh cầu nóng rực, bốc cháy vài tuế nguyệt, bên trong có thể nhìn thấy một con kim ô đang không ngừng vùng vẫy.

Một ngày, cuối cùng kim ô cũng phá tan viên tinh cầu này mà ra, hóa hình thành người, danh là Đông Hoàng Thái Nhất.

Lúc này, hấn ôm trong ngực, chính là Hỗn Độn Chung.

Sau đó, khi viễn cổ chiến tranh, Đông Hoàng Thái Nhất ý vào tu vi cao thâm cùng Hỗn Độn Chung uy lực, một người quét ngang dị tộc.

Cuối cùng, hấn bị đông đảo cao thủ dị tộc vây công... trận chiến cuối cùng đó cuồng oanh loạn tạc, thiên hôn địa ám, kết thúc bằng cái chết của toàn bộ dị tộc.

Tiếc là, Đông Hoàng Thái Nhất cũng liền từ đó mất tích, đoán chừng cừu tử nhất sinh, mà Hỗn Độn Chung từ đó được các tu sĩ cải danh vì Đông Hoàng Chung, không biết hạ lạc nơi đâu.

Bên trong Thần Binh, có lẽ Đông Hoàng Chung không phải thiên về loại công kích, hay phòng thủ, thế nhưng nơi hạ lạc của nó tuyệt đối được nhiều tu sĩ nơi thượng thiên tìm kiếm nhất, tất cả quy bởi hai tự: Hỗn Độn.

"Có phải gia gia ngươi từng sở hữu một món binh khí tên là Đông Hoàng Chung?" - Diệp Phàm hỏi, nhất thời biểu tình hơi vội vã.

"Đúng vậy, ta nghe nói lại hỏi đó gia gia từng chiến đấu một trận kinh thiên động địa, cuối cùng khiến cho cái chuông đó gần vỡ nát. Sau đó chiếc chuông ấy ở đâu ta cũng không rõ" - Đông Hoàng Phi Phi cắn cắn ngón tay, nhọc nhọc nói, như sợ sẽ bị Diệp Phàm phạt.

Thấy nàng cũng không biết Đông Hoàng Chung hạ lạc ở đâu, Diệp Phàm có chút thất vọng.

Đến lúc này, Diệp Phàm hai người có thể khẳng định, Đông Hoàng Thái Nhất trong lời Đông Hoàng Phi Phi cùng Đông Hoàng Thái Nhất hấn nghe được nơi thượng thiên là một người.

Chả nhẽ nói, tu vi của người này từ lúc đấy đã đáng sợ như vậy, đủ để đánh vỡ bình chương vị diện?

Tâm hữu linh tê, Cung Hàn Nguyệt cùng lúc đó cũng lộ ra thần sắc khó tin.

...

Nhất thời bán hội cũng không tìm được lời giải đáp, Diệp Phàm hướng thi thể Dur Thiên Vũ phẩy tay, khiến hấn thi cốt vô tồn.

Thu lại nửa viên Thiên Địa Chi Tâm, hấn tiện tay quảng cho Đông Hoàng Phi Phi.

"Về nhà đã" - Cung Hàn Nguyệt có chút mệt mỏi đuổi người.

Diệp Phàm gật đầu.

Mặc dù còn nhiều vấn đề thắc mắc, thế nhưng một chuyến này đáng giá, khiến thế giới quan của hấn thay đổi khá nhiều.

Ba người thoáng cái liền biến mất.

Một làn gió thổi qua, cuốn lấy lá cây trong Huyết Sơn Lâm bay tung lên, nhìn như huyết nhuộm thượng thiên.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tâm tư hai người

Sáng sớm hôm sau, tầng tầng sương khói bao phủ khu biệt thự Từ Yên.

Diệp Phàm mở mắt, hấn vẫn luôn không ngủ, căn bản đến cảnh giới này của hấn, ngủ đã không phải là một nhu cầu thiết yếu, mà chỉ là một thói quen.

Nhìn Cung Hàn Nguyệt cuộn tròn trong lòng hấn yên giấc đẹp, Diệp Phàm cảm giác dù mới qua một ngày thôi, mọi thứ đã trở nên không thật.

Hôm qua hấn xoay sở quay về tới thời niên thiếu, đến lúc sau mới biết được không phải là mình thành công, chỉ do cơ duyên xảo hợp mới tồn tại trở về

đây mà không bị diệt sát. Cung Hàn Nguyệt vẫn chưa nói cho hẳn lý do thứ hai, nàng chỉ đề cập qua nó liên quan đến bí mật thành Thần.

Chưa hết, nàng, vốn nên cùng hẳn thủy hỏa bất dung như mấy chục vạn năm qua, chớp mắt một cái đã biến thành tiểu di tử, sau đó là nữ nhân của hẳn.

Việc này cũng chỉ làm hẳn thấy hơi bất ngờ một chút, còn bản thân Diệp Phàm vẫn chưa bao giờ để tâm đến Nhân tộc hay Ma tộc, Tiên giới hay Ma giới cả.

...Giống như lâu lắm rồi, khi hẳn cứu ra một cô nhóc Ma tộc, nàng đã hỏi hẳn: "Tại sao ngươi không giết ta?"

Hắn bất ngờ không biết đáp nàng ra sao, đành uống một ngụm rượu kéo dài thời gian, tự hỏi bản tâm, cuối cùng mới trả lời: "Ma thì sao chứ? Sống theo bản tâm, yêu hận rõ ràng, khoái ý ân cừ, tùy ý liễu lĩnh, đây là ma. Mà sống ở trên đời, muốn được tiêu dao, so sánh với Nhân tộc luôn ép mình vào các đạo nghĩa, ta càng thiên hướng tới một cái khoái ý ân cừ"

Nếu trên đời này, có gì làm hẳn không hối hận nhất, đó là kể từ khi bước vào tu tiên, hẳn luôn hành sự theo bản tâm.

...

Khu biệt thự Từ Yên khi thiết kế cố ý chọn địa thế tựa núi, phía dưới là một dòng suối nước nóng tự nhiên, phong cảnh tuyệt đẹp. Khu biệt thự lấy tên Từ Yên, bởi xung quanh suối nước nóng có rất nhiều thạch anh tím. Mỗi khi trời về đông, vào ban đêm, chỉ cần có ánh sáng chiếu vào những tảng thạch anh sẽ liền phản chiếu lại, gây ra hiện tượng "khói tím".

Lúc này, Diệp Phàm đang chậm rãi chấp tay đi dạo quanh tiểu khu, thái dương vẫn còn mờ nhạt nơi chân trời, mọi thứ vẫn còn đang êm ái nằm trong bóng đêm chập chờn.

Nhìn lại hết thấy khung cảnh quen thuộc rồi lại xa lạ, Diệp Phàm có chút thổn thức.

Hắn cố tình tản bộ thật chậm, bởi lẽ hẳn lo sợ, mình sẽ không có cách nào một lần nữa dung nhập lại trong cái thế giới này.

Trong 90 vạn năm, thời gian hẳn ở Địa Cầu chẳng qua chỉ là vài cái chục năm, tựa như một nét bút nhỏ trong cả một bức tranh thiên địa mà thôi.

Bây giờ trở lại, phảng phất như một giấc mơ, mà hẳn chỉ sợ, mình tỉnh dậy sớm quá.

Bất chi bất giác, Diệp Phàm dừng bước bên cạnh thảm cỏ trong công viên, ánh mắt dõi theo một đôi vợ chồng già.

Hai vợ chồng đều lão lắm rồi, cụ bà không còn khả năng để đi lại nữa, ngồi trên một chiếc xe lăn.

Phía sau là cụ ông đang từ từ, từng bước một run run đẩy chiếc xe lăn trên mặt cỏ.

Hai người cứ chậm chậm mà đi, cụ ông nói cái gì đó, mà cụ bà thì hơi nghiêng một bên tai, cố gắng lắng nghe.

Bất chợt, cụ ông chân vấp phải một hòn đá, loạng choạng có vẻ như sắp ngã.

Diệp Phàm lắc mình tới trước mặt cụ ông, nhẹ nhàng đỡ lấy.

"Cảm ơn ngươi, người thanh niên" - cụ ông móm mém cười.

Diệp Phàm chỉ mỉm cười, gật đầu. Hẳn tuổi thật so với cụ ông này hơn quá nhiều, trong mắt hẳn cụ ông cũng chỉ có thể coi là đứa trẻ con.

Vừa rồi hẳn vươn tay ra đỡ cũng không phải là phát thiện tâm, mà do hẳn tin tưởng chữ duyên.

Thân là Tiên Đế, Diệp Phàm biết rõ duyên số cùng vận mệnh là tồn tại, nó cũng như một loại phép tắc, chỉ là hẳn không hiểu được.

Từ lúc hẳn tản bộ, hai vợ chồng già này là người duy nhất hẳn gặp, mà ông cụ lại bị vấp ngã đúng trong tầm mắt của hẳn, do vậy hẳn tin tưởng, đây là duyên.

"Bà à, chúng ta hiện tại đang đứng trong công viên nhé, tôi nhớ bà thích nhất là đi dạo trong công viên, nên tôi đưa bà đến đây..."

Cụ ông lúc này đang nói với cụ bà, hơi cúi người xuống để cụ bà không phải mất công liên tục rướn một bên tai lên lắng nghe.

Bấy giờ Diệp Phàm mới để ý, cụ bà đôi mắt đã mù do lão hóa tuổi già.

Hắn trong lúc đi dạo không dùng thần thức, hẳn muốn cố gắng làm một người bình thường, để xem bản thân có dung nhập được vào thế giới này không.

Cụ ông để ý tới Diệp Phàm đang nhìn chăm chăm lấy vợ mình, buồn bã tâm sự.

"Ta lấy nàng đã có hơn sáu chục năm... Khi chúng ta kết hôn, ta nhớ nàng từng hỏi, nếu sau này nàng không còn nhìn thấy nữa, liệu ta có bỏ nàng mà đi;

nàng không nghe được nữa, ta có bỏ nàng mà đi. Hồi ấy ta không nghĩ nhiều, liền nói nếu nàng không thể nhìn thấy, ta sẵn sàng làm đôi mắt cho nàng, nếu nàng, nàng không nghe được, ta tình nguyện làm đôi tai cho nàng...Không ngờ tới, những lời nàng nói trước đây lại là sự thực..."

Diệp Phàm âm thầm gật đầu. Cụ ông có thể làm được như bây giờ, có thể nói là một người chuyên nhất vì tình, một kẻ si tình.

Cái này, Diệp Phàm tự nhận hẳn không bằng, bởi hẳn có quá nhiều hồng nhan tri kỷ, hẳn không thể cho bất cứ ai một tình yêu vẹn đầy.

Thế nhưng, hẳn đối với các nàng, đều yêu bằng tất cả những gì hẳn có thể.

"Người thanh niên, ta cảm giác được ngươi trong lòng có tâm sự, ta cảm giác được ngươi cảm thấy lạc lõng. Ta không biết vì cái gì, thế nhưng nếu đó là về tình yêu, ta có thể khuyên ngươi, đến một lúc ngươi sẽ thấy, trên đời này tiền bạc hay danh vọng đều là mây bay, lúc này ngươi chỉ muốn ông trời cho ngươi thêm thời gian để ngươi có thể ở bên cạnh ái nhân của mình. Nếu ngươi đang cãi vã với người yêu, vậy hãy về làm lành với cô ấy, tận hưởng giây phút hai người bên nhau... nếu không một lúc nào đó, ngươi sẽ hối hận" - cụ ông nói, bên trong có thể nghe được tiếng thở dài đầy tang thương.

Diệp Phàm hiểu, cụ ông không cần biết rằng hẳn đang buồn bức điều gì, hẳn đây đơn giản muốn mượn lời khuyên để trút ra những hối hận của chính bản thân thôi.

Chỉ là...

Đúng vậy, hẳn quay về đây mục đích chính còn không phải muốn đền bù những sai lầm của mình, muốn dành thời gian ở bên Cung Vô Song, rồi mang nàng đi theo hẳn đến vĩnh sinh hay sao?

Vậy thì, hẳn cần gì phải lo lắng về việc mình không thể dung nhập được với xã hội hiện đại?

Bản chất từ đầu đã chủ định, hẳn là tu tiên giả, còn họ chỉ là người thường, sẽ không có quá nhiều giao thoa.

Hẳn không cần phải thay đổi, ai muốn bước được vào cuộc sống của hẳn, cần thiết phải học cách chấp nhận; nếu không, có thể một đời trước có giao thoa qua, đời này cũng sẽ chủ định là kẻ xa lạ.

Trừ Cung Vô Song ra.

Trong đầu một mảnh thanh minh, lập tức Diệp Phàm cảm nhận được tâm cảnh của mình có một tia biến hóa, càng gần hơn với bên bờ đột phá.

Quá thật

Hữu ý tài hoa hoa bất phát

Vô tâm sáp liễu liễu thành âm.

Hẳn quay lại nhìn đôi vợ chồng già, lấy ra hai viên đan dược.

"Cảm ơn vì lời khuyên... đây là hai viên thuốc bổ, chỉ cần ăn vào, cụ bà ngoại tật liền sẽ khỏi hẳn, sau này cũng không tái phát, mà hai người đều sẽ trở lại tuổi 40" - Diệp Phàm đưa hai viên thuốc cho cụ ông, sau đó xé mở không gian, thuận di mà đi.

Hai viên đan dược mà hẳn đưa có tên là Duyên Thọ Đan, có thể kéo dài tuổi thọ phạm nhân hai mươi đến ba mươi năm, lưu thông máu, hóa tật.

Cụ ông giúp hẳn thông suốt, hẳn đương nhiên sẽ có điều báo đáp.

Nhìn Diệp Phàm chớp mắt đã biến mất không còn vết tích, cụ ông sợ đến ngồi thụp xuống đất, mãi lúc sau mới lồm cồm bò dậy

"Bà nó, tòi thấy thần tiên! Là thần tiên!" - cụ ông lắp bắp nói, thế rồi hoan hỉ nhìn hai viên đan dược trong tay mình.

"Bà, mau ăn thứ này vào, là thần tiên hiển linh giúp chúng ta"

...

"Ăn, thơm qua nha!"

Cung Vô Song bị mùi hương đồ ăn lơ lửng trên mũi làm cho tỉnh lại, cả người tràn đầy sức sống, tinh thần sáng khoái.

Cả tháng nay, đây là đêm đầu tiên nàng có thể ngủ đến thơm ngọt như vậy. Lúc này, nếu không phải mùi thơm từ đồ ăn làm cái bụng nhỏ của nàng không biết cố gắng mà thăm thì kêu lên, nàng sẽ còn ngủ nữa.

Đi vào đôi dép bông xù đầu con thỏ, Cung Vô Song đi xuống tầng, cảm nhận được mùi hương càng lúc càng thơm, kích thích dạ dày cùng tuyến nước bọt của nàng biểu tình dữ dội.

"Tỷ tỷ, buổi sáng tốt lành"

"Tỷ tỷ, người tốt"

Cung Hàn Nguyệt nhìn thấy nàng từ trên cầu thang đi xuống, nhảy nhót tới gần, nũng nịu ôm lấy một bên cánh tay nàng, ngọt ngào hô.

Bên cạnh nàng, Đông Phương Phi Phi ngượng ngùng cúi chào.

Hôm qua sau dời khỏi Thiên Đạo không gian, thuận theo đề nghị của Cung Hàn Nguyệt, Diệp Phàm đưa Đông Phương Phi Phi về trụ tại cùng một biệt thự.

Cung Vô Song mỉm cười, lấy tay còn lại xoa đầu nàng. Đối với cô muội muội nhỏ hơn hai tuổi này, nàng vừa quý, vừa thương, vừa sủng.

Mẫu thân nàng sinh ra muội muội được năm năm liền ra đi, phụ thân nàng kể từ đó cũng suy sụp, trong nhà các trưởng bối trừ gia gia nàng, ai cũng âm thầm tính kế, muốn đẩy hai tỷ muội ra khỏi gia tộc càng sớm càng tốt.

Mấy năm trước, muội muội muốn đi nước ngoài học, nàng tuy không tha, thế nhưng cũng chiều theo ý muội muội, để nàng một mình ra ngoại quốc sinh sống, đến tận hôm qua mới lại thấy mặt.

Đương nhiên, Cung Vô Song không hề hay, Cung Hàn Nguyệt cũng không đơn giản chỉ ra ngoại quốc, mà đã đi qua mấy mươi cái tỉnh cầu lớn nhỏ, trở thành một phương bá chủ nơi thượng thiên, sau đó cơ duyên xảo hợp mới có thể trở về cùng Diệp Phàm.

"Nàng là?" Cung Vô Song nhìn lấy thiếu nữ xinh đẹp không kém gì mình cùng muội muội, trong mắt hiện lên một tia tò mò.

Đĩ nhiên, lúc này Cung Hàn Nguyệt đã khôi phục khuôn mặt giống thời điểm tối qua, là một phiên bản non nớt của Cung Vô Song cùng bộ tóc tím dài tới eo.

Đối với màu tóc có chút bất mắt của muội muội mình, Cung Vô Song không bình luận, rốt cục muội muội cũng đã 19, nàng có yêu thích riêng của mình.

"Nàng là tỷ muội tốt của ta, người gọi nàng là Phi Phi là được. Nàng sẽ ở cùng chúng ta một thời gian."

Cung Hàn Nguyệt hiển nhiên đã lên kịch bản tốt cho việc đưa Đông Hoàng Phi Phi về biệt thự, chỉ là Cung Vô Song nhìn thấy thiếu nữ đã xinh đẹp đáng yêu lại có chút ngượng ngùng, trong lòng không có nhiều bài xích, nên nàng cũng không truy vấn thêm.

Cái chính vẫn là, nàng tin tưởng đôi mắt nhìn người của cô muội muội cổ linh tinh quái của mình.

Một nhà bốn người này, có hai người là lão quái vật hàng thật giá thật sống 90 vạn cái tuế nguyệt, một cái là tồn tại có tiềm năng thành Thiên Đạo Địa Cầu, duy chỉ còn thừa Cung Vô Song là người thường.

"Tĩnh dậy rồi sao? Ngồi đi. Đồ ăn lập tức liền xong"

Diệp Phàm ngó đầu ra từ phòng bếp, nói.

"Ân" - Cung Vô Song nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt có ba phần ngượng ngùng cùng bảy phần tò mò nhìn nam nhân.

Nàng từ từ liệu biết được, Diệp Phàm sẽ nấu ăn, chỉ không ngờ đồ ăn hần nấu lại thơm như vậy.

Nàng đêm qua đang trần trọc suy nghĩ về cuộc sống tương lai với Diệp Phàm đâu, không hiểu sao ngủ mất rồi.

Từ khi phách bá đạo cùng những hành động thân mật với nàng ngày hôm qua, Cung Vô Song về cơ bản có thể khẳng định, tư liệu nàng thu được về hần là chưa đủ, nếu không nói là hoàn toàn sai lầm.

Do vậy, nàng hiện thời rất nghi hoặc cùng xoắn suyết.

Nếu hần chỉ bình phàm giống như tư liệu nàng tra được, có lẽ hai người dù là phu thê, cũng sẽ không thể nảy sinh tình cảm thực tế, mà nhiều hơn chỉ là lễ nghĩa cùng áy náy. Điều này đã nằm sẵn trong kế hoạch nàng vạch ra từ trước, vậy nên nàng cũng không có bao nhiêu thất vọng.

Ngược lại, bây giờ nàng nghi hoặc quyết định của mình ngày trước tìm hần để kết hôn rốt cục vẫn là đúng hay là sai.

Nàng nghi hoặc hết thấy tư liệu trước kia chỉ là hành vi hần làm để che mắt người đời, nhất thời nàng không sao biết được đâu mới là con người, tính cách thật của hần.

Trên thương trường, nàng có thể là băng sương nữ nhân, ra tay quyết đoán, không nhân từ.

Thế nhưng trên mặt tình cảm lừa dối, nàng thuần khiết còn hơn một trang giấy trắng, do vậy nàng sợ bị thể nhân lừa, giống như trong các bộ phim hay những câu chuyện nàng được nghe kể.

Chính vì vậy, nàng mới xoắn suyết, không biết hai người nên lấy phương thức như thế nào để ở chung với nhau.

Mang theo tâm trạng bối rối như vậy, Cung Vô Song ngồi xuống bàn, bắt đầu ăn sáng.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hộp cổ đông (1)

Bữa sáng của bốn người diễn ra trong im lặng.

Không phải vì không ai biết nói cái gì, mà do đồ ăn Diệp Phàm làm quá ngon.

Tam nữ đôi đũa liên tục hoạt động, chả mấy chốc mấy đĩa đồ ăn trống trơn, mà lúc này Diệp Phàm còn chưa ăn hết một bát.

Hắn ăn thực thông thả, bởi hắn vốn không cần ăn, mà đồ ăn ở Địa Cầu thiếu thốn linh khí, tiên khí nuôi dưỡng, ăn không phải quá ngon.

Hắn ăn, chỉ vì tưởng niệm hương vị đồ ăn ở Địa Cầu.

Dĩ nhiên, trong quá trình nấu ăn, hắn đã rút ra một tia tiên lực dung nhập vào trong các món ăn, khiến không chỉ có mùi hương muốn thơm hơn đồ ăn ngoài hàng nhiều lần, mà khẩu vị cũng chất dinh dưỡng cũng vượt xa.

Thế nhưng... nhìn tam nữ thi tranh nhau gắp, khóe miệng hắn trừu trừu.

Cung Vô Song không nói, Đông Hoàng Phi Phi coi như sống trong Thiên Đạo không gian cách biệt thì cũng thôi, đến Cung Tử Nguyệt còn tranh phần ăn là thế nào?

Hắn đưa ánh mắt vô ngữ nhìn nàng, người sau cảm nhận được ánh mắt của hắn, ném lại một cái nhìn khiêu khích, phảng phất nói: "Ta thích như vậy đây, người cần ta nha"

Đậm đậm cười, hắn có chút hâm mộ Cung Hàn Nguyệt, tuy cũng sống hơn 90 vạn năm, lại là Ma Đế, vốn phải thị huyết, phải cao cao tại thượng, coi thường thương sinh...

Nhưng không! Nàng vẫn lập tức dung nhập được vào xã hội Địa Cầu, trở nên cổ linh tinh quái, khoái trêu chọc người, hết như một thiếu nữ 19 tuổi hàng thật giá thật.

Hâm mộ về phần hâm mộ, hắn sẽ không ép bản thân làm như vậy.

Buông đũa xuống, tam nữ xoa xoa bụng nhỏ.

"Tỷ phụ, người làm đồ ăn thật ngon"

"Đúng vậy, đại ca ca, ta ăn đến no căng"

Cung Hàn Nguyệt trước mặt tỷ tỷ mình vẫn gọi hắn là tỷ phụ. Còn Đông Hoàng Phi Phi được hắn dặn không tiết lộ cho người khác biết mối quan hệ chủ tớ, liền xưng hắn là đại ca ca.

Cung Vô Song sau khi ăn xong liền đuổi cái eo, đôi mắt dò xét Diệp Phàm, càng thêm tò mò. Nàng từng ăn qua vài nhà hàng cao cấp, thế nhưng đầu bếp nơi đó nấu xa xa ăn không ngon bằng Diệp Phàm làm.

Nàng hồn nhiên không hề để ý tới lúc này vẫn mặc đồ ngủ, váy lụa trắng cực kì đơn bạc, liền áo ngực cũng chưa mặc, một cái dải người như vậy, xuyên qua lớp váy mỏng liền có thể nhìn thấy hai cái điểm nhỏ nhọt nhọt, cùng những đường cong man diệu ẩn hiện.

Diệp Phàm mặt vô biểu tình, chút định lực này hắn còn có. Cung Hàn Nguyệt cũng không thấy nói gì.

Thế nhưng Đông Hoàng Phi Phi mặt đẹp liền đỏ, ấp úng nói:

"Vô Song tỷ tỷ, cái kia..."

Cung Vô Song quay lại nhìn nàng, ánh mắt dò hỏi.

Nhìn thấy Đông Hoàng Phi Phi ấp úng cứ muốn nói lại thôi, nàng nghi hoặc dõi theo cái nhìn của thiếu nữ, nháy mắt cũng liền đỏ mặt.

"Ta... ta đi chuẩn bị, hôm nay có buổi họp cổ đông" - Cung Vô Song bỏ lại một câu, vội vã trốn lên lầu.

Diệp Phàm nghe được nàng nói, bất chợt nhú nhú mày.

Hộp cổ đồng?

Lại liên hệ tới sự xuất hiện tối qua của vợ chồng Cung Ngọc, hẳn chợt nghĩ tới một việc đời trước đã xảy ra...

Cung Vô Song bị bãi chức!

Nếu là đời trước, hẳn sẽ không đoán ra cái gì, mà có đoán ra cũng không làm được gì.

Còn bây giờ... ha ha, hẳn ngược lại muốn xem, những cái tộc nhân Cung gia kia cùng đám nanh vuốt của họ có năng lực gì.

Bỗng dưng, hắn cảm nhận được có một bàn tay nhỏ, mềm mại không xương đang nắm lấy tay mình.

Một lát sau...

"Người cùng nàng đi thôi, nhất lao vĩnh dật" - Cung Hàn Nguyệt rút tay về, đưa cho hắn một cái môi thơm.

...

Oanh

Thanh âm xe BMW nặng nề vang lên, Cung Vô Song mang theo Diệp Phàm đi công ty, mà Cung Hàn Nguyệt cùng Đông Hoàng Phi Phi trước ở nhà, đợi hộp cổ đồng xong Cung Vô Song sẽ dẫn hai nàng đi chơi.

Trên đường, Cung Vô Song lái xe, chốc chốc lại nhìn Diệp Phàm đang nhắm mắt dưỡng thần.

"Tập trung lái xe, tiểu tâm kéo tai nạn" - giọng nói của hắn chợt vang lên bên tai nàng

"A!" - Cung Vô Song giật mình, vội vã quay mặt về phía trước, không biết đề tập trung nhìn đường vẫn là để Diệp Phàm không nhận ra quần thái của nàng.

Hai người nhanh chóng dừng chân trước trước cửa Thiên Vũ tập đoàn.

Cung gia tuy không thể so sánh được với gia tộc nơi thủ đô cùng nhất lưu thành thị, thế nhưng Cung Thiên Vũ nơi thương trường dốc sức làm mấy cái thập niên, tài sản tích lũy được vẫn tương đối kinh người

Khác không nói, chỉ riêng Thiên Vũ tập đoàn cao ốc có tới bốn mươi tầng lầu, hào khí liền có thể thấy được lóe lóe.

Thiên Vũ tập đoàn là một trong ba sản nghiệp lớn nhất của Cung Thiên Vũ, hiện tại đảm nhiệm tổng giám đốc công ty là Cung Vô Song. Đối với tôn nữ của mình, hắn yên tâm mười phần mà giao công ty cho nàng, không đơn thuần vì đây là đứa tôn nữ hắn ưu ái nhất, mà do năng lực cá nhân của Cung Vô Song tại Cung gia cũng có thể xếp vào hạng nhất nhì. Dưới sự chỉ huy của nàng, hai năm gần đây, tập đoàn đã khuếch trương ra gấp đôi, cho đến tận mấy hôm vừa rồi mới bị người khác có ác ý mà nhắm vào.

Cung Vô Song sẽ không thể nghĩ tới, khi Cung Thiên Vũ cảm giác hắn đã gần đất xa trời, âm thầm chuyển giao toàn bộ 40% cổ phần của hắn cho nàng, run rủi thế nào bị Tô Hàn biết được.

Một gia tộc trên dưới không biết bao nhiêu người, vậy mà mình nàng lại cầm được trong tay 40% của một phần ba sản nghiệp, tương đương với không sai biệt lắm một phần tám toàn bộ tài sản của Cung gia.

Một giới nữ lưu, lại là một hậu bối mà được sở hữu nhiều tài sản như vậy, làm sao có thể không khiến cho người đồ mắt.

Vậy nên, Tô Hàn liền nói chuyện này cho vợ mình là Cung Ngọc, trải qua một đợt thương nghị, quyết định phải nhờ được cái gai này càng sớm càng tốt, đồng thời lấy về 40% cổ phần.

Biết được Quý Minh Dương vẫn theo đuổi Cung Vô Song từ lâu, hai người lập tức háo háo lên kết hoạch, bắt đầu từ việc kéo cháu gái mình xuống khỏi chiếc ghế tổng giám đốc.

"Cung tổng, vài vị cổ đông đều đã tới phòng họp, đang chờ người ngồi vào vị trí để buổi họp bắt đầu!"

Cung Vô Song cùng Diệp Phàm vừa mới đi vào tổng giám đốc văn phòng, nữ bí thư của nàng là Lan Vi liền vội vã tiến vào, nhỏ giọng báo cáo.

Cung Vô Song khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Diệp Phàm.

Nếu không phải hắn nói cho nàng, hẳn đã có cách giải quyết tình trạng hiện tại của công ty, nàng mới không cho hắn xuất hiện tại đây. Việc nàng kết hôn

tương đối mà nói vẫn là một bí mật, chỉ có một vài người trong vòng quý tộc biết tới.

"Người..." - nàng cắn cắn môi, mở lời.

"Đi thôi, đi mở họp. Ta cùng đi với người!" - Diệp Phàm gật gật đầu nói, trong mắt hấn bắn ra luồng đạo cười lạnh, theo bản năng mà xoa đầu Cung Vô Song để trấn an.

"A!"

Cung Vô Song tức thì giật bắn người như một con thỏ con bị chấn kinh, khẽ hô lên một tiếng, người hơi cúi xuống tránh đi bàn tay của Diệp Phàm, thẹn thùng hiện lên trên mặt.

Đối mặt với hành động của Diệp Phàm, Cung Vô Song thực bất đắc dĩ, thế nhưng từ sâu trong nội tâm lại không ghét bỏ, ngược lại có một tia chờ mong, vì thế chừng nào hấn còn không có hành vi quá phận, nàng cũng ồm ồm cho qua.

Bất đắc dĩ về phần bất đắc dĩ, nghe được lời khẳng định từ Diệp Phàm, Cung Vô Song mặc danh có chút an tâm.

...

Lan Vi đứng một bên thấy Cung Vô Song hết thấy nghe lời Diệp Phàm, trên mặt không giấu được kinh ngạc chỉ sắc.

Nàng làm việc cho Cung Vô Song hai năm, lại từng là khuê mật thời cao trung, quan hệ thực hảo, cá tính nàng như thế nào Lan Vi biết đến thanh thanh sở sở.

Phải biết, Cung Vô Song từ trước đến giờ chưa bao giờ cho bất cứ nam tử nào một cái liếc mắt, dù có là công tử nhà Quý gia.

Nàng đối mặt với ai, đặc biệt là nam tính, đều là một vẻ sương lạnh, vô cảm; chỉ có khuê mật với nhau mới lộ ra vẻ cười mỉm hiếm thấy.

Nhưng hôm nay, Lan Vi đang được mục kích Cung Vô Song cư xử với một người nam nhân có thể nói là bảo gì nghe nấy, mà tựa hồ nam nhân này trông còn trẻ hơn nàng.

Càng để Lan Vi trợn trừng mắt lên là người nam nhân này thế nhưng thân mật xoa đầu Cung tổng, mà Cung tổng tựa hồ không có chút trách cứ, lại còn hiện lên vẻ thẹn thùng, một bộ tư thái tiểu tức phụ.

Trời ạ, rốt cục, đây là thần thánh phương nào?!

“Tốt, ta lập tức liền đến!”

Cung Vô Song nháy mắt liền khôi phục bộ dạng lạnh băng kia, đối với Lan Vi công đạo một câu, sau đó mới cùng Diệp Phàm đi tới phòng họp.

"Giải pháp của người là gì?" - trên đường, Cung Vô Song hỏi nhỏ.

"Cứ đến nơi rồi người sẽ biết" - Diệp Phàm thần thần bí bí nói, tựa hồ lo lắng giai nhân không tin tưởng, liền nói thêm - "Coi như lấy ngựa chết làm ngựa sống đi, dù sao người hiện tại cũng không có biện pháp"

Cung Vô Song tưởng tượng, quả thật đúng như hấn nói, vì vậy cũng liền lôi kéo Diệp Phàm đi nhanh hơn, ngoài ra không hỏi thêm câu nào.

Trong nội tâm, nàng chỉ mong có một kì tích xuất hiện.

...

Bên trong phòng họp, hơn mười vị cổ đông của Thiên Vũ tập đoàn đã an tọa.

Trong đó, ngồi ở phía trên, tại hai ghế gần sát với ghế chủ tịch, liền là hai vợ chồng Cung Ngọc và Tô Hàn.

Hai người họ cổ phần cộng lại cũng chỉ có 5%, thế nhưng cây thân là trưởng bối của Cung Vô Song, không coi các cổ đông khác ra gì, chỉ thiếu điều ngồi lên ghế chính vị chủ tịch mà thôi.

Trong phong họp lúc này, một mảnh u ám, tất cả các cổ đông đều đang đau đầu vì tập đoàn Thiên Diệu đột nhiên rút cùi đáy nồi, ngưng họp đồng. Nếu không tìm được giải pháp, chậm nhất một tuần nữa, Thiên Vũ tập đoàn không sập thì cũng đổi chủ.

Để tất cả thêm bi quan, đó là người sáng lập, đồng thời cũng là đại cổ đông Cung Thiên Vũ không cách nào có mặt, hiện giờ vẫn còn đang nằm trên giường bệnh.

"Điều thông báo buổi họp sẽ được diễn ra sớm hơn, vào 8 giờ 30 sáng, vậy sao bây giờ đã 8 giờ 45, tại sao Cung gia nha đầu bây giờ còn chưa thấy đâu? Đây là nàng định đánh đòn phủ đầu, mà rút ruột khí của chúng ta hay sao? - một vị cổ đông nhận được cái nháy mắt ngầm của Cung Ngọc, bất chợt ra vẻ tức giận mà nói.

Việc thông báo đầy buổi họp lên sớm trước nửa giờ, hiển nhiên là kiệt tác của hai vợ chồng Cung Ngọc, mục đích muốn cho các cổ đông phải đợi lâu, sinh ra bất mãn với Cung Vô Song.

Tô Hàn mắt thấy lượt diễn của mình đã đến, liền ra về bình tĩnh uống trà, âm dương quái khí mà nói:

"Vô Song chất nữ khả năng không cố tình, dù sao nàng tương lai cũng sẽ là chủ tịch tập đoàn, sẽ không làm ra hành động như vậy"

Vị cổ đông kia lập tức liền đập mạnh cái bàn một phát, đầy châm chọc mà nói:

"Ha ha, công ty có thoát khỏi việc bị phá sản hay không còn chưa biết đâu, sau này họ Cung hay họ khác, còn nói không chừng!"

Kẻ nói tên Dương Văn Vũ, là một con chó săn của trung thành được Quý Minh Dương cài vào Thiên Vũ tập đoàn, mục đích để điều tra tình báo. Hiển nhiên, hắn chưa biết Quý gia đêm qua đã bị Diệp Phàm cấp diệt, nếu không cho hắn mười lá gan, hắn cũng không dám phun ra câu vừa rồi.

Màn kịch hôm nay đã được Dương Văn Vũ cùng Cung Ngọc cực cực khổ khổ tổ chức tốt hết rồi, chỉ cần Cung Vô Song một bước vào phòng này, đừng hòng vẫn giữ được lại chức tổng giám đốc mà đi ra.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Họp cổ đông (2)

Dương Văn Vũ nhìn quanh phòng họp, một đám người sắc mặt khó coi, Cung Ngọc hai vợ chồng ngoại trừ.

Tuy thế, không một ai đứng lên nói chuyện, tất cả đều trầm mặc, bởi thứ nhất, họ biết Dương Văn Vũ nói không sai.

Thứ hai, bản thân Dương Văn Vũ vẫn là một đại cổ đông, tuy không rõ thực hư nắm trong tay bao nhiêu cổ phần, thế nhưng tuyệt đối có quyền lên tiếng hơn bọn họ

"Không ngại nói cho mấy vị ở đây biết, Thiên Diệu tập đoàn chấm dứt hợp đồng với tập đoàn ta, đó không phải là vô cớ. Gần đây nhất, Quý thiếu đã cho mệnh tay thu mua Thiên Diệu tập đoàn, giờ đây Thiên Diệu tập đoàn đã đổi chủ thành Quý gia, hiển nhiên sẽ không hợp tác với chúng ta..."

Hắn dừng lại, ánh mắt thích thú mà nhìn mọi người biểu lộ ra khuất nhục chi sắc, rồi mới nói tiếp

"...Lý do không ở đâu xa, mà chính vì tổng giám đốc của chúng ta Cung Vô Song đã hết lần này tới lần khác từ chối lời mời của Quý thiếu. Đến được Quý thiếu sủng ái, đó là vinh hạnh của nàng, thế nhưng do nàng không biết nặng nhẹ, thiệt hơn, liên tục làm cho Quý thiếu đau lòng, Quý thiếu mới không muốn tiếp tục hợp tác với chúng ta"

Dương Văn Vũ lộ ra một vẻ tiếc hận, đau lòng, cùng phần nộ.

Phòng họp đang yên lặng đột nhiên nổi lên vài tiếng xì xào nhỏ nhỏ...

Bài diễn văn của Dương Văn Vũ có lẽ còn dài, thế nhưng ở bên ngoài, Diệp Phàm cùng Cung Vô Song đã không muốn nghe tiếp.

Phòng họp bị Diệp Phàm một chân đá văng ra, hai người bước vào, lập tức hơn mười cặp mắt không hẹn mà cùng nhìn lại.

"Nói thật hay, không hồ là câu của Quý gia" - giữa căn phòng yên lặng, tiếng vỗ tay của hắn vang lên, đầy vẻ giễu cợt.

Vốn, hắn không muốn cùng những con kiến này nhiều lời, nê hà hình tượng của Cung Vô Song trong công ty qua lời nói của Dương Văn Vũ bị bôi đen quá đáng.

Hắn có thể dùng vũ lực trấn áp những người này, thế nhưng không có Dương Văn Vũ này thì sẽ có Dương Văn Vũ khác, bản thân Cung Vô Song trong công ty cần luôn có hình tượng tốt để thu mua lòng người, chỉ thế mới bớt đi những thành phần con sâu làm rầu nồi canh.

"Người là ai, tại sao dám tự tiện vào đây?" - Dương Văn Vũ đang thao thao bất tuyệt, chợt bị người cắt ngang, nhìn qua thì chỉ là một cái tiểu tử, liền vỗ tay xuống bàn quát to.

"Người còn không xứng biết" - Diệp Phàm nhàn nhạt đáp.

Dương Văn Vũ lời vọt đến miệng liền bị nghẹn lại, mặt mày tái mét.

"Vô Song, người đã tới! Mau vào ngồi đi, mọi người đang chờ người đâu" - Tô Hàn vội vã chen ngang, không quên ném cho hắn một cái nhìn cảnh cáo.

Chính sự hôm nay là bãi bỏ chức vị của Cung Vô Song, không thể để cho bất kì ai làm hư. Về phần Diệp Phàm, đặt trong mắt hắn không hơn không kém một cái tiểu bạch kiểm, không khuấy lên được bọt sóng gì.

Cung Vô Song vẻ mặt vẫn lãnh băng như vậy, không nhìn ra hỷ nộ ái ố. Chỉ có Diệp Phàm mới để ý tới tay nàng khẽ run, thể hiện nàng đang rất phần nộ.

Nghĩ đến giai nhân kiếp trước phải một mình mà đối mặt với những điều này, hắn hận không thể tự sát cho mình một cái.

Cung Vô Song bước đến vị trí thủ tịch, liền phải ngồi xuống.

"Từ từ" - Dương Văn Vũ lại hô lên, ngăn cản.

Hắn tính tình táo bạo lại nhỏ mọn, nắm chắc leo lên được nhà Cung gia, lập tức liền không coi Tô Hàn cùng Cung Ngọc ra cái gì, ném lời nói của hai người phía sau đầu. Bây giờ hắn chỉ nghĩ đến hào hào xi nhục Diệp Phàm để lấy lại mặt mũi.

"Dương Văn Vũ, người có ý gì?" - Cung Vô Song ngược lên nhìn hắn, đậm mặc hỏi, có chút cảm giác biếng lạng trước con bão - "chà nhẽ ta không được ngồi xuống?"

"Ha ha, người là tổng tài, đương nhiên có tư cách tiến vào phòng họp cùng ngồi đây. Nhưng!" - Dương Văn Vũ đứng lên kêu to, giờ ngón tay chỉ vào Diệp Phàm lúc này đang lười biếng dựa mình vào tường, nhàn nhã nhìn quanh - "Hắn là ai, chắc ở đây ngoài Cung tổng không ai biết đi. Ta tốt xấu cũng là đệ nhị cổ đông, trong tay cổ phần 35%, lại bị một ngoại nhân không rõ lai lịch mắng là cầu, tựa hồ ta cũng cần xin Cung tổng một lời giải thích đi.

Cung Vô Song nội tâm có chút bất ngờ, nàng không nghĩ Dương Văn Vũ trong một thời gian ngắn như vậy đã thu mua được đến 35% cổ phần.

Thoáng nhìn Diệp Phàm một cái, Cung Vô Song mặc danh có chút ảm áp, ít nhất hôm nay không giống như tuần trước, bên nàng không phải không có ai...

Nàng dù không biết giải pháp của Diệp Phàm đến cùng là gì, thế nhưng nàng không tin hắn hồ ngôn.

Nàng chứng kiến ngày hôm qua hắn cường thế ép Minh lão phế bỏ đi tứ chi của Quý Minh Dương, vậy mà đến tận bây giờ Quý gia vẫn chưa có động tĩnh gì. Riêng điều này đã đủ để chứng minh, Diệp Phàm có năng lực, hoặc bối cảnh, không thua kém gì Quý gia mà nàng không thể tra ra được.

Cung Vô Song cũng không lo Diệp Phàm sẽ hướng thân thể nàng mà tới giống Quý Minh Dương... nói cho cùng vẫn là nàng chủ động tìm đến hắn, mà hắn còn bộ dạng ghét bỏ.

Chỉ là trực giác vẫn luôn bảo nàng, mọi hành động, cử chỉ, ánh mắt,... lần đầu Diệp Phàm gặp nàng cũng không phải là ngụy trang, mà là thực sự.

Cung Vô Song vô điều kiện tin tưởng trực giác của mình, rốt cục nó đã cứu nàng nhiều lần.

Vậy thì, điều gì có thể khiến một con người thay đổi nhiều đến như vậy, chỉ trong một tuần?

...

Tô Hàn cùng Cung Ngọc vẻ mặt bất đắc dĩ, hai người đều không muốn cảnh mẹ đẻ cảnh con, chỉ là tên đã lên dây không bắn ra không thể, lập tức chuyển mục tiêu chính tạm thời từ Cung Vô Song sang tới Diệp Phàm, đuổi hắn ra ngoài lại nói.

"Đúng vậy, chất nữ, người tốt xấu cùng phải công đạo cùng đại gia một câu cái đã tiểu tử kia từ đâu tới, chưa kể người định ra giờ họp, cuối cùng thân là tổng tài lại đến muộn mười lăm phút" - Cung Ngọc tươi cười hướng Cung Vô Song nói, trên mặt lộ rõ vẻ thỏa thuê.

Nàng cắn ba chữ "đã tiểu tử" thật nặng, hiển nhiên là muốn nhục nhã Diệp Phàm.

Nàng nhớ rõ, là tiểu tử này đêm qua dám làm lơ đi sự tồn tại của nàng, là hắn dám ở trước mặt nàng đóng sầm cánh cửa lại.

Cung Vô Song khẽ nhủ mày, nàng vẫn biết vợ chồng Tam cô tính tình thích nịnh bợ, nhỏ mọn cùng tham lam. Thế nhưng hai người trắng trợn nói dối, sau đó liền kết với người ngoài để đối phó với nàng xác định cực kì quá phận, quả thực làm nàng thất vọng đến cực điểm.

Nàng vốn còn ảo tưởng sẽ giữ lại ít nhất được một tia tình thân, thế nhưng giờ tâm nàng lạnh hoàn toàn rồi.

"Giải thích? Hắn là phu quân của ta, ta hỏi người ta cần hướng người giải thích cái gì? Ngược lại hắn vừa bước vào đây người liền đập bàn hùng hổ mắng người, người có nên hay không cũng cho ta một cái công đạo đây?" - Cung Vô Song toát ra cỗ khí thế thượng vị già, lãnh diễm như một vị băng sương nữ vương mà đối chọi gay gắt.

Về phần Tam cô, nàng trực tiếp làm lơ, nói chuyện với loại người này quả thật làm nàng bị hạ giá.

"Diệp Phàm, người lại bên cạnh ta ngồi" - Cung Vô Song vẫy tay với Diệp Phàm, lời nói không dung cự tuyệt.

Diệp Phàm tiện tay cầm đi cái ghế của Dương Vân Vũ, đặt sang phía bên phải Cung Vô Song, đặt mông ngồi xuống, từ đầu đến cuối hắn không nhìn lấy Dương Vân Vũ, Tô Hàn cùng Cung Ngọc lấy nửa con mắt.

Dương Vân Vũ khuôn mặt ngẹn đỏ bừng, cuối cùng vẫn không chịu được tiếp tục bị mất mặt, quay người đi lấy ra một chiếc ghế dự trữ, khua nhấc ngồi xuống

"Tiện loại, chờ Quý thiếu chơi chán người, ta phải hung hăng mà dạy dỗ" - hắn âm thầm nắm chặt tay, bí ồ nghĩ.

Cung Ngọc cũng bị khí run lên, Tô Hàn phải mạnh mẽ kéo nàng ngồi xuống, tránh nàng làm loạn lên, ánh mắt nhìn về phía Diệp Phàm đầy âm độc.

Diệp Phàm cười lạnh, thần nhiên cùng hắn mắt đối mắt, liền nháy mắt chỉ gian, Tô Hàn thấy mình đang đứng trong một mảnh thế giới đỏ như máu, trước mặt hắn là Cung Ngọc còn có Dương Vân Vũ đang cười to một cách quái dị, thỉnh thoảng lấy ra con dao găm thọc vào người hắn.

"A a a a!!!"

Trong huyền giới, Tô Hàn nhìn thấy bản thân mình đang bị hai người kia liên thủ điên cuồng đâm hắn mấy trăm nhát, còn tại thực tế, mọi người chỉ có thể thấy Tô Hàn đang yên đang lành, bỗng dưng gào thét to như hóa điên, hai mắt nhắm chặt, sau đó nằm bò trên đất, ôm mình quần quai.

"Lão công!" - Cung Ngọc hét hoảng hét lên thất thanh.

Diệp Phàm lạnh lẽo thu hồi huyền thuật, người này còn không thể chết, hắn còn cần Cung Ngọc và Tô Hàn sắm vai chủ đạo trong màn diễn cuối cùng, để hắn vạch trần bộ mặt thật của hai người, sau đó họ mới có thể chết đi.

Huyền giới sụp đổ, hình chiếu hai người Cung Ngọc và Dương Vân Vũ cũng tan biến, Tô Hàn suy yếu mở mắt.

"Đây là...đâu?" - hắn ngồi lên, liền thấy Cung Ngọc đang ở ngay bên cạnh.

Hắn vội vã bò lùi lại

"Không, đừng giết ta, ta bồi tội là được... đừng giết ta" - hắn hoảng hốt kêu lên, cảnh giác nhìn lấy Cung Ngọc như một tôn dã thú.

"Lão công, người làm sao vậy?" - Cung Ngọc trên mặt hiện lên nét hoảng loạn, đừng nhìn nàng đầy tật xấu, nhưng đối với Tô Hàn thực ra rất tận tâm.

Cung Vô Song liếc mắt nhìn Diệp Phàm, nàng cảm giác đây là tác phẩm của hắn. Chỉ là nhà Tâm cô thực đáng hận, nàng sẽ không giúp họ.

"Chúng ta cần thiết mở hộp cổ đông. Nếu hai người không thể tham gia, mời hai người ra ngoài cho" - nàng chỉ tay về phía cánh cửa, giọng nói lạnh lùng không chứa một tia tình cảm.

Cung Ngọc gương mặt vặn vẹo, oán độc hết nhìn Cung Vô Song đến Diệp Phàm, mà Tô Hàn thì tránh nàng như tránh tà, rúc vào trong góc phòng.

Dương Vân Vũ lúc này cũng ngậm chặt miệng, hắn cảm giác chuyện vừa rồi thật quỷ dị, bản năng có chút sợ hãi.

Hắn biết, kế hoạch hôm nay, coi như phá sản, lần sau muốn kéo Cung Vô Song khỏi ghế tổng tài chỉ sợ khó như lên trời.

"Cần thiết phải liên hệ với Quý thiếu" - hắn tự nhủ, lén lút móc ra chiếc di động của mình.

Thỉnh thoảng, Lan Vi mở cửa đi vào, sắc mặt khó coi mà nói:

"Không hảo, người của Quý gia tới!"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hộp cổ đông (3)

Câu nói của Lan Vi làm bầu không khí phòng họp một lần nữa âm trầm lên.

Dương Vân Vũ chợt phản ứng lại đây, Quý thiếu đến rồi!

Hắn lập tức hung tợn đứng lên, cáo mượn oai hùm mà quát:

"Nha đầu, ta nói thật cho ngươi biết, không có sự hợp tác của Thiên Diệu, Thiên Vũ tập đoàn hiện nay đã là ngọn nến trước gió. Chúng ta không nghĩ theo ngươi chứng kiến tập đoàn bị phá sản, đã sớm tính tới đường lui. Sau ngày hôm nay, Thiên Vũ tập đoàn sẽ không còn thuộc về Cung gia, mà trở thành của Quý gia!"

"Nga, vậy đường lui của ngươi là trở thành cầu của Quý gia, Diệp Phàm như vậy nói ngươi là trần thuật lại một sự thật, cũng không phải mắng chửi ngươi a" - Cung Vô Song cũng không gấp, hài hước nhìn lên Dương Vân Vũ.

Dương Vân Vũ lập tức lại ghen, hắn thường ngày không thấy Cung Vô Song nói chuyện, không nghĩ nàng nói ra lời lẽ lại sắc bén đến vậy.

"Lan Vi, ngươi ra ngoài bảo với người của Quý gia, đợi!" - Diệp Phàm lúc này đột nhiên nói chuyện, lời vừa ra, kinh hãi toàn trường.

Quý gia là tồn tại bậc nào?

Tại thành phố Nam Phong, Quý gia là một trong ba đại gia tộc.

Còn ở thị trấn Hàn Giang này, Quý gia chính là thiên. Lời của Quý gia phán xuống, không một ai tại thị trấn này dám không theo.

Thế mà bây giờ mọi người thấy được điều gì?

Diệp Phàm bắt Quý gia, đợi!

Thực cuồng!

Cuồng vô biên!

Lan Vi giật mình nhìn Diệp Phàm, sau đó mới cười khổ, nhượng nhượng mà nói:

"Vị tiên sinh này, Quý gia không phải là Cung tông có thể trêu chọc nổi. Tốt nhất..."

"Không việc gì, ngươi cứ nói cho họ, Diệp Phàm bảo họ đợi" - Diệp Phàm hướng nàng cười trấn an.

"Mẹ nó, tiểu tử, ngươi nghĩ ngươi là ai a? Ngươi nghĩ ngươi là thứ gì mà dám khiến cho người của Quý gia đợi?" - Dương Vân Vũ tuy ăn một mắng, thế nhưng hiển nhiên đây là cơ hội biểu hiện trung tâm của mình với Quý gia, vội vã lao ra, chỉ tay vào mặt Diệp Phàm mà quát loạn.

Diệp Phàm trực tiếp coi hắn là không khí, không buồn phản ứng, hắn quay sang nhìn Cung Vô Song, nhàn nhạt hỏi:

"Tin tưởng ta sao?"

Không có giải thích, cũng không có thuyết phục, đơn giản một câu hỏi. Diệp Phàm hỏi vậy là tồn tại chút tư tâm, hắn muốn xem hiện tại phân lượng của mình trong lòng Cung Vô Song là bao nhiêu.

Cung Vô Song quay lại nhìn hắn một thoáng, thế rồi nàng dùng hành động để trả lời:

"Lan Vi, ngươi ra ngoài thuật lại với người của Quý gia đúng những gì Diệp Phàm vừa nói"

Lan Vi còn muốn nói gì, nhưng thấy ánh mắt đậm đặc của Cung Vô Song, nàng chỉ gật đầu rồi lui ra.

"Cung Vô Song, ngươi muốn chết thì đi chết một mình, đừng kéo Cung gia chết cùng" - Cung Ngọc hoảng sợ gào lên - "Không được, ta phải ra cầu xin Quý thiếu, để Quý thiếu cho hai vợ chồng ta một con đường sống."

Nói rồi, nàng bắt chập Tô Hàn vẫn còn đang run rẩy trong góc phòng, lao nhanh theo sau Lan Vi.

Trong phòng lúc này, không khí hết sức ngưng trọng.

Cung Vô Song sắc bén quét quanh các cổ đông một vòng, ôn tồn hỏi:

"Các vị, không biết lựa chọn của các vị như thế nào đây, sát cánh cùng ta trợ Thiên Vũ vượt qua khó khăn, vẫn là theo Dương Vân Vũ, Cung Ngọc cùng Tô Hàn cùng nhau phản loạn?"

"Này..."

Các cổ đông trên thực tế không ai dám đối trọi với Quý gia, đương nhiên sẽ đều thiên hướng đầu nhập vào dưới trường Quý Minh Dương, chỉ là lúc này Cung Vô Song hỏi trắng ra, mọi người đều ngại với mặt mũi, không ai muốn bị thiên hạ phi nhổ là "vong ân bội nghĩa", nhất thời không ai định đứng ra làm chim đầu đàn, vô tình hữu ý liếc Dương Vân Vũ

Tuy không ai nói gì, thế nhưng biểu tình trên mặt đã bộc lộ tất cả.

Cung Vô Song ánh mắt thoáng hiện lên một nét thất vọng cùng chán nản, buông lỏng mình ngã vào lưng ghế.

Diệp Phàm thấy nữ nhân như vậy, không quá đành lòng, thế nhưng hắn muốn cho nàng biết thế gian nhân tâm cùng vô tình.

Cung Vô Song cái gì cũng hảo, trên thương trường càng thể hiện bản thân có thiên phú hơn người, chỉ là tính cách nàng lạnh lẽo chủ định nàng sẽ không giao tiếp nhiều, ngay với cả thân thích, khuê mật. Chính vì vậy, lòng dạ thế nhân hiểm độc cùng vô tình nàng chưa được trải nghiệm.

Ngay như hai vợ chồng Cung Ngọc và Tô Hàn cũng thế, mặc dù bọn họ rõ ràng hết lần này đến lần khác muốn lợi dụng nàng, rồi lại đẩy nàng vào hố lửa, nàng vẫn vì niệm tình thân mà nhắm một con mắt.

Nàng nội tâm thiện lương, nhưng đó lại là cái gây chết người nhiều nhất nơi tu tiên giới.

Do vậy, vốn Diệp Phàm có thể ngăn chặn hết thảy vừa rồi phát sinh, nhưng hắn lại không làm. Rốt cục, nàng sẽ theo hắn vào tu tiên đại thế giới, ở đó không có tâm hại người, nhưng luôn phải có tâm phòng người.

Nhẹ nắm lấy bàn tay nữ nhân, Diệp Phàm nói nhỏ:

"Đừng lo, đợi một lát xem kịch hay"

...

Cùng lúc đó, Dương Vân Vũ thấy các cổ đông người nhìn ta, ta nhìn người, ám đạo không được. Hắn biết bọn họ rồi sẽ lén lút đi tìm Quý gia, thế nhưng bây giờ cần phải kéo được Cung Vô Song rơi xuống thần đàn, vừa trả thù mối hận trong lòng hắn, vừa có thành tích công đạo với Quý thiếu. Hắn nắm trong tay 35% cổ phần, hai vợ chồng Cung Ngọc và Tô Lập không sai biệt lắm 5% nữa là 40%, còn cần thêm 11% cổ phần biểu quyết bãi chức Cung Vô Song thì nàng mới không còn đường sống để xoay sở.

"Triệu Bản, người còn muốn giả vờ đến bao giờ nữa, không phải chúng ta nói tốt sẽ cùng đầu nhập vào Quý thiếu sao?" - Dương Vân Vũ giả vờ mất kiên nhẫn hét to về phía Triệu Bản, lý do đơn giản là Triệu Bản nắm trong tay đến 9% cổ phần, lời hắn ra làm chìm đầu đàn thích hợp bất quá.

Lời nói vừa ra, tất cả mọi người chăm chăm nhìn về Triệu Bản, ngay cả Cung Vô Song cũng ngoại lệ.

Triệu Bản thân là nguyên lão, là một trong những người cùng trải qua khó khăn hoạn nạn với gia gia nàng hồi mới thành lập Thiên Vũ, cũng là một trong những người gia gia nói có thể tin nhiệm được.

Dù sao như Diệp Phàm nói, nàng đã không còn đường lui, tức giận cùng thất vọng không giải quyết được gì. Nàng đảo muốn xem, người này bây giờ làm ra thái độ thế nào.

Bản thân bị người lấy ra đứng mũi chịu sào, Triệu Bản sắc mặt lúc này không thể nào tốt.

Vốn dĩ hắn còn muốn âm thầm lặng lẽ, duy trì thái độ trung gian, bởi hắn không đắc tội với Quý gia, thế nhưng cũng không nghĩ trở mặt với Cung gia. Rốt cục ngày đó Cung Thiên Vũ có ân với hắn, hắn không hy vọng trở thành người vong ân bội nghĩa.

Chỉ là lúc này, hắn bất buộc cần phải bộc lộ quan điểm của mình.

Do dự một hồi, ánh mắt hắn trở nên hung hăng lên, trước tất cả mọi người đứng dậy nói:

"Ta là một nguyên lão của Thiên Vũ tập đoàn, nguyện vọng lớn nhất của cuộc đời ta vẫn là mong muốn Thiên Vũ có thể lớn mạnh hơn. Đối mặt với thời điểm hiện tại, Cung tổng Cung Vô Song đang khiến công ty đứng trước bờ vực phá sản, nàng lại không có cách nào挽 hồi. Vì thế, ta chọn đầu nhập vào Quý gia, vì ta biết..."

Giữa cái chết cùng làm người bội bạc, hắn lựa chọn cái sau.

Cho nên, hắn trở mặt, là trắng trợn trở mặt!

Không những thế, hắn còn nói như thể mình đang vì đại nghĩa diệt thân!

"Hảo, không cần làm kỹ nữ còn đòi lập đền thờ nữa" - Diệp Phàm lúc này nhàn nhạt lên tiếng, đánh gãy câu nói của Triệu Bản - "Mấy vị khác đang ngồi đây cũng có ý tưởng tương tự, ta nói đúng không?"

Hắn lười ngồi xem những người này tiếp tục giả nhân giả nghĩa nữa, dù sao Cung Vô Song cũng đã nhìn thấy những gì cần phải nhìn. Hắn tin tưởng nàng sau khi ngẫm lại sẽ có đức kết riêng của mình.

Triệu Bản há miệng thở dốc, thế nhưng không tìm được lời phản bác.

Các cổ đông khác không ai lên tiếng.

Không ai phản bác, nghĩa là thừa nhận.

"Vây, làm phiền mọi người từ chức, giao ra cổ phần, rồi lẩn ra khỏi đây, ta sẽ không tiễn" - Diệp Phàm buông tay nói, tựa như một việc không đáng kể.

Bên cạnh Cung Vô Song nghe được, lại hơi giật mình.

Từ chức và giao ra cổ phần?

Cung Vô Song chỉ có 40% cổ phần, nghĩa là các cổ đông khác ở đây nắm giữ đến 60% cổ phần.

60% cổ phần của Thiên Vũ tập đoàn, giá trị không có vài tỷ là không thu mua nổi a!

"Giao ra cổ phần? Một người dám lên tiếng!" - Dương Vân Vũ cười khẩy, trên mặt không che giấu trào phúng.

"Đúng vậy, người có tiền không mà dám lớn lối vậy" - một cổ đông khác cũng chất vấn.

"Hỏi thừa, nếu hắn có tiền, vậy sao không cấp Cung Vô Song giải trừ nguy cơ của tập đoàn" - thêm một người nữa lên tiếng.

Nhất thời, các cổ đông nhao nhao lên thành một đoàn.

Dương Vân Vũ thâm kinh hãi, Diệp Phàm đây là đang giúp hắn:

"Các vị thấy đấy, vị hôn phu này của Cung tổng làm người cuồng vọng, lại thiếu thực tế, nghĩ đến làm vị hôn thê cũng không khá hơn bao nhiêu. Ta thực nghi ngờ về khả năng quản lý công ty của Cung tổng, lấy danh nghĩa đề nghị cổ đông, ta đề nghị các vị bầu quyết cho nàng từ chức, vì nàng không xứng đáng ngồi tại vị trí đó"

"Người vô nghĩa thật nhiều" - Diệp Phàm tuy không để hắn trong lòng, nề hà Dương Vân Vũ hết lần này đến lần khác khiêu khích, xi nhục hắn cùng Cung Vô Song, thật là tìm được chết.

Cường giả, có cường giả tôn nghiêm!

Vì thế, Diệp Phàm động!

Hắn vốn có thể dùng một tia tiên lực cách không giết người, chỉ là Cung Hân Nguyệt trước khi đi đã phong ấn lại một thân tiên lực của hắn.

Chỉ là lần này nàng hứa, tối nay sẽ cho hắn một đáp án.

...

Rắc rắc!

Tiếng nứt xương nghe ròn tóc gáy lạnh lẽo vang lên, làm cho phòng họp vốn đang hỗn loạn bỗng nhiên yên tĩnh dị thường.

Tất cả mọi người lúc này có thể nhìn thấy, dưới chân Diệp Phàm lúc này, nguyên bản vốn nên là mặt của Dương Vân Vũ đã thành một đám huyết nhục bầy nhầy, xương cốt lòi ra trắng hếu.

"A..."

Dương Vân Vũ phát ra tiếng kêu thảm thiết, thế nhưng xương hàm của hắn đã bị Diệp Phàm chấn nát, tiếng kêu cũng liền mơ hồ không rõ.

Nhìn đến một màn này, các cổ đông còn lại, đặc biệt là Triệu Bán, sắc mặt trắng bệch, phát ra những tiếng hô khe khẽ, như sợ nếu mình hô to một chút, Diệp Phàm liền sẽ chú ý vậy.

"Ta vốn muốn giết ngươi luôn, nhưng ta cũng không quên, ngươi còn chưa giao ra cổ phần, vì vậy, ngươi còn sống" - Diệp Phàm một chân đặt lên trên sọ Dương Vân Vũ, nhẹ nhàng nói ra, tựa hồ đang ngồi phẩm trà tâm sự.

Hắn quay qua nhìn những người còn lại một chút, đạm mạc hỏi:

"Không giao ra cổ phần, các ngươi cho rằng các ngươi đi ra được?"

(Chờng xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Diệt thiếu?

Nếu là lúc trước, Diệt Phàm nói ra lời này, khẳng định mọi người sẽ cho rằng hắn cuồng vọng.

Còn lúc này, tất cả đều chỉ thấy một mảnh sống lưng lạnh lẽo.

"Ta giao, đừng giết ta" - một nữ cổ đông nhìn cảnh máu tanh, hoảng sợ thút thít nói.

"Đứng, đứng! Ta giao, ta giao!"

Đám người còn lại cũng vội vã gật đầu.

Lập tức, đám người lục đục lấy ra giấy bút, chẳng những viết một phản hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần cùng quyền lợi vô điều kiện, còn phải viết một lá đơn từ chức.

Cung Vô Song mắt đẹp thu vào hết thấy cảnh tượng này, trong lòng có chút ngù vị tạp trần.

Nàng tự nhận trong hai năm làm tổng tài, nàng chưa từng bạc đãi qua ai, đãi ngộ có thừa, mà làm cổ đông, bọn họ quyền lợi lại càng nhiều.

Nàng vẫn tưởng, mình dùng đãi ngộ tốt như vậy với họ, khi công ty gặp khó khăn cùng nguy cơ, họ sẽ cam tâm ra thêm chút lực.

Nhưng sự thật không như vậy.

Dương Vân Vũ lên rút đưa ra tình báo của công ty cho Quý Minh Dương, hại cả công ty đứng trước nguy cơ phá sản.

Vợ chồng Tam cô cũng cam tâm đi làm chó săn cho Quý Minh Dương, hết lần này tới lần khác khuyên nhủ cùng đe dọa, ép nàng phải hèn hò với hắn.

Tại hội đồng quản trị, ba người này kẻ tung người hứng, cạy vào sau lưng có Quý gia hỗ trợ, hoành hành vô kỵ, không chút nào để nàng là tổng tài vào mặt.

Các cổ đông khác cũng không khá hơn, tuy không lên tiếng, nhưng gió chiều nào xuôi chiều ấy, còn sử dụng lời lẽ giả tạo để làm lý do nguy biến cho sự phản bội của mình.

Chỉ là, lúc Diệt Phàm dùng thủ đoạn lời đinh ra tay, bạo lực dẫm nát mặt của Dương Vân Vũ, nhiếp phục toàn trường, không một ai dám phản kháng.

Không có thỏa hiệp, cũng không có thương lượng, hắn đơn giản dùng vũ lực trấn áp hết thấy.

Hơn nữa, rõ ràng hắn có thể từ lúc đầu ngăn cản hết thấy phát sinh, thế nhưng hắn không làm vậy, mà đợi đến lúc tất cả lộ tẩy khuôn mặt thật của mình, hắn mới động.

Cung Vô Song không ngốc, nàng nhìn ra được Diệt Phàm đợi đến lúc này mới ra tay, là muốn cho nàng thấy.

Còn việc thấy được cái gì, là do nàng.

...

Diệt Phàm chỉ vào nữ cổ đông ban nãy lên tiếng, yêu cầu nàng soạn ra một phản hiệp nghị tương tự, thay tên của Dương Vân Vũ.

Nữ nhân này đã sợ mất mặt, không dám ho he một câu, vội vã đặt bút viết thêm một bản.

Chờ nàng soạn xong, hắn ném tờ giấy cùng chiếc bút xuống trước mặt Dương Vân Vũ.

"Ký"

Dương Vân Vũ nén xuống cái đau đến tận xương cốt, mở hồ đôi mắt dính đầy máu tươi, cánh tay run run nắm lấy cây bút, ký lên.

Hắn đương nhiên không muốn ký, thế nhưng đến bây giờ muốn hay không không phải do hắn.

Hắn chỉ không hiểu, Quý thiếu đâu, vào thời khắc này, tại sao Quý thiếu còn chưa vào?

Hắn ngàn lần vạn lần không tin Diệt Phàm có khả năng ra lệnh cho Quý gia, nếu như vậy Thiên Vũ tập đoàn đã không bị Quý gia ép cho đến mức đường cùng như bây giờ.

Đợi hắn hoàn thành chữ ký, Diệt Phàm cầm tờ giấy lên, nhìn quanh một đám cổ đông lúc này đều như chó nhà có tang, mặt mũi uest oải cùng tuyệt vọng.

Hắn lấy mũi giày đá vào hông Dương Vân Vũ, khinh thường nói:

"Đứng dậy, ngươi vẫn có thể đi lại. Để cho ngươi một đường bình an, cũng coi như cảm tạ ngươi đã hợp tác, ta sẽ cho ngươi minh bạch hết thảy"

Hắn gom lại hơn mười tờ hiệp nghị, đặt xuống bàn, cười cười nói với Cung Vô Song:

"Đi, đi gặp Quý gia!"

Nói rồi hắn rời đi phòng họp.

Cung Vô Song ánh mắt một ngưng, cũng đứng dậy, đi theo Diệp Phàm.

Đám người còn lại nhìn nhau, trên mặt hiện ra một tia há hê khi người gặp nạn

"Đi, xem hắn định như thế nào đối mặt với Quý gia!"

"Khẳng định là sẽ ngu xuẩn chọc giận Quý gia"

"Khẳng định là thế! Đúng là đồ mãng phu!"

"Quý gia ở đây chính là thiên, hắn đâu không lại!"

"Các ngươi nhỏ mồm thôi! Đừng để hắn nghe được, ta không muốn bị như Dương Vân Vũ"

Một người chợt nói, làm tất cả tức thì im lặng, không hẹn mà cùng nhau nhìn về Dương Vân Vũ đầy vẻ thương hại.

Hắn lúc này đang lồm cồm bò dậy, lau đi máu vương trên hai mắt, một nửa bên hàm đã bị Diệp Phàm dẫm nát.

Trùng mắt với đám người, hắn tay bụng bên hàm bị thương, bước ra khỏi phòng, nửa bên mặt lạnh lặn hắn lên nét oán độc không thềm che dấu.

Đám người cũng lục đục đi ra, để lại Tô Hàn đến bây giờ vẫn hai tay ôm đầu cuộn thành một đám trong góc phòng.

...

"Diệp Phàm" - Cung Vô Song bắt kịp hắn - "ngươi... tiểu tâm. Rốt cục Quý gia không dễ chọc"

Nàng định nói "ngươi có chắc chắn?", thế nhưng không hiểu sao mà xui quý khiến mà lời nói thốt ra lại thành "tiểu tâm".

Nói dứt lời, mặt nàng không nhìn được đỏ lên, hai tay theo bản năng nắm lấy vạt áo sơ mi.

Quả thật, đây là ý niệm trong nội tâm của nàng.

Chỉ có bản thân nàng mới biết, một tuần vừa rồi đi tìm Diệp Phàm, nàng đã lo lắng như thế nào.

Điều này không thuộc về tình yêu, ít nhất hiện tại nàng đối với hắn chưa tới mức ấy, mà là áy náy, vì nàng đã lôi hắn vào cuộc.

"Đảm bảo hoàn mỹ giúp ngươi vượt qua khó khăn" - đối với Cung Vô Song quan tâm, Diệp Phàm chỉ có thể trả lời vậy.

Căn bản, nhận thức của nàng đối với hắn vẫn chỉ là một kẻ làm công hàng ngày, bữa no bữa đói. Tuy rằng khẳng định sự kiện ngày hôm qua có khiến cho nhận tri của nàng đổi mới một chút, thế nhưng nó không có số đo cụ thể.

Nàng chỉ biết được hắn thần bí hơn những gì nàng dò xét được, lại không biết cái thần bí ấy có bao nhiêu trâu bò.

Ngược lại, Cung Vô Song thân phận cũng là thế gia, nên đối với Quý gia có bao nhiêu năng lực, nàng biết thanh thanh sở sở, thậm chí có thước đo chuẩn xác.

Chính vì vậy, lo lắng của nàng là hoàn toàn hợp lý.

Diệp Phàm cũng không dám nói với nàng, đêm qua hắn tiễn Quý gia từ gia chủ đến gà cẩu hết thảy về với đất mẹ.

Lạc Việt hiện nay là xã hội hiện đại có điều luật cấm giết người; hắn mà nói ra như vậy, hoặc nàng tưởng hắn đầu óc bị nước vào, hoặc coi hắn là một kẻ biến thái lấy giết người làm niềm vui...

Hai người nhanh chóng nhìn thấy Lan Vi đang đứng bên ngoài phòng khách quý, có vẻ bồn chồn cùng lo lắng

"Vi Vi" - Cung Vô Song hô.

"Cung tổng, tiên sinh..." - Lan Vi nhìn thấy hai người xuất hiện, rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Thêm một lát nữa, chỉ sợ Quý gia sinh khí.

"Gọi ta Diệp Phàm là được" - Diệp Phàm đương nhiên biết Lan Vi, kiếp trước hắn từng gặp qua nàng vài lần.

"Vi Vi, đã nói bao nhiêu lần, gọi ta Vô Song là có thể" - Cung Vô Song giả vờ sinh khí, nói ra.

Lan Vi nhìn lướt qua hai người, Diệp Phàm nhảy bén bắt được trong ánh mắt của nàng có một tia dây dưa rồi nhanh chóng hóa thành ảm đạm.

Nàng định nói gì đó, thế nhưng cuối cùng không nói ra lời.

"Cung Ngọc cùng với người của Quý gia đang ở bên trong, hai người mau mau vào đi" - Lan Vi cuối cùng vẫn chuyển đề tài, lảng tránh vấn đề của Cung Vô Song.

Đây không phải lần đầu tiên nàng làm vậy, Cung Vô Song chỉ có thể thờ dài, cùng Diệp Phàm đi vào phòng.

Lan Vi là khuê mật với nàng hồi cao trung, chỉ là sau khi vào Thiên Vũ tập đoàn làm việc, biết được thân phận thật của nàng, luôn có vẻ xa cách.

Nàng nhiều lần đã bảo Lan Vi kêu nàng là Vô Song, không hiểu sao khuê mật không chịu nghe, một mực gọi nàng là Cung tổng.

Diệp Phàm thoáng liếc qua Lan Vi một cái, có điều suy nghĩ.

Đời trước, hắn nhớ không nhầm, sau khi Vô Song bị lấy đi trước tổng tài cùng mất đi công ty, một tháng sau đó, nàng có đi dự một lễ tang, lần đó hắn đi cùng.

Mà lễ tang này, là của Lan Vi!

Qua ánh mắt vừa rồi của nàng, hắn có chút phán đoán...

Việc này có ẩn tình.

...

Bên trong phòng khách quý, Cung Ngọc đang ngồi một bên, tóc tai xõa sượt, khuôn mặt hiện lên thần thờ chí sắc.

Mà bên còn lại, là một nam nhân đầu tóc da ngăm ăn mặc tây trang nghiêm chỉnh, trên mặt vẫn còn đeo kính đen chống nắng, nhìn qua rất dễ liên tưởng đến thành viên buôn ma túy ở Italy.

Hắn chốc chốc lại gờ tay phải lên ngó đồng hồ, sau đó lại cầm điện thoại chăm chú xem, như thể muốn nhớ kỹ thứ gì đó.

Chợt, hai người đồng thời nghe được tiếng bước chân bên ngoài.

Cung Ngọc lập tức quay đầu về phía cửa ra vào, nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng.

Cạch!

Cánh cửa từ từ mở ra, đi vào đúng là hai người Cung Vô Song cùng Diệp Phàm. Lan Vi chặn chờ trước cửa, không biết bản thân có nên đi vào không..

"Lan Vi, cùng vào, không cần đóng cửa" - Diệp Phàm hướng nàng vẫy tay.

Dù sao một hồi các cổ đông còn lại liền tới.

"Đồ dã loại, đồ tạp chủng, ngươi cần thiết phải cầu xin tiên sinh đây, dù có quý xuống, lạy lạy, cũng phải để ngài ấy hiểu việc hôm nay không liên quan gì đến ta, để ngài ấy tha cho ta, ngươi hiểu? Chuyện này là ngươi gây ra, ngươi cần phải..."

Cung Ngọc vừa nhìn thấy Diệp Phàm, liền nhào tới, khuôn mặt hiện lên thần sắc điên cuồng, loạn chỉ vào hắn mà gào thét

Chát!

Chát!

"Câm miệng"

Cung Vô Song thỉnh linh gờ tay lên, sau đó không giữ lại mà vả hai phát vào mặt Cung Ngọc.

"Ngươi dám đánh ta?" - Cung Ngọc sững sờ, thế rồi vớ lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, lập tức chuyển hướng sang Cung Vô Song mà nhào tới.

Leng keng!

Con dao lập tức bị Diệp Phàm vung tay ra hất rơi xuống đất.

Hắn động sát tâm!

Cung Ngọc luôn tìm đến hai người bọn hắn gây phiền phức cùng với lời lẽ đánh đá, cay nghiệt đầy xúc phạm thì cũng thôi, bây giờ lại còn muốn dùng dao gây hại cho Cung Vô Song.

Thế nhưng chung quy, mạng nàng hắn lúc này chưa thể lấy đi, hắn không muốn làm Cung Thiên Vũ thương tâm.

"Tam cô, ta gọi ngươi lần cuối cùng là Tam cô, ngươi nếu bây giờ rời đi nơi này, ta còn có thể niệm một tia thần tình... Nếu không, hậu quả tự phụ"

Cung Vô Song sắc mặt tái nhợt, vừa rồi xác thực nàng bị dọa đến. Nàng trăm ngàn lần không nghĩ tới, Cung Ngọc sẽ có hành động cầm dao tấn công mình.

Dù vậy, nàng, giống như Diệp Phàm, đều không muốn gia gia mình thương tâm. Cho nên, mặc dù đối với người cô này đã không còn gì để thất vọng thêm, Cung Vô Song rốt cục vẫn chỉ làm nàng rời đi.

"Đầu trục! Ngươi đem nàng ném ra ngoài" - Diệp Phàm chán ghét quay qua nam nhân mặc tây trang kia, ra lệnh.

Rồi, trước sự ngạc nhiên của mọi người, nam nhân này cung kính trả lời:

"Tuân lệnh, Diệp thiếu!"

Diệp thiếu!?

Cung Ngọc trong giây lát nghe được từ này, mắt tròn trũng, tâm tình ngã xuống đáy cốc.

(Chương xong)

Tái bút: Các chế thấy dùng trâu bò hay nguru bức thì hơn? Xong rồi từ trang bức mình thậm chí còn không tìm được từ thuần Việt nào nghe xuôi tai...
Đóng góp dưới phần bình luận nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: 20 tỷ

"Diệp thiếu! Xin tự giới thiệu, ta là Tạ Vĩ, ngài cứ gọi ta là Tiểu Vĩ là được"

Nam nhân mặc tây trang sau khi đuổi đi Cung Ngọc liền quay lại, chấp hai tay hướng Diệp Phàm cung kính nói.

"Nga, ngươi là Quý Nhất Sinh phải tới?"

Quý Nhất Sinh vốn là phụ thân của Quý Minh Dương, hiển nhiên trong buổi sát lục đêm qua đã bị chính tay Quý Minh Dương giết chết. Thế còn Quý Nhất Sinh lúc này đây thực ra là một luồng ma niệm của Cung Hàn Nguyệt đưa vào để thay thế tiền thân tiếp tục khống chế Quý gia.

Theo ý tứ của Diệp Phàm, đơn giản là giết một cái sạch sẽ, sau đó chuyển toàn bộ tài sản của Quý gia sang cho Cung Vô Song. Thế nhưng một thể Diệp Phàm ít có tiếp xúc với thể gia cùng những tranh đấu trong vòng lẩn quẩn này, do vậy hắn không biết được nếu tin tức Quý gia bị diệt môn trong một đêm sẽ gây ra sóng gió lớn đến thế nào, thậm chí có thể kinh động cả một số những thế lực che dấu.

Đương nhiên trong mắt Diệp Phàm, chuyện này không đau không ngứa, Cung Hàn Nguyệt cũng vậy.

Tuy nhiên, thứ nhất nàng không muốn việc này liên lụy đến Cung Vô Song quá nhiều, tỷ tỷ nàng hiện tại vẫn chỉ là người thường.

Thứ hai, nàng không muốn chút chuyện ấy phá vỡ bình yên trong cuộc sống sinh hoạt của mấy người. Ngày nào cũng có một đám trong bóng tối ngấm ngầm giám thị, nàng tưởng cũng không muốn tương.

Hơn cả là, bản thân nàng cùng Diệp Phàm hiện tại còn có những vấn đề khác quan trọng hơn cần quan tâm tới.

Quý gia vỡ giả trong phủ đệ nửa chết nửa tàn, chỉ còn là con hổ giấy, nhưng lấy năng lực Quý gia, chiêu mộ một đám mới không hề khó khăn.

Từ những lý do đó, nàng quyết định biến Quý Nhất Sinh thành không lỗi.

"Đúng là Quý đại nhân cho ta đến đưa lễ vật tạ tội, còn xin Diệp thiếu không để trong lòng"

Diệp Phàm đương nhiên sẽ không để trong lòng, hắn đã sát thống khoái cả cái Quý gia rồi.

Lễ vật tạ tội!?

Không để trong lòng!?

Lan Vi sừng sờ nhìn Diệp Phàm, mắt đẹp hiện lên một tia hoảng hốt cùng kinh hi

Lãnh dung của Cung Vô Song lúc này cũng tan đi, mặt đầy ngạc nhiên cái miệng khe mở, trông đáng yêu cực kì.

Kim chế ham muốn véo má mỹ nhân, Diệp Phàm mặt không đổi sắc, nhàn nhạt gật đầu.

"Đưa nàng"

Hắn chỉ Cung Vô Song.

Đúng lúc này, Dương Vân Vũ ôm mặt đuổi tới, hắn lúc nhìn thấy Tạ Vĩ, ánh mắt sáng ngời, như thể tìm được cây đại thụ để ôm lấy.

Hắn không màng trong phòng mọi người đang nói gì, chạy vào, quỳ xuống dưới chân Tạ Vĩ mà ô ô khóc.

"Người là..." - Tạ Vĩ đang chuẩn bị lấy ra thẻ ngân hàng đưa cho Cung Vô Song, liền khựng lại, đánh giá nhân vật đang quỳ mọp dưới chân mình mà khóc.

"à!... ân ư (Tạ hạ... Vân Vũ)" - Dương Vân Vũ một nửa bên hàm bị đánh cho huyết nhục mơ hồ, lời nói cơ hồ không hiểu nổi.

"Dương Vân Vũ?" - Tạ Vĩ nhớ mang máng có một lần thấy người này hình như người này là hạ nhân của Quý thiếu.

Đối với Quý Minh Dương, hắn không có chút hảo cảm nào, có thể nói là khinh bỉ, nể hà hắn cũng chỉ là một tên tay sai của Quý Nhất Sinh, Quý Minh Dương lại là con trai của Quý Nhất Sinh, hắn không đặc biệt nổi.

Dương Vân Vũ hoan hi gật đầu.

"Là ai đánh người?" - hắn nhíu mày hỏi. Hắn không muốn quản, nhưng lại sợ Quý Minh Dương lúc sau đi tìm hắn gây phiền phức

Dương Vân Vũ vội vã giơ ngón tay chỉ về phía Diệp Phàm hai người, ánh mắt không che dấu quang mang ác độc.

Thời điểm này, đoàn cổ đông còn lại không sai biệt lắm cũng đã lục đục kéo nhau đứng kín trước cửa phòng.

Đám người ánh mắt trông chờ, mỗi người ôm một tâm tư khác nhau, nhưng không sai biệt lắm đều hy vọng người của Quý gia sẽ trừng phạt Diệp Phàm.

Dương Vân Vũ lúc này nội tâm cực kì hả giận, phảng phất đã thấy được cảnh Diệp Phàm sẽ vội vã quỳ xuống xin tha, sau đấy vì bảo mệnh đáng ra Cung Vô Song.

Là nhân vật chính của sự kiện, lúc này Diệp Phàm lại hết thấy thờ ơ, nhàn nhả tự rót cho mình một chén trà, lại rót cho Cung Vô Song một chén, sau đó thấp phần chậm rãi thưởng thức.

Cung Vô Song và Lan Vi chứng kiến ban nãy Tạ Vĩ cung kính với hắn như thế nào, cho nên đều không lo lắng, ngược lại là bản thân Tạ Vĩ sắc mặt hết sức cổ quái.

Là Diệp Phàm đánh? Dương Vân Vũ đây là muốn hắn giúp trả thù Diệp Phàm?

Trả thù một tồn tại mà đến Quý Nhất Sinh còn phải sợ như sợ cọp, nhất mạnh nhiều lần không cho phép hắn đắc tội, dù vì bất kì lý do gì.

Hắn không biết Diệp Phàm có gì đáng sợ, hắn chỉ biết nếu hắn dám có một lời bất kính với Diệp Phàm, chỉ sợ về tới nơi Quý Nhất Sinh sẽ tự mình lột đi một lớp da của hắn.

Phịch!

Tạ Vĩ không do dự sút một chân vào bụng Dương Vân Vũ, đá hắn bay thẳng vào góc tường.

"Diệp thiếu cũng là người dám đắc tội!" - hắn nói ra, mồ hôi bất tri bất giác đổ đầy trán.

Thế rồi, trước ánh mắt sững sờ của toàn trường, hắn lấy ra từ trong cặp sách ra một chiếc thẻ ngân hàng màu đen, cùng với một phần văn bản.

"Trong thế này là 20 tỷ, là tiền tạ tội của Quý gia. Còn văn bản này là hiệp nghị hợp tác giữa Thiên Diệu cùng Thiên Vũ, trong đó Thiên Diệu tập đoàn sẽ vô điều kiện cung cấp nguyên vật liệu cho Thiên Vũ, cùng với hợp đồng sang tên 80% cổ phần cho Diệp thiếu"

Tất cả mọi người ở đây không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

20 tỷ cùng 80% cổ phần từ Thiên Diệu tập đoàn!

Diệp Phàm phải là tồn tại đáng sợ như thế nào thì Quý gia mới phải đau mình bỏ ra ngần ấy gia sản để tạ lỗi?

"Nga, Vô Song, cầm lấy" - Diệp Phàm vẫy vẫy tay, tựa như một việc nhỏ không đáng kể.

"Ta không thể nhận" - Cung Vô Song mặc dù có trực giác mách bảo Diệp Phàm sẽ cho nàng một kinh hi, thế nhưng căn bản đây là kinh hải có được không?

20 tỷ không sai biệt lắm đã đạt tới giá trị của cả Thiên Vũ tập đoàn, nàng sợ mình không có cách nào trả lại ân tình cho Diệp Phàm. Hơn nữa nàng muốn dựa vào chính bản thân mình để phát triển công ty, chứ không phải nhờ đến giúp đỡ của ai khác.

"Cứ cầm lấy, coi như ta trước để tiền ở chỗ ngươi, lão công đưa tiền tài để lão bà mình quản vốn là thiên kinh địa nghĩa không phải?" - Diệp Phàm nào không biết nàng đang nghĩ gì, liền bá đạo lấy đồ từ tay Tạ Vĩ mà đặt vào tay nàng.

Cung Vô Song nghe xong, lãnh dung ứng hồng, điểm mỹ tuyết luân. Nàng nhấp nhấp môi đỏ, nhưng rồi không nói gì, lặng yên thu hồi đồ vật.

Diệp Phàm cười nhạt.

Nàng muốn hấn trích tinh cầm nguyệt, hấn còn làm được.

Đừng nói đến 20 tỷ, vốn trong mắt hấn là gió thoảng mây bay...

...

Diệp Phàm từ trong Thiên Vũ tập đoàn đi ra, tâm tình phá lệ vui vẻ.

Hắn đã cứu vẫn được thêm một sự kiện làm hấn tiếc nuối.

Vốn, đến cảnh giới của hấn, ít có việc gì khiến tâm trạng của hấn dao động.

Thế nhưng tự bản thân Diệp Phàm cảm nhận được, dù mới về đến Địa Cầu hôm nay là hôm thứ hai, các tâm trạng của hấn lại trở nên dễ bị dao động một cách ngạc nhiên

Có thể do hồi ức quá phá, cũng có thể vì Cung Hàn Nguyệt đã phong ấn một thân tu vi của hấn lại...

Dù thế nào, hấn có thể cảm nhận được, điều này có lợi cho tâm cảnh của hấn.

Về vấn đề này, Diệp Phàm phỏng đoán, hấn là có liên quan tới cuộc sống của hấn một đời trước.

Tâm cảnh để viên mãn, cần thiết phải trải qua hết thảy.

Thế nhưng, thiếu niên thời, hấn sống quá mệt mỏi, vô số nỗi lo cùng áp lực.

Sau khi lãnh chứng cùng Vô Song tuy không phải lo bữa no bữa đói, nhưng bị cuốn vào đấu tranh gia tộc, hấn trong đầu toàn những cảm xúc tiêu cực, chủ yếu là bất lực cùng khuất nhục.

Chính vì như vậy, hấn mới đoán rằng, để tâm cảnh hấn có bước đại đột phá, hấn không những cần phải bù đắp những tiếc nuối một đời, hấn còn phải sống và tận hưởng những bậc cảm xúc tích cực một thiếu niên 19 tuổi sẽ trải qua.

Đương nhiên, là trải nghiệm, chứ không phải bảo hấn triệt để trở thành một thiếu niên 19 tuổi, cái này hấn không làm được.

...

Đang chìm đắm trong những suy tưởng, bất thành linh, Diệp Phàm sờ hết tóc gáy.

Dù hấn bị phong ấn tu vi, để hấn cảm nhận được nguy hiểm phải không sai biệt lắm cũng là một tồn tại nơi thượng thiên

Cảm giác được có một đôi mắt đang nhìn mình từ phía Tây, hấn quay ngoắt lại.

Không có ai...

Diệp Phàm liền cất bước theo hướng Tây mà đi.

Lật phật!

Bên cạnh hắn, Cung Hàn Nguyệt đột ngột xuất hiện.

"Nguyệt nhi, ngươi cũng cảm nhận được cổ uy áp đó?" - Diệp Phàm ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy, chỉ là ta còn có một cảm giác kì quái, tựa hồ người kia cũng không xuất ra toàn bộ uy áp của mình, ngược lại cực lực áp chế, chỉ đủ để chúng ta chú ý tới" - Cung Hàn Nguyệt trầm ngâm.

"Cái này dễ nói. Địa Cầu sau khi Đông Hoàng Thái Nhất rời đi, Đông Hoàng Phi Phi trở thành tân Thiên Đạo, do năng cảnh giới quá yếu, kéo theo Địa Cầu chỉ có thể chịu đựng được tồn tại Lập Giới cảnh lúc đầu. Nếu người kia phóng xuất toàn bộ uy áp của mình, chỉ sợ Địa Cầu lập tức bị bạo nát" - Diệp Phàm nhún vai.

"Chỉ hy vọng như vậy. Vì chỉ từ một tia uy áp của hắn, ta cũng đã có cảm giác hít thở không thông" - Cung Hàn Nguyệt lo lắng nói.

Diệp Phàm nghe xong, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Ít nhất tồn tại này không có ác ý, chúng ta chỉ cần tìm được hắn là sẽ minh bạch"

...

Ở Vân Lam công viên, trên một lưng đồi, cỏ mọc xanh um tùm, có một lão già mặc áo đen, tóc bạc trắng thả sau vai, ngồi trên một cái chiếu, trước mặt là một tiểu sạp, bên cạnh là một tấm gỗ gá trên một giá đỡ, mặt gỗ ghi chữ bằng bút lông.

Đoán mệnh! Có duyên, không thu tiền! Không duyên, không đoán mệnh!

"Chính là hắn"

Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt dừng chân, sắc mặt phi thường nghiêm túc.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trùng Cử

Dù chỉ nhìn thoáng qua, Diệp Phàm cơ hồ có thể khẳng định mười phần, lão già đoán mệnh này chính là người ban nãy đem uy áp thả ra.

Vì sao lại nói vậy? Lý do đơn giản, tại khi Diệp Phàm nhìn lão già cũng có một cảm giác như hôm qua Cung Vô Song nhìn thấy hắn vậy.

Tầm thường, bình phàm, dường như bất kì lúc nào cũng có thể tan biến trong đám đông.

Phản phác quy chân!

Tu tiên, ngộ đạo đến một cảnh giới nhất định, sẽ đạt được loại trạng thái này.

Đương nhiên, cũng phải phụ thuộc vào ai là người xem.

Lấy một ví dụ, Cung Vô Song là người thường, Diệp Phàm lại là Tiên Đế, tu vi áp đảo toàn chỗ thượng thiên, do vậy mặc dù ngày hôm qua lúc mới gặp, đầu cho hắn đã áp chế cảnh giới, Cung Vô Song nhìn vào hắn sẽ cảm thấy thật bình phàm, không đáng chú ý.

Cung Hàn Nguyệt là Ma Đế, tu vi không sai biệt lắm cùng Diệp Phàm tương đương, chưa nói chiến lực nàng cao hơn một mảng, nên nàng có thể nhìn thấu qua lớp "phản phác quy chân" ấy mà thấy được diện mạo thật của Diệp Phàm.

Lại nói, phản phác quy chân chỉ là một loại trạng thái, tu sĩ có thể thu phóng tự nhiên.

Như Diệp Phàm, trừ khi phải công khai ra mặt như một vị phủ chủ tại Tiêu Dao Phủ, bình thường hắn luôn ở trạng thái "phản phác quy chân".

Ngược lại, Cung Hàn Nguyệt là Mị Ma, tu mị thuật, nàng hầu như không bao giờ sử dụng loại trạng thái này, cho dù có muốn giấu bớt đi dung nhan phong hoa tuyệt đại của mình, nàng cũng lựa chọn sử dụng các loại bí thuật khác.

Nói thế, cảm giác vừa rồi Diệp Phàm có khi nhìn lão giả chứng minh một điều, lão giả này tu vi còn ở trên hắn.

Cung Hàn Nguyệt tuy không hiểu gì về "phản phác quy chân", thế nhưng Diệp Phàm trúng Khổng Tâm Ấn của nàng, khẽ một cái chạm tay, nàng đã biết hết tâm tư của hắn.

"Chà nhẽ, lão giả này là tồn tại trên Thần giới?" - Diệp Phàm nghi hoặc.

"Hắn hẳn không có ý định sát nhân, nếu không từ uy áp xem ra, hẳn muốn giết hai ta cũng chỉ một cái phát tay" - Cung Hàn Nguyệt trầm ngâm đưa ra ý kiến.

Diệp Phàm gật gù đầu, lời kéo tay nhỏ của Cung Hàn Nguyệt cùng tiến tới tiểu sạp.

Lão giả hai mắt nhắm chặt, không hề nhúc nhích, tựa hồ ngủ rồi.

"Tiền bối, ngươi có thể đoán mệnh cho chúng ta?" - Diệp Phàm dò hỏi.

"Hai người các ngươi sắp tới có huyết quang tai ương" - lão giả mí mắt không buồn nhấc, nhàn nhạt phun ra một câu.

"Còn thỉnh tiền bối chỉ bảo" - Diệp Phàm cả kinh, hắn không dám không tin lời lão giả này nói.

Lão giả mở mắt, ánh nhìn sắc bén quét qua Diệp Phàm hai người làm hắn âm thầm đề phòng, chỉ là hắn còn chưa kịp làm gì, lão giả đã lại nhắm hai mắt, chậm rãi nói:

"Tiểu bối, không cần khẩn trương. Do ta với ngươi tồn tại một đoạn nhân quả, cho nên lần này ta phá lệ tiết lộ thiên cơ. Các ngươi hai người tu luyện hệ thống "Trùng Cửu", không nói đến đám tiểu tử Thiên Đạo Môn sẽ không cho các ngươi phi thăng, chỉ cần các ngươi phi thăng lên Thần giới, sẽ gặp các thế lực lớn đuổi giết..."

"Còn nhờ tiền bối nói rõ lý do" - Diệp Phàm cả gan ngắt lời, lão giả trước mặt nói có một đoạn nhân quả với hắn, khẳng định sẽ không đối với hắn cùng Cung Hàn Nguyệt động thủ.

"Tiểu bối, đừng hỏi, biết nhiều quá đối với ngươi không có chỗ tốt" - lão giả từ chối trả lời, sau đó mới nói thêm - "Bất quá nếu muốn biết "Trùng Cửu" là gì, tiểu nữ tử đang ở nhà các ngươi thân là Thiên Đạo của viên tinh cầu này, hẳn biết đến một hai.

...Nói đến huyết quang tai ương, hai người tu vi đều đạt tới cực hạn của thượng thiên (giới), hiển nhiên nằm trong giám thị của mấy tên tiểu tử Thiên Đạo Môn. Chỉ là hai người duyên cơ xảo hợp, thành công mở ra thời không chi lộ, về đến thời điểm, vị trí này, tránh thoát đi tai mắt của lũ tiểu tử kia, khiến bọn chúng hoảng sợ một phen, không tiếc mở ra thời không chi lộ truy lùng các ngươi. Phải biết, ở trên Thần giới, để mở ra thời không chi lộ cũng phải trả đại giá, cho nên để bọn chúng tìm được hai ngươi, khẳng định sẽ tra tấn các ngươi một trận thừa sống thiếu chết"

Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt quay lại nhìn nhau, hiện ra nồng đậm lo lắng.

Hiển nhiên, hai người dù không biết làm thế nào giữa vô số vị diện, người của Thiên Đạo Môn có thể tìm đến đây, thế nhưng lão giả đã nói vậy, đồng nghĩa bọn hắn có biện pháp đặc biệt để truy tung, mà hắn là sắp tìm tới cửa.

"Vậy ý tiền bối là?"

"...Thôi, coi như lão phu chịu thiệt, đưa ngươi một hồi bình an đi..." - lão giả lắc đầu, sau đó trầm giọng nói - "Trảm toàn tu vi, trọng tu từ đầu"

Nói ra tám chữ này, thân hình lão giả hơi chao đảo, phun ra một ngụm tinh huyết.

"Mỗi vị diện, mỗi tinh cầu đều có những diễn sinh, biến hóa riêng về mặt pháp tắc, do vậy không có một mảnh thiên địa nào pháp tắc sẽ giống nhau quá tám phần. Thiên Đạo Môn chính là dựa vào hai phần khác biệt kia để truy tung các ngươi. Ta ngày hôm qua đã tạm thời che giấu dấu vết pháp tắc trên viên tinh cầu này, hiện tại còn thừa mười hai canh giờ (24 giờ), trong thời gian này hai ngươi liệu mà tự hủy tu vi, vượt quá thời hạn, đám người kia sẽ có thể tọa định vị trí của các ngươi. Nhắc tiểu tử ngươi thêm một câu, pháp quyết hôm qua tiểu nữ tử này đưa ngươi là mấu chốt để các ngươi có thể lên được Thần giới... Ngón tẩn tại đây, tự hai ngươi lo liệu cho tốt"

Lão giả dứt lời, thân hình trở nên mờ dần, nhanh chóng biến mất, cùng với biến hiệu và tiểu sạp.

"Tiền bối, liệu chúng ta còn có thể gặp lại?" - Diệp Phàm vội hỏi.

Không có lời đáp

"Tiền bối, ân tình này vẫn bồi xin khắc ghi trong lòng, sẽ có một ngày vẫn bồi lấy đúng tuyền tương báo tích thủy chi ân" - Diệp Phàm cũng không thất vọng, hắn chấp tay cung kính nói.

Lão giả lúc này đã hóa thành vụn đạo lưu quang tiêu tán trong thiên địa, để lại vắng vẻ một lời:

"Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng..."

...

"Trùng Cửu?" - Đông Hoàng Phi Phi nghi hoặc mà nhắc lại, cái đầu nhỏ lắc lư.

Nàng vừa rồi đã được Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt ngăn gọn thuật lại cuộc gặp gỡ với lão giả đoán mệnh.

Nàng lúc này cuộn tròn người trên ghế sofa, ôm một cái gối ôm vẽ nhân vật hoạt hình.

Ban sáng sau khi Diệp Phàm đi công ty cùng Cung Vô Song, Cung Hàn Nguyệt đã kéo nàng vào trung tâm siêu thị, cuồng mua một đám quần áo. Tuy nói sử dụng linh lực cùng tiên lực có thể biến ảo ra trang phục, thế nhưng đó chỉ là chường pháp nhân, chứ không phải thực sự là trang phục.

Và lại trang phục trên Địa Cầu vẫn đa dạng cùng đẹp mắt hơn trang phục cổ trang nơi tu tiên giới, hiển nhiên là có sức hấp dẫn trí mạng đối với một người chưa bao giờ có cơ hội mặc thử như Đông Hoàng Phi Phi cùng một người đã xa cách chúng 90 vạn năm như Cung Hàn Nguyệt.

Lúc này Đông Hoàng Phi Phi đang mặc trên người một chiếc áo đỏ có in chữ trắng "Coca-Cola", áo dài lụng thụng bao mông, nàng lại ngồi ôm đùi, tức khắc một cặp chân trắng nõn, thon nhỏ bại lộ trong không khí.

"Một loại hệ thống tu luyện, chính xác ra là hệ thống tu luyện của chúng ta" - Cung Hàn Nguyệt nói - "Chỉ là ta không hiểu, Trùng cửu hai chữ muốn nói điều gì, tại sao người của Thiên Đạo Môn lại cảm những tu sĩ sử dụng hệ thống tu luyện này phi thăng?..."

Ban nãy bận chính sự không chú ý, bây giờ Diệp Phàm mới thấy, Cung Hàn Nguyệt trên người là một thân váy ngủ đen bằng lụa mềm, lụa bám sát vào da thịt, phác họa ra dáng người man diệu của nàng.

Kéo mũ nhân vào ngồi trong lòng mình, Diệp Phàm bỗng nhiên hỏi:

"Phi Phi, hiện tại trên Địa Cầu cảnh giới tu tiên ra sao?" - hần chợt nhớ, hôm qua Minh lão có nhắc đến hai từ Tông sư, khả năng là một loại hệ thống tu luyện khác.

"Hừm, đạo thống trên Địa Cầu vẫn truyền lưu cửu đại cảnh giới gồm Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Thể, Đại Thừa, Độ Kiếp; sau khi độ kiếp thành công sẽ vũ hóa thăng tiên, trở thành người trên Tiên giới. Ta dò xét qua, hiện tại trên Địa Cầu tồn tại cao nhất chỉ là nửa bước Lập Giới cảnh, đối sang hệ thống tu luyện trên Địa Cầu là nửa bước Nguyên Anh" - Đông Hoàng Phi Phi trả lời.

"Ngoài ra, người còn biết đến hệ thống tu luyện nào khác sao?" - Diệp Phàm lại hỏi.

Đông Hoàng Phi Phi định lắc lắc cái đầu, thế nhưng dường như nghĩ ra cái gì, nàng lại nói

"Đúng rồi, phía trước khi gia gia ta còn trên Địa Cầu, ta còn chưa bắt đầu tu luyện, có một lần ta từng được gia gia đưa đi chơi đến một cái tông môn nào đó nơi thượng giới, trước khi đi gia gia cũng nhắc ta không được để lộ ra tên các cảnh giới mà hần giáo ta, chính là cảnh giới dựa theo hệ thống tu luyện của ba chúng ta đó... Tại đây, ta lén nghe gia gia luận đạo nhắc tới thượng giới cũng có cửu đại cảnh giới cả thảy, phân biệt là Huyền Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Tiên Tôn, Tiên Vương, Tiên Hoàng, Tiên Đế."

"Thượng giới?"

"Ân, là thế giới phía trên Địa Cầu đó. Địa Cầu còn có một tên khác là hạ giới. Hồi gia gia còn ở, Địa Cầu vẫn là một trong những tinh cầu tu chân xếp hạng trước 10 nga" - Đông Phương Phi Phi vầy vầy tiểu nham tay, nhìn cực kì đáng yêu.

"Nga" - Cung Hàn Nguyệt gật gật đầu, nói vậy thượng giới cùng với thượng thiên là đồng cấp với nhau, chỉ khác biệt về vị diện.

Diệp Phàm trầm ngâm không nói gì, bắt đầu tổng hợp tin tức.

Tại vị diện của tinh cầu hần bắt đầu tu luyện, tạm gọi là vị diện dị thể, tu tiên một đường lên tới thượng thiên, có tất cả cửu đại cảnh giới, gồm Thông Mạch, Ngưng Khí, Sinh Đan, Lập Giới, Ngưng Thần, Nhập Tiên, Hư Tiên, Tiến Giới, Ngưng Mệnh (Đế vị).

Tại vị diện này, tạm gọi là vị diện Địa Cầu cho dễ phân biệt, gồm có hai lần cửu đại cảnh giới.

Lần đầu, tại hạ giới (Địa Cầu), là Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Thể, Đại Thừa, Độ Kiếp.

Lần thứ hai, tại thượng giới, là Huyền Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Tiên Tôn, Tiên Vương, Tiên Hoàng, Tiên Đế.

Ân, hai lần cửu đại cảnh giới!?

Trùng cửu?

Diệp Phàm dường như nắm bắt được điều gì đó.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Muốn tiến Thần Giới, Tiên Ma đồng tu

Trực giác nói cho Diệp Phàm, hai từ "Trùng Cửu" khẳng định có liên quan tới vấn đề khác biệt về số lượng cảnh giới phân chia, 9 cùng 18.

Ý nghĩ đó vừa xuất hiện, hần lập tức cảm giác có một cỗ lực lượng thần bí xuất hiện ép xuống, có xu hướng xoắn nát toàn bộ ba hồn bảy phách cùng kí ức của hần.

Hần bản năng hai tay ôm lấy đầu, ý nghĩ lập tức nhiễu loạn.

"Diệp Phàm, ngươi làm sao vậy?"

Nhị nữ thấy hần có dị trạng, vội vã hỏi. Cung Hàn Nguyệt vươn bàn tay ra, định tiếp xúc với hần để tìm hiểu xem chuyện gì vừa xảy ra.

"Không nên chạm vào ta!" - Diệp Phàm cắn răng chịu đựng đau đớn, găm nhẹ.

Nhị nữ giật bản mình, nhận thức được sự việc không đơn giản, thế nhưng Cung Hàn Nguyệt không dám loạn chạm.

Diệp Phàm ý niệm trở nên mù mịt, cứ như vậy thống khổ ôm lấy đầu hơn năm phút đồng hồ mới buông lỏng tay, thở ra một hơi.

"Không cần thiết cố gắng tìm hiểu Trùng Cửu là gì nữa, có nguy hiểm"

Diệp Phàm câu đầu tiên sau khi lấy lại tinh táo là cảnh báo nhị nữ, đồng thời cũng không còn lo nghĩ về vấn đề Trùng Cửu.

Cảm giác vừa rồi, hần nghĩ mà thấy rùng mình. Trước cỗ lực lượng bí ẩn ấy, Tiên Anh của hần không có chút sức chống chọi nào, tựa như chiếc lá rơi vào xoáy nước, chỉ có thể mặc cho xoáy nước cuốn đi đâu thì cuốn.

Phải biết, Tiên Anh của hần vẫn là một cái hàng thật giá thật Tiên Anh của Tiên Đế, tuy bị phong ấn mất đi khả năng tấn công, nhưng khả năng phòng thủ của nó vẫn được giữ nguyên.

Diệp Phàm minh bạch, chỉ sợ vấn đề này bên trên Thần giới cũng bị cấm truyền bá, chỉ có một vài tồn tại đầu sỏ mới được phép nhắc đến.

Nhị nữ nghe lời cảnh báo, lại có bản thân Diệp Phàm phía trước làm tấm gương, cũng liền đình chỉ thảo luận vấn đề này.

...

Tối đến, Cung Vô Song về nhà, tuy thần sắc lộ ra vẻ mệt mỏi, thế nhưng phá lệ vui vẻ, hiếm thấy nhưng thả phịch người trên ghế, quần áo cũng chưa đổi.

"Cảm ơn ngươi, Diệp Phàm" - nàng nhìn Diệp Phàm, trong mắt chứa đầy cảm kích.

Hôm nay Diệp Phàm quả thật giúp nàng cái vôi lớn, không chỉ có giải quyết khó khăn của công ty, còn đánh mặt đám cổ đông vì ích lợi đập lên tình nghĩa, thu hồi lại 55% cổ phần, khiến cho một mình nàng bây giờ nắm giữ 95% cổ phần, nắm quyền tuyệt đối.

Qua chuyện này, nàng cũng thấy được, chờ mình ổn định lại công ty, vượt qua đợt này, phải phát triển một nhóm tâm phúc của riêng mình, chứ không thể dựa vào đám đầu tường thảo kia mà mong muốn công ty có thể tiến thêm một nấc nữa.

"Chúng ta chi gian không cần khách sáo" - hần cười cười, nhìn thấy nữ nhân của mình vui vẻ, hần liền thỏa mãn.

Trong lòng hần, vị trí của Cung Vô Song là không thể nào thay thế.

Cung Vô Song trên lãnh dung xuất hiện một mặt nhợt nhạt tươi cười, không nói gì thêm, có những thứ thậm chí không cần cảm ơn, mà cần là cần ghi tạc trong đầu.

Cung Hàn Nguyệt thấy tỷ tỷ mình như vậy, nội tâm cảm thấy thật thỏa mãn.

90 vạn năm trước, nàng cũng bị bắt đắc dĩ mới dời đi Địa Cầu, căn bản không kịp tạm biệt tỷ tỷ, chỉ nghe nói tỷ tỷ có vị hôn phu, tên là Diệp Phàm.

Nàng biết tỷ tỷ mình vẫn luôn phản cảm việc đính thân oa oa, chỉ là sau đó mọi việc như thế nào nàng cũng không rõ.

Đương nhiên, cho đến tận ngày hôm qua, nàng không bao giờ có thể liên hệ được Tiên Đế Diệp Phàm Diệp Trường Sinh với cả vị tỷ phu chưa từng gặp mặt kia.

Nhìn thấy tỷ phu của mình chính là Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt có chút sững sờ, phần nhiều hơn là u oán cùng kinh hi.

Chứ sao, nàng vốn vẫn phượng tâm ám hứa với hắn từ ngày hắn cứu nàng, nề hà Tiên Ma đối nghịch, nàng không tiện thể hiện phần tình cảm này.

Bây giờ quay trở về Địa Cầu, được gặp lại người mình thích, trở thành nữ nhân của hắn, mà tỷ tỷ mình trên danh nghĩa cũng đã là hôn thê của hắn, còn lãnh chứng, thiếu đấm qua một lóp cuối cùng về thể xác thôi.

Đối với việc nhị nữ hầu một phu, tại thượng thiên là một kiện sự tình không thể bình thường hơn, mà thông qua một vài mảnh suy nghĩ kèm theo hồi ức của Diệp Phàm, nàng biết rõ cảm tình của hắn với tỷ tỷ mình thâm hậu tới mức nào.

Sẵn sàng dành hàng ngàn tuế nguyệt tìm hiểu pháp tắc thời gian cùng không gian để có thể mở ra thời không chi lộ, nghịch chuyển về tới đây, thử hỏi có mấy tu sĩ vì tình mà làm được đến mức này?

Tỷ tỷ tìm được một nơi quy túc tốt như vậy, còn gì mà không thỏa mãn?

Cung Vô Song ăn tối xong, bỏ lên phòng trước, hôm nay Diệp Phàm giúp nàng vội, cũng làm nàng mệt muốn chết. Hắn căn bản sau khi bá đạo đưa tiền vào tay nàng, liền rời khỏi công ty luôn, để lại đủ thứ việc cho nàng xử lý, xong xuôi thì đã tan làm.

Nhớ lại câu nói của hắn lúc ép nàng cầm thẻ ngân hàng, Cung Vô Song không cầm lại mỉm cười.

Hắn không có chút gượng ép, cũng không phải suy nghĩ ra lời thoái, hết thấy đều là tự nhiên, tùy tâm mà phát.

Nàng chợt giật mình, nhận ra bản thân mình trong ngày hôm nay đã mỉm cười còn nhiều hơn 15 năm trở lại đây, tính từ khi mẹ nàng qua đời...

Cung Vô Song quyết định.

Vậy cứ để hôn nhân của nàng và hắn diễn ra tự nhiên như vậy, không cần gượng ép, cũng không trốn tránh, để xem rồi sẽ ra sao...

Tắt đèn, đem theo suy nghĩ đó, Cung Vô Song bình yên rơi vào giấc ngủ.

...

"Cần phải trọng tu từ đầu"

Cung Hàn Nguyệt lúc này đang nằm rúc vào trong lòng Diệp Phàm, hai người đắp lên một cái chăn mỏng, không mặc quần áo.

Hiển nhiên, hai người vừa trải qua một hồi mây mưa điên cuồng.

Lúc này đã là ban đêm, Cung Vô Song cùng Đông Hoàng Phi Phi đều đã ngủ.

"Ân" - Diệp Phàm ôm lấy thân hình mềm mại không xương của mỹ nhân, gật đầu - "Nguyệt nhi, tiền bối nói bản pháp quyết ngươi đưa cho ta là mẫu chốt để thành Thần, ngươi cũng từng nói biết bí mật thành Thần, việc này rốt cuộc là sao đâu?"

Trong lúc nói chuyện, hắn không quên đưa bàn tay lên nắm cặp thỏ ngọc, tùy ý nhào nặn.

Thực ra, câu hỏi của hắn chỉ mang tính chất mở đầu cuộc trò chuyện.

Cung Hàn Nguyệt tứ chi đang quắp chặt hắn như một con tiểu bạch tuộc, hắn lúc này nghĩ gì, muốn nói gì, không muốn nói gì, nàng đều đã biết rõ ràng.

"Ta định nói đây..." - Cung Hàn Nguyệt mặt đẹp ửng đỏ, liếc hắn một cái phong tình vạn chủng, làm Diệp Phàm có chút say.

Tuy đêm đã khuya, hai người cũng không bật đèn, nhưng hiển nhiên lấy tu vi của hai người, có ánh sáng hay không có không khác nhau quá nhiều.

"Cái đầu tiên" - nàng giơ một ngón tay - "ta biết ngươi đang thắc mắc việc của Không Tâm Ân..."

Nữ nhân nói tới đây, thỉnh linh gặm một gặm trên ngực hắn.

"Tê" - Diệp Phàm đau đến nhe răng, cảm nhận được hai cái tiểu răng nanh của nữ nhân gặm vào da thịt hắn, hoàn toàn không rõ nguyên do.

Sau mấy vạn cái tuế nguyệt, kể từ khi hắn đăng đỉnh chí tôn nơi thượng thiên, lần đầu tiên lại bị chảy máu.

Cung Hàn Nguyệt giữ tư thế bất động, cảm nhận được máu tươi của hắn đã đầy trong miệng, mới "thu răng" lại.

Lúc này, cái miệng nhỏ của nàng vương đầy máu, hàm răng trắng tinh cũng bị dính không ít, cực kì ma tính.

"Ngươi là tiểu cầu à?" - Diệp Phàm nhếch miệng, một thân tu vi bị phong ấn, hẳn cũng không có biện pháp nào ngoài để vết thương tự lành, đương nhiên có Tiên Đế chi khu, việc này cũng chỉ một phút là xong.

"Ngươi mới là tiểu cầu" - Cung Hàn Nguyệt đổi ngược - "Ngươi hồi đó nói ai không nhớ lời hứa là tiểu cầu, bây giờ còn nói ai..."

Vừa nói, nàng vừa đặt một ngón tay lên trán Diệp Phàm, trực tiếp tái hiện lại một màn khi xưa mà truyền vào đầu hắn.

"Rốt cục, ai có thể tưởng tượng được, cô nhóc Ma tộc ngày nào lại trưởng thành thành một nữ Ma Đế, chiến lực đè áp ta một đầu đầu"

Xem xong, Diệp Phàm cười khò, ôm nữ nhân càng thêm khấn, lời nói là trêu chọc, thế nhưng bên trong lộ rõ vẻ sùng nịnh.

Đồng thời, hắn cũng cảm thán, dường như vận mệnh đang có ai đó cố ý vô tình sắp xếp, khiến cho mọi chuyện trở nên tình cờ rồi lại không phải thế.

Hắn cứu Cung Hàn Nguyệt ngày đó, là tình cờ bất gặp, cũng vì không làm trái bản tâm mà thôi.

Hắn đầu tưởng tượng được, nàng về sau sẽ là Ma Nữ Tử Nguyệt danh chấn một phương, rồi lại càng là muội muội của Cung Vô Song.

"Tạo hóa thật thần kì" - Cung Hàn Nguyệt cũng lẩm bẩm, Diệp Phàm vừa rồi âm thầm cảm thán điều gì, nàng đều đã biết.

"...Thứ hai" - nàng hơi nhích người, tìm một tư thế dễ chịu hơn, tận hưởng sự ấm áp mà nam nhân của nàng đem lại - "kỳ thật rất dễ hiểu. Ngày hôm qua, hai ta còn chưa biết Thiên Đạo Địa Cầu là cái dạng gì tồn tại, do vậy cần tắc vô ý này... Ta không đề cập đến bí mật thành Thần, cũng phong ấn tu vi của ngươi. Bản thân ta cũng không dùng đến một thân ma lực... chủ yếu ta lo lắng Thiên Đạo sẽ liên hệ với người trong Thiên Đạo Môn nơi Thần Giới, lúc ấy hai ta trốn không thoát. Chỉ không ngờ, Thiên Đạo Môn có phương pháp khác để truy tìm hai ta, cái này còn phải cảm ơn vị tiên bối kia giúp hai ta một cái đại ân"

Quả thật, nếu không có lão giả đoán mệnh, có lẽ giờ này hai người đã bị bắt về Thần giới mà nhận một phen tra tấn cừu từ nhất sinh.

"Sẽ có một ngày hai ta báo đáp ân cứu mạng của tiên bối" - Diệp Phàm khẳng định.

"...Vấn đề thứ ba, bí mật thành Thần... Cái này ta tình cờ đọc được, trong một cuốn sách ghi lại các Cấm sử..."

"Cấm sử?"

Diệp Phàm trầm mặc một chút, Cấm sử là gì hắn tự nhiên hiểu, đó là những sự kiện hoặc thông tin trong lịch sử mà bị cấm truyền bá. Mỗi Cấm sử đều ẩn chứa một bí mật kinh người, khiến cho tu sĩ có cực đại chỗ tốt, kèm theo là có thể gây họa sát thân.

Liên tính hắn là Tiên Đế cũng không dám vỗ ngực đi nói rằng hắn biết đến một Cấm sử nào đó, trừ khi hắn muốn bị toàn bộ Yêu, Ma, Tiên giới đuổi giết.

Do vậy có thể nói, Cung Hàn Nguyệt đối với hắn tin tưởng tốt độ, có thể giao cả tính mạng của nàng vào tay hắn.

Phải biết liên tính là có Không Tâm Ấn, hắn mà có tâm diệt khẩu, khẳng định vẫn tìm được biện pháp.

Như dùng độc, như dùng người thân uy hiếp, như mượn đao giết người,... đương nhiên đó chỉ là giả thiết, hắn không có khả năng ra tay với chính nữ nhân của mình...

Gối đầu lên ngực Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt cười ngọt ngào, nàng đúng là không nhìn nhầm người.

Nàng không nói cho Diệp Phàm rằng, Không Tâm Ấn còn một tác dụng khác, đó là có thể phát hiện nếu Diệp Phàm nổi lên sát ý với nàng.

Không phải nàng không tin hắn, mà là sự dụ hoặc của Cấm sử quá lớn, nàng thân lại trưởng thành ở Ma giới, bắt buộc luôn phải có tâm phòng người.

Dĩ nhiên, sau buổi sáng nay, gặp được lão giả đoán mệnh, Cấm sử không còn quá có sức hút như trước nữa.

...

Cung Hàn Nguyệt mở miệng nói:

"Cấm sử viết... muốn tiến Thần Giới, Tiên Ma đồng tu"

(Chương xong)

Tái bút: Sắp tới, sẽ ra chương mang tính đô thị nhiều hơn, vì mấy cái hố chính đào tầm 1-2 chương nữa cũng xong rồi

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Âm Dương Phủ

Phía trước ở chương 9 mình sử dụng nhầm ý tưởng khi viết, do vậy khi viết chương này, các ý tưởng bị mâu thuẫn lẫn nhau. Mình vốn định viết tiếp theo ý tưởng của chương 9, thế nhưng hậu quả là sẽ có càng nhiều mâu thuẫn hơn trong tương lai.

Do vậy hôm qua không có chương mới, mình phải ngồi viết lại phần nửa chương 9.

Các bạn làm ơn đọc lại chương 9 (đã chỉnh sửa) trước khi đọc chương này.

Xin cảm ơn các bạn đã đọc truyện mình viết.

"Tiên Ma đồng tu!" - Diệp Phàm nghe xong, theo bản năng lắc đầu - "Sao có thể?"

Tiên Ma đồng tu cũng không phải là ý tưởng hiếm lạ gì, trên thực tế Diệp Phàm biết đã có rất nhiều tu sĩ đuổi theo con đường này.

Chỉ là ý tưởng này không hiện thực, bởi vì hai điều.

Thứ nhất là khác biệt giữa thiên địa pháp tắc.

Muốn Tiên Ma đồng tu, mấu chốt nằm ở việc nắm giữ pháp tắc của cả hai giới.

Diệp Phàm đã từng thử cảm ngộ pháp tắc của Ma giới, thế nhưng bất kể hắn có nắm giữ được nhiều hay ít, chỉ cần hắn quay về Tiên giới sẽ liền quên mất, cứ như thể có ai đó xóa đi kí ức của hắn vậy.

Còn nếu hắn tiếp tục ở lại Ma Giới, pháp tắc của Tiên Giới cũng sẽ dần dần bị mất đi, đương nhiên hắn quay lại Tiên Giới sẽ lại liền sử dụng được.

Thế nhưng, không có một cách nào để hắn có thể cùng lúc vận dụng pháp tắc hai giới.

Mà muốn Tiên Ma đồng tu, cần thiết phải dung hợp được pháp tắc, điều này nói dễ hơn làm.

Điều thứ hai, là vấn đề pháp quyết.

Pháp quyết là để chuyển hóa thiên địa chi khí thành các loại chi lực khác nhau, có thể sở hữu loại chi lực nào, phụ thuộc vào nội dung pháp quyết. Quá trình chuyển hóa bao giờ cũng sẽ xuất hiện tiên lực (ma lực) trong khâu trung gian.

Ma khí tồn tại ở Ma giới bản chất cũng là thiên địa chi khí, chỉ là có thêm thuộc tính ăn mòn.

Cũng vì vấn đề ăn mòn này, mặc dù tu luyện song song tiên quyết cùng ma công (là pháp quyết dành cho ma tu), toàn bộ thiên địa chi khí chuyển hóa vào thể nội tu sĩ dù có là tiên lực cũng sẽ bị ăn mòn thành ma lực.

Muốn Tiên Ma đồng tu, vấn đề được đặt ra là làm thế nào để tiên lực và ma lực cùng tồn tại trong cơ thể, sau đó lại phải dung hòa được tạo thành tiên ma chi lực, rồi từ tiên ma chi lực mới diễn hóa sang những loại chi lực khác.

Mà Diệp Phàm dù đã là Tiên Đế, hắn cũng chưa từng nghe qua ai nói đến tồn tại một bộ công pháp như vậy.

"Âm Dương Luân Hồi Quyết có thể" - Cung Hàn Nguyệt cười - "Đó là lý do ta đã đưa nó cho ngươi"

Diệp Phàm bừng tỉnh, không trách lão tiên bối đoán mệnh đã nói với hắn, bộ công pháp này là mấu chốt tiến lên Thần Giới.

Chả trách Cung Hàn Nguyệt từ hôm qua đã đưa cho hắn tìm hiểu, còn ngụ ý hắn cần phải trọng tu, hóa ra đây chính là con đường duy nhất để tiến lên Thần Giới.

Đặt vào trước sáng nay, hắn có lẽ còn luyến tiếc tự phế đi tu vi, thế nhưng thời điểm này, hắn căn bản không còn lựa chọn thứ hai.

Hắn lấy ngọc giản từ trong nhẫn trữ vật ra, đưa thần thức vào, bắt đầu đọc nốt phần còn lại.

Vị tiên bối lưu lại truyền thừa này đã nói, Âm Dương Quyết vì tu, còn Luân Hồi Quyết vì ngộ, do vậy hắn đoán chừng, chìa khóa giải quyết vấn đề Tiên Ma đồng tu nằm tại Âm Dương Quyết.

"Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị. Nhị danh vì Âm Dương, sau diễn hóa ra thiên địa vạn vật. Vạn vật phụ âm nhi bảo dương, xung khí dĩ vi hòa. Có thiên tất có địa, Thiên vì Dương, Địa vì Âm; Có sinh tất có tử, Sinh vì Dương, Tử vì Âm..."

Diệp Phàm thần thức vừa chạm vào khẩu quyết của Âm Dương Quyết, lập tức trong người hắn xuất hiện một cỗ năng lượng dao động, sau đó có một sự thúc giục bí ẩn trong đầu khiến cho hắn đọc to khẩu quyết lên.

Hắn kinh ngạc nhận thấy, càng đọc về sau, cỗ năng lượng dao động càng mạnh, bên cạnh Cung Hàn Nguyệt rõ ràng cũng nhận ra được điều này, nàng ngược mắt đẹp lên nhìn hắn, khuôn mặt lộ vẻ nghi hoặc cùng lo lắng.

Diệp Phàm vừa chấm dứt từ cuối cùng của khẩu quyết, tức thì một đoàn hắc bạch quang mang lóe lên từ đan điền của hắn, nhanh chóng bọc lấy hai người.

Trong khoảnh khắc, Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt cảm giác trước mắt khung cảnh ban đêm trong phòng ngủ biến mất, ngay sau đó là một vùng thế giới sáng choang, thật giống với hư vô, bởi hai người cái gì cũng không thấy.

Quay lại phía sau, một vùng thiên địa đen nhánh dường như kéo dài vô cùng vô tận, mà hai người cũng không nhìn ra, bên trong khoảng không gian đen nhánh đó, ẩn chứa điều gì.

"Đây là đâu?" - Cung Hàn Nguyệt hỏi, đánh giá xung quanh.

"Ta cũng không biết" - Diệp Phàm nhún vai, hắn cũng không hiểu điều gì đã xảy ra - "Chỉ biết chắc một điều, chúng ta bị truyền tống tới đây có liên quan đến Âm Dương Luân Hồi Quyết"

Cung Hàn Nguyệt chợt để ý tới, hai người đang trong tình trạng không mảnh vải che thân. Nếu mà phiên không gian này chỉ có nàng và Diệp Phàm, nàng đảo cũng không ngại, thế nhưng ai biết còn có ai khác xuất hiện ở đây.

Lấy ra quần bò đen cùng áo phong trắng từ trong nhẫn trữ vật chưa cho Diệp Phàm, bản thân nàng cũng khoác lên người một bộ đồ ý hệt; trông hai người nhan sắc hài hòa với phiên thiên địa này một cách kì lạ.

Hai người đều không biết mình sẽ ở trong này bao lâu, đơn giản cứ thế tiến về phía trước, dù sao cũng tốt hơn là ăn không ngồi rồi.

Động một động, hai người lập tức nhận ra toàn bộ công lực của mình bị phong ấn, không chỉ có tiên lực (ma lực) cùng tiên anh (ma anh), mà còn cả Đế khu nữa.

Nói ngắn gọn, lúc này hai người không khác nào phạm nhân.

Hai người đi mãi, đi mãi, cũng không biết qua bao lâu, do không gian không có một chút xú thay đổi nào, vẫn luôn là một vùng trắng xóa, hai người đều mất đi khái niệm thời gian.

Mà sự tình kì dị là, hai người cứ tiến lên được một bước, thì màn đen phía sau lưng họ cũng tiến tới một bước, thủy chung lạc hậu sau lưng hai người chỉ một bước.

"Ta biết chúng ta đang ở đâu rồi" - sau không biết bao lâu đi lại, bất chợt Cung Hàn Nguyệt nhẹ giọng bảo.

"Nói xem" - Diệp Phàm sững sốt.

Hắn tự nhận lịch duyệt của hắn cũng không phải kém, cũng là một đường chém giết mà ngồi lên vị trí Tiên Đế, kiến thức có thể nói phong phú không thua kém ai, bất kì lĩnh vực gì hắn cũng biết đến một hai.

Vậy mà lúc này so sánh với Cung Hàn Nguyệt lại có vẻ không đáng kể, căn bản hắn không tìm thấy đất dụng võ, cái này khiến hắn rất buồn bực.

"Thua nữ nhân của mình, thực mất mặt sao?" - Cung Hàn Nguyệt cười khế, có vẻ rất thoải mái khi đọc được suy nghĩ vừa rồi của Diệp Phàm

"Chỉ cảm thấy thế gian mệnh mông thần kì, biến học rộng vô bờ mà thôi"

Hắn lắc đầu, chuyện này không có gì phải cảm thấy mất mặt, hắn cũng không phải thực so đo, chỉ là ngẫu nhiên cảm thán một chút.

"Khả năng, đây là thiên địa bên trong Âm Dương Phủ"

Cung Hàn Nguyệt cũng chỉ là đùa một câu, liền quay về chính sự.

"Âm Dương Phủ?" - Diệp Phàm càng thêm thắc mắc

"Đúng, Âm Dương Phủ là một kiện chí bảo, phẩm cấp ra sao ta cũng không rõ, thế nhưng, nơi chính là chủ nhân của Âm Dương Phủ, chỉ là nơi người không hề hay biết"

Cung Hàn Nguyệt giải thích.

"Khả năng nơi người tìm có được nó, chỉ là để mở ra Âm Dương Phủ cần phải có Âm Dương Luân Hồi Quyết, thế nên cho đến tận bây giờ, nơi người vẫn

không biết đến tồn tại của Âm Dương Phủ. Điều này cũng là lời giải thích duy nhất cho việc vì sao ta bị chọn kéo vào thời không chi lộ cùng với người. Còn bản thân người có thể nghịch đảo thời không thành công, ta đoán chừng tám chín phần mười cũng nhờ nó"

Diệp Phàm lật lại kí ức của mình, thế nhưng hán một đường tu luyện cùng chiến đấu, gặp qua quá nhiều thứ cổ quái, nhất thời không đoán được, vật nào có khả năng là Âm Dương Phủ

"Vậy còn vị Yêu Đế kia thì sao?" - Diệp Phàm chợt nhớ ra một tồn tại khác cũng là nạn nhân của lần mở ra thời không chi lộ này.

"Nàng?" - Cung Hàn Nguyệt đáng yêu mà bĩu môi, có vẻ nhắc tới tồn tại này làm nàng sinh khí - "Nàng hồi đó bắt được hạ nửa bản truyền thừa, ta chỉ bắt được thượng nửa bản...Khả năng nàng nhận được là võ kỹ cùng thuật pháp các thứ đi, chỉ là không có pháp quyết thì cũng thành gàn gà"

Diệp Phàm cười cười, biết nàng đây là nổi lên tiểu nữ nhi tính tình, sủng nịnh mà xoa đầu nàng.

Biết được nàng là cô nhóc Ma tộc ngày trước hán cứu giúp, Diệp Phàm mới hiểu vì sao, nàng mỗi lần ở cạnh hán liền khoái trâu chọc, đùa nghịch hán, tựa như cô nàng muối muối mãi không chịu lớn.

Ngắm lại, hồi đó đồng hành, có mười năm hơn, nàng không phải cũng như vậy sao.

...

"Ai nha, Linh Nhi đợi bao nhiêu lâu rồi, cuối cùng thì chủ nhân cũng vào được đây"

Một giọng nói lười biếng đột ngột vang lên từ bốn phía, thu hút sự chú ý của Diệp Phàm hai người.

Cùng với giọng nói vang lên, hai phiến không gian đen cùng trắng bắt chợt nát tan thành từng mảnh như gương vỡ.

Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt lúc này lơ lửng trên không trung, thế rồi có một lực hút được sinh ra, chậm rãi kéo hai người hạ xuống, cảnh vật xung quanh cũng hiện hữu, bắt đầu từ mờ ảo trở nên rõ nét dần.

Không bao lâu, hai người hạ xuống một thảo nguyên xanh biếc, cùng với nơi xa rừng rậm son mạch, có thể loáng thoáng nghe được tiếng suối chảy róc rách.

Phía sau lưng hai người là một dãy núi trải dài, xa không biết điểm cuối.

Đặc biệt là, ở đây Diệp Phàm cảm nhận được tiên khí, cùng với Tiên giới pháp tắc.

"Tiên giới?" - Diệp Phàm nghi hoặc nhiều hơn là kinh hãi. Hán mất công sức chín trâu hai hổ mới về được đền Địa Cầu, vậy mà đột ngột đã về ngược lại đến Tiên giới là thế nào?

Đáng sợ hơn, hán cảm nhận được phong ấn xuất hiện trong cơ thể mình từ lúc đi vào Âm Dương Phủ cũng không hề biến mất, nói cách khác hán lúc này sức chiến đấu như cộng bún.

"Đây hẳn là Ma giới mới phải, ta cảm nhận thấy ma khí và Ma giới pháp tắc, chỉ là khu vực này ta chưa từng tới bao giờ" - Cung Hàn Nguyệt mắt đẹp cũng tò mò đánh giá xung quanh, đính chính lại lời của Diệp Phàm.

Ân? Diệp Phàm ánh mắt một ngưng.

Nơi đây là nơi quỷ quái nào?

Tại sao lại bản thân hán thì cảm giác như Tiên Giới, còn Cung Hàn Nguyệt lại cảm nhận đây là Ma Giới?

"Đều không phải nha ~ Đây không phải Ma Giới, cũng không phải Tiên Giới. Hai người vị trí thực tế vẫn ở trong căn phòng ngủ, hi hi"

Một bóng người từ xa đi tới... không, bay tới.

"Đây là thế giới bên trong Âm Dương Phủ nga ~"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Khí linh tiểu loli cùng truyền thừa hoàn chỉnh

"Oa nha nha, cuối cùng chủ nhân cũng vào được đây nha! Linh nhi chờ ngươi hơn 20 vạn năm rồi đây"

Bóng người tiến lại gần, thế nhưng là một cái tiểu loli.

Nàng đại khái mười một mười hai tuổi, dáng người nhỏ nhắn, chỉ khoảng một mét hai chiều cao, làn da trắng nõn, khuôn mặt manh đát đáng yêu.

Nàng sở hữu một mái tóc rất đặc biệt, nửa đen nửa trắng, xõa dài chấm gót chân.

Bên trên nàng mặc một chiếc váy công chúa cũng được thiết kế đối lập, cùng một kiểu họa tiết thế nhưng luôn xen kẽ bên trái là đen, bên phải là trắng.

Trên dung nhan non nớt của nàng, ấn tượng nhất vẫn là đôi mắt to tròn, sống động như có thể nói

Hai bên mắt cũng phân chia một đen một trắng, thế nhưng không đem lại cho người ta cảm giác không khỏe, ngược lại do đôi mắt đầy linh khí làm nàng càng thêm lạnh lợi, trợn người yêu mến

"Ngươi là khí linh?" - Diệp Phàm hỏi, ánh mắt đánh giá Linh nhi.

"Là nha" - Linh nhi ngốc manh gật gật đầu.

"Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?" - hấn lại hỏi.

Linh nhi giơ lên bàn tay nhỏ xíu của mình, các ngón tay co ra gấp vào một hồi...

Nàng giờ nốt bàn tay còn lại lên.

Diệp Phàm trên mặt xuất hiện hắc tuyến, cảm giác thế nào nhỉ...

Không đáng tin cậy.

"Không nhớ nữa, Linh nhi đa số thời gian đều ở một mình trong này a, nên Linh nhi cũng không tính được" - tiểu loli khuôn mặt mếu máo, chọc người thương mến" - Linh nhi chỉ biết là, từ sau khi chủ nhân trước chết đi đến lúc chủ nhân nhất được Âm Dương Phủ đã qua hơn 2000 vạn năm rồi"

2000 vạn năm??

Diệp Phàm không nhịn được nhìn nhiều Linh nhi thêm một lần.

Như nàng nói, vậy ít nhất số tuổi của nàng đã phải trên 2000 vạn năm rồi.

Kể cả so với tuổi thật của hấn, nàng cũng là một... lão yêu quái rồi.

Vậy tại sao...

Nàng có về...

Ngốc? Manh?

Trong tưởng tượng của Diệp Phàm, nếu là khí linh đã sống 2000 vạn năm, vậy thì cũng sẽ là một cái khí linh hình dạng trung niên nhân, giọng nói phải nghe tang thương, khí chất cũng phải thâm sâu, tựa như năm dài tháng rộng, bết ra thì cũng phải là một cái nữ khí linh trưởng thành rồi, ả nói thâm thúy.

Bản thân hấn có vài cái khí linh, khẳng định không có cái nào nhiều tuổi như Linh nhi, thế nhưng có cái nào không mang dáng vẻ tình trải với thời gian, làm lý ít nói, mà đã nói chuyện ra là một đống đạo lý cao thâm.

Lại so sánh với Linh nhi, Diệp Phàm có cảm giác... vô ngữ.

"Hảo đi"

Diệp Phàm thói quen lấy tay quệt cái mũi, cũng không xoắn suất nhiều về việc này.

"Linh nhi, ta hỏi, địa phương này" - hấn lấy tay chỉ xung quanh - "thực sự là không gian bên trong Âm Dương Phủ?"

"Là nha, đương nhiên đây không phải là nguyên bản không gian bộ dạng, mà do Linh nhi thu nạp pháp tắc cùng thiên địa chi khí của Tiên Giới và Ma Giới hồi chủ nhân còn ở thượng thiên mà diễn hóa ra nha" - Linh nhi nhảy nhót tới cạnh người Diệp Phàm, ôm lấy một bên tay của hấn, cười hi hi.

Nga?

Đầu tiên, thông qua lời của Linh Nhi, hấn biết được, nàng có thể nhìn thấy mọi khung cảnh đang xảy ra bên ngoài. Cái này hấn không lấy làm lạ, vì các khí linh của hấn cũng làm được điều này.

Phát hiện sau mới làm Diệp Phàm giật mình.

Thu nạp pháp tắc sau đó diễn sinh ra phiên thiên địa này... Mà khủng bố hơn là, tại đây, tiên ma khí và tiên khí; pháp tắc Tiên Giới và Ma Giới lại có thể đồng tồn tại mà không triệt tiêu lẫn nhau.

Điều này có ý nghĩa... hẳn chỉ cần ở trong phiên thiên địa này, vấn đề thứ nhất của Tiên Ma đồng tu sẽ được giải quyết.

Chỉ cần một tác dụng này của Âm Dương Phủ lộ ra thôi, khẳng định nó sẽ bị các Tiên Đế Ma Đế Yêu Đế điên cuồng tranh đoạt, thậm chí có thể gây ra giới chiến.

Về vấn đề tính ăn mòn của tiên ma khí, nếu Âm Dương Phủ làm cho tiên ma khí cùng tiên khí có thể tồn tại song hành tại đây, khẳng định Âm Dương Quyết sẽ có phương án giúp hẳn.

Rốt cục, Âm Dương Phủ là tồn tại bậc nào, mà lại có thể giải quyết vấn đề vốn tưởng vô giải một cách đơn giản như vậy?

"Nha nha, chủ nhân ngươi đừng hỏi, Linh Nhi không thể trả lời ngươi vào lúc này đâu, tu vi ngươi còn vô pháp tiếp xúc đến những vấn đề như vậy" - Linh Nhi thấy hẳn ánh mắt khi nhìn nàng có chút nóng rực, vội vã chạy lui ra sau lưng Cung Hàn Nguyệt, ló ra cái đầu nhỏ mà nhúc nhích nói.

Sau đó, tiểu loli cắn cắn cái môi nhỏ, ra vẻ giằng co dữ lắm, rồi mới thần bí nói ra:

"Linh Nhi chỉ nói được cho ngươi một điều, đó là Thần khí so ra với Âm Dương Phủ cũng nhọc bạo"

Lần này thì cả Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt đều chấn kinh rồi. Âm Dương Phủ còn là ngu ru bức hơn Thần khí, tin tức này khẳng định không thể cho bất kì ai khác biết.

Chỉ tiếc, nhìn Linh Nhi như vậy, hai người biết khẳng định tiểu loli sẽ không tiết lộ thêm điều gì nữa.

Tạm thời gạt vấn đề phẩm cấp của Âm Dương Phủ qua một bên, Diệp Phàm chợt nhớ ra một việc.

"Linh Nhi, vì sao ngươi lại biết trước... tại sao ngươi lại thu nạp pháp tắc cùng thiên địa chi khí của Tiên-Ma Giới vào trong Âm Dương Phủ?"

"Nga, việc này nha, Linh Nhi chỉ muốn chủ nhân mới chơi với Linh Nhi lâu thêm một chút, thế nên Linh Nhi mới chỉ động giúp ngươi nha. Các tu sĩ nơi thượng thiên đều đơn tu đến Ngưng Mệnh Cảnh rồi độ kiếp thành Thần, kết quả tất cả đều bị lỗi kiếp đánh chết, mà sự tồn tại của bọn họ cũng bị xóa đi khỏi kí ức các tu sĩ khác nha." - Linh Nhi nhún vai, vẻ mặt hữu tâm vô lực mà nói.

"Tồn tại bị xóa đi..." - Cung Hàn Nguyệt kinh hãi nhắc lại.

"Ai nha, lại nói chuyện không nên nói rồi, hai người đừng hỏi Linh Nhi nữa" - tiểu loli hốt hoảng lúc lắc cái đầu nhỏ, sau đó liên chuyển chủ đề - "Hai người tự trầm tu vi ngay tại đây đi, địa phương này ngoài Linh Nhi cùng hai người liền không còn ai rồi, an toàn cực nha ~ A quên..."

Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt chợt nhận ra phong ấn trong cơ thể hai người đều tan biến, Cung Hàn Nguyệt lại giải nốt tầng phong ấn sau cho Diệp Phàm, lúc này cả hai người đều đã ở trạng thái điên phong.

Tiểu loli gạt gù cái đầu:

"Ân, hai người tự phế tu vi sau, Hàn Nguyệt tỷ tỷ liền tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết..."

Cung Hàn Nguyệt nhìn tiểu loli, khuôn mặt có chút hắc tuyến. Bị một cái tồn tại có tuổi thọ gấp mình 20 lần nhiều gọi là tỷ tỷ, cảm giác có chút kì quái.

Thế nhưng nhìn vóc dáng nhỏ nhắn, khuôn mặt ngọc manh kia, bảo nàng gọi tiểu loli là tỷ tỷ... Nàng không nói ra mồm được.

Cũng không rồi rắm chuyện xưng hô nữa, Cung Hàn Nguyệt gạt nhẹ đầu, ra dấu đã hiểu.

"... Còn chủ nhân, ngươi không cần tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết, ta sẽ cung cấp cho ngươi truyền thừa hoàn chỉnh, Âm Dương Luân Hồi Quyết chỉ là bản đơn giản hóa... Hàn Nguyệt tỷ tỷ không cần sinh khí, Âm Dương Luân Hồi Quyết phẩm cấp đảm bảo chỉ đứng sau truyền thừa hoàn chỉnh, chả qua vì một vài lý do, truyền thừa hoàn chỉnh chỉ có duy nhất chủ nhân của Âm Dương Phủ mới có thể tu luyện."

Linh Nhi có chút xin lỗi giải thích.

Cung Hàn Nguyệt cười cười, cũng không để trong lòng, bởi người được truyền thừa hoàn chỉnh là nam nhân của nàng.

Diệp Phàm ánh mắt có thâm ý nhìn Linh Nhi, trực giác cho hẳn biết nàng biết Trùng Cửu là gì, cũng biết vì sao chỉ có Tiên Ma đồng tu mới có thể phi thăng Thần Giới.

Thế nhưng đã có kinh nghiệm ban chiều, dù hẳn có ép được Linh Nhi nói ra hẳn cũng không dám làm, hẳn chỉ sợ vạn vô nhất thất, hẳn nghe được câu trả lời xong, cổ năng lượng thần bí kia lập tức xóa sổ sự tồn tại của hẳn, vậy thì hẳn có biết cũng không để làm gì.

Dù sao cũng đã về đến Địa Cầu, trong thời gian ngắn hần cũng không định dời đi nơi này, chứ đừng nói hoạch định lại tu luyện chi lộ của mình một lần nữa.

Trước mắt cần làm, đó là hủy tấn tu vi, sau đó trùng tu lại một vài cảnh giới, để có thể tiêu dao trên Địa Cầu.

Liếc mắt nhìn Cung Hàn Nguyệt, thấy nàng bất thành linh cũng đang nhìn hần chăm chăm, nở nụ cười phong tình vạn chủng.

Hai người không hẹn mà gặp đầu, sau đó đồng loạt giơ tay lên, hung hăng mà vỗ xuống...

...

Không biết bao lâu, Diệp Phàm tiếp thu toàn bộ truyền thừa, mở bừng mắt.

Trong chớp nhoáng ấy, nếu có ai để ý sẽ thấy, trong một bên mắt của hần lòng đen chuyển màu trắng, còn lòng trắng biến thành màu đen, cực kì quỷ dị.

Chỉ là, hần chớp mắt một cái, hiện tượng bất thường ấy liền biến mất.

Truyền thừa hoàn chỉnh hần nhận được có phong ấn lắm nhiều phần, mỗi khi Diệp Phàm đạt tới điều kiện, thì tầng phong ấn tiếp theo mới được mở ra.

Truyền thừa gồm có ba bản công pháp chính, mà hần hiện tại chỉ đạt được tầng công pháp thứ nhất của mỗi bản, đó là Cửu Chuyển Âm Dương Quyết, Luân Hồi Chân Kinh và Hồng Hoang Luyện Thể Quyết.

Cửu Chuyển Âm Dương Quyết là bản đầy đủ của Âm Dương Quyết.

Luân Hồi Chân Kinh là bản đầy đủ của Luân Hồi Quyết.

Hồng Hoang Luyện Thể Quyết là một bản công pháp luyện thể của các tu sĩ thời hồng hoang.

Bên cạnh đó, truyền thừa còn cung cấp tri thức luyện đan, luyện khí, cảm kì thi họa,...

Mà cũng từ tin tức có được từ truyền thừa, hần quyết định sẽ cho các nữ nhân của mình tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết giống Cung Hàn Nguyệt.

Có hai lý do.

Thứ nhất, Âm Dương Quyết - phần chủ tu trong Âm Dương Luân Hồi Quyết - chú trọng việc âm dương giao hòa một cách tự nhiên.

Nói trắng ra một câu, chỉ cần song tu cũng có thể tăng lên cảnh giới.

Thứ hai, trong truyền thừa hần đến được tin tức chỉ cần hần tu luyện Cửu Chuyển Âm Dương Quyết cùng Luân Hồi Chân Kinh lên đến tầng thứ cao hơn, hần sẽ mở ra được truyền thừa một số trận pháp độc hữu có thể tăng phúc chiến lực cho các nàng, điều kiện là các nàng cần thiết tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết.

Từ hần xem ra, Âm Dương Luân Hồi Quyết đây là cố tình được làm ra để tăng mạnh tổng chiến lực cho người nắm giữ truyền thừa hoàn chỉnh cùng Âm Dương Phủ.

Chỉ là, Diệp Phàm cũng sẽ không sử dụng nữ nhân của mình như công cụ để tăng mạnh chiến lực của bản thân.

Điều hần muốn, đó là nhìn thấy các nàng hảo hảo mà sống đến vui vẻ.

Hần nhớ có một lần cách đây lâu lắm rồi, áng chừng 50 vạn năm, khi hần vẫn chỉ là một cái tán tu, đã từng gặp một tu sĩ tên là Nguyễn Du, lấy thi nhập đạo.

Hai người uống rượu bàn việc thế nhân, trong đó có vài câu thơ của hần mà Diệp Phàm mỗi lần nghĩ lại chỉ biết thở dài.

Lạ gì bi sắc tư phong

Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen.

...

Phận sao bạc chẳng vừa thôi

Khăng khăng buộc mãi lấy người hồng nhan.

...

Cổ kim, hồng nhan ắt bạc mệnh, ấy là điều truyền lại của tiền nhân, cũng là điều bản thân Diệp Phàm được chứng kiến trong suốt 90 vạn năm bốn ba của

hắn.

Hắn không chỉ một lần chứng kiến, nữ nhân của mình chết trước mặt, thế nhưng hắn vô lực thay đổi, vì lúc đó hắn yếu đuối!

Hắn một lần nữa đã trở về, chỉ để thay đổi lại bánh xe vận mệnh.

Cung Vô Song là hồng nhan, Cung Hàn Nguyệt cũng là hồng nhan, và còn nữa...

Các nàng rồi sẽ bạc mệnh.

Chỉ có cường giả, mới có thể cưỡng không càn khôn, mệnh không tại thiên.

Hắn thành cường giả, chưa đủ!

Diệp Phàm không dám khẳng định mình sẽ có thể luôn luôn bảo vệ các nàng.

Bản thân các nàng cũng cần trở thành cường giả, nắm giữ sinh tử của bản thân trong tay.

Chỉ có như vậy, hắn và các nàng cuối cùng mới có thể tiêu dao mà sống...

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đi dạo phố

Diệp Phàm đang tu luyện, chợt có điều cảm ứng, mở mắt ra thì thấy ngay một khuôn mặt non nớt, ngũ quan như họa cơ hồ đang dính sát vào mặt hắn.

"Chủ nhân, bên ngoài trời đã sáng, hai người nên trở về thôi" - Linh Nhi nhìn thấy Diệp Phàm tỉnh lại, cười hi hi, bay lùi về sau một khoảng.

"Linh Nhi, mắt của ngươi..." - Diệp Phàm nhảy bén nhận ngay ra, hai mắt của Linh Nhi lúc này đã giống người thường vô dị.

"Nga, Linh Nhi đưa truyền thừa cho ngươi rồi, nên bây giờ Linh Nhi lại biến xinh đẹp" - tiểu loli toét miệng cười - "Chỉ cần chủ nhân không chết, truyền thừa không bị quay lại, Linh Nhi hai mắt sẽ không thành gấu trúc nữa"

Diệp Phàm gật đầu, đưa mắt nhìn Cung Hàn Nguyệt.

Chung quy, hai người tu luyện vẫn là hệ thống Trùng Cửu, bởi lẽ dù là Âm Dương Luân Hồi Quyết, cả ba bản công pháp truyền thừa đều phân chia cảnh giới như vậy.

Cung Hàn Nguyệt lúc này cảnh giới đã dừng lại ở Thông Mạch Cảnh trung kỳ.

Hắn lúc này vẫn dừng lại ở Thông Mạch Cảnh tiền kỳ.

Hai người tu luyện tốc độ khẳng định không kém nhau là bao, vì đều đã là Ngưng Mệnh cảnh đỉnh phong, trăm tu vì để trùng tu.

Trên thực tế, Diệp Phàm sử dụng pháp quyết bản đầy đủ, tốc độ tu luyện còn có một tia nhanh hơn.

Khác biệt nằm số lượng kinh mạch Cửu Chuyển Âm Dương Quyết cùng Âm Dương Quyết có thể đã thông.

Thông Mạch Cảnh, nghĩa là đã thông kinh mạch, nói rộng và làm chúng kiên cố, thừa nhận được thiên địa linh khí đánh sâu vào ở những cảnh giới phía sau.

Ở thượng thiên, cho dù là pháp quyết cao cấp nhất, số lượng kinh mạch có thể mở ra ở Thông Mạch Cảnh đó là 36 kinh mạch.

Sau đó, lên các cảnh giới cao hơn, kinh mạch là không thể đã thông bằng công pháp, mà chỉ có gặp được một số thiên tài địa bảo mới có thể mở thêm ra.

Bản thân Diệp Phàm lúc đầu không có pháp quyết cao cấp, chỉ mở ra được 24 kinh mạch. May mắn sau này hắn có kì ngộ, lại mở được thêm 26 đầu nữa, thành 50 đầu kinh mạch, đó là tiền vốn khiến hắn có thể leo lên vị trí Tiên Đế.

Theo như hắn biết, số lượng kinh mạch được mở ra nhiều nhất cũng chỉ có 54 đầu thôi, đó không ai khác chính là đệ nhất cao thủ nơi thượng thiên, Ma

Nữ Tử Nguyệt - Cung Hàn Nguyệt.

Vậy mà, lúc này đây hần có trong tay hai bản pháp quyết, Âm Dương Quyết là bản đơn giản hóa cũng đã mở ra được 90 đầu kinh mạch, còn Cửu Chuyển Âm Dương Quyết có thể mở ra tất cả 108 đầu kinh mạch.

Trong đó, Âm Dương Quyết chia 90 đầu kinh mạch vì 36 đầu Hoạt Mạch, 36 đầu Tử Mạch và 18 đầu Dung Mạch.

Cửu Chuyển Âm Dương Quyết chia 108 đầu kinh mạch làm 36 đầu Hoạt Mạch, 36 đầu Tử Mạch và 36 đầu Dung Mạch.

Hai bản pháp quyết này dùng để giải quyết vấn đề Tiên Ma đồng tu rất đơn giản: Lấy Tiên vì Dương, Ma vì Âm

Hoạt Mạch để chứa Tiên khí, sau hóa thành dương chi lực

Tử Mạch để chứa Ma khí, sau hóa thành âm chi lực, bởi Ma khí cùng âm chi lực đều có một đặc tính là ăn mòn.

Cuối cùng, Dung Mạch để chứa âm dương chi lực.

Âm dương chi lực ở đây không phải là trộn lẫn âm chi lực cùng dương chi lực, điều này là bất khả thi do âm dương tương khắc; nó là sự dung hợp của âm chi lực và dương chi lực hóa thành một dạng chi khí cao cấp hơn, lúc đó trong âm có dương, trong dương có âm.

Để dung hợp được cũng không phải là việc dễ dàng, đương nhiên, đó là chuyện nói sau.

"Linh Nhi, làm sao để ra ngoài? - Diệp Phàm hỏi, hần không cảm nhận được một tia liên hệ nào giữa mình cùng thế giới bên ngoài.

"Nga, Linh Nhi quên không trao quyền kiểm soát Âm Dương Phủ cho chủ nhân" - tiểu loli le lưỡi cười xòa.

Sau đó, nàng vẫy tay một cái, Diệp Phàm lập tức cảm nhận được tâm thần của mình có liên hệ cùng vùng không gian này, cũng có thể đơn giản đi ra ngoài chỉ bằng nhất niệm.

...

Ngày hôm qua, do Diệp Phàm đã giải quyết khó khăn của công ty, Cung Vô Song đành thất hứa với muội muội mình để sắp xếp lại mọi thứ, đưa Thiên Vũ tập đoàn trở lại vận hành như bình thường.

Vì vậy, sáng hôm nay, nàng quyết định nghỉ một buổi, hảo hảo cùng muội muội đi dạo phố sau mấy năm không gặp.

Bữa sáng nhanh chóng kết thúc bằng việc tam nữ tranh nhau vét sạch sẽ đồ ăn, hiển nhiên do người xuống bếp sáng nay vẫn là Diệp Phàm.

Bốn người kéo nhau lên con xe BMW màu trắng, Cung Vô Song làm người lái, Diệp Phàm ngồi ở tay ghế phụ, phía sau là nhị nữ.

Đối với tam nữ, đây là đi chơi, thế nhưng với Diệp Phàm, cái này gọi là đi làm không công.

Bởi nữ nhân đi dạo phố luôn là một trong những việc có thể làm Diệp Phàm nghe xong nhụt chí.

Nề hà Cung Vô Song cũng muốn hần đi, khó được nàng mở lời, Diệp Phàm đâu dám từ chối?

Ngồi trên xe, hần thực sự muốn hỏi Đông Hoàng Phi Phi cùng Cung Hàn Nguyệt: hôm qua hai người mua chưa tận hứng hay sao, hôm nay làm gì không làm, một hai phải đi dạo phố!?

Xuống tới khu trung tâm, bốn người thuận lợi đỗ xe, sau đó chia ra hai nhóm trước sau tiến vào khu mua sắm.

Tại sao lại là hai nhóm?

Đơn giản tại Đông Hoàng Phi Phi đã nhanh chóng làm thân với tỷ muội Cung Vô Song, sau đó ba người dắt tay nhau mà đi, ném lại Diệp Phàm phía sau một đoạn

Đối với điều này, Diệp Phàm không biết nói gì hơn, đành chậm rãi bước theo phía sau, mặc các nàng tung hoành.

Ba vị mỹ nữ cùng nhau dạo phố, khẳng định sẽ thành tâm điểm của sự chú ý, nhất là khi các nàng mỗi người một vẻ.

Đông Hoàng Phi Phi chọn trang phục là màu trắng váy áo, phụ trợ tôn lên làn da thanh khiết của nàng, khuôn mặt thanh thuần còn chưa tan đi vẻ non nớt, đôi mắt trong veo đang như tò mò bảo bảo ngó quanh, trông nàng giống một đóa tuyết liên hoa đang chớm nở.

Cung Vô Song hiếm thấy chuyển sang hừ nhân trang, bên trên là áo phông trắng, hạ thân mặc quần jean đen, ống bó đem đôi chân thon dài của nàng gắt gao ôm lấy, khiến thân hình vốn đã là lướt man diêu của nàng phụ trợ càng thêm rõ nét. Gương mặt vốn lãnh diễm lúc này lại có ý cười mờ nhạt như có như không, làm nàng toát ra vẻ tươi mát, là đóa hoa lan đã nở rộ.

Cung Hàn Nguyệt trang điểm cùng lựa chọn trang phục giống hệt tỷ tỷ, khiến hai người không khác gì một cặp song bào thai, chỉ là vẫn có thể phân biệt qua màu tóc, tỷ tỷ là tóc đen còn muội muội là tóc tím nhạt. Trái ngược với tỷ tỷ đem lại cảm giác chói gắt, nàng mang theo một cổ dụ hoặc trong từng cái giờ tay nhấc chân. Thân là Mị Ma, cho dù đã tự phế tu vi, thế nhưng mị lực của nàng không phải người thường có thể chống cự. Vì vậy, trong tam nữ, nàng bị nam nhân chú mục nhiều nhất, giống như một đóa mận côi tím, dù biết có gai nhưng vẫn có kẻ muốn hái.

Diệp Phàm thấy vậy thực bất đắc dĩ, Cung Hàn Nguyệt sao có thể không kiểm soát được việc thu phóng mị lực... đây là cố tình thu hút ánh nhìn của nam nhân, bắt hấn sắm vai hộ hoa a!

Lúc này đây, được huê tam mỹ đồng hành, Diệp Phàm bị vô số ánh mắt nam sinh ghen ghét cùng hâm mộ dừng trên người.

Hắn trực tiếp làm ngơ, nhàn nhã cùng tam nữ tiến vào một cửa hàng thời trang gần đó.

Cửa hàng thời trang này tên là Armani, thấy người ra vào tương đối thiếu, chắc do giá cả không phải tầng lớp bình dân xã hội có thể dễ dàng chấp nhận.

Tam nữ tiến vào, tiếp thị viên hai bên lập tức cúi người chào đón, rất cục cấn dựa vào giá trị nhan sắc của các nàng, cùng với trang phục, có thể thấy mấy nữ không phú thì quý.

Đến lượt Diệp Phàm, do hắn đi phía sau, trông qua không giống như đi cùng với Cung Vô Song các nàng, tiếp thị viên lập tức dùng ánh mắt soi mói nhìn hắn, thế rồi khinh khinh mà quay đi, thái độ ngược lại hoàn toàn.

Thực tế, đồ trên người Diệp Phàm mặc là do Cung Vô Song đặt trong tủ đồ từ trước.

Nàng thời điểm đó không có thời gian, mà cũng không thực sự nghĩ bởi hắn đi mua đồ, đơn giản để gọi thợ may chuyên nghiệp đến ấn định làm cho hắn đủ loại trang phục.

Tính ra, bộ đồ hắn mặc ở trên người giá trị không thua kém loạt trang phục tam nữ đang mặc.

Chỉ là đồ đặc chế theo yêu cầu không có nhãn mác, mà nhóm nữ tiếp thị tầm mắt chỉ đủ để phân biệt người dựa trên nhãn hiệu trang phục, hoặc là cách ăn mặc.

Diệp Phàm trên người là quần bò cùng áo phông, trông qua không có phong thái của kẻ quyền quý, lại cũng không có nhãn hiệu, thành ra bị coi là thành phần đến xem náo nhiệt.

Loại người như vậy vốn không ít, thậm chí có vài người còn lôi điện thoại ra tự chụp ảnh để trang bức, các nàng gặp nhiều không hiếm lạ, cũng không muốn phản ứng.

Diệp Phàm thấy thái độ hai nữ tiếp thị như vậy, cũng không so đo, hai tay chấp sau lưng, không mau không chậm bước vào.

"Khiếp! Nghèo rớt còn trang cái gì, thực sự cho mình là khách hàng không bằng"

Một nữ tiếp thị thầm mỉa mai.

Thế nhưng lập tức, nàng mắt tròn, miệng há hốc.

"Tỷ phu, ngươi lại đây chọn đồ cho ta và tỷ tỷ nha" - Cung Hàn Nguyệt lao ra, bám lấy một bên tay Diệp Phàm, lôi kéo đi vào gian hàng cho nữ.

Tỷ phu!?

Nữ tiếp thị này nhận ra ngay Cung Hàn Nguyệt là một trong tam nữ vừa rồi, chỉ số nhan sắc các nàng quá cao, muốn quên được thật không phải dễ.

Mỹ nữ lại gọi nam nhân kia là tỷ phu, lại còn chọn đồ cho nàng cùng tỷ tỷ??

Nói vậy, hắn là nam nhân của vị mỹ nữ có khuôn mặt lạnh băng kia??

Nếu hắn mà mang thù, phản ánh với giám đốc của các nàng, khẳng định cả hai nàng sẽ bị đuổi việc.

Cả hai tiếp thị viên đứng trơ ra như ngốc, nhớ lại thái độ lạnh nhạt vừa rồi của mình, trong lòng hối hận cùng lo lắng không thôi.

...

Diệp Phàm không có tâm tình kia, hắn lười cùng những kẻ mắt chó xem người thấp ấy chấp nhặt.

Sau khúc nhạc nhỏ ấy, cuộc mua sắm của bốn người diễn ra vô cùng thuận lợi, mặc dù tam nữ đi đến đâu cũng bị nhân chú mục, nhất là nam nhân.

May mắn là họ có vẻ tự có mình hiểu lấy, cũng không ai lại gần tiếp cận tam nữ.

Diệp Phàm dạo cũng được thanh nhàn, chỉ là hắn hai tay không ngừng bao lớn bao nhỏ, số lượng tăng dần đều, mà do ở chốn đông người, hắn lại không

tiền đứt tất cả vào nhần trừ vật. Kết quả, hần chỉ có khổ sở theo sau tam nữ, không rên một lời...

...

Hơn hai tiếng đồng hồ sau, khi đã lượn trên dưới chục cái cửa hàng, trong tay Diệp Phàm ngót nghét ba chục cái túi, cuộc mua sắm của tam nữ mới tạm thời dừng lại khi Đông Hoàng Phi Phi nhìn thấy một quán Starbucks.

"Chúng ta vào kia nghỉ được không? Ta có điểm khát"

Ý kiến của nàng được cả nhóm tán đồng, vì vậy bốn người kéo nhau đi vào.

"Vô Song tỷ, thật xảo nha"

Vừa bước chân vào quán, Cung Vô Song liền gặp người quen.

Đó là hai cái khuê mật thời cao trung của nàng, cũng giống như Lan Vi, hồi đó bốn người ở cùng phòng hơn hai năm trong kí túc xá. Cung Vô Song vì không muốn tiết lộ thân phận thật, do vậy không thuê biệt thự riêng, mà vào ở ký túc xá giống như người khác.

Các nàng một người tên Trần Vân Đình, người kia kêu Lư Minh Nguyệt.

Cả hai đều tương đối xinh đẹp đáng yêu, bắt qua so với tam nữ hiển nhiên là ảm đạm thất sắc.

"Đình Đình, Minh Nguyệt"

Cung Vô Song nhìn thấy hai khuê mật cũ, lãnh dung không có chút biểu tình nào, chỉ nhàn nhạt kêu tên hai người, coi như đáp lời.

"Vô Song tỷ, ngồi chung đi, chúng ta khó được có lần gặp mặt" - Trần Vân Đình cùng Lư Minh Nguyệt mỉm cười riu rít.

Nhìn thấy Cung Vô Song quay lại nhìn mình cùng nhị nữ, Diệp Phàm cười nói

"Đi thôi, Vô Song"

Cung Vô Song cùng Đông Hoàng Phi Phi cũng gật gật đầu.

"Vô Song tỷ, vị nam tính duy nhất này không phải là bạn trai người đi?" - Lư Minh Nguyệt mở miệng hỏi, ánh mắt tò mò cùng đánh giá nhìn Diệp Phàm.

(Chương xong)

Tải bút: Thấy có bạn có vẻ thích main có nguyên tu vi kiểu vô địch văn thì mình xin trình bày truyện này mình viết gắn tag vô địch văn, thế nên yên tâm main có tu luyện lại cũng không có kiểu chặt vật xong nữ suốt ngày bị bắt mất tâm mất tích lại phải tăng gấp tu vi để đi tìm về đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Địch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ta là nàng lão công

Cung Vô Song liếc nhìn Diệp Phàm hai tay vẫn vãn bao to bao nhỏ, khoe miệng không tự chủ hơi nhếch lên một vòng cung không dễ phát hiện.

"Là"

Nàng thừa nhận, hai người thậm chí có giấy kết hôn rồi, gọi là bạn trai không sai đi?

Hôm qua nàng đã chấp nhận hết thảy thuận theo tự nhiên, do vậy sẽ không chủ động đi rêu rao, đồng dạng cũng không giấu diếm.

"Thật sự!? Trông qua cũng không thấy soái nha, hay là công tử nhà giàu?" - Lư Minh Nguyệt lăm bằm lăm bằm, ánh mắt càng thêm chăm chú, như muốn nhìn thấu lớp nguy trang của Diệp Phàm.

Lư Minh Nguyệt hiển nhiên vẫn không biết thân phận thực sự của Cung Vô Song, tự cho là gia cảnh của nàng không có gì đặc biệt, tìm bạn trai con nhà giàu cũng là việc không hiếm lạ.

Trần Vân Đình vội kéo lấy tay nàng, ra hiệu đừng nói lời linh tinh, sau lại hướng sang Diệp Phàm áy náy nói:

"Bạn trai Vô Song tỷ, người làm ơn không cần để trong lòng. Minh Nguyệt tính tình vốn bất quá, nàng không có ý gì xấu..."

"Không việc gì"

Diệp Phàm cười cười, liếc nhìn Lư Minh Nguyệt một cái.

Cổ nhân nói giờ tay không đánh mặt người cười, hần vốn dĩ liền không so đo, thái độ của Trần Văn Đình lại đủ thành ý, hần không tiện im lặng, khách sáo trả lời một câu.

Lư Minh Nguyệt cảm thấy vừa rồi mình hơi bất nhã, gặp ánh mắt Diệp Phàm nhìn thoáng qua, khẽ cúi đầu tỏ vẻ xin lỗi.

Diệp Phàm âm thầm tán thưởng, đúng là vật hợp theo loài, hai cái bạn cùng phòng với Cung Vô Song mà có thể trở thành khuê mật với nàng, tâm tính chắc chắn sẽ không xấu đi đâu.

Một đời trước, hần không có cơ hội tiếp xúc với nhị nữ, cũng không biết lão bà hần còn có hai cái khuê mật này, hần là Cung Vô Song không muốn có nhiều giao thoa với các nàng, tránh gây ngộ hại các nàng đi.

Sáu người đi vào phòng trống đã được Trần Văn Đình đặt trước, phân biệt ngồi xuống, mở ra thực đơn gọi đồ.

"Mọi người uống gì? Minh Nguyệt, Vô Song tỷ, còn có... nga, ta còn chưa được biết tên ba người" - Trần Văn Đình có vẻ khá hoạt bát, chủ động hỏi chuyện.

"Cung Hàn Nguyệt, Vô Song tỷ thân muội muội"

"Đông Hoàng Phi Phi"

"Diệp Phàm"

"Nha, Vô Song tỷ, người thế nào lại có một vị song bào thai muội muội?"

Lúc này, Lư Minh Nguyệt mới chú ý tới Cung Hàn Nguyệt, phía trước lòng bát quái khiến nàng dành toàn bộ sự quan tâm của mình tới Diệp Phàm.

"Nàng nhỏ hơn ta hai tuổi, phía trước đi du học" - Cung Vô Song ánh mắt nhìn về muội muội mình đầy cung chiêu, trả lời.

"Được rồi, gọi đồ đã nào ~" Trần Văn Đình lấy tay bịt lại miệng của Lư Minh Nguyệt, nếu không lấy tính tình của người sau, cả ngày cũng không hết chuyện để hỏi.

Cung Vô Song gọi cả phê sữa, Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt và Đông Hoàng Phi Phi đều tùy tiện, còn lại nhị nữ đều gọi trà đào.

Tiếp đến, các nàng bắt đầu ôn chuyện, Cung Vô Song thỉnh thoảng mới trả lời một hai câu, chủ yếu là lắng nghe hai cái khuê mật riu rít không ngừng.

Diệp Phàm ba người nghiêm nhiên biến thành kẻ thừa, đơn giản ngồi thưởng thức đồ uống, làm thánh giả.

...

Được một lúc, chuyện cũ ôn lại không sai biệt lắm, Lư Minh Nguyệt lại nổi lên tính bát quái

"Soái ca, người tiết lộ một chút nha, làm thế nào người đuổi được Vô Song tỷ đến tay? Phải biết ngày xưa nàng là đệ nhất lãnh diễm hoa hậu giảng đường, bao nhiêu quý công tử nhà giàu thổ lộ đều bị nàng cự tuyệt đâu..."

Cung Hàn Nguyệt nghe được liền cười khẽ.

Cung Vô Song vô ngữ nhìn cái khuê mật của mình.

Diệp Phàm ngẩn người, không biết trả lời thế nào.

Làm thế nào đuổi Cung Vô Song tới tay??

Là nàng hồi đó đến tận nơi hần ở, một hai bất hần đi kết hôn có được không!?

"Là nàng truy ta" - nửa ngày, hần học được ra một câu cụt lùn.

Diệp Phàm ngửa ra kinh người, làm Lư Minh Nguyệt cùng Trần Văn Đình cũng sờ nhìn hần, lại nhìn Cung Vô Song, ánh mắt "không tin được".

"Là ta truy hần"

Cung Vô Song xác nhận, ngân nha thăm cắn chặt, quả thật là nàng lôi kéo Diệp Phàm ra Cục Dân Chính lãnh chứng.

Nàng lờm Diệp Phàm một cái, người không biết nói dối một chút để hồng nữ nhân sao?

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ như vậy, nếu thật sự Diệp Phàm bịa ra một câu chuyện nói hấn theo đuổi nàng ra sao, chưa chắc nàng đã cảm kích, ngược lại ấn tượng tốt với hấn sẽ tụt xuống điểm xuất phát.

Lưu Minh Nguyệt tay nhỏ cầm con dao cắt bánh, làm động tác hù dọa, than thở:

"Ta thực sự muốn kiểm tra xem người có gì đặc biệt, mà lại khiến lãnh diễm hoa hậu của chúng ta buông xuống cái giá mà chủ động theo đuổi... Ta nhớ học trưởng Tô Thanh Long năm lần bảy lượt tỏ tình với Vô Song tỷ, đều bị nàng thẳng thừng từ chối, không dung một chút cơ hội"

"Chính là chính là" - Trần Văn Đình liên tục gật đầu - "Ngày ấy học trưởng vừa đẹp trai lại là học bá, còn là đội trưởng đội bóng rổ trường nữa, hàng thật giá thật nhân trong mộng của bao nhiêu nữ sinh trường chúng ta"

Cung Vô Song không tỏ ý kiến, Tô Thanh Long thực ra không phải thứ tốt, ý vào Tô gia không thiếu làm sẵn bậy.

Tô gia chỉ là thế lực nhị lưu ở thị trấn Hàn Giang, còn Cung gia bây giờ cho dù đang có dấu hiệu xuống dốc cũng là một trong tam đại gia tộc ở Nam Phong, một ngón tay cũng có thể làm sụp Tô gia.

Vì vậy hấn thủ đoạn chỉ che được mắt người thường như hai cái khuê mật của mình, còn thân là hòn ngọc quý của Cung gia thời bấy giờ, nàng biết đến thanh thanh sở sở.

"Nói mới nhớ" - Trần Văn Đình chợt lấy tay vỗ đầu - "Quán Starbucks này..."

"Đúng là của ta... Minh Nguyệt, Văn Đình, Vô Song, đã lâu không gặp"

Một âm thanh ôn hòa vang lên đánh gãy lời Trần Văn Đình.

Nơi cửa, một cái nam nhân chừng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi tiến tới, cả người mặc đồ vest hàng hiệu đắt tiền, sắc mặt trắng nõn, có chút âm nhu, đang nở nụ cười nhợt nhạt.

Đằng sau hấn, đi theo hai cái bảo tiêu tướng mạo dữ dằn, hơi thở hờn hậu, bước chân hữu lực, lấy ánh mắt Diệp Phàm đảo qua một cái là có thể xác định, đây là quân nhân giải ngũ.

Người này chính là Tô Thanh Long.

Hấn rào bước tới bên mấy người, vừa cười vừa nói:

"Thế nào, lâu lắm không gặp, có định mời ta ngồi một lát?"

Dứt lời, Tô Thanh Long quét quanh một vòng, thấy được không chỉ có Cung Vô Song là cực phẩm mỹ nữ, mà cạnh đó là một mỹ nữ khác giống hệt nàng - hấn là thân tỷ hoặc thân muội. Thậm chí do cổ dự hoặc như có như không từ người Cung Hàn Nguyệt toát ra, hấn cảm giác hạ thân mình đã có dấu hiệu phản ứng.

Thế nhưng, nụ cười trên mặt hấn lập tức cứng lại, hấn đang thấy bên còn lại của Cung Vô Song là một nam nhân trông hết sức tầm thường.

Phải biết danh hiệu lãnh diễm hoa hậu giảng đường được sinh ra, đó là do nàng mấy năm cao trung chưa từng phản ứng lại bất kỳ đối tượng nam tính nào.

Ngay cả hấn, nàng cũng chưa từng cho sắc mặt tốt.

Điều này khiến Tô Thanh Long nhìn Diệp Phàm hết sức âm trầm, phảng phất như một con rắn độc.

Hấn tiến tới trước mặt Diệp Phàm.

"Huynh đệ, phiền nhường chỗ một chút"

Năm nữ không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía Diệp Phàm, muốn xem hấn phản ứng thế nào.

Chỉ là Cung Vô Song tam nữ thuần túy xem trò vui.

Còn Lưu Minh Nguyệt hai nàng có tò mò, lại có chút lo lắng cùng chờ mong, muốn xem nam nhân Cung Vô Song tự mình theo đuổi có gì hơn người.

Diệp Phàm chậm rãi nâng lên ly đồ uống, mí mắt không buồn nhắc.

Hấn không có cơ hội gặp qua Trần Văn Đình cùng Lưu Minh Nguyệt hai nàng, thế nhưng Tô Thanh Long hấn không lạ gì.

Chỉ là, Tô Thanh Long lúc này trong mắt hấn còn không bằng Quý Minh Dương, không có tư cách để cho hấn ra tay hay ghi hận.

Một đời trước, Tô Thanh Long khinh thường Diệp Phàm, cho là không cần ra tay với hắn cũng có thể cướp đi Cung Vô Song.

Thế nhưng hắn truy đuổi điên cuồng mà không được, chuyển sang dùng vũ lực, thiếu chút thành công bắt cóc nàng.

Cuối cùng đại giới phải trả là bị Quý Minh Dương biết được, Quý gia khiến Tô gia trong một ngày nhà tan cửa nát, bản thân Tô Thanh Long bị người lái xe đâm chết.

"Hàn Nguyệt, giúp ta lấy ít đá lạnh" - Diệp Phàm đặt ly nước xuống, quay qua nói với Cung Hàn Nguyệt

"Đã rồi ~ tỷ phu ~"

Cung Hàn Nguyệt sẽ không quên lời dụng cơ hội này trên chộc Diệp Phàm một chút, dù sao nàng là người duy nhất ở đây biết rõ hắn năng lực như thế nào, hiển nhiên không lo có chuyện gì.

Tỷ phu!?

Tô Thanh Long nghe được Cung Hàn Nguyệt kêu Diệp Phàm là tỷ phu, không cảm quay lại Cung Vô Song.

"Vô Song học muội, hắn là?"

"Bạn trai ta" - Cung Vô Song đậm mặt nói.

Tô Thanh Long không tin tầm mắt của Cung Vô Song sẽ thấp như thế, đi thích một cái nam nhân không có gì nổi bật, khẳng định là tầm mắt.

Hắn đưa tay ra phía sau vẫy vẫy, ra hiệu cho hai tên bảo tiêu tiến tới.

"Tiểu tử, ngươi là Vô Song học muội bạn trai?"

Hắn hỏi Diệp Phàm, âm thanh lạnh lùng, sắc mặt âm trầm như nước

Hắn tin chắc, đứng trước hai cái bảo tiêu là quân nhân giải ngũ, Diệp Phàm một thân gầy yếu thế kia sẽ không dám không thuận theo ý hắn. Hắn phải cho Cung Vô Song nhìn thấy, cái bạn trai nàng đang kết giao có bao nhiêu bất kham, có là tầm mắt cũng không xứng đáng.

"Không" - Diệp Phàm rút cục ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói.

Cung Vô Song sừng sốt, trong mắt hiện lên nồng đậm thất vọng, còn có một tia nghi hoặc cùng không tha.

Đồng Hoàng Phi Phi cũng ngốc, chủ nhân đây là làm sao?

Trần Vân Đình hai người ánh mắt phẫn nộ, cùng với khinh bỉ, không nghĩ Diệp Phàm lại nói ra được từ này.

Một cho Vô Song tỷ còn chủ động truy hắn, hắn thế nào có thể chối bỏ tuyệt tình như thế!?

Duy nhất Cung Hàn Nguyệt vừa mới định đi lấy thêm đá lạnh liền đứng lại, mỉm cười ngâm ngâm nhìn Diệp Phàm, nàng biết hắn đây là muốn xoay quanh Tô Thanh Long cho vui mà thôi.

Tô Thanh Long cùng hai cái bảo tiêu cũng ngẩn người ra.

Như thế nào?

Mới vậy đã không dám thừa nhận?

"Ha ha, tiểu tử, ngươi rất thú vị, ta thực thích" - Tô Thanh Long phản ứng lại, liền lấy tay vỗ vỗ bả vai Diệp Phàm, hài hước nói.

Chỉ là, bàn tay hắn vừa chạm vào vai Diệp Phàm..

Rầm!

Rầm! Xoảng!

Tô Thanh Long co quắp người như con tôm, bay một đường vòng cung đập ngược vào tường, chậu cây cảnh đặt tại bên gối bên trên do dư chấn rơi thẳng xuống đầu hắn.

Trong dư âm của chấn động, tiếng Diệp Phàm bắt đầu vang lên:

"Ta cùng Vô Song hôn chứng đều đã có, ta là nàng lão công, chứ không phải bạn trai"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nửa tiếng dọn sạch Tô gia!

"Phốc"

Nghe xong Diệp Phàm nói, Cung Hàn Nguyệt không nhịn được cười phì một cái.

Không phải bạn trai??

Hôn chúng đều có!?

Là lão công!?

Ngươi trêu đùa người khác ác thế, không sợ người ta nhồi máu cơ tim đương trường đột tử sao?

Đông Hoàng Phi Phi cùng Trần Văn Đình nhị nữ theo sau cũng hi hi ha ha cười. Cung Vô Song tuy mặt không đổi sắc, thế nhưng hai mắt cũng cong thành nguyệt nha, tâm tình tựa hồ rất tốt.

Hai tên bảo tiêu chợt phản ứng lại đây, lập tức tiến thêm hai bước, chuẩn bị động thủ.

Chỉ là, hai người nhớ lại một màn tà môn vừa rồi, lấy ánh mắt của họ đều không thể nhìn rõ Diệp Phàm ra tay lúc nào... chung quy không dám manh động.

Đến nỗi Tô Thanh Long, hắc đầu óc còn đang trong quá trình lý giải sự bay tự do của mình.

Tiếc rằng, tìm kiếm câu trả lời chưa được, hắc liền nghe thấy câu nói của Diệp Phàm, tự tự như kim châm đâm thẳng vào màng nhĩ.

Hắc lồm cồm bò dậy, hừ lạnh nói:

"Tiểu tử, ngươi đang chơi ta?"

"Nga, thật có giác ngộ sao, có tự chính mình hiểu lấy" - Diệp Phàm ngồi trên ghế gỗ dầm dẫm Tô Thanh Long, không che giấu ánh mắt trào phúng.

Cung Vô Song ánh mắt lấp lóe đánh giá Diệp Phàm, hôm nay hắc lại lộ ra thêm một mặt của mình mà nàng trước đây tra không tới.

"A Nhị, A Tam, phé đi tiểu tử này cho ta" - Tô Thanh Long vuốt phẳng quần áo, cố gắng che đi sự bất kham vừa rồi của mình.

"A! Thanh Long học trưởng, ngươi như thế nào lại cho người đánh nhau, như thế không tốt đâu..."

Lưu Minh Nguyệt nghe được hắc hô lên, thất thanh nói.

Trong mắt nàng, chỉ có dân xã hội đen mới dùng chân tay để giải quyết vấn đề. Dân tri thức, lại là nam thần Tô Thanh Long phải lấy đức phục người mới đúng.

Tô Thanh Long làm lơ nàng, lúc này hắc chỉ muốn hai cái bảo tiêu của mình nhanh chóng phé đi Diệp Phàm để thỏa mãn cừu hận của bản thân, lại đưa đôi tỷ muội Cung Vô Song lên giường... về phần tam nữ còn lại, tuy không bằng hai tỷ muội nhưng mà cũng là mỹ nữ hiếm có, ân, cùng đưa lên luôn.

Ánh mắt đầy tham lam cùng dâm ô quang mang của hắc không kiêng kị quét lên quét xuống năm nữ, các nàng lúc này đều đã nhìn thấy được.

Trần Văn Đình cùng Lưu Minh Nguyệt nhìn hắc, có chút không tin được người này hồi trước đã là học trưởng nam thần của mình, bản thân đã từng thích thầm hắc.

Cung Vô Song lãnh dung cũng xẹt qua một vẻ chán ghét, nói với Diệp Phàm

"Ngươi tận lực nhẹ tay được chứ? Ngươi bạo lực có chút... huyết tính, ta không quen"

"Ngươi dường như không lo lắng ta đánh không lại mấy người này" - Diệp Phàm cười hỏi.

"Đến Minh lão ngươi còn có thể thắng" - Cung Vô Song nghĩ nghĩ, trả lời.

Lời nói của nàng đã thực rõ ràng. Minh lão là cận vệ của Quý Minh Dương còn không đánh đã xin tha trước mặt Diệp Phàm, vậy thì hai cái bảo tiêu của một gia tộc nhị lưu thị trấn Hàn Giang khẳng định không đủ cho hắn nhích người.

Diệp Phàm đậm cười, hắn thực thích Cung Vô Song cơ trí như vậy, trong bất kỳ hoàn cảnh nàng, nàng cũng có thể giữ vững lý trí để phân tích cùng liên hệ các sự kiện.

Với trí tuệ như yêu của nàng, khẳng định về sau ngộ đạo không quá khó khăn.

Mặc dù, trong trường hợp này, Cung Vô Song không tưởng tượng được hắn hôm qua cùng hiện tại tu vi khác biệt một trời một vực. Đương nhiên, hắn bây giờ phải đối mặt với Minh lão cũng chỉ có nghiền áp và nghiền áp.

A Nhị, A Tam hai cái bảo tiêu thấy Diệp Phàm khinh thường liếc lại hai người, ung dung cũng mỹ trò chuyện thì thực tức giận, nề hà trực giác của quân nhân nhiều năm trong máu lửa nói cho hai người, Diệp Phàm nguy hiểm.

"Các ngươi hai cái còn đợi gì, nhanh lên cho ta" - Tô Thanh Long ánh mắt bốc hỏa, quát lớn.

Hai người nghe được lời thúc dục, chỉ có thể cắn răng, căng da đầu chia hai đường tả hữu tiếp cận Diệp Phàm, quyền đầu phân biệt nhắm lấy nhược điểm của hắn mà tấn công.

"Ta tận lực đi" - Diệp Phàm cấp cho Cung Vô Song một câu trả lời, đợi hai người đến gần, sau đó là một tay vuron về phía trước, chủ động đón nhận nắm tay đối phương, hạ thân một chân quét ra, nhanh mà ác.

Phanh! Phanh!

Lập tức, tên bảo tiêu A Tam văng ngược về phía sau, nhằm đúng chỗ Tô Thanh Long đang đứng mà hạ cánh.

A Nhị thì sắc mặt đỏ lên, nắm tay bị Diệp Phàm bắt chặt lấy, muốn tiến không được muốn rút không xong.

"Nề tình hai người đã từng là quân nhân, chỉ cho chút giáo huấn, lần sau cũng không nên tiếp tay cho ác" - giọng hắn nhàn nhạt vang lên.

Rắc!

A Nhị cảm nhận được một con đau thấu xương cốt, phát hiện bàn tay của Diệp Phàm như máy ép nghiền nát toàn bộ xương tay của hắn.

"Cút"

Lại một chân đá ra, A Nhị thân thể vọt lên trên không trung, chuẩn xác đè lên A Tam cùng Tô Thanh Long lúc này đã giãy dụa đứng lên.

"A!!! Tiểu tử, ngươi dám!?... Ngươi có biết ta là ai?"

Lại một lần nữa nằm bò ra đất, còn bị hai cái bảo tiêu đè lên trên người, Tô Thanh Long cảm thấy cả người khuất nhục cùng khó thở, liền chuẩn bị đem gia thế ra dọa người.

Cũng không biết do Cung Vô Song che giấu tốt quá, hay là do Tô Thanh Long bất tài, thời gian lâu như vậy mà không thể tra xét ra gia cảnh thật của nàng, vẫn nghĩ nàng là một thường dân.

Cái này quả thật oan uổng Tô Thanh Long, hắn tra là tra không ra, cũng có điều ngờ vực, vì vậy suốt thời cao trung mới ôm thái độ thân thiện mà theo đuổi Cung Vô Song.

Nếu không phải hôm nay bị Diệp Phàm làm cho lửa giận mờ mắt, hắn cũng sẽ không cho người ra tay, mà thông qua con đường khác hạ nhục Diệp Phàm, đồng thời đạt được chứng mỹ phương tâm.

Tiếc rằng, do đã xé rách bề ngoài nguy trang, hắn cũng liền để dục vọng lấp đầy lý trí, không màng tới hậu quả.

Diệp Phàm vô ngữ, không hiểu sao cái công tử ca nào cũng sử dụng một bộ này: đánh không lại liền lời chửi dũa ra hù dọa.

Hắn thật muốn đi lên một chương phách vỡ đầu Tô Thanh Long, tìm xem cấu tạo não của nhị thế tử như hắn cùng người thường có gì bất đồng mà xuẩn vậy.

"Muốn đưa cha?" - hắn thả người lại xuống ghế, hỏi.

Ngươi muốn đưa cha??

Ta cho ngươi đưa cái thống khoái!

"Đúng vậy, ta cho ngươi biết, ta là thiếu gia Tô gia, một trong những gia tộc đứng đầu của vùng này, đối với cái nghèo kiết hủ lậu như ngươi một ngón tay liền có thể diệt toàn gia"

Nói đến gia thế, Tô Thanh Long lập tức lấy lại được tự tin, hẳn cuộc là Diệp Phàm mặc một thân trang phục phối hợp thiếu phẩm vị quý tộc thế kia, khẳng định là cái mặt rệp.

"Nga, là Tô gia cho ngươi tự tin?" - Diệp Phàm tiểu tự phi tiểu - "Vô Song, đem điện thoại cho ta, ta gọi điện thoại"

Cung Vô Song ánh mắt hiện lên chút hứng thú mà đưa điện thoại cho Diệp Phàm, hẳn đây là sử dụng thế lực sau lưng của mình?

"Ha ha, cười chết ta! Ngươi còn định gọi điện thoại? Chả nhẽ ngươi quen với gia chủ của gia tộc lớn nào?"

Tô Thanh Long không cảm cuồng tiểu, hẳn nói đến đây rốt cục đã đứng dậy được một lần nữa, mặc dù thân thể khắp nơi ê ẩm, nhưng nói chung vẫn có thể hoạt động.

"Ngu ngốc"

Cung Hàn Nguyệt không cảm cười nhạo, nàng cảm giác Địa Cầu có quá nhiều thứ hào chơi, sao hồi trước khi nàng đi ngoại quốc du học lại không biết nhỉ?

Không giống nơi Ma Giới phải chém giết mỗi ngày, mà đi theo Diệp Phàm còn được xem hẳn trang bức, xoay mấy cái nhị thế tổ quanh quanh như lũ ngốc cũng là một niềm lạc thú nha.

Diệp Phàm mí mắt không buồn nhấc, cảm giác phải giao lưu với mấy tên nhợc trí thật mệt. Hắn lấy từ trong trí nhớ ra một chuỗi số điện thoại, kết nối.

"Uy?" - bên đối diện truyền đến thanh âm nghi hoặc.

"Ta là Diệp Phàm" - hắn nói.

"Diệp thiếu, ngài hôm nay cho gọi ta có chuyện gì vậy?" - thanh âm đối diện trở nên kinh hi, thế nhưng vẫn có một tia nghi hoặc

"Bảo chủ từ nhà ngươi, ta cho hắn nửa tiếng, dọn sạch Tô gia cho ta. Không làm được, mang đầu tới tạ tội" - Diệp Phàm ra lệnh, trong giọng nói có một cỗ uy thế không dung người làm trái

"Xin ngài đợi một chút, để ta chuyển lời tới đại nhân" - giọng bên cạnh có chút run rẩy, hẳn cho dù thông qua điện thoại cũng có thể cảm giác được khí thế của Diệp Phàm

"Không cần, ta đã nghe được. Tô gia!? Là cái tiểu gia tộc của thị trấn Hàn Giang? Là tên ngu xuẩn nào không có mắt chọc đến Diệp thiếu!? Ta sẽ cho người đi thực thi lập tức" - một giọng nói khác từ đầu dây đối diện vang lên, trong giọng nói nồng đậm hoàng sợ.

Nhìn Diệp Phàm cúp điện thoại, Tô Thanh Long cười nhạo:

"Làm bộ làm tịch, ngươi cho rằng ngươi thực sự có năng lực làm được?"

Vừa rồi, Diệp Phàm mở loa ngoài, do đó toàn bộ mọi người trong căn phòng đều nghe được, hẳn không ngoại lệ.

"Có hay không nửa tiếng sau ngươi khác rõ. Còn bây giờ, nếu ngươi tiếp tục nói lằng nhằng, ta không ngại xóa hết răng trong miệng ngươi"

Tô Thanh Long vội vã cầm miệng, mặt trướng đỏ bừng.

Cái Diệp Phàm muốn, là đối phương bị nghẹn khuất, sau đó lâm vào lo lắng cùng tự hỏi, cuối cùng là tự tin bị đập nát thành từng mảnh nhỏ.

Cứ như vậy, để hắn nhận ra cái hắn tưởng là núi lớn để dựa vào lại yếu ớt bất kham, thân phận cũng thoáng chốc từ nhị thế tổ thành tên khất cái, sự đánh mạnh vào tâm trí ấy khẳng định không phải một kẻ như Tô Thanh Long có thể chịu đựng nổi.

Diệp Phàm không có công sức hết lần này đến lần khác dây dưa với hắn, không giết hắn hôm nay cũng chỉ vì đã hứa với Cung Vô Song.

...

Nửa tiếng đồng hồ, nói chậm thì chậm, mà nhanh thì cũng nhanh.

Với chúng nữ, nửa tiếng đồng hồ chỉ là vài lời tán gẫu.

Ngược lại, với ai đó, nửa giờ này quả thật là địa ngục.

Tô Thanh Long lúc đầu còn khẳng định Diệp Phàm là đang hư trương thanh thế, nhưng rồi theo thời gian trôi đi, nhìn đến hắn nhắm mắt dưỡng thần đằng kia, không cảm lo lắng.

Vạn nhất, Diệp Phàm nói là sự thật thì sao??

Hắn không ngăn được bản thân cứ chốc chốc lại ngó đồng hồ.

5 phút... 10 phút... 20 phút...

Đến phút thứ 29, Tô Thanh Long về mặt từ nôn nóng trở nên nhẹ nhõm, hẳn lúc này cơ hồ tin chắc Diệp Phàm chỉ đang hù dọa hắn thôi.

"Ha ha, tiểu tử, nguoi bây giờ..."

Còn chưa kịp kiêu ngạo, chuông điện thoại của hắn liền vang lên.

Trong lòng hiện lên dự cảm bất hảo, Tô Thanh Long không không chế được đôi tay, run run lấy ra điện thoại.

"Ba..."

Càng nghe điện thoại, sắc mặt hắn càng trở nên trắng bệch như tuyết.

Phịch!

Điện thoại từ trong tay Tô Thanh Long rơi xuống đất, mà hắn cũng liền quỵ sụp xuống.

"Diệp thiếu, làm ơn tha cho ta một con đường sống!"

(Chuong xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Người là cọng hành nào?

Diệp Phàm nhìn đến Tô Thanh Long giống như cầu quỵ xuống dưới chân hắn không ngừng van xin, hứng thú liền thiếu thiếu.

Rốt cục, không giống Quý gia, Tô gia một đời trước cái gì cũng chưa làm, đuổi giết tận tuyệt là không cần thiết.

Hắn gọi điện thoại cho Tạ Vĩ, kêu hắn dừng việc dọn sạch Tô gia trong phạm vi tài sản, không cần làm thương đến mạng người.

Tô Thanh Long chật vật dõng đi, ánh mắt dờ dẩn, bước đi xiên sẹo, không còn quang mạng vạn trượng, mà hết như chó nhà có tang.

Chỉ vì một lời dọa nạt mà hắn tư một quý công tử ăn ngon mặc đẹp lập tức biến thành khát cái không nhà không xe, còn may toàn gia hắn giữ được cái mạng.

Nhìn thấy biểu hiện của hắn, Diệp Phàm biết hắn kiêu ngạo đã hoàn toàn bị đập đổ, đến dừng khí quay lại trả thù cũng không còn.

Tô Thanh Long vừa đi, Trần Văn Đình cùng Lưu Minh Nguyệt sán lại đây, đôi mắt tròn tròn nhìn Diệp Phàm như một kiện tuyệt thế chân bảo.

"Soái ca, nguoi thăng chức ở đâu a?"

"Diệp Phàm, nguoi thân phận là gì nha? Một cú điện thoại có thể khiến cho Tô Thanh Long tan gia bại sản"

"..."

Nhìn thấy nhị nữ ríu rít quay quanh nam nhân của mình, Cung Vô Song cũng không ngăn cản, ngược lại bản thân cũng tập trung nghe ngóng.

Mọi người có thể không biết, nhưng nàng nhận ra, ban nãy đường dây đối diện người nghe điện thoại chính là Tạ Vĩ, nam tử hôm qua thay mặt Quý gia tới Thiên Vũ tập đoàn tạ lỗi.

Người còn lại, nếu nàng đoán không sai, chính là Quý Nhất Sinh, phụ thân của Quý Minh Dương.

Cũng do phỏng đoán như vậy, nàng mới tò mò thân phận thật của Diệp Phàm là gì, mà đến Quý gia cũng phải nghe lệnh hắn làm việc.

Đối mặt với hai nàng chất vấn, Diệp Phàm có chút đau đầu, hẳn bây giờ mới biết nữ nhân có thể bát quái đến như vậy.

Vẫn là lão bà của hấn hảo, hấn không chủ động nói nàng sẽ không bao giờ đi hỏi.

"Ta chỉ là dân thất nghiệp được Vô Song bao dưỡng mà thôi" - rơi vào đường cùng, Diệp Phàm đứng "sự thực" trả lời.

Tổng không thể nói, hấn là đáng chí tôn của Tiên Giới đi...

Trại thần kinh không bao giờ thiếu chỗ, hấn lại không có hứng thú vào đó chơi.

"Tiểu bạch kiểm!?"

"Ăn com mềm!?"

Lưu Minh Nguyệt nhị nữ cơ hồ cùng một lúc thốt lên, chuyện này cũng quá già đi...

Cung Vô Song ánh mắt lập tức trở nên cổ quái.

Nàng biết hấn sẽ không dễ dàng nói ra thân phận thật của mình, thế nhưng trả lời như vậy, cũng quá... mất mặt đi?

Đợi chút ngẫm lại... Diệp Phàm trụ cũng là biệt thự của nàng, ăn cũng từ tiền nàng mua, quần áo hấn đang mặc cũng một tay nàng trả tiền cho người làm.

Tựa hồ... hấn nói không có chỗ nào đối trả đi...

Cung Vô Song lấy tay che trán, nếu quả thật là cái ăn com mềm, Diệp Phàm cũng tuyệt đối là đệ nhất nhân.

Thử hỏi có cái ăn com mềm nào khiến cho Quý gia thịt đau dâng lên 20 tỷ cùng 80% cổ phần làm quà tạ tội?

Thử hỏi có cái ăn com mềm nào một cú điện thoại lộng sập Tô gia?

Quan trọng hơn là, có cái ăn com mềm nào có thể thoải mái tiết lộ mình ăn com mềm mà mặt không đỏ, tâm không thẹn?

...

Không chịu nổi sự nhiệt tình của hai khuê mật, Cung Vô Song đồng ý đi ăn trưa cùng hai nàng.

"Tỷ, không có việc gì, mình đi thôi." - Cung Hàn Nguyệt lúc lắc mái tóc tím khi Cung Vô Song hướng nàng tỏ vẻ áy náy.

Nàng lại không phải thật sự là thiếu nữ 19 tuổi điều hoa tùy hứng, có thể thấy được giữa hai cái khuê mật cùng tỷ tỷ là tình bạn đơn thuần, chưa bị tiền bạc làm ô nhiễm.

Đối với những người như vậy, nàng trong nội tâm vẫn luôn cảm kích. Hơn 90 vạn năm lang bạt, để nàng nhớ nhưng cùng lo lắng nhất vẫn là tỷ tỷ mình.

Bản thân lại không có địa điểm cụ thể nào muốn tới, đơn giản chỉ thích được bồi tỷ tỷ cho thỏa nỗi nhớ mà thôi, cho nên Cung Hàn Nguyệt về việc cùng đi ăn trưa không chút phật lòng.

Diệp Phàm ý tưởng không sai biệt lắm cũng vậy, đến nỗi Đông Hoàng Phi Phi... mọi thứ trên Địa Cầu trước giờ nàng chỉ được nhìn mà không được trải nghiệm, tự nhiên không có ý kiến.

Đoàn người chọn một tiệm ăn lẩu hải sản gần trung tâm mua sắm, bước vào.

"Xin lỗi quý khách, nhà hàng đã hết phòng riêng, mọi người có thể ngồi tạm ở sảnh lớn được không?"

Nhân viên phục vụ lễ phép nói.

Trời đã vào thu, nhiệt độ có chút hạ xuống, ra ngoài đường nhiều hôm phải mặc thêm áo gió.

Mùa này, món lẩu không nghi ngờ gì dần trở nên thu hút khách hàng.

Thấy không ai có ý kiến gì, Trần Văn Đình chọn một ghế lô nằm tại góc khuất đại sảnh, nàng không muốn khi đang ăn lại có người ra cật hứng.

Vốn chỉ có nàng cùng Lưu Minh Nguyệt đi cùng nhau đã không thiếu bị người ra lân la làm quen, hiện tại thêm tam nữ - ai trong số đó giá trị nhan sắc đều cao hơn nàng, khẳng định nếu ngồi giữa thanh thiên bạch nhật sẽ không thể ăn ổn ăn uống.

Đại sảnh đông đúc cùng ồn ã, từng đám từng đám người nói năng cười đùa, cũng không ai chú ý tới năm nữ xuất hiện.

Thuận lợi điểm vài loại đồ ăn cùng một nồi lẩu, sáu người trong lúc ngồi chờ câu được câu không nói chuyện với nhau.

Thình lình, Luru Minh Nguyệt có điện thoại gọi tới. Nàng nhìn tên người điện, reo lên:

"Là Lan Vi tỷ"

Bên trong kí túc xá hồi trước, Cung Vô Song là đại tỷ, Lan Vi làm nhị tỷ, Trần Vân Đình là tam tỷ và cuối cùng là Luru Minh Nguyệt làm tứ muội

Cung Vô Song thấy vậy, trầm ngâm trong giây lát rồi nói:

"Gọi nàng lại đây ăn trưa cùng chúng ta"

Luru Minh Nguyệt gật gù đầu, xin phép đi ra ngoài để yên tĩnh nghe điện.

Năm phút sau, nàng quay lại, cười vui vẻ:

"Lan Vi tỷ tỷ bảo sẽ tới liền nha"

Trần Vân Đình lúc này chợt mở lời:

"Nghe nói Lan Vi tỷ dạo gần đây qua ngày khó khăn, mà phụ thân nàng thì cờ bạc rượu trè liên tục, hễ mỗi lần tỉnh rượu lại mò về nhà đánh đập Lan Vi tỷ một trận thừa sống thiếu chết, sau đó cướp sạch tiền dành dụm được của tỷ ấy để đi đánh bạc, rồi thì nợ nần chồng chất..."

Cung Vô Song nghe xong sững sờ, làm sao Lan Vi hàng ngày vẫn tới công ty đi làm, rồi lại không chia sẻ với nàng lấy một lời!?

Diệp Phàm liếc mắt nhìn mỹ nhân cảm xúc có chút tụt xuống, không cảm giác đầu, xem ra nàng còn chưa nhận ra thái độ Lan Vi bất thường.

Hắn từ ánh mắt của Lan Vi có thể suy đoán đến tám phần nàng có hành động có lỗi với Cung Vô Song, chả qua thực bất đắc dĩ, dường như bị ép...

Cũng thế, đợi một chốc Lan Vi tới mọi thứ sẽ sáng tỏ.

...

Việc chuẩn bị nguyên liệu cho ăn lẩu rất nhanh, mới chỉ vài phút sau, nhân viên phục vụ đã mang lên sáu khay đựng các loại hải sản khác nhau, rau củ tươi cùng với một nồi lẩu to bốc khói nghi ngút.

Thế nhưng, ngay tại thời điểm mọi người bắt đầu thả đồ sống vào nồi lẩu, một tiếng hét thất thanh vang lên.

"Trong đồ ăn có độc" – một người nào đó hô lớn.

"Mau mau, có nạn nhân bị trúng độc" – lại một người khác kêu lên.

Theo phản ứng dây chuyền, loáng cái, cả nhà hàng náo loạn, phần lớn người tò mò không hiểu chuyện gì, nghe có tiếng hô hoán "có độc" thì vội vã buông thìa đũa xuống, lo lắng kêu gào đòi gặp quản lý.

Thế còn người bị trúng độc đang nằm co quắp dưới sàn đá lạnh lẽo, không ai dám lại gần, may mắn là đã có người hảo tâm gọi cứu thương.

Đông Hoàng Phi Phi vỗ ngực thở phào:

"May mà chúng ta chưa ăn"

Cung Hàn Nguyệt không nhận được lờm nàng một cái, người tốt xấu cũng là Lập Giới Cảnh tu sĩ được không, trong đồ ăn có độc hay không người còn không phân biệt được?

Luru Minh Nguyệt trời sinh tính tình bát quái, căn bản không xem cái tận tường không thể nào chịu được, túm tay kéo Trần Vân Đình cùng Cung Vô Song tiến lại chỗ bệnh nhân.

Diệp Phàm ba người không nghĩ tham gia vào chuyện người khác, chẳng buồn đứng dậy. Bọn họ đều sống qua nhiều tuế nguyệt rồi, sinh tử chứng kiến nhìn đã thành nhợt, sẽ không vô duyên vô cớ giúp đỡ.

"Cô cô!"

Đằng xa, một giọng nói quen thuộc tê tâm liệt phế kêu lên.

Diệp Phàm nhú mày, quay ra liền thấy Trần Vân Đình đang nhào vào chỗ bệnh nhân, phía sau Luru Minh Nguyệt cùng Cung Vô Song cũng lo lắng mà rảo bước tới.

Xem ra không ra tay là không được, Diệp Phàm thờ dài.

Vỗ nhẹ tay nhỏ của Cung Hàn Nguyệt, hắn rời khỏi bàn ăn, tiến lại quan sát bệnh nhân.

Bệnh nhân vốn là một nữ nhân tư sắc không tồi, thế nhưng bây giờ trông rất thảm thương, nhìn nàng đầu tóc bù xù, hai mắt trợn ngược, thần trí cũng không minh mẫn, bắt đầu lâm nhâm câu từ kỳ lạ.

Ân? Là mùi... xạ hương?

Diệp Phàm ánh mắt một ngưng, trực tiếp cúi xuống trước người bệnh nhân, cầm lấy tay nàng chăm chú xem.

"Diệp Phàm!"

Tam nữ thấy có người tiến lại, còn tưởng là nhân viên cứu thương đã tới, không ngờ lại là Diệp Phàm.

Hắn lúc này không có công phu phản ứng tam nữ, trên tay người bệnh từng dấu chấm đen xuất hiện, làn da biến từ đỏ hồng sang màu xanh nhợt nhạt của thịt ôi bằng tốc độ mắt thường có thể trông thấy.

Quý Diện Tàn Huyết Độc!

Không phải nói, dược liệu chính để chế tạo loại độc dược này đã tuyệt tích nơi hạ - thượng thiên sao, vậy nhưng tại Địa Cầu có người điều chế được?

Quý Diện Tàn Huyết Độc, là một loại độc từ thời viễn cổ, trong sách có ghi lại chỉ cần tìm được dược liệu đủ niên đại, thậm chí có thể độc chết Hư Tiên Cảnh. Loại độc này thường được điều chế ở dạng bột, có hai cách để sử dụng.

Cách thứ nhất là đốt lên dưới ánh nến, độc sẽ tuôn ra mùi thơm như mùi xạ hương, làm cho tâm trí mất đi phán đoán, cuối cùng rơi vào huyền cảnh, nếu bị người liên tục trong vòng ba canh giờ sẽ dẫn tới thần hồn bị ăn mòn, thần trí điên cuồng, gần như không có phương pháp hồi phục.

Cách thứ hai là đem hòa với nước, hoặc trực tiếp cho nạn nhân ăn vào, độc sẽ ngấm qua lưỡi, lập tức xâm nhập vào máu, hút cạn máu trong người bệnh, gia tăng quá trình hoại tử, đồng thời cũng tạo ra huyền cảnh, nạn nhân không những thần trí bất ổn, nói năng mê sảng, huyết dịch còn không ngừng bị hút khô, làn da chuyển sang màu thịt ôi và xuất hiện chấm đen. Cách này độc tính phát tác nhanh hơn cùng thống khổ hơn cách dùng trên.

Sách cổ cũng chú thích thêm: "Trúng Quý Diện Tàn Huyết Độc, trừ phi có tu vi cao hơn tu vi tối cao mà độc dược có thể độc chết ít nhất ba tiểu cảnh giới hoặc là thông thực Cửu Sinh Cửu Tử Châm châm thứ ba, nếu không ắt phải vong"

Cửu Sinh Cửu Tử Châm là gì, Diệp Phàm không biết!

Hắn tìm tòi tất cả tư liệu trên Tiên Giới mà hắn thu thập được cũng không thấy châm pháp này được nhắc lại ở bất kì nơi nào khác.

Thế nhưng Quý Diện Tàn Huyết Độc này từ hắn xem ra, độc chết được Thông Mạch Cảnh viên mãn đã phi thường khó khăn, nếu không phải cô cô của Trần Văn Đình là người thường, độc tính cũng không phát tác nhanh thế.

Mà hắn có Đông Hoàng Phi Phi, nàng hiện tại là Lập Giới Cảnh viên mãn, cách Thông Mạch Cảnh viên mãn không biết bao nhiêu cái tiểu cảnh giới, muốn chữa khỏi chỉ là một cái phát tay.

"Nàng trúng độc khá nặng, nếu năm phút nữa không được cứu chữa kịp thời, khả năng không cứu nổi" - Diệp Phàm cau mày đứng dậy, quay lại nói với tam nữ.

Trần Văn Đình bán tín bán nghi nhìn Diệp Phàm, tuy nàng biết hắn có bối cảnh khó lường, một lời làm sụp Tô gia... thế nhưng trông hắn trẻ tuổi như vậy, liệu chẩn đoán y thuật có tin được không?

Cung Vô Song cũng ngăn người, hắn còn hiểu y thuật?

"Người có mấy thành nắm chắc?" - nàng hỏi.

Mạng người quan trọng, không cho phép sơ xảy.

Nàng hỏi vậy, vừa muốn xem Diệp Phàm có bao nhiêu tự tin, vừa phòng tránh điều không may.

Nàng không muốn nhìn nam nhân mình trở thành một kẻ khoác lác, càng không muốn nhìn thân nhân của khuê mật mình chết đi, hơn nữa là chết trong tay nam nhân của mình.

"Mười thành, nếu không ta sẽ không nói"

Diệp Phàm cười tự tin, đối với lão bà của mình, hắn phá lệ kiên nhẫn giải thích. Phải là người khác, hắn trực tiếp bỏ đi, thích tìm ai chữa thì tìm.

"Tám tắc... Thanh niên, tự tin là tốt, thế nhưng cuồng vọng là không nên"

Một giọng nói già nua đầy giễu cợt bất chợt vang lên sau lưng mấy người.

"Đừng nói là nguoi, ngay cả thần y cũng không dám nói có mười thành chắc chắn chữa bệnh cho bất kì ai"

Diệp Phàm chậm rãi quay lưng lại, nhìn thấy một lão giả mặc áo khoác trắng của bác sĩ.

"Là người vừa nói chuyện?" - hần đậm mặc hỏi.

"Là ta" - thấy thái độ của người trẻ tuổi này có điểm kiêu ngạo, lão giả nội tâm rất khó chịu, miễn cưỡng trả lời.

"Người là cộng hành nào?"

Diệp Phàm hài hước hỏi tiếp.

(Chuong xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Còn một hơi, liền có thể cứu!

"Người!..."

Lão giả thập phần khó chịu, bị Diệp Phàm coi thường như vậy, lại đang ở giữa đám đông, giận không chỗ phát tiết.

"Hào hào, xác thật cuồng vọng, không biết cha mẹ ngươi giáo dục ngươi thế nào, chớ nhẽ lễ phép cơ bản nhất là tôn kính trưởng bối ngươi cũng không biết?"

Chúng nữ, trừ Cung Hàn Nguyệt và Đông Hoàng Phi Phi, đều cảm giác phản ứng của Diệp Phàm hơi quá, rốt cục người ta chỉ tới nhắc nhở, lại còn là bậc tiền bối.

Chưa nói đến các nàng hiện không tài nào xác định câu nói của hần là thật sự hay khoác lác.

"Gia gia, ngươi đang nói ai vậy?"

Từ lúc nào, bên cạnh người lão giả xuất hiện một nữ tử ăn mặc mười phần gọi cảm.

Một thân váy đỏ, dưới chân đi đôi bốt cao tới gối cũng màu đỏ, ngay cả cái túi xách nàng đang đeo cũng thế.

Nữ tử thân hình cao gầy, làn da lại trắng nõn, đặc biệt giữa bốt cùng váy ngắn lộ ra vùng thịt đùi non mịn, phẳng phất như loại ngọc thạch trân quý nhất.

Diệp Phàm nhìn thấy nàng, không cảm nhủu mảy.

Nữ nhân này hần nhận ra, nàng là Mạc Tư Kỳ

Một đời trước, sau khi Cung Vô Song bị mất đi Thiên Vũ tập đoàn hơn một năm, nàng cùng Mạc Tư Kỳ trở thành hảo tỷ muội, cụ thể lý do cùng quá trình như thế nào hần không rõ.

Sau này, lúc Cung Vô Song vì hần mà chết đi, nữ nhân này cũng không thiếu hỗ trợ cho hần, nếu không Diệp Phàm không chắc còn sống nổi đến ngày gặp kì ngộ đưa hần vào con đường tu tiên.

Kì ngộ được một thời gian, Diệp Phàm lại đột ngột rời khỏi Địa Cầu, liền không biết đến tình hình của Mạc Tư Kỳ nữa

Chỉ là, một đời trước hần gặp được nàng, mặc dù sau khi đã bước vào con đường tu tiên cũng không hề nhận ra nàng là đồng đạo.

Bây giờ hần mới để ý thấy, nàng tu vi thời điểm này đã không kém, tương đương Thông Mạch Cảnh viên mãn.

Phải biết, bị Diệp Phàm một chương vỗ chết Quý lão Quý gia chi chủ sống hơn nửa đời người mới gần đột phá Thông Mạch Cảnh hậu kỳ mà thôi.

Xem ra, thân phận Mạc Tư Kỳ một đời trước cũng không đơn giản, chi không biết vì sao lại tiếp cận Cung Vô Song.

"Là ngươi đem gia gia ta nói thành cộng hành?" - Mạc Tư Kỳ tức tối đứng chống nạch trước mặt Diệp Phàm, ngạo kiêu như một con khổng tước.

Diệp Phàm nhàn nhạt nhìn nàng, sau đó quay đi, ngồi xuống trước mặt người bệnh, hô:

"Phi Phi, lại đây"

Đông Hoàng Phi Phi đối với Diệp Phàm hiện tại có thể nói là bảo gì nghe đấy, nàng dù không hiểu sao, vẫn dụi dằm tiến lại.

"Tiểu tử, ngươi mau dừng tay, ngươi có giấy phép hành nghề?"

Mạc lão hô lớn, hấn mười phần không tin một tiểu tử chưa trưởng thành có thể có thâm sâu tạo nghệ thuật.

Để hấn tùy tiện trị, khẳng định ra mạng người.

"Cô nương, các ngươi là thân nhân của người bệnh, tại sao có thể vô trách nhiệm đưa người bệnh cho người loạn trị?"

"Đúng vậy, dù sao cũng phải đợi xe cứu thương đến, chờ chẩn bệnh kỹ lưỡng đã chứ"

Do Mạc lão nói cực to, đám đông bên ngoài đã có một vài người chú ý đến bên này, hảo tâm ra khuyên.

"Nha đầu, không giấu gì các ngươi, lão phu là Mạc Kinh Thiên, bên trong giới y đạo cũng có chút danh tiếng. Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp Phù Đồ, nếu các ngươi tin tưởng, lão phu sẽ giúp đỡ một hai"

Mạc lão chậm rãi nói, chỉ là biểu tình cao ngạo không làm sao giấu đi được.

"Là Mạc Thần Y" - đám đông có người nhận ra cái tên Mạc Kinh Thiên, hô to

"A! Thật là Mạc Thần Y"

"Nghe nói Mạc Thần Y một thân y thuật xuất quỷ nhập thần, châm ra bệnh khỏi"

Trần Văn Đình nghe đám đông tán dương Mạc lão, lại nhìn cô cô của mình biểu hiện có vẻ càng ngày càng nặng, không biết làm sao, vội vã nhìn Cung Vô Song cầu cứu.

Nàng không rõ Diệp Phàm có bao nhiêu thực tài, thế nhưng ở y học, thường tuổi tác càng cao lời nói càng có sức thuyết phục hơn.

Chỉ là nàng ngại ngần bảo Diệp Phàm dừng lại, hấn xuất phát từ hảo tâm, đừng nói rằng vạn nhất Mạc lão không chữa khỏi, còn phải trông cậy vào hấn đầu.

Cung Vô Song nhìn ra khuê mật khó xử, nhẹ nhàng nói với Diệp Phàm

"Diệp Phàm, ngươi có thể để Mạc lão chẩn bệnh, sau lại chữa trị không?"

Nàng biết câu nói này ngang với việc nàng nói mình không tin nhiệm Diệp Phàm, đôi môi khẽ cắn, lãnh dung để lộ ra một tia áy náy nhỏ.

Diệp Phàm ngừng đầu, gắt gao nhìn Cung Vô Song.

"Nếu như ta nói không đâu?"

Đám đông nghe hấn hỏi ngược lại, không cảm nhao nhao:

"Tiểu tử, bệnh nhân là thân nhân của người ta, ngươi có quyền gì đòi cưỡng chữa?"

"Đúng vậy, tiểu tử kia rút đi"

"..."

Đối với lời nói của đám đông, Diệp Phàm coi như gió thoảng bên tai, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn mỹ nhân.

Cung Vô Song cố gắng muốn từ ánh mắt của Diệp Phàm nhìn ra một tia cảm xúc không đúng, thế nhưng trước ánh mắt thâm thúy như sao trời ấy, nàng vô pháp nhìn thấy cái gì.

Nếu nàng là hấn, nàng sẽ thấy thế nào... Cung Vô Song đành phải tự hỏi.

Rõ ràng mấy ngày vừa rồi thay phiên nhau hóa giải hết các loại nguy cơ cho đối phương, vậy mà lại bị đối phương nghi ngờ, ai cũng sẽ không tránh khỏi thất vọng cùng nản lòng.

"Ta..." - nghĩ đến đây, Cung Vô Song mặc danh có chút cuống quýt cùng hoảng hốt, nét mặt vậy mà lộ ra một tia nhu nhược hiếm thấy.

"Hảo, không cần nghĩ nhiều, ta chỉ nói giỡn" - Diệp Phàm bỗng nhiên cười tươi, lộ nguyên bộ răng trắng tinh.

Hắn đứng dậy, quay lại bên cạnh Cung Vô Song.

"Mặc dù nguoi chữa không được, nhưng nể mặt lão bà ta, ta vẫn cho nguoi thử một lần, để sau đó không tiếp tục kì kì tra tra (làm nhảm)"

Hắn đối với Mạc lão nói, bàn tay khẽ vuốt tóc Cung Vô Song.

Người sau có chút giật mình, cả người hơi run rẩy, nhưng rồi dần dần buông lỏng ra, cũng không tránh né bàn tay to đang cào nhẹ tóc mình.

Hắn nằng còn áy náy việc bản thân nghi ngờ Diệp Phàm, coi như đền bù cho hắn.

"Hào hào, quả thật đủ vô tri! Tiểu tử, nếu lão phu trị khỏi cho bệnh nhân đây, nguoi liệu có dám tại đây quỳ xuống dập đầu ba cái nhận sai, sau này sẽ không giả bộ bản thân biết y thuật để đi lừa thế nhân? - Mạc lão nổi giận.

"Nếu nguoi không trị được, mà ta lại được đâu? - Diệp Phàm cười lạnh hỏi ngược lại

Lão giả này cũng không phải là cái gì xấu, y đức còn tạm được, duy thái độ lên mặt dạy đời của hắn khiến Diệp Phàm phản cảm.

Chính là, hắn dù sao cũng là gia gia của Mạc Tư Kỳ, nể mặt nằng, Diệp Phàm sẽ không quá so đo.

"Ha ha, nguoi nếu như có thể chữa khỏi bệnh nhân này, lão phu lập tức bái nguoi vi sư, làm nguoi đồ đệ" - Mạc lão trầm giọng.

"Bái ta vi sư? Nguoi còn không xứng!" - Diệp Phàm không chút lưu tình nói.

Tuy nói không so đo, nhưng đó là chuyện sau này, hiện tại vẫn phải khiến cho lão giả này nhận thức thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

"Nguoi!..." - Mạc lão bị khí đến suýt hộc máu thân hình lão đảo

"Nguoi muốn gì?" - Mạc Tư Kỳ vội đỡ lấy gia gia mình, căm tức nhìn Diệp Phàm

Diệp Phàm tà mị cười

"Ta muốn nguoi..."

Hắn nói tới đây, ánh mắt ác ý đảo qua đảo lại đáng người man diệu của Mạc Tư Kỳ, làm nằng cắn chặt răng, bị khí đến hít thở không thông, bộ ngực run rẩy.

Cung Vô Song bất giác bị ma xui quỷ khiến bí mật vươn tay ra, bấu vào bên hông của Diệp Phàm, xoay tròn một vòng.

Ta thiên!

Lão bà đây là... đang ghen.

Diệp Phàm vẫn là lần đầu tiên biết được, Cung Vô Song cũng sẽ ghen, sẽ véo người.

"... hứa một điều kiện, nội dung là gì... lúc nào ta nghĩ được sẽ nói"

Hắn vội vàng hoàn thành câu nói, bị Cung Vô Song véo tuy không gây ra thương tích gì, nhưng mà đau a!

"Hào" - Mạc Tư Kỳ lúc này làm sao còn không rõ bản thân vừa bị đùa giỡn, không kịp nghĩ ngợi gì liền đáp ứng luôn rồi.

Mạc lão lạnh lẽo liếc Diệp Phàm một cái, cực kỳ khó chịu với tiểu tử này, không biết trời cao đất dày!

Hắn tiến đến trước người bệnh, bắt đầu kiểm tra tình huống thân thể của nằng.

Càng kiểm tra, Mạc lão càng nhăn mày đến lợi hại, sắc mặt kinh hãi.

"Thật đáng sợ kịch độc" - hắn không nhịn được than thở.

Loại độc vô danh này đang không ngừng phá vỡ các tế bào hồng cầu, đẩy nhanh quá trình hoại tử. Những chấm đen đen trên da là nơi độc được đã đi qua lưu lại vết tích.

Để chữa trị loại độc này, hắn nghĩ ra được cách duy nhất là bức độc ra ngoài, sau đó dựa vào nước thuốc để bổ sung sinh cơ, tái tạo lại những nơi đã bị hoại tử chưa hoàn toàn. Đến nỗi đã hoại tử hoàn toàn, chỉ có một phần trăm có thể hồi phục lại.

Nói trắng ra, trúng độc này, không chết thì tàn.

Mà sau một phút chẩn bệnh, Mạc lão hoảng sợ phát hiện ra độc tính ăn mòn một cách thật nhanh chóng, lấy tốc độ này nhiều nhất là hai phút nữa nạn nhân sẽ tử vong.

Thời gian ngắn như vậy, căn bản không có khả năng bức độc ra.

"Mạc Thần Y, thế nào?" - thấy hấn đứng lên, Trần Văn Đình lập tức mong chờ hỏi.

"Cô nương, ta..." - Mạc lão có chút xấu hổ nói - "Thứ ta bắt lực, bệnh nhân nhiều nhất hai phút nữa sẽ chết, không có cách nào cứu"

Diệp Phàm hai mắt híp lại, không trách kiều ngạo, hóa ra quả thật có chút tài năng. Nhưng cũng chỉ là một chút, không hơn.

Trần Văn Đình sắc mặt rất khó xem, tâm tình chìm đến đáy cốc.

Tình cảm hai cô cháu nàng rất tốt, trong nhà ngoài cha mẹ, cô cô là người nàng yêu quý nhất.

Chả nhẽ cô cô hôm nay phải chết tại đây sao?

Nghĩ vậy, đôi mắt nàng hoen đỏ, nước mắt bắt đầu chảy ra.

"Diệp Phàm, còn kịp sao?"

Đúng lúc này, giọng nói của Cung Vô Song phá lệ bình tĩnh vang lên.

"Chỉ cần còn một hơi, liền có thể cứu!"

Diệp Phàm cười nhạt đầy tự tin trả lời, một lần nữa bùng lên hy vọng cho Trần Văn Đình.

(Chương xong)

Tái bút: Ngày mai cùng ngày kia bận kinh hoàng, không chắc có thời gian viết. Có gì sẽ bù chương vào sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

"Diệp Phàm, ngươi nói thật?"

Trần Văn Đình tựa như người chết đuối bám được cọc, hai tay túm chặt lấy tay hấn, phảng phất chi sợ Diệp Phàm lác đầu.

Nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra, Diệp Phàm cười:

"Lập tức ngươi sẽ thấy"

Diệp Phàm tuy ghét bị người khác nghi ngờ, thế nhưng hấn cảm nhận được tình cảm của Trần Văn Đình đối với cô của nàng, cũng không so đo.

Thực ra, hấn khá hâm mộ tình cảm của hai người.

Hắn một đời dài đằng đẵng đến bây giờ, chỉ duy có 7 năm đầu đời được hưởng thụ tình thương của gia gia mình, sau đó chính thức thành đứa cô độc không thân không thích.

"Tiểu tử, đúng là không sợ gió lớn lóc đầu lười" - Mạc lão cười lạnh nói.

Đám đông cũng nháo nhào xì xào, mỗi người một ý kiến.

Có người nói Diệp Phàm hẳn là có phương pháp đặc biệt nào đó mới dám mạnh miệng.

Có người tin rằng Diệp Phàm chỉ đơn giản muốn trang bức, tí nữa động thật liền tưng, đến Mạc Thần Y còn không có biện pháp, làm sao một tiểu tử vất mũi chưa sáo có thể chữa.

Diệp Phàm không buồn phản ứng bất kỳ ai, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra sáu cây kim châm.

Trong nhẫn trữ vật của hấn luôn có kim châm, vừa dùng để cứu người, cũng dùng để giết người.

Trong 90 vạn năm nơi thượng thiên, bên cạnh điên cuồng tăng lên tu vi, hấn cũng học thêm châm cứu cùng đan đạo

Đối với một thế giới tồn tại đan dược, châm cứu nghe có vẻ râu ria, thế nhưng Diệp Phàm biết, có rất nhiều tình huống, đan dược tác dụng thua xa châm cứu, kể cả về mặt trị thương lẫn bạo phát.

Diệp Phàm cầm sáu cây kim châm tại sáu huyệt Bách Hội, Thần Đình, Cưu Vĩ, Khí Hải, Khúc Cốt cùng Ứng Song của bệnh nhân.

Trên thực tế, đây là sáu tử huyệt, hai huyệt đầu sẽ gây chấn rất lớn đến não bộ cùng thần trí, bốn huyệt còn lại gây ngưng trệ khí huyết, tổn thương lục phủ ngũ tạng.

Đương nhiên, hắn không phải thực sự thi châm vào sáu tử huyệt đó, phía trước hắn đã lợi dụng tiên lực bao vây lấy đầu kim, sẽ không trực tiếp tiếp xúc với huyệt đạo.

Hắn đây là đang dùng chương nhãn pháp, trên thực tế với Quỷ Diện Tàn Huyết Độc, hắn chỉ có biện pháp mạnh mẽ dùng tu vi bài độc, lại ôn dưỡng lại các tế bào đã bị hoại tử, kim châm không có gì dùng.

Lúc này hắn đã truyền âm cho Đồng Hoàng Phi Phi nhanh chóng đưa linh lực vào khu trục chất độc trong cơ thể người bệnh.

Lấy tu vi của nàng, tạo ra một cái huyền thuật nho nhỏ để ẩn thân không cho mọi người nhìn thấy rất dễ dàng.

"Tiểu tử, ngươi đây là giết người! Ngươi có biết mình đang làm gì không!?" - Mạc lão giận dữ gầm lên.

Mạc Tư Kỳ đi cạnh gia gia mình nhiều, về châm cứu cũng biết sơ một chút, nàng nhìn thấy Diệp Phàm châm kim liên hoa dung thất sắc mà kêu:

"Các ngươi ngăn hắn lại ngay, hắn đây là loạn châm, hạ kim toàn bộ vào tử huyệt..."

Nàng không cần nói hết lời.

Trần Văn Đình không hiểu châm cứu, thế nhưng tử huyệt là gì thì ai cũng hiểu, nàng sợ hãi nhào tới đẩy Diệp Phàm ra:

"Diệp Phàm, ngươi đang làm cái gì!?"

Diệp Phàm hiển nhiên sẽ không bị một cái nữ tử tay trái gà không chặt đẩy lui, hắn vươn một tay ra ngăn lại Trần Văn Đình, tay kia vẫy một cái.

"Thu châm!"

Sáu cây kim châm chậm rãi lơ lửng bay lên, chính tề rơi xuống tay Diệp Phàm.

"Đợi ba giây sau nàng sẽ tỉnh lại" - hắn quay lại an ủi Trần Văn Đình, để nàng thôi nháo.

Trần Văn Đình nước mắt đảo quanh, gất gao nhìn hắn, mong muốn tìm ra thực hư.

3...

Mạc lão cười lạnh, đến lúc này rồi vẫn còn muốn dối trá, quả thực không thuốc cứu.

2...

"Già thần già quỷ" - Mạc Tư Kỳ hừ lạnh.

1...

"Đây là đâu?"

Một giọng nói yếu ớt vang lên, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Trần Văn Đình nghe được giọng nói quen thuộc này, vội vã ngoái qua, sau đó bật khóc:

"Cô cô, ngươi nhưng hù chết ta!" - nàng lao thẳng vào lòng cô mình, khi cười khi khóc.

Đám đông sững sốt, nhất thời toàn nhà ăn im lặng.

Hai ông cháu Mạc lão, Cung Vô Song cùng Lưu Minh Nguyệt cũng sững sốt.

Vừa rồi Mạc lão còn phán bệnh nhân không đến hai phút sẽ chân chính tử vong, không biện pháp cứu, thế nhưng mà tỉnh lại, ngoài việc bộ dạng hay suy yếu thì da dẻ đã hồng hào trở lại, đốm đen cũng biến mất?

Mạc lão biến sắc, vội vã tiến lại cầm tay bệnh nhân, xem xét kĩ lưỡng.

"Cái này..."

Hắn kinh hãi phát hiện, nạn nhân vừa rồi vốn chúng độc cực kì bá đạo, một số cơ quan đã hoại tử hoàn toàn, vậy mà bây giờ không tìm ra bất kì dấu vết nào, các tế bào trên người nàng sinh cơ bừng bừng, chỉ là cơ thể mất hơi nhiều máu cho nên vẫn ở trạng thái suy yếu.

Hắn hoảng sợ nhìn Diệp Phàm, tiểu tử này là ai, lại có thể có y thuật cao minh như vậy.

"Hắn thực sự chữa khỏi!" - Mạc Tư Kỳ nỉ non nói, ánh mắt không ngừng di chuyển cẩn thận đánh giá lại Diệp Phàm, vẻ mặt không thể tin nổi.

Chính gia gia mình được người tôn xưng là thần y còn không nể hà gì được, thiếu niên trước mắt này tuổi tác rõ ràng còn nhỏ hơn nàng, vậy mà chỉ có sáu châm liền giải quyết.

Hắn cũng không giả thần giả quỷ như nàng tưởng... thao tác gọn gàng nhanh chóng, có thể thấy hắn cực kỳ chắc chắn cùng tự tin vào khả năng của bản thân.

Hắn cùng gia gia nàng chênh lệch, như thiên cùng địa.

...

Mạc lão lúc này tâm tình so với cháu gái mình không tốt hơn chút nào.

Châm kim tại sáu tử huyết, lại có thể giải độc cứu người!?

Nhớ tới bản thân mới đây còn trào phúng Diệp Phàm, kêu hắn là cuồng vọng cùng vô tri, Mạc lão cảm giác mặt mình nóng bừng, xấu hổ không dám ngẩng mặt lên nhìn người.

Dù vậy, lòng tò mò cùng niềm chấp nhất với y thuật làm hắn không thể làm vậy.

Hắn bị châm pháp vừa rồi của Diệp Phàm gây đảo lộn thế giới quan.

Chỉ cần là người có chút hiểu biết liền rõ, cơ thể con người có 36 tử huyết, chỉ cần tác động mạnh là có nguy cơ gây ra tử vong.

Mặc dù trong châm cứu, để cứu trị một số bệnh đặc biệt, bác sĩ hi hữu vẫn sẽ thi châm tại tử huyết, thế nhưng điều này yêu cầu bác sĩ không những phải hiểu rõ bệnh tình mười phần, cùng với thông thực kinh lạc cùng huyết đạo trên cơ thể. Mà để có thể đạt được cảnh giới như vậy, có ai không phải dùng 40-50 năm thực hành làm kinh nghiệm.

Lại nhìn Diệp Phàm, nhiều nhất mới đầu hai mươi.

Đừng nói tới châm pháp hắn dùng toàn bộ hạ châm đều là tử huyết, mà còn liền một lúc sáu cái.

Cái này mới chân chính gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

Châm pháp này, cảnh giới thi châm này...

Thế mới biết, người ta cũng không phải cuồng vọng cùng không biết trời cao đất dày, mà hắn thực sự không có tư cách bái Diệp Phàm vi sư.

Hít sâu một hơi, Mạc lão tiến tới trước mặt Diệp Phàm, khom lưng thi lễ

"Diệp Thần Y, là ta không biết trời cao đất dày, không biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, còn mong người..."

"Dù sao chuyện đã qua đi, cho nó đi thôi" - Diệp Phàm khoát tay, lập tức Mạc lão cảm nhận được một cỗ năng lượng ngăn cản không cho hắn khom lưng xuống.

Diệp Phàm nhìn thấy Mạc lão coi như còn có quyết đoán, không sợ mất mặt mũi, biết đạo lý cảm được thì cũng buông được, đạt giả vi sư... cũng liền để việc này trôi đi.

Dù sao, hắn cũng là gia gia của Mạc Tư Kỳ, lại muốn làm quá lên, sau này khó mà đối mặt với nàng.

"Còn xin Diệp Thần Y cho phép ta bái ngài vi sư!"

Mạc lão vừa rồi không tài nào cúi được người, biết đấy là do Diệp Phàm làm.

Thấy hắn thần kỳ khó lường như vậy, Mạc lão lại càng thêm quyết tâm bái sư.

"Ta nói là lời thực, người còn không có tư cách bái ta vi sư" - Diệp Phàm đạm mạc nói.

Đám đông nhìn đến Mạc lão nhận thua, sau đó xin làm đệ tử của Diệp Phàm, còn chưa kịp phản ứng lại đây, lập tức liền nghe được câu trả lời của Diệp Phàm

Từ chối!

Không có tư cách!

Đám đông nhao nhao bất bình, có thể y thuật người thực cao siêu tận trời, dù vậy cũng không cần trang bức được không?

Cung Vô Song trong lòng cũng khiếp sợ, rốt cục Diệp Phàm tầm mắt cao như thế nào mới có thể nói ra được lời này?

Mạc lão là ai? Là người được khắp nơi trên dưới công nhận là Mạc Thần Y, vậy mà còn không có tư cách làm đệ tử của hắn?

Khác với quần chúng, nàng cảm nhận được, Diệp Phàm không phải trang bức, mà là nói thật, từ đôi mắt đậm mạc không để tâm tới bất kỳ đồ vật gì là có thể thấy.

Trái ngược với nàng, Cung Hàn Nguyệt cảm thấy Mạc lão muốn bá Diệp Phàm vì sư quả thực là trào cao, phải biết ngay cả ở thượng thiên, nơi Tiên Giới, hắn liền một cái đệ tử, mà đệ tử hắn tu vi đến thời điểm hắn trở về Địa Cầu đã là Ngưng Mệnh Cảnh, hàng thật giá thật một cái Tiên Đế.

Bản thân Mạc lão nghe xong những lời này một lần nữa, cũng không tức giận, mà là trầm mặc.

Mạc Tư Kỳ thấy gia gia mình bị thẳng thừng từ chối, vừa định mở miệng nói cái gì đó thì lại nghe được tiếng Diệp Phàm tiếp tục:

"Tuy vậy, người ta chỉ gian có chút duyên phận, cần thiết ta có thể chỉ điểm người một vài"

Duyên phận, ý chỉ Mạc Tư Kỳ.

Diệp Phàm đây là nể tình Mạc Tư Kỳ một đời trước, nếu không nói thật Mạc lão trình độ không vào được pháp nhãn của hắn, hắn không có thời gian để đi chỉ điểm.

Mạc lão ngẩn người, thế rồi mừng hóm.

"Đa tạ Diệp Thần Y chiếu cố"

Chỉ cần có thể tăng lên châm thuật, làm đệ tử hay làm không với hắn kì thực không quan trọng.

Mạc Tư Kỳ vốn còn định nói chuyện, thấy gia gia mình cao hứng như đứa trẻ có món đồ chơi mới, lập tức ngốc.

Không được làm đệ tử, chỉ được chỉ điểm một vài mà gia gia vui đến vậy sao?

"Ta có đặt phòng VIP số 1, nếu Diệp Thần Y cũng các cô nương đây không ngại, chúng ta liền qua đó"

Mạc lão nhú mày, nhìn đám đông vẫn đang kẻ ngó người nghiêng, thực phiền.

(Chương xong)

Hôm nay tàu bị trễ giờ, ngồi tại chỗ đợi may mắn gõ kịp một chương.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Võ giả cùng tu sĩ

Hai cô cháu Trần Văn Đình lễ phép từ chối, sau đó rời đi.

Tuy nói Diệp Phàm đã chữa khỏi, hai người để cho an tâm vẫn muốn đi bệnh viện kiểm tra toàn diện một lần.

Đối với điều này, Diệp Phàm cũng không bắt nạt, nhân chi thường tình sao.

Lưu Minh Nguyệt cũng không tiện tham gia cùng Diệp Phàm bốn người, nàng cho Cung Vô Song một cái ôm tạm biệt, sau đó cũng đi theo Trần Văn Đình.

Về phần Lan Vi, nàng sẽ phụ trách báo tin.

...

Trong phòng VIP số 1.

"Diệp Thần Y, châm pháp vừa rồi ngài dùng, toàn bộ hạ châm tại tử huyệt, vậy làm sao..."

Mọi người vừa mới an vị tại chỗ, lập tức Mạc lão không nhịn được mở miệng hỏi.

Trong tất cả những điều nghi vấn, đây là việc hấn quan tâm nhất.

Diệp Phàm đoán được kiểu gì Mạc lão cũng sẽ hỏi vấn đề này, cũng đã sớm nghĩ cách giải thích:

"Cổ nhân có một đạo lý: Vật cực tất phản. Châm pháp vừa rồi không sai biệt lắm dựa vào đạo lý này, lấy tử vì sinh"

Mạc lão ánh mắt sáng ngời, như có điều hiểu ra.

"Vật cực tất phản... tại Tử môn tìm lấy Sinh môn, tìm đường sống trong chỗ chết... Diệu! Thật là diệu a!" - hấn không nhịn được ca ngợi.

Diệp Phàm tròn mắt, người thật là hiểu được, ta căn bản nói phét cho qua chuyện a...

Ít nhất, Mạc lão sau đó không còn nhắc lại vấn đề hạ châm nữa, mà quay sang tò mò chuyện khác.

"Diệp Thần Y, ban nãy ngài sử dụng chính là lấy khí ngự châm?"

Diệp Phàm không trả lời, nhất niệm chỉ gian, trên tay hấn liền xuất hiện một cây kim châm.

Thoáng đưa vào một chút tiên lực, cây châm trong lòng bàn tay hấn từ từ dựng đứng.

Nhìn thấy vậy, Cung Vô Song trong mắt xẹt qua một tia kinh diễm, còn Mạc lão lại là kích động khó nén, thiếu chút nữa nhảy tới mà ôm lấy Diệp Phàm.

"Thật là lấy khí ngự châm... Chà nhẽ, Diệp Thần Y còn là một vị đại tông sư!? Không thể nào, chà nhẽ... cái này... là trong truyền thuyết linh lực? Tiên nhân thủ đoạn?"

Mạc lão đã từng đọc qua một cuốn châm pháp cổ, trong đó có nhắc đến chỉ có linh lực do thần tiên nắm giữ mới có thể chân chính lấy khí ngự châm, nội lực do võ giả luyện ra chỉ có đến cảnh giới đại tông sư mới có thể sử dụng nội lực thành thạo để miễn cưỡng ngự châm.

"Đại tông sư!?" - Diệp Phàm như rơi mây - "Đó là cái gì?"

Hấn đã từng hỏi qua Đông Hoàng Phi Phi tông sư là gì, thế nhưng nàng cũng không biết chi tiết.

Trong đạo thống tu tiên ở Địa Cầu không tồn tại cảnh giới này.

Vậy mà hiện tại, hấn lại nghe được Mạc lão nhắc đến cụm từ đại tông sư, đến chín phần mười khẳng định liên quan đến tông sư, là một loại phân chia nào đó không thông dụng.

"Diệp Thần Y không biết võ đạo lực cảnh?"

Diệp Phàm lắc đầu, ra là lấy võ nhập đạo, con đường tu luyện này hấn có biết đến, chỉ là từ khi bước vào con đường tu tiên đến giờ, hấn chưa nhìn thấy ai thành công lấy võ nhập đạo đạt được thành tựu khả quan, tất cả đều không đủ tuổi thọ để đột phá tới cảnh giới cao hơn.

Hấn cũng không tiếp xúc với võ tu, do vậy không biết cũng là dễ hiểu.

"Võ đạo lực cảnh chia làm Học Đồ, Đại Sư, Tông Sư, Đại Tông Sư, Thiên Sư, Thần Sư. Cảnh giới Học Đồ chú trọng rèn luyện thân thể, tăng lên lực lượng của mình đến mức cực hạn. Điểm cực hạn này tùy thuộc vào khả năng của mỗi người, hay còn được gọi là tư chất. Sau khi đã đến mức cực hạn, nếu thành công hình thành một tia nội lực, sẽ chính thức chuyển thành Đại Sư. Tông Sư là cảnh giới khi đó võ giả có thể sử dụng nội lực trong cơ thể phóng ra ngoài, còn gọi là nội lực ngoại phóng, vô hình giết người. Sau đó là Đại Tông Sư, để đạt được cảnh giới này thành công, phải có thể kéo dẫn nội lực ngoại phóng thành những tia mỏng manh như sợi tơ mà lại không bị tan vỡ. Đến cảnh giới này, võ giả có khả năng khống chế nội lực cực mạnh, hầu như có thể tránh việc nội lực lãng phí, mà đạt đến cảnh giới đại tông sư, võ giả sẽ không sợ súng đạn. Hai cảnh giới sau lão phu không có cơ hội được tiếp xúc đến, do vậy cũng không rõ thực sự con người có thể luyện võ đến mức đi sơn đảo hải, quyền toái ngàn hà thật hay không"

Mạc lão trầm ngâm kể ra, chỉ gian ánh mắt không thiếu nhìn xem thái độ của Diệp Phàm, thế nhưng tất cả những gì hấn nhìn ra là một mảnh đạm mạc, không hề không nộ.

Nói chính xác hơn, trong cả bốn người bọn họ, nếu có ai cảm xúc dao động nhiều nhất, đó chính là Cung Vô Song, thế nhưng đó cũng chỉ là một thoáng ngạc nhiên lướt qua đôi mắt, sau đó là về tò mò quay sang nhìn Diệp Phàm mà thôi.

Hấn không biết Diệp Phàm vô tri vẫn là tài cao gan lớn, dù sao hấn hy vọng là người sau.

Mạc lão sống hơn nửa đời người, là cái nhân tình, cũng không gấp gáp tìm hiểu, hắn biết chỉ dựa vào một tay châm pháp của Diệp Phàm đã đáng để hắn kết cái thiện duyên, cái này chỉ kiếm không bởi.

Còn vì sao hắn thà rằng nghĩ đến Diệp Phàm nắm giữ tiền nhân thủ đoạn cũng không cho rằng Diệp Phàm là một cái đại tông sư, rất đơn giản.

Người bình thường, cho dù có luyện võ từ nhỏ, đạt đến cảnh giới đại sư cũng phải 35 tuổi, muốn chạm cột mốc Tông Sư, không có 60-70 tuổi không được.

Không cần nhắc đến cảnh giới Đại Tông Sư.

Người xuất thân từ võ đạo thế gia, dù có là thiên chi kiều tử, lại được gia tốc dốc lòng bồi dưỡng, 18 tuổi đạt tới Đại Sư đã là ghê gớm lắm, có hy vọng trước 30 tuổi đánh vào cảnh giới Tông Sư.

Cháu gái mà hắn hết sức cưng chiều, cũng chính là Mạc Tư Kỳ, hồi nhỏ được một vị Đại Tông Sư nhìn trúng, mang đi nơi rừng sâu hoang vu luyện tập, hiện tại đã 24 tuổi, nửa bước Tông Sư.

Hai năm trước khi trở lại đô thị, Mạc Tư Kỳ bại lộ cảnh giới lập tức bị vinh danh là "võ đạo nữ nhi", trở thành chứng tinh phùng nguyệt, không biết bao nhiêu công tử thế gia hàng ngày mang quà tới cầu thân.

Nói như vậy ý chỉ, dù là người xuất sắc nhất mà Mạc lão biết, tại tuổi của Diệp Phàm có thể đạt được tới cảnh giới Đại Sư đã đủ khủng bố, Tông Sư là chuyện viễn vông, mà Đại Tông Sư thì... ha ha.

"Ra vậy" - Diệp Phàm ánh mắt có điều suy nghĩ, hắn nhìn về phía Mạc Tư Kỳ - "Vậy không biết Mạc tiểu thư tu võ tới cảnh giới nào?"

"Người có thể nhận ra ta là võ giả!?" - Mạc Tư Kỳ giật mình, hai mắt gắt gao nhìn Diệp Phàm.

Trong tình huống bình thường, nếu nàng thu liễm khí thế mà vẫn bị người khác nhận ra, chỉ có hai khả năng, hoặc là người sau trước đó đã biết nàng là võ giả, hoặc là người sau cảnh giới ngang bằng hoặc siêu việt nàng.

Đối với một người võ đạo lục cảnh cũng không am hiểu như Diệp Phàm, khả năng đầu tiên cơ hồ có thể loại bỏ.

Mà khả năng sau... Mạc Tư Kỳ có chút sợ hãi nhìn Diệp Phàm.

Mạc lão cũng liền cứng người lại, trong lòng thầm than, còn tưởng mình xem hắn đã đủ cao, hóa ra vẫn là xem nhẹ người thanh niên này.

"Người nói đi" - Diệp Phàm cười nhạt.

"Còn xin mạn phép hỏi Diệp công tử cảnh giới hiện tại là gì?" - Mạc Tư Kỳ thăm dò.

Diệp Phàm lắc đầu:

"Ta không phải võ giả, mà là tu sĩ. Cảnh giới của võ giả không thể áp dụng được với ta. Nếu miễn cưỡng muốn so sánh... Tông Sư đi"

Tông sư lấy tiêu chí vì nội lực ngoại phóng, Diệp Phàm cũng có thể dùng tiên lực ngoại phóng, mà so sánh về uy lực, tiên lực khẳng định xa xa siêu việt nội lực.

Hắn thậm chí có thể không sợ súng đạn giống như Đại Tông Sư mà Mạc lão mô tả, chỉ là hắn chưa tiếp xúc qua Tông Sư võ giả cùng Đại Tông Sư võ giả, vì để đảm bảo, hắn vẫn giấu diếm thực lực của mình.

Dù vậy...

"Tông sư!?!"- Mạc Tư Kỳ không nhận được hô to - "Làm sao có thể?"

Diệp Phàm duỗi ra một ngón tay, búng nhẹ một cái, một sợi tiên lực hóa làm đao chém đứt vài sợi tóc của Mạc Tư Kỳ, khiến nàng hoảng hốt nhảy ra khỏi chỗ ngồi.

Thấy vậy, hắn hơi nhếch miệng cười, trong lòng có một cảm giác khoái trá không ai biết.

Kiếp trước, Mạc Tư Kỳ tốt với hắn thật, thế nhưng bất nạt cũng không thiếu.

Lúc này đây, có thể thoáng trêu chọc ngược lại nàng một chút, Diệp Phàm đảo cũng vui vẻ

"Diệp Thần Y nói người là một tu sĩ, nói vậy truyền thuyết là có thật? Người vừa rồi dùng là linh lực?"

Mạc lão hít thật sâu một hơi, không nghĩ đến hắn bừa đoán mà thành sự thật.

"Có thể cho là vậy... Vẫn là ăn trưa đi." - Diệp Phàm vẫy vẫy tay, không giải thích nhiều hơn liền kết thúc đề tài.

Cung Vô Song đang ngồi cạnh hắn đây.

Hắn không định vội vã như vậy làm cho nàng tiếp xúc quá nhiều đến tu tiên giới, thế nhưng trong nhà có đến ba người đều là tu sĩ, muốn giấu diếm hoàn toàn là điều không thể.

Vì vậy, Diệp Phàm mới tính toán thông qua việc trả lời Mạc lão cùng Mạc Tư Kỳ cung cấp cho Cung Vô Song một chút tri thức về sự tồn tại của một số nhân vật tương như chỉ có trong phim truyện, để nàng khỏi tự nghĩ quá nhiều mà thôi.

Mạc Tư Kỳ còn định gặng hỏi điều gì, liền bị Mạc lão kéo tay, nhẹ lắc đầu ra hiệu.

Hắn nhận ra Diệp Phàm không muốn tiếp tục dây dưa về vấn đề này.

...

Bữa ăn trưa êm ả diễn ra.

Mạc lão dù một bụng muốn nói nhưng cũng không lăm lờ thêm, yên lặng thưởng thức đồ ăn

Ấn tượng của Diệp Phàm với Mạc lão có chút đổi mới, xem ra đây cũng là một con cáo già, không đơn giản chỉ là một cái lão bất tử thích lên mặt dạy đời.

Trên bàn ăn đa số là tiếng trò chuyện của chúng nữ cùng Mạc Tư Kỳ.

Mấy nữ lời qua tiếng lại, đến cuối buổi liền đã lấy tỷ muội để xưng hô.

Trước khi tách ra, Mạc Tư Kỳ chủ động xin số điện thoại di động của Diệp Phàm.

"Ta không có"

Hắn thoáng giật mình, ở tu tiên giới tu sĩ dùng ngọc giản truyền tin, di động thứ này không tồn tại, hắn cũng 90 vạn năm rồi chưa chạm vào.

"Người cứ gọi qua nàng là được" - hắn chỉ Cung Vô Song.

"Đợi lát nữa chúng ta đi mua cho ngươi một chiếc" - Cung Hàn Nguyệt vô ngữ nhìn hắn, không thấy thiếu nữ Ma Đế ta đây còn dùng sao??

Mọi người chào tạm biệt nhau, sau đó Diệp Phàm bốn người lấy Đông Hoàng Phi Phi nhảy nhót dẫn đầu tìm một cửa hàng bán điện thoại di động gần đây.

Trên đường đi, Cung Vô Song chợt sâu kín hỏi:

"Diệp Phàm, y thuật của ngươi thật sự rất lợi hại sao?"

"Là hỏi về bệnh tình của gia gia đúng không?"

Diệp Phàm quay lại ôn nhu nhìn nàng. Hắn không mất bao tâm tư liền có thể đoán ra nàng muốn cái gì.

"Àn"

Cung Vô Song thấy hắn nói trúng tâm tư của mình, đảo cũng không ngượng ngừng hay ngạc nhiên, thừa nhận.

Cung Thiên Vũ ồm nặng, đó cũng không phải là điều bí mật gì, cũng vì vậy hiện tại Cung gia mới bị nhiều gia tộc khác nhắm vào.

"Yên tâm đi thôi, cuối tuần này ta bồi ngươi về một chuyến, cho gia gia chữa bệnh"

Diệp Phàm cười lạnh.

Hắn còn phải về đó, để vạch trần bộ mặt của hai vợ chồng Cung Ngọc và Tô Hàn.

Cung Vô Song gật đầu, trong lòng một mảnh ảm áp.

Ma xui quỷ khiến thế nào, thiếu nữ khề thỉnh linh vườn người, để lại trên má nam nhân một dấu ấn mềm mại.

"Đây không phải lời cảm ơn"

Một nụ cười hiếm thấy nhợt nhạt xuất hiện, như gió xuân thổi về, hòa tan cái băng giá mùa đông.

(Chương xong)

Tái bút: Mình thực sự xin lỗi những ai theo dõi truyện mình viết, nhưng quả thật mấy hôm nay mình mới chuyển tới nơi mới, gặp vấn đề trong việc nhà cửa, không có thời gian viết truyện. Mình sẽ cố giải quyết xong vấn đề trong tuần này, tuần sau mình sẽ bù chương. Mong mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Sát thủ Chạng Vạng

Diệp Phàm lấy tay sờ sờ má, nhìn bóng người man diêu là lướt đang chạy chỏi chết phía trước, có chút khiếp sợ.

Hắn đương nhiên biết Cung Vô Song tính cách không phải là vẻ ngoài lạnh băng như vậy, chỉ vì sức ép từ gia tộc lên vai nàng làm nàng buộc phải tạo ra một lớp vỏ nguy trang cự người ngăn dậm để tự bảo vệ mình.

Thế nhưng, mưa dần thấm lâu, nàng nguy trang nhiều ngày như vậy bản thân sẽ có sự biến đổi, trở nên lạnh tình hơn, ít cười nói hay bộc lộ cảm xúc.

Diệp Phàm trăm triệu không nghĩ tới, Cung Vô Song sẽ bất thành linh to gan vậy.

...

Buổi tối hôm đó, Cung Vô Song luôn tìm cách né tránh Diệp Phàm, ngay cả lúc ăn cũng chỉ miễn miễn cưỡng cưỡng gắp vài dĩa, sau đó chạy biến lên tầng, lấy lý do một ngày đi chơi mệt mỏi, về phòng nghỉ sớm.

Nhìn biểu tình nữ nhân như vậy, Diệp Phàm cười to.

"A, mắc cỡ chết người!" - giấu mặt mình trong chiếc gối mềm mại, Cung Vô Song khuôn mặt đỏ bừng.

Nàng cũng không biết lúc đấy trong đầu mình nghĩ gì, thế nhưng lại có loại động tác đó công khai trước mặt thiên hạ.

Chả nhẽ mình thực sự đã hơi thích Diệp Phàm?

Cung Vô Song vớ lấy tờ giấy chứng hôn để trên mặt tủ cạnh giường, mân mê nhìn.

Àn, còn thiếu bộ ảnh cưới.

A! Không đúng! Ta đang nghĩ gì thế này!

Quảng tờ giấy xuống đất, Cung Vô Song lại rúc đầu vào trong gối, lăn qua lăn lại.

Không biết bao lâu, nàng mới bình tĩnh, khôi phục lại vẻ mặt lạnh băng của mình, cẩn thận cầm tờ giấy chứng hôn từ dưới đất lên, ngăn ngăn đặt ở trên mặt tủ.

...

Đêm đến, Diệp Phàm hai tay chấp lưng, đứng ngoài ban công nhìn lên không trung.

Hắn nhớ không nhầm, hai ngày nữa là ngày gia gia mất.

90 vạn năm rồi xa Địa Cầu, hắn không có cơ hội viếng thăm gia gia mình.

Nhớ lại gia gia, hắn lại cảm khái muôn ngàn.

Nếu hắn tiến vào thời không chi lộ, cố gắng tiến nhiều thêm 12 năm nữa, hắn đã có thể gặp được gia gia mình thêm một lần.

Bằng năng lực của hắn, đưa gia gia vào con đường tu tiên, thoát tuổi thọ với thiên địa không khó.

Chỉ là bản thân hắn cũng không hiểu vì sao, khi hắn mong muốn đảo ngược thời gian, mốc thời gian hắn nghĩ đến lại là khi lãnh chứng với Cung Vô Song.

Hắn hoàn toàn như đã lãng quên mình có một cái gia gia, cho đến tận khi đã trở về.

"Tỷ phụ, người làm sao vậy, sắc mặt trông thật khó coi."

Cung Hàn Nguyệt từ sau tiến tới, ăn mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa mỏng màu tím nhạt, phối hợp với mái tóc của nàng dưới ánh trăng trông có vẻ thật kì ảo, yêu kiều, lại cao quý. Khuôn mặt kiều mị, ngũ quan tinh xảo, trông nàng lúc này không khác gì một đóa hoa quýnh đang nở rộ dưới ánh sáng bạc lung linh huyền bí.

Nàng đi đến bên người Diệp Phàm, từ phía sau ôm lấy hắn.

Diệp Phàm nghe thấy Cung Hàn Nguyệt gọi mình, có chút vô ngữ.

Hôm nay nàng dường như gọi hắn là tỷ phu đến nghiện, đến lúc này vẫn mở miệng ra là một ngụm tỷ phu.

"Người đang lo điều gì? Là Thần giới, là Âm Dương Phủ, là Đông Hoàng Thái Nhất, là thời không chi lộ...?"

Đôi môi của nàng dán sát vào tai Diệp Phàm, hơi thở phảng phất gây ngứa, từ người tỏa ra hương thơm nhàn nhạt của hoa hồng.

Nàng nói ra một loạt sự kiện hai người gặp phải trong vòng ngắn ngủn có ba ngày nay. Hiển nhiên, đối thành bất kỳ ai, trong ba ngày gặp được nhiều bí ẩn còn hơn cả vạn cái tuổi nguyệt trên thương thiên, chắc chắn sẽ thấy phiền muộn.

"Hay... vẫn là nữ nhân?" - Cung Hàn Nguyệt nghịch ngợm cười, hai tay không tự chủ ôm chặt Diệp Phàm hơn một chút.

Không phải nàng sợ Diệp Phàm sẽ bỏ nàng, chỉ là nhắc tới nữ nhân, bản năng khiến Cung Hàn Nguyệt ôm chặt nam nhân của mình một chút, để cho hắn thấy mình cũng thâm ái hắn, lại để nhắc nhở hắn, cái ái của nàng đã giấu kín vài chục vạn năm mới được bộc lộ.

"Đều không phải" - Diệp Phàm quay người lại, đứng đối diện với nàng, lấy một ngón tay quét quét chiếc mũi quýnh của nữ nhân.

Hắn không thiếu kinh nghiệm tình trường, liền đoán được nữ nhân muốn biểu lộ điều gì.

Ôm lấy Cung Hàn Nguyệt vào trong lòng, Diệp Phàm ngửa đầu nhìn sao trời lấp lòe trong đêm:

"Hai ngày nữa, ta phải đi thăm mộ gia gia một chuyến"

Một cơn gió đêm vô tình thổi qua, Cung Hàn Nguyệt rúc người càng mau.

Nàng cũng không thấy lạnh, chỉ là muốn làm vậy.

"Dẫn ta đi"

Nói rồi, nàng bá đạo ném Diệp Phàm rơi xuống giường, nhảy lên trên.

"Đêm nay ta muốn làm kỹ sĩ"

Cung Hàn Nguyệt vươn cái lưỡi nhỏ ra liếm liếm đôi môi, đầy dụ hoặc.

...

Một đêm yên tĩnh, trừ phòng của ai đó.

Tĩnh mịch.

Diệp Phàm hai tay chấp lưng đi lại vô định.

Hắn hôm nay chỉ là nghĩ đi dạo, cùng tâm cảnh không có quan hệ.

Đêm qua, tuy không tu luyện gì, thế nhưng sau khi mây sơn vân vũ, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt lợi dụng công pháp, tu vi đều có điều tinh tiến.

Diệp Phàm lúc này đã mở ra được Hoạt mạch, Tử mạch, Dung mạch mỗi loại 10 đầu, cảnh giới đột phá lên Thông Mạch Cảnh trung kỳ, chiến lực của hắn siêu việt Thông Mạch Cảnh tu sĩ, sánh ngang với Ngưng Khí Cảnh tiền kỳ, bởi lẽ hắn không giống Thông Mạch Cảnh tu sĩ thông thường, không thể nội lực ngoại phóng.

Hắn mạnh mẽ lấy cảm ngộ thiên địa có thể điều động được một tia nhỏ thiên địa linh khí chuyển hóa vì tiên (ma) lực.

Từ biểu tình hôm qua của Mạc Tư Kỳ, hắn cũng có thể đoán được, Tông Sư cảnh giới của võ giả sẽ tương đương với Ngưng Khí Cảnh.

Diệp Phàm cứ thế rảo bước, bất tri bất giác liền tới bên suối nước nóng.

"Có sát khí"

Hắn nhú mày, cảm giác được phía bên trái mình đang có một luồng sát khí.

Diệp Phàm kinh nghiệm đầy mình, đối với sát khí thực mẫn cảm, nhanh chóng xác định được đây là có người muốn lấy mạng hắn.

"Thú vị" - khoe miệng hắn nhếch lên một nụ cười - "Không biết lại là con ruồi nào muốn tiếp cận Vô Song?"

Sai phái sát thủ đến giết chết Diệp Phàm, tám chín phần mười lại là công tử gia tộc nào đó muốn chiếm hữu Cung Vô Song.

Hắn vờ như không phát hiện, xoay người đi vào cánh rừng nhỏ gần đó.

Trời lúc này là chạng vạng sáng, trong rừng tối sáng không đều, là hoàn cảnh cực kỳ thích hợp để ám sát.

Diệp Phàm vừa đi vào trong rừng, lập tức phát hiện sát khí càng nùng liệt hơn.

"Chuẩn bị ra tay sao?"

Vèo!

Hắn vừa tự nhủ thầm xong, từ sau lưng lao tới một cái phi tiêu.

Cái phi tiêu này cả thân ánh bạc, duy nhất phần đầu là màu đen, hiển nhiên có người đã bôi thuốc độc lên đây.

Phi tiêu xé gió bay đi, kêu ong ong.

Diệp Phàm phảng phất không phát hiện ra, chờ đến khi phi tiêu chỉ còn chút nữa sẽ đâm trúng người, thân thể liền nghiêng sang phải, cánh tay vuron ra, tinh chuẩn cầm lấy đuôi ám khí.

"Là nọc độc của rắn hổ mang" - hắn thoáng ngửi liền nhận ra tên của thuốc độc bôi trên đầu phi tiêu.

Àn? Chẳng nhẽ sát thủ này đi giết hắn vì hôm qua hắn đã cứu chữa cô của Trần Vân Đình?

Không đúng, nếu vậy thì người này chắc chắn biết hắn đến Quỷ Diện Tàn Huyết Độc còn có thể chữa trị, sẽ không sử dụng loại độc hạ tam lạp (thấp kém) này.

Nhất thời, Diệp Phàm có chút không biết nên phán đoán theo hướng nào.

Xem ra, cần phải hảo hảo tra hỏi một phen.

Vèo! Vèo! Vèo!

Liên sau đó, lập tức có ba cây ám khí khác xé gió lao tới, phân biệt nhắm vào ba điểm yếu trên của thể con người là trái tim, yết hầu cùng trán.

Diệp Phàm xoay hẳn người lại, khoát tay một cái, ba chiếc phi tiêu ảm đạm rơi trên mặt đất.

"Không cần giấu đầu lộ đuôi, ta không có kiên nhẫn chơi với ngươi, vẫn là xuất hiện đi."

Hắn đạm mạc lên tiếng, tiện tay cầm chiếc phi tiêu trong tay ném trả về một phía.

"Không thể nào, ngươi không phải chỉ là một cái thiếu niên tay trái gà không chặt sao, làm sao có thể chặn một loạt ám khí của ta?"

Một người mặc hắc y nam tử lao ra từ phương hướng Diệp Phàm vừa phóng trả phi tiêu, sừng sốt hỏi.

Nam tử này cơ thể gầy gò, cao chừng một mét bảy. Hắn trên mặt che một miếng khăn đen, chỉ để lộ duy nhất con mắt đen lấp lóe quang mang kinh ngạc.

"Là ai phái ngươi tới, tâm tình của ta hôm nay không kém, có thể tha cho ngươi một cái mạng"

Diệp Phàm nhàn nhạt nói, đối với câu hỏi của sát thủ làm như không nghe thấy.

"Đồng dạc! Tuy ta không biết vì cái gì ta cảm giác ngươi thực tà hồ, chắc chắn hôm nay ngươi hẳn phải chết. Trước khi ngươi chết, ta sẽ cho ngươi biết, người giết ngươi kêu Chạng Vạng"

Chạng Vạng vẻ mặt đầy kiêu ngạo mà nói.

"Ta không có hứng thú nhớ tên con kiến" - Diệp Phàm khinh thường lắc đầu - "Cho ngươi một cơ hội cuối cùng để nói chuyện"

Chạng Vạng cảm giác bị sỉ nhục.

Hắn trên thế giới cũng có chút danh khí, cái tên Chạng Vạng tốt xấu cũng được xếp trước 10 trong bảng xếp hạng sát thủ Lạc Việt, trước 100 trên toàn thế giới, vậy mà bây giờ có người dám kêu hắn là con kiến, người này còn là mục tiêu ám sát của hắn.

Vì mặt mũi, có muốn nhân cũng không được, nếu không có người biết chuyện hôm nay, về sau còn ai muốn tìm tới hắn làm việc.

"Tiểu tử, ngươi tìm chết... A!"

Chạng Vạng mới chỉ nói đến đây, hai mắt liền tròn tròn, dường như nhìn thấy điều kinh khủng nhất trên đời.

Diệp Phàm từ lúc nào đã được trước mặt hắn, một tay nhẹ nhàng tóm lấy yết hầu Chạng Vạng nâng lên như xách một con gà.

Chạng Vạng vội vàng lấy hai tay bám trụ một bàn tay của Diệp Phàm, để hắn không xiết cổ mình.

"Không cho ngươi xem chút tình hình thực tế, ngươi còn tưởng mình ngu bực lắm!"

Diệp Phàm vừa nói vừa thông thả nắm chặt bàn tay.

Bàn tay Diệp Phàm như một cái lưỡi hái của Tử Thần chậm chậm đặt lên yết hầu Chạng Vạng, mặc cho hắn dùng sức chín trâu hai hổ để giấy dựa vẫn không nhúc nhích mấy.

Mất nhìn thấy cái chết sắp cận kề mình, Chạng Vạng không nhịn được hét lên:

"Tiểu tử, ngươi có giỏi thì giết ta đi. Chạng Vạng chia sáng cùng tối, chúng ta liền cũng có hai người. Ngươi cứ việc giết ta, sau đó liền nhét xác cho nữ nhân của mình. Ta chết có nữ nhân của ngươi bồi đoạn đường xuống hoàng tuyền, không lỗi, không lỗi... Ha ha ha"

Hắn cuồng tiếu, hai tay không còn cố gắng dùng sức, từ bỏ chống cự.

Hắn đang đánh cược, hắn đánh cược Diệp Phàm sẽ lập tức chạy về nhà cứu nữ nhân của mình.

"Ngu ngốc"

Diệp Phàm trong mắt hiện lên một vết sát khí.

Hắn hận nhất là đối phương dám động đến người nhà của hắn.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tâm ma sơ hiện

Vốn Chạng Vạng có thể an ổn lâu thêm một lúc, thế nhưng từ khi hắn mở miệng lấy nữ nhân đe dọa Diệp Phàm, hắn đã chú định đánh cược sai.

Cái giá phải trả cho sự sai lầm đôi khi không chỉ đơn giản là cái chết.

Chết, đáng sợ, nhưng không khổ.

Sống không bằng chết, không những đáng sợ, còn cực độ thống khổ.

Không nhắc đến thì thôi, Chạng Vạng vừa mở miệng ra, một loạt những kí ức Diệp Phàm trở mắt nhìn nữ nhân, cùng huynh đệ của chính mình chết vì hết lý do này đến lý do khác ủa về.

Chính những kí ức này là tâm ma của Diệp Phàm, là thứ khiến hắn không tiếc bỏ công sức cũng phải đảo nghịch thời không, mở ra lộ để trở về.

Đôi mắt Diệp Phàm lập tức xung huyết, đỏ ngầu.

Hắn đang cố gắng để không bị lạc vào tâm ma của chính mình.

Hắn có chút không kìm chế được mình, sát khí lần lượt tỏa ra.

Tuy Diệp Phàm tự phế tu vi, chiến lực đã không còn một phần vạn thời đỉnh phong, thế nhưng sát khí lại không vì vậy biến yếu đi.

Nó là hàng thật giá thật sát khí của một vị Tiên Đế sống qua 90 vạn năm, dưới tay máu tươi vô số kẻ.

Chạng Vạng cảm thấy chút sát khí của bản thân chỉ là một giọt nước, trong khi Diệp Phàm là cả một đại dương bao la.

Thậm chí, hắn còn có cảm tưởng, thứ sát khí dày đặc này sắp ngưng thực, hóa thành một phen lưỡi hái gọt phẳng đầu hắn.

Giây phút này, Chạng Vạng mới chợt bừng tỉnh, phát hiện ra trước mặt mình căn bản không phải là người, mà là Ma Vương nơi Cửu U Địa Ngục.

Rốt cục là ai! Là ai dám đem thông tin sai lệch một trời một vực đưa cho hắn, để hắn táng thân tại nơi này!

Chạng Vạng gào thét trong lòng.

Diệp Phàm bắt chợt thả tay, làm hắn rơi như con rối xuống đất.

Trước sát khí khủng bố của Diệp Phàm, hắn khẳng định mình chỉ cần dám nhúc nhích liền sẽ chết nhanh hơn.

Chạng Vạng đoán là đúng, thế nhưng điều này không khiến hắn có kết cục tốt hơn.

"Người cười thực đã đúng không?"

Giọng Diệp Phàm khàn khàn, hắn bị một loạt kí ức thống khổ cùng một lúc đánh sâu vào, có chút hồng mắt.

Tuy hắn từng là Tiên Đế, thế nhưng trùng tu đồng nghĩa ngoại trừ ký ức cùng cảm ngộ thiên địa, mọi thứ đều bắt đầu từ con số không.

Đến tâm cảnh cũng bị hắn không chút thương tiếc phá đi, bởi hắn biết có phá rồi lại lập, hắn mới có một đạo tâm không tì vết.

Nếu không phải tuy rằng tâm cảnh phá đi nhưng ký ức 90 vạn năm vui buồn hắn đều còn đó, Diệp Phàm khẳng định đã trầm luân trong mất mát cùng đau thương.

Chạng Vạng bị cặp mắt yêu dị đầy huyết quang kia nhìn chăm chăm, lắp bắp không nên lời.

Chợt,

Chậm rãi,

Diệp Phàm cúi xuống,

Nhặt lên một loạt những viên đá nhỏ.

Hắn tung tung chúng trong tay.

"Cười đủ rồi, ta sẽ cho người khóc"

Cầm lấy một hòn đá, hắn xiết tay thật chặt, sau đó ném ra!

Chớp mắt,

Viên đá cứ như vậy bắn ra, lao nhanh về phía Chạng Vạng

Rắc!

Viên đá xé nát hư không, dưới lực thúc đẩy của Diệp Phàm, chẳng khác nào một viên đạn pháo, tiếng gió ma sát cùng với mặt đá kêu rin rít

Thế rồi, nó chạm vào bả vai trái của Chạng Vạng, phát ra tiếng kêu trầm đục, cùng với tiếng vỡ vụn của xương cốt

"A!!!" - Chạng Vạng thống khổ kêu lên một tiếng lớn, cả người văng ngược ra sau.

Trên bả vai hắn, có thể nhìn thấy một cái huyết động xuyên suốt, lộ ra xương trắng hếu, cùng với máu tươi đang rỉ ra không ngừng.

Chạng Vạng bị dọa sợ, hắn muốn chạy, thế nhưng hai chân không nhấc lên khỏi mặt đất.

Diệp Phàm vung tay một cái, 36 căn kim châm phân biệt rơi xuống 36 huyết vị bất đồng trên cơ thể Chạng Vạng.

Sau đó, Chạng Vạng rào rú không ngừng

"A... Giết ta đi!!!"

Hắn là sát thủ, đã trải qua huấn luyện để chịu đựng đau đớn cùng tra tấn.

Thế nhưng đó là huấn luyện dành cho người thường.

Diệp Phàm quá khủng bố, liền sát khí thôi đã đâm phá toàn bộ phòng ngự tinh thần của hắn.

Thêm vào 36 căn kim châm vừa rồi kích thích huyết vị cùng dây thần kinh, nâng toàn bộ mức cảm của Chạng Vạng lên 100 lần.

Điều này nghĩa là, chỉ có một chút ma sát ngứa ngứa thôi, cũng có thể tạo ra cảm giác như bị thiên đao vạn quả.

Viu!

Viu!

Viu!

Diệp Phàm liên tiếp ném ra ba viên đá khác, nhắm vào bả vai còn lại cùng hai đầu gối của Chạng Vạng.

"AAAA!!!"

Tiếng kêu xé trời vang lên, làm đàn chim đang gập gù trong rừng hoảng hốt bưng tỉnh, kêu bay toán loạn

...

Sau một hồi phát tiết, Diệp Phàm hai mắt dần dần lấy lại thanh minh, nhìn Chạng Vạng đã là một bãi huyết nhục mơ hồ, không chút thương cảm

Hắn trầm ngâm, sắc mặt có chút lo lắng.

Hắn hoàn toàn không lường trước được, tâm ma lại đáng sợ như vậy.

Xem ra phải kiếm chút biện pháp, tạm thời áp chế tâm ma, nếu không cứ mỗi lần mất khống chế như vậy, Diệp Phàm thực không thích.

Tuy sẽ không có hậu quả lớn nào, nhưng cuộc sống yên tĩnh bên cạnh Cung Vô Song có thể sẽ lập tức bị phá vỡ.

Diệp Phàm vẫn còn chút luyến tiếc đô thị này, không muốn nhanh như vậy dời đi.

"Giết....t...a"

Chạng Vạng bán bất tỉnh, dù vậy trên đôi môi đã tan nát thành một bãi huyết nhục vẫn không ngừng khò khè xin được chết.

Lắc lắc đầu, Diệp Phàm một tay chụp tại đầu hắn, miệng lầm bầm:

"Soát hồn"

Nhanh chóng, Diệp Phàm liền ném Chạng Vạng sang một bên, không quên bẻ gãy cổ hắn, coi như cho hắn giải thoát khỏi khổ khổ.

Thu hồi lại kim châm, Diệp Phàm quay về biệt thự số ba.

Hắn cũng không vội vã, trong nhà có Cung Hàn Nguyệt cùng Đồng Hoàng Phi Phi, muốn sát hại Cung Vô Song căn bản không phải người trên Địa Cầu có thể làm.

Từ Chạng Vạng, Diệp Phàm cũng không thu được tin tức gì có ích.

Chỉ có một điều đáng chú ý là, cổ chủ muốn sát toàn bộ người trong biệt thự, chứ không chỉ nhắm vào mỗi hắn.

Điều này có chút ý vị sâu xa...

Lấy ra chiếc điện thoại Iphone X mới được tam nữ mua cho hôm qua, Diệp Phàm nhập vào số máy của Tạ Vĩ, kết nối.

"Uy?" - giọng nói bên kia còn chưa tỉnh ngủ.

"Tiểu Vĩ, là ta" - Diệp Phàm nhận nhận nói.

"Diệp thiếu buổi sáng tốt lành" - Tạ Vĩ thanh âm lập tức thành cung kính, còn có một tia hoảng sợ.

Hắn sợ hôm qua mình xử lý việc Tô gia không khiến Diệp Phàm vừa lòng, do vậy mới gọi điện tới để trách tội.

"Tra cho ta tư liệu về sát thủ Chạng Vạng, cùng với Cung gia những năm gần đây có gây thù chuốc oán với những ai"

Muốn sát toàn biệt thự, Diệp Phàm cảm giác khả năng nhất đây là cố chủ đang nhằm vào toàn bộ Cung gia.

Sau đợt ám sát này, trực giác cho hắn biết cuối tuần này hắn bồi Cung Vô Song về chữa bệnh cho Cung Thiên Vũ sẽ không êm xuôi.

Do vậy hắn muốn chuẩn bị một ít để nhanh chóng tìm ra người đứng sau màn.

Diệp Phàm không ngại lấy nhất lực phá vạn pháp, lấy sát để chế cục; thế nhưng tại nơi cố hương, hắn không muốn giết người quá nhiều, đặc biệt là khi Cung Vô Song còn chưa thể thích nghi với việc này

...

Về đến nhà, Diệp Phàm sững sờ nhìn thấy Đông Hoàng Phi Phi nấp sau lưng Cung Hàn Nguyệt, chỉ thò cái đầu nhỏ ra, không dám nhìn hắn.

"Vô Song đâu?" - hắn hỏi.

"Tỷ tỷ còn đang ngủ"

Cung Hàn Nguyệt mỉm cười, đến bên cạnh Diệp Phàm ngồi xuống, vẫn mặc chiếc váy ngủ tím bằng lụa mỏng, mịn hoặc lại cao quý.

Đông Hoàng Phi Phi bị bỏ mặc đứng đó nắm góc áo, đầu cúi gằm, đáng thương hê hê.

"Phi Phi, sao vậy?" - Diệp Phàm ngạc nhiên hỏi.

Hắn không làm gì nàng nha, cũng không bắt nàng đi làm cái gì hết, tại sao tự nhiên thiếu nữ lại có biểu tình... như thể sợ bị trách phạt.

Cung Hàn Nguyệt cười khúc khích, duỗi dài người mà nằm lên đùi nam nhân, tùm tùm.

"Ban nãy có cái sát thủ tiến vào đây, định ám sát tỷ tỷ, bị Phi Phi nàng biết được. Kết quả thì không cần nói, chỉ là nàng lỡ tay thiêu chết hắn, đến tro cốt cũng không còn. Ta dọa nàng, bảo ngươi chắc chắn sẽ thực tức giận, đứng ra can phải giữ cho tên kia còn một hơi thở, để tra hỏi thông tin"

Diệp Phàm vô ngữ, cái tiểu ma nữ này lúc nào cũng đem mọi người đùa quanh.

Không trách Đông Hoàng Phi Phi lại nhút nhát đứng đó như con tiểu miêu bị hất hủi.

"Phi Phi, lại đây" - hắn vẫy tay gọi Đông Hoàng Phi Phi.

"Chủ nhân, Phi Phi xin lỗi, Phi Phi biết sai, người đừng dùng Hồn Hỏa..." - Đông Hoàng Phi Phi tiến lại gần, đôi mắt lấp lánh cầu xin.

Diệp Phàm trên trán đầy hắc tuyến, hóa ra nàng sợ hắn dùng Hồn Hỏa tra tấn.

Diệp Phàm còn đang buồn bực, quả thật nếu hắn có trách mắng một câu, liền phải sợ đến vậy sao?

Tốt xấu người cũng là Thiên Đạo Địa Cầu, có chút khí phách có được không?

Bị tra tấn bằng Hồn Hỏa, tư vị sống không bằng chết là thế nào Đông Hoàng Phi Phi đương nhiên biết đến. Tuy hắn chưa từng sử dụng lên nàng, bất quá có gia gia là Đông Hoàng Thái Nhất, kiến thức của nàng khẳng định uyên bác, không biết mới là lạ.

Diệp Phàm vươn tay xoa đầu cô nhóc, kéo nàng ngồi cạnh hắn.

"Giết thì thôi, một con kiến. Ta sẽ không vì chuyện nhỏ nhỏ như vậy mà trách người. Trừ việc phản bội, còn lại ta sẽ không ngăn cấm người làm chút gì mình thích"

Diệp Phàm có chút sùng nịnh mà nói. Hắn hai ngày nay tiếp xúc với Đông Hoàng Phi Phi, phát hiện nàng quả thật ngây thơ, có thể nói là thiên chân vô tà.

Có thể do duyên cớ nàng suốt một thời gian thật dài luôn ngốc tại Thiên Đạo không gian, lại lui thui một mình, ngoại trừ chiến đấu cùng Dư Thiên Vũ ra, cái gì cũng không biết.

Do vậy, ngoại trừ chút tính ngạo kiều còn đó, nàng thành thành thật thật nhận Diệp Phàm làm chủ nhân, tuy xưng tỷ muội cùng với Cung Vô Song nhị nữ, trước mặt hắn liền chỉ là cái nô lệ.

Mà theo nàng, nô lệ làm sai, sẽ bị tra tấn cùng trách phạt rất tàn nhẫn.

Cho nên mới có một màn vừa rồi.

Đông Hoàng Phi Phi ngược lên nhìn Diệp Phàm, đôi mắt tròn chớp liên mấy cái, không tin mà hỏi:

"Người không trách ta?"

"Người là tỷ muội với Cung Hàn Nguyệt, Cung Vô Song hai nàng, ta mà thật dám làm gì người, hai nàng còn không lột da ta ra" - Diệp Phàm cười, nói đùa.

Đông Hoàng Phi Phi nghe rồi cười, cái đầu nhỏ gật gù, nàng biết Diệp Phàm nói vậy là sẽ không trách phạt hay tra tấn gì mình.

"A! Hàn Nguyệt tỷ tỷ, người dám lừa ta"

Tức thì, tiểu công chúa tính tình của Đông Hoàng Phi Phi lại nổi lên, nàng lao tới Cung Hàn Nguyệt, giờ nhanh múa vuốt bắt đầu... thọc lét người sau.

Hai cái vưu vật tư sắc bẽ nguyệt tu hoa liền như vậy dây dưa vui đùa, quần áo vén lên bừa bãi, từng mảng da thịt trắng nõn lộ ra.

Nhất thời, khắp phòng một mảnh xuân sắc.

Diệp Phàm cười cười, cũng không nhiều nhìn nhị nữ, tự mình vào phòng bếp, chuẩn bị đồ ăn sáng.

(Chương xong)

Tái bút: Nhà cửa tạm thời ổn thỏa, bắt đầu từ mai sẽ bù chương.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lăn!

"Ngày mai là ngày gia gia mất?"

Cung Vô Song giật mình hỏi lại.

Mặt trời đã lên cao, bốn người hiện tại đang quây quần bên bàn ăn thưởng thức bữa sáng.

Cung Vô Song sáng nay tỉnh dậy liền cố tình quên mất hành động lớn mật của mình hôm qua, dùng lãnh dung đối mặt với Diệp Phàm.

Diệp Phàm quá quen thuộc nàng, cũng liền vờ như không có gì xảy ra.

Thế nhưng lúc này, thiếu nữ biểu tình có chút ngượng ngùng.

Nàng cho người điều tra về hắc thật kỹ càng, nhưng lại xem nhẹ gia gia hắc, sinh nhật, tử nhật là gì cũng không biết.

Chỉ biết gia gia hắc gọi Diệp Phong, điều này vẫn là Cung Thiên Vũ nói với nàng.

Nhấp nhấp môi, nàng lặng lẽ nói:

"Ngày mai ta cùng người đi"

Diệp Phàm cười cười:

"Không cần, người lo việc của công ty đi thôi"

Hắn biết hôm trước Thiên Vũ tập đoàn nhờ hắn mới vượt qua được một kiếp, hôm qua thân là tổng tài, Cung Vô Song đáng lẽ cần có mặt tại đó để điều khiển công ty quay lại quỹ đạo, thế mà nàng lại nghỉ cả một ngày để bồi muội muội mình.

Nếu mà ngày mai nàng còn nghỉ thêm, hình tượng của nàng trong công ty liền sẽ bị ảnh hưởng, không tốt cho việc phát triển trong tương lai.

Tại thời điểm như thế này, Cung Vô Song cần cho nhân viên thấy thái độ, năng lực cũng như trách nhiệm của mình, có như vậy nàng mới có thể lấy được sự trung thành của bọn họ, không để xuất hiện những thành phần đầu tường thảo.

Tuy nói nàng rồi sẽ rời đi cùng hắn, thế nhưng trước mắt, Diệp Phàm muốn giúp nàng thực hiện giấc mơ của mình.

Cung Vô Song ngược mắt lên nhìn Diệp Phàm, muốn tìm xem câu nói vừa rồi của hắn có ẩn ý gì không.

"Yên tâm, ta không phải là con nít, sẽ không không hiểu chuyện mà bất mãn chỉ vì ngươi không đi được. Tân niên, ta sẽ đưa ngươi ra mộ gia gia. Máy ngày gần đây là lúc ngươi nên ở công ty thì hơn."

Diệp Phàm nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, ôn nhu giải thích.

"Tỷ tỷ, để ta bồi tỷ phụ giúp ngươi" - Cung Hàn Nguyệt một bên cũng nói.

Đùa gì vậy, vốn dĩ đã lên kế hoạch chỉ có nàng cùng hắn đi thăm mộ gia gia, có vậy mới công khai âu yếm nhau được một phen.

Bây giờ mà để Cung Vô Song đi cùng, nàng chỉ có phần làm một tiểu di tử ngoan ngoãn, nàng mới không chịu đâu.

Thân là Ma Đế, Cung Hàn Nguyệt không sợ trời không sợ đất, thế nhưng nàng rất thương yêu tỷ tỷ, do vậy nàng không muốn hiện tại Cung Vô Song biết đến quan hệ thực sự của mình cùng Diệp Phàm.

Trước khi làm cho thế giới quan của Cung Vô Song thay đổi, cũng làm nàng tiếp nhận sự thật trong tu tiên giới, có nhiều hơn một đạo lý là bình thường, Cung Hàn Nguyệt trên bề mặt sẽ an phận làm một tiểu di tử ngoan ngoãn mà thôi.

Xác định Diệp Phàm nói là thật lòng, không phải sinh khí mà nói móc, Cung Vô Song liền yên tâm, cùng với một chút cảm động.

Nam nhân này, là thiết tình quan tâm đến nàng nha!

"Để ta gọi người đặt vé tàu cho các ngươi" - nàng nói.

...

Một ngày hiếm thấy an tĩnh chớp mắt trôi qua.

Nhật tháng nguyệt ầu, hôm sau.

Đông Hoàng Phi Phi theo như mệnh lệnh của Diệp Phàm "lễo đẻo" "bám đuôi" Cung Vô Song tới Thiên Vũ tập đoàn, do vậy trên chuyến tàu tới thăm mộ tại Trường An, chỉ có Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Phàm.

Lúc này, Diệp Phàm mặt đầy hắc tuyến cảm lấy hai bàn chân mảnh mai trắng nõn của Cung Hàn Nguyệt, cẩn thận xoa bóp.

Tôn nghiêm Tiên Đế của hắn trước mặt ai đều dùng được, thậm chí là Cung Vô Song, chỉ duy trước mặt Cung Hàn Nguyệt là không có trướng dưng.

Theo như lời nàng, đến nàng là Ma Đế còn bỏ được mặt mũi để cư xử như một thiếu nữ 19 tuổi, hắn có bóp chân cho nữ nhân của mình thì có gì là không bỏ được mặt mũi.

Hơn nữa, nữ nhân khác thì cũng thôi, nàng đây thân phận không thua kém gì hắn, sẽ không làm hắn đánh rớt giá trị con người.

Hào đi!

Diệp Phàm ai oán than thầm.

Nàng tuy là cường từ đoạt lý, thế nhưng quả thật hắn vô lực phản bác.

Cung Hàn Nguyệt ngồi nghiêng người, nâng cặp đùi thon dài đặt lên trên người Diệp Phàm, ánh mắt lim dim.

Nàng hôm nay mặc áo phong hồng nhạt cùng quần jean ngắn, để lộ ra làn da chân trắng nõn, tựa như ngọc trai tinh khiết nhất của biển cả.

Mái tóc tím phản nghịch được buộc đuôi ngựa đung đưa phía sau theo từng cử động của nàng, cả người Cung Hàn Nguyệt hôm nay tràn đầy hơi thở của sức sống thanh xuân.

Với dung mạo phong hoa tuyệt đại, Cung Hàn Nguyệt chú định sẽ hấp dẫn ánh mắt mọi người trên tàu.

Đương thấy được mỹ nhân đang hưởng thụ nam nhân bên cạnh xoa bóp chân, có ngu ngốc cũng biết, đây là hoa đã có chủ.

Nhất thời, không biết bao nhiêu nam nhân trên tàu trong lòng hò hét, thầm nguyện rửa tiểu tử số may kia.

Diệp Phàm giác quan bậc nào nhạy bén, đương nhiên đã nhận ra hai người họ đã trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Hắn trực tiếp làm ngơ, nhìn cứ việc nhìn, tức cứ việc tức, có cái cọng lông liên quan đến hắn.

Chỉ là, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

Thói đời bi ai, luôn có những người tự cho mọi thứ tốt trên đời này đều thuộc về mình.

Loại người này thường tự cho là, hãnh cao hơn người khác một bậc.

"Vị này mỹ nữ, bản nhân tên là Lý Thiên Hằng, xin hỏi..."

Một thanh niên ăn mặc sơ mi trắng cùng quần dài đỏ, trên tay cầm một chiếc quạt trông không chút phù hợp đi tới trước mặt Diệp Phàm hai người, nở ra một nụ cười mà hãnh cho là khả ái, bắt đầu hỏi chuyện.

"Lăn!" - Cung Hàn Nguyệt mí mắt không buồn nhấc, nhàn nhạt nói ra.

Tuy lời nói không biểu tình, thế nhưng thanh âm nàng vang lên trong trẻo, êm dịu vui tai, làm người ta không nhịn được mà muốn nghe nhiều hơn.

Lý Thiên Hằng cũng không cáu giận, hãnh tự cho là mỹ nữ này chưa biết được gia thế của hãnh, hiển nhiên sẽ có phản ứng như vậy.

"Xin mạn phép hỏi mỹ nữ người đây muốn đến Trường An làm gì? Ta là thiếu gia nhà Lý gia, tại Trường An cũng..." - hãnh tiếp tục thao thao bất tuyệt khoe khoang.

"Ồn ào"

Cung Hàn Nguyệt trong giọng nói đang có chút lạnh lùng.

Nàng khó khăn lắm mới "hành hạ" được Diệp Phàm, đang vui vẻ tận hưởng, liền bị một kẻ không có mặt quỷ rầy.

"Ta nói, lăn!" - nàng lặp lại.

Lý Thiên Hằng bị khí giận, ngơ ngác muốn tranh thanh thuận, vậy cũng phải cho ta cơ hội nói cho hết chứ!

Ta còn không tin người thực sự không để ta vào mắt!

Ánh mắt của Lý Thiên Hằng nhanh chóng dừng lại trên người Diệp Phàm.

Hãnh thông qua hành động bóp chân cho nữ nhân của Diệp Phàm, tự động kết luận người này là cái kẻ nhút nhát, đến đối mặt với nữ giới còn sợ không dám phản kháng.

Chắc hãnh do hãnh nghe lời, mỹ nữ này mới tạm thời chọn hãnh làm cái bạn trai, thực tế muốn kiếm cái người hầu miễn phí đi.

Cũng tốt, Lý Thiên Hằng lập tức có quyết định, hãnh muốn mượn Diệp Phàm làm bàn đạp để bày ra chính mình tiền tài, quyền lực cùng gia thế, lấy đó để chinh phục Cung Hàn Nguyệt.

"Tiểu tử, ta nói thẳng, mỹ nữ như nàng không phải loại người như người xứng đáng được hưởng thụ. Ta cho người một cơ hội, cút ra khỏi chỗ ngồi này, bản công tử tha cho người một mạng, lại cho người chút tiền"

Hãnh nói xong, lấy từ trong ví ra vài trăm, quơ quơ trước mặt Diệp Phàm, tự tin rằng hãnh sẽ tức khắc được nhìn thấy Diệp Phàm cầm lấy vài trăm này rồi cun cút bỏ đi.

Diệp Phàm liếc mắt nhìn Cung Hàn Nguyệt một cái, vô ngữ.

Tiểu ma nữ này đi đến đâu cũng có tình hấp dẫn một ít phiền toái đến cho hãnh.

Cung Hàn Nguyệt mỉm cười xinh đẹp nhìn hãnh, nháy mắt một cái, phong tình vạn chủng.

Thôi! Nể tình người là nữ nhân của Bản Đế, liền trừng phạt bằng buổi tối tết mông là được rồi, Diệp Phàm "hung ác" nghĩ thầm.

Hãnh quay qua nhìn Lý Thiên Hằng, phảng phất như nhìn một con kiến, hộc ra một chữ:

"Lăn!"

Quần chúng xung quanh đang vừa ăn bông ngô vừa xem biến không hẹn mà cùng nghĩ: không hổ là một đôi tình nhân, đến phản ứng cũng giống nhau y chang!

Lý Thiên Hằng ngẩn ra, rồi trên mặt toát ra một nụ cười vắn vẹo dữ tợn:

"Tiểu tử, xem ra người không biết chữ sắc trên đầu có một con dao, cũng không biết chữ "tử" viết như thế nào! Cho ta chết!"

Lý Thiên Hằng gầm lên một tiếng, quăng ra một cái bạt tai hướng mặt Diệp Phàm mà đánh.

Diệp Phàm ánh mắt rét buốt, quả thật gần đây dân số tăng mạnh, nhiều gia đình không cho con mình uống đủ sữa bột, tỷ lệ thiếu năng cùng tự tìm chết ngày càng tăng.

"Lăn!"

Diệp Phàm vẫn học ra từ đây, thế nhưng lần này vận dụng thêm âm công, chấn nát màng nhĩ của Lý Thiên Hằng

"A!"

Lý Thiên Hằng bị choáng váng, lùi lại vài bước, cánh tay vội vã thu lại ôm lấy hai tai, đau đớn la lên.

Từ những kẽ ngón tay của hắn, có thể thấy từng dòng máu đen ngòm chậm chậm chảy xuôi.

"Tai của ta! Ta không nghe được gì nữa! A!" - Lý Thiên Hằng hoảng loạn gào thét, ánh mắt oán độc chăm chăm nhìn Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt.

Tuy hắn không nghe thấy gì, thế nhưng nhìn bốn phía chỉ tro lao xao, hắn có thể tưởng tượng được một hai.

Nếu không phải tại cái tiện nhân này sinh ra đã đẹp đẽ, hắn sẽ không tiếp cận nàng.

Nếu không phải cái tiểu tử này không biết điều mà phản kháng, hắn sẽ không bị thương màng nhĩ.

Tất cả đều tại đôi cầu nam nữ này.

Trước đôi mắt tràn ngập oán độc kia, Diệp Phàm đạm mạc coi như không có gì, tiếp tục ôn nhu xoa bóp chân cho Cung Hàn Nguyệt.

Hắn vừa rồi nghe được Lý Thiên Hằng nói chuyện, cũng biết Lý Thiên Hằng tại Trường An có chút thế lực.

Khăng định chờ đến lúc xuống tàu, hắn sẽ gọi người tới trả thù.

Chính vì vậy, Diệp Phàm mới lười giết hắn bây giờ, để một lúc nữa giết luôn cả đám, nhất lao vĩnh dật.

Diệp Phàm không phản ứng hắn, không có nghĩa Cung Hàn Nguyệt liền tha cho hắn.

Nàng lần này quả thực không định hấp dẫn phiền toái đến cho nam nhân mình, chỉ đơn giản muốn hắn hầu hạ nàng một chút mà thôi.

Vậy mà cuối cùng vẫn có kẻ đến phá rối khoảnh khắc hạnh phúc của nàng.

Ma Đế giận dữ, máu tươi ngàn dặm.

"Lăn!" - Cung Hàn Nguyệt lúc này không những dùng âm công, còn phóng cả một tia tiên ma lực trong lời nói.

Tức thì, Lý Thiên Hằng thất khiếu đổ máu, ngã quy xuống dưới sàn tàu, thậm chí không nổi nhìn.

Đám đông thấy đôi nam nữ này đều giống nhau tà hồ, tất cả tức khắc im miệng, không ai dám nhìn nhiều ra chỗ hai người lấy một cái.

Diệp Phàm thấy vậy, ngạc nhiên nhìn nữ nhân.

"Nhân gia lần này rõ ràng không định kéo phiền toái cho người nhà" - Cung Hàn Nguyệt nũng nịu nói, thanh âm nhẹ nhàng đầy mỉa mai hoặc - "Chà nhờ người định trách do ta xinh đẹp quá?"

Lắc lắc đầu, Diệp Phàm không nói gì.

Có thật sự kéo phiền toái đến, hắn còn không bỏ được trách nàng cơ mà.

...

Chuyến tàu đảo mất liền kết thúc, lúc này đã dừng bánh tại sân ga Trường An.

"Thiếu gia"

Một giọng nói hốt hoảng vang lên.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Năm mộ trống không

Cửa tàu vừa mở, lập tức có vài người ăn mặc tây trang leo lên trên tàu.

Đương khi nhìn thấy Lý Thiên Hằng nằm co quắp nửa sống nửa chết ở đó, bọn họ vội vã chạy tới, nâng hân dậy

"Mau đưa thiếu gia vào bệnh viện"

Một người nói.

"Là ai đã thương thiếu gia?"

Chợt, một giọng nói đầy âm lãnh vang lên nơi cửa tàu.

Mọi người nhìn ra liền thấy một lão già mặc quần áo bà ba màu nâu đang chậm rãi chống拐杖 đi từng bước từng bước.

Lão già ánh chừng sáu- bảy mươi tuổi, khuôn mặt hom hem, tóc trắng thưa thớt, cái lưng cong xuống khiến cả người như cái móc câu.

Tuy nhìn gần đấy xa trời, lão già cả người tỏa ra một cỗ khí thế bức người, khiến hành khách trên tàu không hèn mà cùng nín thở, không dám gây tiếng động.

"Là Lý Nhất Sơn"

"Quả thật là Lý Nhất Sơn, quản gia Lý gia"

Có một vài người bấm tay nhau nói thầm.

"Nghe nói Lý Nhất Sơn hai mươi năm trước đã là tông sư, tuổi thọ thực tế vượt quá một trăm"

Một người trung niên ánh mắt sắc bén, cả người toát ra phong thái người thượng vị đã lâu trầm giọng nhắc nhở với thiếu nữ bên cạnh mình.

"Nói vậy đôi tình nhân kia dữ nhiều lành ít?"

Thiếu nữ ngây thơ hỏi lại.

"Tám, chín phần là vậy. Tuy hai người trẻ tuổi này có vẻ như cũng là võ giả, thế nhưng ở cái tuổi của họ, căng chết cũng chỉ có thể là Đại Sư, khẳng định dù có hai người hợp sức cũng không thể đỡ lại Lý Nhất Sơn một đòn tùy ý"

Trung niên nhân kia kiên nhẫn giải thích cho nàng.

Đại Sư cùng Tông Sư, tuy chỉ khác nhau một chữ, nhưng thực tế một cái là thiên, một cái là địa.

Thiếu nữ cái hiểu cái không gật đầu, ngoảnh lại nhìn Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt hai người, không chớp mắt.

Không hiểu vì sao, thiếu niên kia đem lại cho nàng một cảm giác cực kỳ quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó rồi.

Trực giác bảo nàng, hai người này sẽ chiến thắng Tông Sư Lý Nhất Sơn.

Nàng không hiểu nhiều về võ giả, thế nhưng có một thông tin mơ hồ trong đầu bảo nàng cần phải tin tưởng người thiếu niên kia vô điều kiện.

"Ta hỏi lại, là ai?!"

Lý Nhất Sơn lấy拐杖 đập mạnh một cái xuống sàn xe, tức thì cả sàn xe lõm xuống một vết sâu, hình dạng đúng là đuôi của cây gậy.

Trên tàu đa số là người thường, ban nãy gặp Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt tà hồ cũng thôi, bây giờ một lão già nhìn qua yếu đuối lại có thể làm lõm một lỗ trên sàn xe, quả thật đảo lộn hết nhân sinh quan của bọn họ.

Đám người hít hà, vô tình hữu ý mà liếc về Diệp Phàm hai người.

Diệp Phàm đem lời xì xào vừa rồi của mọi người nghe hết, nổi lên chút hứng thú.

Theo như lời trung niên nhân đằng kia nói, lão già này bước vào Tông Sư đã được hai mươi năm, chiến lực so sánh với mặt bằng Tông Sư võ giả chắc

hắn không sai biệt nhiều.

Đối chiến với hắn, Diệp Phàm cũng có thể dò ra thực lực của mình so sánh với cảnh giới Tông Sư mạnh yếu ra sao.

Đến cuối cùng, khẳng định hắn là người thắng, chỉ là không biết Lý Nhất Sơn có khả năng bắt hắn phải lộ ra bao nhiêu thực lực.

Quan trọng hơn, hắn muốn xem cùng cảnh giới, chiến lực của hắn hiện tại siêu việt quá khứ bao nhiêu lần.

"Người muốn thử không?" - Diệp Phàm quay sang hỏi Cung Hàn Nguyệt.

"Thử cái gì?" - nữ nhân nghiêng đầu nhỏ, không hiểu ý hắn cho lắm.

Nhìn đến hai tay nàng vẫn còn đang quán chặt lấy một bên tay của hắn, Diệp Phàm vô ngữ.

"Không phải người có thể đọc được ý nghĩ của ta sao?"

"Nga, ta hiện tại tu vi không cao, nếu không cần thiết sẽ không đọc, kỹ năng này tiêu hao tinh thần lực có chút nhiều"

Tiểu ma nữ cười toe toét, giải thích một chút.

Ra vậy, hắn còn tưởng nàng có thể vô điều kiện đọc được ý nghĩ của hắn bất kì lúc nào đâu.

Diệp Phàm gật đầu, thuật nhanh lại cho nàng ý tưởng của mình.

Cung Hàn Nguyệt nhìn Lý Nhất Sơn, ngao kiêu bĩu môi:

"Bảo ta đánh với người một trận may ra còn đủ đuổi chân đuổi tay, đánh với lão già này... Lười!"

Diệp Phàm cười cười, càng tiếp xúc với Cung Hàn Nguyệt, hắn càng thích nàng.

Thiếu nữ đa sắc thái, lúc thiên kiều bá mị, lúc thanh nhã thoát tục, lúc kiêu tiểu linh lung, lúc lại ôn nhu nhân thực...

Quả thật khiến người ta không đoán ra đâu mới thực sự là nàng.

Người ta vẫn nói nam nhân bí ẩn sẽ thu hút nữ nhân, nữ nhân bí ẩn làm sao không phải vậy.

Nếu như lúc đầu hắn tiếp nhận nàng do hai người phát sinh quan hệ, vì sợ nàng làm loạn gây hại người vô tội...

Sau đó là vì lời hứa hôm nào...

Vậy thì bây giờ, Diệp Phàm càng ngày càng cảm thấy, Cung Hàn Nguyệt đã trở thành một trong những người trọng yếu, không thể thiếu trong cuộc đời của hắn.

Khẽ vuốt tóc nữ nhân, Diệp Phàm lười biếng nói với Lý Nhất Sơn - lúc này đang chăm chăm nhìn hắn, tựa hồ muốn xác nhận ánh mắt của quần chúng:

"Khỏi cần nhìn, đúng là ta"

Lý Nhất Sơn ngạc nhiên, hắn không nghĩ đối phương thống khoái thừa nhận như vậy.

"Người có biết, ta là ai, người người đánh vừa rồi là ai? - hắn trầm giọng hỏi.

"Một đám tôm nhừ cá thối mà thôi, không cần thiết xưng danh" - Diệp Phàm lắc lắc đầu, hứng thú thiếu thiếu.

Hắn không hiểu, muốn đánh thì đánh cho thống khoái, cần thiết mỗi lần đều phải dài dòng hỏi han làm gì?

"Tiểu tử, người thật can đảm a! Người trưởng bối không dạy người làm người thế nào, ta liền thay trưởng bối người đến giáo dục người"

Lời Lý Nhất Sơn vừa dứt, Diệp Phàm nhàn nhạt lên tiếng.

"Người rốt cục có đánh không, không đánh ta đây đi rồi."

Chỉ duy Cung Hàn Nguyệt nhận ra, giọng nói của Diệp Phàm lúc này đã kìm nén sát ý ngút trời.

Diệp Phàm nói xong, quả thật kéo lấy Cung Hàn Nguyệt, đứng lên bước xuống tàu thật.

Thấy hai người như vậy, Lý Nhất Sơn giận tím mặt, hô lên:

"Tim chết! Ung trào!"

Hắn vút quải trượng qua một bên, chân phải súc thế, tay phải hóa trảo, bật mạnh một cái, lao về phía trước như điều hâu vô mồi, năm ngón tay hướng về phía yết hầu của Diệp Phàm hung hăng chụp.

"Muốn dùng trảo công, ta đây liền cho ngươi biết cái gì mới gọi là trảo công... Khoái trảo!"

Diệp Phàm khẽ kêu một tiếng, năm ngón tay cũng cong lại, tay trái hóa trảo, sau đó cả người lắc mình biến mất.

Chớp mắt một cái, hắn đã xuất hiện đằng sau lưng Lý Nhất Sơn, trên tay còn là một vật thể màu đỏ đỏ, đang khẽ co giật có tiết tấu.

Lý Nhất Sơn hai mắt tròn tròn, tràn đầy kinh hoàng, đôi môi mấp máy.

Trước ngực hắn lúc này xuất hiện một cái huyết động lớn.

Huyết động xuyên thẳng từ trước ngực ra phía sau, vị trí đúng là trái tim của Lý Nhất Sơn

Thiên hạ võ công, duy khoái bất phá!

"Sa...o...c...ó...t...h...ê..." - hắn lâm bảm

Rầm!

Thân thể Lý Nhất Sơn đổ gục trên mặt đất, không còn sinh cơ, từ nơi trái tim của hắn máu tươi bắt đầu lênh láng.

Bàn tay của Diệp Phàm lúc này đang cầm chính là trái tim của hắn, vẫn đang thoi thóp đập.

Tông Sư Lý Nhất Sơn, một trảo, bại cùng chết!

Đám đông chỉ là người thường, nhìn thấy cảnh tượng máu me ghê rợn như vậy, toán loạn ùa ra khỏi toa tàu.

"Giết người! Giết người!"

"Tông Sư, chết!?" trung niên nhân ban nãy ngồi thừ người tại chỗ, khó tin lâm bảm.

Thiếu nữ bên cạnh hắn lúc này ánh mắt đang dõi theo Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Phàm lẫn vào đám đông biến mất, không biết suy nghĩ gì.

...

Mộ viên Trường An.

Diệp Phàm mua một ít bánh quy, trái cây cùng một bình rượu trắng, theo trí nhớ đi tới trước mộ Diệp Phong.

"Gia gia, ta đến thăm ngươi" - hắn lâm bảm.

Tuy sống thật lâu, nhìn sinh tử cũng đậm dần, thế nhưng khi ra tới trước mộ Diệp Phong, Diệp Phàm vẫn có chút xúc động.

Đương nhiên, cảm xúc này phát sinh, một phần do hắn đã hủy đi đạo tâm cũ của mình.

Vừa rồi, Lý Nhất Sơn nhắc tới hai chữ trường bối, thực ra đã mãnh liệt khơi dậy sát ý trong người Diệp Phàm.

Nếu không phải hắn sợ tâm ma lại hiện, cực lực áp chế, chỉ riêng sát khí Diệp Phàm tỏa ra đã đủ khiến Lý Nhất Sơn trở thành kẻ điên loạn.

Cũng vì kìm chế tâm ma phát tác, Diệp Phàm mới một kích liền giết Lý Nhất Sơn, từ bỏ ý định mượn tay hắn thử chiến lực của mình.

Một thức "Khoái trảo" vừa rồi không sai biệt lắm rút cạn sức lực của Diệp Phàm.

Chiêu thức này, vốn cần có tu vi Ngưng Khí Cảnh hậu kỳ mới bắt đầu sử dụng được.

Nếu không phải có thể điều động được thiên địa linh khí, chuyển hóa thành tiên lực (cao cấp hơn linh lực một bậc),... quan trọng hơn còn có Cung Hàn Nguyệt bên cạnh, hắn cũng sẽ không dám thử một chiêu này.

"Gia gia, ta là nữ nhân của Diệp Phàm" - Cung Hàn Nguyệt bên cạnh chấp tay, nói.

Thành thạo làm quang cỗ tại trước nấm mộ Diệp Phong, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt cẩn thận được bánh quy, trái cây cẩn thận lên các đĩa khác nhau.

Cuối cùng là chai rượu trắng, Diệp Phàm mở nắp chai, uống vào một ngụm.

"Người nói người đời chỉ có sắc cùng tử. Sắc thì ta không có năng lực, nhưng tử thì ta đem cho người đây"

Nói rồi, Diệp Phàm dốc ngược chai rượu, tưới quanh nấm mộ.

Chả biết thế nào, hần bỗng dưng muốn nhìn gia gia mình, vì vậy hần phóng thần thức ra.

Trọng tu có cái lợi là, trước đó phé đi tu vì, cũng chỉ có thể khiến cho thần thức bị thu hẹp nghiêm trọng, không thể coi như nó chưa được mở ra.

Do vậy, tuy hiện tại chỉ là Thông Mạch Cảnh, cả Diệp Phàm lẫn Cung Hàn Nguyệt đều đã sở hữu thần thức, điều chỉ có Sinh Đan Cảnh tu sĩ trở lên mới làm được.

Thần thức xâm nhập vào phía dưới nấm mộ.

Tức thì,

Diệp Phàm kinh hãi phát hiện...

Bên dưới nấm mộ không có xác của bất kỳ ai!

Nói cách khác, đây là nấm mộ trống không!

Hần chỉ thấy được, có một cái hộp nhỏ màu đen, thế nhưng lại có thể ngăn cản thần thức... xem ở đây là có người cố ý để lại.

Diệp Phàm nhanh chóng đào tung nấm mộ gia gia lên, áng chừng năm, bảy phút mới xong.

Chiếc hộp lộ ra ánh sáng, liền bị hần chớp lấy.

Mở ra hộp đen, Diệp Phàm lấy ra một mẫu giấy, trên đó có ngắn gọn ba từ được viết tay mà hần nhận ra là chữ của gia gia mình.

"Nhà thờ đá"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nhà thờ kì quái

"Nhà thờ đá?"

Cung Hàn Nguyệt nhón chân, nghiêng đầu qua, đọc được ba từ này.

U hương từ mái tóc của nữ nữ nhân nhạt thấm vào mũi Diệp Phàm, gây cho hần một trận tâm ý viên mãn.

"Xem ra gia gia thân phận không đơn giản, tám chín phần mười cũng là người tu tiên, có lẽ... chưa chết cũng nên"

Diệp Phàm đôi mắt lập lòe quang mang, một đời trước ấn tượng của hần với gia gia mình chỉ là một lão già ham tử sắc.

Cũng không trách, rốt cục năm hần bảy tuổi Diệp Phong đã bỏ hần mà đi, ở cái tuổi đó không nhìn ra được điều gì khác lạ cũng là bình thường.

"Tìm tới địa điểm mà gia gia nói, mọi thứ sẽ sáng tỏ"

Cung Hàn Nguyệt lấy từ trong túi xách ra điện thoại di động của mình, mở Google tìm kiếm thông tin về nhà thờ đá tại Trường An.

...

Hai mươi phút sau, dưới chân một ngọn núi, xuất hiện một nam một nữ.

Nữ từ thân hình thon dài, mặc áo phông cùng quần jean ngắn, một đôi chân trắng nõn động lòng người không chút kiêng kỵ bại lộ trong không khí.

Nam từ một bộ hưu nhân trang tối màu, trông có vài phần lười biếng, lại vài phần tiêu sái.

Trong khi nữ tử tư sắc mình mị yêu nhiều, nam tử ngược lại, trông qua hết sức tầm thường, chỉ là không khó coi, nhưng không thể nói là có nhan sắc.

Hai người này đúng là Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt.

"Theo như thông tin ta tìm được, nhà thờ đá nằm phía trên ngọn núi này" - Cung Hàn Nguyệt đùa nghịch một chút chiếc điện thoại trong tay, nói.

"Đi thôi" - Diệp Phàm nhàn nhạt gật đầu.

Hắn cảm giác được phía trên kia có thứ gì đó đem lại cho hắn cảm giác thân thuộc.

Tâm tình hắn lúc này có chút chờ mong.

Sau khi nhìn thấy chiếc hộp đen kia, hắn thiên hướng cho rằng, Diệp Phong vẫn chưa chết.

Hắn hy vọng nhà thờ đá sẽ cho hắn câu trả lời, hoặc chí ít cũng là một cái manh mối.

...

Đường núi khá dốc, thế nhưng không khó đi.

Nơi đây thường xuyên có người lui tới, để du lịch, để thờ cúng...

Do vậy con đường lên núi đã hình thành lối mòn rõ ràng.

Đừng nói tới, đối với tu sĩ như Diệp Phàm hai người, leo lên đỉnh núi thực đơn giản bất quá.

Chỉ khoảng mười phút đồng hồ, hai người đã có mặt ở trước mặt nhà thờ.

"Nhà thờ Công giáo Chi Diên"

Diệp Phàm nheo mắt nhìn tấm biển hiệu được khắc trên cây cột trụ đá nơi cổng vào.

Hai người tới cũng không phải cuối tuần, do vậy lúc này cho có lác đác vài bóng người.

Diệp Phàm hai mắt nhắm hờ, cảm thụ nơi phát ra cảm giác quen thuộc.

"Đi phía kia"

Hắn lôi kéo Cung Hàn Nguyệt đi về một ngôi đình được xây bên trong lòng nhà thờ.

"Người có nhận thấy, kiến trúc nơi đây rất... kì quái không?"

Cung Hàn Nguyệt trên đường ngoái ngang ngoái dọc, bỗng nhỏ giọng nói với Diệp Phàm.

"Ân?" - Diệp Phàm dừng bước, mày khẽ nhíu.

Hắn vừa rồi có đã quan sát qua, cảm giác quả thật nơi này có chỗ nào đó không đúng, nhưng là chỗ nào không đúng, hắn nói không ra.

Căn bản, Diệp Phàm hiện tại ngay cả Thiên Đạo Địa Cầu là Đông Hoàng Phi Phi cũng đã không chế trong tay, không sợ trên Địa Cầu có tồn tại nào có thể uy hiếp đến hắn, thế nên hắn cũng lười truy tìm đến cùng.

Tệ nhất thì hắn dùng ra là bài áp đáy hòm của mình.

Đó là năm đạo phong ấn toàn lực một kích của bản thân hắn lúc còn là Tiên Đế.

Trước khi năm đạo phong ấn này dùng hết, hắn không chỉ tại đây, mà tại tu chân giới (hạ thiên) căn bản là đi ngang.

Đương nhiên, lúc đó thời gian gấp gáp, không cho phép hắn làm ra nhiều hơn năm đạo, do vậy bây giờ dùng một lần là thiếu một lần.

Không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không động tới.

"Người nhìn" - Cung Hàn Nguyệt chỉ tay nơi cao nhất của ngôi đình phía trước - "Đó là cây thánh giá - biểu tượng của tín ngưỡng Công giáo, bắt nguồn từ phương Tây"

Tiếp theo, nàng lại lấy tay chỉ quanh ngôi đình - "Còn lại ở nơi này này, phong cách kiến trúc rõ ràng bắt nguồn từ phương Đông, cụ thể người có thể nhìn

mái tòa kiến trúc này là loại mái cổ kính, cong thấp, đặc trưng của đình, chùa phương Đông"

Diệp Phàm dõi theo hướng nàng chỉ, phát hiện, tựa hồ có vẻ như vậy thật.

Nhà thờ này kiến trúc tựa như cố gắng dung hợp phong cách của phương Tây và phương Đông với nhau.

Diệp Phàm kiến thức về phương Tây không có mấy, nhất thời không liên tưởng tới mà thôi.

Cái này không trách được hắn, một đời trước hắn làm sao có thời gian cùng cơ hội tìm hiểu những thứ như vậy.

"Trước đi vào xem gia gia lưu lại mảnh giấy kia có mục đích gì đã"

Diệp Phàm trầm ngâm một lát, sau đó nói.

Cung Hàn Nguyệt gật đầu. Nàng cũng chỉ là cẩn thận đề phòng một câu, chứ bản thân cũng không sợ cái gì.

Với năng lực của hai người, kể cả tại tu vi yếu ớt lúc này, có thể đánh không lại, nhưng muốn chạy thì không ai lưu được

Hai người không nói gì thêm, ở Diệp Phàm dẫn trước tiến vào ngôi đình.

Ngôi đình gồm có hai tầng, tất cả đều được xây bằng đá.

Những viên đá được mài bóng nhẵn, xếp chặt bên cạnh nhau, không một kẽ hở.

Ở tầng thứ nhất, hai người nhìn thấy cả thảy mười bốn bức tượng, mỗi bức tượng đều được chạm khắc từ một phiến đá nguyên vẹn.

Một bức tượng đặt ở chính giữa sảnh, trông to hơn hẳn mười ba bức tượng còn lại. Bức tượng khắc hình một nam tử tóc ngắn, có râu dài, thân hình có vẻ cường tráng.

Mười ba bức tượng còn lại lần lượt đặt quanh sảnh, trong đó riêng bức tượng thứ mười ba đã bị vỡ nát, mất nửa người phía trên

"Đây là Jesus cùng mười ba môn đồ" - Cung Hàn Nguyệt đôi mắt lấp lánh nhìn một lượt, nói với Diệp Phàm.

Vừa rồi nàng mới nhớ ra, lúc còn ở Địa Cầu hắn chắc hẳn không tiếp xúc tới loại đồ vật này, do vậy không biết cũng là bình thường.

Nếu không phải nàng đi ngoại quốc du học, nàng cũng chưa chắc đã để tâm

"Bức tượng vỡ nát kia ý chỉ Judas, bởi vì hắn đã phản bội Chúa Jesus."

Diệp Phàm nghe nữ nhân nói, gật gù đầu, trong lòng không có nhiều hứng thú.

Không phải do hắn vô thần, không tin sự tồn tại của Jesus.

Tương phản, là một tu sĩ, Diệp Phàm biết rằng có nhiều xác thực tồn tại, vượt quá tầm hiểu biết của người thường, do vậy họ đem những điều đó ký sự lại, thành truyền thuyết, thành tín ngưỡng, tôn giáo.

Chỉ là Jesus là ai, có cái cọng lông liên quan đến hắn.

Hắn lại không phải tín đồ, càng không phải nhà tôn giáo học.

Nếu người nói không là nữ nhân của mình, hắn còn phát áo bỏ đi rồi.

Cung Hàn Nguyệt hờn dỗi:

"Ngươi không chú ý tới ta"

Tiểu ma nữ bạnh quai hàm, phồng một mồm không khí, trông cực kỳ đáng yêu.

Vỗ vỗ đầu nàng, Diệp Phàm cưng chiều nói:

"Được rồi, cũng 90 vạn tuổi rồi, không cần như trẻ con nữa. Ngươi thừa biết, ta ở trên Địa Cầu này, ngoài các ngươi ra, cũng chỉ có một vài bí mật tồn tại như Đông Hoàng Thái Nhất mới thực sự khiến ta để tâm"

"Ngươi là đang chê ta già?" - Cung Hàn Nguyệt tròn trắng mắt, "nhe nanh múa vuốt" với Diệp Phàm

Diệp Phàm chột phẫn ứng lại, hắn quên cái biến, nữ nhân kị nhất là nhắc tới tuổi tác.

Chột, hắn nhe răng nhếch miệng, tiểu ma nữ thỉnh linh đã cầm lấy tay hắn, nhằm căng tay cắn sâu một ngụm.

...

Nháo một hồi, ve vãn đánh yêu xong, hai người quay lại chính sự, hướng tăng hai đi tới.

Đặt chân lên bậc cuối cùng của cầu thang, trước mắt hai người hiện ra một chuông, một trống.

Bên trái là chuông, bên phải là trống.

Tả chung, hữu cổ.

Ở giữa chính là một tấm bia đá lớn, khắc trên đó là Thái Cực Đồ.

Chính bức họa Thái Cực Đồ kia là nơi phát ra cảm giác quen thuộc, hấp dẫn Diệp Phàm tới đây.

Tiến tới trước phiến đá, Diệp Phàm cúi xuống, cẩn thận xem xét từng chút một.

Cung Hàn Nguyệt cũng tiến tới cạnh hắn, đồng thời xem xét bia đá.

Chăm chú nửa ngày, hắn mới như có điều phát hiện, giảo phá làn da đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu xuống trung tâm Thái Cực Đồ.

Lập tức, bia đá phát ra quang mang chói mắt, Thái Cực Đồ sáng rực lên, bên trong hai nửa âm dương có dấu hiệu di chuyển.

Thấy một màn này, Diệp Phàm quay qua nói với Cung Hàn Nguyệt lúc này còn chưa kịp phản ứng lại

"Mau, người ra đã tọa trước mặt trống"

Bản thân hắn liền nhảy vọt ra phía trước mặt chuông, tiến vào trạng thái tu luyện.

Cung Hàn Nguyệt nháy mắt liền hiểu, lập tức bắt chước Diệp Phàm, đã tọa trước mặt trống.

Hai người vừa mới ngồi xuống xong xuôi, liền có một cỗ năng lượng thần bí như thủy triều từ bia đá phóng ra, tràn ngập không gian.

...

Cùng lúc đó, dưới chân núi, thành linh xuất hiện ba người, hai nam một nữ

"Vậy ra đây chính là núi Chi Diên"

Một giọng nam trầm thấp vang lên, để người kinh ngạc là, ngôn ngữ hắn sử dụng là Tiếng Anh.

"Mau lên, Ethan. Không có thời gian để chần chừ đâu"

Một giọng nữ mềm mại vang lên, cũng sử dụng Tiếng Anh để nói chuyện.

"Im đi, Alexis!" - nam tử tên Ethan cắn nhàn.

"Hai người thôi được chưa?"

Nam tử còn lại khó chịu mở miệng, thanh âm tràn ngập uy nghiêm.

"Đi mau, đừng để lũ theo đuôi phát hiện chúng ta ở đây để thu thập «Dấu ấn của Chúa»!"

Hắn vừa nói, Ethan cùng Alexis liền biết điều mà câm miệng, tuy vẫn còn hậm hực nhìn nhau.

...

Trưởng An, tại một tòa biệt thự.

"Nhà thờ Chi Diên có dị biến, chà nhẽ người đó đã xuất hiện?"

Một lão già râu tóc bạc trắng đang ngồi xếp bằng, đôi mắt nhắm nghiền đột nhiên bừng mở.

Từ trên người hắn, toát ra một cỗ khí thế bức người, so sánh với Lý Nhất Sơn chỉ có hơn chứ không kém.

Hiển nhiên, lão già này cũng là Tông Sư, cảnh giới so với Lý Nhất Sơn còn nhỉnh hơn một đường.

"Ha ha, lão phu đợi không biết bao lâu, cuối cùng cũng đợi được tới ngày hôm nay... Cơ duyên của ta đã đến!"

Lão già cường tiểu, nhanh chóng vận dụng kinh công, hướng phía núi Chỉ Diên mà phóng đi.

(Chương xong)

Tải bút: Chương này mình sử dụng địa danh là có thật, đương nhiên tên đã được thay đổi một chút. "Nhà thờ đá" cũng là dựa trên một điểm đến nổi tiếng của Việt Nam, tuy nhiên mọi vị trí địa lý, bố cục, kiến trúc,... mình mô tả là hoàn toàn hư cấu, không có thật. Mình làm vậy để sau đó, mình có hư cấu gì thêm cũng sẽ không gây ảnh hưởng đến khu vực ấy ở trong hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Càn Khôn Bia

Diệp Phàm đã tọa, tham lam hấp thu cỗ năng lượng đang phát tán khắp không khí.

Khí thể của hắn kéo lên nhanh chóng, thậm chí có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Điều này làm hắn rất kinh hãi, phải biết rằng hắn đang phát sàu đây.

Tu luyện Cửu Chuyển Âm Dương Quyết độ khó không phải các pháp quyết khác mà hắn biết có thể so sánh.

Cụ thể, tại Thông Mạch Cảnh, tu sĩ nếu như tu luyện các loại pháp quyết kia, dù có là xếp hạng cực phẩm, cũng chỉ phải mở ra 36 đầu kinh mạch.

Diệp Phàm với Cửu Chuyển Âm Dương Quyết, phải mở ra tất cả 108 đầu kinh mạch, nghĩa là gấp ba lần.

Thế nhưng mở ra 108 đầu kinh mạch, tạo thành một vòng tuần hoàn lớn, mới chỉ hoàn thành nhất chuyển.

Sau đó, hắn cần phải tiếp tục lặp lại quá trình đã thông 108 đầu mạch một lần, đương nhiên lần này là mở rộng kinh mạch, khiến chúng thô to gấp đôi lúc trước.

Làm xong điều đó, hắn mới hoàn thành nhị chuyển.

Lặp lại quá trình này thêm bảy lần nữa, cả thảy là chín lần, làm cho 108 đầu kinh mạch mở rộng gấp chín lần bình thường, mới hoàn thành hết cửu chuyển.

Tới lúc đó, hắn mới có thể tiến tới cảnh giới tiếp theo.

Nói vậy, tốc độ tu luyện của Diệp Phàm không sai biệt lắm chậm 27 lần so với người khác.

Ngưng Khí Cảnh, đó là ngưng tụ thiên địa linh khí, chuyển hóa vì linh lực, tồn trữ trong kinh mạch.

Diệp Phàm tuy là cái dị loại, dựa vào ngộ đạo cao thâm, có thể tạm thời chuyển hóa thiên địa linh khí làm lực lượng, thế nhưng chưa đột phá Ngưng Khí Cảnh, cũng không có khả năng tồn trữ trong người.

Tại Ngưng Khí Cảnh, tu luyện Cửu Chuyển Âm Dương Quyết sẽ càng thêm chậm, đồng thời, đáng sợ phúc lợi sẽ bắt đầu bộc lộ rõ, đương nhiên đó là chuyện lúc sau.

...

Thông Mạch Cảnh viên mãn!

Nhất chuyển!

...

Nhị chuyển!

...

Tam chuyển!

Dưới sự hấp thụ điên cuồng của Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt, cỗ năng lượng này loãng dần, bắt đầu có xu hướng tiêu tán.

Đột phá nhị chuyển tới tam chuyển, Diệp Phàm ngừng lại.

Hắn cảm giác được, do bản thân đạt được lần kì ngộ này khiến kinh mạch nở ra nhanh quá, hiện tại căn cơ đã có chút phù phiếm.

Hiện tại, thứ hắn yêu cầu không phải là tiếp tục tăng lên cảnh giới, mà là một chút bồi luyện để củng cố căn cơ.

Có kinh nghiệm 90 vạn tuế nguyệt, Diệp Phàm rõ hơn ai hết tầm quan trọng của căn cơ vững chắc.

Tựa như xây nhà cao tầng, cần phải có nền móng kiên cố, nếu không khi xây cao lên, chỉ cần một chút rung động là sẽ đổ sập không còn gì.

Hắn có chút suy tư, chợt hô hoán:

"Linh nhi!"

Một cái bóng loli lơ mơ hiện ra.

"Linh nhi, cổ năng lượng kia có phải âm dương nhị khí?"

Linh nhi duỗi tay trong không khí, quấy quấy vài cái, chợt gật gật cái đầu nhỏ, có chút ngạc nhiên mà nói:

"Chủ nhân ca ca, người đang ở nơi nào, tại sao lại xuất hiện âm dương nhị khí tinh thuần như vậy?"

Kể từ khi Diệp Phàm tiến vào Âm Dương Phủ, Linh nhi giao một phần quyền khống chế cho hắn, nàng liền không thể nhìn thấy không gian bên ngoài nếu không có sự đồng ý của Diệp Phàm.

Điều này là Diệp Phàm khẳng định yêu cầu, tưởng tượng lúc cảnh hắn cùng nữ nhân tham khảo triết lý nhân sinh, lại có một cái tiểu loli mặt đỏ bừng, hai tay che kín mặt, nhưng rồi lại lên nhìn hai người qua khe ngón tay...

Hắn quả thực muốn tìm cái gối ôm đâm đầu mà chết.

"Địa Cầu... Hành tinh này không biết còn cất chứa bao nhiêu bí mật đây..."

Diệp Phàm không biết đang trả lời khí linh, vẫn là đang tự nói.

Thình lình, Linh Nhi phi vèo tới trước tấm bia đá, nhảy căng lên:

"Càn Khôn Bì!"

"Càn Khôn Bì? Linh Nhi, người biết lai lịch tấm bia này?"

Diệp Phàm giật mình.

Phải biết tấm bia đá này phi phạm vật, có thể phóng ra âm dương nhị khí, đó là điều mà ngay cả trên thượng thiên cũng không tồn tại.

Nói thẳng, Diệp Phàm cho tới nay chưa từng tiếp xúc âm dương dung hợp lại là như thế nào.

Hắn đoán ra được cổ năng lượng từ tấm bia đá là âm dương nhị khí chi đơn thuần do pháp quyết tự động vận chuyển nhanh hơn, đem lại một cảm giác tràn trề vui sướng khi hấp thu cổ năng lượng này.

"Không, Linh Nhi không biết gì hết" - tiểu loli lùi lại khỏi bia đá, lắc cái đầu nhỏ.

"Vậy làm sao người nhận ra nó là Càn Khôn Bì a?" - Diệp Phàm hỏi.

"Linh Nhi không biết... Linh Nhi nhìn thấy tấm bia một cái liền biết nó gọi là Càn Khôn Bì, còn lại Linh Nhi cái gì cũng không biết"

Tiểu loli vô tội nhún vai.

Diệp Phàm nghe vậy đành thôi. Bất kể Linh Nhi thực sự không biết, vẫn là nàng không muốn nói, hiện tại đều không có ý nghĩa gì.

Bản thân Càn Khôn Bì chính xác là một kiện chí bảo, phẩm cấp Diệp Phàm tạm thời nhìn không tới.

Dù sao, hắn đã hoàn thành việc nhận chủ, Càn Khôn Bì đã là của hắn, sớm muộn gì lai lịch của nó cũng được lộ ra.

Bỗng, Diệp Phàm nghĩ tới một vấn đề.

Càn Khôn Bì là điều mà gia gia hắn muốn ám chỉ khi nhấn lại "Nhà thờ đá".

Vẫn là,

Gia gia hấn ám chỉ đến sự vật, sự việc khác... Còn tấm bia đá đem lại cảm giác quen thuộc, dẫn hấn tới nơi này cùng để hấn nhận chủ... chỉ là ngẫu nhiên do Diệp Phàm tu luyện Cửu Chuyển Âm Dương Quyết?

Nếu là điều sau, vậy hấn còn phải tìm lại manh mối gia gia để lại trong những khu vực khác của nhà thờ này.

Còn là điều trước... Diệp Phàm không muốn tin tưởng.

Rõ ràng Càn Khôn Bia tự động để lộ ra vị trí của mình, hấp dẫn hấn tới, là do hấn tu luyện Cửu Chuyển Âm Dương Quyết.

Bằng chứng rất đơn giản, Cung Hàn Nguyệt nàng không phát hiện được cảm giác quen thuộc nào.

Nếu Càn Khôn Bia là đồ vật Diệp Phong để lại cho hấn, vậy người trước cần khẳng định được Diệp Phàm sẽ tu luyện được Cửu Chuyển Âm Dương Quyết.

Nói cách khác, Diệp Phong phải đảm bảo được Âm Dương Phủ sẽ rơi vào tay Diệp Phàm, cùng với chìa khóa để mở ra nó là Âm Dương Luân Hồi Quyết.

Mà Linh Nhi lại từng nói, Âm Dương Phủ so với Thần Khí còn muốn cao cấp hơn.

Diệp Phàm không dám tự trọng, phải là vị đại năng như thế nào mới có thể thiết cục rộng lớn như vậy, hơn 90 vạn năm, nhưng rồi lại thiên y vô phùng.

Hấn không nghĩ tiếp, dù sao có nghĩ cũng không ra.

...

Diệp Phàm quyết định sẽ cẩn thận xem xét toàn bộ nhà thờ một lượt.

Dù sao hấn cảm giác nếu tại đây đã chứa đầy bí ẩn, vậy thì dưới tầng một, mười bốn pho tượng phương Tây kia cũng sẽ không phải để trưng cho đẹp.

Chưa kể còn các khu vực khác nữa.

Quay lại nhìn Cung Hàn Nguyệt, thấy nàng vẫn còn đang đắm chìm trong tu luyện, Diệp Phàm cũng không vội đánh thức nàng.

Linh Nhi lúc này đã chạy ra ngoài chơi.

Không phải ở nhà, hấn không lo Cung Vô Song tra hỏi nàng từ đâu xuất hiện, do vậy tiểu loli liền không cần ngốc tại bên trong Âm Dương Phủ.

Diệp Phàm đặt sự chú ý của mình lên chiếc chuông trước mặt.

Trước đó, hấn còn tưởng nếu hấn cùng Cung Hàn Nguyệt phân biệt ngồi trước chiếc chuông cùng cái trống, sẽ có điều gì đó xảy ra.

Tả chung hữu cổ đối với tả nam hữu nữ.

Chỉ là có vẻ hấn nghĩ nhiều.

Quan sát một hồi, Diệp Phàm vẫn không nhìn ra chiếc chuông này có gì đặc biệt.

Hấn cũng không vì thế liền cho rằng chiếc chuông này chỉ là phạm vật; 90 vạn năm sinh sống đã cho hấn một bài học: không nên đánh giá một vật gì chỉ dựa qua vẻ bề ngoài của nó.

Thứ nhìn qua càng bình thường, lại có thể giấu giếm càng nhiều huyền cơ.

Hấn cũng không vội vã nhỏ máu nhận chủ.

Cẩn tắc vô áy náy.

Ở Càn Khôn Bia, hấn lúc quan sát, phát hiện ra một tia cộng hưởng mờ nhạt, lại cảm nhận được Càn Khôn Bia truyền lại thiện ý, do vậy hấn mới dám lấy máu nhận chủ.

Bất kỳ là khi nào, nhỏ máu nhận chủ luôn cần phải cẩn thận, nhất là khi tu sĩ không nhìn ra sâu cạn của đồ vật.

Lý do rất đơn giản, không ai biết đây chỉ là một kiện linh khí bình thường, hay có cấm chế khủng bố nào bị ẩn đi, hoặc linh hồn vị đại năng nào ẩn nấp chờ cơ hội đoạt xá trong sinh.

Trên thượng thiên, Diệp Phàm từng chứng kiến qua nhiều sự việc như vậy.

Đương nhiên, Diệp Phàm không sợ những điều đó xảy ra.

Đông Hoàng Phi Phi thu hồi hoàn chỉnh Thiên Địa Chi Tâm, tuy còn đang trong quá trình luyện hóa cùng câu thông với ý chí Địa Cầu, thế nhưng trên cơ bản nàng hiện tại có thể cảm nhận được trên viên tinh cầu này có tồn tại nào tu vi ra sao, kể cả là linh hồn thể cũng không qua mắt được nàng.

Cảm nhận của nàng trên Địa Cầu thậm chí còn chính xác hơn Diệp Phàm tại thời kì đỉnh phong sử dụng thần thức đi cảm nhận, vì nàng là Thiên Đạo còn hấn thì không.

Trước khi đi, Diệp Phàm đã hỏi qua nàng, đến được xác nhận tại Trường An, chỉ có võ giả cảnh giới nửa bước Đại Tông Sư là tồn tại mạnh nhất.

Nếu trước khi hấp thu âm dương nhị khí từ Càn Khôn Bĩa, Diệp Phàm còn phải tránh né một hai, chứ bây giờ, hấn một bàn tay liền có thể chụp chết.

Chưa kể, nếu vạn vô nhất thất, nàng có sai lầm, Diệp Phàm vẫn còn lá bài áp đáy hòm như đã nói.

...

Hắn không nhỏ máu nhận chủ, đó là vì hắn tin tưởng cái gọi là duyên phận.

Nếu như chiếc chuông này không phải phạm vật, vậy đến tám, chín phần mười sẽ tồn tại khí linh, có vậy hắn, bị hạn chế bởi cảnh giới hiện tại, mới không nhìn ra điều gì.

Từ đó xem ra, khí linh không muốn phản ứng lại hắn, vậy thì hắn có cưỡng ép nhận chủ cũng không để làm gì, có khi đến trường hợp khẩn cấp còn bị cản ngược một ngụm.

Chi bằng cứ để lại đây, chờ người có duyên.

Dời đi chiếc chuông, Diệp Phàm tiến lại bên người Cung Hân Nguyệt, lẳng lặng chờ đợi.

Âm dương nhị khí lúc này đã như có như không, nàng cũng nên chuẩn bị tinh lại.

Chỉ là vừa mới nhắc chân lên, Diệp Phàm liền chau mày, điều khiển thần thức phóng ra ngoài.

Hắn thấy được, Linh Nhi đang bị ba người lạ mặt truy đuổi.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thông Mạch Cảnh chi chiến (1)

Hiện tại đã là chiều tà, thái dương lặn xuống để lại một mảnh thiên địa ráng vàng.

Diệp Phàm hai người đến Trường An vào ban trưa, sau đó lại tìm núi Chi Diên, rồi lại luyện hóa âm dương nhị khí, liền hết ngày.

"Ha ha, lũ ngốc, đến bắt Linh Nhi nè ~"

Linh Nhi thân hình nhỏ nhắn nhanh nhẹn chạy phía trước, lúc sáng lúc tối trong vài tia nắng còn xốt lại cuối ngày.

Nàng không quên thỉnh thoảng ngoái đầu ra đằng sau trêu chọc ba người kia.

Diệp Phàm nhìn thấy cảnh này, không cảm mỉm cười.

Tiểu loli tuy tuổi thực hơn xa hắn, thế nhưng do luôn ngốc một mình trong Âm Dương Phủ, do vậy vẫn chỉ như tiểu thiếu nữ chưa lớn.

Ba người đang điên cuồng phía sau gồm hai nam một nữ, nhìn dung mạo cùng vóc dáng có thể thấy được là người ngoại quốc.

Cả ba người đều khoác áo chùng đen dài đến tận mắt cá chân, trước cổ có vòng dây chuyền Thánh giá bằng bạc lấp lánh.

Diệp Phàm đi xuống tầng, đứng tựa người trước cổng đình ngắm nhìn bốn người rượt đuổi nhau.

Hắn không chút nào lo lắng cho Linh Nhi, nhìn dáng vẻ này, nàng đang lấy ba người ngoại quốc kia làm thú trong rạp xiếc để tiêu khiển đâu.

"Ba người này hẳn là người của Quang Minh Hội"

Không biết từ lúc nào, Cung Hàn Nguyệt xuất hiện phía sau lưng Diệp Phàm, lười biếng nhìn ba người ngoại quốc, nói.

Quang Minh Hội là tổ chức Công giáo lớn nhất thế giới, có các chi nhánh khắp nơi, chỉ cần là tín đồ của Jesus liền có thể làm một thành viên của Quang Minh Hội.

Cung Hàn Nguyệt đã từng ở phương Tây, hồi đó nàng cũng chỉ là thiếu nữ mới lớn, thích du lịch đó đây, cũng đã đi qua mấy cái phần giáo lớn nhỏ, còn chụp lại ảnh làm kỉ niệm.

Diệp Phàm nhún nhún vai:

"Ba người này hẳn là hướng nhà thờ Chi Diên mà đến đi. Chi là không hiểu Linh Nhi lại nghịch ngợm gì, mà để cả ba người đuổi theo không dứt"

Hắn quay lại nhìn nàng, ánh mắt không nhận được có chút kinh diễm.

Trong ánh chiều tà, nơi quang minh cùng hắc ám đan xen, mỹ nhân đứng đó, tóc tím thả tự do mà bay trong gió, thân hình yếu điệu đẹp không sao tả xiết.

Mỹ dung mập mờ một tia quý phái, dư án của một thế hệ nữ vương Ma Đế.

Không hổ mang dòng máu của Mị Ma nhất tộc, nhất cử nhất động chi gian đều phong tình vạn chủng, nay còn có thiên nhiên hạ mình tôn cái đẹp của nàng lên thêm một bậc.

"Đẹp sao?" - Cung Hàn Nguyệt tươi cười với Diệp Phàm, nhất thời vẻ đẹp nữ vương tan đi, thay vào đó là sự hoạt bát của thiếu nữ còn xuân.

"Kém Vô Song một chút" - Diệp Phàm trêu nàng.

"Liền chỉ biết có tỷ tỷ"

Tiểu ma nữ trong lòng hoan hỉ, nàng đau nhất là tỷ tỷ, do vậy nàng cũng mong Diệp Phàm có thể yêu thương tỷ tỷ nhất trong số những nữ nhân của hắn.

Chỉ là trên mặt, nàng liền giận dỗi quay đi.

Diệp Phàm đậm đậm cười, tiến đến kéo nữ nhân vào trong lòng ngực

"Muốn đánh một trận thống khoái không?" - hắn cười tà hỏi.

Hắn thấy được, Cung Hàn Nguyệt lúc này đã đạt tới tam chuyển trung kỳ, đó là do nàng hấp thụ nhiều âm dương nhị khí hơn hắn, Âm Dương Quyết lại chỉ khai phá được 90 kinh mạch thay vì 108 kinh mạch.

Tam chuyển trung kỳ, ý nghĩa là nàng đã đạt tới tam chuyển, số lượng kinh mạch đã được mở rộng lần thứ ba nằm trong những kinh mạch đã được đã thông khi đạt tới Thông Mạch Cảnh trung kỳ.

Âm Dương Quyết tuy là bản thiếu, nhưng cũng phân lục chuyển.

"Chiến thì chiến!"

Cung Hàn Nguyệt mỉm cười.

Nàng mang trong người dòng máu Ma tộc - chủng tộc trời sinh hiếu chiến - đương nhiên sẽ không ngại đánh một trận, cho dù đối thủ có là nam nhân của mình.

Lại nói, với hai người, cảnh giới hay số lượng kinh mạch không thực sự phản ánh được chiến lực.

Cho nên, chỉ có đấu cái thống khoái, mới ước lượng được hiện tại mạnh yếu ra sao.

Đặt lên má nam nhân một cái môi thơm, Cung Hàn Nguyệt nhanh chóng tách ra.

Đến khi hai người cách nhau một trăm mét mới dừng lại.

Một trăm mét, đối với người lớn cũng liền nhiều nhất hai trăm bước chân, với tu sĩ như nàng cùng hắn lại càng ngắn.

"Không dùng vũ khí cùng công cụ phụ trợ nga" - tiểu ma nữ quơ quơ nắm tay, nói với Diệp Phàm.

Hai người, đường đường hai Đại Đế của Nhân Tộc cùng Ma Tộc nơi thượng thiên, cứ như vậy lại có một trận chiến đồng đại cảnh giới, sau hơn 5 vạn năm.

Chỉ là khác biệt về địa điểm, khác biệt về tu vi, càng là khác biệt về mặt tâm tính.

Lúc trước, đó là Ngưng Mệnh Cảnh (Đế cảnh) chi chiến.

Lúc này, là Thông Mạch Cảnh chi chiến.

Lúc trước, họ chưa chắc đã là kẻ thù, nhưng đồng dạng không thể làm bạn.

Lúc này, hai người là đạo lữ.

"Lần này ta sẽ không lại thể hòa, mà sẽ thắng" - Diệp Phàm hồi ức cảnh tượng mình chỉ đánh ngang tay với nàng, dù hơn đến hai tiểu cảnh giới cách đây 5 vạn năm, mỉm cười nói.

"Không cho ta thắng, ta đêm nay không cho ngươi lên giường" - Cung Hàn Nguyệt nghịch ngợm le lưỡi dọa唬.

Nói xong, nàng chủ động tấn công.

Ma lực ngưng tụ thành một cái nắm đấm lớn, hướng Diệp Phàm mà công kích.

Tuy nói hiện tại Tiên Ma đồng tu, Cung Hàn Nguyệt vẫn quen sử dụng ma lực làm chủ đạo.

Cũng giống Diệp Phàm, nàng có thể dựa vào cảm ngộ cao thâm mạnh mẽ lấy thiên địa chi khí hóa thành ma lực để sử dụng.

Đương nhiên, Địa Cầu là thời đại mật pháp, thiên địa chi khí rất ít, do vậy ma lực nàng hình thành cũng không mấy tinh thuần.

Diệp Phàm nhìn ra được Cung Hàn Nguyệt không giống như hắn, có Âm Dương Phủ trong người, thiên địa linh khí là lấy từ đó mà ra, thập phần tinh thuần cùng cao cấp, lại không sợ một chỗ liên hết.

Tuy thế, hai người đã ước định hảo, hắn sẽ không dùng đến Âm Dương Phủ.

Hai tay bất quyết, Diệp Phàm tương tự lấy linh lực (do không phải tiên ma khí trong Âm Dương Phủ, mà chỉ là thiên địa chi khí của Địa Cầu, do vậy chỉ chuyển hóa ra được linh lực) ngưng thành một cây kiếm lớn, nghênh đón nắm đấm của Cung Hàn Nguyệt.

Phanh!

Kiểm cùng quyền va chạm giữa không trung, đồng thời nổ mạnh.

Một đòn này, hai người cân tài, cân sức.

"Vẫn là cận chiến thôi, Địa Cầu thiên địa chi khí quá ít" - Diệp Phàm nói.

Cung Hàn Nguyệt gật gật đầu.

Lần này, đến Diệp Phàm chủ động ra quyền.

Hắn vận chuyển tất cả 108 đầu kinh mạch, dồn lực lượng về phía quyền đầu.

Hai chân dẫm bộ pháp, cả người như bóng ma chơi tiếp cận đối phương.

Phanh! Phanh! Phanh!

Thân hình Diệp Phàm chấp chôn, thế nhưng nơi đầu quyền của hắn, không khí tức khắc bị đè ép, hình thành nên vô số đường nét nhăn nheo trong không khí.

Hình ảnh thật sự quá quý dị, không gian vô hình vô dạng vậy mà lại có thể nhăn thành nếp?

"Hảo quyền" - Cung Hàn Nguyệt không sợ phản cười, bàn tay trắng nõn cũng ngưng lại thành quyền, hướng chuẩn quyền đầu của Diệp Phàm mà đón đỡ.

Phanh!

Diệp Phàm bị đẩy lùi ba bước, cùng lúc đó, Cung Hàn Nguyệt lui lại hai bước nữa.

"Một quyền này ta thắng nga" - mỹ nữ nhoẻn miệng cười.

Nàng thừa thắng tiến lên, chưởng phong dồn dập.

Diệp Phàm lập tức nâng tay đón đỡ.

Đối chiến với Cung Hàn Nguyệt, Diệp Phàm không có một điểm dám lơ là.

Quyền đối quyền, chưởng triết chưởng, nhanh chóng đã qua tay có trăm chiêu.

Cung Hàn Nguyệt phiêu phiêu lùi lại, lông tóc vô thương.

Nàng khí thế bất chợt thay đổi, cả người bất chợt tản ra một cỗ sát ý kinh thiên, cả người tựa như một thanh đao, nhất trăm nhưng có thể bỏ thiên.

"Sát lục pháp tắc" - Diệp Phàm ánh mắt một ngưng, làm bầm.

Hắn biết, lúc này chiến đấu mới thực sự bắt đầu.

Vì sao nói, hắn và Cung Hàn Nguyệt không thể lấy cảnh giới để cân nhắc chiến lược?

Một trong những lý do, đó là hai người đều nắm giữ một, hay nhiều loại pháp tắc, đến mức độ kinh người.

Pháp tắc, là một thứ chỉ có tu sĩ cảm ngộ thiên địa cực kỳ rõ nét, ít nhất cũng phải đạt tới Nhập Tiên Cảnh mới bắt đầu tiếp xúc đến.

Nói về sức mạnh, đến một mức độ nào đó, pháp tắc có thể bù đắp được sự chênh lệch về tiên (ma) lực cùng cảnh giới khác biệt.

Cổ nhân vẫn nói, Đại Đạo ba ngàn, diễn sinh ra pháp tắc không biết có bao nhiêu.

Cũng không có chuẩn mực nào đo đếm pháp tắc nào mạnh hay yếu hơn cái nào, tất cả đều dựa vào bản thân người cảm ngộ sâu bao nhiêu, cùng với sử dụng nó ra sao.

Như đã nói, tại phiên thiên địa khác nhau, luôn tồn tại hai phần pháp tắc độc hữu của mình.

Thế nhưng, chỉ với tám phần pháp tắc còn lại thôi, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt cũng đã có thể vượt hai, ba tiểu cảnh giới mà chiến.

...

Lúc này, Cung Hàn Nguyệt hô to một tiếng, thân hình nhanh chóng tiếp cận Diệp Phàm, sát lục pháp tắc hóa vì một thanh đại đao đỏ thẫm như nhiễm huyết.

Viu!

Đại đao xé gió như một tia chớp hồng, trường chưởng muốn ngạnh sinh chế Diệp Phàm ra làm đôi.

Diệp Phàm cười lớn:

"Thông khoái!"

Chờ đến khi đại đao tới trước mặt mình, sắp sửa bổ xuống, hắn liền vờn ra một ngón tay.

Không gian trước mặt liền nhẹ nhàng rung động, sau đó đại đao cứ như vậy dừng lại, mãi không thể chạm vào người Diệp Phàm.

Không sai, hiện tại hắn đang sử dụng, đúng là không gian pháp tắc.

Một chiêu này vận dụng không gian pháp tắc cũng không phải quá cao thâm, thậm chí hoàn toàn có thể dùng toán học để diễn giải.

Đơn giản chỉ là, muốn đại đao bổ trúng Diệp Phàm, cần thiết phải đi qua một quãng đường, chính là khoảng không gian giữa hắn cùng nơi mà đại đao đang lơ lửng trong không trung.

Mà, để đi hết quãng đường ấy, đại đao cần phải đi qua một phần hai quãng đường trước.

Để đi qua một phần hai quãng đường, đại đao lại cần phải đi qua một phần hai của một phần hai quãng đường ấy, hay là một phần tư quãng đường.

Để đi qua một phần tư quãng đường, đại đao lại cần phải đi qua một phần hai của một phần tư quãng đường ấy, chính là một phần tám quãng đường.

Cứ như vậy, đại đao liền phải trước hết đi qua một phần mười sáu, một phần ba mươi hai, một phần sáu mươi tư,... quãng đường.

Liên tục chia nhỏ như vậy, vì số phần càng ngày càng nhỏ, thế nên biểu diễn dưới dạng phân số trong toán học, mẫu số cũng càng ngày càng lớn, vô hạn tiếp cận tới vô cùng.

...

Diệp Phàm chính là lợi dụng cách phân tích toán học ấy vào khoảng không gian giữa hắn cùng đại đao, khiến cho khoảng không gian này dường như vô cùng, không bao giờ có thể đi tới điểm cuối.

"Lại là một chiêu này" - Cung Hàn Nguyệt hờn dỗi kêu lên.

Nàng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Phàm làm trò này, thế nhưng không gian pháp tắc nàng am hiểu không sâu, trừ phi có cảnh giới nghiền ép, còn nếu không nàng nhất thời cũng không làm gì được hắn.

Diệp Phàm đậm đậm cười.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thông Mạch Cảnh chi chiến (2)

Cung Hàn Nguyệt tuy rằng vô pháp đánh trúng Diệp Phàm lúc này, nàng một chút cũng không bối rối.

Nàng sử dụng quy tắc sát lục hóa ra thành vài cây binh khí khác loại, kiếm có, thương có, chùy thủ có.

Vung bàn tay trắng nõn, Cung Hàn Nguyệt điều khiển những thanh binh khí đó lao theo các phương vị bất đồng tấn công Diệp Phàm.

Nàng kinh nghiệm bức nào phong phú, nháy mắt nhìn ra phương hướng ứng đối.

Đó chính là tiêu hao chiến!

Phải biết, để nhanh chóng cảm ngộ thiên địa, thông thạo võ kỹ, điều khiển thần thức,... thậm chí ngưng tụ pháp tắc nhằm mình sử dụng, tu sĩ đều phải tiêu hao tinh thần lực.

Tinh thần lực càng lớn mạnh, ngưng tụ pháp tắc càng dễ dàng, thời gian điều động cũng càng lâu.

Diệp Phàm khi còn tại thời kì đỉnh phong tinh thần lực có thể nói gấp 2-3 lần nàng, điều này cũng là tiền vốn khiến hắn có thể nắm được thời không pháp tắc, cũng như mở thời không chi lộ.

Nếu là thời kì đỉnh, tiêu hao chiến kiểu này kẻ thua chắc chắn là nàng.

Thế nhưng lúc này hai người đều trăm tu vi, trọng tu từ đầu, khoảng cách về mặt tinh thần lực cũng được vô hạn thu hẹp lại, hơn kém không đáng kể.

So sánh với việc liên tục duy trì không gian pháp tắc như Diệp Phàm, ngưng tụ pháp tắc thành binh khí như nàng tiêu hao ít tinh thần lực hơn, cho nên tiêu hao chiến, phần thắng lúc này sẽ thuộc về nàng.

Diệp Phàm nhìn thấy một đám binh khí bất kể phương hướng bỏ về phía mình, cũng không ngạc nhiên.

Hắn biết, Cung Hàn Nguyệt khẳng định sẽ nhìn ra điều này, vậy nên đã chuẩn bị trước.

Hắn vừa rồi chỉ muốn thử xem tinh thần lực của mình hiện tại có thể sử dụng "Không gian kéo giãn" trong bao lâu mà thôi.

Diệp Phàm thu hồi không gian pháp tắc, cả người liền bắt chước đối phương tản ra sát khí trùng thiên, hai tay thoăn thoắt mà vẽ ra từng bức tường, tạo thành hàng rào phòng thủ nghênh đón làn sóng binh khí ào ào phi tới.

"Để xem hai ta, ai ở phương diện nắm giữ sát lục pháp tắc thâm sâu hơn" - chiến ý dạt dào, Diệp Phàm hô lớn.

Phanh!

Toàn bộ binh khí do sát lục pháp tắc ngưng thành găm chặt vào tầng phòng thủ của Diệp Phàm, vậy nhưng không thể tiến thêm bước nào!

"Cái gì!?" - Cung Hàn Nguyệt kêu lên, vẻ mặt khó tin.

Sát lục pháp tắc Diệp Phàm nắm giữ thế nhưng lại hơn nàng một bậc.

Pháp tắc này, là phải sát nhân mới có thể tăng lên nha!

Rốt cục, hấn hay là nàng, mới thực sự là ma!

Ngạc nhiên là vậy, thế nhưng Cung Hàn Nguyệt không vì vậy ngưng thế công.

Chỉ là, nàng cũng không tiếp tục sử dụng pháp tắc.

Một phần, với cảnh giới của hai người bây giờ, miễn cưỡng sử dụng qua lại một hai chiêu đã là nhiều, lạm dụng nữa liền có thể tổn thương căn cơ.

Một phần khác, kì thật nàng cũng hấn sau vài lần chạm trán trong quá khứ, đã hình thành một quy củ bất thành văn khi đối chiến.

Hiệp một, đó là so đấu tiên lực (ma lực). Ban nãy, hai người đã qua chiêu, thế nhưng hai người đều chưa bước vào Ngưng Khí Cảnh, thiên địa chi khí của Địa Cầu lại quá thiếu thốn, vì vậy bỏ qua.

Hiệp hai, so đấu cường độ thân thể. Cái này nàng là Ma tộc, từ trước đến giờ vẫn luôn có ưu thế, vừa rồi vẫn lược thắng Diệp Phàm một bậc.

Hiệp ba, so đấu pháp tắc. Lần này, là nàng thua.

Hiệp tiếp theo đây, sẽ là so sánh võ kỹ.

Cung Hàn Nguyệt giết qua, hóa tay vì quyền, liền tiếp oanh ra bảy phát.

Phanh! Phanh! Phanh!

Điều đáng chú ý là, mỗi quyền nàng oanh ra, đều xuất hiện một cái phù văn rậm rịt đường nét, hướng về Diệp Phàm trấn áp.

Bảy cái phù văn như bảy tòa tiên sơn đè trên đầu, Diệp Phàm cảm giác được không khí như ngưng kết lại, cảm giác hít thở không thông.

Diệp Phàm biết đây chính là tuyệt kỹ thành danh của Ma Nữ Tử Nguyệt.

Thiên Ma thất liên quyền!

Chỉ là, giới hạn ở cảnh giới hiện tại, uy lực của Thiên Ma thất liên quyền một vạn không còn một, vậy nhưng cũng đã có lực lượng uy hiếp Ngưng Khí Cảnh trung kì.

Diệp Phàm nhìn thấy liền có cảm giác da đầu một mảnh tê dại.

Từng ăn thiệt thòi qua võ kỹ này, Diệp Phàm lập tức thúc dục bộ pháp, thân hình thoát ải thoát hiện, nhanh chóng né đi.

Chỉ là, bảy cái phù văn như thể ăn định rồi hấn, bám riết lấy không tha.

Diệp Phàm cũng biết phù văn sẽ làm như vậy, không hy vọng cứ đơn giản thế mà né qua chiêu này, hấn chỉ muốn kéo ra khoảng cách, để có thời gian xuất ra đối chiêu.

Thế rồi, Diệp Phàm một chỉ dựng đứng, kim quang đột nhiên từ trên tay hấn lóa ra, hư không lò mờ xuất hiện cảnh tượng thiên địa bị phân ra làm đôi.

Hình ảnh rất mờ nhạt, như có như không, vậy mà Diệp Phàm sắc mặt nhanh chóng không còn một tia huyết sắc.

Hấn là Tiên Đế, võ kỹ nhiều như cát trên sa mạc, đếm không xuể, thế nhưng giới hạn trong tu vi hiện tại, đều không sử dụng được.

Muốn sử dụng võ kỹ cao cấp, liền phải có tu vi đủ thâm sâu để chịu tải khi phát động trước đã.

Trừ trường hợp duy nhất, đó là võ kỹ do bản thân tự sáng tạo, nó có thể mạnh yếu tùy theo tu vi chủ nhân, thế nhưng đa số thời gian đều dùng được, ví dụ như Thiên Ma thất liên quyền của Cung Hàn Nguyệt.

Mà võ kỹ Diệp Phàm đang dùng, đúng là một môn võ kỹ hấn tự sáng tạo.

Khai Thiên Chỉ!

Một thức này là Diệp Phàm một lần tình cờ được nhìn chứng kiến một phiến thiên địa hình thành, sự huyền ảo của cảnh tượng thiên địa bị bỏ ra làm đôi được Diệp Phàm cố gắng nắm bắt, truyền tải vào trong nhất chỉ này.

Vấn đề ở chỗ, trái ngược với Thiên Ma thất liên quyền, bản chất là quyền pháp, dù cho ở Thông Mạch Cảnh cũng có thể phát ra; Khai Thiên Chỉ của hấn lấy linh lực ngưng tụ lại thành hình, chỉ có Ngưng Khí Cảnh tu sĩ mới bắt đầu dùng được.

Mà hấn hiển nhiên đang cường chế luyện hóa thiên địa linh khí chứa đựng trong kinh mạch để kết hình, do vậy có chút ăn không tiêu.

Thế nhưng, hấn muốn thắng Cung Hàn Nguyệt, vậy nên võ kỹ liền phải cần có tính áp đảo mới được.

Nhanh chóng, xung quanh Diệp Phàm mây gió bắt đầu xao động, hư không sinh ra một đạo quang mang giống như ngón tay người khổng lồ, sắp sửa chọc thủng trời.

Toàn bộ 108 kinh mạch của hấn - độ thô rộng lúc này gấp ba lần tu sĩ thông thường - tạm thời chứa mãn linh lực.

"Khai Thiên Chi" - Diệp Phàm học ra một bùng máu, gầm lên một tiếng.

Tức thì, toàn bộ linh lực trong cơ thể của Diệp Phàm như thác nước xối xả thoát ra, cả người bị đào rỗng không.

Hấn duỗi ngón tay ra, quang mang dựa thể mà đi, nhẹ nhàng nghiền áp bảy cái phù văn còn đang cấp tốc truy tới, không gì cản phá nổi.

Cung Hàn Nguyệt kinh dị, uy lực của một chỉ này có thể sánh ngang Ngung Khí Cảnh đỉnh phong một kích.

Diệp Phàm cũng không có nhằm vào nàng, thế nên nàng liền bình yên vô sự, nếu không ăn một đòn này liền tính bất tử cũng bị bài đi một tầng da.

Quang mang tan đi, thiên địa rơi vào im lặng trở lại, Diệp Phàm kiệt sức ngồi bệt xuống đất.

"Cần gì chứ..." - Cung Hàn Nguyệt đau lòng, phi thân tới bên cạnh Diệp Phàm, hung hăng véo hông hấn một phát.

Nàng làm sao không biết tâm tư nam nhân mình, đơn giản chỉ muốn thắng nàng một trận mà thôi.

Không thể không nói, Khai Thiên Chi của Diệp Phàm là võ kỹ cường đại nhất mà Cung Hàn Nguyệt được chứng kiến, uy lực nếu xét tương đồng cảnh giới siêu viễn Thiên Ma thất liên quyền của nàng.

Nàng cũng biết, nó không phải là môn võ kỹ tại Thông Mạch Cảnh nên thi triển.

"Muru sát thân phụ a!" - Diệp Phàm nhếch miệng kêu lên, ánh mắt lúc này lại lập lòe quang mang.

Nguyên bản, hấn ra chiêu xong liền đã chuẩn bị sẵn tình huống kinh mạch sẽ bị tổn thương, thậm chí trước đó liền kiểm tra chắc chắn trong trừu vật giới chỉ còn tồn tại Tục Mạch Đan mới dám mạo hiểm thử cực hạn của mình.

Tục Mạch Đan, đúng như tên gọi, sử dụng để chữa lành kinh mạch rạn vỡ hoặc đứt gãy của tu sĩ.

Chỉ là hấn vẫn đánh giá thấp uy lực của cái gọi là tam chuyển.

Kinh mạch hấn vậy mà mười phần hoàn hảo, duy nhất là phụ tải của Khai Thiên Chi đánh sâu vào 108 kinh mạch, khiến Diệp Phàm bây giờ cả người đau đớn không thôi, như thế có ngàn vạn con kiến cắn xé thành kinh mạch.

Đương nhiên, chút đau đớn này lấy hấn định lực còn chịu được, mà kết quả này khả quan hoàn toàn nằm ngoài tầm dự đoán của hấn.

"Ta thắng!" - Diệp Phàm nhe răng cười với Cung Hàn Nguyệt, vịn lấy tay nàng mà đứng lên.

"Thua ta mất mặt lắm sao?"

Tiểu ma nữ thấy bộ dạng của hấn muốn bao nhiêu đáng ghét liền có bấy nhiêu đáng ghét, liền gờ tiểu tính tình ra, rút cánh tay lại, Diệp Phàm mất thăng bằng, cả người đang suy yếu liền ngã ngược xuống mặt đất.

Diệp Phàm vô ngữ, ngơoi dỗi bằng miệng được rồi, có cần thiết phải hất ta trở lại không?

Thật chất tâm a!

Nghĩ thế, Diệp Phàm không dám biểu hiện ra mặt, hấn đang lúc không có sức phản kháng, ai biết cái tiểu ma nữ này còn muốn chinh hấn ra sao.

"Cái này không liên quan đến chuyện mặt mũi. Nếu ta đến ngơoi còn không thể thắng, về sau ngơoi, tỷ tỷ ngơoi, còn có Như Ngọc Như Yên các nàng nếu gặp nguy hiểm ta sẽ phải làm sao?" - Diệp Phàm nghiêm túc nói.

Cái này hấn không có một chút đùa cợt, mà là nội tâm ý tưởng của hấn.

Đùa gì thế, đến nữ nhân của mình còn đánh không lại, sau này vì các nàng chống lên một mảnh thiên bằng cái rắm à!

Cung Hàn Nguyệt nghe thấy Diệp Phàm nói thế, nội tâm một mảnh ấm áp, cứ biết tính tình hấn là thế, nhưng khi hấn nói ra thành lời, nghe vẫn có một phen tư vị khác nha!

Chỉ là Như Ngọc, Như Yên mà Diệp Phàm nhắc tới, Cung Hàn Nguyệt tự nhiên biết, các nàng là hồng nhan chi kỷ của hấn tại Tiên Giới.

Tự nhiên nghĩ đến cảnh các nàng có thể quang minh chính đại bồi Diệp Phàm không biết bao nhiêu tuế nguyệt, mà mình lại chỉ có thể âm thầm nhìn hán từ xa, mãi đến gần đây mới có thể thổ lộ, Cung Hàn Nguyệt liền có chút ăn vạ, nàng quay ngoắt đi, để lại cho Diệp Phàm một bóng lưng man diệu.

"Người đi mà bảo vệ Như Ngọc, Như Yên các nữ nhân của người đi thôi, ta với tỷ tỷ mới không cần người bảo vệ. Ở đây mà tự khôi phục đi"

Hà!?

Diệp Phàm hòa thượng cao quá sờ không thấy đầu, làm sao nghe giọng nói của nàng có chút ghen tuông?

Ghen, từ này hoàn toàn không hợp với Cung Hàn Nguyệt nha... rốt cục là làm sao?

Diệp Phàm tuy hồng nhan rất nhiều, cũng không phải không hiểu tí gì nội tâm các nàng.

Thế nhưng, nữ nhân tâm đáy biển thâm, rất nhiều trường hợp, tựa như lúc này, hán cũng chỉ có biết cười khổ.

Nhún vai, Diệp Phàm tùy nàng dỗi đi thôi, một lát thì tốt rồi.

Hán vừa tính thu liễm tinh thần, đã tọa khôi phục, thì bỗng nhiên nhận được truyền âm cùng một vài ý niệm bằng hình ảnh của Linh Nhi:

"Chủ nhân ca ca, người mau lại đây, ba kẻ này có vẻ phát hiện được thứ gì kì quái, hán là hảo chơi nga ~!"

(Chuong xong)

Tái bút: Lý do Cung Hàn Nguyệt hồi trước có thể đánh ngang tay với Diệp Phàm dù kém hơn hai cảnh giới có liên quan đến cốt chuyện đằng sau, vì vậy mình sẽ không giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Âm môn

"Người bị bọn hán bắt được?"

Diệp Phàm cau mày, thông qua hình ảnh nàng truyền tới, hán thấy Linh Nhi lúc này hai tay đang bị trói ra đằng sau người, hai chân cũng bị buộc trụ phòng chạy trốn.

"Đúng nha ~ Linh Nhi cảm giác ba kẻ này đang tìm kiếm cái gì, do vậy cố tình để cho bọn hán bắt giữ để dễ tiếp cận hơn. Mỗi tội bọn hán sử dụng thứ ngôn ngữ quái đản gì nha, ta nghe không hiểu..."

Linh Nhi truyền âm giải thích, giọng nói vô tư.

Diệp Phàm vô ngữ, bất quá hán nhớ lại một màn vừa rồi, khẳng định lấy năng lực của Linh Nhi, trừ phi nàng tự nguyện, còn không ba kẻ hèn Tông Sư còn không có khả năng chạm vào nàng, chứ đừng nói bắt giữ.

Đúng vậy, ba người ngoại quốc vừa rồi chính xác là Tông Sư võ giả, cứ việc sử dụng công pháp thu liễm che giấu cảnh giới, thế nhưng dưới con mắt của Diệp Phàm lại không có chỗ bí mật đáng nói.

"Người liền ở đây chơi trước đi, ta một chốc liền qua"

Diệp Phàm hứng thú cũng không cao, hán muốn thăm dò xem tại nhà thờ đá còn tồn tại vết tích nào khác gia gia hán để lại không.

Bất quá, hình ảnh Linh Nhi truyền lại liền ở gian thờ chính, kiểu gì cũng phải qua đó, liền đi trước cũng không ảnh hưởng.

Nghĩ vậy, Diệp Phàm lục tìm trong nhẫn trữ vật ra một viên nhất phẩm chữa thương đan dược, vốn thuộc về tài nguyên hán để dùng cho chúng nữ.

Không có cách nào, cảnh giới còn thấp, cơ thể hán không có khả năng chịu đựng được được lực quá mãnh liệt, nếu không sẽ nổ tung.

...

Khi Diệp Phàm mở mắt, trời đã về đêm, tinh nguyệt mờ nhạt.

Do chỉ là chữa thương, lại không phải tu luyện, hán liền không trở về Âm Dương Phủ làm gì.

Cung Hàn Nguyệt còn ở phụ cận, hẳn cũng không lo có ai xâm nhập đánh gãy hẳn tĩnh tọa.

"Linh Nhi?" - hẳn gọi lên ở trong đầu.

"Chủ nhân ca ca, không cần hô, ta đang ở cạnh Hàn Nguyệt tỷ tỷ đâu" - Linh Nhi cười khách khách.

Diệp Phàm thần thức lan tỏa, liền thấy được không xa Linh Nhi cùng Cung Hàn Nguyệt đang ngồi thích ý cạnh đồng lửa, ăn thịt.

Lập tức, Diệp Phàm sạm mặt.

Các ngươi làm ơn, đây là nhà thờ có được không!? Lại không phải núi rừng hoang vu, không người lui tới...

Nửa đêm nửa hôm, bỗng nhiên nhìn thấy một ngọn lửa thật lớn bùng lên nơi nhà thờ đá, các ngươi định kéo bao nhiêu người tới đây?

Dọc chân núi lại không thiếu quán ăn...

Ân? Nàng thế nhưng mắt công xây dựng cả cái huyền trận để lừa gạt mắt người khác.

Đương nhiên, cái huyền trận này phẩm cấp bất nhập lưu, tùy tay mà dựng thôi, chi che đây với người thường, hẳn trực tiếp nhìn thấu qua được.

Diệp Phàm trán đã đầy hắc tuyến...

Hướng hai người đi tới, Diệp Phàm bá đạo ngồi xuống cạnh Cung Hàn Nguyệt, kéo nữ nhân vào lòng.

Cung Hàn Nguyệt không phản kháng, tự động xoay người tìm một vị trí êm ái nhất, ngao kiêu hừ lạnh một tiếng.

Bổn nữ vương không vui, ngươi vẫn còn tâm tư chữa thương, tới tận bây giờ mới chịu ra hồng ta!

Diệp Phàm đương nhiên không biết được nàng đang nghĩ gì, nhẹ nhàng vuốt tóc đẹp của mỹ nhân, có chút vô ngữ hỏi:

"Xung quanh đây có người ở, ngươi không xuống dưới núi ăn, đột nhiên đốt lên đồng lửa lớn vậy làm gì?"

"Tại Linh Nhi muốn ăn thịt thú rừng nướng nha ~" - tiểu loli ngây thơ nhe răng cười, cực kỳ đáng yêu.

Diệp Phàm nghe xong càng thêm vô ngữ.

Ngươi một cái khí linh, không cần ăn mới đúng... tại sao trông thế nào đều có vẻ tham ăn...

Hảo đi! Hẳn nhận thua, không hiểu được tần số não của tiểu loli này ở kênh nào.

"Vài tên ngoại quốc kia đâu rồi?" - hẳn tiện mồm hỏi.

"Bọn chúng nga, ban nãy chúng đánh nhau với lão giả lạ mặt nào đó, sau đó mấy người đó đi vào trong núi sâu rồi"

Linh Nhi cái miệng nhồm nhoàm, mờ bóng nhảy.

Chỉ là tiểu loli vốn đáng yêu, trông vậy chỉ càng thêm dễ thương cùng buồn cười, không chút nào mất mỹ cảm.

"Linh Nhi nhìn ba cái công phu mèo quào của bọn chúng chán chết, vẫn là về chơi với Hàn Nguyệt tỷ tỷ vui hơn ~"

Điều này, Diệp Phàm thật sâu công nhận, nhãn lực của tổ đội ba người bọn hắn quá cao, quả thật chiến đấu của võ giả không vào được pháp nhãn bọn hắn.

"Nga! Chủ nhân ca ca, bọn hắn phía trước liền tìm được một ám môn tại đó nha, mỗi tội có vẻ bọn hắn không biết làm sao để mở ra, cũng vì vậy cãi nhau loạn xạ, xong rồi lão giả kia mới tự nhiên xuất hiện..."

Linh Nhi chợt lộ ra nhớ ra thần sắc, con mắt to tròn lấp lánh nhìn Diệp Phàm mà kể.

"Ám môn?" - Diệp Phàm nhướng mày.

"Đúng nha, Hàn Nguyệt tỷ tỷ cũng xem ~"

Sau đó, tiểu loli liền truyền cho hai người bọn hắn một đoạn hình ảnh.

Một cánh cửa sập bằng đá, bên trên có khắc họa hai con yêu thú.

Con thứ nhất hình dạng chính xác như những tồn tại Long tộc mà Diệp Phàm tại Yêu giới đã thấy.

Đó là một con Thất Trảo Chân Long.

Trên cửa đá, nó được khắc họa có đầu lạc đà, sừng của hươu, mình rắn phủ đầy vảy cá, thân rắn, kết thúc tại đuôi là những cái vây sắc nhọn, chân phối hợp giữa chân hổ và gót móng chim ưng, trên mỗi chân là bảy cái móng vuốt.

Thất Trảo Chân Long, còn được xưng là Long Hoàng.

Xét về tu vi, Thất Trảo Chân Long đặt tại thượng thiên không sai biệt lắm bằng với tu sĩ tại cảnh giới thứ bảy, Hư Tiên Cảnh.

Con yêu thú thứ hai chính là tồn tại mà người trên Địa Cầu gọi là thiên sứ hoặc ác quỷ,

Tại Yêu Giới, chủng tộc này được gọi là Nhân Điều tộc. Bọn họ thân thể hình người, chỉ khác có thể có tai nhọn hoặc có sừng, và đặc biệt, có cánh.

Trên cửa đá, đó là một con mười bốn cánh Nhân Điều tộc.

Tại Yêu Giới, cứ tăng lên một đại cảnh giới, sẽ mọc thêm một đôi cánh, do đó mười bốn cánh cũng tương đương với tu vi là Hư Tiên Cảnh.

Thế nhưng, đó là dựa theo hệ thống tu luyện tại thượng thiên, là dị vị diện.

Còn dựa theo hệ thống tu tiên tại Địa Cầu gồm mười tám đại cảnh giới tất cả, Diệp Phàm không biết hai con yêu thú này mạnh tới đâu.

Hắn chưa tiếp xúc qua người tu tiên theo hệ thống này, do đó khó có thể phán đoán chiến lực tương đương.

Phải biết, đây là sự khác biệt hoàn toàn về mặt tu luyện, chứ không chỉ đơn giản lấy mười tám chia hai được chín, từ đó lấy hai so với một.

Dù sao, trông cánh cửa đá vậy mà có chút ý tứ, Diệp Phàm quyết định đi xem một cái.

...

"Rốt cục các người Quang Minh Hội tới nhà thờ Chi Diên có mục đích gì?"

Lão già mũi chân chấm trên ngọn cây mà đứng, cả người sát khí lăng nhiên, nhìn chăm chăm ba người ngoại quốc, trầm giọng hỏi.

"Chúng ta chỉ là du khách nha, đây là đạo đài khách của người Lạc Việt các người sao?"

Một giọng nữ mềm nhẹ bất mãn dùng tiếng Lạc Việt sứt sọ trả lời, đúng là Alexis.

Trông nàng lúc này quần áo có chút xộc xệch, chân tay có vài vết xước, thế nhưng nói chung không bị thương nặng.

Ethan cùng nam tử còn lại cũng tại, hai người tương tự trông khá là chật vật.

Hiển nhiên, ba người bọn hắn vừa cùng lão già chiến đấu một hồi. Lão già tu vi cao hơn bọn hắn một điểm, thế nhưng bên hắn có ba người, chiếm nhân số ưu thế, nhất thời hai bên không làm gì được nhau.

"Nếu quả thật là khách nhân, chúng ta đương nhiên chào đón, thế nhưng các người rõ ràng không phải đi du lịch, không những thế còn bắt người."

Lão già kim chế con giận mà nói.

Hắn không thể không giận, hắn đời này vốn không hy vọng đột phá thêm, tiến vào cảnh giới Đại Tông Sư, vậy nhưng đột nhiên nhà thờ Chi Diên có dị biến.

Nhà thờ Chi Diên là do tổ tiên nhà hắn xây nên, theo lời truyền lại là vâng lệnh một kẻ thần bí nào đó.

Kẻ này từng dùng một bí pháp khắc một hình xăm lên cánh tay trái tổ tiên hắn, mà hình xăm này sẽ được truyền từ đời này qua đời khác, từ khi sinh ra đã có.

Chỉ cần trong cơ thể, tồn tại một phần vận máu của tổ tiên hắn thôi, hình xăm liền tồn tại.

Kẻ thần bí đã nói, khi nào hình xăm nóng bỏng lên, nghĩa là tại nhà thờ Chi Diên đã sẽ có truyền nhân của hắn.

Nhiệm vụ của lão già, cũng như cha lão, ông lão... đó là đợi cho người này xuất hiện.

Nếu khi lão già chết, người đó vẫn chưa xuất hiện, con hắn sẽ nối tiếp hắn thực hiện sứ mệnh... cứ như vậy.

Khi người này xuất hiện rồi, việc của bọn họ phải làm, đó là tôn hắn làm chủ.

Hắn, đổi lại, sẽ cho bọn họ cơ duyên tiến lên con đường trường sinh.

Đó là những gì tổ tiên hắn ghi lại trong gia sử.

Mới đọc xong, hắn còn cười nhạo, nhưng rồi hắn đã từng thử mọi cách, kể cả cắt rớt miếng thịt, hình xăm kia cũng không biến mất.

Vì vậy, hắn không muốn tin cũng phải tin.

Thế rồi, ngày hôm nay, quả thực lúc hắn đang tu luyện, hình xăm bỗng nhiên nóng rực lên, như có lửa đang cháy dưới làn da của hắn.

Lão giả vừa hoảng sợ vừa kinh hãi, vội vã hướng nơi này chạy lại.

Vậy mà lúc đến, hắn thấy được cái gì?

Chỉ có ba người ngoại quốc đang trói một tiểu nữ tử bé xíu!

Ngoài ra, hắn không nhận ra sự tồn tại của ai cả.

Dù không muốn tin, thế nhưng hắn thà chắc chắn rằng tiểu nữ tử kia chính là người trong miệng kẻ thần bí kia nhắc tới, cũng không thể liên hệ đến ba tín đồ Quang Minh Hội.

Đơn giản, trong gia sử đã ghi lại, kẻ thần bí kia từng thân thủ diệt không ít tín đồ Quang Minh Hội, khẳng định sẽ không để truyền nhân của mình gia nhập trong đó.

Chủ nhân tương lai của hắn, vậy mà lại bị ba kẻ ngoại lai trói lại, hỏi hắn làm sao không giận cho được.

...

"Không tốt, nhìn kia, nhà thờ Chi Diên phát sáng, dường như có cháy"

Bất chợt, Alexis biến sắc nói.

Nàng tuy không giải thích được vì sao nhà thờ đá lại có thứ gì bắt được lửa, thế nhưng ánh sáng chớp chòm kia là lửa bị gió thổi lay động không sai.

Không ổn! Ba người ngoại quốc cùng thâm hô.

«Dấu ấn của Chúa» vẫn còn tại đó nha!

Lão giả sắc mặt cũng khê biến, hắn nhớ là tiểu nữ tử kia còn bị trói tại gian thờ chính.

Không nói một lời, lão giả đột ngột hướng về phía đó, lao thân mà đi.

Alexis ba người cũng nhìn nhau một cái, cùng gật đầu, gắt gao đuổi theo sau lưng lão giả.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Nghé con không sợ cạp?

"Là gia gia!"

Diệp Phàm cúi người tỉ mỉ nhìn dòng chữ khắc trên tường, những kí ức phù bụi chợt đổ về.

Dòng chữ này không phải viết bằng chữ quốc ngữ, mà là một lối văn tự cổ đã không còn người dùng của Lạc Việt.

Hồi nhỏ, gia gia đúng là dạy hắn loại văn tự này, hắn bảo đó là ngôn ngữ giao tiếp riêng của hai ông cháu.

"Nếu người đọc hiểu được những kí tự này, chắc hẳn người là tiểu tử thối Diệp Phàm, nếu không cũng là một trong những người chí thân của hắn, hoặc là hậu nhân. Nếu là Diệp Phàm, nhỏ một giọt máu thường vào khu vực dưới dòng chữ này là đủ. Nếu là hậu nhân, cần thiết phải là một giọt tinh huyết"

Diệp Phàm không do dự, bấm nát đầu ngón tay, một giọt máu tươi chảy xuống.

"Là máu thường, vậy ngươi là tiểu tử thôi. Tiểu tử, nếu ngươi đã tìm đến đây, chắc hẳn ngươi đã khám phá ra bí mật dưới mộ, cũng có ý đoán rằng ta chưa chết. Hơn hết, ngươi lúc này đã là một cái người tu tiên."

Những con chữ lần lượt hiện lên, nét chữ khẳng định là của Diệp Phong không sai.

"Câu chuyện đằng sau cực kỳ phức tạp, đồng thời đem lại cho ngươi nguy hiểm không tưởng tượng được, hiện tại ta sẽ không nói gì nhiều thêm. Những gì ngươi muốn biết, ta đã dùng một phương pháp đặc biệt để lại bên dưới cánh cửa sập bằng đá trong gian nhà thờ này.

Để tìm được cánh cửa, ngươi cần phải đến trước bàn thờ duy nhất tại phòng này, xoay nó trái một vòng, sau đó phải năm vòng, trái thêm một vòng nữa. Sau khi hoàn thành, bên dưới phía sau bàn thờ có một cánh cửa nhỏ phía góc trên bên trái được thiết kế chìm. Ngươi mở được cửa đó liền thấy một cái nút bấm, kích hoạt nó, ngươi sẽ tìm được ám môn hiện ra giữa phòng. Muốn mở ra ám môn, nhỏ xuống một giọt máu trên trung tâm cánh cửa là được.

Đương nhiên, nếu không phải máu của ngươi, liền vô dụng.

Bên dưới là một địa đạo, trong đó tồn tại một chút khảo nghiệm dành cho ngươi, sẽ không gây nguy hiểm tới tính mạng, thế nhưng chừng nào ngươi chưa vượt qua được vài đạo khảo nghiệm ấy, chừng đó ngươi đến từ cách tiếp xúc tới gian cuối cùng của địa đạo, nơi ta đặt lại toàn bộ câu trả lời cho những thắc mắc của ngươi. Cứ vậy, chúc ngươi may mắn, tiểu tử!"

Diệp Phàm đọc không chớp mắt, mãi sau mới buông ra một tiếp thờ dài.

Hắn không biết, mình nên mừng hay nên giận.

Mừng vì gia gia rất cực vẫn còn sống, hay giận vì hắn sẵn sàng bỏ đứa cháu mình tự sinh tự tử đi hơn 12 năm chưa hề để tâm?

...Mặc kệ, vẫn là để sau gặp mặt rồi hẵng nghĩ tiếp đi, ít nhất hiện tại không cần đối mặt!

Diệp Phàm đi tới trước cửa sập, hai mắt lập lòe.

Dù cơ quan che giấu được thiết kế không phải quá cao siêu, thế nhưng tự dung sẽ không ai vào nhà thờ để di chuyển đồ đạc, mà cũng không ai sẽ tình cờ xoay bàn thờ đúng ngàn đấy số lần trái phải cùng kích hoạt công tắc nằm phía trong lòng bàn thờ hết.

Cơ bản, chỗ ám môn này được làm khá an toàn cùng bí mật, nếu không biết sẽ không có chuyện đánh bậy đánh bạ mà phát hiện.

Ấy vậy mà ba kẻ ngoại quốc kia vẫn có thể tìm ra, khẳng định bọn chúng nắm trong tay một chút thông tin không muốn ai biết.

...

Ân?

Diệp Phàm ngừng đầu lên, thần thức của hắn phát hiện được phương xa có bốn người đang hướng nơi đây nhanh chóng tiến lại, chừng ba, bốn phút nữa liền tới.

Ba người trong đó đi phía sau, đứng là ba tên ngoại quốc lúc trước đuổi theo Linh Nhi.

Mà dẫn đường phía trước, là một lão giả, chắc hẳn cũng là lão giả Linh Nhi nhắc tới không sai.

Cung Hàn Nguyệt lập tức cũng phát giác được điều này, cười nói:

"Bọn chúng nhớ thương chỗ này không dứt đâu"

Linh Nhi tạm thời chơi tận hứng, đã quay trở lại Âm Dương Phủ.

Diệp Phàm vốn định xuống dưới địa đạo, lâm thời thay đổi chủ ý, hắn muốn biết ba người kia làm thế nào biết được cách để lộ ra ám môn.

Bốn phút chớp mắt liền qua, mấy người kia nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt Diệp Phàm hai người.

"Hả? Vậy mà lại còn hai người tại đây. Đêm hôm khuya khoắt xuất hiện, khẳng định không phải người thường!"

Lão giả đối diện cũng lơ mơ nhìn thấy hai người, lông mày nhú chặt, trầm nghĩ.

Hắn đoán hai người này chỉ là thấy nhà thờ Chỉ Diên phát ra ánh sáng, do vậy liền tưởng toi bảo vật xuất thế mới chạy tới.

Hắn chợt nghĩ đến, nửa đường mình tiến lại đây, liền thấy ánh sáng nơi nhà thờ đã biến mất, nhường lại bóng đêm như cũ bao phủ... khẳng định là hai người này làm

"Xin hỏi hai vị tiểu hữu, có thấy một cái tiểu nữ từ bị trói lại tại đây không?"

Hắn chủ động hô lớn, nói ra mục đích của mình, đồng thời muốn biểu đạt "ta chỉ tìm người, không có ác ý"

Hắn nhìn ra được, đôi nam nữ này nhìn qua chỉ tầm hai mươi tuổi, cảnh giới đã là Đại Sư đỉnh, có thể nói là nửa bước Tông Sư, không dung khinh thường.

Ở cái tuổi tác này mà đạt được độ cao như vậy, chắc hẳn là đệ tử từ thế lực lớn đi ra.

Do vậy, dù hắn bản thân tự tin trong vòng nhất chiêu chế trụ hai người, cũng không thể không tiểu tâm cẩn thận, không sinh ra xung đột là tốt nhất.

Diệp Phàm liếc một cái liền hiểu lão già này đang nghĩ gì, bàn tay quơ trong không trung vài cái, vẽ ra hình ảnh đúng là Linh Nhi, nhàn nhạt hỏi:

"Người nói nàg?"

Lão già ánh mắt co rút lại, đây là nội lực ngoại phóng, tiêu chí của Tông Sư cảnh giới a!

Thiếu niên này cảnh giới rõ ràng chỉ có Đại Sư đỉnh a, hắn làm sao làm được!?

Rốt cục, người này là đệ tử từ thế lực nào đi ra, đến bậc này thần thông cũng có!?

"Đúng là nàg" - lão già trầm giọng trả lời.

Dù nghi vấn không dứt, thế nhưng chính sự vẫn cần làm trước, điều này còn liên quan đến việc hắn có thể hay không tiến thêm một bước, trở thành hàng ngũ Đại Tông Sư a!

"Nga, nàg là người của ta, người tìm nàg có vấn đề gì?"

Diệp Phàm hỏi, hắn đương nhiên sẽ không tin tưởng lão già này là cái người thiện lương, gặp người khó khăn liền trợ giúp.

Lão già nhất thời lúng túng, hắn hiển nhiên sẽ không kể ra cơ mật của gia tộc mình, vậy nhưng dùng lý do hồ lộng cho qua thì lại không thể cướp lấy tiểu nữ từ kia từ tay thanh niên này.

Lấy bạo chế bạo thì nghĩ cũng đừng nghĩ, thanh niên một chốc chỉ gian vừa rồi liền thể hiện năng lực vượt quá tu vi biểu hiện, còn có một cái nữ tử hàng thật giá thật nửa bước Tông Sư tại đó, đừng nói đến là cô thế lực khủng bố đằng sau lưng hai người, lão già liền không dám khẳng định sẽ không có cao nhân nào len lút đi theo bảo vệ hai người này.

Hắn nếu cảm giác được có tồn tại cao minh nào tại phụ cận còn đỡ, thế nhưng hắn lại cái gì cũng không cảm nhận ra, do vậy càng thêm bán tín bán nghi.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu như có ai đi theo đôi nam nữ này, vậy chứng tỏ cảnh giới của người này đã là Đại Tông Sư, thế nên hắn mới không cảm nhận ra.

Hắn còn muốn sống lâu một chút a, quả thật là Đại Tông Sư, cơ duyên không còn thì cũng thôi đi, lỡ mắg ra tay liền mạng an hưởng tuổi già cũng liền không có.

Diệp Phàm thấy phản ứng của lão già, liền không để ý tới hắn. Một con kiến thôi, còn không đáng để hắn quá bận tâm.

Nhiều chuyện, một phát chụp chết chính là.

"Tiểu Nguyệt, người ra khiến cho ba kẻ kia thành thành thật thật nghe lời một chút"

Diệp Phàm vươn tay chỉ chỉ, đôi mắt ra ngoài nhìn ba cái bóng đen đang nhanh chóng tiến tới.

Ba kẻ này không ai khác chính là người của Quang Minh Hội.

Lão già nghe vậy, cũng nhìn ra ngoài, tuy biểu tình không thay đổi, nội tâm lại đang cười khẩy, không cho là đúng.

"Quả thật nghe con không sợ cạp a! Một cái Đại Sư đỉnh, đến đối diện với khí thế của ba vị Tông Sư còn không động được chân tay, đừng nói gì chiến đấu" - hắn thâm thúy nói ra.

Cũng được, để tới lúc đó, hắn liền ra tay cứu giúp, làm cho thiếu niên này nợ hắn một cái ân tình, liền không lo sẽ không có được tiểu nữ từ kia.

Chỉ tiếc, lão già nhìn qua hai người liền buồn bực, cảm tình hắn còn muốn đề tình hai người, kết quả bọn họ bận khanh khanh ta ta đâu, làm gì có thời gian để ý đến hắn.

Cung Hàn Nguyệt bữu môi:

"Liền biết bắt nạt nhân gia"

Diệp Phàm chán nản, rốt cục là ai bắt nạt ai a?

Nói rồi, chớp mắt, một làn gió nhẹ nổi lên, nàng liền biến mất.

"Thật cao minh thâm pháp" - lão giả một bên nhìn thấy vậy không nhịn được buột miệng tán thưởng.

Diệp Phàm khoe miệng treo một tia ý cười, thông dong tiến ra ngoài.

"Đừng!" - lão giả vội kéo hần lại.

Không kéo không được, hần còn muốn trông cậy vào thiếu niên này tìm được cơ duyên của hần đâu!

Bảo vệ một người khi đối chiến với ba vị Tông Sư đã khó, thêm cả Diệp Phàm nữa hần liền vương chân vương tay, nói không chừng liền thua trận.

"Nga, làm gì?"

"Bọn họ ba vị Tông Sư, ta đến tiểu tình nhân của ngươi còn chưa chắc đã cứu được, ngươi đi ra tìm chết à?" - lão giả thấy thái độ đậm mặt của Diệp Phàm, cố gắng kìm chế tức giận mà nói.

"Nga, ai nói ta cần ngươi cứu nàng?"

Diệp Phàm buồn cười, lão giả này có chút thú vị, tâm địa chỉ ít không xấu, chỉ có chút tự cho là đúng, bắt quá lại không lên mặt dạy đời, một bộ trường bối nói phải nghe.

"Ngươi..."

"Nhìn đi, chiến đấu kết thúc rồi"

Nhìn thấy lão giả ghen một bụng, vừa định phát tác, Diệp Phàm liền vỗ vai hần, nói.

Lão giả quay qua, ánh mắt liền co rụt, khoe miệng không nhịn được run rẩy.

Ba kẻ ngoại quốc, chỉ có một vị nữ tử duy nhất, Alexis, là chỉ bị tạm thời mất khả năng chiến đấu, còn lại thương thế hầu như không có.

Hai cái nam tử còn lại liền thiếu may mắn, bị nàng tận tình chăm sóc, nằm gục trên mặt đất, cả người biến thành bãi huyết nhục mơ hồ.

"Tỷ phu, hi hi... ta biết ngươi thương hoa tiếc ngọc, liền cố tình không động đến cái tiểu mỹ nữ này nha. Nàng liền giao cho ngươi!"

Cung Hàn Nguyệt chạy trở về cạnh Diệp Phàm, ôm lấy cánh tay hần mà lắc lắc, nhe răng cười nói.

Chỉ là, nụ cười của nàng lúc này trong mắt lão giả không khác gì nụ cười của một ác ma.

Từ lúc tiểu cô nương này tiến ra ngoài cho đến bây giờ, một phút cũng chưa đến a!

Ba cái Tông Sư hàng thật giá thật đối diện với một cái Đại Sư liền đánh trả chỉ lực cũng không có, nháy mắt đã bị hạ gục.

Thế giới này điên hết rồi hay sao?

Nghé con không sợ cộp?

Ha ha

Lão giả tự giễu.

(Chương xong)

Tái bút: Hai hôm vừa rồi không có thời gian viết, xin thứ lỗi

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tỷ lệ tương ngộ

"Soát hồn"

Diệp Phàm trực tiếp chụp tay lên trên đầu hai nam tử của Quang Minh Hội, sử dụng soát hồn thuật.

Từng luồng thông tin như thủy triều lọt vào trong đầu hắn, Diệp Phàm chỉ lựa ra một vài điều hữu ích, còn lại trực tiếp gạt bỏ.

Kỉ ức của hai người này phi thường đơn giản, từ nhỏ đến lớn thời gian sống và tu luyện tại Quang Minh phân hội là chủ yếu, kinh lịch nông cạn, Diệp Phàm chỉ dùng hai phút liền đọc xong.

Thở dài thất vọng, hắn từ hai người biết được Quang Minh Hội giao nhiệm vụ cho bọn hắn tới đây thu thập một thứ gọi là «Dấu ấn của Chúa». Thế nhưng hai người này hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của ám môn.

Người vừa rời ra tay di chuyển bàn thờ lại là nữ tử kia.

Hắn ngưng tụ một tia Hồn Hỏa trên đầu ngón tay, hướng về hai bãi huyết nhục bất động trên mặt đất mà phát tay một cái.

Một đốm lửa lập lòe xuất hiện trên không trung, nhanh chóng bèn vào người bọn họ, bùng lên mà đốt tẫn, sau đó tan đi, đến tro bụi cũng không để lại, phẳng phất như từng xuất hiện qua.

Hồn Hỏa, là một thiên hỏa xếp hạng thứ 157 trên bảng dị hỏa, tuy thứ tự không cao, thế nhưng Diệp Phàm cực kỳ yêu thích.

Sở dĩ bị xếp hạng trung hạ là do Hồn Hỏa lấy tinh thần lực làm dẫn, tinh thần lực có mạnh thì Hồn Hỏa mới mạnh.

Tu sĩ thông thường tinh thần lực so sánh với linh (tiên) lực tại cùng một cảnh giới liền thật bạc nhược, Hồn Hỏa không khởi nên tác dụng gì lớn.

Diệp Phàm tương phản, tinh thần lực có thể nói gấp ba tu vi cảnh giới, do vậy Hồn Hỏa trong tay hắn chẳng khác nào hồ mọc thêm cánh.

Alexis hoảng sợ nhìn một màn vừa rồi, không tin được vào mắt mình.

Hai cái Tông Sư nháy mắt bị một thiếu nữ hạ gục không nói, thiếu niên này một cái phát tay chỉ gian liền tạo ra một ngọn lửa, làm sự tồn tại của bọn họ biến mất khỏi thế gian này.

Bực năng lực này quá khủng bố, Alexis không tin ra nổi một tia ý niệm phản kháng.

Thấy Diệp Phàm hướng nàng đi tới, Alexis mặt tái mét, lúc này sử dụng thứ tiếng Lạc Việt mười phần thuần chủng cầu xin:

"Đừng giết ta, người muốn biết điều gì ta đều nói hết!"

Nữ nhân ánh nhìn cầu khẩn, chỉ gian còn thấy nước mắt đảo quanh, khuôn mặt đáng thương hề hề...

Hình ảnh nhu nhược động lòng người, tạo ra cảm giác khiến người ta muốn ôm lấy nàng vào lòng mà bao bọc cùng che chở.

Diệp Phàm thế nhưng ánh mắt vô bi vô hỷ, tựa như không nhìn thấy hành động của nàng, lòng bàn tay chuẩn bị chụp xuống mà lực soát hồn.

Trong mắt hắn, nàng tuy có vài phần tư sắc, nhưng cũng chỉ thế thôi.

Nếu đã truy đuổi Linh Nhi, cho dù là Linh Nhi cố tình để cho họ truy đuổi, liền sẽ là địch nhân của hắn, mà đã là địch nhân, nếu không có đặc thù lý do, liền cần thiết chết.

Hắn liền như vậy bá đạo, như vậy vô lý, bởi hắn không chỉ là Diệp Phàm, hắn còn là Diệp Trường Sinh.

Đối với người thân cùng nữ nhân, hắn là Diệp Phàm, có thể hạ mình, tựa như khi trên tàu mất xa chân cho Cung Hàn Nguyệt.

Thế nhưng đối với người ngoài, hắn là Diệp Trường Sinh, là chúa tể cả Tiên Giới.

Cho dù trọng tu, thế nhưng hắn sẽ không vì mình tạm thời nhỏ yếu mà để bản thân ủy khuất.

Tùy tâm sở dục, thuận theo bản thân, đó mới là điều Diệp Phàm theo đuổi.

...

Nhìn thấy bàn tay to của Diệp Phàm chuẩn bị đặt lên đầu mình, Alexis liền nhắm chặt đôi mắt, hai tay buông thõng nhận mệnh.

Hóa ra, cũng có người sẽ không vì nàng là mỹ nhân mà nương tay, Alexis cười khổ mà nghĩ.

Bất quá, đến giờ nàng vẫn không hiểu vì sao Diệp Phàm lại ra tay với mình.

Một hình ảnh thoáng hiện lên trong đầu, nàng lảo lảo, là vì tiểu loli kia sao?...

Chỉ là, đợi một lúc lâu, vẫn không thấy có gì xảy ra, Alexis nội tâm nghi hoặc, hai con mắt hé ra một đường nhỏ xíu, lén nhìn xung quanh.

Nàng cố quai nhận ra, Diệp Phàm đang nhìn chăm chăm vào ngực nàng.

Tuy khoác áo chùng bên ngoài, thế nhưng nàng không cài khóa a, mà bên trong nàng mặc một cái váy mỏng cổ trễ, trước ngực khe rãnh mê người như ẩn như hiện.

"Người muốn gì?" - Alexis không nhận được rung mình hỏi.

Chà nhè, hán định gian rồi mới sát nàng!?

"Nữ nhân, nửa miếng ngọc bội trước ngực người từ đâu mà có?" - Diệp Phàm ánh mắt lóe qua một vết phức tạp, đậm mực hỏi.

"A!" - Alexis sửng sốt, sau vài giây mới hoàn hồn trả lời - "Miếng ngọc bội này là gia gia cho ta, hán nói tại Lạc Việt còn một cá nhân cũng sở hữu một nửa còn lại của miếng ngọc bội. Hán còn nói, về sau nếu tìm được chủ nhân của một nửa còn lại, liền đi theo người này, người này về sau liền là đệ đệ của ta"

"Gia gia của người tên là gì" - Diệp Phàm hỏi, không nhận ra trong lời nói của hán đã có chút dồn dập cùng gấp gáp.

"Hán không nói tên thật cho ta biết, liền bảo ta cứ gọi hán là Diệp gia gia" - Alexis lâm vào hồi ức, ưu thương nói ra.

Nàng không hiểu vì sao Diệp Phàm hỏi những điều này, thế nhưng nàng dù sao cũng sắp là một cái người chết, có nói cho hán cũng vô phương.

"Vậy người tên là gì?" - Diệp Phàm mày nhăn càng khẩn.

"Alexis..." - Alexis đáp.

"Nói cho ta tên thật của người!" - Diệp Phàm ngắt lời.

Alexis nghi hoặc nhìn Diệp Phàm, lắc lắc đầu:

"Đó là tên thật của ta..."

"Đúng rồi!"

Bất chợt, nàng liền reo lên.

"...Ta còn một cái tên khác, đó là tên gia gia khi nhận nuôi đã đặt cho ta, là Diệp Vân Phi"

Diệp Phàm ánh mắt lập lòe, tựa hồ suy nghĩ điều gì.

Cung Hân Nguyệt nhận ra hán khác thường, từ phía sau lưng tiến tới ôm lấy hán.

Ngay sau đó, nàng sắc mặt liền trở nên cổ quái, có chút không yên tâm, cánh tay càng thêm xiết chặt nam nhân.

Nhận ra nàng lo lắng, Diệp Phàm hỏi tỉnh lại, vỗ vỗ tay nhỏ của mỹ nhân, thở dài một tiếng, câu thông tới Âm Dương Phủ

"Linh Nhi!"

"Chủ nhân ca ca, người gọi Linh Nhi có chuyện gì?"

Tiểu loli nháy nhót hiện ra, cái đầu nhỏ nghiêng lệch sang một bên, ngón tay đặt lên môi ra vẻ khó hiểu.

Diệp Phàm truyền một chút thông tin sang đầu nàng.

"Ta không thể giết nàng, thế nhưng có thể trừng phạt nàng theo người mong muốn" - hán nói.

"A! Chủ nhân ca ca không cần phải trừng phạt Alexis tỷ tỷ nha! Nàng là người bảo vệ không cho phép hai tên kia có hành động biến thái với Linh Nhi sau khi họ bắt được Linh Nhi a! Với cả tỷ tỷ ấy từ đầu liền không muốn bắt lại Linh Nhi, tất cả là do hai tên nam tử sâu mọt kia thôi ~"

Linh Nhi dùng sức lắc cái đầu nhỏ, hết lời nói tốt về Alexis.

Diệp Phàm nghe vậy, thờ phào, liền vui mừng đáp ứng Linh Nhi rồi.

Chỉ cần nàng không cảm thấy bất mãn liền hảo.

Hắn dời sự chú ý của mình quay về thế giới bên ngoài, lắc cổ tay một cái, một miếng ngọc bội liền xuất hiện.

Này rõ ràng là một nửa miếng ngọc còn lại, kết hợp cùng với nửa miếng ngọc trước ngực Alexis đeo liền có thể thành một miếng hoàn chỉnh.

Khê thờ dài, chung quy thân nhân không thể không nhận, Diệp Phàm liền giơ miếng ngọc ra trước mặt Alexis.

"Đây là..." - Alexis cái miệng nhỏ há tròn, thần sắc không thể tin tưởng được - "...nửa miếng ngọc bội còn lại?"

Lúc nói, nàng không nhịn được run rẩy, hai tay cẩn thận tháo dây nửa miếng ngọc bội đeo trên cổ, nâng niu cầm lấy nửa miếng ngọc mà ráp với phần trên tay Diệp Phàm.

Miếng ngọc hoàn chỉnh tạo thành hình một con rồng cùng một con phượng quần lấy nhau, bên trên là hai chữ: Phi Phàm.

Nửa miếng ngọc của Diệp Phàm giữ chính là chữ Phi, còn một nửa của Diệp Vân Phi đeo là chữ Phàm.

"Vậy ra... người là ta đệ đệ?"

Alexis run run hỏi.

Diệp Phàm có chút không tình nguyện gật đầu.

Bất kể hắn cảm xúc có phức tạp đến đâu, nhận thân là cần thiết phải làm, nếu không hắn sợ về sau sẽ có ngày hối hận.

Hắn khi mở ra thời không chi lộ đã tự hứa hẹn sẽ không lại tạo ra bất kỳ nuôi tiếc nào.

"Từ giờ, người gọi là Diệp Vân Phi, cái tên Alexis liền bỏ đi" - hắn nói.

Một đời trước, hắn căn bản không biết mình còn có một cái tiện nghi tỷ tỷ, vì vậy sẽ không chủ động đi tìm.

Có thể thấy, một lần này hắn quay về, bánh xe vận mệnh đã có nhiều sự kiện lệch khỏi con đường vốn có.

Bất quá, với điều này, Diệp Phàm không để tâm, hắn vốn kể từ khi bước chân vào thời không chi lộ đã là nghịch thiên, giờ cũng chỉ thêm cái mệnh mà thôi!

"Ân, nghe người nói là" - Diệp Vân Phi nhu thuận gật đầu, không có một chút giá đỡ của tỷ tỷ.

Đùa gì vậy, nàng nếu không có cái danh hiệu này, liền bị Diệp Phàm giết lúc nào không hay, làm sao dám đem nó ra để dọa ngược lại hắn?

Nàng còn không muốn chết sớm, ai dám bảo đảm nếu nàng là tỷ tỷ hắn liền không giết nàng?

Diệp Phàm nhìn cái tỷ tỷ tiện nghi này vẫn còn đang ngồi bệt dưới đất, liền tiến tới kéo nàng lên, thuận tiện giải trừ giam cầm tu vi cho nàng.

Quay lại nhìn cánh cửa sập bằng đá, hiện tại Diệp Phàm không có tâm tình đi xem xét đằng sau nó có gì.

Nhanh chóng di chuyển lại bàn thờ để che giấu ám môn, Diệp Phàm nhân nhạ nói:

"Đi thôi, về khách sạn, ngày mai lại tới... Người liền không cần theo chúng ta, nếu muốn thì ngày mai liền quay lại đây"

Câu sau, hắn hướng lão giả công đạo.

Lão giả từ lúc hắn xử lý hai tên nam tín đồ Quang Minh Hội đến khi hắn nhận một cái tiện nghi tỷ tỷ đều luôn chứng kiến, thế nhưng từ đầu tới cuối, lão sắm vai nhận vật quần chúng một cách cực kì xuất sắc.

Riêng với thái độ như vậy, Diệp Phàm liền không ngại đưa hắn một hồi tạo hóa, dù sao nhìn hắn Diệp Phàm cũng khá vừa mắt.

...

Lão giả nghe được Diệp Phàm nói vậy, ánh mắt lập lòe một mặt kinh hi được che giấu cực hảo, gật đầu rồi chủ động đi trước, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Có bản thân hắn mới biết, này giờ hắn chán kinh đến mức nào khi chứng kiến năng lực của Diệp Phàm

Chỉ là, mặc dù trong lòng phát lên bao nhiêu sóng to gió lớn, lão giả thủy chung không hé miệng nói nửa lời.

Hắn biết một đôi nam nữ trước mặt mình chiến lược thực sự chỉ sợ cường hơn cái thân già nửa bước xuống lỗ của hắn quá nhiều, tốt nhất là giả vờ mất mủ tai điếc.

...

Cung Hàn Nguyệt thân là nhị tiểu thư tại Cung gia, sẽ không thiếu tiền, ba người trực tiếp lựa chọn thuê một phòng Hoàng Gia trong khách sạn năm sao.

Lúc này tuy đã quá nửa đêm, thế nhưng là khách sạn, tại quầy tiếp tân sẽ luôn có phục vụ.

Thu tục làm không mất bao lâu, ba người liền được phục vụ viên đưa lên tận phòng.

"Tỷ phu, ta cùng Vân Phi tỷ tỷ đi tắm, cảm ơn người nhìn lên nga!"

Vừa vào tới, Cung Hàn Nguyệt liền kéo lấy tay Diệp Vân Phi, làm cái mặt quỷ với Diệp Phàm mà nói.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Địch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lựa chọn

Róc rách... rách rách...

Trong phòng, tiếng nước chảy đều đều vang lên, xen lẫn vào đó là dăm ba câu nói chuyện cùng đôi lúc cười khúc khích của nhị nữ.

Diệp Phàm nhàm chán, khoanh chân ngồi trên sàn nhà, tìm hiểu tầng thứ nhất của Hồng Hoang Luyện Thể Quyết.

Luân Hồi Chân Kinh Diệp Phàm hiện tại chưa động tới, môn công pháp này yêu cầu tu sĩ đạt tới Ngưng Khí Cảnh mới có thể bắt đầu học tập.

Tuy là chủ ngộ, thế nhưng Luân Hồi Chân Kinh sẽ dường dục ra một tia luân hồi chi lực, chỉ có kinh mạch đã trải qua cửu chuyển của Cửu Chuyển Âm Dương Quyết mới có thể chứa đựng mà không bị vỡ nát.

Hồng Hoang Luyện Thể Quyết là một bộ luyện thể công pháp từ đại năng thời hồng hoang sáng lập, tất là cực phẩm.

Một đời trước khi tu luyện, Diệp Phàm lúc mới đầu cũng luyện thể, nhưng rồi sau đó hắn liền bỏ dở.

Hắn hồi đó không căn cơ, thể lực hậu thuẫn, đã muốn nâng cao pháp lực, lại còn muốn đi tìm thiên tài địa bảo để rèn luyện thân thể liền tưởng cũng đừng tưởng.

Giữa pháp và thể, hắn thiên hướng pháp, sau đó hắn lại gặp được một số cơ duyên khiến tinh thần lực bạo chướng, vì vậy cho nên mới có Diệp Trường Sinh văn đỉnh Tiên Đế.

Bất quá, một đời này trùng tu, hắn quyết tâm pháp thể song tu.

Đầu tiên, do hắn trong tay đang có một bản công pháp luyện thể có thể tu luyện một đường lên tới Thần Giới, thậm chí tại Thân Giới vẫn có đất dư, không cần lăn lộn đi tìm kiếm cơ duyên.

Sau đó, hắn là có kiến thức rộng lớn của chính bản thân hắn suốt 90 vạn năm, lại còn kế thừa truyền thừa, vì vậy muốn tìm kiếm thiên tài địa bảo trở nên đơn giản trông thấy.

Quan trọng nhất, đối thủ của hắn lúc này là tồn tại trên Thần Giới, hắn muốn phi thăng cần thiết nắm giữ tư bản vượt cấp khiêu chiến, tại Ngưng Mệnh Cảnh nắm giữ chiến lực vượt lên đại cảnh giới tiếp theo.

108 kinh mạch cùng âm dương chi lực chính là điều mà hắn dựa vào, ngoài ra còn pháp thể song tu.

Đến nỗi luân hồi chi lực, Diệp Phàm không biết trước được, ngộ ra luân hồi cũng không dễ như vậy.

Chìm đắm vào trong luyện thể công pháp không quá ba phút, Diệp Phàm liền héo.

Đây căn bản không phải luyện thể công pháp, mà là hồ nhân a!

Muốn hoàn thành tầng thứ nhất của Hồng Hoang Luyện Thể Quyết, cần thiết phải thu thập được tinh huyết của 8 loại Thần thú, lại còn cần thiết phải

phân chia ra làm tứ âm cùng tứ dương.

Để nhập môn, cần thiết sử dụng một giọt tinh huyết để bắt đầu thực hiện quý trình tôi thể.

Công pháp bên dưới có ghi rõ danh sách những tồn tại được gọi là Thần Thú. Mỗi cá nhân thuộc chủng tộc được nhắc đến trong này, thiên phú kém nhất cũng có thể tu luyện tới Thần Giới.

Diệp Phàm sau khi xem xét xong danh sách Thần Thú, có chút xúc động muốn tìm người sáng tạo ra bốn công pháp này mà lắng trì hần.

Bạch Hồ, Bạch Tượng, Băng Phượng, Chu Tước, Chúc Long, Côn Bằng, Cùng Kỳ, Cửu Vĩ Ma Hồ, Hắc Kỳ Lân, Hình Thiên, Hóa Phượng, Hồn Đồn, Huyền Vũ, Kim Ô, Kim Quy, Lạc Long, Ma Điều, Ma Long, Tất Phượng, Thanh Long, Thao Thiết, Thất sắc Kỳ Lân, Thiên Hồ, Tiên Cơ, Ứng Long...

Đọc đến cái tên thứ hai mươi lăm, Diệp Phàm chỉ có một cảm nhận.

Gánh nặng đường xa a!

Hơn phân nửa danh tự trong này Diệp Phàm chưa từng nghe qua, phần còn lại đa số cũng chưa tiếp xúc qua.

Duy nhất có Băng Phượng tinh huyết, là hần có một cơ hội nhỏ nhoi đạt được.

Tại Tiên Giới, hần có một đoạn tình cảm mập mờ với một vị Yêu Đế, nàng bản thể chính xác là Băng Phượng.

Chỉ là, bây giờ hần không còn là Tiên Đế a! Diệp Phàm khóc không ra nước mắt.

Dù cảm thấy bản công pháp này hổ nhân không chịu được, hần không thể không có chút chờ mong.

Tinh huyết của tám Thần Thú, mỗi tồn tại đều là nhân vật có thể leo lên được Thần Giới, thậm chí xa hơn... như vậy mới chỉ là tầng đầu của công pháp, Hồng Hoang Luyện Thể Quyết ngu ngốc như thế nào có thể thấy được lóm đóm.

Biết rằng trong thời gian ngắn sắp tới, đừng hòng tu luyện bản công pháp này, Diệp Phàm đơn giản liền không đọc tiếp, mắt không thấy, tâm không phiền.

Chợt nhận ra tiếng nước đã ngừng từ lúc nào, Diệp Phàm bản năng hướng nhìn về phía nhà tắm.

Đã thấy nhị nữ kéo nhau ra từ nhà tắm, hai người quanh thân quần lấy một cái khăn tắm, gương mặt còn ửng hồng, hơi nước từ da thịt còn nhè nhẹ bốc lên, đem theo hương thơm nhàn nhạt lan tỏa khắp phòng.

Diệp Phàm lúc này mới có thời gian ngẫm nhìn vị tỷ tỷ tiện nghi của mình.

Diệp Vân Phi sở hữu cái đẹp của mỹ nữ Tây phương với tóc vàng mắt xanh, ngũ quan tinh xảo.

Nàng có thân hình khá nhỏ nhắn và thanh mảnh, giống với tiêu chuẩn mỹ nhân của Đông phương hơn.

Cộng thêm làn mi hơi cụp xuống, nàng đem đến một vẻ nhu nhược, u buồn, khiến người ta thật muốn mà bảo bọc, chăm sóc cho nàng.

Đương nhiên, Diệp Phàm biết đây chỉ là tạo hình đem lại cảm giác, cũng không phản ánh chính xác tính cách của Diệp Vân Phi.

Hiện tại nàng quần lên người có một chiếc khăn tắm thật đoản, khó khăn lắm mới che kín mông.

Khăn tắm quần chặt khiến cho vóc dáng trước đột sau kiêu của nàng hiện rõ, đặc biệt là cặp bạch thủ quy mô lớn trước ngực như đang muốn leo ra khỏi vật cản mà giải phóng.

Đôi chân thon dài trắng nõn, đập vào thị giác đem lại cho người ta một loại mỹ cảm, cùng với một tia lửa nóng của dụ hoặc...

Thế rồi ánh nhìn nhuợc nhuợc yếu ớt khi nàng đang kín đáo quan sát ngược lại hần, tựa như dục cụ còn ngênh...

Dụ hoặc, cực hạn dụ hoặc!

Mặc dù so sánh với Cung Hàn Nguyệt, Cung Vô Song các nàng, quang mang của Diệp Vân Phi liền yếu đi một tia, thế nhưng không thể không nói, bề ngoài nhu nhược động lòng người của nàng lại càng khiến các nam nhân sinh ra ảo tưởng dễ dàng đuổi tới tay.

Quả thật là một cái vưu vật, chẳng trách lão sắc quỷ lại muốn thu nuôi nàng, Diệp Phàm nghĩ thầm.

Hần hồn nhiên quên mất rằng, Diệp Phong thu Diệp Vân Phi rõ ràng là để chuẩn bị cho hần, tuy nói là tỷ tỷ nhưng hai người lại không có huyết thống, đây rõ ràng là nuôi con dâu từ nhỏ nha!

"Đệ... Diệp Phàm, ta gọi ngươi là... đệ đệ... được không?" - Diệp Vân Phi nhỏ giọng mở miệng, lời nói có chút ngượng ngùng cùng cứng nhắc.

Cũng không biết do nàng đang lúng túng trước cái đệ đệ từ trên trời rơi xuống này, vẫn là chưa thoát khỏi bóng ma khủng bố vừa rồi Diệp Phàm tạo nên.

Diệp Phàm khẽ gật đầu.

Diệp Vân Phi xuất hiện một mặt sùng sốt, nàng chờ một giây, sau đó lại hỏi:

"Ta... từ sau liền đi theo ngươi có được không?"

Diệp Phàm ánh mắt di dời từ thân thể nàng hướng lên khuôn mặt kiều diễm của thiếu nữ, nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh biếc của nàng, vô biểu tình.

Thấy hần như vậy, thiếu nữ còn tưởng hần khó chịu, vội vã cúi gằm đầu, nói thêm:

"Sau này ngươi bảo ta làm gì ta liền làm đó, tuyệt không hai lời... Còn nếu ngươi thực sự thấy chán ghét ta, vậy thì..."

"Tỷ, ngươi suy nghĩ nhiều" - Diệp Phàm ngắt lời nàng.

Thiếu nữ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập không tưởng.

Diệp Phàm đậm đậm đứng lên, đặt hai tay lên bả vai nàng, giọng nói chân thật đáng tin:

"Ngươi là tỷ của ta, ngươi muốn đi theo ai liền đi theo ai, muốn làm gì liền làm, dưới gầm trời này còn không có ai ép được ngươi làm điều gì mình không thích.

Hần gọi Diệp Vân Phi một tiếng tỷ hết sức nhẹ nhàng, phảng phất đó là thói quen hàng ngày.

Hần nếu xác định nhận thân, liền sẽ không gây giữa nội tâm hay mâu thuẫn, đơn giản liền chấp nhận nàng bước vào cuộc đời mình.

Rốt cục, một đời hần ao ước tình thân ấm áp của gia đình, bây giờ được đến, có lý do gì để bỏ qua, để không chấp nhận cơ chứ?

"Ngươi, thực sự nhận ta cái này tỷ tỷ?" - Diệp Vân Phi cảm nhận hết thảy là không chân thật - "Không phải vừa rồi ngươi còn định giết ta sao?"

Trong cảm nhận của Diệp Vân Phi, Diệp Phàm là một cái gia hỏa máu lạnh vô tình, sát nhân cuồng ma. Chỉ việc nhìn hần sát hai đồng bạn của nàng như sát gà, cũng không có ý định thương hương tiếc ngọc lại định xuống tay với nàng là đủ thấy.

Mà hết thảy, nàng đến giờ vẫn chưa biết nguyên do vì sao.

Cứ việc nàng đoán già đoán non, thế nhưng cảm giác thực nghẹn khuất.

Tuy cuối cùng giữ lại được một cái mạng, thế nhưng Diệp Vân Phi chỉ cho rằng, Diệp Phàm không giết nàng, là vì hóa ra hai người có chung một cái gia gia, thế thôi.

Nếu không phải gia gia đã dạy nàng, hiện tại nàng cũng không có nơi nào để đi, nàng khẳng định sẽ không nghĩ đi theo Diệp Phàm.

Diệp Vân Phi không biết nội tâm của nàng lúc này đã bị ánh mắt nàng bán đứng toàn bộ.

Diệp Phàm là lão quái thành tinh, hần liếc mắt một cái lập tức đoán ra được hình tượng của hần trong mắt nàng là người như thế nào.

Tuy vậy, Diệp Phàm không nghĩ đi giải thích, cũng không cảm thấy cần thiết phải giải thích.

Hần hiện tại mới chỉ nhận nàng là tỷ tỷ, không hơn.

"Ngươi nếu không muốn có thể rời đi, ta cam đoan sẽ không tìm tới ngươi" - hần buông vai nàng ra, thả mình xuống một cái ghế, nhẹ nhàng nói.

Hần, đang cho nàng cơ hội.

Lựa chọn, chung quy phải từ chính nàng tuyển.

Cung Hàn Nguyệt này giờ vẫn không nói chuyện nghe thấy vậy liền tròn mắt lườm Diệp Phàm một cái.

Nàng đột nhiên cầm lấy tay Diệp Vân Phi, cười duyên:

"Tỷ, ngươi vẫn theo chúng ta đi thôi. Ta tưởng hiện tại, ngươi cũng làm gì có nơi nào để đi đúng không?"

Cung Hàn Nguyệt nhìn ra được, nàng tin chắc Diệp Phàm cũng nhận ra được, Diệp Vân Phi khẳng định là không muốn trở về Quang Minh Hội, nếu không cũng sẽ không nói ra những lời vừa rồi.

Mà lần này Quang Minh Hội phái ra ba người, chỉ có nàng còn tồn tại, nếu như không trở về kia khẳng định sẽ bị đuổi bắt.

Với sức chiến đấu của nàng, cơ hội chạy ra sinh lộ cơ hồ bằng không

Nếu như vậy, thà ngốc bên người Diệp Phàm, tuy có chút trái với nội tâm, ít ra còn có thể vừa được tự do vừa được an toàn.

Diệp Phàm đối mặt với cái lườm của Cung Hàn Nguyệt, chỉ cười cho qua chuyện.

Hắn xác thực nhìn ra được điều đó.

Thế nhưng hắn muốn biết lựa chọn của Diệp Vân Phi là tuân theo cảm tính rồi đi hắn vẫn là lý tính mà ở lại.

Nếu nàng muốn theo sau hắn, sớm muộn cũng sẽ tiếp xúc với tu tiên giới, mà tại đó, đối mặt với bất kì điều gì đều cần lý tính, vậy mới có thể tồn tại

Nếu nàng không muốn, vậy tùy nàng muốn đi đâu liền đi, đương nhiên duyên phận hai người cũng chỉ liền đến đây.

Hắn sẽ không cần, cũng không thể bảo bọc được một con người tuân theo cảm tính để làm việc, cho dù việc đó có ảnh hưởng đến sinh mạng của mình.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngưng Thần Thạch

Nhị nữ đều đã ngủ.

Một hồi do dự, chung quy Diệp Vân Phi không đi rồi.

Cung Hàn Nguyệt thực dứt khoát "phân bội" Diệp Phàm, kéo Diệp Vân Phi chui lên một cái giường ngủ chung.

Diệp Phàm nằm trợn mắt nhìn trần nhà một mình, một lát sau cũng thiếp đi.

Không ai tu luyện.

Diệp Phàm hai người trong một ngày vừa rồi tu vi tăng vọt mãnh liệt, sắp tới một thời gian sẽ không tiếp tục đẩy mạnh cảnh giới mà nghỉ ngơi một phen, đánh chắc lại căn cơ

Tu tiên chi lộ, có căng có trùng mới là chính đạo.

...

Tiếng hít thở đều đều ngủ say của Diệp Phàm truyền đến, Cung Hàn Nguyệt ánh mắt chợt mở.

Nàng xuống giường, nhẹ nhàng chui sang giường hắn, như một con tiểu dạ miêu nhẹ nhàng leo lên, chui vào trong ngực Diệp Phàm, xoay người vài lần, tìm ra một cái tư thế thoải mái nhất, rúc rúc.

Nàng biết Diệp Phàm nếu thực sự ngủ, hắn sẽ ngủ rất say, liền không sợ bản thân làm hắn bừng tỉnh.

Khóe miệng nhếch lên một đường cong, Cung Hàn Nguyệt nhắm lại mắt đẹp, tiếp tục ngủ.

...

9 giờ sáng.

Lão giả từ sớm đã có mặt tại nhà thờ Chi Diên, chưa thấy ba người bọn họ đâu, kiên nhẫn đã tọa thiền chờ.

Một lúc sau, cảm nhận có vài đám hơi thở tiến lại gần, lão giả liền mở bừng mắt.

Vừa tới, đúng là Diệp Phàm ba người.

"Người tên gì?" - Diệp Phàm nhìn thấy hắn tiến tới ngênh đón mình, chợt nhận ra vẫn chưa biết lão giả này gọi là gì.

"Lão hủ tên Trần Thập Nhất" - lão giả tự xưng danh.

"Trần Thập Nhất?" - Diệp Vân Phi nghe thấy cái tên kì quái vậy không nhịn được cười hai thanh, sau đó chột bụm miệng.

Lão giả đỏ mặt, cái tên của hắn quả thật có chút khác thường, không trách được nàng sẽ cười.

Lão giả biết được Diệp Vân Phi nay đã là tỷ tỷ của Diệp Phàm, do vậy hắn chỉ có thể cười gượng, vội vàng giải thích.

"Tổ tiên Trần gia cụ Trần Tứ chính là người đã xây dựng nhà thờ này. Sau đó, cứ mỗi thế hệ, trực hệ hậu sinh liền sẽ thành nhà thờ giám sát giả, tên cũng liền đặt theo các con số phía sau Tứ (4). Tính đến đời của ta đã là đời thứ 7, do vậy tên của ta cũng liền là Thập Nhất (11)"

Diệp Phàm gật nhẹ đầu, hắn không có hứng thú đi hiểu biết mấy thứ này.

"Đi vào thôi"

Hắn tiến vào gian thờ chính, xe nhẹ đường quen di chuyển cơ quan thiết kế để lộ ra ám môn.

Cắt đầu ngón tay, Diệp Phàm chúc ngón tay xuống, một giọt máu tươi từ từ lăn ra khỏi miệng vết thương, rơi trên cửa đá.

Giọt máu rơi xuống, lập tức dung nhập vào cửa đá, không thấy dấu.

Sau đó, cửa đá chuyển dần màu từ xám sang đỏ lờm, hai con yêu thú khắc họa trên đó như được cấp máu tươi mà sống lại, phá lệ dọa người.

Xịch! Xịch!

Cửa đá dần dần nứt ra làm đôi, tự động mở ra.

Hiện ra trước mặt bốn người, là một chiếc cầu thang sâu hút không thấy đáy, bên dưới một màu đen đặc.

Diệp Phàm hai mắt nheo lại, có chút nghi ngại ngắm nhìn thông đạo.

"Các người đều ở lại đây"- hắn đột nhiên nói.

Cung Hàn Nguyệt nheo mắt nhìn Diệp Phàm, chột tiến tới phía ám môn, thò một tay qua.

"Kết giới" - nàng ngạc nhiên nhìn bàn tay mình như đâm vào một tấm bình chương vô hình, làm sao cũng không thể cho tay qua được.

"Đứng vậy" - Diệp Phàm ánh mắt có chút hứng thú, gật đầu khẳng định - "Hắn chỉ có mình ta mới có thể đi vào... Tiểu Nguyệt, người ở trên này, muốn đợi ta hay về khách sạn trước liền từ người"

Quay về phía Trần Thập Nhất, hắn tùy tay ném ra một bình bằng sứ, nói

"Người cầm bình này về, bên trong đồ vật có thể khiến người gia tăng 30 năm thọ mệnh, đồng thời giúp người đột phá một cái tiểu cảnh giới"

Về phần Diệp Vân Phi, hắn không dấn dò gì nhiều, chỉ làm nàng đi theo Cung Hàn Nguyệt.

"Nếu Vô Song có gọi điện, nói với nàng muốn nhất sáng mai chúng ta liền trở về"

Diệp Phàm dấn dò xong, liền tiến vào trong thông đạo.

Hắn vừa đi vào, hai bên cửa đá liền từ từ khép lại, trở về một khối, không tìm ra một vết nứt nào.

Trần Thập Nhất ánh mắt lập lòe nhìn vào chiếc bình trong tay, không nén nổi tò mò mà mở ra.

Một luồng hương thơm của dược liệu bay ra, thấm vào tận tâm can hắn.

Trần Thập Nhất chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể mình, từng tế bào nhỏ một đều có một sự sáng khoải không nói thành lời.

Toàn bộ lỗ chân lông trên người hắn như mở rộng hết cỡ, tham lam mà hút lấy luồng hương này.

"Đan dược" - hắn kinh hi không thôi, thứ đồ vật này đối với hắn là vật có thể ngộ không thể cầu.

Trần Thập Nhất lúc này đã có quyết định, hắn sau này liền sẽ đi theo Diệp Phàm.

Mặc kệ vì bình đan dược này, vì hắn có thể mở ra được ám môn của nhà thờ, vẫn là do hắn có một mối quan hệ nói không rõ với tiểu nữ tử ngày hôm qua - người mà lão giả cho là tân chủ nhân của mình - Trần Thập Nhất không có cơ gì lại bỏ đi lần cơ duyên này.

Cung Hàn Nguyệt một chút cũng không lo lắng cho Diệp Phàm, trên tinh cầu này thứ có khả năng uy hiếp tới tính mạng của hắn còn chưa tồn tại.

Nàng kéo Diệp Vân Phi đi rồi, trước về trụ tại khách sạn đợi hần xong việc là được.

...

Diệp Phàm chỉ vừa đi vào thôi, cửa đá liền nhanh như chớp đóng sầm lại.

Cùng lúc đó, bốn phía xung quanh liền trở nên sáng choang như ngoài trời, có thể nhìn thấy cảnh vật tỉ mỉ đến từng chi tiết.

"Trận pháp... ta càng lúc càng tò mò về thân phận thực của chính mình" - Diệp Phàm nhìn quanh một chút, tự lẩm bầm.

Xác thực, hần hiện tại có một tia ngạc nhiên.

Không phải đối với một cái Tụ Quang Trận nho nhỏ trước mặt hần đây.

Tụ Quang Trận có thể nói là loại trận pháp kém cỏi, bất nhập lưu nhất, chính xác ra mà nói cũng không phải là trận, chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ, lợi dụng sự huyền ảo của trận pháp để tụ tập ánh sáng.

Ở tu tiên giới, tu sĩ cấp thấp cùng giới tán tan thường hay mở động phủ tu luyện và sinh hoạt, chính vì vậy họ mới nghĩ ra Tụ Quang Trận.

Cái khiến hần ngạc nhiên, là kết giới bên ngoài cửa đá.

Bởi lẽ, kết giới là thứ đồ vật hần lên Tiên Giới mới tiếp xúc đến, vậy mà hiện tại trên Địa Cầu lại có thể xuất hiện một cái.

Chả nhẽ, bởi vì vị diện bất đồng, thế nên độ trân quý của đồ vật cũng khác nhau, từ đó cơ hội cùng thời điểm tiếp xúc đến những đồ vật đó cũng khác nhau?

Hay là, Diệp Phong vốn cũng là một tồn tại ít nhất ngang cấp bậc với Nhập Tiên Cảnh? Thậm chí Hư Tiên Cảnh, căn cứ vào hai chỉ yêu thú được khắc trên cửa đá?

Diệp Phàm nổi lên hứng thú, cứ việc hần bây giờ cách xa những trình tự đấy, thế nhưng thân là Tiên Đế trọng tu giả, tốc độ tiến cảnh đương nhiên siêu việt bất kì thiên chi kiêu tử nào.

Không cần bao lâu, hần liền có thể vén màn bí mật.

Khóe miệng dâng lên một tia ý cười, Diệp Phàm bắt đầu tiến xuống cầu thang, thần thức tán ra xung quanh thăm dò tình huống.

Thế nhưng vừa mới đi được hơn chừng mười bước, Diệp Phàm liền đột ngột vươn tay ra tới, tinh chuẩn chớp lấy thứ đồ vật vốn đang nhanh chóng xé gió lao tới.

Mở ra bàn tay, nắm gọn bên trong là một con phi đao được làm bằng đá, phi thường sắc bén.

"Vậy nhưng lại trốn thoát được khỏi thần thức của ta" - Diệp Phàm ánh mắt một ngưng, tỉ mỉ nghiên cứu phi đao.

"Là Ngưng Thần Thạch"

Sau một hồi đánh giá, lại sử dụng thần thức kiểm tra lại một lần, Diệp Phàm đưa ra kết luận.

Ngưng Thần Thạch là một loại đá do thiên địa ngưng tụ ra, cụ thể điều kiện thế nào Diệp Phàm cũng không biết tới.

Đây là một loại đá rất kì quái, là một trong vài thứ đồ vật có thể che giấu được thần thức tra xét. Loại đá này được ghi lại trong sách cổ là thay đổi màu sắc theo thời gian có mặt trên thế gian.

Dưới 1000 năm, Ngưng Thần Thạch có màu đỏ

Từ 1000 năm đến 10000 năm, Ngưng Thần Thạch có màu cam

Từ 10000 (1 vạn) năm đến 100000 (10 vạn) năm, Ngưng Thần Thạch có màu vàng

Từ 10 vạn năm đến 100 vạn năm, Ngưng Thần Thạch chuyển màu lục

Từ 100 vạn năm đến 1000 vạn năm, Ngưng Thần Thạch biến thành màu lam.

Hơn 1000 vạn năm, Diệp Phàm không biết có không, trong cổ thư cũng không đề cập, vì vậy hần không biết được.

Niên đại càng lâu, khả năng che giấu thần thức càng cường đại, thậm chí có là Tiên Đế cũng có thể giấu được. Bắt đầu từ khi Ngưng Thần Thạch có màu vàng, chúng còn có một công dụng, đó là phản phệ khi bị thần thức tra xét.

Phi đao trong tay Diệp Phàm đang cầm có màu cam ngả vàng, niên đại ánh chừng 8000-9000 năm.

Thu phi đao vào trong nhẫn trữ vật, Diệp Phàm tiếp tục đi.

Viu! Viu!

Liền khi hấn đặt chân xuống bậc thang phía dưới, lại có phi đao hướng hấn mà lao đến, lần này là hai cây.

"Có ý tứ"

Tuy không thể dùng thần thức tra xét, thế nhưng phản xạ của Diệp Phàm một chút cũng không chậm, hai tay vung lên, dễ dàng nắm trong tay hai cây phi đao tập kích hấn.

Hai cây phi đao này giống hết cây phi đao vừa rồi, cả về kích thước lẫn đường nét chế tạo, hiển nhiên là từ tay một người.

Lại thu hai cây phi đao vào trong nhẫn trữ vật, Diệp Phàm đạm nhiên bước tiếp.

...

Đến bậc thang thứ 99 kể từ khi bị phi đao tập kích, lúc này tổng số phi đao cũng đã chuyển thành 99 cây phi đao.

Diệp Phàm ánh mắt lúc này đã thu hồi một tia lười biếng, thay vào đó là một tia nghiêm túc.

Hấn dọc đường đi liền phát hiện, hấn chỉ có thể đi tới, không thể lui lại.

Chỉ cần hấn bước xuống, lập tức sẽ có một bình chương xuất hiện để hấn không thể quay lại bậc thang cao hơn.

Bất quá một bậc thang liền phi thường rộng rãi, có thể chứa được hơn chục người cùng đứng, đao cũng có không gian để phản ứng lại những cây phi đao tập kích.

Thế nhưng để né tránh 99 cây phi đao trong một không gian có hạn như vậy, nói dễ hơn làm, đừng nói đến việc Diệp Phàm muốn là bắt dính lấy trong tay toàn bộ phi đao.

Hấn nhận ra được, đây chỉ sợ là một đạo khảo nghiệm Diệp Phong đặt ra cho hấn, mục đích để kiểm tra cùng rèn luyện khả năng phản ứng bất chợt của hấn.

Diệp Phàm tuy không cần rèn luyện về khả năng phản ứng, thế nhưng giới hạn trong cơ thể cùng tu vi hiện tại, đôi khi hấn nhìn ra được, thế nhưng cơ bắp lại không thích nghi cùng phản xạ kịp.

Do vậy, hấn cũng mượn cơ hội này rèn luyện một chút bản thân.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Sơ ngộ Trúc Cơ khô lỗi

"Khoái trào"

Diệp Phàm hiện đã đi tới bậc thang thứ 138.

Thực dục bộ pháp, hấn hóa tay vì trào, lấy tốc độ rợn người một hơi chop liền 20 thanh phi đao.

Nhất niệm chop động, toàn bộ phi đao lại được đặt gọn gàng trong nhẫn trữ vật.

Cùng lúc đó, tay kia của hấn vung lên, sử dụng kỹ thuật tương tự để tóm thêm 20 cây phi đao khác.

Luân phiên như vậy 7 lần, toàn bộ 138 thanh phi đao đã bị Diệp Phàm nắm trọn, không một cây thoát ra ngoài, đừng nói đến có cơ hội làm thương hấn.

"Ân" - Diệp Phàm nhú mày, xoay xoay cánh tay - "Vậy nhưng đã sắp tới cực hạn"

Hấn cảm giác được cơ bắp của hấn đang trì trệ lại kinh khủng, chỉ nhúc nhích cánh tay cũng ần ần gây ra đau đớn.

Tuy rằng suốt quá trình vừa rồi hẳn chỉ thuần sử dụng năng lực thân thể, không có tiên lực thêm thành.

Thế nhưng hiển nhiên, Diệp Phàm không hài lòng với kết quả này.

Hắn vốn còn tưởng bản thân có thể căng tới thời điểm có 180 cây phi đao, cũng tương đương 9 lần sử dụng Khoái trảo, không nghĩ rằng hiện tại đã bắt đầu chạm tới cực hạn, căng được cùng lắm là 8 lần, mà sau mỗi một loạt 8 lần như vậy cần phải dùng tiên lực làm dịu đi cơn mỏi.

Hắn tính toán qua, giả thiết cường độ cơ thể là như nhau, nếu mình là tay mới tu luyện từ đầu, đối với cơ bắp chưa có kinh nghiệm khổng chế, hiện tại khả năng sử dụng 5 lần Khoái trảo là cực hạn.

Nếu không chế được cơ bắp trong thân thể đến mức tinh vi tận cùng, không có một tia lực lượng dư thừa cùng lãng phí, sẽ là 10 lần.

Mà hẳn lại chỉ sử dụng được 8 lần, hiển nhiên cách mức khổng chế cực hạn còn có một khoảng rất xa.

Hắn phong cách chiến đấu trước đây là sử dụng tinh thần lực cùng tiên lực là chính, cận chiến không phải là điểm mạnh.

Vì vậy, hẳn không đạt tới cực hạn khổng chế cơ bắp là bình thường.

Chỉ là, 8 lần có chút thấp hơn hẳn mong muốn.

...

"Tiểu tử thôi, ngươi đi được tới đây, có nghĩa tu vi của ngươi ít nhất là Trúc Cơ sơ kỳ, hoặc ngươi có bí pháp luyện thể. Chỉ có Trúc Cơ sơ kỳ, chân khí ngoại phóng, mới có thể vượt qua lượt tập kích cuối cùng với 200 cây phi đao. Hoặc ngươi tại luyện thể chỉ lộ đã có thể đao thương bất nhập. Đặt ở Địa Cầu mà ngươi có thể làm được bất kỳ điều nào trong hai điều này, vậy hẳn ngươi có ký ngộ, bí mật riêng... chỉ cần nhớ rằng thất phu vô tội, hoài bích có tội, tiểu tâm mà hành sự."

Trúc Cơ? Chân khí?

Diệp Phàm nhướn mày, tiếp tục đọc.

"...Ngươi cần thiết qua tất cả ba đạo khảo nghiệm, mới có thể nhìn đến đồ vật ngươi muốn thấy. Trước mặt ngươi lúc này là cửa vào của đạo khảo nghiệm thứ hai. Lựa sức mình mà đi, thực sự không được thì thôi, không cần cưỡng cầu. Diệp Phong"

Diệp Phàm đọc xong, trong lòng có chút so sánh.

Chân khí, chắc hẳn nói đến linh lực đi. Chỉ là hệ thống tu luyện khác nhau, danh xưng cũng khác nhau mà thôi.

Vậy Trúc Cơ kỳ, hẳn là cùng Ngưng Khí Cảnh đồng dạng.

Diệp Phàm hồi tưởng, ban nãy quả thực hẳn phải dùng tiên lực mới có thể bắt gọn được 200 cây phi đao trong tay.

Chỉ là nếu đơn thuần là né tránh mà thôi, Diệp Phàm không dùng tiên lực cũng làm được dễ dàng.

Bất quá, nếu là một cái tay mới tu luyện, Diệp Phong đánh giá thật không sai.

Không nghĩ nhiều, Diệp Phàm bước vào đạo khảo nghiệm thứ hai.

"Àn?"

Hắn nhận ra, mình đang đứng trong một căn phòng thật rộng, thế nhưng bên trong không có gì ngoài một cái võ đài. Mà lúc này, trên võ đài, đã có một bóng đen đứng im tại đó.

Hai mắt mị mị, Diệp Phàm thi triển thần thức, phong tỏa đối phương.

Tại tu tiên giới, hành động này có thể coi là chủ động gây hấn.

Dù sao khả năng sẽ phải đánh một trận, Diệp Phàm liền mặc kệ

"Khôì lổì?" - Diệp Phàm ngạc nhiên.

Xem ra gia gia hắn càng ngày càng thần bí đâu!

Mới đầu là kết giới, rồi sau đó là Tụ Quang Trận, kế tiếp là cấm chế xây dựng trên 200 bậc thang để làm thí luyện tràng, bây giờ lại là khôì lổì.

Đối với Khôì Lổì thuật, Diệp Phàm hiểu được rất nhiều, đó là một nhánh của luyện khí chi đạo, sử dụng phương thức đặc thù tạo nên một ít tồn tại có thể thay chủ nhân xuất chiến.

Khôi Lỗi thuật lại chia làm hai nhánh chính, phân biệt Khôi Lỗi Từ Vật cùng Khôi Lỗi Bán Sinh Vật.

Khôi Lỗi Từ Vật đúng như tên gọi, là vật chết, căn bản không có thần trí cùng ý thức, cần phải để tu tiên giả dùng linh lực, tiên lực, ma lực,... khống chế, hoặc là dùng trận pháp khắc trong lòng cơ thể khôi lỗi để hành động, sức chiến đấu thập phần có hạn.

Thường loại khôi lỗi này, công dụng chính là trở thành bia đỡ đạn di động.

Khôi Lỗi Bán Sinh Vật thì ngược lại, tự có thần trí cùng ý thức do bên trong khôi lỗi là linh hồn của tu tiên giả hoặc yêu thú, nói chung là tồn tại có trí tuệ cao; đồng thời vẫn một trăm phần trăm phục tùng chủ nhân.

Thế nhưng luyện chế loại khôi lỗi này cực kỳ khó, tại phải giữ lại được ý thức của linh hồn trong quá trình dung nhập vào khôi lỗi và khiến chúng tuân lệnh chủ nhân.

Lại nói, luyện chế khôi lỗi này còn cần phải tìm được linh hồn có cảnh giới tương xứng mới được, chưa kể luyện chế khôi lỗi tu vi càng cao, muốn giữ lại được ý thức cho linh hồn càng khó.

Ngoài ra, khôi lỗi còn dựa vào vật liệu chế tạo, công năng... để phân loại.

"Để ta xem năng lực của ngươi đến đâu" - Diệp Phàm đậm đậm cười, nhún mình nhảy lên trên võ đài.

Hắn muốn xem khôi lỗi gia gia để lại khảo nghiệm mình so với khôi lỗi hắn từng chứng kiến hơn kém như thế nào.

Khôi lỗi hình dạng là một cái đầu trọc, cao chừng mét chín, cả người chỉ quấn một cái khố, mặt không chút cảm xúc.

Hắn nhìn qua một thân đầy cơ bắp, ần ần cho người ta có cảm giác đầu trâu mặt ngựa hình người.

Tay phải hắn cầm một thanh đao, đao dài bảy tấc, lưỡi đao mỏng như cánh ve, thân đao ảm hiện sát khí bức người.

"Xâm... phạm... già... Chết!"

Khôi lỗi nhìn thấy Diệp Phàm xuất hiện trên võ đài, hai mắt lóe ra quang mang đỏ chói, chậm chạp lên tiếng.

"Có thể nói, xem ra là Bán Sinh Vật loại" - Diệp Phàm thi thảm, hai tay bối lưng đợi khôi lỗi chủ động phát công.

Sát khí từ thanh đao kia chỉ dọa được những kẻ kinh lịch nông cạn, đặt trước mắt Diệp Phàm chẳng khác gì lấy ánh sáng đom đóm so với nhát nguyệt quang huy.

Khôi lỗi lao tới, một đao quét ra, nhắm vào eo Diệp Phàm mà chém, như muốn tách đôi hắn ra.

Một đao nhìn như bình thường, thế nhưng ảm chứa huyền cơ, đao khí nửa đường thoát ly thân đao, tách ra làm bốn hướng bất đồng mà bao trùm Diệp Phàm.

"Chút tài mọn" - Diệp Phàm mũi chân trái chấm đất làm trụ, cả người lảng tròn một vòng, vẫn là một thức Khoái Trảo mà thi triển, lấy tiên lực bọc ngoài bàn tay, nhẹ nhàng nắm lấy đao khí, khẽ néo một néo.

Chỉ thấy đao khí kèm theo sát khí lảng lẹ bức người cứ như vậy nát vụn.

Đồng thời, tay còn lại của hắn tinh chuẩn nắm lấy sống đao, chặn lấy thế công của khôi lỗi, ngược lại phản kích.

Một cước đá ra!

Khôi lỗi tay cầm đao còn đang giằng co với Diệp Phàm, đột ngột bị một chân vào bụng, cả người bay ngược lại, thân hình nặng nề đánh xuống mặt đất, khiến cả võ đài rung lên.

"Cái này chắc hẳn là theo lời gia gia Trúc Cơ kỳ khôi lỗi, tu vi biểu hiện tương đương Ngưng Khí Cảnh trung kỳ, chà qua phản ứng thật chậm, linh hồn ý thức giữ lại chưa chắc đã nổi tứ thành, là cái bán thành phẩm mà thôi, chiến lực còn không bằng Ngưng Khí Cảnh sơ kỳ thông thường"

Diệp Phàm thông qua một chiêu xem thấu khôi lỗi, liền mất dục vọng chiến đấu.

Thừa lúc khôi lỗi còn chưa phản ứng lại, Diệp Phàm thuận đà lao tới, thô bạo một quyền đâm vào vị trí trái tim của hắn.

Rắc! Rắc!

Ngực trái của khôi lỗi nứt toác ra, để lộ ra bên trong là một viên quang cầu màu vàng, ánh sáng ảm đạm.

Diệp Phàm mạnh mẽ dứt viên quang cầu đó ra khỏi cơ thể khôi lỗi, lập tức đối phương cử động liền khựng lại, sau đó hoàn toàn bất động.

"Thú hồn" - cảm nhận một chút viên quang cầu, Diệp Phàm nhếch lên một nụ cười.

Đây nhưng là thứ tốt a! Mặc dù đem lại hiệu quả không lớn lắm, nhưng dầu sao thịt muối cũng là thịt.

Diệp Phàm cất viên thú hồn vào trong nhẫn trữ vật, sau đó lẳng lặng chờ đợi.

Hắn biết rõ, khảo nghiệm sẽ không đơn giản chỉ có vậy.

Một bức tường phía đối diện nứt ra, để lộ một ám môn.

Xịch! Xịch!

Cánh cửa tự động mở ra, phía sau liền là hai cụ khô lồi.

Chỉ là binh khí của đối phương lần này thay đổi, một kiếm một cung.

"Xâm... phạm... già... Chết!" - hai cụ khô lồi vừa lộ diện, liền mở miệng nói, vẫn như cũ một câu.

"Có ý tứ, viễn trình công kích cùng cận chiến phối hợp"

Diệp Phàm nhướn mày, đánh giá đối phương.

Khô lồi cầm kiếm là một cái nam, vóc dáng mảnh mai, trái ngược lại với tên đầu trọc ở lượt thứ nhất. Thanh kiếm hắn cầm từ mũi kiếm đến cán kiếm độc một màu đen, trông cực kỳ bình thường, cảm giác như thất bại phẩm.

Khô lồi cung thủ có tạo hình một nữ nhân, mị mục thanh tú. Cây cung nàng đang cầm có màu xanh ngọc, cảm giác đầu tiên khi nhìn vào là thanh thoát cùng dễ gãy. Cung là đoản cung, tầm bắn vừa lúc phù hợp với chiều dài võ đài.

Diệp Phàm không cảm vô ngữ, hắn dùng thần thức đảo qua hai thanh binh khí kia.

Đi?

Lại là Ngưng Thần Thạch!

Cảm nhận được thần thức rơi vào hai thanh binh khí liền như nước đổ lá sen, Diệp Phàm không khỏi chăm chú nhìn kỹ một lần.

Hắn có chút tò mò, tại sao Diệp Phong lại sở hữu nhiều Ngưng Thần Thạch đến vậy?

200 bậc thang liền có hơn 2 vạn thanh phi đao, tổng cộng số lượng Ngưng Thần Thạch cần dùng không phải là nhỏ.

Bây giờ lại thêm hai thanh binh khí này nữa.

Do thủ đoạn luyện chế, nhất thời bằng mắt thường Diệp Phàm cũng không xác định được niên đại của Ngưng Thần Thạch dùng làm tài liệu, nhưng có thể khẳng định chỉ hơn chứ không kém phi đao.

Lại nói, Ngưng Thần Thạch cũng không phải loại tài liệu được ưa chuộng để luyện khí, nó có công dụng khác, được sử dụng trong lĩnh vực khác.

...

Trong lúc này, đối phương đã lên đến trên võ đài.

Hai cụ khô lồi bản thân khí thế cùng tên đầu trọc ban nãy tương đương, tu vi Ngưng Khí Cảnh trung kỳ, chỉ không biết ý thức linh hồn bên trong bọn chúng có chút nào khá hơn hay không thôi.

Thu hồi ánh mắt, Diệp Phàm đành phải đợi xử lý xong đối phương lại nghiên cứu hai thanh binh khí.

Liếc mắt qua thanh đao ban nãy đầu trọc khô lồi cầm, Diệp Phàm nhật lên.

Thanh đao này chỉ là phạm đao, ngoài sát khí bức người thì không có điểm gì đặc biệt, tài liệu luyện chế còn không phải đến từ tu tiên giới.

Diệp Phàm giờ đao lên, hươ hươ vài cái.

Tuy phẩm cấp bất nhập lưu, nhưng để đối phó với hai cái Ngưng Khí Cảnh trung kỳ khô lồi liền đủ rồi.

Hắn đậm đậm cười.

(Chương xong)

Chương 48: Địa ngục thập bát đao

Diệp Phàm nâng đao lên, hướng hư không chém ra một nhát.

Một chiêu này hắn chỉ vận dụng 24 đầu kinh mạch hướng bên ngoài mượn thiên địa chi khí.

Thiên địa chi khí không màu không mùi, không hình dạng cố định, thế nhưng trừ khi có khẩu quyết đối ứng (từ Ngưng Khí Cảnh đồ lên mới có) vận chuyển đồng thời, chúng chỉ cần tiến nhập cơ thể sẽ bạo loạn, đập vào thành kinh mạch gây đau đớn không thôi.

Diệp Phàm hiện tại chỉ nắm giữ tầng đầu tiên của Cửu Chuyển Âm Dương Quyết, đối ứng với Thông Mạch Cảnh, không có pháp quyết tương ứng để áp chế thiên địa chi khí, mà hắn dựa vào ưu thế của bản thân là có cảm ngộ thâm sâu với quy tắc thiên địa, ngành sinh đẻ ép xuống, đương nhiên vẫn sẽ còn phụ tải.

Chỉ là phụ tải của 24 đầu kinh mạch còn nhẹ, có thể làm lơ.

Nhất đao của Diệp Phàm chém ra, thanh linh phân thành hai cỗ đao khí.

Sau đó là bốn, rồi tám...

Nửa đường phá không lao tới hai cụ khô lổ, đao khí đã phân hóa ra một trăm hai tám đao khác nhau.

Địa Ngục đệ nhị đao - Tiễn Đao.

Nhất chiêu này của Diệp Phàm đương nhiên ẩn chứa huyền cơ, đó là thứ thứ hai trong một bộ đao pháp có tên Địa Ngục Thập Bát Đao.

Địa Ngục Thập Bát Đao là một trong những bộ đao pháp sớm nhất Diệp Phàm được học, sau vì cảnh giới đề cao, đao pháp không theo kịp, không xử ra được hết chiến lược, vì vậy đã thật lâu Diệp Phàm không dùng đến.

Không nghĩ rằng, có một ngày hắn sẽ phải tu luyện từ đầu, lại một lần nữa dùng tới.

Địa Ngục Thập Bát Đao vốn có nguồn gốc từ Địa Cầu, thậm chí liên hệ cực kỳ mật thiết với truyền thuyết dân gian về mười tám tầng địa ngục.

Theo như lời kể, thế gian tồn tại địa ngục, phân làm 18 tầng, cứ mỗi tầng lại tương ứng với một loại hình phạt cùng tra tấn, mà tầng càng dưới sâu thì hình phạt cũng càng tàn khốc cùng thảm thiết.

Tầng thứ hai, Tiễn Đao Địa Ngục, là một vùng hoang mạc khô cằn, địa hỏa bùng lên quanh năm. Tại đây, tồn tại một loại sinh vật gọi là Tiễn Đao Quỷ.

Toàn bộ bọn chúng đều là cung thủ, sử dụng là cung hoặc nỏ, duy khác biệt là Tiễn Đao Quỷ lấy đao vì tiễn, liên tục bắn lên thân người chết để tra tấn, thống khổ không thôi.

Điều đáng nói, đó là người chết thì thân xác còn tại dương gian, thứ bị tra tấn chính là linh hồn, mà linh hồn con người vốn miễn cảm cùng yếu ớt, cho nên độ đau đớn cũng tăng lên thêm nhiều lần.

Mà thứ thứ hai của Diệp Phàm cũng là Tiễn Đao.

Tiến Đao của hắn cùng Tiễn Đao Địa Ngục có chung một đặc điểm, đó là đao đao ngàn trùng, sinh sôi không ngừng.

Áo nghĩa của một chiêu này nằm ở hai từ Tiễn Đao, đao mà như tiễn, xa gần đều có thể công kích, mà đao khí lại có thể lấy hình thức phân đôi liên tục, hóa thành trăm ngàn đao to nhỏ, tựa như vũ tiễn... hết thấy phụ thuộc vào ý niệm của người thi triển.

Đương nhiên đao khí tách ra càng nhiều, uy lực mỗi đao lại càng kém đi, tuy vậy một chiêu này đơn công hay quần công đều có thể sử dụng, cực kỳ thuận tiện.

Diệp Phàm có thật lâu không sử dụng, nhất thời hơi quá tay, tách đao khí thành một trăm hai tám đao, bất quá không thành vấn đề.

Chỉ thấy một trăm hai mươi tám đao đao khí rít lên rộn rạo, nhanh chóng bao vây lấy hai cụ khô lổ, tạo thành một cái lồng giam trắng xóa, bên trong loạn phiên chuyển động, công kích không ngừng.

"Àn?"

Diệp Phàm đang hứng thú thiếu thiếu nhìn đối phương, bỗng đứng nhẹ giọng nghĩ hoặc.

Hắn nhìn thấy nam khôỉ lồi vậy nhưng dùng sức đẩy mạnh nữ khôỉ lồi ra khỏi lồng giam đao khí, ngạnh sinh một mình nhận hết tấn công.

Nam khôỉ lồi giờ lên thanh kiếm trong tay, bắt đầu vẽ ra nhưng đường nét ngoằn ngoèo, phảng phất như cố gắng thực hiện một chiêu thức gì đó.

Khôỉ lồi nữ bên ngoài lúc này đã phản ứng lại, thế nhưng không chủ động công kích Diệp Phàm mà ngược lại là hết sức tiểu tâm giờ lên cung của mình, dùng chân khí hóa tiễn bắn rót các đao đao khí, sớm giải thoát cho đồng bạn khôỉ nguy cơ.

"Thần trí nhưng lại như vậy cao!" - Diệp Phàm nhìn hai cụ khôỉ lồi vừa có hành động cực kỳ nhân tính hóa, không khôỉ ngạc nhiên.

Nếu nói cụ khôỉ lồi ở lượt thứ nhất là rác rưởi thì ngược lại, hai cụ khôỉ lồi này thần trí có chút tà hồ, dù có đặt trên tu tiên giới chắc chắn cũng sẽ gây nên một phen kinh ngạc.

Diệp Phàm dù sao cũng đi nhiều nhìn nhiều, hắn không hiếm lạ những cụ khôỉ lồi có nhân tính thế này, vừa rồi ngạc nhiên cũng chỉ là không nghĩ giữa hai lượt đối thủ lại có sai biệt lớn như vậy mà thôi.

Nói vậy, hắn không vội tiếp tục ra chiêu, mà lẳng lẳng đợi đối phương phá vỡ hết đao khí, hắn đảo muốn nhìn hai cụ khôỉ lồi này còn có năng lực gì.

Đao khí tan đi, để lộ ra nam khôỉ lồi chật vật.

Tuy thân là khôỉ lồi, không có máu để chảy, thế nhưng nhìn từ quần áo tan nát cùng với cơ thể từng vết lõm nứt là uy lực của một đòn vừa rồi có thể thấy được lổm đổm.

"Xâm... phạm... già... Chết!" - nam khôỉ lồi tuy một thân tàn, vẫn không quên nhiệm vụ của hắn, cái miệng cứng đờ thốt ra từng từ.

Nhún người một cái, nam khôỉ lồi phi thân về phía Diệp Phàm, kiếm quang ngang dọc, kiếm khí trùng thiên, như muốn nuốt chửng lấy hắn.

Nữ khôỉ lồi ở phía sau cũng dùng lúc ngưng tụ linh lực làm tiễn, trùng trùng điệp điệp nhằm chuẩn các điểm yếu hại của Diệp Phàm mà tấn công.

"Nhàm chán"

Diệp Phàm cánh tay uể oải vung thanh đao lên theo vài đường không đồng nhất, dễ dàng chặn lại toàn bộ thế công của đối phương.

Hắn còn tưởng hai cụ khôỉ lồi này nhân tính cao như vậy, sẽ còn cho hắn được chút kinh hi gì đâu, ai dè cũng nhọc bạo.

Có thể do duyên cớ Địa Cầu thiếu thôn kiến thức, cái gọi là Trúc Cơ kỳ khôỉ lồi, tuy khí thế phát ra có thể sánh ngang với Ngưng Khí Cảnh trung kỳ, thế nhưng hữu danh vô thực.

Tùy tiện lôi một cái Ngưng Khí Cảnh trung kỳ tu sĩ nào tại Tu Chân Giới lại đây, đều có thể nghiền áp cụ khôỉ lồi này.

Đối với Diệp Phàm hiện tại, trừ phi là thiên tài, cũng có thực lực vượt cấp mà chiến, nếu không tu sĩ Ngưng Khí Cảnh trung kỳ hàng thật giá thật cũng không động được đến một cọng lông của hắn.

Chỉ có hậu kỳ mới bắt đầu cấu thành một tia uy hiếp tới hắn.

Cũng chỉ có một tia mà thôi.

"Địa Ngục đệ thập đao - Ngưu Khanh"

Khẽ quát một tiếng, Diệp Phàm vung đao lên, chém ra một đường thẳng.

Đao khí sắc bén chọc lên trời, tựa như một cái sừng trâu, lấy tư thế bá đạo không gì đỡ nổi xuyên qua vị trí trái tim của nam khôỉ lồi, đâm hòng cả viên quang cầu đang lập lờ bên trong lồng, hướng tới nữ khôỉ lồi mà đi.

"Chậc, thật đáng tiếc, lỡ tay phá hủy mất một viên linh hồn"

Làm bầm, Diệp Phàm phi thân đuổi theo đao khí của chính mình, hắn có thể khẳng định nếu bản thân không ra tay, viên linh hồn còn lại trong cơ thể nữ khôỉ lồi cũng bị đao khí phá nát.

Thế nhưng đao khí đã đi được hơn nửa đường, bằng với thực lực hiện tại của Diệp Phàm, cho dù có thúc dục thân pháp lên tới cực hạn, vẫn sẽ không kịp.

Hắn liếc nhìn nữ khôỉ lồi lúc này đã không kịp phản ứng, chỉ biết đứng đấy chờ hủy diệt đến với nàng.

Trong một thoáng đó, ánh mắt của hắn bắt gặp ánh mặt đờ đẫn của nàng.

Ngơ ngẩn, Diệp Phàm phát hiện ra trong cặp mắt không sức sống đó vậy mà lóe lên một tia không cam lòng cùng khát vọng tồn tại.

Bất chi bất giác, khi hắn lấy lại tinh thần liền thấy bản thân từ khi nào đã vận dụng "Không gian kéo dẫn" để cản lại đao khí.

"Thời, gặp được ta coi như người may mắn, ta ban cho người một hồi cơ duyên đi" - Diệp Phàm âm thầm thờ dài.

Nếu hành động, dù là vô ý thức mà phát, đã quyết định lựa chọn của hắn, hắn cũng sẽ không đổi ý.

Dưới tác dụng của "Không gian kéo dẫn", Diệp Phàm dễ dàng cứu lấy nữ khôi lỗi từ tử môn quan trở lại.

Nữ khôi lỗi lúc này vậy nhưng không tiếp tục công kích Diệp Phàm, mà chỉ đỡ dần ngậy đỡ ra đó, mặc cho Diệp Phàm muốn làm gì thì làm.

Diệp Phàm nấn nấn quanh thân thể khôi lỗi, lộ ra một tia hiểu được:

"Vậy mà lại lấy tử thi để làm khôi lỗi, chà trách..."

Hắn liền có giải pháp đối với nàng.

Thu hồi "Không gian kéo dẫn", Diệp Phàm diễn hóa thần thức thành một mũi nhọn như mũi khoan, không thương tiếc đâm thẳng vào chỗ sâu nhất trong viên quang cầu linh hồn của nữ khôi lỗi này.

Trong lúc thâm nhập vào, hắn có thể nhận ra có rất nhiều khu vực đã là một mảnh sáng âm đạm, thậm chí còn âm u hoàn toàn.

Chính những khu vực này biểu thị cho việc ý thức của nơi đó đã bị dập tắt.

Nhanh chóng, hắn tiến tới trung tâm linh hồn.

Tại đây, hắn tìm thấy được một ấn ký màu xanh lá lập lòe, chính thứ này sẽ khiến khôi lỗi hết thảy tuân thủ mệnh lệnh hay nhiệm vụ nó được giao cho.

Lúc này, một vài điểm sáng tập kết xung quanh ấn ký đang nhanh chóng âm đạm đi, chỉ chậm thêm một chốc nữa liền tắt hẳn.

"Hồn hòa, thiêu nó"

Diệp Phàm thấy vậy, nhanh chóng vận dụng hồn hòa phá tan ấn ký, sau đó hắn dùng thần thức vẽ ra một cái huyết sắc ấn ký, thay thế vào trung tâm linh hồn.

Huyết sắc ấn ký vừa được thay vào, lập tức từ sợi tơ nhỏ màu sắc như máu lan tỏa ra tứ phương, chữa trị những khu vực đã không còn sinh cơ trong linh hồn.

Diệp Phàm hài lòng thu hồi thần thức, sắc mặt có chút không tốt.

Vừa rồi hắn sử dụng khá nhiều tinh thần lực để vận chuyển không gian pháp tắc, sau đó lại khắc ra huyết sắc ấn ký, tổng thể tiêu hao cực đại.

Còn hảo mọi thứ đều thành công.

Lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một viên đan dược cấp thấp nhất Dưỡng Hồn Đan, Diệp Phàm nuốt vào, ám đạo:

"Xem ra phải đi tìm được liệu để luyện đan, các nàng cũng cần tài nguyên tu luyện"

Không biết trôi qua bao lâu, Diệp Phàm mở mắt.

Đập vào mắt hắn, là một trương khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt đặc biệt có hồn.

"Chủ nhân"

Sở hữu đôi mắt cùng khuôn mặt ấy chính là một vị nữ tử mới một lúc trước còn là một cụ khôi lỗi mà thôi.

Chỉ là hiện tại nàng cử chỉ tri gian tràn đầy sinh cơ, đặc biệt là đôi mắt đẹp cực kỳ linh động.

(Chuong xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Diệp Kinh Mộng

"Người tên là gì?"

Diệp Phàm nhìn nàng, nhẹ nhàng hỏi.

Khôi Lỗi Thuật, Diệp Phàm biết rất nhiều, thế nhưng chỉ là lý thuyết, thực hành hẳn không am hiểu.

Vừa rồi, huyết sắc ấn ký mà Diệp Phàm khắc vào trong trung tâm linh hồn của nàng chính là một loại thủ đoạn kết hợp giữa chữa trị cùng khống chế linh hồn.

Về phương diện linh hồn, Diệp Phàm khẳng định kể cả Cung Hàn Nguyệt cũng không có tạo nghệ bằng hẳn.

Chữa trị, khống chế, tra tấn, chia cắt... chỉ cần linh hồn của đối tượng không mạnh mẽ hơn linh hồn của hẳn, hẳn hầu như muốn làm gì cũng được.

Trải qua hiệu quả huyết sắc ấn ký của Diệp Phàm, linh hồn bên trong khôi lỗi hiện tại đã được khôi phục, không nói liền đã đạt tới thời kì đỉnh phong, thế nhưng ký ức cùng thần trí, khả năng suy nghĩ đã cùng bình thường vô dị.

"Tên?" - khôi lỗi lệch đầu nhỏ sang một bên, trong mắt hiện ra một tia mờ mịt - "Còn thỉnh chủ nhân đặt tên cho"

Diệp Phàm thật sâu nhìn khôi lỗi, búng tay một cái.

Thình lình, khôi lỗi cảm nhận được một cơn đau thống khổ, cả người không tự chủ được co giật một cái, cảm giác đầu mình có thể nổ tung bất kỳ lúc nào.

Cái đau bắt nguồn từ sâu trong linh hồn, dù có lột da lột thịt ra cũng không thể hết được.

"Ta có thể ban cho người ý thức, tất cũng có thể lấy nó đi, thu hồi tiểu tâm tư của người là vừa"

"Cầu... xin... chủ nhân..." - khôi lỗi thống khổ nửa quỳ, hai tay ôm lấy đầu, phải cắn chặt hai hàm răng để có thể thốt ra thành lời - "đặt... tên"

Diệp Phàm mặt vô biểu tình, thần nhiên nhìn đối phương mới đầu còn có tự chủ, thế nhưng lúc sau chỉ có thể lăn lộn trên mặt đất, lăm bằm vài điều vô ngữ.

Đến tận đó, hẳn mới thu hồi tra tấn, ngồi xuống trước mặt khôi lỗi, hai ngón tay nâng cằm của nàng, nhìn thật sâu vào đôi mắt đã thoáng đại đi.

"Người còn tính là khôn ngoan, do vậy người may mắn giữ được một cái mạng. Không có lần sau"

Diệp Phàm nhẹ nhàng nói, không nghe ra hi nộ ái ố.

Hắn biết rõ, trong quá trình hẳn khôi phục, nữ tử này đã xuất hiện cả thấy bốn lần sát khí, đồng nghĩa với việc bốn lần muốn giết đi hẳn.

Hắn đã chữa trị linh hồn cho đối phương, cho nên có thể nói nàng lúc đó đã chính thức hồi sinh, trở thành một thực thể sống có ý thức, cảm xúc riêng

Không phải với bất kỳ đối tượng nào, Diệp Phàm đều khả năng làm được như vậy, đây là trường hợp dị biệt.

Khôi Lỗi sư lúc làm ra nữ tử này, sử dụng tài liệu lại là tử thi của nàng, mà linh hồn xảo bất xảo cũng thuộc về nàng.

Sau đó, thời điểm nàng trở thành khôi lỗi lại cách thời điểm tử vong không quá 1 giờ đồng hồ, thế nên có thể nói thực ra nữ tử này chưa hoàn toàn chết đi, linh hồn tại lúc vẫn còn liên hệ với thân xác liền bị luyện thành khôi lỗi.

Cũng vì vậy, Diệp Phàm mới có thể "khởi tử hồi sinh" nàng.

Nữ tử từ thời điểm tỉnh dậy một lần nữa, đã là hoàn toàn sống lại, trừ bỏ việc phải nhận Diệp Phàm làm chủ nhân liền cùng tu sĩ bình thường không có gì sai biệt.

Vì vậy, từ góc độ của nàng, việc muốn lời dụng lúc hẳn chữa thương giết chết hẳn cũng là nhân chi thường tình.

Đương nhiên, tính nàng có thực sự có hành động giết chết Diệp Phàm nàng cũng không thể.

Không nói huyết sắc ấn ký sẽ cưỡng chế khởi động để hộ chủ, Diệp Phàm vẫn luôn đề ý nhất cử nhất động của nàng, chú định nàng sẽ thất bại.

Diệp Phàm nói nàng là khôn ngoan, chính vì nàng cuối cùng cũng không có ra tay.

Nói thật, Diệp Phàm cũng có chút buồn bực, nàng vốn đã coi là chết đi, hẳn phát thiện tâm ban cho nàng sinh mệnh mới, vậy mà đối phương khen ngược, lại có ý định sát hẳn.

Nghĩ thế, Diệp Phàm mới thoáng trừng phạt nàng, để nàng nhận thức ra hoàn cảnh của bản thân.

"Đặt...tên..." - khôì lổì bị đau đớn làm cho thần trí mơ hồ, thế nhưng vẫn rất khẳng khái nói.

Nàng cố chấp làm Diệp Phàm có chút không hiểu, thế nhưng huyết sắc ấn ký của hắn không có khả năng giống Không Tâm Ấn của Cung Hàn Nguyệt, đọc được tâm tư người trứơng ấn ký, do vậy hắn chỉ có thể nghe theo khẩu cầu của nàng.

Khẽ suy tư một chút, Diệp Phàm trầm ngâm tự thuật:

"Ta vốn vô tâm cứu ngươi, ai ngờ bản thân một khoảnh khắc chỉ gian, tưởng như thấy được một giấc mộng... Mộng qua đi, ta nhận ra mình đã từ lúc nào vì ngươi mà cản lại đạo khí..."

Hắn đỡ nữ tử dậy, dứt cho nàng một viên Đường Hồn Đan.

Đan dược vừa nuốt xuống, hiệu quả lập tức thấy được, từ đôi mắt của nữ tử đã nhìn thấy nhiều ra một tia thanh minh, rõ ràng đã có thể nhận thức mọi vật xung quanh.

"Từ giờ liền gọi ngươi là Diệp Kinh Mộng" - hắn đối với nàng nói.

Nữ tử, không, Diệp Kinh Mộng nghe xong, liền lẩm bầm nhắc tên bản thân:

"Diệp... Kinh... Mộng, Diệp Kinh Mộng... Đa tạ chủ nhân!"

Thần trí đã rõ ràng trở lại, Diệp Kinh Mộng ánh mắt không hề có một tia oán giận, mà tràn ngập biết ơn cùng sáng rõ.

Nàng, được Diệp Phàm ban cho tân sinh.

Nàng, từ giờ phút này, là Diệp Kinh Mộng.

...

"Kinh Mộng, ngươi lùi lại phía sau, tiếp đến ngươi không cần ra tay"

Đợi cho Diệp Kinh Mộng khôi phục hoàn toàn, Diệp Phàm liền hướng nàng nói.

Thế rồi hắn lật bàn tay một cái, một thứ mỏng như sợi tơ màu xanh lá xuất hiện trên tay hắn, ngọc ngậy không ngừng.

Đây chính là tàn dư còn lại của lục sắc ấn ký sau khi Diệp Phàm dùng Hồn Hóa thiêu đốt không sai biệt lắm.

Đạo khảo nghiệm thứ hai này cơ chế hoạt động đó là chỉ cần linh hồn quang cầu bị đứt ra khỏi khôì lổì, hoặc là khôì lổì ấn ký (lục sắc ấn ký) trong linh hồn quang cầu hoàn toàn tan biến, đối thủ tiếp theo liền xuất hiện... cứ thế cho đến khi thông quan.

Diệp Phàm vừa rồi không hoàn toàn tiêu diệt lục sắc ấn ký, là để hắn có thời gian khôi phục, chính yếu là để Diệp Kinh Mộng linh hồn được chữa trị.

Về phần hai thanh binh khí làm từ Ngưng Thần Thạch, kiếm hắn đã thu đi, cung hắn vẫn để lại cho Diệp Kinh Mộng.

Do mất một đoạn thời gian khôi phục tinh thần lực, Diệp Phàm thay đổi chủ ý, về nhà lại nghiên cứu cũng không muộn.

Hắn không định trễ hẹn với Cung Vô Song.

Bằng quơ tiêu diệt một sợi ấn ký trong lòng bàn tay, Diệp Phàm đạm mạc chờ đối thủ tiếp theo lên võ đài.

Không lâu lắm, lại có tiếng kêu nặng nề của ám môn bị mở ra, theo sau là một cụ khôì lổì ăn mặc áo trùm dài.

Hắn thả tóc dài, có một khuôn mặt trung tính, lạnh băng không cảm xúc.

Vừa xuất hiện, cụ khôì lổì này đã thả ra khí thế vô cùng cường đại, vượt xa hai lượt khôì lổì vừa rồi.

"Bán bộ Kim Đan" - Diệp Kinh Mộng sắc mặt thoáng tái đi, kinh nghi hô lên.

"Bán bộ Kim Đan, là cái quỷ gì?" - Diệp Phàm hướng về phía nàng hỏi, hắn không rõ lắm phân chia cảnh giới của hệ thống tu tiên tại Địa Cầu.

"Bán bộ Kim Đan còn gọi là Giả Đan cảnh, đó là khi Trúc Cơ tu sĩ tu luyện tới cực hạn, chân khí bên trong cơ thể kết tụ lại thành dạng một viên đan, thế nhưng viên đan này chưa thành dạng rắn, mà vẫn chỉ là một đám chân khí hỗn độn với nhau. Bán bộ Kim Đan kỳ mạnh hơn Trúc Cơ kỳ đỉnh phong, thế nhưng lại yếu hơn bất kỳ một tu sĩ Kim Đan nào"

Diệp Kinh Mộng biểu tình rất là ngạc nhiên khi thấy Diệp Phàm chút kiến thức thường thức như vậy cũng không biết, thế nhưng không tò mò tìm hiểu mà nhanh chóng giải thích cho hắn.

Diệp Phàm gật đầu, nói vậy Kim Đan kỳ khả năng cùng tu sĩ Sinh Đan cảnh không sai biệt lắm, chỉ là ở hệ thống tu luyện của hắn chưa từng nghe qua cách nói Bán bộ Sinh Đan cảnh.

Thế nhưng chiếu theo Diệp Kinh Mộng nói, cụ khôỉ lỗ trước mặt hắn lúc này yếu nhất cũng có chiến lực Ngưng Khí Cảnh đỉnh phong.

Khôỉ lỗ này nhanh chóng nhảy lên trên võ đài, rút từ sau lưng ra một thanh thiết kiếm.

Thiết kiếm rời khôỉ vỏ, vang lên một trận thanh âm vang vọng, phảng phất như một đầu thú dữ vừa tỉnh lại.

Đừng đạo kiếm âm ngân vang khắp võ đài, duyên cớ nơi này đã lâu không có người tới, thanh âm vang ra liền nhiều lần nối tiếp vọng lại, đem theo khí thể chấn nhiếp nhân tâm.

Diệp Kinh Mộng không nhịn được lấy hai tay bịt lại lỗ tai, khoe miệng chảy ra một giọt máu.

Nàng khi còn là khôỉ lỗ, lục phủ ngũ tạng nằm trong trạng thái khôỉ lỗ hóa, sẽ không có máu chảy đi toàn thân, cùng tử nhân vô dị.

Bây giờ, Diệp Phàm giúp nàng sống lại, lục phủ thoát khỏi trạng thái khôỉ lỗ, tiếp tục hoạt động trở lại bình thường, máu cũng từ đó lại được sinh ra.

Diệp Phàm thấy vậy, vận dụng âm công, hừ lạnh một tiếng.

Sóng âm của hắn vang ra như thủy triều, dễ dàng mà nhanh chóng quán tan đi kiếm âm tan mản trong khắp không gian.

"Cảm ơn" - Diệp Kinh Mộng biết Diệp Phàm làm vậy là vì mình, nội tâm có chút ảm áp nói.

Diệp Phàm khẽ gật đầu, đôi mắt không dời khỏi thanh huyền kiếm kia.

Hắn dùng thần thức đảo qua nó, phát hiện ra lần này thanh binh khí lại không phải là Ngưng Thần Thạch đúc thành, mà là Huyền Thiết.

Huyền Thiết cho dù tại Tiên Giới cũng rất hiếm gặp, được xếp vào hạng cực phẩm tài liệu, bởi vì nó có hai tính chất cực kỳ đặc thù trái ngược mà cùng tồn tại.

Thứ nhất, đó là nặng, cực nặng.

Tương tự Ngưng Thần Thạch, Huyền Thiết cũng được phân chia theo niên đại, Huyền Thiết tồn tại càng lâu, mật độ sức nặng càng dày đặc.

Hay nói bằng cách khoa học hiện đại, khối lượng riêng càng lớn.

Thế nhưng, nếu chỉ đơn giản là nặng, Huyền Thiết liền không có khả năng trở thành cực phẩm tài liệu.

Nó còn đồng thời có một đặc tính thứ hai trái ngược, đó là nhẹ, cực nhẹ.

Tương tự đặc tính này cũng tỉ lệ thuận với niên đại của Huyền Thiết.

Sau khi Huyền Thiết được đúc thành binh khí, hai đặc tính này của nó liền được thể hiện rất rõ ràng, cũng rất hữu dụng trong chiến đấu.

Đối với sở hữu giả, binh khí liền trở nên cực kỳ nhẹ, tựa như lông hồng.

Thế nhưng đối với những người khác, binh khí liền thể hiện ra đặc tính "trọng" của nó.

Đáng nói hơn nữa đó là nếu Huyền Thiết tìm được niên đại đủ cao, chủ nhân của binh khí liền có thể khống chế được trạng thái nhẹ cùng nặng của binh khí theo ý muốn, chỉ bằng nhất niệm chi gian.

"Lúc này mới có chút ý tứ"

Diệp Phàm trong mắt sáng bừng chiến ý cùng hứng thú

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Chiến bán bộ Kim Đan khôỉ lỗ (1)

Diệp Phàm quăng đao sang một bên, hần rõ ràng, đối diện với Huyền Thiết Kiếm của khôi lỗi, thanh đao này mềm yếu như bùn, bất kham một kích.

Nhất niệm chớp động, Diệp Phàm lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một thanh đao khác.

"Tiểu Long, tỉnh dậy"

Diệp Phàm nói thầm trong đầu.

Thanh đao trong tay Diệp Phàm chợt lóe lên một chút, sau đó có một giọng nói một mõi vang lên, đáp lại trong đầu hần:

"Đại ca, ngươi đây là đang ở nơi nào? Lúc trước trải qua thời không chi lộ, ta vì chấn thời không phong bạo đã bị trọng thương thật nặng, nơi đây thiên địa chi khí lại cực kỳ mỏng manh, cơ hồ không có. Mấy ngày hôm nay, ta đến một phần trăm thương thể cũng chưa thể khôi phục được..."

Giọng nói đang phát ra này đích xác đến từ khí linh của cây đao Diệp Phàm đang cầm trong tay.

Cây đao này có trên là Diệt Tiên Đao, là một trong vài món Đế binh của Diệp Phàm, cũng là vũ khí hần thường sử dụng nhất.

Chỉ tiếc, trong quá trình vượt qua thời không chi lộ, Diệp Phàm đã sử dụng Diệt Tiên Đao lấy cứng đối cứng cùng thời không phong bạo, hậu quả làm nó hư hỏng phải đến bây phần.

Đối với việc này, Diệp Phàm cũng không quá lo lắng, rốt cục mọi Đế binh đều có khả năng hấp thụ thiên địa chi khí xung quanh để tự chữa trị.

Trên Địa Cầu, có lẽ phải mất thật lâu, do thiên địa chi khí quá mức mỏng manh, thế nhưng ngoài việc phải nghe đao linh lải nhải một vài, liền không có vấn đề gì lớn.

Diệp Phàm cười mắng:

"Tiểu tử ngươi thiếu già bộ. Nếu không phải trước khi rời đi ta để hết pháp bảo lại cho các nàng, ngươi còn lâu mới được triệu hoán. Không nói nhiều, ta gọi ngươi lúc này là có chính sự"

Đao linh hì hì hai tiếng, tò mò hỏi:

"Đại ca cứ nói? Ở nơi khí ho còn gáy này lại có gì có thể gọi là chính sự..."

"Cùng ta một trận chiến với tên kia" - Diệp Phàm cười cười.

"Àn, một con kiến Ngưng Khí Cảnh đỉnh phong đại ca cũng cần nhờ ta ra tay?" - đao linh ngạc nhiên.

"Ta hiện tại tu vi mới có Thông Mạch Cảnh đỉnh phong hảo đi?" - Diệp Phàm bắt đắc dĩ hỏi ngược.

"Ta đang bị thương, không làm!" - đao linh dứt khoát từ chối thẳng - "Ta không lạ gì đại ca ngài, nếu ngài thực sự muốn thu thập con kiến kia, có Ngưng Khí Cảnh chứ Sinh Đan Cảnh, cũng chỉ là chuyện một bữa sáng... Ta tốt xấu cũng là Đế Binh a, phải sát mấy con kiến như vậy hao mất thể diện"

Diệp Phàm nghe đao linh lải nhải câu sau, khó khăn lắm mới ngăn lại được xúc động muốn tấu hần một trận.

Ngươi là Đế Binh thế lão tử không phải Tiên Đế hay sao?

Bây giờ ta phải chiến đấu với thứ ngươi gọi là "con kiến", ngươi mắt mặt chả nhẽ ta thì không?

Bất quá Diệp Phàm đối với đao linh không thuận theo cũng không quá ngạc nhiên, thằng này vẫn lười biếng cùng độc miệng như thế.

Vấn đề là nhìn vậy thôi, nếu quả thực là trường hợp nguy cấp, nó không nói hai lời sẵn sàng liều mạng vì Diệp Phàm.

"Ngươi khẳng định không chiến?" - Diệp Phàm cười tà.

"Không! Ta cần dưỡng thương!" - đao linh trả lời thập phần kiên quyết.

"Ai! Thế ngươi quay về nhẫn giới chỉ đi! Ta vốn còn định sau khi thắng cho ngươi cắn nuốt Huyền Thiết đầu..." - Diệp Phàm tỏ vẻ buồn rầu, lẩm bầm nói.

"Huyền Thiết!?" - đao linh nghe thấy Diệp Phàm nhắc tới hai từ này, kinh nghi hú lên một tiếng chói tai trong đầu Diệp Phàm.

"Không có gì, để ta đưa ngươi về chỗ cũ thôi" - Diệp Phàm khéo miệng nhếch lên một vòng cung, tỏ vẻ mưu kế được thực hiện.

Quả thực, đối với Diệp Phàm, chỉ cần chấp nhận một thời kỳ suy yếu là có thể nhẹ nhàng giải quyết cụ khôi lỗi kia, thế nhưng đó không phải điều hần muốn.

Hần một thử chiến lực cực hạn của mình hiện tại, dưới điều kiện không dùng bí pháp hoặc đại giới nào, mà hần có thể coi là nửa cái đao khách, không có đao chiến lực của hần không thể phát huy được mười trên mười.

Diệt Tiên Dao lúc này tuy chỉ phát huy được ba thành uy lực, thế nhưng đối với Diệp Phàm không có gì khác biệt.

Giới hạn trong tu vi, hẳn lúc này có cầm một thanh Diệt Tiên Dao hoàn chỉnh cũng không thể phát huy hết sức mạnh của nó.

"Ta nghĩ lại rồi. Đại ca anh minh thần võ, vốn là chúa tể trên Tiên Giới... một chỉ con kiến, sao lại để đại ca nhọc long thể được... Cứ để ta cùng ngài giải quyết nó a..." - đạo linh thái độ quay ngoắt một tám mươi độ, trở nên cực kỳ hăng hái, như chưa từng bị thương.

Diệp Phàm khoe miệng trừu trừu, dù đã quen với việc con hàng này vô sỉ, thế nhưng mỗi khi nghe được, hẳn vẫn tự hỏi mình làm thế nào lại vớ được một món binh khí cực phẩm như vậy...

...

Bán bộ Kim Đan khôi lỗi tuy đã lên võ đài, thế nhưng không hề có dấu hiệu muốn tấn công, mãi đến khi thấy Diệp Phàm đi vào đứng đối diện nó tại vị trí chiến đấu, nó mới gầm lên một tiếng, nâng kiếm công kích.

Ầm ầm!

Diệp Phàm chầm dậm bộ pháp, nhẹ nhàng tránh né một kiếm bổ tới của đối phương.

Huyền Thiết Kiếm bị khôi lỗi chém một phát xuống sàn, tiếng gạch ngói vỡ nát bị điều kiện địa hình làm cho vang vọng thêm nhiều lần, oanh minh không dứt.

Khí lãng từ một chiêu kiếm này sinh ra lan tỏa ra bốn phía, Diệp Kinh Mộng cảm nhận được từng luồng kiếm khí bạo rạp, sắc mặt tái lại, lo lắng nhìn Diệp Phàm.

Nàng biết Diệp Phàm có khả năng đơn giản đánh bại mình, thế nhưng nàng chỉ là Trúc Cơ trung kỳ tu sĩ mà thôi, trong khi cụ khôi lỗi trước mặt đây là bán bộ Kim Đan, chênh lệch một thiên một địa.

Diệp Phàm đối với nhất chiêu kia của khôi lỗi không có gì ngoài ý muốn, bất kì ai có được chiến lực Ngưng Khí Cảnh đỉnh phong đều có thể tùy ý làm được một kiếm đấy.

Chỉ là dựa vào hiện trạng phá hoại mà Huyền Thiết Kiếm vừa gây ra, niên đại của nó hẳn không quá nhỏ.

"Địa Ngục thập lục thức - Hòa Sơn"

Diệp Phàm phản công.

Chỉ thấy hắn vung tay loáng một cái, một đạo đao khí thật lớn hình thành, phần đuôi bốc lửa nóng rực, tựa như một viên sao chổi đang ngang sân khấu.

Tức thì, sơn băng địa liệt, cát bay đá chảy.

Toàn bộ những mẩu gạch ngói vụn vỡ Huyền Thiết Kiếm làm ra tụ lại với nhau, bị cuốn theo đao khí mà bay toán loạn trong không trung.

Diệp Phàm dùng Diệt Tiên Dao là Đế binh, tuy lần này vẫn chỉ thúc dục 24 đầu kinh mạch, uy lực phá hoại đã có thể uy hiếp Ngưng Khí Cảnh đỉnh phong.

Vừa so sánh với khi tùy tiện dùng một cây phàm đao, chiến lực Diệt Tiên Dao mang thêm thành liền có thể thấy được lỏm đóm.

Khôi lỗi phản ứng không chậm, nâng đao lên là một đoàn bạo tạc, mưu đồ chém nát đao khí của Diệp Phàm.

Chiến đấu mở màn, song phương sau hai chiêu mở đầu như vậy liền tiến hành kịch liệt giao đấu.

Diệp Phàm Địa Ngục Thập Bát Đao thay phiên mà phát, liên miên bất tận, chả qua khôi lỗi không chỉ có chiến lực Ngưng Khí Cảnh đỉnh phong, lần này đến phòng ngự cũng có thể so với Ngưng Khí Cảnh đỉnh phong luyện thể giả, nếu chỉ sử dụng 24 đầu kinh mạch, Diệp Phàm không dễ lại được quá nhiều vết tích trên cơ thể đối phương.

"Địa Ngục thập tam thức - Huyết Trì"

Diệp Phàm thành linh hô lên.

Hắn vừa rồi trong mười tám thức đao cũng chỉ luân phiên dùng đi dùng lại có ba thức, thứ hai, thứ mười cùng mười sau, còn lại không động đến.

Tận đến bây giờ, hắn mới xuất ra thức thứ tư.

Hiện tại, bên trong cơ thể Diệp Phàm 60 đầu kinh mạch cùng lúc khai hóa.

Ở giai đoạn này, mạnh mẽ mà hấp thụ thiên địa chi khí bằng 60 đầu kinh mạch trở lên, con đau bắt đầu ảnh hưởng đến chiến lực của Diệp Phàm, do vậy

không vạn bất đắc dĩ, như khi ti thí với Cung Hàn Nguyệt, hắn sẽ không sử dụng nhiều đầu kinh mạch hơn nữa.

Một đao phách vào trong hư không, sinh ra một luồng đao khí thật lớn.

Đao khí hòa với gió lao đi, tạo ra từng luồng phong bạo gầm rít khắp căn phòng.

Khí lãng dần hóa màu đỏ cùng phình lớn thêm, tựa như cửa miệng của một đầu Thao Thiết đang muốn cắn nuốt luyện hóa hết thầy thể gian.

Trái ngược với ba chiêu phía trước, một chiêu của Diệp Phàm không có lấy khôi lỗi làm đích đến, mà nó lững lờ tới cách khôi lỗi còn mười phân liền ngừng lại.

Viu!

Một tiếng rít thật lớn vang lên, sau đó phong bạo im bất mà dừng.

Chừng một phần ngàn giây về sau, chúng bắt đầu lấy trung tâm là đoàn khí lãng màu đỏ mà kịch liệt co vào, khiến cho đoàn khí dần bị nén lại, áp súc chặt đến nỗi bị biến hình, tựa như sắp bị ép tới lép kẹp.

Tới lúc tưởng chừng là cực hạn, không thể tiếp tục co nhỏ hơn nữa, đoàn khí đột ngột ngang nhiên nổ tung.

Ầm ầm!

Phong bạo càng khủng bố hơn xuất hiện, hướng tới khôi lỗi mà oanh tạc.

Toàn bộ tám rào ngăn xung quanh võ đài bị sự bùng nổ của một chiêu vừa rồi nghiền thành bụi mịn, lập tức bị cuốn theo phong bạo mà đi.

Từ trung tâm phong bạo, những tiếng răng rắc vang lên có thể nghe thấy được, sau một khắc, khôi lỗi như bị sét đánh bắn ngược ra ngoài.

Giờ phút này, trạng thái khôi lỗi thảm thương cực kỳ.

Quần áo hắn đã bị xé nát, toàn thân trần trụi, đương nhiên là một khôi lỗi, điểm này không là vấn đề.

Bên trên cơ thể của hắn, từng đạo thương tích ngang dọc, một bên tay trái bị nhất chiêu vừa rồi của Diệp Phàm cắt phăng đi.

Càng rợn người là, các vết thương nông sâu không đều, thế nhưng đều lộ ra da thịt đỏ hồng, một vài nơi còn thấy được xương cốt trắng hếu... vậy mà hết thấy đến một giọt máu cũng chưa rơi.

Chỗ duy nhất hoàn hảo trên cơ thể hắn chính là nơi ngực trái, vị trí vốn là trái tim, nay chứa đựng linh hồn quang cầu.

Khôi lỗi đứng dậy, chăm chăm nhìn Diệp Phàm, thế rồi từ hai con ngươi của hắn phát ra những đạo lục sắc quang mang mãnh liệt.

"Nga, không nghĩ ra một khôi lỗi nhỏ nhỏ lại biết một chiêu này"

Diệp Phàm nhìn thấy khôi lỗi khí thế đang tăng lên nhanh chóng, có chút ngạc nhiên, tự nói.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chiến bán bộ Kim Đan khôi lỗi (2)

Đốt Hồn Thuật.

Đây là tên gọi của một môn bí pháp hiếm gặp trong khôi lỗi thuật.

Bí pháp này được khôi lỗi sử dụng trong quá trình tạo ra khôi lỗi liền truyền thụ cho nó, có tác dụng thiêu đốt linh hồn quang cầu để đòi lấy sự tăng vọt thêm hai tiểu cảnh giới trong một khoảng thời gian ngắn.

Đương nhiên, hậu quả của Đốt Hồn Thuật đó là sau khi thời gian cảnh giới tăng lên qua đi, linh hồn cũng triệt để chết đi, không gì cứu vãn.

Nói đơn giản, đây là bí pháp giúp khôi lỗi đồng quy vu tận với địch nhân.

Đốt Hồn Thuật hiếm gặp không phải bởi nó là độc pháp bất ngoại truyền, mà do để thiết lập cho linh hồn quang cầu bên trong khối lõi biết cách sử dụng cũng điều kiện sử dụng Đốt Hồn Thuật là một công việc phức tạp, tiêu tốn nhiều thời gian cùng công sức, lại không có mấy người thành công.

Nguyên do thất bại rất đa dạng, thế nhưng chung quy đều do tạo nghệ về phương diện linh hồn không đủ cao.

Điều này khiến không biết bao người nắm bí pháp trong tay cũng chỉ có thể thờ ngẩn thân dài.

Muốn làm khối lõi sư đầu có đơn giản, phải đầu nhập cả đời vào, lại còn phải song song bên cạnh đó tu luyện để kéo dài tuổi thọ.

Chỉ riêng làm hai việc một lúc như thế thôi, đã khiến hơn chín thành tu sĩ trừ bước, bây giờ người lại bảo những khối lõi sư ấy đi tìm hiểu thêm về phương diện linh hồn, mà còn không biết bao nhiêu cho đủ...

Vấn đề còn là, hiệu quả Đốt Hồn Thuật đem lại không đáng, trừ phi người dùng nó cho khối lõi tu vi cực kỳ cao, khi mà chênh lệch một tiểu cảnh giới thôi cũng là vô pháp vượt qua mà chiến.

Kết quả, trừ những khối lõi sư tu vi cao thâm, tạo ra những cụ khối lõi tu vi cũng có thể xưng bá một phương mới nếm thử môn bí pháp này, Đốt Hồn Thuật được mọi người coi là gàn gà.

Đó cũng là lý do khi Diệp Phàm ngạc nhiên nhìn thấy một cụ khối lõi tu vi còn chưa đạt tới Sinh Đan Cảnh mà lại sử dụng được Đốt Hồn Thuật.

Có điều, ngạc nhiên về phần ngạc nhiên, Diệp Phàm cũng thật vô ngữ.

Hắn không biết vị khối lõi sư này là nhược trí vẫn là nhược trí nữa.

Tu tiên chi lộ, mỗi cái đại cảnh giới là một vách ngăn mà chỉ có tự thân mới có thể vượt qua.

Một cái, ân, gọi theo cách của hệ thống tu luyện trên Địa Cầu đi...

Một cái bán bộ Kim Đan mà hắn lại truyền thụ cho nó Đốt Hồn Thuật...

Vừa rồi Diệp Kinh Mộng đã nói qua, bán bộ Kim Đan có thể coi như là cực hạn Trúc Cơ kỳ tiến xa thêm nửa bước.

Thế nhưng chung quy trong cơ thể vẫn chưa có một viên Kim Đan, Đốt Hồn Thuật có trâu bò đến đâu cũng không thể từ hư không ngưng tụ nên một viên Kim Đan được.

Điều này Diệp Phàm cơ hồ chắc chắn, vì nguyên lý tương tự cũng tồn tại đối với vách ngăn cảnh giới Sinh Đan.

Chính vì thế, bán bộ Kim Đan khối lõi lúc này cho dù có dùng Đốt Hồn Thuật, cảnh giới cũng không tăng lên nổi một cái tiểu trình tự, vĩnh viễn chỉ có thể siêu hạn tiếp cận Kim Đan kỳ mà thôi, thật sự không đáng bỏ công để truyền thụ Đốt Hồn Thuật cho nó.

Trở lại trận chiến, khối lõi sau khi sử dụng Đốt Hồn Thuật, khí thể mạnh hơn lúc trước rất nhiều, gần như gấp đôi.

Rống lên một tiếng trầm thấp, khối lõi dùng tay còn lại nâng kiếm, lẳng một lẳng, lợi dụng đà văng của Huyền Thiết Kiếm dùng một tốc độ không tưởng mà lao về phía Diệp Phàm.

Thình lình, hắn dùng một tư thế quỷ dị xoay chân, biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Diệp Kinh Mộng vừa mới hoàn hồn khỏi cảm giác kinh sợ cùng thán phục với một đạo kinh diễm của Diệp Phàm, liền thấy được một màn này, cái miệng nhỏ há hốc.

Trong mắt nàng, khối lõi lúc đầu dùng Huyền Thiết Kiếm để gia tốc tuy rằng đã nhanh đến mức tận cùng, nàng khẳng định mình không phản ứng kịp được, thế nhưng miễn cưỡng vẫn bắt được tàn ảnh.

Bất quá ngay sau đó, nàng chỉ thấy thân hình hắn vụn vụn, rồi hư không tiêu thất, không tìm thấy một tia tồn tại nào.

Dưới bộ pháp quỷ dị này, Diệp Kinh Mộng âm thầm vì Diệp Phàm toát mồ hôi lạnh, lớn tiếng hô:

"Cẩn thận"

Diệp Phàm không phản ứng nàng, băng quơ vung đao một góc 70° so với đỉnh đầu, bình phẩm:

"Có hoa không quả thân pháp mà thôi"

Nện bước của khối lõi quỷ dị là do nó nhắm tới những giao điểm của điểm mù giác mạc mà dấn vào, từ đó khiến toàn bộ người khác có mặt tại chiến trường, bất phân địch bạn, đều có cảm tưởng hắn biến mất.

Diệp Phàm nói thân pháp này có hoa mà không có quả là vì ba nhược điểm rất lớn của nó.

Thứ nhất, thân pháp này không có tính gia tốc về mặt vật lý, chỉ đơn thuần là thuật che mắt mà thôi.

Thứ hai, trên chiến trường càng có nhiều người, thời diễn ra các giao điểm lại càng khó, tỉ lệ thất bại càng cao, chưa kể khi người thời diễn ra được giao điểm thì đối phương đã có thể giết được người rồi.

Thứ ba, thân pháp này dưới sự rà soát của thần thức thì vô dụng, không chỗ nào có thể giấu, so sánh ra thì dồn linh lực vào hai chân để gia tốc, hiệu quả còn tốt hơn.

Viu!

Khôi lỗi nháy mắt xuất hiện trước mặt Diệp Phàm, một kiếm như lôi điện giáng xuống, nhắm thẳng đỉnh đầu hắn.

Chỉ là hiển nhiên Diệp Phàm đã nắm trước được đích đến của đối phương, Diệt Tiên Dao đã đợi sẵn từ lúc nào.

Leng keng!

Chỉ thấy một đao một kiếm chạm nhau tóe lửa, âm thanh đinh đang vang vọng khắp phòng.

Diệp Phàm lùi lại bảy bước nữa, hồ khẩu tê rần, lực chấn làm lực phủ ngũ tạng nhộn nhạo, phun ra một ngụm máu.

"Không hổ là Huyền Thiết Kiếm, thực trọng, bất quá niên đại vẫn có chút kém"

Hắn xoa xoa tay, thoáng bình ổn bên trong cơ thể mình.

Hắn vừa rồi lựa chọn ngạnh kháng khiến thổ huyết không phải do bản thân đánh giá thấp chiến lực tăng lên của khôi lỗi sau khi sử dụng Đốt Hồn Thuật, hay đánh giá thấp sức nặng của thanh Huyền Thiết Kiếm này.

Hắn làm như vậy, là có dụng ý.

Cụ thể, lúc này Huyền Thiết Kiếm cứng đối cứng cùng Diệt Tiên Dao đã bị bỏ nứt ra thành từng vệt như mạng nhện.

Đối với việc này, Diệp Phàm đã lường trước, không có một chút ngờ ngàng.

Nói thật, Diệp Phàm không quen phong cách chiến đấu cận chiến, tu vi cùng lực lượng thân thể hắn cũng kém đối phương một mảng lớn, lựa chọn cận chiến lấy cứng đối cứng không phải là khôn ngoan, một chiêu vừa rồi đã chứng minh.

Thế nhưng nếu đối phương giống khôi lỗi hiện tại muốn trực tiếp dùng bạo lực, lấy nhất quyền phá vạn pháp đối với hắn, ha ha...

Trừ khi đối phương có được một món binh khí có uy lực ít nhất ba phần của Đế binh, nếu không muốn vượt qua Diệt Tiên Dao - dù đang ở trạng thái nửa tàn như bây giờ -... tưởng cũng đừng tưởng.

Mà một món binh khí mang ba phần uy lực của Đế binh, khẳng định đã thông linh, một cái khôi lỗi nhỏ nhỏ này đừng hòng khống chế.

Diệp Phàm thân là Tiên Đế, đối với ước lượng lực lượng cùng chiến lực cực kỳ nhạy bén, hắn biết trong trạng thái hiện tại, trừ khi sử dụng thêm kinh mạch cường chế luyện hóa thiên địa chi khí, hoặc chấp nhận sử dụng giải phong đao linh - đồng nghĩa với việc Diệt Tiên Dao có thêm thương tổn, hắn cũng lắm đánh cái ngang tay với khôi lỗi (trong tình trạng dùng Đốt Hồn Thuật tăng chiến lực) trước mặt.

Thế nhưng, nếu đối phương không còn Huyền Thiết Kiếm thì lại là chuyện khác.

Vì vậy, ngay từ lúc khôi lỗi bắt đầu công kích, hắn đã nháy mắt làm ra lựa chọn, đó là lấy cứng đối cứng, bởi hắn biết mình sẽ chiếm tiên cơ.

Đương nhiên nếu chỉ cầm cự đến khi Đốt Hồn Thuật hết tác dụng lại là chuyện quá đơn giản, bất quá hắn có ngạo khí, đánh nhau với một cái khôi lỗi chiến lực đến Sinh Đan Cảnh còn không tới, lại phải dùng tiêu hao chiến, hắn không chấp nhận được, dù cho bây giờ hắn Ngưng Khí Cảnh còn chưa đến.

"Địa Ngục đệ bát đao - Băng Sơn"

Diệp Phàm nhàn nhạt hô, 60 đầu kinh mạch cùng vận chuyển, điều khiển Diệt Tiên Dao chém ra.

Lập tức, xung quanh nhiệt độ kịch liệt giảm xuống, một luồng đao khí dần dần hiện ra, từ hình dạng cây đao ngưng thực thành một tòa băng sơn, bốn phía tỏa ra những luồng hàn khí lạnh thấu xương.

"Đ!"

Diệp Phàm vung tay lên, băng sơn nhắm phía khôi lỗi vùn vụt lao tới.

"Tán"

Băng son lập tức tách ra thành hàng trăm những mảnh nhỏ, lấy mục tiêu là khôi lỗi mà xé gió nhắm vào.

Mắt thấy hàng trăm mảnh nhỏ đó đã tiếp cận mình, khôi lỗi vùng Huyền Thiết Kiếm lên cứng rắn ngăn cản.

Nếu là tu sĩ, khẳng định sẽ cố gắng tránh đi một chiêu này.

Thế nhưng khôi lỗi đầu sao cũng là khôi lỗi, tuy linh hồn quang cầu được bảo tồn ý thức không kém, phải đạt tới bảy thành, nhưng cũng không hề cảm nhận được một chiêu này đáng sợ.

"Tự"

Diệp Phàm thấy khôi lỗi lao đầu vào cái bẫy mình đặt ra, không cảm mím cười, khuôn mặt vẫn còn một tia máu đọng lại trên môi, làm hắn có chút tà mị.

Liền hắn nói xong, hàng trăm mảnh vụn băng lập tức lấy Huyền Thiết Kiếm làm trung tâm mà tập hợp lại, chớp mắt chỉ gian đã bọc ngoài thanh kiếm một lớp băng thật dày.

Trước khi khôi lỗi bất kì có phản ứng gì, đã nghe thấy giọng Diệp Phàm đậm mạc hô lên:

"Toái"

Oanh! Oanh!

Tức thì, tầng tầng lớp lớp thi nhau nổ to, tiếng nổ căn phòng khuếch đại không biết bao nhiêu lần, Diệp Kinh Mộng đứng bên ngoài vô đài cảm thấy đình tai nhức óc, hai màng nhĩ ầm ầm có dấu hiệu rách ra.

Nàng vội vã vận dụng mười thành linh lực, bảo vệ tai mình.

Bên trên, khôi lỗi đang loạng choạng lấy lại thăng bằng, Huyền Thiết Kiếm lúc này đã bị một chiêu vừa rồi của Diệp Phàm triệt để phá nát, vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

"Kết thúc"

Diệp Phàm nhàn nhạt nói, phi thân tới trước mặt khôi lỗi, một đao bổ ra.

Một đao này không có võ kỹ, cũng chẳng huyền cơ, chỉ đơn giản như một đao của tiểu phu đốn củi.

Thế nhưng khôi lỗi bị dư chấn của nhất đao vừa rồi, linh lực trong cơ thể đang toán loạn, căn bản không kịp thi triển bất cứ phòng ngự gì.

Diệt Tiên Đao thuận lợi cắt ngang qua ngực của khôi lỗi như cắt bùn, chia hắn làm hai.

Hai mắt khôi lỗi lóe lên một cái, rồi ầm ầm mất dần ánh sáng.

Hắn từ từ đổ xuống, mảnh cơ thể phía trên trước tiên chạm đất, vang lên từng tiếng lạch cạch.

Linh hồn quang cầu cũng bị Diệt Tiên Đao dễ dàng cắt ra làm đôi, triệt để mất đi ý thức cùng sinh mệnh.

"Vẫn là tiêu di tử lợi hại"

Diệp Phàm nhìn khôi lỗi lúc này đã là hai phần lẫn lóc, cảm thán một câu.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Nghi vấn cùng suy đoán

Khôi lỗi mất đi sinh cơ, lập tức cánh cổng phía cuối bên đối diện từ từ mở ra, hiển nhiên báo hiệu Diệp Phàm đã thành công thông qua đạo khảo nghiệm thứ hai, có thể đi tiếp.

Diệp Kinh Mộng nhìn thấy Diệp Phàm vậy nhưng chiến thắng bán bộ Kim Đan khôi lỗi, hai mắt không chớp, tràn đầy biểu tình sùng bái cùng không thể tưởng tượng được.

Quan trọng nhất là, nàng nhìn ra được tu vi của Diệp Phàm biểu hiện ra, chỉ có Luyện Khí kỳ viên mãn, tuy là từ khí thể bộc phát ra mạnh hơn rất nhiều, thế nhưng chưa bước vào phạm trù Trúc Cơ kỳ.

Một cái Luyện Khí kỳ viên mãn, vậy nhưng có thể vượt qua một cái đại cảnh giới, chiến bán bộ Kim Đan, còn thắng?

Mà từ đầu đến cuối, nàng rõ ràng, Diệp Phàm ngoại trừ thổ một ngụm huyết cùng quần áo trông hơi tán loạn, không có chút dấu hiệu suy yếu nào.

Rốt cục cái chủ nhân này của nàng, thần bí đến mức nào?

Nàng không rõ hẳn dùng biện pháp gì chữa trị nàng, thế nhưng hiển nhiên sự thật chứng minh, hẳn có khả năng nghịch đảo khôi lỗi hóa, cái này không dám nói hậu lai vô giả, nhưng tuyệt đối là tiền cô vô nhân.

Sau đó là chiến lược nghịch thiên, lấy Luyện Khí kỳ viên mãn lực áp bán bộ Kim Đan.

Đâu mới là giới hạn của hẳn, còn việc gì hẳn không làm được sao?

Quan trọng nhất, là hẳn tuổi thật trẻ a, nhìn qua nhiều nhất 20.

Nếu là lão quái trú nhan thì khẳng định tu vi không thể thấp thế kia, do vậy đây là dung nhan chân thật.

Cho dù so sánh với thiên chi kiều tử ở nơi của nàng, cũng chỉ hơn không kém..

Vẫn vợ nghĩ tới chuyện của bản thân, Diệp Kinh Mộng ánh mắt một mảnh âm đạm cùng một môi.

Nàng hơi lắc đầu, gạt bỏ những ý nghĩ rối rắm của mình, tiến lên võ đài, dừng lại cạnh Diệp Phàm, một đôi mắt đẹp cong lại hai mảnh trắng non, dịu dàng nói:

"Chúc mừng chủ nhân thuận lợi chiến thắng"

"Ân"

Diệp Phàm gật gù đầu, bận bịu thu gom mảnh vỡ của Huyền Thiết Kiếm lại thành một đồng.

"Chủ nhân, người có thể nói cho ta làm thế nào khi khôi lỗi biến mất người có thể biết được hẳn đang ở vị trí nào sao?"

Diệp Kinh Mộng nghĩ nghĩ, lệch cái đầu nhỏ hỏi thăm.

Nàng nhìn thấy rõ ràng, ban nãy Diệp Phàm đối diện trước việc đối phương hư không tiêu thất, từ đầu đến cuối không nhúc nhích chân lấy một ly, chỉ hơi nâng đao lên chờ khôi lỗi vọt tới, hiển nhiên đó là thói diễn ra được điểm va chạm của hai người, từ đó có hành động trước.

Diệp Phàm cầm Diệt Tiên Đao vào giữa đồng mảnh vỡ, nhàn nhạt nói:

"Tiểu Long, cần nuốt đi"

Xong xuôi, hẳn xoay người đối diện với Diệp Kinh Mộng, cười:

"Thế nào, chẳng nhẽ người cái gì cũng không nhìn ra?"

Nữ nhân lúc lắc mái tóc:

"Ta chỉ thấy hẳn hư không tiêu thất, sau đó..."

"Người chưa dân sinh ra thần thức?"

Diệp Phàm ngạc nhiên ngắt lời nàng. Chỉ là lập tức sau đó hẳn vỗ trán:

"Ta quên mất, người hiện tại mới chỉ là Ngưng Khí Cảnh."

Thần thức là tiêu chí của Sinh Đan Cảnh, chỉ có cái ngoại lệ như hẳn cùng Cung Hàn Nguyệt do trùng tu mới có thể tại Thông Mạch Cảnh đã có.

Diệp Kinh Mộng cái hiểu cái không, ngờ ngác nhìn Diệp Phàm, thắc mắc:

"Thần thức? Không phải là chỉ có Kim Đan kỳ tu sĩ mới có thể dân sinh ra thần thức sao? Lại còn Ngưng Khí Cảnh là cảnh giới gì, ta chẳng phải là Trúc Cơ kỳ hay sao?"

Diệp Phàm ngắn gọn giải thích:

"Người chỉ cần biết rằng Ngưng Khí Cảnh cùng Trúc Cơ kỳ của người không sai biệt lắm giống nhau là được, cụ thể như thế nào ta sẽ nói sau..."

Nói đến đây, hấn chợt ngẩn người, rồi rơi vào trầm tư, bởi lẽ hấn nghĩ đến một chuyện.

Diệp Kinh Mộng vừa nói, Kim Đan kỳ mới sở hữu thần thức.

Vậy cơ hồ hấn có thể khẳng định đến chín thành, hai đạo khảo nghiệm vừa rồi được dựng lên nhằm vào tu sĩ phía dưới Kim Đan kỳ.

Ngẫm lại cũng có chút đạo lý, tại đạo khảo nghiệm vừa rồi, không phải thân pháp của bán bộ Kim Đan khô lồi rác rưởi, mà chả qua do hấn có thần thức, nếu không cũng có nhân lực của Tiên Đế, muốn né tránh cực kỳ đơn giản.

Đổi lại một cái tu sĩ bất kỳ, cho dù cảnh giới giống khô lồi vô hạn tiếp cận Kim Đan, chưa chắc đã trốn được một đòn lúc ấy.

Đương nhiên, ngược lại nếu là một cái Kim Đan kỳ tu sĩ, có đứng yên nganh sinh ăn một kiếm của khô lồi cũng sẽ không gây ra quá nhiều thương tích, không có tính khảo nghiệm đáng nói.

Tại đạo khảo nghiệm thứ nhất, lực công kích cùng tốc độ của phi đao cũng rõ ràng để khảo nghiệm phản xạ cùng khả năng né tránh của Trúc Cơ kỳ mà thôi.

Còn lý do tại sao toàn bộ phi đao lại dùng Ngưng Thần Thạch làm tài liệu, Diệp Phàm thiên hướng cho rằng đây là một cái trùng hợp.

Không phải, Diệp Phong cũng đã để lại đánh giá trước cửa đạo khảo nghiệm thứ hai, đó là vượt qua hết bậc thang thứ 200, tu vi phải đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ, hoặc là luyện thể đến đạo thương bất nhập hay sao?

Hình như đầu còn nói cái gì mà đặt tại Địa Cầu, nếu làm được như vậy là có kỳ ngộ...

...Vấn đề ở đây là, Diệp Phàm phát hiện ra phía dưới nắm mộ không có xác của gia gia hấn, mà chỉ đặt một cái hộp, đó là do hấn có thần thức mới thấy được.

Mà từ những gì hấn vừa trải qua, khẳng định Diệp Phong không cho rằng hấn đã dẫn sinh ra thần thức.

Nếu hấn không có thần thức, làm sao hấn đang không tự dung đào tung nắm mộ lên để rồi biết được cái chết của gia gia hấn là giả?

Thế rồi, tại sao trên dòng chữ khắc tại nhà thờ đá, Diệp Phong đã khẳng định qua, nếu hấn đến được đây, biết được bí mật dưới mộ, thì hấn đã là một cái người tu tiên?

Câu trả lời chỉ có thể có một, đó là Diệp Phong đã để lại một manh mối khác, thậm chí là vài manh mối khác, để từ từ dẫn dắt hấn đến với sự thật, cùng biến hấn thành một cái tu sĩ.

Thế nhưng, tại sao suốt cả một đời trước, hấn không hề tìm ra những manh mối đó? Cũng không có ai tìm đến hấn?

Nếu không phải Diệp Phàm tình cờ trở về quá khứ, sau đó lại tình cờ muốn đến thăm mộ, càng tình cờ hơn quét thần thức xuống dưới nắm mộ, chỉ sợ hấn mãi mãi cũng không bao giờ biết được Diệp Phong bản thân là một cái tu sĩ đi.

Hết thấy những điều này là Diệp Phàm suy đoán, thế nhưng hấn khá tự tin suy đoán của mình phải đúng tám chín phần.

Chỉ đề hấn vô ngữ đó là, không phải là tu cái tiên sao? Tại sao cần thiết phải khúc chiết cùng bày ra không biết bao nhiêu là cực mới để hấn biết được?

Lại còn gia thế nữa...

Không khéo cái kỳ ngộ mà Diệp Phong nhắc đến phía trước cửa khảo nghiệm thứ hai cũng do bản thân hấn tự bố trí cho tôn tử của mình đi...

...

"Chủ nhân"

Diệp Kinh Mộng quơ quơ bàn tay nhỏ trước mắt nam nhân, lo lắng lên tiếng gọi.

Hấn mới giây trước còn nói chuyện với nàng, vậy mà giây sau đã không hiểu sao mà thần người ra, nàng gọi mấy câu vẫn chưa phản ứng

Khẽ cắn môi, Diệp Kinh Mộng vờn một bàn tay áp vào trán Diệp Phàm.

Cứ việc nàng biết hành động chả đem lại cái gì hiệu quả, thế nhưng nàng căn bản không biết phải làm thế nào mới tốt a!

"A!"

Diệp Kinh Mộng chỉ vừa đụng vào trán Diệp Phàm, vội vã hoảng sợ lùi lại.

Nàng thấy hấn không biết từ lúc nào đôi mắt tràn đầy ý cười nhìn nàng.

"Tiểu thị nữ, ngươi đây là đang làm gì?"

"A, không, ta không... Đừng trừng phạt ta! Ta không làm gì, thật, ta không..."

Diệp Kinh Mộng hoảng sợ lùi lại mấy bước liền, đầu cúi gằm, không dám ngẩng lên nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm vô ngữ, hai cái thị nữ của hắn đều phản xạ cùng một kiểu, làm như hắn là cái ác ma khoái lấy việc hành hạ người khác làm thú vui vậy.

"Lại đây" - Diệp Phàm vẫy vẫy tay với nàng.

Thấy vậy, Diệp Kinh Mộng có chút chân trừ.

Rất cục trước đó bị Diệp Phàm trừng phạt một hồi đáng sợ như thế nào, tuy nàng lúc ấy phương hướng suy nghĩ còn mờ mịt, thế nhưng cảm giác đau đớn vẫn rõ như in.

Thế nhưng ngẫm lại, nếu hắn muốn, chỉ cần một ý niệm là có thể kích phát đồ vật trong linh hồn nàng, cùng khoảng cách xa gần không có quan hệ.

Vì vậy, chung quy Diệp Kinh Mộng vẫn rụt rè đi tới trước mặt Diệp Phàm, thấp thỏm không thôi.

Diệp Phàm suy nghĩ chừng hai giây, sau đó nhàn nhạt ra lệnh:

"Cởi quần áo"

"Hả?" - Diệp Kinh Mộng chưa kịp phản ứng lại đây, ngơ ngác hỏi.

Một giây trôi qua, nàng mặt đỏ bừng, xoắn xuýt không thôi:

"Chủ nhân, không cần..."

"Cởi!" - Diệp Phàm nhắc lại, âm thanh có chút lãnh.

Diệp Kinh Mộng cảm nhận được hàn ý phát ra từ hắn, cả người run lên, tuy vậy vẫn kiên quyết không có hành động gì.

"Xem ra ngươi vẫn là mong muốn được tận hưởng lại tư vị tiêu hồn thực cốt vừa rồi"

Diệp Phàm đạm mạc nói, đến nỗi cụm từ "tiêu hồn thực cốt" được hắn nhấn nhá thật trọng.

Diệp Kinh Mộng mắt đẹp lúc này đã đỏ hồng, nước mắt đảo quanh, nàng ngước lên, cắn giận nhìn hắn.

"Làm sao, hối hận? Hối hận ban nãy không ra tay kết liễu ta?"

Diệp Phàm khoe miệng nhếch lên một nụ cười tà, chăm chú nhìn nữ nhân.

Diệp Kinh Mộng nở ra một nụ cười giễu, thế nhưng không trả lời hắn, ngược lại hỏi:

"Ngươi thực sự ham muốn cơ thể ta đến như vậy?"

"Thực sắc tính dã, huống hồ ngươi tính mệnh là do một tay ta cứu, có lấy thân báo đáp cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa"

Diệp Phàm mặt không đỏ, một bộ đúng lý hợp tình mà nói.

Diệp Kinh Mộng nở nụ cười bi thương, cũng đúng, làm sao nàng lại có thể thiên chân nghĩ rằng hắn cứu mình chỉ là tiện tay, sau đó thu cái thị nữ mà thôi.

Hắn là từ đầu, hắn đã có ý định nhắm vào cơ thể nàng đi.

Thôi thôi, dẫu sao cũng chỉ là một bộ túi da, đến chết nàng cũng đã chết qua một lần, còn gì là không làm được đâu.

Nở nụ cười tự giễu, nàng nhưng không đủ can đảm để tìm đến cái chết một lần nữa, nàng mới chỉ sống lại có nửa ngày thôi, còn chưa có đủ đâu.

Diệp Kinh Mộng lúc này trên người mặc là đồ cổ trang, một bộ váy dài màu lam nhạt làm bằng tơ lụa.

Nụ cười chính là, bộ đồ này vẫn là của Diệp Phàm đưa cho, lúc trước khi nàng tỉnh dậy đã thấy bộ đồ ngay ngắn đặt bên cạnh mình, mục đích để làm gì không cần hỏi cũng rõ.

Diệp Kinh Mộng từ từ rút đi đai buộc ở hông, một thân váy từ từ trượt xuống, để lộ ra làn da trắng nõn cùng vóc người no đủ của mình.

Cơ thể nàng lúc này không sai biệt lắm liền trần trụi với thiên nhiên, chỉ còn vài điểm nhạy cảm là có đồ lót màu trắng che đi.

Diệp Phàm đắm đắm nhìn vào nàng, chỉ là hần thủy chung một loại biểu tình, đến cả ánh mắt từ đầu đến cuối cũng không có một chút giao động, cực kỳ đậm mực.

Như thể mọi chuyện xảy ra không liên quan đến mình.

Thoát xong lớp váy ngoài, Diệp Kinh Mộng không hiểu sao chợt cảm thấy lạnh, không biết là lạnh tại bên ngoài, vẫn là lạnh trong tâm.

Có quan trọng sao?

Nàng tự hỏi bản thân mình, cảm thấy thật nực cười khi bộ não bỗng nhiên lại có suy nghĩ này.

Nhắm chặt hai mắt, bàn tay run rẩy vươn lên sau lưng, Diệp Kinh Mộng sờ vào dây buộc áo lót, từ từ kéo ra.

"Được rồi, dừng lại" - đột nhiên, âm thanh của Diệp Phàm mang theo một tia ý cười nhẹ nhàng vọng tới.

A!

Diệp Kinh Mộng ngốc, đứng đơ ra đấy.

Vậy là sao?

Chà nhẽ, hần muốn tự tay cởi?

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Cung Vô Song bị bệnh

Diệp Kinh Mộng hai mắt nhắm lại, nhận mệnh.

Một giọt nước mắt chảy ra, lăn dài trên má.

Nàng đứng quay lưng về phía Diệp Phàm, có thể nghe được từng bước đi hữu lực của hần đang tiến sát lại gần người mình.

Thế rồi, nàng cảm nhận được bàn tay to nóng của nam nhân chạm vào da thịt.

Cả cơ thể căng cứng, Diệp Kinh Mộng thậm chí quên việc hô hấp.

"Ân, không tệ, làn da đã trở về trạng thái bình thường, độ co giãn, độ ẩm,... đều ổn. Ảnh hưởng của quá trình khôi lỗi hóa lên người đã hoàn toàn bị loại bỏ"

Diệp Phàm vừa chạm vào da nàng vừa nói.

Diệp Kinh Mộng không hồi đáp, hai mắt vẫn nhắm chặt, chờ đợi hần cởi đi nốt lớp vải vóc cuối cùng trên cơ thể mình.

Chỉ là hồi lâu, nàng cũng không thấy nam nhân tiếp tục động, thậm chí cũng không thấy tay của hần chạm vào người mình.

Hơi hé đôi mắt, Diệp Kinh Mộng nhìn thấy Diệp Phàm đang đứng trước mặt nàng, hai tay khoanh trước ngực mà cười xấu xa:

"Không nhắm mắt nữa rồi?"

"Người...?"

Diệp Kinh Mộng đầu óc không kịp xử lý tình huống trước mặt, muốn biểu đạt thành câu hỏi, thế nhưng nhất thời lại không tìm được từ ngữ.

Xoắn suốt một hồi, nàng cuối cùng mới nhỏ giọng hỏi:

"Người... không phải người muốn... cái kia?"

"Cái kia?" - Diệp Phàm ý cười càng nùng - "Người là muốn nói cái gì?"

"Thì là..."

Diệp Kinh Mộng còn định làm ra giải thích, thế nhưng nhìn thấy trên mặt nam nhân ý cười thế kia, làm sao còn không biết hắn đang khó xử nàng.

"Hỗn đản, ngươi biết rõ còn hỏi!"

Nàng thờ phỉ phỉ, cực kỳ bất mãn, nhất thời quên mất tình trạng của mình.

"Nga, thế sao ta lại không biết ta biết rõ cái gì?" - Diệp Phàm không buông tha, truy vấn.

"Diệp Phàm!!!"

Diệp Kinh Mộng khí không nhẹ, cũng quên luôn cái gì là chủ nhân cùng thị nữ, hô to tên hắn.

Diệp Phàm trêu nàng đến điểm liền thôi, cúi xuống nhặt vấy lên:

"Mặc vào đi"

Diệp Kinh Mộng sững sờ, quên mất phản ứng lại.

Diệp Phàm thấy nàng như vậy, bắt đắc dĩ nhún vai:

"Từ đầu đến cuối là ngươi tự suy luận lung tung, ta cũng không có nói sẽ trừng phạt ngươi, càng không có ý định chiếm hữu cơ thể của ngươi..."

Nữ nhân lúc này mới hoàn hồn lại, nhọc nhọc cầm lấy vấy từ trên tay hắn, u oán nói:

"Còn không phải do ngươi lúc đó thật hung, lại còn nói cái gì mà thiên kinh địa nghĩa..."

Nàng không ngốc, nháy mắt liền nghĩ tới câu nói vừa rồi của Diệp Phàm, đoán được hắn vừa rồi chỉ đơn thuần muốn kiểm tra tốc độ khôi phục của thân thể nàng, cùng dục vọng không có quan hệ.

Hóa ra, từ nãy đến giờ, là nàng nháo ra cái ô long a!

Thế nhưng nhất thời nghĩ lại, mình đã nhắm mắt nhận mệnh, nhậm quân ngắt hái, vậy mà hắn từ đầu đến cuối cũng không có một tia động dung, cũng không có động tác dư thừa.

Chả nhẽ cơ thể nàng sau khi bị khôi lỗi hóa, đã mất đi mị lực?

Diệp Kinh Mộng không cảm lòng sờ sờ bộ ngực quy mô của mình, cúi xuống nhìn nhìn.

Diệp Phàm nhìn hành động của nàng liền đoán nhất thanh nhị sở ý nghĩ của tiểu mỹ nữ. Hắn vừa buồn cười vừa vô ngữ, "an ủi" nàng:

"Ngươi đáng người thật hảo, không cần kiểm tra. Chỉ là ta không có thói quen cưỡng bức nữ nhân, chờ đợi đến một ngày ngươi tự động leo lên giường ta, đảm bảo ta sẽ không chối từ"

Một phen mười giây yên lặng trôi qua.

"Diệp Phàm, ngươi cái người xấu, hỗn đản..."

Diệp Kinh Mộng mặt đỏ bừng, giờ tiểu nắm tay hướng phía lồng ngực của Diệp Phàm mà đánh.

Phía trước nàng là nhận mệnh, có ngàn vạn cái không cam lòng cũng không thể phản kháng, đầu óc trống rỗng, đến nghĩ còn không nghĩ thông được, làm sao có thể có cái cảm giác gọi là xấu hổ.

Bây giờ lại khác, biết được Diệp Phàm chỉ là trêu chọc mình, sẽ không thực sự động tay động chân. Diệp Kinh Mộng liền có thể thở phào nhẹ nhõm, liền bắt đầu chú ý đến lời trêu chọc của hắn.

Nàng tuổi còn rất trẻ đã liền chết, rồi bị người bắt làm khôi lỗi, vẫn một cái hoàng hoa khuê nữ đâu.

Nghe được Diệp Phàm nói chuyện như vậy, không xấu hổ mới là lạ.

Thế nên nàng mới lao tới người hắn mà đánh, đương nhiên không thực sự động chân tay, mà chỉ để khôi xấu hổ.

Chả qua, bắt chi bắt giác chi gian, nàng có nước mắt chảy ra, vì sao lại thế chính nàng cũng không rõ.

...

Diệp Phàm tùy ý để cho mỹ nữ dùng tiểu nắm tay đầm như bột bông trên người mình, cũng không ngăn cản.

Hắn nhìn ra được, chỉ sợ nàng lúc này đánh hắn không chỉ có che đậy đi xấu hổ, cũng là nhân cơ hội phát tiết những gì ghen trong đầu nàng đi.

Nhớ lại cảnh thiếu nữ quật cường xin hắn một cái tên, chắc hắn nàng có quá khứ không muốn nhắc tới.

Bất quá nàng không nói ra, hắn cũng sẽ không hỏi.

Hai người - ngoại trừ do hắn ra tay khỏi từ hồi sinh cho nàng, thành lập nên một mối quan hệ chủ nhân cùng thị nữ trói buộc, cũng chưa hề quen thuộc, hắn liền không nhiều chuyện...

Chính lúc này, bất chợt Diệp Phàm cả người cứng đờ lại, vẻ mặt nhàn nhã thường trực trên mặt cũng biến đâu không thấy.

Diệp Kinh Mộng còn tưởng lại khóc một hồi, chợt nhận ra Diệp Phàm khác thường, vội vã lau đi nước mắt, cẩn thận mà nhìn hắn.

Ánh mắt hai người đúng lúc chạm vào nhau, Diệp Kinh Mộng hoảng hốt, nàng nhìn thấy được từ trong mắt Diệp Phàm sát ý nùng liệt, đôi mắt hắn phảng phất như rừng cây biến máu.

Khí chất trên người Diệp Phàm cũng không còn vẻ đạm mạc, vân nhân đã hạc nữa, mà chân chân thật thật một cái sát thần, bốn phía sát khí vờn quanh, không rét mà run.

"Mặc váy vào đi." - Diệp Phàm nhàn nhạt công đạo với nàng một câu, trong lời nói có một tia thúc dục mà Diệp Kinh Mộng nhạy bén phát hiện ra.

Đây là có chuyện gì?

Nàng tưởng phá đầu cũng không rõ nguyên do, tại sao Diệp Phàm đột nhiên thái độ cùng cảm xúc lại chuyển biến 180 độ như vậy.

Chỉ là nàng thực thông minh, không hỏi thêm gì, nhanh nhẹn mặc xong váy áo.

"Ôm lấy ta!"

Diệp Phàm bá đạo kéo nàng vào trong ngực mình, sau đó ra lệnh, cũng không đợi nàng đồng ý hay phản đối.

Diệp Kinh Mộng nhu thuận làm theo, nàng biết hắn lúc này khả năng đã trên bờ bạo nộ.

...

Trị trấn Hàn Giang, bệnh viện số một, phòng VIP số ba.

"Vô Song tỷ tỷ, ta đã nói cho Hàn Nguyệt tỷ tỷ cùng đại ca ca biết, hai người sẽ lập tức trở về"

Đồng Hoàng Phi Phi hé ra một chút cửa sổ cho không khí tươi mát từ bên ngoài lùa vào trong phòng, hướng với người trên giường bệnh nói.

Người đang nằm trên giường bệnh không ai khác, chính là Cung Vô Song.

Chỉ thấy lúc này nàng cả người tái nhợt, mặt vô huyết sắc, da dẻ cũng không có vẻ căng mịn cùng đẹp đẽ, đương nhiên hết thấy thể này cũng không che lấp nổi đi nhan sắc bệ nguyệt tu hoa của nàng.

Đồng Hoàng Phi Phi tiến tới bên cạnh giường, nắm lấy tay Cung Vô Song, độ nhập linh khí vào người nàng.

Linh khí vừa tiến vào, Cung Vô Song sắc mặt mới khá lên một chút, thể nhưng hiệu quả không đáng kể, có thể nói là không khác Tinh Vệ lấp biển.

"Phi Phi... người... cần gì..." - nàng thanh âm phát ra đứt quãng, hiển nhiên là hậu quả do bệnh tật đem lại.

"Vô Song tỷ tỷ, ngươi không cần nói nữa, chỉ cần để đại ca ca về tới đây, khẳng định hắn liền có thể chữa khỏi cho ngươi"

Đồng Hoàng Phi Phi thần sắc kiên định, linh khí trong người không keo kiệt mà truyền sang cho Cung Vô Song.

Nàng thực tự trách.

Trước khi Diệp Phàm dời đi cùng Cung Hàn Nguyệt, có công đạo cho nàng chú ý tới an toàn của Cung Vô Song, hắn sợ vài ngày này hắn đi sẽ có người gây bất lợi.

Lấy tu vi của Đồng Hoàng Phi Phi, trên Địa Cầu hiện tại, trừ khi có ngoại lai giả xâm nhập, còn lại nàng liền không có e ngại, an toàn của Cung Vô Song cũng được bảo đảm.

Ai biết rằng, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Sáng hôm nay, đột nhiên Cung Vô Song đang ngồi xem sổ sách trong phòng làm việc của mình, đột nhiên ngất xỉu.

Cùng lúc đó, bằng mắt thường có thể thấy được, cơ thể của nàng đang nhanh chóng già cỗi, khí huyết thần bí mà khô cạn đi.

Đông Hoàng Phi Phi vốn theo lời dặn của Diệp Phàm, vẫn luôn ở phụ cận, nghiêm nhiên trở thành người đầu tiên phát hiện.

Nàng tuy tu vi đệ nhất Địa Cầu, nhưng luyện đan không biết, ý được không thông, nhìn thấy Cung Vô Song ngất xỉu, nhất thời không tìm được nguyên do.

Đông Hoàng Phi Phi đã dùng thần thức kiểm tra qua, thế nhưng không tra xét ra được điều gì.

Vội vã, nàng liền một bên gọi xe cấp cứu, một bên dùng linh khí độ nhập vào cơ thể của Cung Vô Song, phát hiện linh khí có chút hiệu quả, vì vậy không ngừng độ nhập.

Tiến vào bệnh viện, sau một đợt kiểm tra toàn diện, phiếu khám bệnh được bác sĩ đưa ra, kết quả là Cung Vô Song mắc phải một căn bệnh lạ về đường máu.

Đây là lần đầu tiên bệnh viện chứng kiến một ca bệnh thế này, do vậy các bác sĩ trong chốc lát không có biện pháp giải quyết, cần phải ngồi bàn luận thêm với nhau.

Cung Vô Song tại thời gian này liền được đưa tới phòng VIP số ba để đợi tin tức.

Đông Hoàng Phi Phi vốn định nói cho bọn họ có lẽ linh khí có trợ giúp, thế nhưng bị Cung Vô Song ngăn lại.

Đao cũng không phải Cung Vô Song không muốn bệnh tình của mình tốt lên, chỉ là linh khí cùng tu sĩ việc này rất huyền bí, khó giải thích một hai câu mà rõ ràng, đặc biệt là khi Đông Hoàng Phi Phi vẫn chỉ là một cái tiểu thiếu nữ.

Nếu không phải nàng tận tai nghe được Diệp Phàm cùng Mạc lão - Mạc Thần Y đề cập tới, lại tận mắt chứng kiến Diệp Phàm ra tay, nàng cũng sẽ không tin, trong một cái xã hội công nghệ hiện đại ngày nay, vẫn còn những sự vật kỳ ảo, huyền huyền như vậy song song tồn tại.

Nàng cũng không truy hỏi Đông Hoàng Phi Phi tại sao cũng nắm giữ linh khí, chỉ là không cho phép nói ra.

Roi vào đường cùng, Đông Hoàng Phi Phi khẳng khái đòi gọi điện cho Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt.

Tuy nàng không biết mấy người gọi là "bác sĩ" kia có bao nhiêu lợi hại, bất quá nàng rõ ràng một điều.

Nếu đã dùng linh khí để chữa trị vậy mà Cung Vô Song mới chỉ có một chút - ít đến không đáng kể, dấu hiệu khởi sắc, vậy có thể khẳng định bệnh này không phải bệnh thông thường, mà đã có dính dáng đến sự tồn tại của tu sĩ.

Mấy người kia bất quá là người thường, không phải Đông Hoàng Phi Phi khinh bỉ họ, mà bệnh này không phải họ ngồi chum đầu với nhau suy nghĩ là có thể chữa khỏi.

Nàng còn biết bất kể chủ nhân đại ca ca, hay Hàn Nguyệt tỷ tỷ, bản lĩnh điều siêu việt nàng, cho nên nói nếu phải tìm ai chữa bệnh, bọn họ mới là lựa chọn chính xác.

Cung Vô Song một thoáng chân chừ, cũng liền đáp ứng rồi.

Không bàn đến Diệp Phàm có khả năng chữa bệnh cho nàng không, nếu đã muốn chuyện tình cảm thuận theo tự nhiên, hắn là trọng phu của nàng, nàng sẽ không giấu hắn.

...

Phanh!

Cửa phòng bị một luồng lực lượng mạnh bạo đá văng, tạo ra tiếng động thật to.

Diệp Phàm nhanh chóng tiến vào trong phòng, đưa mắt quét qua liền thấy nhị nữ.

Đông Hoàng Phi Phi thấy hắn xuất hiện, lùi sang một bên, không cảm hô:

"Chú... Đại ca ca!"

Diệp Phàm khẽ gật đầu với nàng, tiến tới trước người Cung Vô Song.

Vừa nhìn thấy trạng thái của nàng, hắn không nhịn được cau mày.

"Rất xấu sao?"

Cung Vô Song bỗng nhiên không đầu hỏi một câu.

Nàng đoán mình lúc này trông hẳn rất xấu xí, da dẻ nhăn nheo, còn có chút già nua.

Diệp Phàm không nói, tỉ mỉ xem xét bệnh trạng của nàng.

Hắn tỏa ra thần thức bao phủ lấy nàng, thâm nhập sâu vào trong tử tế bào cơ thể để tra xét.

"Phi Phi, đi lấy một cốc nước tinh khiết lại đây"

Hơn năm phút sau, hắn mới đứng thẳng người trở lại, nói với Đông Hoàng Phi Phi.

Đông Hoàng Phi Phi gạt cái đầu nhỏ, nhoáng cái biến mất.

Cùng lúc, Diệp Phàm lật tay lấy từ trong nhẫn trữ vật ra mấy cây kim châm, miệng hỏi chuyện:

"Đã xảy ra cái gì?"

(Chờng xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Trị bệnh

"Ta cũng không... Khụ..."

Cung Vô Song trả lời, nửa chừng liền húng hắng ho, làm Diệp Phàm xem một trận đau lòng, vội vã chặn lời:

"Vẫn là để nói sau đi, trước đề ta trị bệnh cho người"

Diệp Phàm một tay cầm bảy cây kim châm, tay còn lại dùng tiên lực nổi lên một ngọn lửa nho nhỏ, lần lượt hơ bảy cây kim châm đến thật nóng.

Cung Vô Song thấy được hắn từ hư không triệu hồi ra được ngọn lửa trên đầu ngón tay, mà lại không bị bỏng, hai mắt hiện ra thần sắc kinh ngạc cùng khó tin.

Diệp Phàm không thời khắc nào không đặt chú ý của mình lên người nữ nhân, thấy biểu tình của nàng, cười nhẹ mà bảo:

"Rồi ta sẽ giải thích, hiện tại vẫn là bệnh tình của người quan trọng hơn"

Sau đó hắn dùng một giọng nói ôn nhu nhưng cực kỳ nghiêm túc mà thêm:

"Người cần nhiệt nhắm mắt vào... một chút nữa sẽ có hơi thống khổ, người cần thiết kiên trì"

Cung Vô Song hơi gạt đầu, hai mắt đóng lại.

Nàng biết, Diệp Phàm sẽ không hại mình.

Cái này là vô điều kiện tin tưởng... đương nhiên nếu phải cưỡng ép đưa ra một lý luận thì chỉ cần nhìn việc hắn nôn nóng tiến vào phòng bệnh là đủ.

Diệp Phàm thần sắc chuyên chú, cẩn thận dùng một tay đặt trên cổ tay của Cung Vô Song.

Bằng bạc tiên lực, dùng mãnh tiến vào trong cơ thể của nàng.

Cùng lúc, thần thức của Diệp Phàm cũng lan tỏa ra, nhanh chóng một lần nữa xác định lại vị trí căn nguyên bệnh trạng của Cung Vô Song.

Phản đầu, trong não!

Cung Vô Song không phải bị bệnh lạ gì về đường máu, mà nàng bị trúng độc.

Thực Huyết Độc!

Chỉ là Thực Huyết Độc trong người Cung Vô Song có chút khác biệt với Thực Huyết Độc thông thường.

Thường độc là vật chết, chỉ biết lan tỏa dựa vào điều kiện ngoại cảnh.

Độc trong người nàng được tu sĩ mệnh danh là Sóng Độc, gọi như vậy do nó có khả năng tự do hoạt động.

Đương nhiên, sự tự do hoạt động này là tuân theo mệnh lệnh của người hạ độc, điểm này có chút giống với phong cách của cô trùng.

Thế nhưng khác với cô trùng, Sóng Độc lại không phải là một sinh mệnh, không có máu không có thịt cũng không có linh hồn, tóm lại là một tồn tại thực quý dị.

So sánh với cô trùng, việc bồi dưỡng Sóng Độc khó khăn hơn, tương đối, để khu độc một khi nó đã đi vào trong cơ thể nạn nhân cũng cực kỳ khó khăn.

Bất quá đó là nói đến tu sĩ thông thường, đối với Diệp Phàm hiện tại cũng chỉ là nhiều hơn chút sức mà thôi, không chút đáng kể.

Cái mà hắn muốn biết là độc này từ đâu ra?

Thực Huyết Độc hắn không hiếm lạ, công dụng của nó như tên, đó là hút huyết nạn nhân, đẩy nhanh quá trình lão hóa, từ đó khiến nạn nhân chết đi trong trạng thái già cả cùng mất hết máu.

Cái mà hắn đề ý là Sóng Độc, cái tồn tại này cực kỳ quý dị, nếu không phải hắn am hiểu y học, vừa rồi lúc tra xét não bộ của Cung Vô Song nhìn ra được một tia bất hợp lý trong việc sắp xếp các tổ hợp dây cùng xung thần kinh, hắn cũng sẽ không tìm ra được nó ẩn dấu, giả dạng thành một nhánh dây thần kinh.

Hay nói đúng hơn, vị độc sư này là một kẻ cực kỳ cẩn thận, tâm tư cực cao, rất khó chơi, nhất là ta mình địch ám!

...

Diệp Phàm vung tay lên, bảy cây kim châm bị hắn phân biệt hạ vào bảy huyết đạo bất đồng cùng đỉnh đầu cùng trán của Cung Vô Song.

Nếu hiện tại Mạc lão mà có mặt tại đây, hắn hẳn lại một lần nữa không thể không kinh hô, bởi bảy cây kim châm của Diệp Phàm cắm lên trên đầu nữ nhân nông nhất cũng có tám phân, mà trong đó nơi hạ châm có ba nơi là huyết Thần Đình, Bách Hội, Thái Dương, toàn bộ đều là tử huyết.

Tiết tẩu này chỉ một ly sơ xảy là chết người a!

Chỉ là, Diệp Phàm lúc này không phải dùng kim châm để châm cứu, mà hắn dùng chúng như là vật dẫn để truyền vào tiên lực, bảo vệ não bộ cho Cung Vô Song không bị tổn thương trong lúc hắn khu độc, hiển nhiên phải hạ châm sâu một chút.

Vốn dĩ lấy năng lực của Diệp Phàm, hắn có nắm chắc cứ như thông thường khu độc mà không để lại di chứng, không cần dùng kim châm.

Bất quá đối mặt với Cung Vô Song, dù tự tin mười phần, nắm chắc mười phần, thế nhưng nếu có biện pháp bảo hộ, hắn sẽ không chần chừ gì mà thêm vào.

Cái này sao, gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn.

Hạ châm xong rồi, Diệp Phàm từ từ điều khiển tiên lực tiếp cận khu não bộ, từ từ bao vây lấy vị trí bất hợp lý kia.

Dưới thần thức đang tỏa định đối phương, hắn thấy được Sóng Độc đang không ngừng cuộn cuộn thả ra từng tia lại từng tia nhỏ Thực Huyết Độc, kích thước phải dùng đến micrometer để đo, mắt thường không tài nào nhìn được.

Tuy là những tia nhỏ xíu như vậy, thế nhưng Thực Huyết Độc va chạm trúng tế bào hồng cầu nào, tế bào đó liền bị tan rã, như chưa từng tồn tại.

Quá trình lặp đi lặp lại diễn ra cực kỳ nhanh chóng, lại bí ẩn, trừ khi bệnh viện xác định được đại khái nơi phát bệnh là phần đầu, sau đó lại có cách kết hợp nội soi cùng hiển vi với nhau, may ra mới phát hiện được.

Àn?

Diệp Phàm thấy được Sóng Độc có dị động, liền khép điều khiển tiên lực nhanh chóng khép sát vòng vây.

Kẻ hạ độc thực sự tâm tư quá kín đáo, thế nhưng còn thường xuyên thay đổi vị trí của Sóng Độc.

Không trách được Đông Hoàng Phi Phi không tra ra được cái gì...

Hắn đây là muốn đùa bỡn Cung Vô Song tới chết đây mà!

Dám động đến nữ nhân của hắn, có loại!

Diệp Phàm ngăn chặn trong lòng sát khí, trước mắt cần thiết phải đẩy độc ra khỏi cơ thể nàng đã.

Hắn chợt đổi ý, không vội diệt sát Sổng Độc, mà lợi dụng nó để tìm ra kẻ sau màn.

Kẻ này, không thể lưu quá hôm nay!

Đương nhiên, không diệt sát mà trực xuất độc ra khỏi cơ thể Cung Vô Song độ khó tăng lên không chỉ gấp đôi, bất quá Diệp Phàm cân nhắc hai giây đồng hồ liền khẳng định hiện tại mình đã có khả năng làm được, chỉ hơi mệt một chút mà thôi.

Nói là làm, Diệp Phàm liền từ vòng vây tiên lực tách ra một con đường nhỏ, đủ để Sổng Độc đi qua.

Sau đó, hắn ra lệnh cho bàng bạc tiên lực thành linh từ bốn phương tám hướng đổ lại phía nó.

Hắn biết kẻ sau màn có thể thông quá Sổng Độc cảm nhận được một chút trạng thái xung quanh.

Không ngoài dự đoán, Sổng Độc đang có dị động liền ngưng lại giây lát, sau đó giấy dựa vẫn vẹo hướng tới nơi không có tiên lực mà thoát đi.

Diệp Phàm di chuyển tiên lực, một bên ép sát, một bên tạo ra một con đường hướng thẳng tới phần xoang mũi của Cung Vô Song, cứ như vậy Sổng Độc chỉ có một con đường này để đi, sau đó sẽ thoát ra khỏi cơ thể nàng.

"A!"

Cung Vô Song thống khổ kêu lên một tiếng, chỉ là đôi mi vẫn nhắm chặt, không hề mở ra.

"Vô Song, kiên trì trụ, rất nhanh thôi, xong ngươi liền khỏe lại rồi!"

Diệp Phàm trấn an nàng, thế nhưng hắn cũng không dám đẩy nhanh tiến độ.

Cung Vô Song vẫn là một cái người thường, mà nơi nào bộ lại càng là vị trí nhạy cảm cùng yếu ớt, cho nên Diệp Phàm không thể không kiên nhẫn.

"Diệp Phàm, nhanh xong chưa, đầu ta thật khó chịu, thật đau!"

Cung Vô Song nỉ non kêu.

Lúc đầu, nàng còn cố sức cắn răng, hai bàn tay bấu chặt vào ga giường đến trắng bệch, thế nhưng cảm giác này thật quá khổ để chịu đựng rồi.

Diệp Phàm nhìn nữ nhân đau đớn, cực kỳ đau lòng.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn thấy Cung Vô Song một bộ dạng nhu nhược, yếu ớt như vậy, sát khí trong nội tâm không cảm tăng thêm vài phần.

Hắn lúc đầu định diệt Sổng Độc rồi mới trực xuất, như thế Cung Vô Song sẽ không cảm nhận được nhiều đau đớn.

Hiện tại lại khác, Sổng Độc trong quá trình di chuyển không quên tác quái, thế nên nàng mới thống khổ như vậy.

Thế nhưng kẻ sau màn này là hắn quyết phải giết ngay và luôn rồi.

Thà để nàng đau đớn một chút lúc này, còn hơn hắn thả hổ về rừng, về sau không biết còn có nguy hiểm gì có thể xảy đến với nàng, lúc đó hắn có hối hận cũng không kịp.

So sánh, chút đau đớn lúc này là gì so với mất mạng đâu, vì vậy Diệp Phàm liền phải ngoan tâm một chút.

Bên kia, hắn hướng Đông Hoàng Phi Phi truyền âm, để nàng ngăn cấm bất kỳ ai có ý đồ tiếp cận căn phòng này.

Đơn thuần luận chiến lực, hắn lúc này cũng không bằng nàng, vì vậy Diệp Phàm để nàng canh cửa có thể yên lòng cái tâm.

Trong lúc đang tập trung trực xuất Sổng Độc, Diệp Phàm có loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có một hai tiếng cãi vã mờ nhạt vọng lại, thế nhưng hắn mặc kệ.

...

Sau một thời gian, khi hoàn thành được hơn nửa công việc, Diệp Phàm cảm giác được kinh mạch của mình bắt đầu trường đau cực kỳ, đây là hậu quả của việc mạnh mẽ luyện hóa thiên địa chi khí trong một thời gian quá dài gây ra.

Không có cách nào, tiên lực tiến vào trong não bộ của Cung Vô Song cần là tinh thuần nhất có thể, đảm bảo không có chút nào bạo động mới không gây ra thương tổn, do vậy Diệp Phàm không thể không vận dụng toàn bộ 108 đầu kinh mạch, phân ra làm ba khu vực.

Hắn hấp thụ thiên địa chi khí từ Âm Dương Phù đưa vào khu vực kinh mạch thứ nhất, luyện hóa một lần, sau đó đưa qua khu vực thứ hai, lại tinh luyện một lần, cuối cùng đưa qua khu vực thứ ba, thêm một lần tinh luyện nữa, thế rồi mới đưa vào cơ thể của nữ nhân.

Vì sao lại chia làm ba khu vực kinh mạch, đơn giản.

Thứ nhất hần cần 36 đầu kinh mạch cung cấp tiên lực mới đủ để chữa trị cho Cung Vô Song.

Thứ hai, luyện hóa cùng tinh luyện ba lần không sai biệt lắm đủ để cho tiên lực êm dịu, không gây tổn thương cho não bộ của nàng.

...

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cái kia Sóng Độc bị hần dời đi khỏi cơ thể Cung Vô Song, thông qua đường xoang mũi bay ra ngoài.

Bay ra tới, nó hiện nguyên hình một đoàn nửa khí nửa lỏng, lơ lửng trong không trung.

Sóng Độc nhanh chóng có ý đồ trốn đi mất.

Hiển nhiên, kẻ sau màn thông qua Sóng Độc đã phát hiện ra vật này hiện tại đã bị trục xuất khỏi cơ thể nạn nhân.

Hần khẳng định đang thắc mắc vì sao nó còn có thể tồn tại, bất quá liền tiếc nuối mà thu về bên người.

Rất cục, chế tạo là Sóng Độc thứ này không dễ.

Diệp Phàm nhanh nhẹn đánh lên trên Sóng Độc một cái ấn ký thần thức cực kỳ bí ẩn, nhìn nó hướng phía cửa sổ vội vàng thoát đi.

"Trước lại để người sống lâu thêm một chút" - hần lẩm bầm, lấy tay rút ra kim châm đang cắm trên mặt Cung Vô Song.

Xong xuôi, hần mới thoát lực ngồi bệt xuống mặt đất.

Đúng lúc này, thanh âm của Cung Vô Song vang lên:

"Diệp Phàm!? Ta... mở mắt ra được sao?"

Nàng nhận ra, con thống khổ kia đã qua đi.

Sau đó, nàng liền cảm giác cơ thể của mình lúc này đã bình thường trở lại, tuy vẫn còn chút suy yếu, thế nhưng không còn cảm giác liên tục nhức đầu, chóng mặt cùng nhận thức, nói chuyện không rõ ràng nữa.

Nàng cảm nhận được mấy cây kim châm trên mặt mình vừa được Diệp Phàm lấy đi.

Nàng muốn mở mắt ra, chỉ là chưa có lệnh của Diệp Phàm, nàng cũng không dám tự ý hành động.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Hần là cái tiểu bạch kiểm!

Diệp Phàm định trả lời Cung Vô Song, thế nhưng chỉ vừa há mồm, hần liền cảm giác được một cổ uế oải vô lực cùng mục mị đánh thẳng vào linh hồn, làm cho đầu óc hần quay cuồng, thiếu chút nữa liền ngất đi.

Đôi mắt hần trĩu lại, không tự chủ được mà có dấu hiệu khép vào nhau, con buồn ngủ ập tới không báo trước, cũng không thể kiểm soát.

Diệp Phàm biết, đây là di chứng của việc quá linh hồn bị thương, hần cần nhanh chóng điều trị, thế nhưng vạn lần không cần rơi vào giấc ngủ kia, nếu không liền không biết năm tháng nào mới có thể tỉnh lại.

"Có thể, người đã khỏe... Viên đan dược này, người đưa cho Phi Phi, bảo nàng pha loãng được lực vừa đủ, sau đó người lại uống vào, dung mạo sẽ trở lại như trước"

Diệp Phàm cắn vào lưỡi đến bật máu để không chìm vào giấc ngủ, lấy ra một viên đan dược to bằng quả long nhãn đặt vào lòng bàn tay nàng, vội vã công đạo với nữ nhân một chút, tuy không đầu không đuôi, cũng không có nhiều giải thích, nhưng Diệp Phàm biết Cung Vô Song sẽ nghe theo.

Về phần Đông Hoàng Phi Phi, nàng sẽ hiểu thế nào là "vừa đủ" với Cung Vô Song.

"Hiện tại ta cần phải tự chữa thương, không cho phép ai ngoại trừ Hàn Nguyệt tiến vào phòng... không được làm phiền ta... tốt nhất là không chạm vào người"

Nói xong, hần xếp bằng, lật tay lấy ra một viên đan dược khác, bỏ vào miệng.

...

Cung Vô Song vẫn nằm trên giường, giờ bàn tay cầm viên đan dược lên nhìn, xoay xoay.

Đan dược tròn tròn, lại đen đen, nhìn qua cùng bùn đất không sai biệt lắm.

Thế nhưng nó lại đang tỏa ra một cỗ dược hương nhẹ nhàng dễ chịu.

Cung Vô Song hiện ra một thoáng nghi ngờ trong đầu, có thật một viên đan dược nhỏ xíu này, thậm chí còn pha loãng ra, có thể khiến cho da dẻ của nàng trở lại như trước không?

Không có một nữ nhân nào không muốn mình đẹp đẽ, nhất là nàng vốn là một mỹ nữ, đâu cho hiện tại cũng vẫn có thể gọi là mỹ phụ.

Bất quá nàng tuổi thật mới còn chưa tới 30 a!

Chỉ là ý nghĩ này vụt qua rồi biến mất, đan dược là Diệp Phàm đưa, hần sẽ không ở loại chuyện này lừa dối nàng.

Nghĩ đến Diệp Phàm, Cung Vô Song không cảm nhìn đưa mắt sang nhìn nam nhân - lúc này đang khoanh chân ngồi dưới đất, hai mắt nhắm lại, mà theo như hần nói, đang chữa thương.

Bây giờ nàng mới để ý thấy, bộ quần áo trên người hần xộc xệch, không thiếu vết bẩn cùng rách.

Trên khóe miệng của hần vẫn còn đọng một tia máu khô.

Hần đây là làm sao? Lại đánh nhau với ai chẳng?

...Từ từ!

Hần đi viếng mộ cùng muội muội của nàng, vậy tại sao hần lại trước tiên trở lại?

Sau khi Đông Hoàng Phi Phi gọi điện cho Cung Hàn Nguyệt xong, còn chưa tới hai tiếng đồng hồ, Diệp Phàm đã quay lại.

Nếu nàng nhớ không nhầm, tàu từ Trường An về tới đây mất không sai biệt lắm phải năm cái giờ, nơi đó lại không có sân bay...

Cung Vô Song cực kỳ thông minh, nàng cơ hồ lập tức liên hệ tới một thân phận khác của Diệp Phàm là tu sĩ.

Hần vừa rồi đến ngọn lửa còn có thể từ hư không tạo ra, vậy việc muốn nhanh chóng trở về tựa hồ không phải là bất khả thi.

Bất quá biện pháp này khẳng định là có đại giới lớn, cứ nhìn hần hiện tại là có thể đoán được một hai, nàng nghĩ.

Suy luận như vậy, Cung Vô Song chợt cảm thấy sống mũi cay cay, nếu những gì nàng đoán là chính xác, vậy thì khi Diệp Phàm trở lại, hần hần đang thật suy yếu.

Vậy mà hần vẫn không màng, trước tiên chữa bệnh cho nàng.

Hần có thể vì nàng mà hy sinh đến như vậy, thế còn nàng thì sao?

Nhất thời, Cung Vô Song suy nghĩ muôn ngàn...

...

Trên thực tế, Cung Vô Song chỉ đoán đúng một nửa.

Vết máu trên khóe miệng kia cùng quần áo lòi thối là hậu quả sau khi Diệp Phàm chiến đấu với Bán bộ Kim Đan khôi lỗi, cái này nàng đã đoán sai.

Diệp Phàm quả thực khi lại đây tình trạng đã khá suy yếu, thế nhưng đó là về mặt tinh thần lực, hầu như không ảnh hưởng đến việc hần chữa bệnh cho nàng, nếu không hần cũng không dám mạo hiểm.

Lý do thì đúng như nàng suy đoán, hần lúc nghe được Cung Hàn Nguyệt thông qua Không Tâm Ấn truyền đến tin tức nàng bị quái bệnh liền vội vã trở lại.

Chính vì vậy, Diệp Phàm đã quá độ sử dụng tinh thần lực thao túng không gian pháp tắc, cường chế phát động "Sức địa thành thốn", ngạnh sinh rút ngắn năm giờ thời gian xuống còn hai tiếng đồng hồ.

Trên đường đi, do tinh thần lực không đủ, Diệp Phàm đã cuồng tiêu thụ Dưỡng Hồn Đan, sơ sơ cũng có hơn 20 viên.

Chỉ là có như vậy cũng mới miễn cưỡng cung cấp đủ cho hần tiêu hao khi đi đường, vấn đề là hần hấp thụ không phải từng viên từng viên một, mà là nhiều viên một lúc, được hiệu mãnh liệt vượt quá sức chịu đựng của bản thân, khả năng rất cao sẽ để lại tổn thương tới căn cơ, ở đây là linh hồn.

Cũng là Diệp Phàm có cực sâu tạo nghệ về phương diện này, cơ hồ có thể khẳng định có thể chữa lành thương tích bản thân gây ra mới dám làm như vậy, đổi lại là tu sĩ thông thường có cho hần mười lá gan cũng sẽ không dám.

Ban này, khi Diệp Phàm điều trị cho Cung Vô Song sử dụng tới thần thức để tra xét, lúc đó tinh thần lực của hần đã khô cạn, thế nhưng được hiệu của Dưỡng Hồn Đan vẫn chưa hoàn toàn qua đi, miễn cưỡng đủ cho hần tiếp tục tiêu hao, mà linh hồn thương thế vẫn bị áp chế chưa bộc phát.

Một phần do nghe tin Cung Vô Song bị quái bệnh, Diệp Phàm tinh thần chưa từng có điểm thả lỏng, cũng không có tâm tư để ý tới tình trạng bản thân.

Lúc sau, chữa trị cho nữ nhân của mình xong rồi, đến ngay tại thời khắc tinh thần buông lỏng ra, thương thế mới bạo phát.

...

Cùng lúc này, bên ngoài cửa phòng bệnh của Cung Vô Song.

"Người đây là phạm pháp" - một cái nam bác sĩ chật vật bò từ mặt đất đứng lên, trên mặt lộ ra thần sắc tức giận, chính nghĩa ngôn từ mà nói.

Đằng sau lưng hần, một nhóm người khác sợ hãi không ai dám tiến lên, thế nhưng đối với lời nói của hần lại thập phần hưởng ứng, nhất thời nhao nhao lên.

"Chúng ta là bác sĩ, bệnh nhân nếu đã được đưa đến đây, đương nhiên trách nhiệm chăm sóc cho nàng đã thuộc về chúng ta, người vì cái gì ngăn cản"

"Đúng vậy, người một cái tiểu nữ từ kiến thức thiếu, nếu nàng trong đó có mệnh hệ gì..."

Bốp!

"Ngậm lại cái miệng thối của người" - Đông Hoàng Phi Phi quý mị xuất hiện trước mặt tên bác sĩ vừa nói lời cuối cùng, cho hần một cái tát.

Nắm đầu ngón tay đỏ ửng nổi lên rõ ràng một bên má của hần, nóng rát.

"Người, người đâu, gọi bảo vệ lên bắt tiện nhân này lại!"

Tên bác sĩ vừa bị ăn tát tru tréo kêu lên.

Bốp!

Bên má kia của hần lập tức có thêm năm đầu ngón tay nữa, thập phần cân xứng.

Đương nhiên đây là Đông Hoàng Phi Phi đã thu liễm hết sức, nếu không một cái búng tay của nàng cũng đủ để hần hồi phi yên diệt.

Từ trong nhóm người, lập tức có một tên quay đầu lại, chạy về phía đại sảnh, hiển nhiên là để gọi người.

Đông Hoàng Phi Phi thu tất cả vào trong mắt, thế nhưng nàng không để bụng, chỉ cần bọn họ không tiến vào trong phòng bệnh, nàng mới lười quản mấy con kiến này.

"Các người một đám, ngậm hết miệng lại, nếu không đừng trách ta ra tay"

Nàng nhàn nhạt đưa mắt nhìn một đám người trước mặt, thoáng phóng ra một tia khí thế.

Uy áp của nàng vừa phóng xuất, mọi người xung quanh dường như cảm thấy có một tòa núi lớn đang đè nặng lên ngực của bọn họ.

Hít thở không thông.

Bầu không khí nhất thời trở nên cực kỳ quỷ dị, một đám người chật vật run rẩy đứng đấy, một cái tiểu thiếu nữ một tay vẫn còn cẩn thận cầm cốc nước, đan chéo chân ngồi trên chiếc ghế dài cạnh phòng bệnh.

"Chuyện gì xảy ra ở đây"

Bỗng nhiên, một thanh âm nam nhân từ phía xa vang lên.

Mọi người quay lại, chỉ thấy một cái nam tử, độ tuổi tầm hơn ba mươi một chút, một thân tây trang đang tiến lại gần.

"Lục trưởng khoa!"

"Lục trưởng khoa, là cái dạng này"

Đoàn người nhìn thấy nam tử, hai mắt sáng lên, như thể nhìn thấy được đột phá khâu, vội vàng mồm năm miệng mười kể lại đầu đuôi sự việc, đương nhiên không ai đủ mặt mặt nói ra mình vừa bị khí thế của Đông Hoàng Phi Phi trấn trụ, chỉ nói nàng cực kỳ hung dữ mà thôi.

"Ra vậy, ta đã hiểu"

Lục Lâm - tên đầy đủ của nam tử này - nghe mọi người tranh nhau kể chuyện, hiểu được vấn đề không sai biệt lắm.

Hắn cũng có chút tức giận trong bụng, thế nhưng nhiều hơn là nghi hoặc.

Bình thường bệnh nhân không phải đến bệnh viện để khám bệnh sao? Nếu không muốn bác sĩ vào khám, vậy tại sao không đưa về nhà đi?

Là người khác thì hắn cũng phát tay mặc kệ, gọi người đuổi thẳng ra khỏi bệnh viện là được, đây căn bản là nháo sự chứ không phải là đi khám bệnh!

Thế nhưng bệnh nhân lần này lại hừ hừ thực thực là tổng tài Thiên Vũ tập đoàn Cung Vô Song, hắn phải hỏi cho ra chuyện cho ra nhẽ, không khéo tìm được cơ hội để nâng thiếu hắn một ân tình.

Đề Hàn Giang đệ nhất mỹ nữ thiếu hạ ân tình, đây là chuyện tốt, khả ngộ bất khả cầu a!

Hắn liền chải vuốt lại đầu tóc, chỉnh lại tây trang cho ngăn nắp, sau đó tiến tới trước mặt Đông Hoàng Phi Phi, hỏi:

"Tiểu muội muội, người bệnh bên trong có phải là tổng tài Thiên Vũ tập đoàn Cung Vô Song?"

Đông Hoàng Phi Phi nhún mày nhìn Lục Lâm.

Người này, ba chục tuổi, đến cái số lẻ của nàng còn không bằng, vậy mà dám mở miệng ra kêu nàng tiểu muội muội.

Nếu không phải Diệp Phàm lúc đem nàng ra khỏi Thiên Đạo không gian đã công đạo qua không được vì những chuyện hiểu lầm nho nhỏ này mà động thủ, nàng đã phiền cho nam nhân này một bàn tay.

"Không được gọi ta là tiểu muội muội!...Nằm trong phòng đúng là Vô Song tỷ tỷ."

Nàng trả lời, trong giọng nói đem theo một tia bất mãn.

Lục Lâm đối với Đông Hoàng Phi Phi bất mãn vẫn chưa để trong lòng, trực tiếp xem nhẹ. Tuy vậy, hắn vẫn thuận theo nàng thay đổi xưng hô.

"Nga! Vậy... cô nương, người vì cái gì không cho chúng ta vào trong?"

"Diệp Phàm ca ca nói không ai được phép đi vào. Hắn đang tại bên trong trị bệnh cho Vô Song tỷ tỷ" - Đông Hoàng Phi Phi "ngốc manh" trả lời.

"Diệp Phàm ca ca? Trị bệnh?" - Lục Nam ngẩn người ra - "Diệp Phàm ca ca là ai?"

"Hắn là Vô Song tỷ tỷ nam nhân" - Đông Hoàng Phi Phi hứng thú thiếu thiếu mà đáp lại hắn.

"Hắn là bác sĩ?"

Lục Nam sững sốt, Cung Vô Song đã là hoa có chủ? Sao hắn chưa từng nghe nói?

Bất quá, nếu vậy hắn cần bận tâm đến chi tiết của người nam nhân Diệp Phàm này.

Đông Hoàng Phi Phi không thực ngốc, nàng chỉ đang giả ngây thơ mà trả lời Lục Nam thôi.

Nàng tuổi thọ đã phải lấy đơn vị vạn năm để tính, hiển nhiên chút tiểu tâm tư mà Lục Nam mang theo lúc hỏi chuyện bị nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấu.

Chỉ là, đối với nàng thì hắn muốn tồn tâm tư thế nào cũng được, miễn là có thể để Diệp Phàm an tĩnh mà chữa bệnh cho Cung Vô Song.

Đông Hoàng Phi Phi tự nhiên nhớ lại câu nói hồi hôm của Diệp Phàm, nàng liền dùng nó tiểu khiển nam nhân trước mặt mình một chút, coi như giết thời gian hão.

"Diệp Phàm ca ca? Hắn là cái tiểu bạch kiểm!"

(Chương xong)

Tái bút: Vốn hôm nay thật nhiều việc, không định viết chương mới, thế nhưng thấy có bạn tặng nguyệt phiếu, thôi coi như ra chương vì chúc mừng Từ Yên có cái nguyệt phiếu đầu tiên. Chương do viết trong trạng thái mệt mỏi, có thể có chút sai sót, Từ Yên sẽ nhanh chóng sửa sai sau khi ngủ dậy.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Từ khi nào đến phiên người nghi ngờ?

"Tiểu bạch kiểm?"- Lục Nam về mặt kì quái, vô thức mà nhắc lại.

Sau đó, hắn chỉ thấy đầu mình như có hàng ngàn con Alpaca (thảo nê mã) chạy qua, cùng với cảm giác lúc nào cũng có thể bị nhồi máu cơ tim mà chết.

"Cô nương, người đừng đùa ta... Cung tổng nam nhân, là cái tiểu bạch kiểm?"

Hắn gượng cười, hỏi lại.

"Đảm bảo không sai, nếu không chờ một lát hắn đi ra, người có thể hỏi hỏi" - Đông Hoàng Phi Phi tủm tỉm cười.

"Hồ đồ!"

Lục Lâm còn chưa nói chuyện, liền thấy một trung niên nam tử khác vội vã hướng bên này đi tới, theo sau còn là mấy cái bảo an.

"Tiểu nữ oa, người mau tránh ra, để nhóm bác sĩ chúng ta vào khám bệnh cho Cung tiểu thư"

Trung niên nam tử thần sắc dọa người, một bộ lão tử là thiên, hướng Đông Hoàng Phi Phi ra lệnh.

Đông Hoàng Phi Phi liếc hắn nửa con mắt liền thu hồi, không thèm đáp lấy một câu.

Đối với loại người không biết bản thân có bao nhiêu phân lượng mà luôn nghĩ mình là thượng đẳng, nàng lười để ý tới.

"Tiểu nữ oa, người đây là có ý gì?"

Trung niên nam tử giật dử không thôi, cơ hồ là hét lên mà hỏi.

Hắn là chuyên gia về các bệnh liên quan đến đường máu, hành nghề đã lâu năm, uy tín tại Hàn Giang cũng là số một số hai, đi đâu mà không bị mọi người kính trọng cùng tôn vinh, đã khi nào bị đối xử thế này?

Trong ý nghĩ của hắn, Cung Vô Song lúc này khẳng định sẽ có cầu với hắn để chữa bệnh cho nàng, cũng liền không đặt địa vị của nàng vào mắt.

Do vậy, khi thấy được thấy Đông Hoàng Phi Phi làm lơ hắn, nói chính xác là coi thường, hắn sao có thể chịu được.

"Người để một cái người không học vấn, không bằng cấp, chính miệng người cũng thừa nhận hắn là 'tiểu bạch kiểm', vào trong phòng chữa bệnh cho Cung tiểu thư, thế nhưng lại nhất quyết ngăn cản chuyên gia chúng ta ở bên ngoài... hay là người muốn mượn cơ hội này hại chết nàng?"

Trung niên nam tử nói xong, còn một bộ biểu tình công phần, diễn kỹ có thể đi đương diễn viên hạng nhất không sai.

Hắn một câu này tâm cơ không thiếu, vừa kéo toàn bộ bác sĩ ở đây vào trong cuộc, lại khéo léo chụp mũ Đông Hoàng Phi Phi có dự định mưu hại tới tính mạng Cung Vô Song.

Trong mắt hắn, một tiểu nữ oa mười mấy tuổi đầu trên công phu miệng lưỡi làm sao có thể là đối thủ của hắn, khẳng định nội tâm lúc này đang luống cuống.

Chỉ tiếc cho hắn, Đông Hoàng Phi Phi làm sao không nhìn ra chút tiểu xảo này, nàng sẽ không mắc bẫy mà cố gắng biện hộ, đơn giản hỏi ngược lại:

"Vậy các người một nhóm ở đây ai có thể cho ta biết, các người khám cũng khám rồi, thảo luận cũng thảo luận nửa ngày rồi, rốt cục Vô Song tỷ tỷ nàng bị bệnh gì?"

Câu nói của nàng vừa ra, tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau, không ai dám mở lời.

Hiển nhiên, bọn họ thảo luận cùng nghiên cứu suốt cả mấy giờ đồng hồ, vẫn không có đáp án, vì vậy mới lục đục kéo nhau lại đây, để xem xét biến đổi của căn bệnh.

Trung niên nam tử mặt cũng đỏ lên, thế nhưng vẫn cố gắng từ chối lý mà nói:

"Do chúng ta không tìm ra được đây là bệnh gì, mới cần phải quan sát thêm Cung tiểu thư một thời gian, để quan sát những biến hóa của nàng, từ đó mới đưa ra thêm chẩn đoán mới được..."

"Ha hả" - Đông Hoàng Phi Phi cười nhạt - "Một bên, các nguoi một đám nguoi bỏ mặc Vô Song tý tý ở đây tùm năm tùm bảy hơn nửa ngày trời không tìm ra được bất kỳ giải pháp trị liệu nào cho nàng, đến cả cái bệnh là bệnh gì cũng không biết. Một bên kia, Diệp Phàm ca ca nói với ta hẳn lập tức có thể trị bệnh được cho nàng, chỉ cần không có ai làm phiền... Nguoi nói ta nên đợi đến không biết ngày nào các nguoi tìm ra bệnh căn cho Vô Song tý tý, vẫn là nghe theo lời Diệp Phàm ca ca, ngăn các nguoi ở ngoài, để hẳn lập tức trị liệu cho nàng đây?"

Nàng nói tự tự tru tâm, khiến đám bác sĩ ở đây câm nín cả đám.

Không nghi ngờ gì, xét từ góc độ nguoi nhà nguoi bệnh, giữa việc chọn phải để nguoi bệnh nằm hấp hối ở trên giường chờ chết, chỉ có một phần trăm hy vọng các bác sĩ sẽ tìm ra được giải pháp, cùng với để một nguoi quen - nói rằng hẳn có thể trị - thử một lần, dù cơ hội cũng chỉ một phần trăm, mọi nguoi sẽ chọn cái sau.

Ít nhất bọn họ, cả nguoi bệnh lẫn nguoi thân - sẽ không phải sống trong dai dẳng cùng thấp thòm đợi chờ.

"Thế nhưng, làm sao nguoi biết được nam nhân tên Diệp Phàm kia nói là thật?" - một cái bác sĩ không cam lòng mà hỏi.

Hắn là bác sĩ a, vậy mà bây giờ hạo mắt mặt, đến một cái "tiểu bạch kiểm" cũng chưa bằng!

"Vị hẳn là Diệp Phàm ca ca" - Đông Hoàng Phi Phi đơn giản đáp.

Nàng nói vậy ý muốn biểu đạt niềm tin vô điều kiện vào Diệp Phàm, thế nhưng trung niên nam tử thừa cơ hội này để lấp liếm qua chuyện bọn hắn vô năng, vội vã chữa đầu mâu vào Diệp Phàm mà chất vấn Đông Hoàng Phi Phi:

"Diệp Phàm, hẳn là nguoi nào, bao nhiêu tuổi rồi, đã từng hành nghề y lần nào chưa? Ta thấy chín phần là một cái vô bằng cấp vô kiến thức "tiểu bạch kiểm" khoe khoang đại khí!"

Hắn nhấn cụm từ "tiểu bạch kiểm" thật nặng, như để nhắc nhở Đông Hoàng Phi Phi đây là nàng nói.

Lập tức, một cái bác sĩ khác biểu tình phẫn nộ mà ủng hộ:

"Đúng vậy, hẳn biết kết cấu phân tử của sinh vật sao? Biết nhân thể học sao? Lại hiểu về DNA, RNA, gene sao? Biết về cấu tạo của máu sao?"

"Chúng ta một loạt chuyên gia ở đây cũng chưa nghiên cứu ra cái gì, hẳn một kẻ không có giấy phép hành y lại nói có thể trị? Nguoi tin sao?"

Một cái bác sĩ khác chua ngoa mà chất vấn.

"Ta tin!"

Một giọng nói lạnh băng bỗng nhiên vang lên từ phía sau Đông Hoàng Phi Phi.

Mọi nguoi lúc này mới để ý, cửa phòng bệnh lúc này đã mở, Cung Vô Song liền yên tĩnh đứng tại đó, toát ra khí tràng lạnh lẽo.

Nàng dung nhan hiện tại nhìn qua có chút lão, ánh chừng 40 tuổi, thế nhưng vẫn rất đẹp, chân chân thật thật một cái mỹ phụ.

"A!, Vô Song tý tý, đại ca ca đã trị khỏi cho nguoi sao?"

Đông Hoàng Phi Phi phản ứng lại đầu tiên, nàng nhanh chóng tiến tới cầm lấy tay Cung Vô Song, linh lực thâm nhập để kiểm tra.

"Diệp Phàm hẳn đưa cho ta cái này, bảo nguoi phụ ta pha loãng bớt dược lực, sau đó để ta uống vào"

Cung Vô Song hướng nàng mỉm cười một chút, một tay thuận theo để Đông Hoàng Phi Phi kiểm tra, tay còn lại ngửa ra, nằm ở giữa là một viên đan dược.

Cứ việc cơ thể mình Cung Vô Song tự biết, hành động của Đông Hoàng Phi Phi là không cần thiết, thế nhưng nó quý ở cái tâm ý.

Đông Hoàng Phi Phi một bên thúc dục linh lực kiểm tra một vòng, một bên ánh mắt rơi vào viên đan dược.

"Tam chuyển Trú Nhan Đan"

Nhận ra đây là loại đan dược gì, nàng không cảm khe khẽ hô lên.

"Tam chuyển Trú Nhan Đan?" - Cung Vô Song nghi hoặc nhắc lại.

"Nga, tý tý nguoi không cần biết vội, để ta giúp nguoi lấy lại dung nhan vốn có đã"

Đông Hoàng Phi Phi cười hi hi, thu tay về, cũng không trả lời câu hỏi của nàng.

Thiếu nữ biết Diệp Phàm chưa muốn cho Cung Vô Song tiếp xúc quá nhiều tới tu tiên thế giới.

Người sau biết mình sẽ không nhận được câu trả lời, đảo cũng không bắt mẫn, chỉ là âm thầm nhớ kỹ, về sau có dịp lại hỏi.

Hai người chụm đầu ríu rít như vậy, bỏ qua mọi người xung quanh, lập tức có người không nhận được, nhất là vị trung niên nhân.

"Kẻ hèn họ Trương, xin hỏi vị này có phải là tổng tài Thiên Vũ tập đoàn Cung Vô Song...?"

Hắn cảm giác hôm nay là ngày tồi tệ nhất đời mình, liên tiếp bị làm ơ.

Hắn không chịu được, hùng hổ tiến tới chen vào giữa hai người, hướng Cung Vô Song hỏi chuyện.

Cung Vô Song mảy mặt lại, người này là ai, không biết thế nào là lịch sự hay sao?

Chỉ là xuất phát từ lễ phép, nàng vẫn nhẹ gật đầu.

"Là ta"

"Cung tổng, ta tưởng không sai, sáng nay ngã đi, sau đó liền được đưa vào viện, bị chẩn đoán là mắc quái bệnh về đường máu?" - họ Trương trung niên nhân hỏi, mang theo thái độ chất vấn.

"Là" - Cung Vô Song lãnh đạm đáp lời.

"Nếu vậy vì sao Cung tổng không nằm trên giường bệnh, đợi cho bác sĩ tới chữa trị, lại tự tiện đi ra ngoài? Ta còn được biết, tựa hồ có một cái nam nhân tên là Diệp Phàm nói có thể trị khỏi cho ngươi, và theo tình hình hiện tại cho thấy, ngươi tin tưởng hắn?" - hắn lần này không thêm che giấu thái độ của mình, bất thiện mà chất vấn.

Hắn vạn lần không tin cái người tên Diệp Phàm kia có thể chữa bệnh cho nữ tử trước mặt đây, chắc chắn là dùng lý do gì hồ lộng qua thời.

Mà như vậy, nàng sẽ còn cầu hắn trị bệnh cho mình, vì thế thái độ của hắn có như thế nào nàng cũng phải nuốt vào trong bụng, không dám phát tác.

Thành ra, hắn càng thêm không kiêng nể gì.

"Phi Phi" - Cung Vô Song bất chợt gọi, sau đó vừa nhìn chăm chăm vào cái trung niên họ Trương, vừa nói - "Ta khó chịu, nhẹ tay thôi"

Đồng Hoàng Phi Phi nghe thế làm sao còn không biết ý của người trước muốn mình giáo huấn con kiến ngứa mắt trước mặt nàng một phen.

Thiếu nữ khế nhích người, chớp mắt liền xuất hiện trước mặt trung niên nhân, một tay vận một thành lực lượng, vung ra.

Bốp!

Họ Trương nam tử liền thấy cái thân thể lão xương cốt của mình chợt nhẹ tênh, như thể không có trọng lực, mà khuôn mặt thì nóng rát.

Thế rồi, hắn liền thấy được màn đêm buông xuống sớm..

Một bầu trời đầy tinh tú..

Rầm!

Tinh tú bay đi, trời cũng sáng lại, khung cảnh xung quanh cũng trở về là hành lang bệnh viện.

Duy nhất một cái khác là hắn lúc này đang nằm dài trên đất, cơ thể khắp nơi đau đớn.

Hắn còn cảm giác được, tựa hồ có máu chảy ra từ trong mồm mình, bởi hắn thấy tanh tanh.

"Ta cùng ta nam nhân tín nhiệm chi gian, từ khi nào đến phiên ngươi nghi ngờ?" - thanh âm của Cung Vô Song lạnh lẽo vang lên.

Lời nói của nàng làm hắn phản ứng lại đây.

Vừa đau, vừa thẹn, hắn không cảm hô to:

"Hai cái tiện nhân! Bao an đâu, đánh văng loại người nháo sự này ra khỏi bệnh viện cho ta!"

Hắn đến lúc này vẫn cơ hồ không nghi ngờ gì ý nghĩ của mình là Cung Vô Song sẽ trở về cầu hắn, vì vậy hắn liền không sợ nàng, nói đúng hơn là không sợ Cung gia phía sau nàng.

Mấy cái bảo an nghe được, liền hai tay co thành nắm đấm, bẻ khớp răng rắc, hướng hai người ép sát lại.

"Các ngươi, một loạt chó cắn loạn, không phân biệt đúng sai, cũng nằm xuống cả đi"

Đông Hoàng Phi Phi lần này thậm chí còn lười thu liễm hoàn toàn lực lượng, mấy cái bảo an tổ chất thân thể tốt hơn đám người còn lại nhiều lần, cho bọn hần thương trọng một chút cũng không có vấn đề.

Vì vậy, nàng nhìn cũng không nhìn lấy đám người một cái, vẫn cần nhận tách Trú Nhan Đan thành vài mảnh nhỏ, có đồng đều, cũng có lớn nhỏ khác nhau.

Đợi cho bọn hần chuẩn bị ra tay, thiếu nữ mới vùng tay nhỏ ra, từ năm ngón tay linh lực hóa thành những sợi chỉ mảnh mai phân biệt tứ chi của đám bảo an mà đánh tới.

Một đám bị linh lực mãnh liệt bắn trúng hai chân cùng hai tay, đau đớn kêu lên, lần lượt khụy xuống, mất khả năng chiến đấu.

Xong xuôi, Đông Hoàng Phi Phi chọn ra một mảnh Trú Nhan Đan nhỏ nhất, hòa vào với cốc nước tinh khiết đã chuẩn bị từ trước, đưa cho Cung Vô Song.

"Vô Song tỷ tỷ, ngươi uống hết cốc nước này liền hảo"

(Chương xong)

Tái bút: Có thể có chút lỗi gõ máy, ngu dầy sẽ kiểm tra và sửa

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Có giỏi, ngươi cũng dựa mặt ăn cơm mỹ nữ phú bà như ta a?

Cung Vô Song cầm lấy cốc nước, đưa lên miệng.

"Cung tổng, ngươi thận trọng a, làm sao một cốc nước thôi uống vào liền hết bệnh được? Vừa rồi vị cô nương này tựa hồ bỏ chút đồ vật vào cốc nước này của ngươi đâu... Để an toàn, ngươi nên đưa bác sĩ chúng ta đi kiểm tra một lần rồi cục trong đó chứa thành phần gì, sau đó hẵng quyết định uống vào hay không..."

Lục Lâm nhìn thấy nàng chuẩn bị một hơi uống hết cốc nước Đông Hoàng Phi Phi đưa cho, vội vã ngăn cản.

Vừa rồi khi Cung Vô Song cầm đan dược đưa cho Đông Hoàng Phi Phi, hai người đứng chụm đầu vào nhau, vì vậy không ai khác nhìn thấy một cảnh này.

Lục Lâm tuy có tiểu tâm tư, thế nhưng hần nói xác thực là vì muốn tốt cho nàng.

"Lục Lâm, ngươi còn không rõ hay sao, hai cái nữ nhân này căn bản không có đau ốm gì, chỉ đang diễn kịch nháo sự mà thôi! Ngươi không mau đuổi bọn chúng ra khỏi đây, khẳng định nữ nhân kia sau khi uống xong bệnh tình liền chuyển biến xấu, sau đó liền đổ tội cho bệnh viện chúng ta... Bọn họ đây là bị người mua chuộc, giả mạo Cung tiểu thư để đẩy bệnh viện ta lên nơi đầu sóng ngọn gió, khiến cho dư luận nghi ngờ mà thôi!"

Cung Vô Song còn chưa nói gì, họ Trương nam tử liền cuồng loạn mà xen mồm.

"Trương phó khoa, ta thấy ngươi nói vậy liền có chút vô đoán rồi, hơn nữa đây xác thực là Cung tổng không sai, bệnh tình của nàng cũng đã được bệnh viện chính xác kí lục lại..." - Lục Lâm trầm giọng phản bác.

"Lục Lâm, ngươi noi chôn cùng ta đối nghịch, ngay cả đến bây giờ ngươi vẫn muốn nói lời ngược lại với ta. Nếu như vậy, bệnh viện có xảy ra cái gì, trách nhiệm liền một mình ngươi gánh vác, ha ha..."

Họ Trương nam tử căn bản không nghe lời nói của ai lọt tay, gầm rít lên. Dứt lời, hần lại điên cuồng mà cười to, tựa hồ điên mất rồi.

Lục Lâm thấy vậy, âm thầm lắc đầu. Trên thực tế, phải nói là cái tên họ Trương này khắp nơi cùng hần đối nghịch, kể từ khi bản thân được lên làm trưởng khoa bộ phận huyết học, còn người trước chỉ là phó khoa mà thôi.

Trong con mắt của họ Trương, Lục Lâm trẻ hơn hần, kinh nghiệm cùng trình độ khẳng định không bằng, vậy thì vì cái gì Lục Lâm lại được làm trưởng khoa, trong khi hần bao nhiêu công sức cố gắng mà vẫn chỉ phải đứng vị trí phụ?

Cuộc đời đôi khi vẫn vậy, có nhưng người luôn tự cho rằng mình bỏ công sức thì là công sức, còn người khác bỏ công sức ra thì không là cái gì cả.

Thế loại người này không biết tự nhận thức, suy xét một cách khách quan, tự cho mình là nhất, có gì tốt cũng nên là mình sở hữu, không đến được tay thì

chỉ biết ngồi đó ghen ghét, tị nạnh, lâu ngày sinh thành tính cách âm u vẩn vọ.

Mà, họ Trương trung niên nhân là điển hình cho loại người này.

Lục Lâm không tiếp tục để ý đến hắn, hiện tại họ Trương này ngoài cái miệng còn có thể hoạt động thông thường, tựa hồ cũng không có khả năng tạo thành chướng ngại, vì vậy hắn lười đi quản.

"Cung tổng, ý kiến của người như thế nào?" - hắn quay lại nhìn Cung Vô Song.

"Tâm ý của Lục bác sĩ ta lãnh, thế nhưng không cần thiết" - chỉ là người sau nhàn nhạt lắc đầu, theo đó liền một hơi uống hết cốc nước.

Dòng nước vừa chảy xuống dạ dày, nàng liền cảm nhận được có một luồng khí ấm áp du tẩu khắp cơ thể mình, toàn thân bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhàng, cả người lâng lâng, cả người tràn đầy sức sống.

Cung Vô Song ánh mắt đem theo ba phần tò mò bảy phần mong chờ mà nhìn xuống bàn tay mình, liền chứng kiến cảnh làn da vốn có chút rời rạc, loáng thoáng vết nhăn nheo, thâm sạm của mình bằng một tốc độ mắt thường có thể trông thấy biến hóa trở nên bóng loáng, trắng nõn nà.

Điều tương tự đang phát sinh trên toàn bộ cơ thể nàng, thậm chí nếu Cung Vô Song để ý mà nói, da dẻ của nàng sau khi biến hóa càng thể nên trắng nõn, mịn màng như thứ lụa tơ tằm đắt tiền nhất.

"Cung tổng... làn da... làn da của người..." - Lục Lâm vốn còn định nói gì đó về chuyện cốc nước, chợt há hốc miệng, khó tin mà lắp bắp.

Hắn luống cuống lấy ra điện thoại của mình, để chế độ ống kính trước, sau đó đưa điện thoại cho Cung Vô Song.

Tuy từ biến hóa trên tay mình, Cung Vô Song biết rõ hiện tại mặt mình khẳng định cũng đang trở lại như cũ, thế nhưng vừa nhìn, sự choáng ngợp về thị giác vẫn thật mạnh mẽ tác động lên nàng.

Tất cả những dấu hiệu lão hóa vừa mới giây trước còn tồn tại trên mặt nàng bị một bàn tay vô hình xóa sạch, trả lại một dung nhan trẻ đẹp của thiếu nữ tuổi đôi mươi.

Giây trước còn là thiếu phụ bốn mươi, bây giờ diện mạo liền tràn đầy sức sống, biến hóa như vậy làm không chỉ chính chủ là Cung Vô Song, mà tất cả mọi người có mặt ở đây, trừ Đông Hoàng Phi Phi, cảm giác mình đang mơ.

Nhục bạch cốt, sinh tử nhân!

Đây quả là thần tích a!

Đông Hoàng Phi Phi thu toàn bộ biểu tình của những người này vào trong mắt, cười thầm.

Đặt trong xã hội hiện đại, đa số mọi thứ đều cần có khoa học làm cơ sở, việc trong nháy mắt trẻ lại như thế này mới là khó tin, mới là huyền ảo.

Thay đổi thành thế giới tu tiên, điều này liền trở nên cực kỳ bình thường, có làm mọi người kinh hô cũng không phải là quá trình trẻ lại nhanh chóng, mà là bản thân viên đan dược Diệp Phàm đưa ra.

Tam chuyển Trú Nhan Đan.

Hệ thống đan đạo Đông Hoàng Phi Phi không quá hiểu, lồm bồm một hai.

Tuy thế, nàng cũng biết, đan dược phân chia làm cửu cấp, nhất cấp là điểm bắt đầu, cửu cấp là đỉnh cao.

Phân loại phẩm cấp cao thấp của đan dược là phụ thuộc vào độ khó khi luyện chế cùng dược hiệu của đan dược.

Bên cạnh đó, còn có hệ thống tinh luyện, thông qua đó tăng lên dược hiệu vốn có của đan dược sau khi luyện thành.

Phẩm cấp của một loại đan dược là cơ hồ không thay đổi, thế nhưng thông qua tinh luyện, có thể khiến đan dược cấp thấp có thể so sánh với đan dược cấp cao.

Lấy luôn ví dụ ở đây là Trú Nhan Đan, là đan dược nhất cấp đan dược, cơ hồ bất kì ai thành công bước vào con đường đan đạo đều có thể luyện chế.

Trú Nhan Đan có hiệu quả là trú nhan, sau khi dùng xong tùy theo cơ địa từng người mà bảo tồn dung nhan từ hai mươi đến ba mươi năm bất biến.

Đối với tu sĩ cấp cao mà nói, Trú Nhan Đan không đáng giá một đồng, rốt cục tu vi đã cao thâm rồi, duy trì dung nhan là tương đối dễ dàng.

Phía trên Trú Nhan Đan có một bản cường hóa, tên gọi Dưỡng Nhan Đan, là tam cấp đan dược, có thể duy trì dung nhan bất biến hơn trăm năm.

Ngoài ra, Dưỡng Nhan Đan còn nhiều hơn Trú Nhan Đan một cái hiệu quả, đó là khôi phục dung nhan, ý nghĩa người già có thể để cho dung mạo mình khôi phục về như khi còn trẻ, bất quá đối với tuổi thọ, thân thể, lực lượng đều không có chút cường hóa nào.

Do tính chất này, kể cả tu sĩ, đặc biệt là nữ tu, cũng cực kỳ ưa chuộng loại đan dược này.

Đương nhiên nó có một giới hạn, chỉ là điểm cực hạn này Đông Hoàng Phi Phi cũng không rõ, thế nhưng trên Dưỡng Nhan Đan vẫn còn Vĩnh Dung Đan, chuyện này nói sau.

Trở lại vấn đề, Trú Nhan Đan có thể là vô dụng trong mắt nhiều người, thế nhưng nếu đem Trú Nhan Đan tinh luyện ba lần liên tiếp thành công, trên viên đan dược sẽ lộ mờ ẩn hiện ba cái đường kẻ, lúc này đan dược gọi là Tam chuyển Trú Nhan Đan.

Tam chuyển Trú Nhan Đan hiệu quả giống hệt Dưỡng Nhan Đan, thậm chí phụ thuộc vào độ hoàn mỹ khi tinh luyện, còn có thể mạnh hơn Dưỡng Nhan Đan một chút.

Thế nhưng, tinh luyện rất khó, muốn tinh luyện được tam chuyển có thể khó hơn luyện ra tam cấp đan dược gấp mười lần không thôi, do vậy hầu như không ai muốn bỏ công sức ra tinh luyện những loại đan dược cấp thấp, như Trú Nhan Đan.

Cũng vì thế, Đông Hoàng Phi Phi mới khẳng định, viên đan dược Diệp Phàm đưa mới là điều khiến mọi người tại tu tiên giới kinh hô.

...

Cung Vô Song là người đầu tiên phản ứng lại đây, nàng quả thật cực độ ngạc nhiên, thế nhưng khi nghĩ đến những biểu hiện của Diệp Phàm phía trước, cùng với một thể giới khác vẫn luôn tồn tại song song mà nàng tới gần đây mới biết, việc này tuy đem lại thật lớn chấn động, thế nhưng lại không phải không thể tiếp thu.

Cung Vô Song đưa trả điện thoại cho Lục Lâm, mặt vô biểu tình, cứ như thể mọi việc vừa rồi phát sinh không liên quan đến nàng vậy.

"Còn cần kiểm tra nước uống sao?" - nàng đậm mặt hỏi.

Lục Lâm khuôn mặt che kín hắc tuyến, người uống cạn sạch rồi, ta có thể kiểm tra sao?

Mà cho dù còn đi chẳng nữa, nhìn biến hóa của người như vậy, có ngốc tử cũng biết cốc nước quả thật có tác dụng, ta còn có thể nói "Có" sao?

"Không cần, không cần..." - Lục Lâm vội vã cười làm lạnh - "Vị cô nương này, người có thể cho ta biết người vừa rồi bỏ vào trong đồ uống là thứ gì không?"

Hắn quay về phía Đông Hoàng Phi Phi, ánh mắt chứa đầy mong đợi mà hỏi.

"Nga, cái này Vô Song tỷ tỷ đưa ta" - Đông Hoàng Phi Phi nhún vai chỉ Cung Vô Song.

"Là Diệp Phàm đưa ta" - Cung Vô Song không cần Lục Lâm mở miệng hỏi liền cung cấp câu trả lời.

Lời nói vừa ra, toàn trường rơi vào im lặng tuyệt đối.

Diệp Phàm!?

Đây chẳng phải tên của nam tử bị tiểu cô nương đằng kia gọi là "tiểu bạch kiểm" hay sao?

Nói vậy thì, hẳn thực sự chữa được căn quái bệnh mà bọn họ đến tận bây giờ vẫn không có bất kì một đầu mối nào?

Mọi người chỉ cảm thấy mặt mình nóng rát, không dám ngẩng mặt lên nhìn người.

Bọn họ không kiêng nể gì mà chê bai, dè bieu, khinh bỉ... cuối cùng người ta đến mặt mũi còn chưa xuất hiện đã có thể thông qua sự thật cho bọn họ một cái tát thật đau trên mặt.

Họ Trương nam tử nửa bò trên mặt đất thất thần nhìn Cung Vô Song, bỗng đứng gào lên:

"Ta không tin, người là đang nói láo! Một cái mao đầu tiểu tử, tiểu bạch kiểm làm sao có thể...? Diễn, nhất định là diễn!"

Hắn càng nói càng trở nên cuồng loạn, hoàn toàn mất đi không chế về mặt cảm xúc

Cung Vô Song ánh mắt xẹt qua một tia khinh bỉ, loại người này nên chết đi cho đỡ chật đất, đỡ làm ô nhiễm xã hội.

"Nga, ai bảo người tiểu bạch kiểm lại không thể có khả năng chữa bệnh?"

Cửa phòng bệnh chợt kéo kẹt mở ra, một giọng nam tử đều đều vọng vang lên.

Diệp Phàm đứng lười biếng tựa người vào thành cửa, miệng đầy ý cười.

Họ Trương nam tử nhìn chằm chằm vào hắn, mở miệng hỏi:

"Người là?"

"Một cái tiểu bạch kiểm mà thôi" - Diệp Phàm vô ngữ nhìn hần, ánh mắt ám chỉ rõ "người bị ngu không?"

Đông Hoàng Phi Phi đọc được hàm ý từ ánh mắt Diệp Phàm, không nhịn được xi cười một tiếng.

"Ra là người"

Đối phương kêu lên, chỉ thấy hần không hiểu lấy đầu ra sức lực vuron lên bàn tay của mình, chỉ về phía Diệp Phàm mà gào loạn:

"Người một cái tiểu bạch kiểm núp dưới háng phụ nữ, lấy đầu ra tài cán mà chưa khỏi căn bệnh tất cả bác sĩ, ngay cả ta, đều không có biện pháp nào? Nếu người quả thực trị được bệnh, làm sao sẽ phải dựa mặt ăn cơm? Người nghĩ ta sẽ vào màn kịch các người bày ra chắc? Nói, các người có phải cấu kết với nhau để nháo sự hay không!?"

Lục Lâm một bên ghé tòm nhìn một màn này, hần có dùng đầu gối cũng biết được Cung Vô Song các nàng sẽ không nhân tới hoảng mà làm ra cái trò nháo sự, Cung gia một ngón tay đề xuống cũng đủ lộng sục cái bệnh viện này, nếu Cung Vô Song muốn gây rối căn bản không cần tự thân ra tay.

Lại nói bệnh án của nàng còn nằm kia đâu...

Diệp Phàm một trán hắc tuyết, hần khinh bỉ nói:

"Làm ơn không cần lấy cái vô tri trong kiến thức của người để đo đếm khả năng của ta... Còn vốn ta có thể dựa mặt ăn cơm, tại sao cần phải thi triển tài năng?"

Nói đến đây hần nhích người tới gần họ Trương nam tử, làm bộ kĩ càng ngắm nghía đối phương, cuối cùng mới bất đắc dĩ kết luận:

"Như người vừa già vừa xấu thế này, có cho không hay làm quà tặng kèm cũng không có ai muốn. Có giỏi, người cũng dựa mặt ăn cơm mỹ nữ phú bà như ta a?"

(Chương xong)

Tái bút: Có chút câu chữ, tại chưa nghĩ ra được gì đặc sắc cho cốt truyện sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nàng nhất tiểu, khuynh thiên!

Họ Trương trung niên nhân nghe được một câu này, ghen không nổi phun ra một búng máu đen, lửa giận công tâm mà ngắt đi.

Tiếc là, đương trường không một ai thương hại hần.

Ngay đến các nhóm bác sĩ cũng chỉ ngán ngẩm lắc đầu.

Bọn họ có thể kiêu ngạo, thế nhưng ít nhất bọn họ biết đến đạo lý thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Một màn khỏi từ hồi sinh vừa rồi đã chứng minh y thuật của Diệp Phàm cao minh hơn bọn họ quá nhiều, gọi là thần y cũng không sai!

Vì vậy bọn họ đều biết xấu hổ mà cúi đầu không nói, không như ai đó khẳng khái không chấp nhận sự thật mình bất tài, mù quáng tin tưởng vào bản thân mà có những ý nghĩ âm u cho người khác.

Bây giờ ngắt đi, quả thật là tự làm tự chịu a!

...

Không khí nhất thời rơi vào lúng túng, một bên là Diệp Phàm ba người, bên còn lại là nhóm bác sĩ đang cúi đầu, len lén đưa mắt nhìn nhau, ở giữa là Lục Lâm đang cười khỏ, cũng không biết phải làm sao.

Hần âm thầm đưa cái nhìn đánh giá về phía Diệp Phàm.

Một khuôn mặt chỉ có thể nói là bình thường, không khó coi, thế nhưng nếu để dựa mặt ăn cơm như Diệp Phàm tự mình nói thì còn thua xa.

Dáng người mảnh khảnh, cao chừng một mét tám, cũng không có vẻ gì có cái gọi là cơ bắp nam tính.

Quần áo trên người hần lòi thối bất kham, bản thiêu rách rưới.

Nếu không phải được chứng kiến kì tích vừa rồi, hần sẽ không thể nào tin người trẻ tuổi này đây là một cái thần y.

...

Bất chợt, một cái nam bác sĩ đi về phía trước, nghiêm cẩn hướng Diệp Phàm cúi đầu một cúi, nói:

"Còn xin thần y bỏ qua cho ta vô tri"

Những người khác phản ứng lại đây, cũng nhao nhao nghiêng mình, xin lỗi Diệp Phàm.

Dù sao là cả tập thể xin lỗi, cũng không mất mặt.

Lại nói, ai khẳng định được bọn họ về sau sẽ không bị bệnh nan y? Tranh thủ lúc này hối lỗi, may ra lấy được thiện cảm của vị thần y này, về sau vạn nhất còn có thêm chút hy vọng.

Diệp Phàm nhàn nhạt liếc đám người này, một chút liền có thể xuyên thấu tâm tư của họ.

Hần cũng lười chấp nhặt, một giới phạm nhân mà thôi, ngoài một trương miệng thối lại không làm ra cái gì quá phận.

"Minh đi thôi" - Diệp Phàm không buồn phản ứng đám người này, hần dứt lấy tay Cung Vô Song, nhàn nhạt nói.

Không so đo, cũng không đại biểu Diệp Phàm sẽ tha thứ cho bọn hần, rốt cục Tiên Đế uy nghiêm không dung xúc phạm, đổi thành tu tiên giới, nhẹ nhất cũng cắt chỉ hoặc phế tu vi.

Nếu không phải đây là xã hội hiện đại, hần lại không muốn cho Cung Vô Song thấy huyết, làm sao có thể để đám người này lành lặn vượt qua như hiện tại?

Cung Vô Song bị Diệp Phàm cầm tay, phản ứng đầu tiên là run lên, cơ thể cứng đờ.

Tuy hai người không phải chưa bao giờ tiếp xúc da thịt, thậm chí nàng đã từng bị hần ôm vào trong lòng, thế nhưng nàng vẫn chưa thể quen thuộc với nhưng dạng động chạm như thế này.

Khẽ giãy dụa tay một chút, nhưng chợt Cung Vô Song nghĩ tới khuôn mặt tái nhợt của Diệp Phàm vừa rồi, ánh mắt cùng lúc rơi trên bộ đồ có chút bất kham của hần, rốt cục nội tâm mềm nhũn, cũng thôi cựa quậy, để yên cho Diệp Phàm bắt tay đi ra ngoài.

Coi như bốn tiểu thư cho người chút bồi thường, nàng ngao kiêu mà nói thầm.

Diệp Phàm cảm nhận được biến hóa của nữ nhân, có chút vui vẻ, xem ra nàng đã bớt chống cự những hành động thân mật của hần.

Tình cảm là một thứ khó nói, thế nhưng dưới tình trạng Cung Vô Song đang có hảo cảm với hần như bây giờ, Diệp Phàm khẳng định, nếu hần lấy toàn bộ đem toàn bộ năng lực của mình ra nói cho nàng biết, nàng sẽ dễ dàng bị luân hãm.

Rốt cục là người thường, ai đều có một giấc mộng âm thầm với viễn cảnh trường sinh bất lão, phi độn thiên địa. Hần lúc trước cũng vậy.

Thế nhưng Diệp Phàm nghĩ đến, tình cảm dựa trên cơ sở lực lượng mà nảy sinh rất có thể cũng sẽ mất đi lúc lực lượng không còn, hoặc đi theo ai đó có năng lực lớn hơn.

Hần không nghĩ chứng kiến cảnh nữ nhân phản bội mình, do vậy hần luôn cố gắng xây dựng một tình cảm chân thành và thuần túy giữa mình cùng các nữ nhân.

Đương nhiên trong quá trình này sử dụng đến một, hai phần năng lực là không tránh khỏi, bất quá sử dụng lực lượng làm dụng cụ để xây dựng tình cảm khác với sử dụng lực lượng làm nền móng để dựng tình cảm lên trên đó.

Mang theo dòng suy nghĩ miên man, Diệp Phàm ba người rời khỏi bệnh viện số một

Nhóm bác sĩ nhìn theo bóng lưng Diệp Phàm xa dần, vài người thở dài, vài người có chút nản chí, cũng có vài người tức tối..

...

"Phi Phi, tỷ tỷ, tỷ phu!"

Diệp Phàm ba người vừa ra tới cổng bệnh viện, liền gặp Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Vân Phi đang tiến vào.

Cung Hàn Nguyệt gọi lại ba người, sau đó cẩn thận ngắm nghía tỷ tỷ mình:

"Tỷ tỷ, người đã khỏe hẳn?" - nàng vẫn trụ một bên cánh tay Cung Vô Song, quan tâm hỏi.

"Ân, đã khỏi bệnh" - Cung Vô Song cung chiêu vỗ đầu muội muội - "Làm người lo lắng"

"À!" - Cung Hàn Nguyệt tinh quái mỉm cười, có thâm ý mà nhìn về phía Diệp Phàm - "Có ai đó còn lo lắng hơn đâu, bỏ lại ta cùng Vân Phi tỷ hai người tại đó, một đường suốt đêm lao thẳng về, nhìn qua còn không thiếu chặt vật đâu"

Cung Vô Song nghe muội muội mình nói, hơi liếc nhìn Diệp Phàm, dường như tưởng tượng ra cảnh hắn vất vả nhanh chóng quay về, không cảm nộ nộ cười ngọt ngào.

Diệp Phàm vừa nhìn, không cảm thấy sợ.

Hắn thề, hắn chưa bao giờ thấy được Cung Vô Song cười rõ ràng như vậy, trước giờ nhiều nhất chỉ là một tia nhợt nhạt ý cười thôi, vậy cũng đã hiếm cực kỳ rồi.

Quan trọng hơn là, nàng cười lên như thế này thật mỹ, mỹ xuất trần, làm tim hắn không tự chủ đập lệch một nhịp.

Cung Vô Song sau khi uống vào Tam chuyển Trú Nhan Đan của hắn, dù chỉ một phần nhỏ thôi, càng trở nên thêm mỹ diệu, thêm thủy linh.

Trong ánh rạng đông của ban mai, nàng nhất tiểu, khuynh thiên!

Nhất tiểu, nhật nguyệt vô quang!

...Không chỉ riêng Diệp Phàm, mà ngay cả tam nữ cũng cảm thấy Cung Vô Song lúc này thật quá mỹ.

Trải qua năm giây, Cung Vô Song mới nhận ra Diệp Phàm mấy người đều đang nhìn mình, vội vã thu liễm ý cười, đeo lại lên mình một trương mặt lạnh băng.

Sau đó, nàng đưa ánh mắt tò mò nhìn Diệp Vân Phi, hỏi:

"Tiểu Nguyệt, vị... vị muội muội này lại là một người bạn khác của người sao?"

Mọi người đều rõ ràng, Cung Vô Song đây là muốn đánh trống lảng, bắt quả nàng đánh trống lảng thành công.

Diệp Phàm cười cười, chủ động giành lời giới thiệu:

"Nàng không phải là bạn của Tiểu Nguyệt. Nàng là ta tỷ, tên là Diệp Vân Phi. Từ sau nàng liền ở cùng với chúng ta, người hẳn không ngại đi?"

"Nga... người tỷ?... Nhưng không phải, nàng là người ngoại quốc sao?" - Cung Vô Song ngạc nhiên hỏi lại.

"Ta với Diệp Phàm không cùng chung huyết thống. Gia gia nhận nuôi ta từ nhỏ, chỉ là trước đây cả ta và hắn đều không biết đến sự tồn tại của nhau" - Diệp Vân Phi dùng một thứ tiếng Việt thuần khiết giải thích - "Tới tận hôm kia, chúng ta cùng ra viếng mộ gia gia, mới nhận thức nhau"

Câu sau, hiển nhiên là nói dối, vừa xong Diệp Phàm liền truyền âm bảo nàng nói như vậy.

"Nga, hẳn hạnh được làm quen với người. Ta là Cung Vô Song, là Diệp Phàm.." - Cung Vô Song trầm ngâm một chút để tìm từ - "... thê tử"

Nói, nàng còn thoáng nhìn qua Diệp Phàm một cái; đây vẫn là lần đầu nàng chủ động tự xưng mình là thê tử của hắn đâu, lại còn trước mặt tỷ tỷ hắn.

Cái này, có được coi là... ra mắt nhà chồng không?

Không hiểu sao có chút thấp thòm...

Diệp Vân Phi ánh mắt cẩn thận nhìn Cung Vô Song một lượt, sau đó nhìn Cung Hàn Nguyệt, cuối cùng dừng trên người Diệp Phàm, ý vị thâm trường.

Nàng vẫn luôn không rõ ràng mối quan hệ giữa Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt là gì.

Sáng sớm hôm trước, khi ba người trụ cùng một căn phòng trong khách sạn, nàng thức dậy liền thấy được Cung Hàn Nguyệt cuộn tròn trong lòng Diệp Phàm ngủ...

Phía sau cũng không thiếu hành động thân mật ân ái với nhau...

Nhìn thế nào cũng giống một đôi tình nhân đang trong điên cuồng yêu đương.

Thế nhưng trước đó nàng lại nghe thấy Cung Hàn Nguyệt gọi Diệp Phàm là tỷ phu.

Lúc đó nàng còn tưởng mình nghe nhầm, chỉ là ngại xen vào việc riêng tư của người khác, cũng không hỏi thăm.

Bây giờ xem ra đâu, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt quan hệ thực sự là tỷ phu cùng tiểu di tử, Cung Vô Song mới là thê tử của hắn.

Nói vậy, Diệp Phàm đây là... bắt cả hai tay?

Diệp Phàm nhìn ra được thắc mắc trong ánh mắt của Diệp Vân Phi, trong lòng lộp bộp một cái.

Hắn hiện tại chưa muốn cho Cung Vô Song biết mình có nhiều nữ nhân, bởi lẽ nàng chưa tiếp xúc tới thế giới tu tiên, nhất thời bán hội sẽ không tiếp thu được việc này.

Đừng nói đến một trong số hồng nhan của hắn lại chính là muội muội thân yêu của nàng.

Diệp Phàm vừa định truyền âm cho Diệp Vân Phi, để nàng không nói chuyện thì liền nhận được một cái nháy mắt tinh quái từ nàng, ngụ ý rõ ràng "ngươi nợ ta lần này nha!"

"Hân hạnh được biết ngươi... Ta là tỷ tỷ của Diệp Phàm, liền mạo phép gọi ngươi một tiếng Vô Song muội"

"Vậy ta liền gọi ngươi là Vân Phi tỷ"

Cung Vô Song sáng khoái đáp.

Sau đó, đến lượt Đông Hoàng Phi Phi tiến tới giới thiệu...

Bốn nữ người một câu, ta một câu, chỉ một lát đã nhanh chóng quen thuộc lẫn nhau.

"Ta đói" - Đông Hoàng Phi Phi chợt xoa cái bụng nhỏ, chu môi lên tội nghiệp nhìn Diệp Phàm - "Đại ca ca, chúng ta về nhà ăn sáng đi"

"Đúng rồi, Diệp Phàm..." - Cung Vô Song chợt mở lời - "Hôm nay là chủ nhật rồi đâu, ngươi..."

Chỉ là nói tới đây, nàng liền không biết phải nói tiếp như thế nào. Nàng định nhắc với hắn hôm nay là ngày hai người hẹn tốt với nhau về thăm Cung Thiên Vũ, tiện thể chữa bệnh cho hắn.

Thế nhưng vừa rồi Diệp Phàm sau khi chữa khỏi bệnh cho nàng xong, nhìn qua liền thập phần suy yếu, dù bây giờ trông đã cùng bình thường vô dị, nàng vẫn cảm thấy khó có thể mở miệng.

Diệp Phàm nhìn Cung Vô Song muốn nói lại thôi, hắn biết vì sao nàng lại có bộ dạng như vậy, xác thật hiện tại hắn chưa phải là khỏi hẳn...

Bất quá để chữa bệnh cho Cung Thiên Vũ là không có vấn đề.

"Àn..."

Hắn chần chờ một thoáng, trong đầu kí ức liên quan đến Cung gia hiện ra...

"Đề tối đi... Nếu ta không nhầm mà nói, tại Cung gia có buổi tập trung ăn tối vào mỗi chủ nhật, lúc đấy chúng ta cũng đến thầu cái não nhiệt."

Cung Vô Song ánh mắt lấp lờ, nhẹ gật đầu.

Diệp Phàm quay qua Đông Hoàng Phi Phi, vỗ vỗ đầu nhỏ của nàng, công đạo:

"Các người về nhà trước thôi, bữa sáng hôm nay liền từ Tiểu Nguyệt phụ trách..."

Thình lình, hắn toát ra một cỗ sát ý trùng thiên.

"...ta cần phải đi có chút việc"

Dứt lời, Diệp Phàm lắc mình một cái, hư không tiêu thất.

(Chương xong)

Tái bút: Hôm nay còn có một chương

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Độc lão quái

"Shukuchi-jutsu?"

Cung Vô Song nhìn thấy một màn này, trong mắt hiện lên một mặt kinh diễm.

"Shukuchi-jutsu?" - Cung Hàn Nguyệt khó hiểu nhìn tỷ tỷ mình - "Đó là cái gì?"

"Vô Song tỷ nhắc đến là thuật độn thổ của ninja, trong Naruto ý, hi hi" - Đông Hoàng Phi Phi cười giải thích.

Tối hôm Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt đi tới Trường An, Cung Vô Song kéo nàng ngồi tại phòng khách xem Naruto đầu.

Trong mắt nàng, những thứ thuật ninja kia bắt quá hữu danh vô thực mà thôi, võ kỹ, thân pháp,... mà người tu tiên có khẳng định là lợi hại hơn.

Thế nhưng dù sao cũng nhàn đến hoảng, nàng liền ngồi xem cùng Vô Song tỷ, coi thử hệ thống tu luyện bên đất nước Phù Tang như thế nào.

Còn đừng nói, nàng xem Naruto đến mùi ngon, cuối cùng mặc cho Cung Vô Song đi ngủ trước, thức trắng cả đêm đầu.

Bắt quá thân là tu sĩ, vài ngày không ngủ cũng không sao, căn bản không ảnh hưởng đến các hoạt động sinh hoạt khác.

Cung Hàn Nguyệt "nga" một cái, băng quơ một câu:

"Có lẽ đi"

Đương nhiên, nàng là không muốn cho tỷ tỷ biết một mặt khác thân phận của mình mà thôi, chứ nàng rõ ràng hơn ai hết, nhất chiêu Diệp Phàm vừa rồi dùng gọi là "Súc địa thành thốn", so với cái gọi là độn thổ thuật cao mình hơn không biết bao nhiêu lần.

Bắt quá, nàng không thể giải thích, mà có giải thích Cung Vô Song cũng chưa chắc đã hiểu.

"Vẫn là trước về nhà thôi, ta đói" - Đông Hoàng Phi Phi tội nghiệp xoa cái bụng, một bên Cung Hàn Nguyệt không nhịn được khinh bỉ.

Ngươi mà đói, đùa gì thế? Tốt xấu ngươi cũng là Lập Giới Cảnh, tích cốc cả năm đều không có vấn đề.

Ngươi chỉ là tham ăn mà thôi.

...

Cùng lúc mấy nữ đang riu rít với nhau, Diệp Phàm đã lần theo ấn kí để lại trên Sông Độc, rời đi thị trấn Hàn Giang.

Hắn sau nhất chiêu "Súc địa thành thốn" trước mặt tứ nữ, liền nhớ ra linh hồn của mình hiện tại vẫn chưa khôi phục, đành ngâm ngùi thúc dục thân pháp mà đi.

Tuy hắn đã trị liệu qua, thế nhưng trong nhẫn trữ vật của hắn không có loại đan dược trị thương tương xứng, vì vậy chỉ khôi phục được thương thế đến tám thành.

Hai thành còn lại, cần phải có Cổ Hồn Đan, mới có thể chữa khỏi.

Khoan hãy nói chuyện đấy; lúc này, Diệp Phàm đã ở thị trấn kế bên, Hải Đông.

Đây là một thị trấn có toàn bộ rìa phía Đông tiếp giáp với biển, cũng vì vậy mới có tên là Hải Đông. Phía bắc Hải Đông tiếp giáp thị trấn Hàn Giang, hai bên ngăn cách bởi một con đèo, có tên là đèo Thị Hinh.

Nghe đồn ở nơi này có lưu lại ấn tích cùng giai thoại của một nữ thi sĩ Bà Huyện Thanh Quan.

Chỉ là hiện tại, Diệp Phàm không có hứng thú khám phá hết thảy, hắn cần nhanh chóng tru sát kẻ hạ độc, sau đó còn quay trở về cùng Cung Vô Song đi tới Cung gia.

Trải qua thêm hơn mười phút truy tung, cuối cùng Diệp Phàm ngừng lại trước một khu rừng.

Khu rừng u ám tối tăm, dù đang là trời ban ngày, thế nhưng ánh sáng mặt trời chiếu không tới nơi.

Ấy là do trong rừng thâm thực vật tươi tốt, cây cối thi nhau mọc san sát, còn có đủ loại bụi gai dây leo.

Diệp Phàm còn chưa đặt chân vào trong khu rừng, xa xa liền nghe thấy một tiếng rống mờ mịt.

Nói vậy, bên trong này hắn không thiếu mãnh thú.

Diệp Phàm cảm nhận được, Sống Độc lúc này đang nằm ở khu vực trung ương của khu rừng

"Không có thần thức ẩn kín của ta, muốn tìm tới nơi này hầu như không thể" - Diệp Phàm ánh mắt lướt qua bốn phía, âm thầm cảm thán.

Ai có thể nghĩ tới, nằm ở giữa khu rừng này nhẽ nhưng lại tồn tại một cái độc sĩ đầu?

Vấn đề là, cái độc sĩ này không phải là ẩn cư lánh thế không màng sự đời, mà hắn vẫn tiếp nhận đơn làm ăn với ngoại giới, dùng độc giết người.

Muốn tới trong trung tâm khu rừng này, phải leo lên núi lớn, địa hình nhìn qua không hề dễ đi.

Kể cả là tu sĩ cũng vậy, trừ phi đạt tới Kim Đan kỳ, hay Sinh Đan Cảnh, ngự không phi hành, mới dễ chịu một chút.

Diệp Phàm thần định khí nhàn, nhanh nhẹn tiến vào rừng cây bên trong.

Mới đi không được vài bước, hắn liền gặp không biết bao nhiêu độc vật từ bốn phía bò lại.

Bọ cạp, con cóc, con rết, con nhện, rắn độc,...

Xung quanh, độc khí cũng lượn lờ bốc lên.

Đối phải người thường, chỉ cần hít phải hai ngụm liền tắc thở mà chết.

Nhìn nơi này, Diệp Phàm liền hiểu vì sao kẻ hạ độc vẫn thu về Sống Độc hắn hạ vào người Cung Vô Song.

Vốn, lấy tính cách cẩn thận của hắn, sẽ không làm vậy.

Bất quá ai bảo hắn ru rú sống nơi đây đâu.

Nếu không phải là Diệp Phàm mà là người khác, đừng nói gặp được kẻ hạ độc, có thể sống sót giữa sâm lâm này đã là vạn hạnh.

Đối diện với sơn lộ nửa bước khó đi này, Diệp Phàm không có chút cảm xúc biến hóa, tiếp tục tiến tới.

Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân!

Hắn đã trải qua quá nhiều, đã đi qua Tu Chân giới một trong Tứ Đại Cảnh Địa Vạn Độc Cốc, cũng từng cứu từ nhất sinh mà dời đi Tiên Giới Vô Mệnh Lâm.

Có nơi nào là không hùng vĩ hơn, mỹ lệ hơn, cũng khủng bố hơn.

Nhất là Vô Mệnh Lâm, nó còn có một cái tên khác, gọi là Đế cảnh bãi tha ma, là nơi Tiên Đế nghe qua cũng muốn né xa ba thước.

So sánh ra, sâm lâm này tu có chút điểm ý tứ, thế nhưng chỉ đối với tầm mắt của người thường thôi, trong mắt Diệp Phàm, nơi này căn bản dễ hù dọa con nít.

Mắt thấy đám độc vật sắp tiếp cận mình, Diệp Phàm ngón tay nhẹ nhàng vẽ vẽ vài cái trên hư không, bùng ra vài đạo bạch sắc quang mang.

Những đạo quang mang này là đạo khí hóa thành, cực kỳ sắc bén.

Quang mang bắn vào thân thể đám độc vật, đem chúng nó giết chết dễ như trở bàn tay.

Phải biết, đám độc vật đó rốt cục vẫn chỉ là phàm thai, mà một đạo đạo khí Diệp Phàm vừa bắn ra có thể diệt trừ bất kỳ một cái Thông Mạch Cảnh tu sĩ nào.

Này đã là kết quả sau khi Diệp Phàm thu liễm, sử dụng có 6 đầu kinh mạch mà thôi.

Ban nãy chữa thương, tuy linh hồn không khỏi hẳn, thế nhưng kinh mạch lại càng thêm kiên cố, có dấu hiệu bước vào tam chuyển trung kỳ.

Tốc độ tu luyện này của Diệp Phàm nhìn qua tưởng như rất kinh khủng, nhưng rồi nghĩ tới thân phận của hắn, hết thấy đều trở nên bình thường.

Giết chết đám độc vật rồi, Diệp Phàm nghỉ ngơi, triệu hoán Diệp Kinh Mộng từ bên trong Âm Dương Phủ ra ngoài.

Phía trước vừa nghe được tin Cung Vô Song bị bệnh, hắn từ bỏ cả đạo khảo nghiệm thứ ba, mang Diệp Kinh Mộng bỏ vào trong Âm Dương Phủ, một đường chạy về.

Kiến trúc bên dưới ám môn lại không phải không thể quay trở lại, mà có thật sự không quay trở lại được, hắn cũng sẽ không chút do dự mà chọn Cung Vô Song, thay vì một đoạn tin tức về thân thể của mình.

Đạo không phải nói hắn bất hiếu, thế nhưng hắn sau 90 vạn năm lịch luyện đã học được một điều, cần nắm chặt những thứ đang có trong tay mình trước,

còn hơn cố gắng theo đuổi những điều phiêu miêu.

Cứ cho là hắn đến được thông tin về thân thể của mình rồi, vậy thì làm sao? Diệp Phong đã phải dùng biện pháp đặc biệt như vậy để truyền đạt lại thông tin, có nghĩa là gia thế của hắn không đơn giản, khẳng định sẽ có ẩn tình gì đó.

Lấy cảnh giới bây giờ của hắn, dù có biết được thì thế nào? Thà rằng đợi đến ngày hắn khôi phục lại Đế cảnh, lấy năng lực của hắn lúc đó, hắn còn không tin sẽ không mò ra được ám môn thêm một lần nữa.

Đương nhiên, hết thảy chỉ là giả thiết, ám môn vẫn có thể quay lại... bất quá đó là nguyên tác sống Diệp Phàm tự đặt ra cho mình.

"Chủ nhân"

Diệp Kinh Mộng được thả ra ngoài, hai mắt liền không ngừng đánh giá xung quanh.

"Uống cái này vào" - Diệp Phàm lấy ra một quả Bách Độc Đan, đưa cho Diệp Kinh Mộng.

Người sau không chút do dự mà nuốt vào, sau đó mắt đẹp chăm chăm nhìn Diệp Phàm, hỏi:

"Chúng ta đang ở đâu?"

"Địa danh này ta không biết tên" - Diệp Phàm hơi nhún vai - "Bất quá, hiện tại ta đi sát cá nhân"

"Nga!" - Diệp Kinh Mộng đầu nhỏ điểm điểm.

Đúng lúc này, tiếng chuông di động của Diệp Phàm vang lên.

Hắn chưa thâm nhập đủ sâu, vì vậy sóng điện thoại vẫn phủ tới nơi này.

"Diệp thiếu, là ta, Tiểu Vĩ" - thanh âm bên kia có chút gấp gáp vang lên - "Ta tra được, Độc Lão Quái phải ra tay đối phó Cung tiểu thư, khả năng lúc này đã hành động"

"Nga, không cần lo lắng, Vô Song không có vấn đề. Độc Lão Quỷ là ai?" - Diệp Phàm tâm tư khẽ chuyển, nếu như điện báo của Tạ Vĩ mà đúng, vậy chủ nhân của Sống Độc kia chính là cái này Độc Lão Quỷ.

Cái Độc Lão Quỷ này, hôm nay cần thiết chết!

"Hắn là một vị Tông Sư, xếp hạng thứ 10 trên Ác Mộng Bảng, một thân độc thuật biến hóa khó lường, thần khốc quỷ sầu. Cụ thể chi tiết ta lập tức gửi qua cho ngài cùng với thông tin về Chạng Vạng cùng Cung gia"

"Ân, cứ như vậy" - Diệp Phàm tắt máy.

Hắn dứt máy vào trong túi quần, cũng không xem thông ti Tạ Vĩ gửi tới.

Hắn không biết Ác Mộng Bảng là cái gì, cơ mà một vị Tông Sư dùng độc công mà có thể lên được vị trí thứ 10, vậy cái Ác Mộng Bảng này không đủ phân lượng khiến hắn để tâm.

"Ta mở đường, ngươi theo sau, thấy có độc vật liền giết" - hắn quay qua công đạo với Diệp Kinh Mộng một câu, sau đó bắt đầu hình thành hai người.

Một đường đi, đảo cũng thanh nhàn, bản thân Diệp Kinh Mộng sau khi thoát khỏi trạng thái khôi lỗi, linh hồn được chữa lành cũng không yếu, tu vi là Ngưng Khí Cảnh trung kỳ, chiến lực có thể so với Ngưng Khí Cảnh hậu kỳ, cũng là thiên chi kiêu nữ, có khả năng vượt cấp mà chiến.

Hai người đối phó với đám độc vật này, thừa sức.

Diệp Phàm phía trước phụ trách mở lối, mười đầu ngón tay của hắn thao túng mười đạo bạch sắc quang mang một cách nhuần nhuyễn, chém cây bổ đá, tạo ra một con đường bằng phẳng để đi.

...

Giờ khắc này, tại trung tâm thâm lâm, trong một căn nhà tranh mái rom, một cái lão nhân thân xuyên một bộ đồ đen, tóc tai trắng đã đang ngồi nhắm chặt mắt, xếp bằng.

Bất chợt, mí mắt của hắn giật giật không ngừng.

"Chết tiệt, làm sao tâm thần không yên, không thể tĩnh tọa được..." - lão già mở ra đôi mắt âm lãnh, nhìn như xà nhãn, lăm lăm đầy khó chịu.

Hắn chính là người trong miệng Tạ Vĩ nói, Độc Lão Quỷ.

Mí mắt của hắn tiếp tục nhảy lên một cái.

"Ân, mí mắt không ngừng nhảy lên, đây là điềm báo xấu" - Độc Lão Quái sắc mặt ngưng trọng - "Chà nhẽ, cái người thần bí bên cạnh Cung gia tiểu nữ tử phát hiện ra ta?"

Hắn nhớ rõ, chừng hai tiếng trước, hắn thông qua một tia liên hệ với Sống Độc của mình, nhận ra nó bị một cái cao thủ phát hiện.

Chỉ là một tia liên hệ quá mờ nhạt, chỉ đủ hắn lơ mờ nhận thức các tồn tại xung quanh Sống Độc, lại không cách nào nhìn rõ bốn phía xung quanh.

Cái cao thủ kia có thể thông qua nội lực mà mạnh mẽ đẩy Sống Độc ra khỏi cơ thể, chỉ sợ đã đạt tới Đại Tông Sư cảnh giới, nội lực thành to.

Nếu không, Độc Lão Quái không nghĩ ra hắn làm sao có thể đưa đẩy nội lực vào trong vị trí não bộ của tiểu nữ tử mà không tạo thành thương tổn.

Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu bên người tiểu nữ tử kia có một cái Đại Tông Sư, có cho mười lá gan người kia cũng không dám động đến nàng.

Hay... hắn là... trong truyền thuyết tiên nhân. Còn cái kia là không phải là nội lực mà là linh lực?

Độc Lão Quái trên mặt hiện ra một mặt tham lam, nếu là trong truyền thuyết tiên nhân, vậy khả năng hắn cảnh giới còn thấp kém, vậy nên người kia mới không để vào mắt.

Nói như vậy, chỉ cần bản thân mình giết chết người này, liền đạt được tiên nhân truyền thừa, bước lên con đường trường sinh bất lão.

Độc Lão Quái hí hửng nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Diệt Phàm dẫn đo

Bỗng dưng, vẻ mặt hí hửng của Độc Lão Quái trở nên cứng đờ mắt hai giây, sau đó vụn vụn, khuôn mặt trở nên âm trầm, phần nổi gào lên:

"Ai dám diệt sát con cung của ta? Ta phải khiến hắn chết!"

"Con cung" trong miệng hắn chính là Sống Độc, vừa rồi không hiểu sao đã có hai chỉ mắt đi liên hệ.

Hắn tiêu phí nhiều công sức cùng khổ sở tạo ra lại bồi dưỡng mới được bảy chỉ Sống Độc, nay vô duyên vô cớ mất đi một phần ba, làm sao lại có thể không đau lòng.

Độc Lão Quái giận dữ phi thân ra khỏi nhà, hướng phía dưới mà lao đi.

...

"Chủ nhân, cái thứ này... thật là độc?"

Lúc này Diệt Kinh Mộng đang ngồi thụp xuống, trong tay là một mũi tên. Nàng cảm mũi tên đầy chọc chọc một vật thể trông giống như miếng thạch rau câu màu xanh.

Kì lạ là, miếng thạch rau câu biến hóa thành hình một con cún con, xuất hiện bốn cái chân ngắn ngủn quơ quơ không thôi, hiển nhiên là cố gắng nhích người trốn tránh.

Nè hà, một con phi đao vẫn đang ghim cái đuôi nó xuống dưới đất, làm miếng thạch rau câu chỉ có thể lấy cái đuôi làm trung tâm mà bò bò vòng quanh.

Trông cực đáng yêu~

"Chính là, đừng nhìn Sống Độc trông vô hại như vậy, nếu ngươi không được ta cho uống vào Bách Độc Đan, chỉ một thoáng tiếp xúc vừa rồi đủ để ngươi sống dở chết dở"

"Nha" - Diệt Kinh Mộng khẽ hô một tiếng.

Quả thật, không thể trông mặt mà bắt hình dong...

Nàng không tin tưởng được, vật nhỏ này lại có khả năng gây hại đến tính mạng của mình.

Phải biết đám độc vật vừa rồi nàng giết, con nào không dữ tợn, trông nguy hiểm hơn, thế nhưng đó là đối với người thường, còn không ai trong chúng ẩn

chứa độc tố có thể gây thương tổn được cho nàng.

Chính là Diệp Phàm nói ra, nàng không chút nào nghi ngờ.

Rốt cục, hần năng lực là nàng biết đến, một cái vật chứa có thể đựng được người sống còn có thể lấy ra, nhận thức chút thứ này cũng là dễ hiểu.

Nhắc đến Âm Dương Phủ, Diệp Kinh Mộng không biết lần thứ mấy cảm thán vật ấy thần kì, còn có thể biến hóa không gian bên trong thành một mảnh thế giới hoạn chỉnh, chỉ cần có thêm ít vật sống, đảm bảo cùng ngoại giới vô dị.

Trong mắt nàng, nhẫn trữ vật đã là vật quý, không có tu vi không nhất định sẽ không có quyền sở hữu, mà ấy là nhẫn trữ vật không có công năng cất chứa vật sống.

Âm Dương Phủ, hoàn toàn vượt ngoại nhận tri của nàng.

Nàng không còn ngại thơ mà đem Diệp Phàm so sánh cùng nhóm thiên chi kiều tử mà nàng biết tới, căn bản hần cùng bọn họ không phải một cái cấp độ.

Mà là một cái trên trời, một đám dưới đất.

...Một mồi lửa chột vọt tới, nhằm Sóng Độc mà đốt tẩn không còn một mảnh tro.

"Nhân gia còn không có chơi đủ đâu..." - mất đi thú vui tiêu khiển, Diệp Kinh Mộng nhấn lại cái mũi, hướng về phía Diệp Phàm bĩu môi.

Sau một nháo lúc trước, Diệp Kinh Mộng cùng Diệp Phàm chỉ gian bắt đầu kéo gần, nàng hiện tại trước mặt hần ngẫu nhiên sẽ lộ ra tiểu nữ nhi tư thái.

Điều này, một phần quy công cho ẩn kí Diệp Phàm gieo trong linh hồn của Diệp Kinh Mộng, nó có khả năng tăng lên độ hào cảm cùng ý lại của nữ nô đối với chủ nhân của mình, đương nhiên phải đặt trên tiền đề là nữ nô tồn tại hào cảm với chủ nhân mình.

Nếu không nó giống như phép nhân với số 0, cho dù có tăng phúc bao nhiêu kết cả vẫn là 0 mà thôi.

"Nghịch đủ rồi, tiếp tục đi thôi" - Diệp Phàm nhẹ vỗ đầu nàng một cái, ánh mắt hướng về phía đỉnh núi.

Hai người đã đi được hơn hai phần ba quãng đường, chỉ còn một lát là sẽ tới trung tâm sâm lâm.

Chỉ là chặng đường cuối này càng thêm rừng rậm.

Độc vật cấp độ càng thêm cao cấp, cự thạch san sát, dây leo chằng chịt, trên thân chi chít gai nhọn.

Phía trước, hai người còn thỉnh thoảng gặp được thú dữ, thế nhưng chỗ này chướng khí quá nặng, những loại thú dữ thông thường như hổ, báo gì đó không sống nổi.

Đến đây, Diệp Phàm cũng lười mất công sức dọn đá mở đường, hần một tay ôm lấy Diệp Kinh Mộng, khởi động thân pháp mà leo lên.

Hần không muốn tốn quá nhiều thời gian, thế nên không để Diệp Kinh Mộng tự di chuyển, thân pháp của nàng cấp độ quá thấp.

Diệp Kinh Mộng lúc này ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực hần như chỉ tiểu miêu, khuôn mặt không có chút kháng cự

Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng hướng thần thức lan tỏa ra xung quanh, nắm toàn bộ tình hình phụ cận xung quanh trong lòng bàn tay.

Hiện tại, thần thức của hần có thể bao phủ không sai biệt lắm một phần ba khu rừng này.

Đi được vài bước, bỗng Diệp Phàm dừng lại trên chóp một tảng cự thạch.

Diệp Kinh Mộng trong mắt xuất hiện một tia nghi hoặc, ngược lên nhìn chủ nhân của mình.

Diệp Phàm đậm đậm cười, giải thích:

"Xem ra chính chủ đã mất đi kiên nhẫn, chẳng bao lâu nữa liền tới, tình công chúng ta phải đi đường, đợi là được"

Diệp Kinh Mộng gật đầu, tuy nàng không hiểu vì sao hần biết được Độc Lão Quái đang tiến lại đây, thế nhưng sẽ không sai.

Diệp Phàm một bên nói chuyện, một bên vẽ ra một đạo đạo khí, hướng tới mặt đất phóng đi

Một đạo bạch sắc quang mang phóng qua, phía trước trên mặt đất lá rụng toàn bộ tung bay toán loạn.

Chỉ thấy phía dưới lộ ra một đám lại một đám xương cốt trắng hếu, chất chồng lên nhau, một số cái căn bản không chỉ đơn giản là xương cốt, mà còn có từng tảng thịt thừa thốt dính vào, đang dần bị độc khí ở đây ăn mòn.

Sâm sâm bạch cốt, thoát nhìn cực kỳ khủng bố.

Chính là một nam một nữ ở đây, không ai trên tay không dính qua máu tươi, liền không có nhiều biểu tình.

Diệp Phàm hứng thú thiêu thiêu, hần nhìn Diệp Kinh Mộng, xong rồi nghĩ nghĩ thế nào, liền lòi ra thanh kiếm đen thui làm từ Ngưng Thần Thạch mà hần đánh giết khôì lồi lấy được.

"Mộng Nhi, ngươi có am hiểu kiếm?"

Nghe được hần xưng hô mình là Mộng Nhi, Diệp Kinh Mộng gương mặt phỉếm hồng, thế nhưng nghĩ tới Diệp Phàm nói chuyện chính sự, cũng liền thu liễm cảm xúc, lắc lắc đầu:

"Lược biết một vài, thế nhưng ta không có kiếm pháp để sử dụng"

"Ngươi thích kiếm, vẫn là cung?" - Diệp Phàm lại hỏi.

"Là kiếm, ta dùng cung cũng chỉ là bất đắc dĩ" - Diệp Kinh Mộng không cần suy nghĩ liền trả lời ngay.

Diệp Phàm để ý tới lời nói của nàng, bất quá hần cũng không hỏi thêm gì, tiện tay đưa thanh kiếm trong tay cho nàng

"Ta truyền cho ngươi một bộ kiếm pháp, ngươi diễn luyện một chút, sau đó lấy cái Độc Lão Quái kia làm đối tượng mà diễn luyện một chút"

Hần cảm giác mình gặp Độc Lão Quái, một ngón tay bại địch liền hết thú vị.

Lại nói, hần dám đối phó với nữ nhân của mình, đầu thế để hần tiện nghi như thế mà thống khoái chết đi.

Tra tẩn hần là khẳng định, chỉ là trước đó dùng hần làm đá mài dao huân luyện Diệp Kinh Mộng cũng là chủ ý không tồi.

Trầm ngâm chùng một giây, hần lại nói:

"Để xong việc, về tới nơi ta liền đổi cho ngươi một bộ công pháp khác, ngươi muốn hay không? Ta nhìn ra được ngươi tu luyện công pháp này không hợp với bản thân, phẩm giai cũng không cao"

"Hiện giờ ngươi tu vi còn thấp, mới chỉ vừa bước qua ngạch cửa đầu tiên của tu tiên chi lộ, chuyển tu công pháp khác đại giới phải trả cũng không quá cao, cũng không tốn bao lâu thời gian, nếu đề thêm chút nữa, chỉ cần khi ngươi Sinh Đan, mọi chuyện liền không còn dễ dàng như vậy"

Diệp Kinh Mộng thần sắc có chút kích động nhìn Diệp Thanh

"Chủ nhân, ngươi... ngươi nguyện ý truyền thụ cho ta?"

"Ngươi bây giờ là người của ta, bản Đế lại anh tuấn tiêu sái thế này, không sớm thì muộn ngươi cũng sẽ bị quang mang của ta làm trầm luân, chủ động hiến thân. Mà đối với nữ nhân của mình, trước giờ ta không biết keo kiệt"

Diệp Phàm có chút tự luyện trả lời, thế nhưng không thể không thừa nhận hần nói đúng.

Hần thân là Tiên Đế, dù hiện có đang trọng tu đi chăng nữa, cũng không phải bất kỳ thiên chi kiều tử nào có thể so sánh.

Mà thân là thị nữ, Diệp Kinh Mộng hiển nhiên sẽ sớm ngày tiếp xúc cùng hần, lại có (huyết sắc) linh hồn ẩn ký ảnh hưởng, khẳng định ám sinh tình tố, cũng sẽ chường mắt những nam tử còn lại.

Đừng nói đến, Diệp Kinh Mộng nhan sắc giá trị cũng thuộc hạng cực phẩm, Diệp Phàm mới không bỏ được cái tiểu thị nữ này đâu!

Dù sao hần đã chủ định sẽ có nhiều nữ nhân, thêm một cái cũng không thừa.

Đạo lý một phu một thê chỉ áp dụng được với người thường có vòng đời ngắn ngủi, còn hần thọ mệnh lâu dài, kém cỏi nhất cũng được ngàn vạn năm, tương lai còn có thể trường sinh bất tử, không có vài cái hồng nhan oanh oanh yến yến, hần sẽ buồn chết mất.

Bất quá hần tuân thủ bản tâm, sẽ không cưỡng ép một nữ nhân nào, hoàn toàn từ các nàng tình nguyện.

"Phi! Ta mới không chủ động hiến thân đâu" - Diệp Kinh Mộng kiều ngạo nhếch đầu lên, thế nhưng nội tâm ngược lại đang có con nai loạn chạy.

Diệp Phàm cười không nói, duỗi tay hướng trán Diệp Kinh Mộng điểm một cái.

Một đạo thanh sắc quang mang từ đầu ngón tay bay ra, hướng phía ẩn đường nàng bay vọt vào trong.

Diệp Kinh Mộng cả người thoát lực, cũng may vẫn còn đang dựa vào trong lòng Diệp Phàm, nếu không liền ngã xuống đất rồi.

Nàng thân hình khẽ run lên, cặp mắt nhắm chặt, nắm cái hô hấp sau mới bùng mở.

Trên mặt nàng lộ ra biểu tình khó tin, sau đó là cực kỳ kích động.

Nàng giãy dụa thoát ra khỏi người Diệp Phàm, mắt đẹp nhìn hấn, mở lời

"Tạ chủ nhân truyền thụ"

Diệp Phàm cười tà:

"Chỉ cảm ơn bằng lời, quả thật không đủ thành ý. Ta thật buồn lòng đâu."

Diệp Kinh Mộng nhất mắt đỏ bừng mặt, có chút sợ hãi nhọc nhọc hỏi:

"Vậy ngươi muốn gì a?"

"Ngươi nghĩ xem cái gì chứng minh được thành ý của mình, thì liền cái đó" - Diệp Phàm đá ngược quả bóng về cho nàng tự nan kham.

Diệp Kinh Mộng xoắn suốt một hồi, sau đấy lấy hết dũng khí nói:

"Lần... lần sau ta cho ngươi... được không?"

Diệp Phàm có chút giật mình trước câu trả lời của nàng, bất quá hấn cũng chỉ đùa một chút cho vui mà thôi.

Vỗ vỗ đầu nàng, Diệp Phàm hiền hòa nói:

"Ta chỉ đùa mà thôi, trước diễn luyện bộ kiếm pháp ta truyền cho đi"

Diệp Kinh Mộng "ừm" một tiếng muỗi kêu, trong lòng không hiểu sao có chút nhàn nhạt mất mát.

Xú Diệp Phàm, bốn cô nương bỏ thật lớn dũng khí mới dám nói ra câu nói kia, ngươi lại bằng quơ trở về một câu chỉ đùa mà thôi!

Sau đó Diệp Phàm liền được chứng kiến một màn Diệp Kinh Mộng mượn cự thạch để diễn luyện kiếm pháp, bất quá hấn có cảm giác nàng có thâm thù đại hận gì với chúng nó, ra tay là mười phần mạnh mẽ, oanh động cả khu vực, vụn đá bay tứ tung.

Bất quá nàng ngộ tính không kém, liền sau một lượt đã nắm sơ được cách vận chuyển các kiếm thức.

Diệp Phàm đang dự tính là, sẽ đem Âm Dương Luân Hồi Quyết đưa cho nàng.

Vừa rồi hấn mới chỉ truyền thụ cho nàng kiếm pháp, đến nỗi công pháp, hấn còn một tia đắn đo.

Thực, hấn đối với Diệp Kinh Mộng vẫn khá vừa ý, chiến lược cho dù tu luyện công pháp cấp thấp cũng không hợp với bản thân vẫn có thể vượt cấp khiêu chiến, điều này ý nghĩa nàng đối với công pháp cùng võ kỹ mình tu luyện hiểu rất thấu triệt hơn tu sĩ đồng cảnh giới một mảng lớn.

Nàng cũng sẽ không phản bội.

Chỉ là, hấn nếu truyền cho nàng Âm Dương Luân Hồi Quyết, đồng nghĩa với việc xác định chắc chắn nàng là nữ nhân của hấn, bị trói buộc với hấn cả đời.

Tuy Diệp Phàm đối với bản thân có niềm tin, lại có huyết sắc ẩn ký cấp lực; thế nhưng chung quy nữ nhân tâm, đáy biển thâm, trước khi nàng chủ động nhận, hấn không thể không cẩn thận, ai biết được nàng liệu có bị tiếng sét ái tình với một ai khác?

Đến lúc đấy hấn sẽ làm sao, chẳng lẽ vì vậy phế đi một thân tu vi của nàng? Hay giết nàng? Giết người nàng thích?

Diệp Phàm còn không đến mức tuyệt tình vậy.

"Thôi, vẫn là để nàng tự lựa chọn" - Diệp Phàm âm thầm quyết định, hấn sẽ nói điều kiện cho Diệp Kinh Mộng, sau đó liền để từ nàng chọn con đường cho mình.

...

"Mộng Nhi, trở về"

Thần thức Diệp Phàm khẽ chấn động một chút, ngay lập tức hấn gọi Diệp Kinh Mộng trở lại.

Độc Lão Quái tới.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đá mài dao

Diệp Kinh Mộng vừa lùi về đứng bên cạnh Diệp Phàm, một giọng nói già nua, phiêu miêu liền truyền đến, mang theo nồng đậm nghi hoặc:

"Àn, thế nào lại là hai cái người thường?"

Thanh âm này đúng thuộc về Độc Lão Quái.

Liền sau đó, hắn lại tự phủ nhận:

"Không đúng, nếu là người thường, làm sao tới được đây?"

Dứt lời, Độc Lão Quái nhoáng cái xuất hiện trước mặt Diệp Phàm hai người.

"Con cung của ta là hai người giết?" - hắn mở miệng.

"Con người?" - Diệp Kinh Mộng giật mình nhắc lại, sau đó lắc đầu - "Chúng ta không giết ai hết"

Theo bản năng, nàng vẫn trả lời lại một câu, dù dựa vào tình huống hiện tại, Diệp Kinh Mộng biết lão già trước mặt mình tám chín phần là Độc Lão Quái, nàng cũng biết Diệp Phàm muốn giết chính là người này.

"Mộng Nhi, hắn ý tứ chính là chỉ đám Sổng Độc ban nãy" - Diệp Phàm thanh âm từ bên cạnh đứng lúc này vang lên

"Nga, nói vậy người giết là người?" - Độc Lão Quái hai mắt híp lại, giọng nói chứa đầy hàn ý.

Diệp Phàm đậm đậm cười, không nói chuyện.

Hắn một trào vọt vào hư không, thỉnh thoảng một chỉ Sổng Độc nằm gọn trong tay hắn, gãy dựa không thôi.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Độc Lão Quái, Diệp Phàm khép hờ năm đầu ngón tay, trong lòng bàn tay nổi lên ngọn lửa.

Lách tách! Xèo!

Ngọn lửa nhanh chóng bén lên trên thân thể Sổng Độc, đốt cháy toàn bộ.

"Người tìm chết!" - Độc Lão Quái gầm lên.

Tuy vậy, hắn vẫn chưa động thủ, hắn đang kiêng kị.

Thiếu niên này, nhìn qua cùng phạm nhân vô dị, vậy nhưng từ hư không triệu hoán ngọn lửa.

Thủ đoạn này cho dù là hắn đã là tông sư cũng không thể làm được a!

Quan trọng hơn, làm thế nào hắn có thể xuất hiện được ở đây?

Dù nơi này chưa phải là khu vực trung tâm, vậy nhưng muốn đến được đây tu vi thấp nhất cũng là nửa bước Tông Sư.

Độc Lão Quái cẩn thận nhìn Diệp Phàm hai người một lần, không nhận ra có bất kỳ dao động nội lực nào.

Chả nhẽ một nam một nữ này tu vi đều cao hơn hắn?

Đùa gì thế, hắn tu luyện hơn nửa đời người mới đạt được cảnh giới Tông Sư hậu kỳ đỉnh, lại đứng vị trí thứ 10 trên Ác Mộng Bảng.

Hai cái tiểu oa tử trước mặt đây nhiều lắm 20 tuổi, căng chết là Tông Sư lúc đầu, ấy đã tính bao quát cả một số đệ tử trung tâm từ những cỗ thể lực ngàm không hiện với trần thế.

Trừ phi...

"Tiểu tử, ngươi có phải là người phá giải độc ta hạ trên người Cung gia tiểu nữ tử?" - Độc Lão Quái nghĩ tới cái gì, vội hỏi, không nhận ra trong lời nói của hắn có một tia dòn dập hưng phấn khó kìm chế.

Diệp Phàm vẫn chưa buồn phản ứng hấn, quay qua Diệp Kinh Mộng, khẽ vỗ vai nàng:

"Người chỉ một thời gian ngắn nghìn liền có thể sờ soạng được lớp áo nghĩa ban đầu của bộ kiếm pháp ta vừa truyền thụ, coi như đạt tới bước thứ nhất Sơ Môn Khuy Kính, quả thực không tồi. Hiện tại người yêu cầu chân chính thực chiến để có thể vận dụng thành thạo chiêu thức cùng biến chiêu, sớm ngày đây kiếm pháp lên bước thứ hai Đăng Đường Nhập Thất. Lão thất phu này tu vi yếu thắng người một bậc, là một đối thủ không tồi"

"Chỉ cần người có thể phát huy hoàn toàn uy lực của kiếm pháp tại giai đoạn Sơ Môn Khuy Kính, muốn đánh bại hấn, không khó. Nếu người biểu hiện không làm ta thất vọng, ta sẽ suy xét truyền thụ thêm cho người một bộ thân pháp phối hợp"

Diệp Phàm nói xong, tự động lùi về phía sau, kiếm lấy một tảng đá bằng phẳng gần đó, thông dong ngồi xuống.

Hấn vừa rồi nói chuyện thanh âm cũng không nhỏ, Độc Lão Quái toàn bộ đều nghe được.

Cũng vì vậy, lão giận tím mặt

Không chỉ vì Diệp Phàm dám làm lơ hấn.

Mà còn vì Diệp Phàm muốn lấy hấn làm đá mài dao cho Diệp Kinh Mộng.

Đương nhiên, mọi thứ Diệp Phàm nói cho Diệp Kinh Mộng trong mắt hấn liền chỉ là hồ ngôn loạn ngữ, cái gì mà Sơ Môn Khuy Kính, rồi Đăng Đường Nhập Thất, vô nghĩa!

"Tiểu oa nhi, cuồng vọng cần phải có tư bản, nếu không đó là vô tri, mà vô tri phải trả bằng đại giới. Hiện tại xem ra, đại giới người phải trả liền là mạng của mình" - Độc Lão Quái cực giận phẫn cười.

"Còn cái tiểu nha đầu này, nhìn trông xinh đẹp là lướt, ta liền đưa về làm nha hoàn ẩm giường"

Lão liếm liếm môi, liếc sang nhìn Diệp Kinh Mộng.

Chỉ là Diệp Kinh Mộng lúc này đang trong đầu đang tràn ngập lời nói của Diệp Phàm, không có thời gian phản ứng lão.

Nàng rõ ràng, đây là Diệp Phàm đang cho nàng khảo nghiệm, nếu như thông qua, hấn sẽ bồi dưỡng nàng.

Nếu không từ bỏ nàng hấn không đến mức, thế nhưng nàng dần dần theo tu vi hấn tăng lên, sẽ bị lãng quên.

Vì vậy, vô luận như thế nào, nàng đều yêu cầu hoàn thành khảo nghiệm này.

Đơn giản chỉ do không muốn bị ai đó bỏ lại sau lưng...

Dĩ nhiên, một bộ thân pháp cũng là động lực không nhỏ.

Vừa rồi, khi diễn luyện bộ kiếm pháp Diệp Phàm truyền thụ, nàng cảm nhận được rõ ràng sự cường đại của nó.

Sợ rằng ở nơi của nàng, nó cũng có thể ổn áp phía đầu trong cực phẩm võ kỹ, chỉ cần lộ ra khẳng định ngay cả mấy lão quái vật bế tử quan cũng sẽ phá quan mà tranh nhau đầu rơi máu chảy.

Một bộ kiếm pháp bậc này mà Diệp Phàm có thể sở hữu, lại còn tùy tay đưa tặng, nghĩ đến thân pháp hấn truyền thụ cho nàng khẳng định không kém đi đâu.

Chưa kể, dựa theo lời Diệp Phàm nói (dù nàng cái hiểu cái không) đó là trình độ hiện tại của nàng mới chỉ là bước đầu tiên, phía trên còn có bước thứ hai, có thể là thứ ba, thứ tư...

Đương nhiên, Diệp Kinh Mộng có tưởng phá đầu cũng không nghĩ tới, tuy là Diệp Phàm tùy tay lấy ra, thế nhưng đó cũng là kiếm pháp nơi Tiên Giới, không phải kiếm pháp nơi hạ giới có thể so sánh.

...

Độc Lão Quái bị khí đầy một bụng, một đôi nam nữ này, quả thật không coi hấn ra cái gì, trần trụi làm lơ, trần trụi coi rẻ.

Hấn đột nhiên vùng tay lên, một chương hướng về phía Diệp Phàm đánh úp lại.

Nội lực của hấn ngưng tụ theo chuyển động của bàn tay hóa trào phóng tới, mưu đồ đem cả người Diệp Phàm nắm gọn lấy mà nghiền nát.

Độc Lão Quái một chiêu này hội tụ tám thành lực lượng, căn bản như hấn vừa rồi suy đoán, cứ cho rằng thiếu niên này nắm giữ thủ đoạn của tiên nhân, thì cảnh giới căng chết cũng mới Tông Sư lúc đầu, đối diện với một trào này phải chết không thể nghi ngờ.

Nếu để Diệp Phàm biết được ý nghĩ của Độc Lão Quái, khẳng định sẽ cười không thôi.

Đã danh xưng vì thù đoạn của tiên nhân, vậy mà vẫn lấy tầm nhìn của một giới phàm nhân để đánh giá...

Chả trách cổ nhân vẫn thường nói, vô tri cùng ngu muội là nguồn gốc của sự lụi tàn.

Diệp Phàm vẫn thần định khí nhàn ngồi tại chỗ, mí mắt cũng không buồn nhấc.

Mà lúc này một bên, Diệp Kinh Mộng đã động.

Nàng thân sắc chuyên chú, tay cầm hắc kiếm, đạp không mà đi, một thân lam váy dài phiêu phiêu trong gió, tựa như một đá lam liên hoa không nhiễm bùn đất.

Diệp Kinh Mộng chưa bước vào Kim Đan kỳ (Sinh Đan Cảnh), vậy nên nàng cũng không thể ngự không phi hành, chỉ có thể ngán ngùi dừng lại trên không trung.

Chỉ là vậy, cũng đủ rồi.

Chớp mắt chi gian, Diệp Kinh Mộng liền xuất hiện trước mặt Diệp Phàm, toàn bộ khí thế bùng nổ, phiêu phiêu một kiếm, chế đôi trào khí của Độc Lão Quái.

"Tông Sư hậu kỳ, sao có thể?"

Độc Lão Quái ánh mắt tràn đầy kinh sợ.

Hắn vô luận suy luận cùng dự đoán như thế nào cũng không thể tưởng được, cái tiểu nữ tử này, trông qua tuổi tác còn không hơn 20, vậy mà đã là một cái Tông Sư hậu kỳ, từ khi thể phát ra liền không thua gì hắn.

Hắn không hiểu?

Cứ cho là nàng tu luyện từ trong bụng mẹ, cũng không thể dùng hai mươi năm đạt tới cảnh giới hắn dành gần năm lần thời gian mới đạt được.

Tốc độ tu luyện như vậy, đã không thể dùng từ thiên kiều để hình dung.

"Không đúng!" - hắn chợt thốt lên, trong mắt lập lòe tham lam cùng kinh hãi - "Người mới là người nắm giữ tiên nhân truyền thừa!"

Độc Lão Quái trong lúc nói ra câu đấy, ánh mắt khóa chặt trên người Diệp Kinh Mộng, muốn từ đó nhìn ra chút manh mối.

Về phần Diệp Phàm, hắn trực tiếp xem nhẹ.

Vì sao? Vì một chiêu vừa rồi, Diệp Kinh Mộng đã phải thay đổi hấn phá giải tấn công.

Nếu Diệp Phàm thực sự có chút năng lực, vậy tại sao lại cần nàng giúp hắn.

Dĩ nhiên, Độc Lão Quái không biết, một đòn vừa rồi của hắn, Diệp Phàm chỉ một ngón tay liền có thể phá vỡ, hấn lười mà thôi.

Diệp Kinh Mộng chỉ lẳng lặng mà nhìn đối phương, không trả lời.

Nàng không cần nhiều lời với một cái người sắp chết.

"Tiểu nha đầu, ngươi thật không biết sống chết, để hôm nay ta dùng máu của chính ngươi cho ngươi biết, cùng là Tông Sư hậu kỳ cũng có chiến lực chi phân!"

Độc Lão Quái sắc mặt cực kỳ khó coi, âm độc mà nói.

Hắn vậy mà chỉ nhìn ra được trong mắt Diệp Kinh Mộng là sự thương hại cùng khinh bỉ, không có chút ngưng trọng nào.

Như thể nàng đã nắm thắng phần chắc trong tay, hấn chân chân chính chính là một cục đá mài dao mà thôi.

Hắn ban đầu còn định tồn chút tâm thương hoa tiếc ngọc, ra tay vừa phải, vậy nhưng bây giờ hắn thay đổi chủ định, phải làm cho Diệp Kinh Mộng thua thật thê thảm vào, sau đó lại phải nhận hết khuất nhục bị hắn chà đạp trên giường, có như vậy mới có thể giải được hận ý trong người hắn.

Hắn cũng không sợ sau khi thấy đánh không lại, nàng liền bỏ chạy, tiểu tình lang của nàng còn đang ngồi đây đâu.

Hừ lạnh một tiếng, cũng bất chấp thứ gọi là mặt mũi hay kiều ngạo không ra tay với hậu bối, Độc Lão Quái ném ra một đoàn sương màu phấn hồng, đồng thời cả người nhảy cao lên, một đám xuất ra.

"Mộng Nhi, không cần loạn, đoàn hồng hồng kia đối với ngươi là vô dụng" - thanh âm Diệp Phàm đúng lúc truyền tới.

Diệp Kinh Mộng hiện tại đối với lời nói của Diệp Phàm có vạn cái tin tưởng, nàng lập tức làm lơ đoàn sương màu hồng, nâng lên hắc kiếm, duỗi thẳng tay ra, lấy kiếm đối quyền.

Ầm ầm!

Trong phút chốc, một kiếm một quyền va chạm vào nhau, cùng với một làn sóng âm trầm thấp vang ra bốn phía, xung quanh thiên địa chỉ khí trở nên hỗn loạn.

Va chạm kết thúc, hai người cùng lúc bị áp lực từ đối phương cùng với phản lực của bản thân mình phản chấn, đồng thời lùi ra sau.

Độc Lão Quái thối lui tám bước.

Mà Diệp Kinh Mộng, sau khi đã thối lui tám bước rồi, cơ thể lực phủ ngũ tạng vẫn hơi có cảm giác ê ẩm, có chút không khống chế được cơ thể, lùi thêm nửa bước nữa mới đứng thẳng được.

Vậy là, lần đầu va chạm, Diệp Kinh Mộng thoáng roi vào hạ phong.

"Tiểu nha đầu, ta còn cho ngươi một cơ hội cuối, đi về làm nha hoàn ấm giường của ta, ta có thể xem như không so đo chuyện hôm nay."

Độc Lão Quái khuôn mặt chính sắc, trầm giọng nói.

Diệp Kinh Mộng ổn định thân hình, trong mắt tràn ngập hưng phấn cùng chiến ý:

"Nói như ngươi đã ăn chắc có thể thắng ta không bằng!"

Nàng nhàn nhạt đáp trả.

"Xem chiêu!"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Phiếu miêu kiếm pháp

Diệp Kinh Mộng xuất kích, hắc kiếm vũ động.

Chỉ là, cái gì cũng không thấy, ngay cả kiếm khí cũng không cảm nhận được.

Độc Lão Quái nhìn thấy nàng như vậy, không cảm mở miệng giễu cợt.

"Tiểu nha đầu, ngươi đây là chém ruồi bọ?"

Hắn vừa dứt lời, thần sắc đại biến, di chuyển cũng chưa kịp làm, liền mạng thúc dục nội lực tạo thành một lớp phòng vệ trên đầu cùng cổ.

Liền lúc này, một màn quỷ dị xảy ra.

Không có một dấu hiệu gì báo trước, hai vạt áo bên hông của Độc Lão Quái chợt rách toét, đẩy lùi hắn về sau ba bước chân.

Thế rồi, máu tươi từ bên hông xối xả chảy ra, hai đạo thương thể dữ tợn cứ như vậy hình thành.

"Đây là thủ đoạn gì?"

Độc Lão Quái kinh hô, trên mặt hiện lên một mạt sợ hãi, hắn vội vã lùi từ trong người ra một bình ngọc, đổ ra một thứ chất bột đen thui, rịt kín hai miệng vết thương.

Lúc này, hắn cũng không dám coi thường Diệp Kinh Mộng nữa, mà thay vào đó là vẻ mặt đầy ngưng trọng cùng kiêng kỵ.

Cái này, máu thân hắn, cũng quá tà môn đi!

Vô hình vô ảnh, đột ngột xuất hiện.

Độc Lão Quái cảm nhận được tám chấn phòng hộ hần khởi tạo bị ba đạo lực lượng đâm sâu vào, thiếu chút nữa liền vỡ nát, không nhận được đồ mờ hôi lạnh.

Nếu không phải vừa rồi trực giác của hần cảm nhận được nguy hiểm chết người, lông tóc một lượt dựng đứng cả lên, khiến hần theo bản năng phòng ngự mà nói...

Giờ cũng không còn chỉ là thương ở hai bên hông nữa, mà đã là đầu lia khỏi cổ.

Kinh sợ, thập phần kinh sợ.

"Người vừa rồi đã dùng thủ đoạn gì?"

Hần không nhận được mà hỏi lại, trong mắt chiến ý đã bắt đầu có một tia dao động.

Cơ duyên cũng hảo, truyền thừa cũng tốt, tiền đề là có mạng để hưởng dụng.

Diệp Kinh Mộng đối với câu hỏi của Độc Lão Quái trực tiếp làm ngơ, đứng tại chỗ, mày liễu khẽ nhú lại.

Một đòn vừa rồi, nàng tạo ra được sáu đạo kiếm khí, thế nhưng lại không thể khống chế hướng đi của chúng, nếu không mà nói, Độc Lão Quái đã chết.

"...người yêu cầu chân chính thực chiến để có thể vận dụng thành thạo chiêu thức cùng biến chiêu..."

Nàng nhớ lại lời Diệp Phàm nói, liền không tiếp tục xoắn suất, bóng hình xinh đẹp chợt chớp động, tiếp tục lấy Độc Lão Quái làm đá mài dao.

....

Diệp Phàm không biết từ lúc nào lời trong nhẫn trữ vật ra một bầu rượu, một bên uống rượu một bên ngồi thích ý nhìn nhìn ngắm ngắm, muốn bao nhiêu tiêu dao cùng tự tại liền có bấy nhiêu tiêu dao cùng tự tại.

"Không tồi, một chút luyện tập vừa rồi, vậy mà có thể kích phát ra được sáu đạo Phiếu Miêu ánh kiếm, là cái hạt giống tốt a!"

Hần liếc mắt qua cuộc chiến, thứ trong mắt Độc Lão Quái là vô hình vô ảnh, dưới cái nhìn của hần hiện rõ mồn một, không nơi che giấu.

Một chiêu vừa rồi Diệp Kinh Mộng thi triển, chính là kiếm pháp Diệp Phàm dạy cho nàng.

Phiếu Miêu Kiếm Pháp.

Đây là một bộ kiếm pháp khá độc đáo, có khả năng trưởng thành lên theo sự trưởng thành của chủ nhân.

Khác với các bộ kiếm pháp khác, Phiếu Miêu Kiếm Pháp không có kiếm thức, do vậy cũng liền không vì tu vi tăng lên mà bị đào thải đi do chiêu thức đã quá lỗi thời, giống như Địa Ngục Thập Bát Đạo của Diệp Phàm.

Người luyện tập Phiếu Miêu Kiếm Pháp, liền có thể kích phát Phiếu Miêu ánh kiếm.

Phiếu Miêu ánh kiếm khác với kiếm khí bình thường ở hai điểm, điểm thứ nhất đúng như những gì Độc Lão Quái vừa cảm nhận được.

Vô hình vô ảnh.

Đây cũng chính là tầng áo nghĩa đầu tiên của Phiếu Miêu Kiếm Pháp.

Còn điểm thứ hai...

...

Phiếu Miêu Tiên Tông.

Tại đây mây khói lượn lờ nơi nơi, có thể dễ dàng chứng kiến từng toà cung điện rộng lớn đến không cách nào hình dung sừng sững mà đứng

Xen giữa những toà cung điện là từng ngọn núi cao hùng vĩ, giống như cự long đang nằm nghỉ, núi tiếp núi kéo dài mà đi, lan tới tận nơi cuối tầm mắt có thể nhìn thấy.

Khắp thiên địa, đều là tràn ngập nồng đậm thiên địa chi khí,

Phảng phất giống như tiên cảnh.

Giờ phút này, tại một ngọn núi cao vút, đang đứng một đôi tuấn nam mỹ nữ.

Nữ tử có được một trương tuyệt sắc mỹ mạo, phong hoa tuyệt đại, ngũ quan như khắc, dáng người mềm mại là lướt mê người, làm cái nam tử đứng

cạnh nàng cứ chốc chốc lại lên nhìn.

Nàng mặc là một thân váy trắng dài, giống như hoa đóa tuyết liên hoa thuần khiết nhất trên nhân gian.

Nàng đứng tại đây, cái nơi mây khói mù mịt này, khiến nàng càng thêm toát ra quang mang thánh khiết, phiêu miêu, vô định.

Mắc cho quanh thân nàng gió lạnh không ngừng thổi tung, cát bụi rít gào, vẫn không để lại trên làn váy trắng đang phất phơ kia một tia tro bụi.

Một đôi mắt đẹp như hạo nguyệt tinh thần, lúc này đang lờm lờm từ bên cạnh một cái phong tình vạn chủng, khẽ gắt:

"Diệp Phàm, đôi mắt của ngươi lại đang nhìn đi đâu!?"

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng thanh thoát, lại có một tia mờ mịt không thật.

Thấy nữ tử cũng phải thực sự sinh khí, nam tử nhẹ nhàng thở hắt ra, cười hi hi:

"Cái này cần phải trách sự phụ mị lực thông thiên, đồ nhi tu vi thô thiển, nhất thời không thể kháng cự được"

"Được mỗi cái nhanh mềm nhanh mướt là giỏi" - nữ tử nhẹ cốc cho hắn một cái, xụ mặt lại, thế nhưng giọng nói lại không che giấu triu mến.

"Chú ý lại đây!" - nàng chợt nghiêm giọng nói - "Vi sư sẽ hướng dẫn ngươi cách kích phát ánh kiếm"

"Ánh kiếm, đó là cái gì?" - Diệp Phàm thấy nàng bắt đầu nói chính sự, cũng lập tức thu hồi vẻ mặt hí hửng của mình, nghiêm túc lắng nghe.

"Là..."

...

"Sự phụ, giờ này, ngươi hẳn là Thánh nữ trên Phiêu Miêu Tiên Tông đi?"

Diệp Phàm uống vào một ngụm rượu, vẻ mặt hoài niệm

"Yên tâm, ta sẽ đi tìm ngươi, sớm thôi! Lần này, ngươi ngoài thuộc về ta ra, liền không có lựa chọn khác..."

...

Ầm ầm!

Trong vòng mười dặm xung quanh nơi Diệp Kinh Mộng cùng Độc Lão Quái chiến đấu đã là một mảnh hỗn độn, cự thạch nát tan, cây cối nghiêng ngả.

Độc Lão Quái lúc này trên dưới không thiếu vết thương lớn nhỏ, trong khi đó Diệp Kinh Mộng ngoài việc tóc tai hỗn độn một chút ra, liền váy áo cũng chưa bị phá.

Càng đánh, vẻ sợ hãi trên mặt Độc Lão Quái càng đậm, đây không phải là chiến đấu, đây là đơn phương nghiền áp a!

Lúc đầu, Diệp Kinh Mộng ra tay còn ngưng ngáp, không điều khiển được Phiêu Miêu ánh kiếm, cũng đã đủ Độc Lão Quái ăn uống một hồ.

Hắn căn bản là không một giây một khắc nào dám triệt hồi tám chấn phòng hộ, nếu không hắn liền mất bộ phận nào cũng không biết được rồi.

Mà tám chấn chính là từ nội lực ngoại phóng mà thành, phi thường tiêu hao, chưa kể mỗi đợt kiếm của Diệp Kinh Mộng đánh trúng lại gây ra tổn hại, quá trình xói mòn càng nhanh hơn.

Đến giai đoạn sau, Diệp Kinh Mộng dần dần kiểm soát được hướng đi của Phiêu Miêu ánh kiếm, bắt đầu ý định nhằm cùng một chỗ mà phát, để gây ra thương tổn trên người của Độc Lão Quái

Bản thân người, cái gì cũng không thấy, cũng không cảm nhận được, liền đã bị thấy lớp phòng ngự của mình bị tàn phá trên bờ vỡ nát, chỉ có thể bị động mà phòng ngự.

Đáng giận ở chỗ, hắn tung bất kỳ một loại độc nào ra, đối với Diệp Kinh Mộng một phần tác dụng cũng chưa, cứ như thế một thân chiến lực của hắn căn bản phế đi hơn nửa, ngoài phòng ngự cũng liền có chờ chết.

"Không được, xem ra chỉ có dùng một chiêu này!" - Độc Lão Quái nghĩ, lập tức ánh mắt đảo quanh, giả vờ tìm đường lui.

"Muốn trốn, hồi xem kiếm trong tay ta có đồng ý không?" - Diệp Kinh Mộng lạnh lùng cười, nàng chỉ thoáng nhìn liền nhận rõ được ý đồ của Độc Lão Quái.

Dứt lời, nàng lại phi thân lại gần một kiếm chém ra, hoàn hảo không chế được năm đạo ánh kiếm cùng nhắm vào một bên chân của đối phương.

"Tiểu nha đầu, đây là ngòi bức ta!"

Độc Lão Quái căn bản không biết nguy cơ đang đến gần, như thường lệ dùng nội lực phòng thủ đều khắp người, nhìn thấy Diệp Kinh Mộng trúng bảy rập của mình, rú lên quái dị.

"Tuy thủ đoạn có chút hạ lưu, thật mất mặt, thế nhưng... vì mặt sống, mặt mũi tính cái cọng hành!"

Tức thì, hần phát mạnh hai ống tay áo đen của mình, hai đoàn sương mù màu đỏ từ đó chui ra, hướng về phía Diệp Kinh Mộng cùng Diệp Phàm phương xa mà rơi xuống.

Diệp Kinh Mộng nhìn đến một đám sương mù đỏ rơi trên người mình, cũng không để tâm, này giờ Độc Lão Quái hạ độc nằng đâu có thiếu, cuối cùng vẫn bị Bách Độc Đan vô hiệu hóa hết đó thôi!

Rắc! Rắc! Cộp!

"Không!!! Chân ta!" - Độc Lão Quái thảm thiết kêu lên.

Chân trái của hần lúc này đã bị năm đạo Phiêu Miêu ánh kiếm chất chồng lên nhau phá tan tầng phòng ngự mà thuận lợi cắt phăng đi, do hần cái gì cũng chưa nhận ra, thế nên chân lia khỏi người rồi mới kịp phản ứng lại.

Bị như vậy, thế nhưng lúc này ý niệm của hần duy nhất còn lại là trốn, muốn có bao xa liền phải trốn bao xa!

Ban đầu, hần thả một loạt độc dược trên người Diệp Kinh Mộng, thấy không có bất kỳ tác dụng nào, liền đoán ra hoặc do nằng có thể chất đặc biệt, hoặc do nằng uống một thứ thuốc giải đa năng gì đó.

Vì vậy, hần liền chuyển phương án, sử dụng vừa rồi chính là tình dược.

Phân loại ra, tình dược cũng không hẳn chính là một loại độc dược, bởi thế Độc Lão Quái đoán rằng tình dược đối với Diệp Kinh Mộng sẽ có tác dụng.

Mà một khi nằng đã động tình, khả năng chiến đấu liền giảm xuống mười thành không còn một.

Lúc đó, đôi nam nữ này sẽ thành ngoạn vật trong tay hần.

Đáng tiếc là, hiện tại hần không dám cược một phen, vạn nhất Diệp Kinh Mộng đối với tình dược cũng có tính miễn kháng, vậy hần sẽ không đơn giản chỉ mất một bên chân.

Thế nên, hần chọn dời đi, càng xa càng tốt, để giữ lại một cái mạng.

...

"Đừng hòng chạy!" - Diệp Kinh Mộng hô lên một câu.

Sương mù màu đỏ liền đứng lúc nằng mở miệng chui vào bên trong không sai biệt lắm.

Mất thấy Độc Lão Quái chuẩn bị trốn thoát, Diệp Kinh Mộng cũng liền khởi động thân pháp đuổi theo.

Chỉ là ngay tức khắc, nằng liền cảm nhận được cơ thể có chút khác thường, làm nằng thực khó chịu, không thể không tạm thời đứng lại.

Nằng cảm nhận được hai má mình đang nhanh chóng nóng lên, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Từ sâu trong nội tâm, một cỗ dục hỏa liền không hiểu sao được đốt bùng lên, khiến nằng ngay cả trong ánh mắt cũng như muốn tích ra thủy, trong mí nhãn là một cỗ đào hoa cùng dục vọng nồng cháy.

"Chết tiệt, sương mù này rốt cục là thứ gì?" - Diệp Kinh Mộng lý trí vẫn còn thanh tỉnh, lập tức theo bản năng vận công đào thải.

Thế nhưng không vận công còn hảo, vừa động nhất chuyển, sương mù đỏ lấy tốc độ nhanh hơn lan truyền bên trong cơ thể nằng, nhanh chóng thấm vào máu.

Diệp Kinh Mộng vì vậy liền càng thêm động tình, lúc này chỉ còn có thể giữ lại một tia lý trí duy nhất.

Tia lý trí đó bảo với nằng, cần đi ra chỗ Diệp Phàm, chỉ có hần mới giúp được nằng.

Không chút chần chừ, nằng phi thân đến bên cạnh Diệp Phàm, ôm lấy một bên cánh tay hần, cặp bạch thỏ cứ như thế dán ngược vào người nam nhân, ma sát, ma sát~

"Chủ nhân, ta thật nóng!"

Diệp Kinh Mộng chà xát được mấy cái, dường như cảm nhận thay đổi bên trong cơ thể, lại nói.

Dứt lời, nàng liền trức trắc tháo xuống váy áo, để lộ ra một bộ nội y cùng thân thể trắng nõn, mịn màng như tơ tằm trước mặt Diệp Phàm.

"Chủ nhân, người liền hảo hảo thương Mộng Nhi đi thôi!"

Nàng dán miệng mình vào tai Diệp Phàm, cái lưỡi nhỏ thò ra, mân mê vành tai hắn.

(Chương xong)

Tái bút 1: Chương này viết thật khó, hôm nay xóa đi viết lại không dưới ba lần mới tạm thỏa mãn. Như thường lệ, sáng dậy sẽ sửa lỗi gõ chữ sau.

Tái bút 2: Các đạo hữu bình luận bên dưới, xem ta có nên cho main ăn em thị nữ của hắn không?

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Một ngón tay

Độc Lão Quái tựa lưng vào một thân cây to, thở dốc, cả người run lẩy bẩy.

Đi đường trong tình trạng mất một chân, nhất là khi đang phải chạy trốn, thật là cực hình...

Xung quanh hắn lúc này yên tĩnh, không có dấu hiệu của người theo đuổi sau đuôi.

"Hắn là tình địch đã phát tác" - hắn lẩm bẩm, ánh mắt hắn lên một tia oán độc - "Trúng phải Vạn Tình Độc của ta, nếu cơ thể người miễn kháng được thì cũng thôi, nếu không, không có một ngày, đừng hòng đứng dậy được"

Nghĩ đến đây, hắn mới thở phào một cái, cả người thoát lực ngồi phệt xuống đất.

"Tiện nhân, chờ đến ngày Độc Lão Quái ta trở về, mối thù chặt chân ra sẽ trả lại gấp trăm lần"

Hắn đau đớn ngồi nhìn xuống nơi vốn dĩ là chân mình, giờ đây đã bị cắt cụt tới tận đầu gối, lộ ra xương cốt trắng hếu, cùng với sạm đen những máu là máu.

Hắn cũng nghĩ đến việc quay về giết một cái hồi mã thương, thế nhưng ý tưởng chỉ vừa xuất hiện liền bị hắn gạt đi.

Hiện tại hắn tự thân đang bị thương nặng, nếu kéo dài thêm, có khả năng tu vi vĩnh viễn bị thụt lùi, đó không phải là điều hắn muốn.

Hắn không giống Diệp Kinh Mộng, tư chất thượng đẳng, tuổi thọ còn dài, muốn tiến thêm một bước cực kỳ dễ dàng.

Trong vòng hai chục năm tới mà không thể đột phá lên Đại Tông Sư, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Bản thân hắn trước đây còn không có một chút nắm chắc nào, làm sao lúc này có thể hy sinh một cánh giới để giết chết một nam một nữ kia?

Chung quy, càng già càng sợ chết, đây là chân lý bất biến a!

"Người lúc này ta tạm thời không thể động tới, thế nhưng người bên cạnh người liền không như vậy rồi!"

Độc Lão Quái không cam lòng cứ như thế này mà ẩn tích đi, không biết lời từ đâu ra một con Sổng Độc, trông giống như miếng thạch rau câu màu tím.

"Đi, dùng tốc độ nhanh nhất hút hết âm khí từ cơ thể Cung gia tiểu nữ từ kia cho ta.

Đối với việc Diệp Kinh Mộng vì Cung Vô Song mà tới đây, Độc Lão Quái một chút cũng không nghi ngờ, nếu không liền không thể giải thích tại sao nàng cùng Diệp Phàm lại tìm được chỗ này.

Đừng nói với hắn là trùng hợp, trên đời này vốn không có gì trùng hợp.

Sổng Độc hiển nhiên nghe hiểu hắn muốn gì, nó hóa ra hai cái cánh ở bên thân mình, lật đặt phe phẩy chúng vài cái mới có thể bay lên.

Trong ánh mắt chứa đầy oán độc cùng khoái trá của Độc Lão Quái, Sổng Độc ỳ ạch hướng phía ra khỏi sâm lâm mà bay đi.

"Ta sẽ làm cho các người phải trả giá đại giới!" - hắn cơ hồ là rít qua kẽ răng mà nói.

Xèo!

"Phải không?" - một thanh âm của nam nhân nhạt vang lên

Lách tách! Xèo!

"Ta thì không nghĩ là vậy đâu" - một bóng người không chút báo trước quỷ xuất hiện trước mặt Độc Lão Quái.

"Ngươi... ngươi là tình nhân của cái tiện nữ nhân kia..." - Độc Lão Quái hai mắt tròn trừng, sắc thái không tin được.

"Ngươi không phải chỉ là con kiến sao? Tại sao ngươi có thể xuất hiện ở đây? Chẳng phải ngươi đã trúng Vạn Tinh Độc của ta hay sao?"

Độc Lão Quái cảm giác thực nghẹn khuất, hô hấp không thông, giống như có ai đó chặn lại khí quản của hắn.

Diệp Kinh Mộng nắm giữ tiền nhân truyền thừa, độc của hắn không làm gì được nàng đã đành, còn tiểu tử này làm thế nào...

"Cảm thấy rất nghẹn khuất? Muốn biết câu trả lời sao?"

Diệp Phàm khoe miệng hiện lên một nụ cười, hiền lành nhìn hắn, tựa hồ như cái lão hữu nhiều năm không gặp mặt.

"Nếu ngươi muốn biết, vậy ta liền... không cho ngươi biết!"

Phụt!

Độc Lão Quái không chịu nổi nữa, miệng phun ra một ngụm tinh huyết, cả người thoát lực trượt theo thân cây mà ngồi phịch xuống thảm cỏ.

Hắn, triệt để cam bại hạ phong

Một nam một nữ này quá tà môn, ngay cả dùng ngôn ngữ thôi, cũng có thể tức chết người.

Hắn được khen có một tay độc thủ khó lường, quỷ khóa thần sầu... vậy nhưng trước mặt hai người này lại chỉ giống trẻ con đùa nghịch món trò chơi nó giỏi nhất, hy vọng làm người lớn thần phục mà không biết rằng trong mắt người lớn, điều đó không đáng giá một cọng hành.

Bất quá.

Thiếu niên này, không có nội lực dao động là không sai!

Dù không biết hắn dùng thủ đoạn gì làm lơ một thân độc dược của mình, nhưng hết thấy đều chỉ là vật ngoại thân.

Thực lực mới là căn bản!

Hắn, chưa thua!

Hắn, còn có một con đường!

Giết thiếu niên này!

Hắn không tin thiếu niên này có thể đỡ được một đòn của hắn!

Nếu không, tại sao ban nãy nữ nhân kia lại phải thay thế ngăn cản một đòn hắn hướng người này đánh ra?

Một cái chớp mắt.

Độc Lão Quái thần sắc ảm đạm dần dần thu liễm lại, thay vào đó là một nụ cười hết sức âm trầm.

"Ngươi chết đi thôi, U Minh Quyền!" - hắn gầm lên.

Cùng với lời nói, Độc Lão Quái toàn bộ nội lực còn sót lại điên cuồng bị hắn vận chuyển dồn vào cánh tay.

Không khí xung quanh xao động không ngừng, Độc Lão Quái cánh tay phải phát ra một màu xám xịt âm u, giống như là vô tận tự vong.

Sau đó,

Quyền ấn ly khai tay hắn mà đi.

Quyền ấn nhắm phía Diệp Phàm mà lao tới, dọc một đường, bất kì cây cối nào xung quanh đều bị quyền khí bẻ gãy.

Diệp Phàm vẫn mỉm cười đậm mạc mà nhìn Độc Lão Quái.

Không phải hấn không giận, chỉ là hấn đang cố lò đi nó, coi như là một phương pháp để áp chế mà thôi.

Thứ nhất, vì Tâm Ma, hấn không muốn bản thân mình lại rơi vào tình trạng mất kiểm soát một lần nữa.

Thứ hai, bởi vì hấn không cần nổi nóng với một người sắp chết

Chỉ là mỉm cười của hấn trong mắt Độc Lão Quái lúc này thật tà hồ, thật đáng sợ.

Hấn nhưng không bao giờ cho rằng Diệp Phàm là một đứa ngốc.

Vậy tại sao hấn không tránh, có lẽ không tránh được thì trên mặt cũng không cần nở nụ cười như vậy đi?

Thế rồi, liền một giây tiếp theo, hấn chỉ cảm thấy thế giới quan của mình đảo điên.

Diệp Phàm nhìn thấy quyền ấn còn cách bản thân tầm hai mươi phân, liền giơ một ngón tay ra.

Là một ngón tay.

Liền vậy, quyền ấn chạm vào ngón tay của hấn lập tức đứng yên tại chỗ, không thể tiếp tục tiến tới.

Diệp Phàm hơi cong ngón tay lại, sau đó bung ra một cái.

Quyền ấn vỡ nát, tan biến vào trong không khí, như chưa từng xuất hiện bao giờ.

Độc Lão Quái sắc mặt trắng bệch, nở nụ cười thê thảm, đầy giễu cợt.

Hấn làm người cả đời hành nghề cẩn thận, cơ hồ sau mỗi vụ ám sát đều hủy diệt tất cả vết tích, thế nên cho đến nay, trong mắt mọi người vẫn là vô tung vô định, không có ai biết được hấn ẩn cư trong thâm lâm này.

Để thêm một tầng phòng hộ, hấn còn cải tạo toàn bộ nơi đây thành khu rừng thâm nước độc, sẽ không ai bỗng dưng đi vào nơi này cả.

Vậy mà trong ngày hôm nay, hấn đã mắc liên tiếp hai sai lầm, lại còn là sai lầm cấp thấp.

Thứ nhất, hấn đã tiếc rẻ mà thu trở về chỉ Sống Độc trên người Cung gia tiểu nữ tử kia, nếu không hấn dám khẳng định, Diệp Phàm cùng Diệp Kinh Mộng sẽ không tài nào tìm được nơi này.

Thứ hai, khi hấn mới gặp hai người, hấn liền làm thêm một lần nữa rồi, sai lầm hoàn toàn trong việc đánh giá chiến lực của đối phương.

Thiếu niên này hấn không nhìn ra được nội lực dao động, không phải do người ta không có, mà do hấn vô tri, dùng tầm nhìn hạn hẹp của bản thân đi đánh giá người khác mà thôi.

Ngay từ đầu cuộc đối chiến này, hấn đã bước đi một bước sai lầm, do vậy hấn thua không oan...

...

"Cơ hội ta đã cho ngươi, bây giờ cũng nên đến lượt ta sao..."

Diệp Phàm biểu tình không chút biến đổi, vẫn thân thiện như thế, thật giống như hai người đang ngồi đầu đường uống trà chanh, chứ không phải đang chiến đấu.

"Không, ngươi không thể giết chết ta, ta là người của Ma Lâm, chỉ cần ngươi giết ta, ngươi cùng bằng hữu thân nhân đều phải chết không nghi ngờ" - Độc Lão Quái hô lớn.

"Ngươi là đang đe dọa ta?" - Diệp Phàm nheo mắt lại, lộ ra một tia hơi thở nguy hiểm.

"Cực Quang Chỉ"

Không đợi đối phương trả lời, hấn liền nhàn nhạt hô.

Về lời của Độc Lão Quái, hấn vẫn chưa một chút nào để trong lòng.

Toàn bộ Địa Cầu này, không ai có khả năng uy hiếp đến hấn.

Vẫn là một ngón tay, theo ý niệm của Diệp Phàm, dần phát ra quang mang trắng ngà.

Độc Lão Quái cảm nhận được một cỗ năng lượng khổng lồ, mạnh hơn hấn quá nhiều, phảng phất như có thể hủy thiên diệt địa, hấn biết một chỉ này của Diệp Phàm mà rơi xuống, hấn liền xương cốt cũng không còn dư.

Thế nhưng khí thế của Diệp Phàm lúc này đã mở ra toàn bộ, tòa đình chết hắc, lực áp làm hắc không thể di chuyển.

Cũng từ khi thế, hắc nhìn ra được, cảnh giới thực sự của Diệp Phàm lúc này

Đại Sư đỉnh!!!

Sao có thể!

Làm sao một cái Đại Sư đỉnh, nửa bước Tông Sư liền chỉ dùng khí thế thôi, đã làm hắc hít thở không thông, không có năng lực di động!?

Chỉ tiếc, câu hỏi cuối cùng của Độc Lão Quái sẽ không bao giờ được giải đáp, hắc sẽ mang sự uất ức này tan biến trong lục đạo, bởi lẽ Diệp Phàm từ đầu đã chú định không cho hắc có cơ hội đầu thai.

Bởi vì...

"Cung gia tiểu nữ tử trong miệng ngươi, chính là thê tử của ta, Cung Vô Song! Động đến nàng, ngươi đã mất cả cơ hội được đi vào luân hồi!"

...

"Thật là không dễ người ta bớt lo" - Diệp Phàm lúc này đang ở trong Âm Dương Phủ, ánh mắt do dự nhìn Diệp Kinh Mộng.

Về phần Độc Lão Quái, liền bị hắc một ngón tay giết chết, sau đó hắc rút ra hồn phách của lão, ném cho Hồn Hỏa thiêu liên tiếp ba ngày ba đêm mới được phép cháy hết.

Hắc cần thiết cho đối phương nhận thống khổ gấp mười lần cho việc dám đầu độc Cung Vô Song.

Còn vấn đề hiện tại lúc này, đó là làm thế nào để xử lý Vạn Tinh Độc trong người Diệp Kinh Mộng, điều này mới là thứ khiến Diệp Phàm đau đầu.

Đoàn sương mù đỏ ban nãy, Diệp Phàm cũng hút vào một chút, thế nhưng lập tức hắc đã nhận ra dấu hiệu của tình độc, dùng kim châm bức hết thứ sương mù đỏ kia ra khỏi người.

Tuy nhiên, Diệp Kinh Mộng lại không chỉ đơn giản như vậy.

Nàng mở miệng nói chuyện, hít vào đại lượng Vạn Tinh Độc. Nhưng nếu chỉ như vậy, lấy y thuật của Diệp Phàm có thể nhanh chóng chữa trị.

Cái khó ở đây là nàng vận công nhằm mục đích đào thải tình độc, thế nhưng thực chất lại đẩy nhanh quá trình hòa tan của nó với máu.

Thành ra, khi nàng quay lại bên Diệp Phàm, động tình bỏ lên người hắc, đó là khi nàng đã bị Vạn Tinh Độc ngấm sâu vào máu rồi.

Vừa rồi, trước khi đi giết chết Độc Lão Quái, hắc liền dùng kim châm đào thải hết một lượt tình độc chưa bị hoặc đang bị hòa tan trong máu.

Cũng nhờ thế, Diệp Kinh Mộng mới còn dựa vào một tia lý trí gắng trụ được đến bây giờ

Chỉ là về phần độc được đã hòa tan vào máu, muốn tách chúng ra, Diệp Phàm bây giờ chưa đủ tu vi để làm điều đó.

Ít nhất cũng phải đợi hắc đột phá lên tới Ngưng Khí Cảnh mới làm được.

Diệp Phàm bất đắc dĩ nhìn mỹ nữ trước mặt mình quặn quèo, giãy giụa, hai bàn tay đã tự lún vào trong váy, đặt lên cặp thủ ngọc của chính mình mà xoa xoa.

"Rốt cục nên làm sao?"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ý loạn tình mê

Cảnh báo: Chương này nội dung có một chút nhạy cảm, chống chỉ định các bạn có tâm hồn trong sáng. Chương không liên quan nhiều tới cốt truyện nên có thể bỏ. Cần nhắc trước khi đọc.

Âm Dương Phủ, trên một bãi cỏ.

Diệp Kinh Mộng lúc này đã bò nửa người lên người Hàn Lâm, bàn tay lần sờ loạn xạ trên lớp quần áo của hắn, ý đồ tìm kiếm nơi đột nhập.

Diệp Phàm hai tay khóa chặt lấy nàng, không cho nàng xằng bậy

Bộ váy dài màu lam đã bị nàng trong lúc ý loạn tình mê tháo bỏ qua một bên, cơ thể của nàng hoàn mỹ bày ra trước mắt Diệp Phàm, trắng muốt, nhìn lấp lánh da dẻ căng mịn.

Vì úp sấp nửa người trên người nam nhân, cặp kiều đồn tròn trịa mê người của nàng cứ như vậy mà vênh ra. Đôi chân dài thẳng khép chặt, khẽ kháng cự sát vào nhau, ướt át, từng chút nước ẩm muối lã dãi, một mùi mập mờ thoang thoảng khiến người ta loạn mê.

Đôi mắt nàng mê ly, mặt đỏ lựng, hơi thở như lan, khẽ rên rỉ.

"Ân... ta... muốn..."

Diệp Phàm biết nàng sắp không được, nếu như hắn không làm gì đó, chắc chắn nữ nhân sẽ bị được lực quá độ mà chết.

Cũng tại lão thất phu kia ra tay không biết nặng nhẹ, lượng Vạn Tinh Độc hắn phát tán ra đủ để một đầu voi mẹ lên con động dục trái mùa, bảo sao Diệp Kinh Mộng lúc này không khác gì cái dâm nữ, cho dù Diệp Phàm đã trừ bỏ đi một số lượng đáng kể, thế nhưng một khi độc đã ngấm vào trong máu, lấy khả năng hiện tại của hắn cũng không có cách.

Xem ra, duyên phận chú định nàng sẽ không thoát khỏi hắn, Diệp Phàm nghĩ.

Hắn cũng không phải là cái thánh nhân, cũng không ăn chay niệm Phật bắt gài nữ sắc; tuy không đến mức giậu đổ bìm leo, cũng không cường bức nữ nhân, thế nhưng trong những trường hợp như thế này, hắn cũng liền không có cách khác.

Chả lẽ để nàng chết đi? So sánh ra, việc hắn sắp làm cũng không ghê gớm như người đời suy nghĩ.

Lại nói, kể từ khi hắn gieo ấn ký vào trong linh hồn nàng, cuộc đời nàng lúc này đã có một nửa quyền sở hữu thuộc về hắn rồi.

Là cái nam nhân thì cũng thôi, nhưng đây là một cái nũng nịu mỹ nữ, nhan sắc không thua gì hồng nhan của hắn, thử đặt tay lên trước ngực mà hỏi, về sau hắn liệu có bỏ được Diệp Kinh Mộng đi tìm nam nhân khác không?

Không cần nghĩ cũng biết là không, thực sắc tính đã là nhân chi thường tình, huống hồ hắn trí ở tiêu dao, lại càng sẽ không cưỡng chế mình.

Nói ngắn gọn, do tình huống thay đổi, Diệp Kinh Mộng lúc này là hắn thu định rồi, về sau cũng đừng hòng trốn đi đâu...

...

Quyết định đã có, Diệp Phàm liền sẽ không hối hận, hắn buông lỏng hai cánh tay của mình ra, tức thì liền bị Diệp Kinh Mộng nhào tới, đẩy ngã nằm trên đất

Diệp Phàm một trán hắc tuyết, nữ nhân này động tình đã lâu mà không được giải quyết, bây giờ mới sẽ thế này, như hổ đói vồ mồi.

Diệp Phàm khóc không ra nước mắt, hắn về Địa Cầu phát sinh quan hệ với hai nữ nhân, đều bị cả hai đẩy ngược.

Diệp Kinh Mộng cơ thể mềm nhũn, yếu điệu không xương cứ thế trườn trên người Diệp Phàm, đè hắn nằm dưới.

Nàng tuy là lần đầu tiên, nhưng bị tình độc kích thích, không có chút nào rụt rè, mà chỉ có hoang dã cùng mạnh bạo...

Nàng nắm ngón tay bò bò trên ngực hắn, gãi gãi nhẹ nhẹ, dù qua một lớp vải vóc vẫn gây nên tư vị rùng mình, câu dẫn kinh người.

Diệp Phàm bị nàng bắc đực hỏa, cũng không thương hoa tiếc ngọc.

Hắn vươn tay tóm lấy một đám mềm mềm trước người nữ nhân, bóp lên bóp xuống, nhào nắn đủ hình dạng.

Diệp Kinh Mộng cả người là tình được, độ mãn cảm cao hơn thông thường nhiều, không nhịn được cả người run rẩy, khẽ "ừm" một tiếng.

Thanh âm mềm nhũn chui vào tai hắn, đẩy lửa nóng trong người hắn cao lên tới cực hạn.

Gầm lên một tiếng, Diệp Phàm dùng sức đẩy Diệp Kinh Mộng qua một bên, mạnh mẽ đoạt lại thế chủ động..

"Chủ... nhân..." – Bạch Dạ Diệp bị đè xuống dưới, đôi mắt càng thêm mê ly, hai tay quắp lấy lưng Hàn Lâm, kéo hắn xuống, ni non.

Cái lưỡi như con xà nhỏ xâm nhập vào trong mồm Hàn Lâm, ngậm lấy cái lưỡi hắn, triệt để cuốn thành một đoàn.

Hương hoa mộc từ người nàng tản ra thoang thoảng khắp không gian, một cảm giác mê ly khó có thể thoát ra...

Hành động của nàng coi như triệt để châm ngòi nổ cho ngọn lửa trong người Diệp Phàm, hắn không nhin nổi nữa, hạ thân đè xuống, vượt qua nốt lớp phòng ngự cuối cùng...

Bạch Dạ Diệp rên to lên một tiếng, hai chân ngọc lập tức quắp lấy lưng Hàn Lâm, hai người triệt để hòa thành một...

Một luồng đam nhói từ dưới thân truyền đến, để cho nàng một thoáng chốc thanh tỉnh, cũng khiến nàng nước mắt khê chảy ra, không biết do đau, vẫn là do hối hận, sau đó, một vết máu, nhuộm đỏ thắm cỏ xanh...

...

"Chủ nhân ca ca thật xấu, mọi khi cấm Linh Nhi nhìn trộm, vậy mà hôm nay lại trắng trợn làm chuyện xấu hổ này trước mặt Linh Nhi"

Cách đó không xa, có một cái tiểu loli ngồi trên thảm cỏ, hai nắm tay nhỏ nhỏ thi nhau cầm lấy ngọn cỏ mà bứt, đỏ đỏ miệng bất nãn làm bầm

...

Cùng lúc này, tại Ma Lâm Môn.

Một tên tạp dịch đang quét dọn, thỉnh linh nghe thấy tiếng đổ vỡ từ trong Bài Vị Đường.

Hắn hốt hoảng chạy vào, liền thấy một cái lệnh bài ở hàng thứ ba vỡ nát.

"Không xong, cần phải đi bẩm báo với trưởng lão, Tông Sư chết đi, đây là chuyện lớn!"

Vừa làm bầm, tên tạp dịch vừa vội vã đi ra ngoài, hướng khu vực trưởng lão nghỉ ngơi mà chạy tới.

...

"Cuối cùng cũng coi như giải hết độc, hiện tại an toàn"

Diệp Phàm thờ nhẹ một hơi, an tĩnh ngắm gương mặt sinh đẹp động lòng người bên cạnh mình, đang nằm co ro như chỉ tiểu lười miêu trong lòng hắn, thiêu thiêu ngủ, bên dưới cơ thể vẫn là một mảng lây lộn...

Bên trên cũng dính đầy dẫy nhưng tia vết bản, ám muội cực điểm...

Ai bảo số lượng Vạn Tinh Độc trong máu nàng nhiều thế đâu, lấy thể lực của Diệp Phàm còn có chút ăn không tiêu, hiện giờ hắn bên dưới cũng hơi thoát lực...

"Ta nói sẽ đợi người chủ động leo lên giường, cơ mà không cần nhanh thế này a!" - hắn thì thảo cười giễu.

Hắn và nàng biết nhau còn chưa được ba ngày, thậm chí hai người nói chuyện với nhau mới dăm ba câu, căn bản ngoài tầng thân phận chủ tớ kết nối, còn lại hoàn toàn không hiểu gì về nhau cả!

Diệp Phàm hồng nhan không ít, thế nhưng đều là quen nhau lâu dài, rồi nước chảy thành sông, đột ngột tham khảo nhân sinh như thế này, vẫn là điều mới mẻ, có lẽ có một phen tư vị riêng đi...

"Cũng thế... hiện tại người liền là bản Đế nữ nhân. Lấy người thành khẩn cùng chân tình tương đãi, ta hộ người vĩnh sinh bình an"- hắn biết nàng đã ngủ, không thể nghe thấy, thế nhưng vẫn nói ra.

Hắn lấy ra một lớp áo, phủ lên thân thể nhỏ nhắn của nàng.

"Chủ nhân ca ca, người mà còn không ra ngoài, liền không về nhà kịp để tới Cung gia nha~"- thanh âm của Linh Nhi lúc này đột ngột truyền tới.

Diệp Phàm giật nảy mình, lúc này mới nhớ ra hắn đang ở trong Âm Dương Phủ, Linh Nhi vốn vẫn luôn ở trong này đâu!

Nàng lại là khí linh, nói vậy...

Diệp Phàm vô ngữ, cảm giác mình đang đầu độc trẻ con đâu...

Dù cái tiểu loli này tuổi thực tế gấp 20 lần hắn...

"Vậy Mộng Nhi liền làm phiên người chăm sóc một thoáng"- hắn hướng hư không đáp lại, hắn biết Linh Nhi sẽ nghe được - "Có chút việc cũng nên tính toán luôn, sau đó liền có thể thành thoi một đoạn thời gian"

Nói rồi, Diệp Phàm lấy ra từ nhẫn trữ vật một bộ huy nhân trang do Cung Vô Song chuẩn bị, nhất niệm chớp động, liền biến mất.

Biết hắn đã thực sự dời đi, Diệp Kinh Mộng mới khê mở mắt.

Nàng căn bản không có ngủ say, tuy mây mưa một hồi một nhòai, nhưng trong tâm nàng chung quy vẫn có một điểm miến cưỡng, phía trước vì tác dụng của Vạn Tinh Độc mới ý loạn tình mê mà thôi.

Nàng nghe rõ ràng hần nói gì với mình, cũng không biết câu nói hộ nàng vĩnh sinh bình an có bao nhiêu chân thật, chỉ là tâm ý của hần nàng sẽ ghi nhận.

Phải biết, hần có đối xử với nàng tệ bạc, nàng cũng chỉ có thể ngậm ngùi mà chịu thôi, vì linh hồn ấn ký đã vĩnh viễn trói buộc nàng với hần, có muốn thoát cũng không thoát được.

Vậy nhưng nếu hần nói ra một câu nói kia, chứng minh hần là nam nhân nàng có thể dựa vào được, ít nhất không phải loại mặc quần liền chối bỏ trách nhiệm.

"Người vẫn nên ngủ một giấc thì tốt hơn"

Một thanh âm nữ nhân vang lên, Diệp Kinh Mộng chợt thấy mí mắt mình thật nặng, bản năng cố gắng căng mắt ra nhìn, nhưng cơ thể nàng phản kháng, chúng không muốn mở ra...

Nàng buồn ngủ quá...

...

Cuối chiều, khi nhật mộ.

Trời Tây bâng lảng bóng vàng.

Một chiếc BMW trắng, lúc này nhuộm đầy cái nắng vàng vọt của hoàng hôn, đang tốc tốc chạy trên đường lớn đến thành phố Nam Phong.

Trong xe, ngồi bốn người, nhất nam tam nữ.

Lái xe là Cung Vô Song, ngồi ở ghế lái phụ là Diệp Phàm.

Tại băng ghế sau, đó là Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Vân Phi.

Diệp Phàm bồi hồi tại Hải Đông cũng có nửa ngày, vừa về liền bị tam nữ kéo lên xe đi luôn rồi.

Đào cũng không phải tam nữ muốn tới Cung gia.

Diệp Vân Phi đơn thuần là không quan tâm, còn Cung Vô Song, Cung Hàn Nguyệt hai nàng đã chán ngấy Cung gia rồi.

Nếu không phải Diệp Phàm đã nói tối nay sẽ trị bệnh cho Cung Thiên Vũ, hai nàng mới không định tham dự cái gọi là "bữa cơm gia đình đầu".

"Diệp Phàm"

Cung Vô Song nhỏ giọng mở miệng gọi, gương mặt hơi ửng hồng.

Chỉ là Diệp Phàm đang đùa nghịch điện thoại di động, không để ý tới.

Về phần thần thức, trong tình huống thông thường hần sẽ không mở thần thức ra, hần muốn dùng hai mắt nhìn hồng trần.

Đây cũng là một loại chiêm nghiệm để tăng lên tâm cảnh, ít nhất hần cho là vậy.

"Ân?" - hần ngẩng đầu lên, quay sang nhìn nữ nhân, ánh mắt dò hỏi.

"Người..." - Cung Vô Song có chút ngập ngừng - "Người ban sáng đi đâu?"

Diệp Phàm ánh mắt có thâm ý nhìn thoáng vào gương chiếu hậu, phát hiện hai người sau giả vờ thăm thì với nhau, chỉ là trên thực tế không phải đang nói chuyện gì cả, mà là không dám ngẩng đầu lên.

Theo hần biết, lấy tính cách bình thường của Cung Vô Song, nàng sẽ không hỏi.

Vậy mà bây giờ, nàng lại chủ động mở miệng, vậy khẳng định hai cô nàng đằng sau kia đã lỡ mồm nói cái gì.

Bất quá, Diệp Phàm cũng không có ý định nói dối Cung Vô Song, hần không cho nàng biết tất cả quá nhiều việc trong tu tiên giới là để giúp nàng có một cuộc sống vui vẻ vô tư tự thêm một thời gian mà thôi.

"Ta đi sát cá nhân" - hần nói chuyện, hai mắt nhìn Cung Vô Song, xem xét kỹ lưỡng từng phản ứng nhỏ nhất của nàng.

"Nga"

Cung Vô Song khẽ gật đầu, thế nhưng trái với dự đoán của Diệp Phàm, nàng cũng không có biểu hiện sợ hãi, bối rối, ghê tởm hay tránh né.

"Ta có thể biết... là ai hay không?"

Nàng lại hỏi.

"Là kẻ đầu độc người" - Diệp Phàm trong mắt xẹt qua một tia "không lường trước", thế nhưng bị hấn ẩn giấu thật kỹ lưỡng.

"Vậy... cảnh sát... thì sao?" - Cung Vô Song hỏi, hơi ngắc ngứ, trong giọng có một tia không được tự nhiên.

"Lão bà, người sợ sao?" - Diệp Phàm trực tiếp hỏi.

Lấy chấp niệm trong lòng hấn, hấn sẽ không bao giờ để Cung Vô Song dời đi, vì vậy cảm xúc của nàng trong những việc như thế này đối với hấn rất quan trọng.

"Không"

Cung Vô Song lờ đi ý nhiều.

"Ta... ta lo..."

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hoặc từ đây lăn ra ngoài, hoặc để ta đá người lăn ra ngoài!

"Ừm..."

Diệp Kinh Mộng khẽ rên nhẹ lên một tiếng, xoay xoay người.

... Nàng đang ở đâu nhỉ...

Một loạt những hình ảnh câu nói ủa vào trong đại não của nàng, làm nàng nhận thức mọi chuyện đang diễn ra.

Không!

Nàng nhớ lại mình đang cùng Độc Lão Quái chiến đấu, hấn tung ra một đám sương mù màu đỏ, sau đó cố gắng chạy thoát... nàng nhớ lại từng đợt lửa nóng ngọ nguậy trong cơ thể nàng, cảnh trườn bò trên người nam nhân mà nàng bắt đắ đi nhận làm chủ nhân... những tiếng nỉ non không tự chủ, từng cảnh điên loạn, những tiếng cầu xin khẩn thiết của nàng. Cái đầu đốn hoan lạc, từng cảm xúc được thăng hoa...

Xấu hổ đến cực điểm a... Cầu trời cầu trời đây chỉ là một con ác mộng...

Nàng mở choàng mắt, thấy mình đang nằm trên một bãi cỏ xanh ngắt, cả người đau nhức.

Một tấm áo được cẩn thận đắp lên trên người nàng, che đi bên dưới là một mảnh toán loạn, chất lỏng tung tóe, ám muội cực điểm...

Vậy là không phải mơ...

Diệp Kinh Mộng có chút hốt hoảng, tâm loạn như ma...

...

Đám người Diệp Phàm lúc này đã tới thành phố Nam Phong.

Cung Vô Song đang lái xe thì nhận được chuông điện thoại.

Nhìn đến tên người gọi tới, nàng có chút lẩn tránh, thế nhưng vẫn nhấn nút đồng ý trên tai nghe bluetooth.

Trong lúc đó, Diệp Phàm dùng thần thức quét qua Âm Dương Phủ, nhận ra Diệp Kinh Mộng đã tỉnh lại, bèn truyền âm cho Linh Nhi.

"Linh Nhi, thay ta truyền thụ Âm Dương Luân Hồi Quyết cho Mộng Nhi, bảo nàng ta đang xử lý chút chuyện, xong xuôi liền vào thăm nàng"

Hắn có thể trực tiếp truyền âm qua cho Diệp Kinh Mộng, thế nhưng hắn trông qua vẻ mặt hốt hoảng của nàng, không dám xác định hiện tại có phải là thời gian thích hợp để nói chuyện không.

Nghĩ ngợi, hắn rốt cục vẫn lựa chọn nhờ Linh Nhi làm người truyền tin, bản thân mình tạm thời lảng tránh một hồi, để cho nữ nhân có chút thời gian đơn độc để hồi phục tinh thần.

Bên này, Cung Vô Song nghe xong điện thoại, lãnh dung hiện lên một tia sốt ruột, đạp chân ga tăng tốc.

"Lão bà, thế nào?"

"Tỷ tỷ, làm sao vậy?"

Nhận ra được sự biến đổi bất chợt của nàng, Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Phàm cùng lúc lên tiếng hỏi.

"Tình trạng của gia gia chuyển biến xấu, Đại bá vừa mới nói có lẽ không chống qua được ngày hôm nay"

Diệp Phàm nghe xong, lông mày khẽ nhíu lại.

Một đời trước, hắn nhớ không sai, hắn là phía trước năm mới Cung Thiên Vũ mới bỏ mình, tính toán ra cách hiện tại còn gần ba tháng nữa.

Thế tại sao...?

Chả lẽ, đây là hiệu ứng cánh bướm?

Cung Ngọc, Tô Hàn, hai người các người nhanh như vậy đã mất kiên nhẫn rồi sao?

Còn may hôm nay hắn tới, nếu không liền hối hận.

Cung Thiên Vũ vẫn luôn lấy hắn làm tôn tử mà đối đãi, một đời trước cũng không vì hắn vô năng mà ghét bỏ.

Đối với Cung Thiên Vũ, hắn là thật lòng tôn tại kính yêu, nguyện ý gọi một tiếng gia gia.

Nói đi nói lại, vẫn là do kiếp trước hắn vô năng cùng ngu muội, cũng may mà từ một khắc hắn trở về kia, bánh xe vận mệnh đã thay đổi.

Diệp Phàm nhếch miệng, nhìn như đang cười, chỉ là nụ cười này nhìn giấu điếm ngập trời sát khí.

Cung Vô Song thương vị đã lâu, đối với khí tràng xung quanh rất mẫn cảm, nhận ra có điều thay đổi, không cầm quay sang nhìn hắn một cái.

Hắn càng ngày càng thần bí nha, nàng nghĩ.

Ban nãy hắn nói qua với nàng, thủ phạm hạ độc nàng cũng không phải là người thường, vì vậy giết chết hắn cảnh sát cũng sẽ không can thiệp.

Chợt, Cung Vô Song cảm giác hắn và nàng không phải là người cùng một thế giới.

Trong chớp mắt, nàng có cảm giác, Diệp Phàm cao không thể với...

Diệp Phàm nhảy bèn bắt được cái nhìn của nàng, quay sang khoe răng.

"Lão bà, người nhìn ta như vậy, tiểu tâm tai nạn xe cộ" - hắn cười tự luyến mà nói.

Diệp Vân Phi cùng Cung Hàn Nguyệt ngồi phía sau nghe những lời này cũng không cầm cười khúc khích.

Cung Vô Song vội vã tránh đi, giả bộ đang chuyên chú nhìn đường, thế nhưng nội tâm không tự chủ thờ ơ ra một cái.

Cảm giác vừa rồi, sau câu nói tự luyến cùng nụ cười của Diệp Phàm, tiêu tán mất tăm.

Hắn là nàng nghĩ nhiều mà thôi... Rốt cục mấy ngày này Diệp Phàm biểu hiện khác với trước đó khi hai người đi lãnh chứng quá nhiều...

Cung Vô Song không hề nhận ra, bất tri bất giác, trong tiềm thức của nàng, đã có một tia ý lại cùng lưu luyến Diệp Phàm, vì vậy mới có tâm trạng lo được lo mất như vừa xong.

...

Kế tiếp không ai nói chuyện, thoáng chốc hơn hai chục phút liền qua, bốn người lúc này đã dừng xe trước cổng lớn của Cung gia phủ đệ.

Diệp Phàm vừa xuống xe, việc đầu tiên là tản ra thần thức, định vị phòng của Cung Thiên Vũ

Hắn cần trong thời gian ngắn nhất nhìn xem bệnh tình của Cung Thiên Vũ đã nguy kịch đến bậc nào.

Cung Hàn Nguyệt tâm hữu linh tê, không hẹn cũng mở ra thần thức, tìm tòi gia gia mình.

Luận y thuật, nàng không bằng Diệp Phàm.

Vậy nhưng tốt xấu cũng là Ma Đế nhãn lực, muốn nhận biết tình trạng cơ thể của gia gia mình tốt xấu như thế nào liền dễ dàng.

Thần thức hai người đảo quanh toàn bộ phủ đệ, lập tức tìm thấy được Cung Thiên Vũ lúc này đang nằm trong một căn phòng lớn phía đông, toàn thân dây dợ chẳng chịt, xung quanh là một đám mây mốc thiết bị.

Phía bên ngoài, vài ba cái bác sĩ đang chụm đầu lại thảo luận cái gì đó.

Nhìn qua tình trạng như vậy, liền có thể thấy tình huống không lạc quan.

Đối diện về phía tây, trong một căn phòng khác, hai vợ chồng Cung Ngọc cùng Tô Hàn đang ngồi nói chuyện.

Cười lạnh, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt cũng không chờ hai người sau, vội vã rảo bước vào trong phủ đệ.

Chỉ là hai người còn chưa đi được vài bước, từ lối đi, xuất hiện một cái thiếu niên cản đường.

Thiếu niên áng chừng 20 tuổi, thân thể cao lớn, ăn mặc một bộ đồ thể thao bó sát người

Từng đường cơ bắp trên người hắn như muốn bạo căng áo quần mà khoe ra chúng chứa đựng bao nhiêu sức mạnh.

Khuôn mặt tràn ngập dã tính cùng bất cần đời, khí thế giống như cái cơn đồ đầu đường xó chợ, nếu không phải một thân ăn mặc đắt tiền, khẳng định có người thật sự nhìn nhầm.

Hắn nheo nheo mắt lại, liếc qua Diệp Phàm một chút dời đi, chăm chú vào Cung Hàn Nguyệt.

"Hàn Nguyệt muội, ngươi về nước lúc nào, tại sao không thông báo cho ca?"

Hắn giọng nói ngả ngớn, không kiêng kị mà đảo mắt trên dưới, cố ý dừng lại thật lâu tại những vị trí tư mật của nàng.

Cung Hàn Nguyệt sắc mặt phát lạnh, nàng không nhớ chính xác lần cuối cùng có một cái nam tử cũng nhìn nàng như vậy đã bị nàng tra tấn đến chết như thế nào.

Ma Đế uy nghiêm, không dung khinh nhờn.

Cho dù hắn có là nhi tử của Đại bá đi chăng nữa.

Cung Hàn Nguyệt đối với Cung gia, trừ gia gia, phụ thân cùng tỷ nàng là ít nhiều có tình cảm, còn lại đối với nàng chỉ là người xa lạ.

Phải biết rằng tại Ma tộc, tu sĩ có thể nói là lục thân không nhận, bất kỳ ai đều có thể giết.

Nàng tuy không mất đi sơ tâm, thế nhưng trong mắt nàng chỉ có ai nàng nhận là thân nhân, mới là thân nhân.

Cùng chung huyết thống, điều này đối với nàng cái rắm cũng không bằng.

Cung Hàn Nguyệt giờ tay lên, vừa định cho nam tử một ít giáo huấn, phía sau liền có thanh âm lạnh rét vang lên:

"Cung Thành, ngươi tốt nhất tránh qua một bên! Gia gia bệnh tình đang nguy kịch, ta không có thời gian tại đây nghe ngươi lải nhải!"

Nam tử - chính là Cung Thành - nghe được thanh âm này, ánh mắt theo phản xạ liền luống cuống dời khỏi người Cung Hàn Nguyệt, tọa định vị trí thanh âm vừa rồi phát ra.

Nhận được ra Cung Vô Song đang nhanh chóng tiến lại, lãnh dung thiếu đi một tia kiên nhẫn, hắn vội vã cười trừ:

"Vô Song muội, ngươi cùng Hàn Nguyệt muội muốn vào thăm gia gia, thân là huynh trưởng ta đương nhiên không dám cản đường..."

Nói đến đây, hắn đưa mắt dừng ở Diệp Phàm trên người, đầy khinh miệt nói:

"Vậy nhưng bỗng nhiên có một cái dã tiểu tử không biết từ đâu chui ra, ăn mặc một thân trang phục thiếu đứng đắn, lại muốn cùng các ngươi vào thăm gia gia, tha thứ cho ca, bất quá ta không thể nào không nghi ngờ mục đích của hắn khi tới đây!"

Hắn nói nghe qua uyển chuyển, tuy nhiên ở đây không có ai là người ngốc.

Cung Thành nói là Diệp Phàm, thế nhưng cố nhiên hắn có thể nhìn ra Diệp Phàm cùng hai tỷ muội quan hệ không cạn, nếu không cũng sẽ không được tham gia trong trường hợp này.

Nếu vậy, hắn còn có thể nói ra những lời này, hiển nhiên là muốn chĩa mũi nhọn vào hai tỷ muội.

Hay nói trắng ra, Cung Thành đang muốn biểu đạt sự nghi ngờ của hắn đối với việc hai người lúc nào không tới, lại đúng lúc gia gia nguy cấp liền đi qua.

"Cung Thành, ngươi cảm niệm cho ta! Hắn là vị hôn phu của ta, cũng là người gia gia muốn gặp mặt! Bây giờ yêu cầu ngươi tránh ra!"

Cung Vô Song thanh âm giá rét, trên mặt hiện lên một mặt tức giận.

Nàng tâm lạnh.

Gia gia đang nằm trên giường bệnh thoi thóp, bất kỳ lúc nào cũng có thể ly trần mà đi.

Vậy nhưng các thúc thúc cùng bá bá đến lúc này vẫn không quên tâm tư chia cắt gia sản.

Nàng tâm tư tinh tế bức nào, làm sao còn không biết một màn này là Đại bá chủ mưu sắp đặt.

Nếu không, lấy tính cách của hắn, nếu đã thực sự muốn thông báo cho Cung Vô Song tới, cũng liền không để Cung Thành làm cản như thế này.

Không đúng!

Đại bá...

"Cung Khải đúng là tính toán thật hảo. Đầu tiên thông báo cho Vô Song gia gia bệnh nặng, làm cho nàng quay về Cung gia. Hắn chắc chắn rằng ta sẽ xuất hiện, vì gia gia vẫn luôn muốn gặp ta, ta lại còn có một mặt thân phận là vị hôn phu của Vô Song, về tình về lý đều sẽ phải tới. Thế rồi hắn liền sai người đứng ở phụ cận cổng lớn, chờ chúng ta đến liền cản quấy. Theo tư liệu hắn tra được ta là cái phế vật vô năng, vì vậy hắn còn sai người nhục mạ ta, để cho ta chủ động mất kiểm chế mà tấn công người, sau đó người liền danh chính ngôn thuận đánh cho ta nửa tàn. Hắn từ đó cũng có một cái lý do gượng gạo để chen ép Vô Song, lại thêm với sự liên thủ của Tam cô người, hoàn toàn chiếm đoạt quyền thừa kế của nàng... cùng Hàn Nguyệt... Ta nói nhưng chính xác?"

Diệp Phàm này giờ lẳng lặng đứng một bên nhìn Cung Thành, bất chợt lên tiếng.

Hắn một đời trước chỉ thấy Cung Ngọc cùng Tô Hàn đợi sau khi Cung Thiên Vũ chết liền tìm cách đoạt nốt phần tài sản thừa kế của Cung Vô Song, cũng không từng nghĩ sâu xa thêm.

Thế nhưng một màn trước mặt, lại thêm với việc Cung Khải trước đó gọi điện báo tin, làm hắn lập tức nhìn ra một bức tranh kế hoạch đơn giản nhưng hoàn mỹ.

Nói vậy, Cung Thiên Vũ bệnh tình bỗng nhiên biến nặng, Cung Khải cũng không thoát khỏi quan hệ.

Còn một chút, hắn vẫn chưa nhìn thấu, đó là kẻ đứng sau màn việc sát thủ Chạng Vạng đến ám sát hồi hóm cùng với Độc Lão Quái hạ độc muốn Cung Vô Song chết đi.

Hắn đã lục soát hồn Độc Lão Quái trước đó, thế nhưng chỉ đến được một mẩu tin tức hữu dụng, đó là cô chủ tới từ một nơi thần bí, nơi mà theo như Độc Lão Quái biết đến, đó là Tông Sư đi đây đó, Đại Tông Sư nhiều như chó chạy trên đường, Thiên Sư mới miễn cưỡng gọi là cao thủ.

Xem ra, tu võ giới trên Địa Cầu cũng không xuống dốc như Mạc Kinh Thiên nói chuyện sao!

...

Cung Thành nghe được Diệp Phàm nói chuyện, ánh mắt co rút, tim đập hẫng nhịp một cái!

Tên này, đến cùng là ai? Tại sao đối với kế hoạch của phụ thân hắn lại rõ ràng như vậy?

Hắn có chút chột dạ, thế nhưng nghĩ tới mệnh lệnh Cung Khải dặn dò, vẫn căng da đầu, nói chuyện:

"Người nói cái gì ta không hiểu! Đứng ở đây hồ ngôn loạn ngữ!"

Nói tới đây, hắn nhớ tới Diệp Phàm vóc người mảnh khảnh thế kia, hắn là không luyện tập qua võ.

Lập tức tự tin bạo lều quay về với hắn, Cung Thành đôi tay ôm ngực, nhìn Diệp Phàm cười kinh bỉ, nói:

"Một câu, tiểu tử ngươi chọn đi! Hoặc từ đây lăn ra ngoài, hoặc để ta đá ngươi lăn ra ngoài!"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha

Cung Thành, dòng chính Cung gia, Cung Khải nhi tử.

Năm đó Cung Thiên Vũ có được ba người con, hai nam cùng một nữ, phân biệt là Cung Khải, Cung Vãn Thiên cùng Cung Ngọc.

Trong ba đứa con của mình, Cung Thiên Vũ thương yêu nhất là đứa thứ hai, Cung Vãn Thiên, cũng là phụ thân của Cung Vô Song.

Do vậy, khi tuổi đã xuống núi, cảm giác mình không còn đủ sức lực để bận tâm quá nhiều tới Cung gia, Cung Thiên Vũ truyền ngôi gia chủ cho Cung Vãn Thiên.

Cung Vãn Thiên sau khi lên ngôi gia chủ, dưới sự kiểm soát của hắn, bên cạnh lại có vị thế từ tài sắc như yêu hỗ trợ, khiến cho Cung gia phát lên như điều gặp gió.

Cung gia vào ngày đó có thể nói là chân chính đỉnh cấp gia tộc, cho dù có ném tới thủ đô Thăng Long cũng có thể xếp hạng trước năm.

Thế rồi, cách đây 14 năm, Cung gia liền xảy ra biến cố.

Cụ thể biến cố ra sao, Cung gia cũng chỉ có vài nhân vật cao tầng rõ ràng.

Thế nhưng tất cả mọi người đều biết, sau biến cố đó, vị thế từ của Cung gia gia chủ đương thời từ vong.

Cũng từ đó, Cung Vãn Thiên suy sụp, không buồn quản lý gia tộc, chôn mình trong phòng, rượu chè say tí bì từ ngày này qua ngày khác.

Cung gia từ một gia tộc đỉnh cấp rơi xuống chỉ còn có thể xưng bá trong thành phố Nam Phong, mà đó là phải chia sẻ cũng hai gia tộc khác là Quý gia cùng Âu Dương gia.

Cung Khải cùng Cung Ngọc hai nhà liên tiếp nhiều năm qua vẫn luôn không phục Cung Vãn Thiên, trong tối ngoài sáng không thiếu động tay chân.

Tranh thủ cơ hội Cung Vãn Thiên suy sụp, hai người liền cấu kết với nhau xin Cung Thiên Vũ bãi miễn chức vị gia chủ của người trước, chỉ là Cung Thiên Vũ vẫn mãi không đồng ý.

Hắn vốn đã lui mình, cuối cùng sau biến cố lúc đó đã không thể không tận mình lại đi lên quản lý Cung gia, thẳng cho tới tận ngày hôm nay.

Lần này Cung Thiên Vũ tạo ngộ truyện dữ, khoan hãy nói có phải là hành động nhân vi, đối với Cung Khải cùng Cung Ngọc bọn người mà nói, là một cơ hội tốt không thể tốt hơn.

Cung gia lão gia tử bệnh đến đột ngột, vẫn chưa viết ra di chúc.

Thế nên, một khi Cung lão gia tử mất, tài sản cùng quyền thế trong Cung gia phân chia như thế nào còn không do bọn họ định đoạt.

Pháp luật đương thời ảnh hưởng tới nhưng thành phần quyền quý trong xã hội cũng liền không giống với người thường.

Nếu chỉ là những vấn đề không ảnh hưởng nội bộ như phân chia tài sản, bọn họ không cần thiết tuân theo pháp luật an bài.

Trừ khi Cung Thiên Vũ đã lập di chúc từ trước, nếu là như vậy, Cung Khải cùng Cung Ngọc cũng chỉ có thể làm những cái hảo công dân.

Chính vì vậy, hiện tại bọn họ đương nhiên sẽ ước gì Cung Thiên Vũ chết sớm, nếu không để hắn tỉnh lại một lần nữa, không khéo sẽ lấy sức tàn lập ra cái di chúc, vậy công sức bọn họ liền thành công đã trắng.

Đến nỗi vì sao phải chặn Cung Vô Song tỷ muội ở ngoài cổng, rất đơn giản.

Cung Khải và Cung Ngọc từ đầu cấu kết với nhau đã phân chia tốt, quyền gia chủ để Cung Khải cầm, Cung Ngọc chỉ cần tài sản cùng tiền tài mà thôi.

Đến nỗi Cung Vãn Thiên, bọn họ liền không đề cập tới, cũng mưu tính loại bỏ hay tỷ muội Cung Vô Song ở bên ngoài.

Chỉ là Cung Vãn Thiên đã là cái sâu rượu, Cung Hàn Nguyệt tạm thời du học ở nước ngoài không tính... vậy nhưng Cung Vô Song lại không dễ đối phó.

Nàng hiện tại trên thực tế chẳng khác Thiên Vũ tập đoàn, tương đương với có thể vận dụng một phần ba tài sản Cung gia, mà bản thân nàng nắm trong tay 40% cổ phần của tập đoàn, ý nghĩa có một phần tám tài sản Cung gia là đồ trong túi của nàng (cái này hẳn được nghe từ Cung Ngọc).

Bản thân nàng trí tuệ thừa hưởng từ mẫu thân mình, cũng cực kỳ yêu nghiệt, vì vậy Cung Khải cảm giác cần thiết phải loại bỏ nàng, không những bởi vì số tiền trong tay nàng có, mà còn vì hẳn sợ nàng cũng sẽ có tham vọng nhằm lấy chiếc ghế gia chủ.

Dự tính lúc đầu của hai người là sử dụng nàng để thực hiện một vụ hôn nhân chính trị, ôm lấy cánh đuôi của gia tộc lớn hơn nào đó, tựa như trước mắt Quý gia đang có xu hướng phát triển không ngừng chẳng hạn.

Chỉ là vài hôm trước, Cung Ngọc tức giận tím mặt về tới Cung gia báo tin cho Cung Khải, rằng Cung Vô Song hiện tại đã có một cái nam nhân, hư thật chính là vị hôn phu mà Cung Thiên Vũ lập ra từ hồi còn nhỏ cho nàng.

Tà hồ là, nam nhân này thân phận bí ẩn thế nào mà Quý gia cũng có vẻ sợ hãi.

Có một việc nàng không biết, đó là hiện giờ ngoại trừ cổ phần trong tay nàng cùng Tô Hàn là không nắm lấy, còn lại toàn bộ hơn 90% cổ phần một mình Cung Vô Song cầm giữ.

Chỉ là như vậy thôi, Cung Khải đã thăm hỏi không tốt, tự thân cho người đi kiểm tra lai lịch người này.

Tới lúc tìm được, hẳn thờ phào một hồi, ra là cái đã tiểu tử không quyền không thế.

Cung Khải người này có chút tâm trí, thế nhưng làm người kiêu ngạo, hẳn chỉ tin vào những gì mình điều tra, vì vậy lập tức coi nhẹ lời kể của Cung Ngọc về việc Diệp Phàm có thể làm cho Quý gia cúi đầu.

Trong lòng hẳn, trước giờ vẫn luôn nghĩ mọi mọi mình ngu ngốc cùng hồ nháo, không làm được chuyện chính sự.

Đương nhiên, hẳn thấy thế cũng mừng, nếu không hẳn sẽ không thể có được vị trí gia chủ một nhẹ nhàng sau khi Cung Thiên Vũ mất.

Dù sao, trước mắt xem ra phải dùng kế hoạch khác để đối phó với Cung Vô Song.

Sau một hồi suy tính, cuối cùng hẳn lập ra được kế hoạch đúng như ở phía trước Diệp Phàm nói trắng ra với Cung Thành.

Về mặt làm sao để hai người cùng đến, nếu không phải Cung Thiên Vũ hôm nay bệnh tình chuyển biến xấu, hẳn cũng sẽ lấy danh nghĩa là gia tộc tụ hội để mời.

Chỉ cần để mọi người thấy được Diệp Phàm vô năng, từ đó hẳn có quyền nghi ngờ cùng chèn ép Cung Vô Song.

Kể đến là một loạt minh tranh ám đấu, để yêu cầu nàng giao ra cổ quyền, hơn một bước là khiến nàng không thể không từ bỏ quyền thừa hưởng tài sản từ Cung gia.

Còn có một điều làm hẳn hơi lo lắng, đó là theo như hẳn tìm được, gia gia của Diệp Phàm chính là kẻ thần bí có y thuật cao minh hồi xưa đã cứu Cung Thiên Vũ một mạng.

Hẳn không dám khẳng định, rốt cục Diệp Phàm có được năng lực giống như gia gia của hẳn hay không?

Bất luận Diệp Phàm có năng lực cứu lão gia tử hay không, chỉ cần không cho hẳn đi vào, không cho hẳn có cơ hội cứu trị, không thể nghi ngờ là an toàn nhất!

...

"Cung Thành, ngươi không cần tự làm mình mất mặt ở đây"

Cung Hàn Nguyệt cười ngầm ngầm mà nhìn Cung Thành.

Nàng vẫn trụ lấy một bên tay của Diệp Phàm, cực kỳ thân mật mà dán vào người hẳn.

"Tỷ phu năng lực không phải ngươi có thể so sánh, ngươi cho rằng bằng chút công phu mèo quào của ngươi là có thể năng lại hẳn sao. Ta khuyên ngươi một câu, đừng đứng tại đây rước nhục vào thân, rãnh chỗ nào liền rút qua chỗ ấy đi"

"Cung Hàn Nguyệt, đó là thái độ của ngươi nói chuyện với bậc huynh trưởng hay sao?"

Cung Thành giận tím mặt, ánh mắt nhìn Diệp Phàm đã mang theo một mạt sát khí.

"Ngươi đứng tại đây người lừa ta gạt, ta rõ ràng Diệp Phàm trước đây hai tuần vẫn là cái công nhân đi dọn gạch đi? Nếu là một cái cao thủ, dùng năng lực của hẳn còn không có tiền hay sao? Cần gì phải đi làm công vất vả như vậy?"

Tuy cảm thấy Diệp Phàm vừa rồi trắng trợn nói xuyên qua kế hoạch của phụ thân hắn có chút tà hồ, thế nhưng Cung Thành nhìn qua Diệp Phàm, thế nào cũng chỉ thấy một cái thiếu niên trời gả không chặt.

Lại nói, một cái tiểu tử nghèo đi làm công còn không đủ ăn mặc, kiếm đâu ra tiền để đi tập võ?

"Không cần nhiều lời nữa"

Cung Thành không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, khiêu khích nhìn Diệp Phàm.

"Ta gần nhất mới thăng cấp Karate lên đai đen tam đẳng, cũng muốn thỉnh giáo xem vị muội phu này công phu có bao nhiêu thâm!"

Diệp Phàm trực tiếp lờ đi Cung Thành, vươn hai ngón tay ra búng lấy cái trán nhỏ của Cung Hàn Nguyệt.

"Tiểu ma nữ, thiếu gây thù chuốc oán cho ta."

Hắn làm sao không nhìn ra được, Cung Hàn Nguyệt là muốn mượn tay hắn trừng trị Cung Thành ban nãy có cái nhìn khinh nhờn nàng.

Nàng biết rõ Cung Thành tham lam cơ thể nàng, vì vậy ôm lấy cánh tay của Diệp Phàm, kích thích tâm lòng ghen tị của Cung Thành, để hắn ra tay là sát chiêu.

Từ đó, Diệp Phàm có đánh tàn hắn cũng chỉ có thể coi là hành động tự vệ, không ai có thể nói gì.

Cung Hàn Nguyệt ôm trán, ủy khuất nhìn Diệp Phàm, điềm điềm đáng yêu.

"Tỷ phu, ta chỉ là nói sự thật sao?"

Cung Vô Song từ phía sau nhìn thấy một màn vừa rồi, lông mày khẽ nhíu, có chút suy tư...

"Đi tìm chết!"

Chính xác như đã nói, Cung Thành nhìn thấy Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt thân mật thế kia, lòng ghen tị bùng nổ.

Hắn hét lớn, một quyền vung ra.

Chỉ là hắn đến tay còn không kịp giơ, Diệp Phàm đã ném ra hai cây kim châm, mỗi cây đều mang theo một đạo tiên khí.

Hai cây kim châm phân biệt rơi vào ấn đường cùng giữa cổ họng của Cung Thành, làm hắn đau đớn kêu lên, lùi lại một bước.

"Người... người vừa làm cái gì?"

Hắn sợ hãi sờ lên cổ họng cùng trán của mình, thấy được hai cây kim châm đang cắm chặt, sợ hãi mở miệng.

"Nể tình người mang trong mình Cung gia huyết, ta tha cho người một cái mạng"

Diệp Phàm nhàn nhạt nói.

Không đợi Cung Thành thở ra một hơi, hắn lại tiếp tục.

"Bất quá tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Ta lấy danh nghĩa Diệp Trường Sinh tuyên bố, tước bỏ giác mạc cùng thanh quản của người. Từ giờ phút này người không thể thấy, cũng không thể nói chuyện"

Thanh âm của Diệp Phàm leng keng hữu lực, không dung người phản đối.

Cung Thành không tin tà, rút ra hai cây kim châm trên người mình, lại không thấy bản thân có biến đổi gì, cuống tiểu

"..."

Bất quá lập tức, ngay khi hắn vừa định mở miệng nói hai từ "xâm ngôn", liền nhận ra thanh âm của mình không thể thoát ra ngoài.

Kế tiếp, tầm nhìn của hắn biến thành một mảnh đen kịt, không còn chút ánh sáng.

...

Diệp Phàm bốn người thoát khỏi Cung Thành, hướng tới căn phòng phía đông Cung Thiên Vũ đang nằm tiến tới.

Cung Vô Song quay qua đằng sau, nhìn thấy được Cung Thành đang hoảng loạn quờ quạng tay mà há to mồm, hiển nhiên là gào thét, chỉ là không có thanh âm ra mà thôi.

"Người nói đều là thật?"

Nàng đối với Diệp Phàm hỏi.

"Là!" - Diệp Phàm gật đầu khẳng định - "Lão bà người không nữ?"

Cung Vô Song nhẹ nhàng lắc đầu.

Nàng đối với Cung Thành không có chút tình cảm đang nói, sẽ không vì hấn mà cầu tình.

Hơn nữa, hấn vừa mở miệng châm chọc cùng xỉ nhục Diệp Phàm, nàng hiện tại mà vì hấn cầu tình, liền ngang với việc âm thầm nhận đồng những gì hấn nói.

Cung Vô Song không biết là, Diệp Phàm phé đi khả năng nhìn cùng nói của Cung Thành, đảo cũng không phải do hấn xúc phạm gì đến Diệp Phàm.

Trong mắt Diệp Phàm, một con voi chảnh nhẽ còn cần tức giận vì một con kiến cố gắng đốt nó một phát sao?

Dẫm chết một phát đó là!

Diệp Phàm trừng phạt như vậy, là vì những Cung Thành kiếp trước không thiếu nhục mạ cùng khinh nhờn Cung Vô Song, cũng vì cái nhìn vừa rồi của hấn đối với Cung Hàn Nguyệt.

Không đương trường giết chết hấn, chỉ là nể tình Cung Thiên Vũ mà thôi.

Bất quá Cung Thành hiện tại là cái phế nhân, mắt không thấy miệng không thể nói, cùng người chết không sai biệt lắm.

"Diệp Trường Sinh là ai?"

Diệp Vân Phi vẫn luôn yên lặng, đến lúc này mới mở miệng nói chuyện.

"Một cái danh thể nhân gọi ta mà thôi" - Diệp Phàm cười đáp.

...

Một đường tiến vào, không còn ai khác ngăn cản đoàn người của Diệp Phàm, căn bản bọn họ đa số đều là hạ nhân, nhìn thấy Cung gia nhị vị tiểu thư đều ở, sẽ không dám giống như Cung Thành tiến lên xằng bậy.

Chả mấy chốc, bốn người tới nơi.

Đúng lúc này, phía bên trong, có tiếng hô lớn.

"Lão gia tử tình huống có chuyển biến"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Mệnh hấn muốn cứu, Diêm Vương cũng không dám thu!

Cung Vô Song lãnh dung hiện lên một tia hoảng hốt, vội vã đẩy cửa tiến vào.

Cánh cửa vừa được mở ra, sộc thẳng vào mũi bốn người là mùi thuốc sát trùng nồng đậm.

Trong phòng, đèn đóm sáng choang, hàng loạt những kệ cùng giá đầy chất chồng những thuốc là thuốc, đủ các màu sắc, mùi vị, chủng loại.

Chính giữa phòng, hơn chục người mặc áo choàng trắng, trên cổ lung lảng khẩu trang y tế đang ngồi quanh một chiếc bàn tròn lớn, người một câu ta một câu, giống như đang thảo luận cái gì đó.

Trên vách tường hai phía trái phải còn có hai màn máy chiếu đang được bật, trên tường hiện lên một loạt số liệu cùng hình ảnh khác nhau, phía trên hiển thị ra cái tên Cung Thiên Vũ.

Làm Cung Vô Song ngoài ý muốn đó là, trong số những người này, nàng nhìn ra vài gương mặt danh giá trong ngành y học, vẫn thường xuất hiện trên truyền hình.

Có vài người, thậm chí không phải là người ở Nam Phong, mà là từ nơi lân cận mà tới đây.

Xem ra, các vị thúc bá vì để chữa bệnh cho gia gia nàng vẫn rất dụng tâm sao?

Diệp Phàm cũng thấy một màn này, âm thầm cười lạnh.

Không trách kiếp trước không ai từng nghĩ tới cái chết của Cung lão gia tử có chút gì liên quan tới nhân vị.

Nhìn cảnh một đàn bác sĩ danh tiếng chụm đầu với nhau, nếu không phải đã từng thấy qua, hẳn ngay cả hắn cũng sẽ nghĩ tới đi?

Lúc này, nghe được thông báo của y tá, một vài vị bác sĩ nhanh chóng đứng lên, lao vào phòng phía trong, nơi Cung Thiên Vũ đang nằm điều trị.

Cung Vô Song thấy vậy, lập tức nổi gót tiến vào.

"Ngươi là ai? Làm sao dám tự tiện tiến vào?" - một cái y tá đứng trước cửa phòng vươn tay ra chặn lấy nàng.

"Bệnh nhân là ta gia gia" - Cung Vô Song kiên nhẫn giải thích - "Ta muốn vào thăm hắn"

Y tá về mặt nghi hoặc:

"Ta chưa thấy ngươi bao giờ... Trước khi ngươi có thể vào, ta cần phải hỏi thăm Cung tiên sinh đã..."

Vị y tá này thái độ thực thành khẩn, Cung Vô Song cũng biết người ta cũng chỉ đang làm tròn trách của mình. Do vậy tuy cực độ nóng lòng nhưng nàng vẫn đành phải gạt đầu một cái.

"Làm phiền ngươi nhanh một chút"

Y tá rút rè gạt đầu, nhanh chóng hướng bên ngoài chạy đi.

"Diệp Thần Y? Cung tiểu thư?"

Một thanh âm già nua quen thuộc đột ngột vang lên, Diệp Phàm cùng tam nữ không hẹn mà cùng quay lại.

"Mạc lão" - Cung Vô Song giọng nói có chút ngạc nhiên - "Làm sao ngài lại có mặt tại đây?"

Người vừa gọi nàng cùng Diệp Phàm chính là Mạc Kinh Thiên Mạc Thần Y, người mà mới hồi hôm còn nàng còn cùng ngồi ăn trưa.

Mạc Kinh Thiên cười hiền lành, chỉ quanh phòng.

"Ta tới đây để chữa bệnh cho Cung lão gia tử"

Nói đến đây, Mạc Kinh Thiên tâm trạng có chút không xong.

"Ta cùng hắn cũng có một điểm giao tình, ngày trước vẫn là cùng chung cái chiến trường đâu! Chỉ không nghĩ thoáng một chút hắn đã một chân xuống đất, mà ta cũng già rồi. Thời gian quả thật không tha một ai"

Cung Vô Song giật mình, nàng chưa bao giờ nghe gia gia mình nói tới việc hắn quen Mạc Kinh Thiên.

"Ngược lại là các ngươi, tại sao lại ở đây?"

Ánh mắt của hắn đảo qua bốn người, trong ánh mắt có chút kinh ngạc.

Thay đổi một lần gặp mặt, hắn phát hiện ra bên cạnh người Diệp Phàm lại nhiều hơn một cái mỹ nữ, lần này lại là mỹ nữ phương Tây.

Cái này Diệp Thần Y, cái gì cũng hảo, tuổi trẻ, chiến lược Tông Sư, một tay y thuật đến hắn còn phải thần phục... Chỉ là có vẻ như có chút phong lưu a, mới đây đã có bốn cái thiếu nữ xung quanh hắn, mỗi cái đều xinh đẹp phong hoa tuyệt đại.

Bằng ánh mắt già dặn của mình, Mạc Kinh Thiên đương nhiên nhìn ra mối quan hệ giữa bọn họ có chút mập mờ, không chỉ đơn giản là bằng hữu cái loại này...

Rốt cục đây cũng là chuyện của lớp trẻ, hắn cũng chỉ ngậm thôi, sẽ không nói ra ngoài miệng.

"Cung lão gia tử chính là ta gia gia" - Cung Vô Song lễ phép đáp lời - "Mạc lão, ngài nói xem, tình trạng của gia gia ta hiện tại ra sao?"

Lời nói của nàng chứa đầy lo lắng cùng bất an.

"Là thế này..."

Mạc Kinh Thiên lộ ra một tia hiểu rõ, Cung Vô Song, Cung Thiên Vũ... đều là họ Cung, hẳn lẽ ra nên liên hệ đến từ phía trước đó.

"Cung lão gia từ trước giờ vẫn luôn có dấu hiệu tim bị suy yếu, đây là di chứng hậu chiến tranh. Đường mạch máu quanh tim hẳn lần lượt vì một lý do nào đó bị hoại tử nặng nề, không còn công năng truyền tải máu nữa. Vì vậy, để cung cấp đủ máu đi nuôi cơ thể, trái tim của Cung lão gia từ phải đập nhiều hơn người bình thường một lần rưỡi, vẫn còn có xu hướng tăng lên. Dù thế, lượng máu đi nuôi cơ thể càng ngày càng cực kỳ ít ỏi, lúc nào cũng có thể cạn kiệt..."

Mạc Kinh Thiên chỉ cần diễn tả như vậy là đủ để thấy bệnh tình của Cung Thiên Vũ nguy kịch tới mức nào.

Không đủ máu đi nuôi cơ thể, cả người luôn ở trong trạng thái yếu ớt bệnh tật, vậy mà tim còn phải đập nhanh hơn người khác một lần rưỡi, nghĩa là tầm 95-100 nhịp một phút, ngang với một cái thanh niên trai tráng vừa vận động nặng xong.

Một cơ thể tuổi già đang yếu đi, vậy mà quả tim vẫn phải đập một cách kiệt lực như vậy...

Đây nào chỉ là nguy hiểm, căn bản là đang rút ngắn sinh mạng của hắn chỉ còn sáu thành của người khác có được hay không?

Đừng nói đến quá trình hoại tử của mạch máu vẫn luôn xảy ra.

"... Nói thật, Cung lão gia từ có thể gắng gượng đến tận ngày hôm nay, ta cực kỳ bội phục" - Mạc Kinh Thiên cảm thán.

Trầm ngâm một lát, hắn lại nói tiếp:

"Sáng hôm nay, Cung lão gia từ không biết vì sao lại lên một cơn co thắt tim đột ngột, từ lúc đấy vẫn luôn ngắt đi, điện tâm đồ báo hiệu cực kỳ không ổn định, mà vấn đề ở chỗ tim lão gia từ đập hơn 120 nhịp một phút... Ta sợ cơ thể hắn lúc này có chút ăn không tiêu... Thử ta bắt lực, tới tận bây giờ ta cùng nhóm bác sĩ vẫn chưa tìm ra được giải pháp nào"

Đến đây, Mạc Kinh Thiên không nói thêm nữa. Hắn không cần thiết, ý tứ của hắn đã thực rõ ràng...

"Diệp Phàm..."

Cung Vô Song nghe xong, sắc mặt tái nhợt, khẽ nắm lấy bàn tay của nam nhân, giật giật.

Mạc Kinh Thiên lúc này cũng chợt nhớ ra, hắn không được, không đồng nghĩa với việc thiếu niên trước mặt hắn không được a!

Tuy mới chỉ chứng kiến Diệp Phàm ra tay một lần, thế nhưng chỉ từ một tay hạ châm xuất thuần nhập hóa của Diệp Phàm thôi, Mạc Kinh Thiên đối với hắn đã phục sát đất.

Ánh mắt nhìn người của hắn vẫn luôn thực hảo, hắn chắc chắn rằng Diệp Phàm để lộ ra lần trước mới chỉ là một góc băng sơn của hắn mà thôi.

Mạc Kinh Thiên cảm giác được, có lẽ Diệp Phàm sẽ đem lại cho hắn kinh hi.

"Diệp Thần Y, thử cho lão phu già cả hồ đồ... Không biết người có thể ra tay cứu trị Cung lão?"

Hắn là một con cáo già, đương nhiên sẽ không đặt câu hỏi "có khả năng không?", hỏi như vậy chỉ khiến Diệp Phàm cảm giác năng lực của mình bị nghi ngờ, sẽ khó chịu.

Hắn thay bằng một câu hỏi "có ra tay hay không?", coi như ngầm thừa nhận Diệp Phàm có khả năng chữa khỏi Cung lão, cũng cho người sau đủ tôn trọng.

Bản chất ý định của hai câu hỏi cũng không khác nhau quá nhiều, rốt cục từ câu trả lời nhận được liền có thể biết Diệp Phàm có năng lực cứu trị Cung Thiên Vũ hay không.

Thế nhưng nói đến thái độ, liền khác nhau một trời một vực.

Diệp Phàm có tâm trí cùng nhãn lực của một cái lão quái vật, đương nhiên trong chớp mắt liền có thể nhận ra được cách nghĩ của Mạc Kinh Thiên, bất quá hắn cũng không phản cảm với chút tiểu tính toán ấy.

Nói cho cùng, không có hắn nói đi chăng nữa, Cung Vô Song đã mở lời, Diệp Phàm liền không thể chối từ.

"Chữa đương nhiên phải chữa, bất quá cần thiết xem trạng thái của lão gia từ trước, sau đó mới có thể nói chuyện tiếp"

Diệp Phàm nhàn nhạt đối với Mạc Kinh Thiên bảo.

Thái độ cẩn thận của hắn không kiêu căng không siểm nịnh như vậy, lại khiến Mạc Kinh Thiên càng thêm có tin tưởng vào chính phán đoán của bản thân,

thiếu niên này chỉ sợ có nắm chắc chữa bệnh cho Cung Thiên Vũ.

Trong tình huống chưa tận mắt nhìn thấy người bệnh, không một cái hợp cách bác sĩ nào dám cưỡng ngôn có thể chữa trị.

Đó không gọi là tự tin, mà gọi là kiêu ngạo cùng ngu xuẩn.

Mà Diệp Phàm hiển nhiên vừa chứng minh mình không phải người sau giống các thiếu niên khác, có tí tài năng liền cái mũi ngẩng lên trời, chết lúc nào không biết.

Mạc Kinh Thiên không biết là, cũng không phải Diệp Phàm quan tâm đến cái gì cưỡng ngôn hay không... Trên thực tế, hắn có đến chín thành chín có thể đem Cung Thiên Vũ chữa cái thất thất bát bát, có rơi vào không thành một còn lại hắn cũng có cách giải quyết; chỉ là, xuất phát từ tâm tư kín đáo, hắn luôn luôn sẽ để lại cho mình một đường lui.

"Vậy không thể chậm trễ nữa, ta liền đưa các người vào trong phòng điều trị"

Năm người lấy Mạc Kinh Thiên dẫn đầu, tiến vào gian trong.

Tất cả y tá ở đây đều nhận thức Mạc Thần Y, do vậy năm người lần này tiến vào liền không bị ai khác ngăn cản.

...

Cung Thiên Vũ lẳng lẳng nằm ở nơi đó, hai mắt nhắm nghiền, phảng phất giống như ngủ say, nguyên bản khuôn mặt đã hốc hác, nay lại càng thêm lõm vào trong, chỉ còn da bọc xương.

Trên người hắn bao trùm một tầng chăn mỏng mây trắng, khắp nơi từng ống dây nối thân thể của hắn với các loại dụng cụ chữa bệnh...

Mạc Kinh Thiên, Diệp Vân Phi, Diệp Phàm, Cung Vô Song, Cung Hàn Nguyệt năm người, sóng vai đứng trước lớp kính pha lê, nhìn về phía trong, nơi Cung Thiên Vũ đang nằm, mỗi người một thần sắc khác nhau.

Mạc Kinh Thiên là lo lắng cùng ngưng trọng.

Diệp Vân Phi thì nhiều phần là tò mò, nàng muốn biết đũa đệ đệ từ trên trời rơi xuống này có bao nhiêu năng lực.

Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Phàm thần sắc đạm nhiên, đảo không phải do hai người nhìn sinh lão bệnh tử đã nhiều thành quen, mà do cả hai đều biết Cung Thiên Vũ đến cuối cùng sẽ không có việc gì.

"Làm ta vào đi thôi!" - Diệp Phàm lên tiếng.

Hắn nhìn thoáng qua Cung Vô Song, thấy nữ nhân lãnh dung đi đâu hết, thay vào đó là vẻ mặt lo lắng, bắt lực cùng mờ mịt.

Nhìn nàng như vậy, hắn có một loại mạc danh đau lòng.

Đây vẫn là lần thứ hai hắn nhìn thấy nàng giống như thế này.

Lần đầu tiên là cách đây 90 vạn năm.

Cũng cùng một tình huống tương tự.

Lúc đó hắn bắt lực.

Ngoài nhìn ra, cái gì hắn cũng không làm được.

Thế nhưng bây giờ thì khác.

Mệnh hắn muốn cứu, Diêm Vương cũng không dám thu!

(Chương xong)

Tái bút: Xin lỗi, mất mạng, do vậy không thể đăng đúng giờ

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Tử khí!

Cung gia phủ đệ.

Nơi Cung Thiên Vũ được an bài để điều trị là một khu kiến trúc đơn tầng phía đông, được đặc biệt thiết kế thuận tiện cho việc theo dõi cùng khám bệnh của các bác sĩ cùng y tá.

Khu kiến trúc này chia làm hai gian, phân biệt là gian ngoài cùng gian trong.

Gian ngoài chia là hai khu vực chính.

Một là khu hội thảo cùng thí nghiệm thuốc men, cũng chính là nơi ban nãy Diệp Phàm bốn người tiến vào.

Hai là khu nghỉ ngơi cho các bác sĩ và y tá.

Kể đến là gian trong, cũng chia ra làm hai.

Một căn phòng là phòng bệnh cho Cung Thiên Vũ, phòng còn lại chính là phòng để các bác sĩ quan sát cùng ghi lại số liệu về tình hình của hân.

Các gian phòng trong tòa nhà không phải được xây dựng trực tiếp thông nhau, mà đều phải qua một cái hành lang dài rộng để đi từ phòng này qua phòng khác.

Lúc này, Mạc Kinh Thiên cùng Diệp Phàm bốn người, chính là đang đứng trên dọc hành lang, thông qua cửa sổ làm bằng kính pha lê, để nhìn vào trong.

"Chúng ta vào thôi" - Mạc Kinh Thiên hướng Diệp Phàm nói.

Sau đó, hân liền vẫy một cái nữ y tá:

"Không cho bất luận một ai khác tiến vào"

Hân biết rõ, vừa rồi đã có một vài bác sĩ trước hết đi vào trong này, thế nhưng lại không thấy xuất hiện trong phòng bệnh của Cung Thiên Vũ, khẳng định là đang ở quan sát thất kiểm tra số liệu.

Đối với mấy cái bác sĩ này, Mạc Kinh Thiên trong lòng mang phản cảm.

Rõ ràng khi người bệnh có chuyển biến, điều đầu tiên một bác sĩ có y đức cần phải làm là nhanh chóng tự tay kiểm tra một lượt toàn bộ cơ thể bệnh nhân, từ nhịp tim, nhiệt độ, độ co giật của các cơ,...

Nói chung là, nơi bác sĩ cần có mặt không phải là quan sát thất, mà là trong phòng bệnh của Cung Thiên Vũ.

Mạc Kinh Thiên trong lòng rõ ràng, bệnh trạng của Cung Thiên Vũ lúc này trong mắt mọi người ở đây đã là cử tử nhất sinh, nếu không nói là thập tử vô sinh.

Vì vậy, rất nhiều bác sĩ sinh ra lòng thoái ý, muốn trốn tránh trách nhiệm.

Bọn họ minh bạch rằng, nếu Cung Thiên Vũ không thể qua khỏi, bọn họ ít nhiều sẽ bị ảnh hưởng, mà cũng không ai có thể đoán trước được phản ứng của Cung gia sẽ là gì.

Bất quá, bọn họ lại không dám trốn, cuối cùng đánh chơi trò đánh lộn con đen, chính là như bây giờ, giả vờ tiến vào gian trong, rồi nhốt mình tại quan sát thất.

Nếu bệnh tình của Cung Thiên Vũ chuyển biến xấu đi, bọn họ liền vô sỉ mặt dày nói rằng mình không động gì vào lão gia tử, không có một chút liên quan.

Nếu bệnh tình của Cung Thiên Vũ trở nên tốt đẹp, bọn họ sẽ không ngần ngại mà tranh công, tuyên bố mình tiến vào khám xét cho lão gia tử đầu tiên.

Loại người này, không có chút y đức cùng điểm mấu chốt đáng nói, trong đầu tất cả là danh dự cùng mặt mũi.

Chính vì thế, Mạc Kinh Thiên mới phân phó y tá không cho bọn họ tiến vào, một đám con sâu làm rầu nồi canh, khẳng định không giúp được gì, chỉ khiến cục diện thêm khó khống chế.

Dạng người đặt danh dự cùng mặt mũi lên đầu, khi nhìn thấy Diệp Phàm tham dự trong phòng bệnh, khẳng định sẽ không nhịn được lên mặt dạy đời một phen, chả cần lý do gì, chỉ vì chứng minh mình tài năng cùng thượng đẳng, nhất là được một phen Diệp Phàm tuổi trẻ như vậy.

Cái này Mạc Kinh Thiên cơ hồ không nghi ngờ, bởi đến bản thân hân lần trước còn nhìn lầm.

Thế nên, hân sợ, ngộ nhờ Diệp Phàm bị chọc giận phát áo mà bỏ đi, vậy coi như một tia hy vọng của Cung lão gia tử cũng liền bị chặt đứt nốt.

Tuy có một tầng quan hệ với Cung Vô Song tại đây, hẳn sẽ không đi tới mức không cứu vãn được, thế nhưng tốt nhất vẫn là không để rơi vào tình cảnh ấy.

...

Nữ y tá dù không hiểu vì cái gì, thế nhưng do dự một thoáng liền gật đầu rồi.

Nàng tuy có nghi vấn, bất quá nàng cũng minh bạch công việc của mình chỉ cần vâng lệnh là đủ rồi, tò mò hại chết mèo.

Mạc Kinh Thiên chủ động mở cửa phòng bệnh, để Diệp Phàm trước một bước tiến vào.

Diệp Phàm ánh mắt hơi đảo qua người trước một cái, có chút ý vị thâm trường, bất quá cũng không khách sáo mà tiến vào trước, một đường tới trước giường bệnh của Cung Thiên Vũ.

Hắn cúi xuống, cẩn thận vạch mí mắt dưới của lão gia tử, tỉ mỉ quan sát.

Tiếp đến, là miệng, rồi da vùng ngực, vùng cánh tay, gan bàn chân,...

Cuối cùng, hắn vươn hai ngón tay ra, bắt lấy cổ tay của Cung lão gia tử.

Từ bề ngoài nhìn vào, hẳn trông như đơn giản là bắt mạch

Chỉ có chính Diệp Phàm tự trong lòng hiểu rõ, hắn đang sử dụng tiên lực cùng thần thức điều tra cụ thể bệnh tình của Cung lão gia tử.

"Cần phải nhanh chóng đột phá tới Ngưng Khí Cảnh, sau đó tu luyện một môn nhãn thuật, cứ như vậy tra xét tình hình bên trong cơ thể người khác liền không cần phức tạp như thế này" - Diệp Phàm nghĩ thầm.

Sử dụng thần thức cùng tiên lực để kiểm tra cơ thể, cũng không chính xác là nội coi, trong rất nhiều trường hợp sẽ không nhìn ra hư thực, bởi có một số tồn tại hoàn toàn có thể đánh lừa thần thức, như Ngưng Thần Thạch chẳng hạn.

Đương nhiên, để đối phó với bệnh tật của một giới phạm nhân, vậy là đủ rồi.

Hai phút sau, Diệp Phàm thu tay về, đứng thẳng người lên.

"Diệp Thần Y, thế nào?"

Mạc Kinh Thiên vội vã hỏi, trong lòng cầu nguyện mấy biến, hy vọng Diệp Phàm có thể trị liệu cho Cung Thiên Vũ.

Rốt cục thiếu niên này nắm trong tay thủ đoạn của tiên nhân nha!

Diệp Phàm không vội trả lời hắn, mà khẽ trầm ngâm.

Không nghĩ tới, quả thực là không nghĩ tới a!

Có ai dám tưởng tượng trong trái tim của Cung lão gia tử lại có tử khí.

Chỉ là một sợi cực mỏng manh thôi, cơ hồ không thể nhận ra, vậy nhưng chỉ thế cũng đủ lấy mạng hắn.

Trước đó Mạc Kinh Thiên có nói tới việc mạch máu quanh tim Cung Thiên Vũ bị hoại tử mỗi ngày một nặng thêm, vậy nhưng không máy móc nào tra ra nguyên do.

Hóa ra là tử khí, vậy tất cả mọi việc đều có thể giải thích thông.

Tử khí!

Mỗi loại khí tồn tại trong thiên địa tự nhiên, bình thường rất khó gặp, là khắc tinh của sinh cơ.

Đặc điểm cơ bản nhất của nó là hủy hoại sinh mệnh, không cho phép bất cứ thứ gì sống sót nơi nó đi qua.

Đối với trình độ công nghệ kỹ thuật hiện tại, muốn phát hiện ra tử khí quả thật là mơ mộng hão huyền.

Nếu là một cái Tông Sư võ tu, may mắn có thể nhìn ra một hai, bất quá mấy nhân vật võ tu Diệp Phàm gặp qua đều chỉ có hiểu biết về thứ gọi là nội lực, đối với các chi khí chi lực khác chỉ có điều cảm ứng chứ không có khả năng phân biệt, chưa chắc đã có thể phán đoán được ngọn nguồn của căn bệnh là từ dòng khí hết sức mỏng manh này.

Có ý tứ!

Mọi chuyện dần trở nên thật có ý tứ!

Diệp Phàm thầm cười khở, kiếp trước hẳn dùng ánh mắt phàm nhân đi chứng kiến mọi chuyện, thế nên mới không nhìn ra được một chút nào nông sâu.

Bây giờ hẳn quả thật phải tự đánh giá lại tình hình một chút...

Có đơn giản chỉ là Cung Khải cùng Cung Ngọc là người đứng sau màn, hay vẫn còn có thêm một kẻ khác nữa nhúng tay vào?

Việc Cung Thiên Vũ trúng độc cùng việc Cung Vô Song bị người từ nơi thần bí treo giải thưởng ám sát có liên quan gì tới nhau?

Diệp Phàm cảm giác có chút phiền toái, xem xét tình hình, chỉ sợ đây là một cái bẫy cực thật lớn, mà trở ngại lớn nhất ở hiện tại là ta mình địch ám.

Hắn không sợ đối phương gây ra được cái bọt sóng gì, chỉ là hắn ghét rơi vào trạng thái bị động.

Trong một giây lát, hắn nghĩ đến nhờ Đông Hoàng Phi Phi tìm ra chủ sự sau màn, chỉ cần người này còn tồn tại trên Địa Cầu, liền không thể qua mắt được năng.

Chỉ là lập tức, Diệp Phàm liền bác bỏ điều này, nếu vậy đại giới Đông Hoàng Phi Phi phải trả tương nghiêm trọng, hắn không đủ nhẫn tâm.

Một khi nàng làm vậy, ý chí Địa Cầu khẳng định sẽ phản cảm, bởi lẽ muốn làm Thiên Đạo Địa Cầu cần phải chí công vô tư.

Tranh đấu, báo ân cùng trả thù đều là nhân chi thường tình, nói trắng ra là một mắt xích trong vòng đời một con người.

Nếu là Thiên Đạo can thiệp, thiên hướng về bất kỳ một ai, vậy cân bằng của một giới liền sẽ bị phá vỡ.

Ý chí Địa Cầu xuất hiện ác cảm, Đông Hoàng Phi Phi liền không thể hoàn toàn luyện hóa Thiên Địa Chi Tâm.

Thôi thôi, vẫn là lấy bất biến ứng vạn biến đi, Diệp Phàm nhủ thầm, bất quá cần phải chuẩn bị một chút cho an toàn của chúng nữ.

...

"Diệp Thần Y, Diệp Thần Y!"

Diệp Phàm hồi tỉnh lại, liền thấy Mạc Kinh Thiên đang lo lắng cùng sốt ruột gọi hắn.

"Nga, xin lỗi, vừa rồi có chút suy nghĩ thất thần"

"Người đối với bệnh tình của Cung lão có ý kiến gì không?" - Mạc Kinh Thiên không để ý phát phát tay, hỏi chuyện chính sự.

"Cung gia gia bị thế này, tất cả đều là nhân vi" - Diệp Phàm nhàn nhạt phun ra một câu.

Hắn dứt lời, Mạc Kinh Thiên sững sờ, ngây người mất một lúc, mới dùng một giọng nói khó tin để nhắc lại:

"Nhân vi?"

"Không thể nào đi!"

Mạc Kinh Thiên không thể không nghi ngờ, hắn chính tay kiểm tra tổng quát cho Cung Thiên Vũ những hai lần, thế nhưng vẫn không thể tìm ra ngọn nguồn căn bệnh.

Diệp Phàm khen ngược, hai phút bất mạch, liền thập phần khẳng định điều này là nhân vi.

"Diệp Thần Y, không phải ta không muốn tin ngươi, chỉ là kết luận như vậy có phải có chút hơi... qua loa? Liệu ngươi có thể đưa ra bằng chứng gì làm cơ sở cho kết luận của mình chăng?"

Mạc Kinh Thiên có chút thất vọng, xem ra vẫn là thiếu niên khinh cuồng a!

Diệp Phàm cười cười, hắn làm sao lại không đoán được Mạc Kinh Thiên nghĩ gì, lão già này nói trắng ra là không tin hắn, mỗi tội thái độ lần này có chút cải thiện mà thôi.

Nể mặt Mạc Tư Kỳ, hắn liền kiên nhẫn mà giải thích một chút sao, bất quá để cho lão bất tử này hiểu cái gì là tử khí trong khi không nhìn thấy nó thì hơi khó...

Vậy, bắt đầu từ vấn đề dễ trước đi.

"Rất đơn giản, trước nói về sự việc sáng hôm nay. Có phải khi Cung gia gia lên con co giật, ngươi có mặt ở đó?" - Diệp Phàm hỏi.

"Đúng vậy, bất quá người xử lý không phải là ta" - Mạc Kinh Thiên gật đầu.

"Vậy còn có thể tha thứ... - Diệp Phàm thở dài - "Ngươi có để ý thấy tại thời điểm đó, Cung gia gia sắc mặt tím tái, đường khí không đủ? Còn có, ngươi có chú ý rằng, toàn thân Cung gia gia toát đầy mồ hôi, trên miệng chảy đầy nước dãi?"

Mạc Kinh Thiên trầm lặng một chút, hẳn là để nhớ lại rốt cục Cung Thiên Vũ biểu hiện như thế nào khi lên cơ co giật.

Ước chừng năm giây đồng hồ, hẳn gật đầu.

Cả hai vấn đề vừa rồi Diệp Phàm đưa ra đều xuất hiện qua, bất quá điều này không phải bình thường sao?

Cung Thiên Vũ vốn dĩ vẫn luôn tồn tại trở ngại trong việc vận chuyển máu đi nuôi cơ thể, không đủ máu liền không đủ oxy nuôi dưỡng cơ thể, co giật lại biểu thị cần có sự hoạt động của cơ thể, các tế bào sẽ cần nhiều oxy hơn, do vậy hẳn mới xuất hiện trạng thái thiếu không khí.

Về vấn đề sau, đây không phải cũng là triệu chứng thường thấy của người lên cơn co giật hay sao?

Nhìn ra Mạc Kinh Thiên nghi hoặc, Diệp Phàm cười:

"Đương nhiên nếu chỉ có vậy liền không thể kết luận, bất quá ngươi liền lại đây ngửi miệng Cung gia gia liền hiểu"

Mạc Kinh Thiên bán tín bán nghi lại gần, trong đầu phân vân không biết Diệp Phàm có phải đang hồ ngôn loạn ngữ hay không.

Ân?

Mùi vị này là...

Nôn?

Cung Thiên Vũ nôn qua?

Hắn không cầm lại đi sát mũi ngửi lại một lần.

"Không cần lại thử nữa, chính xác đó là mùi vị tồn đọng sau khi nôn qua" - Diệp Phàm lười biếng lên tiếng - "Bây giờ ngươi liền tổng hợp các dấu hiệu vừa rồi, liền hệ xem thử gì có thể khiến cho một bệnh nhân có những triệu chứng như vậy"

Mạc Kinh Thiên có điều suy nghĩ.

Nôn, co giật, thiếu khí cùng toát mồ hôi, chảy nước dãi...

Một tia ý tưởng xẹt qua trong đầu, lập tức ăn khớp.

Mạc Kinh Thiên sắc mặt kịch biến.

"Ngươi nói, chính là..."

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cung Khải lo sợ

"Aconitine"

Diệp Phàm khẽ gật đầu.

Mạc Kinh Thiên nghe được lời xác nhận từ Diệp Phàm, vội vã ngo xuống đồng hồ đeo tay, hốt hoảng nói:

"Không xong, đã quá 6 giờ đồng hồ kể từ khi Cung lão đột phát cơn co giật, chất độc không sai biệt lắm đã xâm nhập tới tim. Hẳn hiện tại đang nằm trong giai đoạn nguy cấp nhất"

Như để chứng minh lời Mạc Kinh Thiên nói, điện tâm đồ trên màn hình góc phòng đột nhiên nhảy loạn lên, chỉ số nhịp tim của Cung Thiên Vũ nhảy loạn, cao nhất lên tới tận 170 nhịp một phút.

"Thuốc, ta cần phải đi lấy thuốc ổn nhịp!"

Mạc Kinh Thiên cuống quýt dời khỏi phòng, lo lắng tới mức không nhớ ra việc sai sử nữ y tá đang ngăn người đứng bên ngoài.

Diệp Phàm vô ngữ nhìn bóng lưng của Mạc Kinh Thiên, hần còn chưa kịp nói xong.

Bất quá Diệp Phàm nhìn đến biểu hiện của hần như vậy, không khỏi lau mắt mà nhìn.

Xem ra lão bất tử này vẫn rất có y đức, vẫn trọng tình trọng nghĩa sao.

Bên ngoài tam nữ nhìn thấy Mạc Kinh Thiên có biểu tình không đúng lắm, không nhin được xông vào trong.

Nữ y tá định ngăn cản, nhưng rồi không biết nghĩ gì lại thôi.

"Diệp Phàm, gia gia ta sao rồi?" - Cung Vô Song có chút nôn nóng hỏi.

Diệp Phàm lúc này một bên đặt tay lên ngực trái lão gia tử, độ một ít tiên khí vào để bảo vệ trái tim cho lão gia tử.

Nếu lúc này, có ai đó có thể nhìn đến bên trong cơ thể Cung Thiên Vũ, sẽ kinh hãi nhìn ra trái tim của hần đang từ màu đen nhờ nhờ chuyển dần sang đỏ tươi, nhịp đập cũng dần ổn định lại.

Bên ngoài trái tim, cũng có một tầng quang mang lơ lờ, đó chính là tiên khí của Diệp Phàm.

Xong xuôi, Diệp Phàm hướng phía tam nữ, giải thích:

"Cung gia gia bị người hạ độc"

"Hạ độc!?" - Cung Vô Song biến sắc - "Có phải là... cái người hỏi hôm?"

"Không phải" - Diệp Phàm lắc đầu - "Lần này hung thủ chỉ sợ cùng Cung gia cao tầng không thoát khỏi quan hệ."

"Ý người là..." - Cung Hàn Nguyệt thanh âm lạnh lùng vang lên - "thế hệ trưởng bối?"

"Chính là." - Diệp Phàm gật đầu.

Cung Vô Song không biết vì sao Diệp Phàm lại nói như vậy, bất quá trước mấy lần không một lần nào hần bắn tên không đích, nàng chỉ việc đợi để xem đó là.

Nghĩ tới việc Cung gia tộc nhân là thù phạm, mà người này lại có thể là một trong các thúc thúc bá bá, Cung Vô Song tâm thực sự lạnh.

"Diệp Phàm, liệu người có thể chữa khỏi cho gia gia sao?" - Cung Vô Song lo lắng hỏi.

"Yên tâm, ta hiện tại đã tạm thời khiến cho Cung gia gia tính mạng vô ưu, bất quá trong quá trình chữa bệnh không được có người đánh gãy, do vậy ta liền chờ giải quyết đám người bên ngoài sắp tới kia đã"

Diệp Phàm cười lạnh, nếu hần đoán không sai, giờ này Cung Khải cùng Cung Ngọc đang tức tốc tới đây, theo sau là một đám bảo an cùng bác sĩ đi.

Cung Vô Song gật cái đầu nhỏ, âm thầm quyết tâm sau lần này hoàn toàn chặt đứt quan hệ cùng Cung gia, đem gia gia cùng muội muội về Hàn Giang.

Lấy năng lực của nàng cùng Diệp Phàm, liền không lo phải đứng đầu đường ăn xin.

Còn Cung gia tài sản, ai muốn tranh liền tranh đi, nàng không hiếm lạ.

...

"Đệ đệ, Cung lão gia tử đây là trúng độc Aconitine?"

Diệp Vân Phi mắt đẹp tò mò nhìn Diệp Phàm.

Nàng vừa đi quanh giường bệnh vài vòng, cẩn thận kiểm tra cơ thể của Cung Thiên Vũ, cuối cùng đưa ra kết luận như vậy.

"Đúng vậy"

Diệp Phàm đối với việc nàng biết y thuật không ngoài ý muốn, Diệp Vân Phi được gia gia nhận nuôi, đi theo gia gia một thời gian, khẳng định ít nhiều học được chút tài năng của hần

Trong kí ức của Diệp Phàm, năm đó Diệp Phong nổi tiếng với y thuật chưa có bệnh nào không chữa khỏi của mình, được những người tìm tới cửa xưng vì "Tiên nhân".

Diệp Phàm trên miệng không cảm nhếch lên một vòng cung, thể sự vô thường, có ai nghĩ Diệp Phong lại là cái tiên nhân thật đâu?

"Aconitine là gì" - Cung Hàn Nguyệt nghiêng đầu hỏi.

Nàng kiến thức vô số, thể nhưng đối với y thuật trên Địa Cầu lại không rõ ràng.

Lúc nàng đòi đi Địa Cầu mới có mười chín tuổi, trước lại không học y, không biết cũng là bình thường.

"Aconitine là một phức chất hữu cơ có công thức hóa học là $C_{34}H_{47}NO_{11}$. Đây là một amin có trong tự nhiên, nguồn gốc đến từ một loài cây hoa tím có tên là *Aconitum napellus*. Cơ chế tác dụng của aconitine đối với cơ thể người là bám vào kênh Na (natri) phụ thuộc số hai của..."

Diệp Vân Phi còn định giải thích nốt, thể nhưng nhìn thấy ba người còn lại không ai là ngoại lệ đều nhìn mình như sinh vật lạ đến từ tinh cầu khác, nàng bèn dừng lại, ngạc nhiên hỏi:

"Ta nói cái gì sai sao?"

"Ách, sai hay không thì chúng ta cũng không biết a!" - Diệp Phàm vô ngữ nói.

Hắn biết y thuật, thể nhưng chỉ là căn bệnh, nguyên do, triệu chứng cùng cách trị liệu; đằng này Diệp Vân Phi lôi đủ các thể loại từ sinh học tới hóa học chuyên môn ra để giảng giải, Diệp Phàm không một đầu đen mới là lạ.

"Nga, vậy để ta nói đơn giản một chút" - Diệp Vân Phi lúc này mới nhớ ra, nàng không phải đang đứng trên giảng đường chuyên môn bên châu Âu, mà là đứng cạnh ba con hàng một chữ bé đôi cũng không biết - "Đây là loại độc có từ cây thủy tu, còn gọi là cây bả sởi, cây mủ quỷ, hay cây 'nữ hoàng của chất độc'. Một khi độc thẩm nhập vào người sẽ có triệu chứng lúc đầu là tiết nhiều nước bọt, nôn mửa, cảm giác da ngứa ran lên, mất tri giác. Kế đến là rối loạn về mặt dẫn chuyển, nhịp tim bất thường, lúc nhanh lúc chậm, tử vong thường xảy ra từ 6-8 giờ sau khi trúng độc tùy vào liều lượng. Sau đó khả năng tử vong sẽ thấp đi, tuy nhiên vẫn có. May mắn là nếu bệnh nhân sống sót được sau 24 giờ, vậy cơ bản Aconitine đã bị cơ thể đào thải thất thất bát bát, không còn ảnh hưởng đến tính mệnh nữa"

"6-8 tiếng!?" - Cung Vô Song mỹ điểm hiện lên vẻ thất thố, vội vã lấy ra điện thoại, biểu tình y hệt Mạc Kinh Thiên - "Hiện tại cách lúc gia gia trúng độc đã bao lâu? Đã đến 6 giờ đồng hồ hay chưa?"

"Đã quá 6 tiếng, bắt qua ngươi không phải lo!" - Diệp Phàm nhẹ nhàng vỗ vai nàng - "Ngươi nhìn tín hiệu điện tâm đồ đã trở lại cùng bình thường vô dị"

Cung Vô Song nghiêng đầu nhìn màn hình báo điện tim của Cung Thiên Vũ.

Chỉ thấy vốn dao động còn lúc nhanh lúc chậm giờ đã ổn định lại, dừng ở mức 68-70 nhịp một phút, lúc này mới nhớ tới trước đó Diệp Phàm nói với nàng đã đảm bảo cho gia gia tình mạng vô ưu.

"Cảm ơn ngươi, Diệp Phàm"

Cung Vô Song gương đôi mắt đẹp lên nhìn chằm chằm vào Diệp Phàm, lặng lẽ nói.

Diệp Phàm nhún vai, không cho là đúng mà nói:

"Ta nói rồi..."

"Ta biết!" - Cung Vô Song ngắt lời hắn - "Nhưng ta vẫn muốn cảm ơn, cái này là thay gia gia cảm ơn, cùng ta không có quan hệ"

"Này lại càng không cần. Gia gia ngươi cũng là gia gia ta, làm sao ta có thể trơ mắt thấy chết không cứu" - Diệp Phàm phát phát tay.

Cung Vô Song nhấp nhấp môi, còn muốn nói thêm cái gì thì bị tiếng ồn ào bên ngoài cửa đánh gãy.

...

"Là ai cho phép các ngươi để bọn họ tự tiện tiến vào?" - một thanh âm của nam tử mang chất giọng khàn khàn quát lớn lên.

Nam nhân này dẫn đầu đoàn có gần chục người, vóc dáng gầy gò, sắc mặt âm nhu, chính là Cung gia đại bá Cung Khải.

Hắn nghe được lời từ y tá nói có một nữ tử tự xưng là cháu của Cung lão gia tử đang ở khu điều trị, cảm giác mọi việc đang có chút ngoài khống chế, nhanh chóng chạy tới đây.

"Không phải chúng ta đã nói không có sự cho phép của chúng ta, ngoài bác sĩ ai cũng không thể tiến vào hay sao?" - một thanh âm khác cũng eo éo chưa ngoa vang lên, chính là Cung Ngọc.

"Bọn họ... bọn họ là Mạc Thần Y dẫn vào, ngăn không được" - một cái nam y tá nhúc nhúc mà nói chuyện.

"Mạc Thần Y? Mạc lão?" - Cung Khải cau mày lại, nữ nhân kia từ khi nào đã đánh lên quan hệ với Mạc Kinh Thiên rồi.

Nếu là Mạc Kinh Thiên dẫn vào, bọn hán chỉ có thể ngậm bồ hòn, đến cái rắm cũng không dám thả.

"Đúng vậy, là Mạc Thần Y. Lúc đó Mạc Thần Y còn hướng một người thiếu niên tuổi trẻ ngang hàng giao đãi, gọi hán là Diệp Thần Y"

Mấy cái nam nữ y tá ở đây hiển nhiên chỉ là người làm công ăn lương, thấp cổ bé họng, dưới khí trượng của người thượng vị giả như Cung Khải không có sức phản kháng, một năm một mười bảo rồi.

"Diệp... Thần Y!?" - Cung Khải sắc mặt âm trầm, nắm lấy cổ áo nam y tá vừa rồi - "Nói, thiếu niên đó trông như thế nào?"

"Hán... ảng chừng mười chín tuổi, trên người là một bộ hưu nhân trang sẫm màu, tóc đen ngắn, khuôn mặt bình thường, không nhìn ra có chút nào đặc biệt" - bên cạnh một cái nữ y tá vội vã nói chuyện, bởi nam y tá bị túm lấy cổ áo, thở còn khó khăn, không tài nào nói cho tròn vành rõ chữ.

"Là hán!" - Cung Ngọc nghe được, phảng phất như gặp phải sinh tử đại địch, hô lớn - "Chính là cái tiểu tạp chủng đó, hán chính là cái tiểu bạch kiểm bên cạnh người Cung Vô Song mà ta nói hồi hôm"

"Là một cái đã tiểu tử thôi, nguoi cuống lên cái gì" - Cung Khải thả xuống nam y tá, quay lại trừng mắt nạt Cung Ngọc, thế nhưng bản thân hán sắc mặt cũng không tốt hơn là bao.

Mạc Kinh Thiên gọi hán là Diệp Thần Y?

Nói vậy, y thuật của cái tiểu tử này không dưới Mạc Kinh Thiên, khả năng cao là còn siêu việt người sau.

Chết tiệt, không phải nói hán là một cái phế tài làm công ăn lương sống lay lắt qua ngày hay sao?

Rốt cục điều hán mơ hồ lo sợ cuối cùng vẫn thành sự thật!

Tiểu tử này che giấu quá sâu!

Còn có, Cung Thành chẳng phải đã ở bên ngoài ngăn chặn Cung Vô Song tiến vào, thuận tiện nhục nhã cái tiểu tử này một phen hay sao?

Bọn họ đã ở bên trong, vậy Cung Thành đâu!?

Mẹ kiếp! Đúng là đồ phế vật tốn cơm tốn nước, được việc thì ít hỏng việc thì nhiều.

Nhanh, phải nhanh lên!

Không thể để cho cái đã tiểu tử kia có cơ hội điều trị cho Cung Thiên Vũ, nếu không hán sẽ không có kết cục tốt.

Rốt cục, lúc hán cho Cung Thiên Vũ hít vào bột cây phụ tử, lão già vậy nhưng thoáng kéo xuống được khăn bịt mắt của hán.

Hán nhớ lại biểu tình sùng sốt khó tin của Cung Thiên Vũ, khẳng định lão già nhận ra hán.

Bởi vậy, hán cũng đã không tiếc hối lộ cùng uy hiếp đám bác sĩ, để cho bọn họ kiểm tra Cung Thiên Vũ qua loa, sau đó đưa ra một bản xét nghiệm không đầy đủ.

Đương nhiên, hán không đủ khả năng mua chuộc tất cả, ví dụ như Mạc Kinh Thiên hán đúng là không có biện pháp làm người ta thế nào.

Nói đùa gì thế, Mạc Kinh Thiên chỉ cần hô một câu, có đem cả tam đại gia tộc ở Nam Phong cùng liên hợp đối kháng cũng không gượng quá được một ngày.

Chính là nếu không có ai khác đến tái khám cho Cung Thiên Vũ, chỉ cần căng đến tối nay, người hán mua chuộc sẽ thần không biết quỷ không hay kích cho Cung Thiên Vũ thêm một kích, đảm bảo về an hưởng tại vĩnh hằng.

Lúc đó gia chủ Cung gia nghiễm nhiên là thuộc về hán nha.

Chết tiệt! Cái tiểu tạp chủng đáng chết!

Cung Khải tâm tư trăm chuyển, thế nhưng vẫn không chậm lại bước chân, cơ hồ là chạy tới phòng bệnh.

Mất thấy sắp tới nơi, nhìn thấy loáng thoáng trong phòng bệnh có bốn bóng người, Cung Khải bất an hô lớn:

"Dừng tay"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Địch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chạm vào nữ nhân của ta, người muốn chết sao?

Diệp Phàm, Diệp Vân Phi, Cung gia tỷ muội bốn người cùng nhìn ra ngoài.

"Đại bá" - Cung Vô Song mày đẹp nhẹ nhăn, khẽ hô lên.

Cung Khải sắc mặt âm trầm, rảo bước thật nhanh vào trong phòng bệnh, chất vấn:

"Vô Song, người đang làm gì ở đây?"

Cung Vô Song nhìn ra được trong mắt hắn có một tia hoảng loạn, lại liên hệ phía trước Diệp Phàm nói chuyện, trong lòng có chút đắn đo.

Chả nhẽ người hại gia gia chính là hắn?

Tâm tư biến chuyển, thế nhưng trên mặt nàng vẫn bất động thanh sắc, đạm nhiên trả lời:

"Không phải Đại bá báo tin gia gia tình trạng biến xấu hay sao, ta đương nhiên đến xem gia gia rồi"

Dứt lời, nàng chợt nhìn chằm chằm Cung Khải, lạnh lẽo nói thêm:

"Hay là Đại bá có gì giấu diếm, mới không muốn cho ta xuất hiện tại đây?"

Diệp Phàm nghe thấy lời này, âm thầm tán thưởng Cung Vô Song nhạy bén, chỉ một ánh mắt liền nhìn ra Cung Khải hiện tại đang đứng ngồi không yên, không những thế còn tự tự tru tâm.

Không hổ là Bản Đế nữ nhân a!

Cung Khải rung mình, đáng chết, có phải cái nha đầu này đã nhìn ra cái gì không?

"Chất nữ nói đùa, không phải Đại bá ta chủ động liên lạc với người hay sao, làm sao có thể không muốn"

Cung Khải vội vàng thanh minh.

Ngay sau đó, hắn lại chỉ về phía Diệp Phàm cùng Diệp Vân Phi, dùng thái độ trường bối, miệng lưỡi rắn đe mà nói:

"Chỉ là... người cùng muội muội người vốn thân là tôn nữ, vào thăm lão gia tử thì cũng thôi, thế nào lại để chút người ngoài trộn lẫn? Người cần phải hiểu thế nhân hiểm ác, hai người này lai lịch không rõ, động cơ liên không thuần, rất có thể là gian tế từ gia tộc khác phái đến!"

Dứt lời, hắn liền đối với bên ngoài hô lớn:

"Người đâu, mau tống cổ một nam một nữ này ra ngoài, đánh nửa tàn cho ta. Cho bọn chúng biết không phải a miêu a cầu nào cũng có thể loạn sấm Cung gia"

Bên ngoài nổi lên nhiều tiếng bước chân đan xen, lập tức có năm cái đại hán thân hình cao lớn xuất hiện trước cửa phòng bệnh, không nói hai lời đã định ngành kéo Diệp Phàm hai người đi.

"Đại bá, còn thỉnh người chú ý ănnói có tố chất! Hắn..." - nàng chỉ vào Diệp Phàm - "là ta nam nhân, nàng là tỷ tỷ của hắn."

Nghe thấy nàng nói như vậy, năm cái đại hán liền bối rối, không biết nên xử lý thế nào, đưa mắt về phía nhìn về phía Cung Khải dò hỏi.

"Người nam nhân!?"

Phải nói Cung Khải rất có tiềm năng bước chân vào ngành điện ảnh, hắn diễn đến thật hảo, đầu tiên là một thoáng ngạc nhiên nhìn lại Diệp Phàm, sau đó sắc mặt trở nên âm trầm, nhẹ giọng quát:

"Ồ nháo! Người thân là Cung gia tiểu thư, sao có thể ở bên cạnh cái tiểu tử không rõ lai lịch như thế này? Người đâu, lôi hắn cùng nữ nhân kia ra ngoài!"

"Dừng tay!" - Cung Vô Song rét lạnh quát - "Hắn chính là người từ nhỏ đã được định ra làm vị hôn phu của ta, đây là gia gia định ra, ta hôm nay xem ai dám trước mặt gia gia đuổi hắn đi?"

Cung Khải trong lòng một hận, lão bát từ kia sắp chết rồi vẫn có cách để ngáng chân hắn.

Trước mặt bàn dân thiên hạ như thế này, Cung Khải quả thật không dám đuổi Diệp Phàm đi.

Đuổi không đi, vậy liền nhục nhã để hấn không còn mặt mũi nào ở đây!

"Người nói hấn là Diệp Phàm?" - Cung Khải giả bộ bình tĩnh, lộ vẻ hiểu rõ, hỏi thăm.

Cung Vô Song gật đầu, thừa nhận, cố gắng kềm nén lửa giận trong lòng.

Nếu trước đó nàng chỉ là hơi nghi ngờ Cung Khải có chút thái độ không bình thường, thì bây giờ nàng cơ hồ có thể khẳng định việc gia gia đang nằm kia có liên quan tới tay hấn dựng nên.

Hấn đương nhiên sẽ không nghĩ đến, không phải Cung Thành quên nhiệm vụ nên bọn họ mới có thể tiến vào, mà Diệp Phàm vừa rồi đã phé đi hấn, từ đó Cung Vô Song cũng đã nghe rõ kế hoạch hấn thiết lập ra để hạ nhục Diệp Phàm, càng rõ ràng hấn đã điều tra qua Diệp Phàm.

Vậy mà bây giờ hấn tỏ vẻ một bộ không biết, tìm mọi cách đuổi Diệp Phàm ra ngoài

Điều này chỉ có thể một cách giải thích phù hợp, đó là hấn không muốn Diệp Phàm nhìn ra điều gì đó.

Kết hợp với tình huống hiện tại, nàng chỉ có thể nghĩ tới, điều Cung Khải không muốn Diệp Phàm nhận ra bất thường chính là gia gia.

"Người bảo tiểu tử này chính là cái kia phế vật?"

Một giọng nói the thé, đánh đá chua ngoa, cùng Cung Ngọc có sức liều mạng chọt vang lên.

Chỉ thấy một nữ tử mập mạp tiến vào. Nàng trên mặt hóa nùng trang, trên người mặc một cái váy bó ngắn, để lộ từng tảng mỡ thừa trên bụng cùng đôi chân đến voi cũng phải cam bái hạ phong. Ngoài ra, nữ tử trên những ngón tay mập ú của mình còn chen chúc những nhẫn là nhẫn, như thể sợ người khác không nhìn được ra nàng giàu có thế nào.

Nữ nhân này chính là vợ của Cung Khải, tên là Dương Lệ

Dương Lệ tiến vào, cũng không chờ ai đáp lại lời mình, sắc mặt bất thiện quát lớn Diệp Phàm:

"Ta thật không rõ lúc trước lão gia tử nghĩ cái gì lại để Vô Song đính hôn với người cái này phế vật, muốn quyền không quyền, muốn tiền không tiền, lại còn phải đi làm công bên ngoài mới lay lắt sống qua ngày"

Nói đến đây, nàng quay qua Cung Vô Song, tức tối hỏi:

"Người mang cái phế vật về đây có mục đích gì, muốn xin thêm phần chia tài sản? Môn cũng không có đâu!"

"Câm miệng"

Cung Vô Song quát lên.

"Nếu người lại nói, ta không ngại tát cho người hoài nghi nhân sinh"

Lạnh băng cũng không phải là tính cách thực sự của nàng, chỉ là nàng đã làm bạn với bộ mặt đó quá lâu, không dễ bộc lộ ra bộ mặt chân thật của mình mà thôi.

Thế nhưng lúc này, Dương Lệ liền thành công làm cho nàng bạo phát, nàng liền không chút cố kỵ trước mặt Cung Khải nói ra lời.

Nếu trước khi tới nơi này, nàng còn niệm chút tình cảm gia tộc, vậy nên dù có bất mãn vẫn cố gắng giữ lễ nghĩa rõ ràng thì bây giờ, nàng liền không bận tâm nữa.

Nàng triệt để thất vọng, không còn gì để thất vọng thêm.

Nguyên bản nàng còn tưởng rằng, dù sao đều là người Cung gia, có coi trọng lợi ích đến mức nào, cũng sẽ có một cái hạn.

Thế nhưng..

Vợ chồng tam cô liên tục muốn tống nàng lên giường người khác để hiến thân.

Gia gia bệnh tình chuyển biến xấu, có bóng dáng của Đại bá đứng sau lưng.

Hiện tại gia gia đang nằm trên giường đằng kia, đại bá mẫu tiến vào không tỏ chút nào lo lắng cho hấn, ngược lại bắt đầu nghĩ đến làm thế nào để nhục nhã Diệp Phàm và nàng, cùng tính toán đến phân chia tài sản như thể biết trước lão gia tử sẽ không qua khỏi.

Thật sự, nàng không hiểu được, chả lẽ tiền bạc cùng tài sản nó quan trọng tới mức, có thể làm lơ đi máu mủ tình thâm, để cha con tương tàn hay sao?

"Cung Vô Song, người làm sao dám như vậy cùng người đại bá mẫu nói chuyện!" - Cung Khải tức giận quát lên - "Thật là thiếu giáo dưỡng, không có tôn ti trật tự gì!"

"Người người này, là Cung gia hồ thẹn a! Cung gia hồ thẹn a!"

Hắn một bộ bị phẫn, hận rèn sắt không thành thép, nếu trong phòng này không phải đều là nhân tình, còn tưởng hắn thực sự nghĩ tốt cho Cung Vô Song đâu.

"Ta tuyên bố!" - Cung Khải chợt đổi giọng, đồng dục hùng hồn hô - "Cung Vô Song thân là Cung gia tôn nữ, lại không có giáo dưỡng đầy đủ, không biết kính trọng bậc tiền bối, không xứng đáng được đến thăm lão gia tử."

Người đầu! Đuổi bốn người này ra ngoài, đừng để bọn chúng tiếp tục làm ô nhiễm căn phòng phụ thân ta nằm chữa bệnh!"

Hắn một câu này dụng tâm hiểm ác, không những muốn mượn cơ đuổi Cung Vô Song đám người ra khỏi phòng, lại còn nhân cơ hội để nâng đeo một cái bêu danh.

Diệp Phàm biết, hiện tại mình cần phải ra tay.

Cung Vô Song thông minh cùng tài năng, thế nhưng rốt cục tâm tính tôi luyện mới chỉ được mấy năm, còn chưa hoàn toàn thành thực.

Đối mặt với thương trường, có thể nàng đã bình tĩnh, không để cảm xúc ảnh hưởng đến ý trí; vậy nhưng khi đối mặt với những tình huống như bây giờ, gia gia bị thương, các tộc thúc tộc bá lại không màng thủ đoạn mà đầu tránh, nàng liền không thể cảm xúc hoàn toàn cảm xúc của mình.

Chung quy, nàng mới chỉ là cái thiếu nữ 21 tuổi a, đã bao giờ phải trải qua việc gia tộc tương tàn thế này.

Năm cái đại hán là Cung gia hạ nhân không sai, theo lẽ thường cũng liền không dám động vào Cung Vô Song, chỉ là lúc này nhìn theo tình hình, Cung Vô Song đại thế đã mất, mà Cung Khải khả năng sẽ là gia chủ đời tiếp theo.

Nghĩ vậy, năm cái đại hán cắn chặt răng, xông lên phía trước, chuẩn bị động thủ.

Tại thời điểm một cái đại hán chuẩn bị chạm vào cánh tay của Cung Vô Song, một thanh âm lạnh băng, mang theo vô tận sát ý vang lên giữa phòng bệnh, phảng phất như thanh âm từ Cửu U Địa Ngục

"Chạm vào nữ nhân của ta, ngươi muốn chết sao?"

Cùng lúc đó...

Phụt!

Máu tươi tung tóe mà phun ra.

Màu đỏ tươi của máu đem một thân áo thun trắng của Cung Vô Song đều nhuộm hồng.

Cung Vô Song hoảng sợ nhắm mắt lại, thân thể lùi về sau một bước.

Diệp Phàm bước một bước lên trước, kéo lấy thân thể mềm mại của Cung Vô Song, để nàng dựa vào trong lòng mình.

"A!"

Cái đại hán kia thảm thiết kêu lên, thanh âm vô cùng thê lương.

Hắn giơ lên cánh tay của mình, lúc này đã cụt mất bàn tay, lộ ra huyết nhục rợn người

Một tiếng kêu này, làm một loạt tiếng bước chân ở bên ngoài trở nên dồn dập hơn, hiển nhiên là đám người đi sau Cung Khải, Dương Lệ đã cách không xa.

"Lão bà, người cứ như vậy nhắm mắt lại" - Diệp Phàm không bận tâm tới hắn, ôn nhu nói với nữ nhân trong lồng ngực của mình.

Cung Vô Song ngoan ngoãn nhắm chặt mắt lại, còn quay mặt vào trong lưng Diệp Phàm, cả cơ thể vẫn khẽ run.

Diệp Phàm khẽ vuốt lưng nàng, thăm thán.

Vừa rồi lại là tâm ma quấy nhiễu!

Trong một khoảnh khắc, phong ấn tâm ma không hiểu sao buông lỏng một tia, khiến cho Diệp Phàm thay vì chỉ vận dụng chút lực lượng đẩy lùi cái đại hán kia lại trở thành thẳng tay lấy tiên lực hóa đao trăm đoạn bàn tay của hắn.

Còn may mắn là ngay lập tức hắn lấy lại được quyền khống chế, áp chế tâm ma, hiện tại nó đã yên lặng ngủ sâu trong linh hồn Diệp Phàm.

Chỉ là rớt cục vắn đề Cung Vô Song thấy hấn thị huyết một mặt, cũng không biết nàng sẽ nghĩ sao.

"Lão tử liều mạng với ngươi!"

Cái đại hán cụt tay rầm lên với Diệp Phàm, tay còn lại rút từ trong túi ra một con dao găm quân đội, nhắm thẳng phía lưng Cung Vô Song mà đâm tới.

Phanh!

Nhưng là, hấn còn chưa kịp tiếp cận hai người, liền bị Diệp Phàm một chân hung hăng đạp ra.

May mắn cho hấn là, đến giây cuối cùng, Diệp Phàm vẫn quyết định thu liễm, không sử dụng tiên lực, tại hấn không nghĩ cho Cung Vô Song nhận thêm kinh hách.

Nếu không, một chân vừa rời của hấn, đủ để xuyên thủng từ trước bụng ra sau lưng, tạo thành một cái lỗ hổng hình chiếc giày trên người đại hán.

Rầm! Bịch!

Đại hán một đường bay ngược lại, va thật mạnh vào tường, sau đó rơi xuống, đổ gục trên mặt đất như một đám bùn nhão, tuy không chết nhưng cũng phải gãy mấy cái xương, hoàn toàn mất sức chiến đấu.

Thấy một màn như vậy, bốn cái đại hán còn lại toàn thân toát mồ hôi lạnh, không dám có dị động, rụt rè lùi bước về sau.

Dương Lệ không cầm co rút đầu, trốn ra đằng sau trượng phu của mình.

"Ngươi... Ngươi đây là phạm pháp!"

Cung Khải hai mắt tròn trừng, ghé tòm nhìn một cánh tay cụt lăm lóc trên mặt đất, lại nhìn cái đại hán đang nằm nơi chân tường, không cầm run rẩy quay về phía Diệp Phàm hô.

"Phạm pháp?" - Diệp Phàm cười lạnh - "Ngươi dọa trẻ lên ba hay sao? Ta đảo muốn xem có cái cảnh sát nào dám bảo đây không phải là tự vệ chính đáng"

Cung Khải nghe vậy liền nghẹn lời.

Xác thật như Diệp Phàm nói, từ đầu đến cuối Diệp Phàm là bên bị động, không có chủ định công kích ai cả.

Lúc này, rớt cục bên ngoài mọi người đi sau cũng tới nơi.

Ngoại trừ ánh mắt ngoan độc của Cung Ngọc, tất cả đều tò mò cùng hứng thú búng búng mà "nghiên cứu" hấn cùng tam nữ.

...

"Tránh ra, ta cần đem thuốc tiêm cho Cung lão gia tử!"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Lang băm?

Mạc Kinh Thiên sau khi lấy được thuốc ổn nhịp tim trở lại phòng bệnh, đã thấy có thật nhiều người tụ tập trước cửa phòng.

Tuy không rõ vì cái gì, thế nhưng mạng người quan thiên, cần thiết phải tiêm một liều thuốc vào người Cung Thiên Vũ để điều hòa nhịp tim trước đã.

"Tránh đường, ta cần đem thuốc tiêm cho Cung lão gia tử" - hấn hô lớn.

Hiện tại tụ tập bên ngoài ngoại trừ Cung Ngọc, còn lại đều là bác sĩ cùng y tá; mọi người phản ứng lại, thấy người vừa nói chuyện là Mạc Thần Y, đều không hện mà cùng tránh ra thành một con đường cho hấn đi vào.

"Diệp..."

Mạc Kinh Thiên đi vào phòng, vừa định nói chuyện với Diệp Phàm, câu nói đã chuẩn bị ra đến cửa miệng liền bị nghẹn lại.

Bởi hắn thấy được không khí trong phòng cũng không hài hòa.

Một bên, đứng cạnh giường bệnh, là Diệp Phàm bốn người, lúc này Cung Vô Song đang chôn mặt vào trong người Diệp Phàm, mà Diệp Vân Phi cùng Cung Hàn Nguyệt thì mặt mũi bất thiện nhìn Cung Khải.

Bên còn lại, Dương Lệ núp sau lưng Cung Khải, ước gì thân hình béo núc ních của mình có thể thu nhỏ lại để Diệp Phàm không nhìn thấy, mà Cung Khải bản thân mặt mày tái mét, sợ hãi cùng tức giận đan xen.

Phía góc tường, bốn cái bảo tiêu đang thành thạo vớ chút băng gạc để cầm máu cho đồng bạn; mà cách đó không xa, một cái bàn tay người nằm lẩn lóc giữa vũng máu trên mặt đất.

Mạc Kinh Thiên không cần nghĩ cũng biết, vừa rồi đã xảy ra xung đột, người khôi xương thuộc bên Cung Khải.

Cái này là hiển nhiên, bởi nếu Diệp Phàm thực sự muốn ra tay, trước mặt những người này đều đã chết.

Tông Sư, nhưng trích diệp đã thương người, muốn giết vài tên bảo tiêu đến Học Đồ võ giả còn không phải, cũng chỉ là một gây sự tình.

Đối với Cung Khải, Mạc Kinh Thiên không có bao nhiêu hảo cảm.

Thân là con trai cả của Cung Thiên Vũ, vậy nhưng số lần hắn đến thăm lão gia tử một bàn tay có thể đếm đủ, mà mỗi lần không có ngoại lệ, hắn đều nói gần nói xa về việc lập di chúc.

Phận làm con mà chữ hiếu không thực hiện, lại chỉ chăm chăm nhìn vào tài sản của gia tộc, hắn vì Cung Thiên Vũ mà thấy bi ai.

Mạc Kinh Thiên bước ngang qua người Cung Khải, không thèm liếc nhìn hắn một cái, đến trước mặt Diệp Phàm.

Cung Khải sắc mặt âm trầm dọa người, hắn quay mặt ra bên ngoài, ra dấu cho nhóm bác sĩ.

Nhóm bác sĩ này là những người đã được hắn mua chuộc, mục đích chính là để ngấm ngầm thay đổi kết quả báo cáo bệnh lý của Cung Thiên Vũ.

Đương nhiên, nếu chỉ mua chuộc bằng tiền thì không đảm bảo tính an toàn, vậy nên hắn cũng đã "lễ phép" mời người nhà bọn họ đi uống trà cùng cấp dưới của hắn một chuyến.

Mấy cái bác sĩ nhận được chỉ thị, sắc mặt một thoáng rối rắm, nhưng rồi vẫn tiến vào, bọn hắn căn bản không có lựa chọn, lão bà cùng con cái của họ đều đang ở trong tay Cung Khải.

...

Diệp Phàm thu hết chút mờ ám của Cung Khải vào trong đáy mắt, bất động thanh sắc mà tiếp tục xem hắn còn định giở trò gì.

Cung Vô Song nghe được bên ngoài tạm thời đã không còn hỗn loạn, dấy rửa rồi đi người Diệp Phàm.

"Ta cần phải đi thay áo" - nàng khôi phục vẻ thanh lãnh của mình, chỉ là trên mặt vẫn còn chút ửng đỏ, ánh mắt có chút né tránh.

"Đi thôi" - Diệp Phàm trong lòng cười khò, ám đạo về nhà phải hồng hồng nàng một chút - "Nguyệt nhi, người bồi tỷ tỷ cùng đi"

Hắn quay qua nói với Cung Hàn Nguyệt.

Người sau gật đầu, kéo Cung Vô Song ra khỏi phòng.

Diệp Phàm nhìn thoáng qua hai người dời đi, có Cung Hàn Nguyệt đi cùng, hắn hoàn toàn an tâm.

"Diệp Thần Y, đây là... đây là người làm?"

Mạc Kinh Thiên chợt huých khuỷu tay vào hông Diệp Phàm, chỉ chỉ vào máy đo điện tâm đồ, kinh ngạc mà hỏi.

Nhìn hắn lúc này không hề có chút điềm tĩnh nào của một lão già đã sống quá hai phần ba đời người, mà ngược lại giống như một đứa trẻ vừa tìm được món đồ chơi mong muốn bấy lâu nay.

Diệp Phàm đạm cười, gật đầu.

Mạc Kinh Thiên khó tin hô to:

"Thật sự!? Người làm sao lại có thể ổn định nhịp tim của Cung lão mà không cần sử dụng thuốc hỗ trợ?... Không, không, đây không chỉ là ổn định nhịp tim, đây là kỳ tích! Nhịp tim của Cung lão lúc này chỉ còn 68 nhịp một phút, tuy chưa đạt đến mức bình thường, vậy nhưng trước đó nhịp tim thấp nhất đo được cũng những tận 80 nhịp một phút a!"

Thanh âm Mạc Kinh Thiên chứa đầy hoan hỉ không cố giấu giếm, vì vậy mấy cái bác sĩ vừa tiến vào đều nghe được.

Một cái bác sĩ lập tức sắc mặt cổ quái, hỏi lại:

"Mạc Thần Y, ngài nói là cái thiếu niên này... ổn định bệnh tình của Cung lão?"

"Đúng vậy, lão phu thực hồ then a! Diệp Thần Y tuy tuổi còn trẻ, ở y thuật tạo nghệ lại thâm sâu hơn lão phu quá nhiều"

Mạc Kinh Thiên cảm thán nói. Xác thực, Diệp Phàm có thể không cần đến thuốc trợ tim mà ổn định nhịp tim cho Cung Thiên Vũ, thậm chí còn làm bệnh tình chuyển biến tốt đẹp, đây là cái hần có dốc hết tài nghệ cũng không làm được a!

Nhóm bác sĩ nghe thấy vậy, cả đám hai mắt nhìn nhau, sau đó không nhịn được mà bật cười.

"Mạc lão, ngài nói đùa đi?"

"Mạc lão, ta biết ngài thương tâm, vậy nhưng cũng không cần tự lừa mình dối người đi?"

"Tuy rằng tình huống rất nghiêm trọng, thế nhưng Mạc lão, ngài cũng không thể cái gì cũng làm khi tuyệt vọng đi?"

"Cái này tiểu tử, đùa gì thế?"

"Nhìn dáng vẻ này, chắc hần hần còn đang đi học đi?"

"Lại còn nói cái gì mà không cần tiêm thuốc hỗ trợ, ai tin?"

Mạc Kinh Thiên thất vọng nhìn đám bác sĩ, phản ứng của bọn họ như vậy hần cũng đã đoán trước. Có chút hồ thẹn nhìn Diệp Phàm, hần chỉ vào điện tâm đồ, nhàn nhạt nói:

"Các người một đám tự dùng hai mắt mà xem đi"

Nhóm bác sĩ tự nhiên sẽ không tin tã, một đám lao nhao thò đầu vào nhìn màn hình biểu thị

Vừa nhìn, biểu tình tất cả đều như gặp quỷ.

Quả thật máy đo nhịp lúc này biểu thị trái tim của Cung Thiên Vũ chỉ đập với tốc độ 68 nhịp một phút.

Cái này!!!

"Khẳng định là trùng hợp" - một cái bác sĩ theo bản năng mà kêu lên.

Lời nói của hần vừa ra, lập tức được các bác sĩ khác ủng hộ nhiệt liệt

"Đúng vậy, khẳng định là chó ngáp phải ruồi"

"Cái này không khéo là hần sắp xếp tốt từ trước để lừa mình dối người"

"Khẳng định là, người tuổi trẻ vốn thích hư vinh sao, cũng là dễ hiểu"

Cả căn phòng náo loạn lên.

Bọn hần căn bản không tin, cũng không muốn tin, lại càng không dám tin một cái tiểu tử trẻ tuổi thế kia có thể sở hữu y thuật cao minh hơn bọn họ.

Vì không tin, vậy nên bọn họ lại càng cần tìm ra một cái lý do, không cần biết đúng hay không, để thuyết phục người khác cùng chính bản thân.

Cung Khải thấy một màn này, cười lạnh không thôi.

Trong lòng hần, Diệp Phàm vốn dĩ là cái mao đầu tiểu tử, không quyền không thế, phế vật rõ ràng.

Tuy có vẻ có chút giá trị vũ lực, nhưng chung quy là một giới măng phu, muốn đấu trí với hần, còn non lắm đâu.

Mạc Kinh Thiên có chút sinh khí, quát:

"Câm miệng! Các người chỉ biết tại nơi này lời ra tiếng vào, có giỏi các người liền như hần sắp xếp để cho Cung lão bệnh tình chuyển biến tốt cho ta xem!"

Mạc Kinh Thiên trong giới y học uy vọng cực kỳ cao, chỉ cần hần không cao hứng nói ra nửa lời chê bai về ai đó, người này coi như vĩnh viễn vô duyên với con đường làm bác sĩ.

Thế nên, tuy một đám đều không cho là đúng, vẫn phải thành thành thật thật ngậm hết miệng lại.

Chỉ là bọn hắn nhìn Diệp Phàm hết sức bất thiện, một vài người thể hiện ra sự căm thù tựa như mỗi thù giết cha.

Mạc Kinh Thiên thấy căn phòng yên tĩnh lại, mới quay lại hỏi Diệp Phàm:

"Không biết Diệp Thần Y có bao nhiêu thành nắm chắc chữa khỏi cho Cung lão?"

Cung Khải ám đạo không tốt, vội vã đưa mắt ra hiệu cho mấy cái bác sĩ. Kể cả cơ hội cơ hồ bằng không, hắn cũng không thể để Diệp Phàm chạm vào Cung Thiên Vũ.

"Mười thành" - Diệp Phàm đậm đậm cười, đầy tự tin nói.

"Cái gì? Mười thành? Tiểu tử, ngươi được thuê lại đây tấu hài sao? Ở trong lịch sử y học, ta còn chưa bao giờ thấy có bất kỳ một vị danh y nào dám nói có mười thành tự tin chữa khỏi bệnh, dù chỉ có là một chút ho hắng cùng sổ mũi đi chăng nữa."

Một cái bác sĩ, nhận được chỉ thị từ Cung Khải, lập tức tỏ vẻ phản nộ phản bác.

"Đúng vậy, tiểu tử, ngươi cũng đừng ở đây phồng má giả làm người mập. Luận theo tính lý thuyết, bất kì một căn bệnh nào cũng có khả năng xảy ra biến dị, vì vậy mới không có một cái bác sĩ nào dám hứa trước có thể hoàn toàn chữa khỏi bệnh"

"Lang băm, tiểu tử này khẳng định là một cái lang băm!"

Hai cái bác sĩ khác cũng khinh thường nói.

"Mạc lão, ngươi là ngôi sao sáng trong giới y học, hiển nhiên cũng rõ ràng những điều vừa rồi chúng ta nói đúng sai ra sao, còn thỉnh ngươi nghĩ kỹ lại!"

"Đúng vậy Mạc lão, tiểu tử này chân chân thật thật là một cái lang băm a!"

Cung Khải cũng trầm giọng nói chuyện:

"Mạc Thần Y, ta không cho phép cái tiểu tử này điều trị cho phụ thân ta"

Mạc Kinh Thiên sau hai lần đánh giá Diệp Phàm sai, đã học khôn.

Hắn rõ ràng, Diệp Phàm là Tông Sư, khinh thường nói dối, đừng nói đến còn một tầng quan hệ với Cung Vô Song, hắn không cần thiết phải nói dối làm gì.

Hắn nói mười thành, vậy khẳng định là mười thành.

Mạc Kinh Thiên ánh mắt sắc lạnh đảo qua một nhóm bác sĩ, cũng lười cố gắng thuyết phục một lũ mắt chó nhìn người thấp này, dùng ngữ khí chân thật đáng tin hỏi:

"Nếu ta khẳng khái muốn nhờ Diệp Thần Y chữa bệnh cho Cung lão đâu?"

Cung Khải sắc mặt đông lại, biểu tình như vừa ăn phải một đồng phân.

Hắn cứng đờ nói:

"Mạc lão, còn thỉnh ngài không cần can thiệp tới chuyện nội bộ của Cung gia"

Mạc Kinh Thiên vừa định phản bác, đột nhiên một cái nữ bác sĩ trong nhóm - này giờ vẫn chưa nói gì - đột nhiên lên tiếng hỏi:

"Vị Diệp tiên sinh này, ta từng tham gia qua một số lượng lớn các ca bệnh lớn nhỏ khắp nơi trên thế giới, bản thân cũng đã chữa khỏi không ít các trường hợp nguy kịch cùng phức tạp, vậy nhưng chưa có một trường hợp nào giống như của Cung lão gia từ lúc này cả. Không giấu gì ngươi, đây có thể nói là ca bệnh khó hiểu nhất mà ta đã từng được chứng kiến, bởi lẽ cho đến hiện tại tất cả những kiểm tra cùng xét nghiệm đều không tìm ra được ngọn nguồn căn bệnh, bởi vậy ngay cả phương hướng trị liệu như thế nào mới chính xác ta cũng không biết. Vì vậy, nếu ngươi đã có mười thành nắm chắc chữa trị cho Cung lão, còn thỉnh ngươi chỉ ra một chút bệnh trạng cùng với nếu ra phương hướng điều trị."

Diệp Phàm nghe xong, không cảm quay sang nhìn một cái.

Hắn nhìn ra trên mặt nàng toàn bộ là biểu tình nghiêm túc, không có một chút bốn cọt cùng đùa giỡn nào.

Nở ra một nụ cười cổ quái, Diệp Phàm ánh mắt nghiền ngẫm nhìn nàng, nói chuyện:

"Nguyên nhân dày vò Cung lão các ngươi không tìm được cũng là bình thường, tìm ra ta mới lấy làm lạ. Muốn ta chỉ điểm cũng không phải không thể, vấn đề là ta chỉ ra xong ngươi cũng sẽ không tin tưởng, vẫn là không nói thì tốt hơn..."

"Tám tắc! Đương nhiên! Lang băm nói chuyện làm sao chúng ta dám tin?" - một cái bác sĩ nhỏ giọng cười khẩy.

Diệp Phàm mặt vô biểu tình nói tiếp, hần là Tiên Đế, không cần nơi nơi so đo với mấy con kiến, cẩu lên đập chết đó là.

"... bắt quá, xem người một lòng một dạ muốn tìm hiểu y học, nâng cao y thuật, cùng với thái độ của người không tôi, ta quyết định tiết lộ cho người một chút lý do ban sáng Cung gia gia đột nhiên lên cơn co giật..."

Nói đến đây, Diệp Phàm cười lạnh:

"Ta nghĩ, vấn đề này, để chính chủ tự mình kể lại thì tốt hơn."

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Cung Khải tự thú?

"Để chính chủ tự mình kể lại?"

Bạch Mộng Hàm ánh mắt mang theo buồn bực cùng nghi hoặc nhìn thiếu niên trước mặt nàng.

Cái thiếu niên này còn nhỏ tuổi hơn cả nàng, vậy mà dám vỗ ngực đảm bảo trăm phần trăm chữa khỏi bệnh cho Cung lão gia tử.

Người này không biết y thuật có bao nhiêu tài năng, thế nhưng công phu miệng lưỡi khẳng định thuộc hạng nhất lưu.

Chỉ là nàng rất ngạc nhiên, người mà nàng vô cùng sùng bái - Mạc Thần Y, cư nhiên lại nghe lời thiếu niên này nói, không chút nghi ngờ.

Điều này khiến nàng không kìm nén được tò mò, muốn tìm hiểu xem rốt cục thiếu niên này là thần thánh phương nào.

"Đúng vậy" - Diệp Phàm mỉm cười đối diện với vẻ mặt khó hiểu của nàng - "... bởi lẽ sự kiện sáng nay cũng không phải là tự nhiên mà đột phát, mà là nhân vi!"

Diệp Phàm thanh âm đậm đặc, thông tin đưa ra lại kinh chết người không cần thêm nữa.

Nhân vi!

Phải biết điều này không thể hồ đồ kết luận, chỉ nói miệng mà thôi mà cần phải có bằng chứng đầy đủ, không dung sai lầm.

Nếu không, lửa giận của Cung gia không phải ai cũng có thể chịu đựng.

"Nhân vi!? Ha ha, cười chết ta, tiểu tử người nói đây là nhân vi, vậy người nói xem nguyên nhân gây ra cơn đột quỵ là gì?"

Một cái bác sĩ cười cợt châm chọc.

Hần thu chỗ tốt từ Cung Khải, tính mạng vợ con cũng trong tay Cung Khải, lại thêm khó chịu Diệp Phàm ngông cuồng, vì vậy càng thêm không kiêng nể gì mà châm chọc.

Đương nhiên, đó là do hần chỉ thấy đến một cái bảo tiêu bị cụt tay, mà không nhìn thấy toàn bộ một màn huyết tinh vừa rồi.

Nếu không, có cho hần trăm cái lá gan, hần cũng không dám lớn tiếng với Diệp Phàm.

Bạch Mộng Hàm cũng bày tỏ ra nghi hoặc của mình:

"Theo như ta được biết, Cung lão trong thời gian này được bảo vệ cực kỳ nghiêm mật, không có một người nào có thể tiếp xúc mà không thông qua sự nhận diện cùng kiểm tra, trong thời gian này cũng không có báo cáo ghi lại việc có cá nhân nào đột nhập vào Cung gia phủ đệ; vì vậy khả năng có người ngoài xâm nhập vào cơ hồ bằng không. Hay là người đang muốn nói..."

Nói đến đây, nàng liền không cần nói thêm nữa, tất cả mọi người đều đã có thể hiểu điều nàng muốn biểu đạt.

Người nói vô tình, người nghe cố ý, Cung Khải trong lòng chợt hăng một cái, sắc mặt âm u nhìn thoáng qua Bạch Mộng Hàm.

Nữ nhân này là ai? Hắn không nhớ trong đội ngũ bác sĩ có người này.

Thế nhưng hiện tại rõ ràng hắn không thể biểu lộ ra nghi hoặc, nếu không sẽ đẩy bản thân ra trước đầu ngọn sóng.

Cung Khái lại đổi hướng nhìn sang Diệp Phàm.

Chết tiệt! Chẳng nhẽ hắn phát hiện ra được điều gì?

Cung Khái không dám cho ai tái khám cho Cung Thiên Vũ, chính vì sợ hoặc có người có khả năng nhìn ra nguồn gốc cơn đột quỵ, làm Cung Thiên Vũ tỉnh lại, hoặc có ai đó tra ra được manh mối gì.

Hắn có dự cảm bất an, thế nhưng cũng không thể thừa dịp không ai chú ý tới mình, liền chuẩn đi.

Làm vậy chẳng khác nào lạy ông con ở bụi này.

Đương lúc Cung Khái suy nghĩ miên man, đột nhiên thanh âm của Diệp Phàm lạnh lẽo vang lên:

"Đại bá, ngươi vẫn còn không muốn tự thú hay sao?"

Nghe lời Diệp Phàm hỏi, Cung Khái cảm giác cả người rơi vào hầm băng.

Làm sao tiểu tử này có thể kết luận được là hắn?

Dựa vào cái gì!?

Hắn nghĩ mãi không ra, tuy nói những gì hắn làm không thiếu sơ hở, vậy nhưng muốn tra đến trên đầu hắn cũng là chuyện vài tuần thời gian, làm gì có thể như Diệp Phàm mới xuất hiện vài tiếng đồng hồ liền có thể kết luận.

Khẳng định tiểu tử này đang nói mò, chó ngáp phải ruồi, sẽ không có chứng cứ!

Đúng vậy, khẳng định là như thế!

Tự thuyết phục bản thân, Cung Khái ngoài mạnh trong yếu đáp lại:

"Tự thú cái gì!? Tiểu tử ngươi lại bắt đầu khai cái trò đùa gì đây?"

Mọi người xung quanh cũng là sững sờ.

Nghe khẩu khí Diệp Phàm nói, Cung Khái có liên quan trực tiếp đến việc Cung Thiên Vũ bị đột quỵ.

Sao có thể!?

Câu hỏi này cơ hồ là điều đầu tiên xuất hiện trong đầu mọi người.

Chỉ là sau đó, trong khi Mạc Kinh Thiên cùng Bạch Mộng Hàm còn bán tín bán nghi, hoặc nói là không tìm ra cơ sở để tin tưởng, thì nhóm bác sĩ đã mơ hồ nhận ra điều gì đấy.

Vài cái bác sĩ không cảm giật mình, trong cái nhìn lộ ra một mặt hoảng sợ.

Không trách được hắn không màng tất cả mua chuộc cùng uy hiếp mình, vốn còn tưởng là đấu tranh gia tộc giữa cùng thế hệ với nhau, hắn chỉ muốn tranh công với Cung lão mà thôi, ai dè đây là tiết tấu thân nhi tử muốn vô thanh vô tức giết chết phụ thân của mình a!

Thế nhưng hoảng sợ về phần hoảng sợ, bọn họ là không có khả năng nói chuyện này ra cho người khác biết.

Họ không muốn ngày mai mình đi nhặt xác cho vợ con, đề rồi kể đến là có ai đó nhặt xác cho mình...

Thế nhưng lúc này đây, không ai lên tiếng châm chọc cùng cười nhạo Diệp Phàm nữa...

...

Thái độ của Cung Khái như vậy, hoàn toàn nằm trong dự kiến của Diệp Phàm.

Nếu hắn một ngụm nhận tội luôn, Diệp Phàm ngược lại sẽ sợ có trá.

Cung Khái là người như thế nào, một đời trước hắn không thiếu chứng kiến.

Là cái âm hiểm tiểu nhân, nhất gan, ham sống sợ chết, yêu thích bày đặt mưu kế, nể hà tầm mắt của hắn quá hẹp, lại không đủ lá gan đi nếm thử điều nguy hiểm, vậy nên dù đời trước lên làm Cung gia kết tiếp gia chủ, cũng không khiến Cung gia tốt đẹp được lên tí nào, ngược lại còn khiến Cung gia

nhanh chóng xuống dốc.

"Thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ" - Diệp Phàm cười lạnh, nhàn nhạt nói.

"Tiểu tử, ngươi thiếu ở đây hồ ngôn loạn ngữ, nói chuyện muốn giảng chứng cứ, tiểu tâm ta cáo ngươi vu khống" - Cung Khai mở hời đầy trán, căng da đầu chối bỏ.

Hắn rất muốn sai người đuổi Diệp Phàm đi, thế nhưng tiền đề là có một ai trong đám người ở đây đánh lại tiểu tử này a!

"Chứng cứ đúng không?" - Diệp Phàm cười nghiêng ngả.

Nụ cười của hắn rơi vào trong mắt Cung Khai tựa như nụ cười của Tử Thần, làm hắn lông mao dựng đứng, cảm giác bất an càng nùng liệt.

Diệp Phàm cũng không thừa công phu chơi đùa thêm với hắn, lắc người một cái.

Chớp mắt chỉ gian, mọi người đã thấy Diệp Phàm đứng trước Cung Khai.

"Nhìn thẳng vào mắt ta" - Diệp Phàm đậm mặt nói, chỉ là thanh âm của hắn như có ma lực, làm cho Cung Khai không nhấc nổi một tia phản kháng, trước khi kịp lý trí kịp phản ứng lại thì đôi mắt đã tự động nhìn chằm chằm vào hai mắt của Diệp Phàm.

"Ngươi tên là gì?"

Hai người ánh mắt đối nhau được chừng năm giây đồng hồ, Diệp Phàm đột nhiên đặt một câu hỏi không đâu vào đâu.

Nghe được hắn nói như vậy, mọi người không cảm vô ngữ, cảm giác như này giờ bản thân bị Diệp Phàm đương khí mà trêu chọc.

Chỉ là còn chưa có ai kịp nói gì, một màn quỷ dị hơn liền đập vào thị giác bọn họ.

"Bản nhân tên Cung Khai"

"Phụ thân ngươi là ai?" - Diệp Phàm ngậm ngậm cười, tiếp tục hỏi chuyện.

"Cung Thiên Vũ"

"Sự tình sáng nay hắn đột nhiên bị đột quy, ngươi có biết lý do?"

"Còn lý do gì nữa, đương nhiên là ta làm chứ sao!" - Cung Khai lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, cặp mắt vô hồn nhìn về phía Cung Thiên Vũ - "Phụ thân hắn già cả lắm lắm rồi, phía trước vì đưa Nhị đệ ta lên làm gia chủ, đã khiến Cung gia vạn kiếp bất phục, hắn lại vẫn ngu muội bởi đường tiểu chất nữ của ta, muốn lại đưa nàng lên làm đời gia chủ tiếp theo của Cung gia."

Nói đến đây, gương mặt Cung Khai lộ ra vẻ dữ tợn cùng không cam lòng:

"Vì gì? Vì cái gì? Ta mới là nhi tử đầu lòng của hắn có được không? Bao nhiêu năm nay ta dốc lòng dốc sức muốn được hắn thừa nhận, vậy nhưng trong mắt hắn không có ta."

Ban đầu là đưa Cung Văn Thiên lên làm gia chủ, nói rằng hắn phù hợp hơn ta. Kết quả là sao, Cung gia bị người nhắm vào, may mắn lắm mới vớt về được một cái mạng.

Thế nhưng phụ thân tha tự mình một lần nữa đứng ra chủ trì Cung gia, cũng không để ta lên làm gia chủ. Ngay đến cả Thiên Vũ tập đoàn hắn cũng tha đưa cho cái kia tiện nhân cũng nhất quyết không để ta những tay vào... Hắn rốt cục có coi ta là thân sinh hay không?"

Cung Khai càng nói càng cuồng loạn, mà Diệp Phàm từ lúc nào đã lòi ra điện thoại của mình, ngon lành quay phim lại.

"Vậy cho nên, ngươi mới muốn giết chết phụ thân mình?" - Diệp Phàm đậm mặt hỏi, ý đồ thúc dục Cung Khai tiếp tục câu chuyện.

"Lúc đầu ta chỉ cần hắn làm cái người liệt cùng cảm, nằm trên giường bệnh để ta thuê người về chăm lo, dần dần chờ chết là được. Hắn vốn dĩ mạng sống cũng không còn được bao lâu, chỉ là thay một cái phương thức tận hưởng nốt những ngày còn lại của mình thôi."

Chỉ là hắn không nên, vạn lần không nên, cố gắng tháo xuống mặt nạ của ta vào đêm hôm ấy! Chính vì vậy, hắn không được phép lại tồn tại, bởi sự tồn tại của hắn chính là nguồn uy hiếp của ta sau này. Đương nhiên, ta cũng định hứa với hắn lão nhân gia rằng ta chỉ đoạt lấy những gì ta nên có mà thôi, sẽ tha cho cha con Cung Văn Thiên cái tiện mạng.

Chính là bây giờ ta đổi ý, Cung Vô Song phải chết, cả cái dã tiểu tử mà nàng nhận làm hôn phu cũng phải chết, cần thiết chết!!!!

Nghe lời Cung Khai rít gào, tại hiện trường lúc này mọi người cũng đã ngây người.

Ngay cả Cung Vô Song - lúc này đã đổi sang một thân váy trắng dài tới đầu gối, trông giống như một đóa u lan không cốt, do quay về trễ nên chỉ nghe được về sau của đoạn đối thoại - cũng lộ ra vẻ mặt không tin được.

Cho dù có lời cảnh báo của Diệp Phàm, cho dù bản thân nàng cũng đã nhìn ra một chút manh mối, vậy nhưng Cung Vô Song không thể nghĩ tới Cung Khải sẽ có thể có tình cách ghê tởm, vụn vẹo đến mức này.

Sẵn sàng giết chết gia gia, sẵn sàng giết chết phụ thân cùng nàng, rồi đến Diệp Phàm không liên quan hẳn cũng vì không vừa mắt mà không tha... tất cả khởi nguồn chỉ vì một cái ghế gia chủ.

Nàng không tự chủ nắm chặt lại bàn tay của muội muội mình, cảm giác thứ nàng gọi là "gia tộc" chưa bao giờ lạnh lẽo cùng vô nhân tình giống như thời khắc này.

Cung Hàn Nguyệt mặt vô biểu tình, làm Ma Đế, nàng đã từng gặp những ma tu nội tâm còn vụn vẹo hơn thế này vạn lần; Cung Khải không tính là cái hạt bụi nào cả.

Lại nói, trong mắt nàng, hẳn không phải Đại Bá gì cả, mà chỉ là một con kiến đáng ghét, làm cho tỷ tỷ nàng tâm phiền ý loạn

Nếu không phải có kỳ đến cảm thụ của Cung Thiên Vũ, nàng sẽ không để Cung Khải sống sót qua đêm nay.

Diệp Phàm cũng có cùng ý nghĩ giống nàng, nếu không hẳn cũng không phải nhọc công sử dụng Nhiếp Hồn Thuật khiến Cung Khải giữa đám đông tự thú, mà một đầu ngón tay dí chết là được.

Vậy nhưng điều này cũng chỉ khiến cho hắn sống lâu thêm mấy ngày mà thôi, kể từ khi hắn có ý định giết Cung Vô Song, Diệp Phàm trong lòng đã tuyên bố án tử hình cho hắn.

Với một cái người sắp chết, Diệp Phàm liền không tốn công mà sinh khí, hắn cười ngâm ngâm:

"Còn một câu hỏi cuối, ngươi dùng biện pháp nào khiến Cung gia gia bị đột quy?"

Hắn hỏi câu này, một bên Dương Lệ lập tức mặt mày tái mét, thân hình phì nộn run rẩy.

"Bột cây phụ tử" - Cung Khải đều đều đáp - "Đây là chủ ý từ thê tử của ta, Dương Lệ"

"Cung Khải, ngươi cảm miệng, cảm miệng lại! Ngươi có biết mình đang làm nói cái gì? Ngươi muốn chết thì đi chết một mình, đừng có vu khống ta!"

"Còn cái này đã tiêu tử, ngươi rốt cuộc đã làm gì hắn!?"

Dương Lệ bất chấp mà gào lớn, nhào về phía Diệp Phàm, vờn bàn tay mập ú của mình mà vồ lấy điện thoại của hắn.

Diệp Phàm chán ghét vờn tay ra nắm lấy bả vai nàng, ném qua một bên.

Phanh!

Dương Lệ theo quán tính lăn tròn đến một góc tường, toàn thân trên dưới không chỗ nào không đau, bất quá đến cái rầm cũng không dám phóng, đành nằm giả chết.

"...Lúc đầu ta chỉ có trong tay loại bột hóa học đặc chế gây tê liệt hệ thần kinh, nàng chính là người đã thuyết phục ta sử dụng bột cây phụ tử sau khi Cung Thiên Vũ nhìn thấy dung mạo của ta. Sau đó ta tìm đến các bác sĩ phụ trách viết báo cáo về bệnh tình, cùng với một số các bác sĩ, y tá khác thường xuyên phải kiểm tra cơ thể của Cung Thiên Vũ, dùng tiền mua chuộc hắn.

Vẫn chưa yên tâm, ta cho người đi điều tra cùng bắt giữ lấy gia đình của bọn họ, khiến bọn họ không thể không nghe theo lời ta, báo cáo lại những thông tin sai lệch về trạng thái của Cung Thiên Vũ."

"Các người!... Các người..."

Mạc Kinh Thiên nghe đến đây, tức giận thất khiếu bốc khói, hắn nhìn quanh một đám bác sĩ cùng y tá lúc này đang cúi gằm đầu xuống, không dám nhìn người.

Bạch Mộng Hàm ngoại trừ, nữ nhân này hiện tại đang chăm chú theo dõi một màn quỷ dị đến cực điểm đây như thể đang xem drama Triều Tiên.

...

Diệp Phàm cảm thấy đến không sai biệt lắm, Cung Khải nói cùng hắn suy đoán khớp nhau thất thất bát bát, không cần tiếp tục nghe hắn kể lể.

Còn một vài thứ Diệp Phàm muốn biết, thế nhưng bây giờ là chốn đông người, không phải thời điểm thích hợp.

Vì vậy, hắn thu hồi Nhiếp Hồn Thuật.

Cung Khải ánh mắt trống rỗng mất hai giây, sau đó rùng mình một cái, ngo ngắc nhìn quanh.

Thứ đầu tiên đập vào thị giác của hắn chính là khuôn mặt của Diệp Phàm.

Cung Khai hốt hoảng lùi về sau mấy bước.

"Người muốn làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Tri nhân tri diện bất tri tâm

Đối mặt với câu hỏi của Cung Khai, Diệp Phàm liền giải thích cũng không buồn giải thích, đậm đậm cười, xoay người bước đến bên cạnh Cung Vô Song, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng ngực.

Hắn âm thầm thở dài.

Nhân ở giang hồ, thân bất do kỷ.

Người muốn lương thiện, vậy xin được hỏi ai cho người lương thiện?

Tri nhân tri diện bất tri tâm.

Huynh đệ tương tàn, phụ tử tương diệt, lục thân không nhận...

Cung gia chả qua chỉ là một cái tiểu trường hợp mà thôi.

Hắn không mong Cung Vô Song đi hại người, bất quá nàng cần phải có tâm phòng người, cần phải nhìn thấu nhân tình âm lạnh.

Hắn muốn nàng giữ được sơ tâm, giữ được từ sâu bên trong tâm hồn nét thiên chân vô tà của mình, tuy nhiên hắn tuyệt đối sẽ không để nàng vì thế bị người sở gạt, lợi dụng.

Hắn sẽ tận lực để quá trình này diễn ra từ từ, để Cung Vô Song có thời gian làm quen; vậy nhưng chung quy có một số thứ nàng cần phải lập tức đổi mặt, tí như bộ mặt thật của phần lớn cá nhân sinh sống tại các thế gia.

Phía trước Quý Minh Dương cũng vậy, bây giờ Cung Khai cũng thế, bản chất tính tình là cùng một giuộc, chỉ là biểu hiện khác nhau mà thôi.

Sự kiện này chỉ là một cái bắt đầu, một bài học vỡ lòng mà thôi.

Rốt cục, Cung Vô Song sẽ cùng hắn tiến về mệnh mông sao trời, về một thế giới còn tàn khốc hơn xã hội này rất nhiều.

Hắn không thể lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh nàng để bảo vệ hết thảy.

Lộ, hắn đã thông cho nàng, vậy nhưng nàng phải tự thân bước đi.

...

Cung Vô Song bị Diệp Phàm ôm vào người, bản năng liền dựa dựa thoát ra, nàng nhớ tới một màn máu tanh vừa rồi, cả người có chút mất tự nhiên.

Chỉ là sức nàng làm sao đấu lại được với Diệp Phàm, vùng vẫy một hồi một mồi không có tác dụng, Cung Vô Song chán nản.

Đương nhiên chủ yếu là nàng cảm giác được sự quan tâm cùng lo lắng từ Diệp Phàm, cũng biết hắn lúc này chỉ đơn thuần muốn giúp nàng tĩnh tâm, vượt phẳng một chút cảm xúc của mình.

Nghĩ lại lúc đó, Diệp Phàm động thủ cũng là để bảo vệ nàng, thậm chí phía trước hắn vì xả giận cho nàng mà giết người.

Hắn vì nàng mà đôi tay vấy máu, nàng ngược lại chỉ vì đôi tay dính máu ấy mà né tránh, mà xa lánh hắn... thử nghĩ hắn sẽ có bao nhiêu thương tâm?

Cung Vô Song cảm thấy mình vừa mắc một sai lầm thật lớn, nội tâm mềm nhũn, thậm chí đây là cái trường hợp ngoại lệ.

Nàng không tiếp tục ngo ngoáy nữa, lặng lẽ nằm im trong lòng Diệp Phàm, sâu kín nói:

"Ta không sao"

"Sợ ta sao?" - thanh âm trầm thấp của Diệp Phàm nhẹ nhàng truyền lại, nàng có thể cảm nhận được trong giọng nói của hắn có chút không xác định.

"Người sẽ thương tổn ta sao?" - nàng nhẹ giọng hỏi lại.

Thế rồi, không chờ Diệp Phàm đưa ra câu trả lời, thiếu nữ liền đưa ra đáp án:

"Không sợ... Chỉ là không quen. Tương lai thì tốt rồi"

Diệp Phàm lấy một tay luồn vào làn tóc thoảng hương hoa nhài của mỹ nhân, khẽ xoa đầu nàng như chỉ tiểu miêu.

Tay còn lại, Diệp Phàm khẽ cầm lấy bàn tay thon nhỏ đang nắm chặt tới mức trắng bệch của Cung Vô Song, nhẹ nhàng đan mười ngón tay của hai người vào nhau.

Cung Vô Song cho phép hai người cứ như vậy trong vòng nửa phút đồng hồ, sau đó nàng liền tách ra khỏi người hắn, chỉnh lại mái tóc đã có chút hỗn độn của mình.

"Diệp Phàm, người nhanh xử lý người kia đi thôi, ta thấy hơi mệt"

...

Cung Khải cảm giác càng ngày càng không đúng.

Trong cảm nhận của hắn, hắn tựa hồ mới chỉ chớp mắt một cái, vậy mà sau đó cả căn phòng này liền hiện ra không đúng.

Vị trí của mọi người có cực đại thay đổi, ánh mắt mọi người nhìn hắn cũng có thật lớn bất đồng.

Nhất là lão bà hắn Dương Lệ, lúc này đang nằm trên mặt đất, cái cổ ngóc dậy, nhìn như muốn giết hắn đến nơi.

Mấy cái bác sĩ đều cúi thấp đầu, chỉ thi thoảng mới liếc qua hắn một cái, trong đôi mắt chứa đầy sự phẫn nộ cùng khinh bỉ.

"Các người một đám đây là làm sao?"

Hắn nhú mày hỏi, ánh mắt không cảm dao qua Diệp Phàm cùng Cung Vô Song, nhủ thầm chả lẽ tiểu tử này làm cái ma thuật gì?

Không ai buồn phản ứng hắn, bất tri bất giác cả căn phòng rơi vào trong yên lặng.

Cung Khải cảm thấy thực buồn bực, nhiều hơn là phẫn nộ. Hắn cảm thấy, mọi người ở đây là đang khiêu khích quyền uy của hắn.

"Người!" - hắn chỉ vào một nam bác sĩ gần nhất - "Nói chuyện!"

Nam bác sĩ này ngược lên nhìn hắn, thế rồi không hề báo trước, nhào lên:

"Này thì nói chuyện!"

Hắn thụi cho Cung Khải một phát.

"Này thì nói chuyện!"

Hắn lại thụi cho Cung Khải thêm một phát nữa.

"Mau ngăn hắn lại, hắn điên rồi!"

Cung Khải nâng hai cánh tay lên che mặt, hét lớn lên.

Chỉ tiếc cho hắn, trong căn phòng không có bất kỳ ai có ý định đứng ra giúp hắn cả.

Ngay cả mấy cái đại hán lúc này cũng đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Bọn họ là bảo tiêu của Cung gia, chịu trách nhiệm bảo hộ Cung gia tộc nhân không sai.

Vậy nhưng vừa rồi Cung Khải cao điệu thừa nhận hắn âm mưu giết chết gia chủ như vậy, khẳng định sẽ không có kết cục tốt.

Lúc này Mặt Trời có bao xa bọn họ liền chạy đi bấy xa còn không kịp, ngu gì thò đầu ra chết oan uổng.

"Còn nói chuyện! Người hại ta còn chưa đủ hay sao!"

Cứ như vậy, Cung Khai bị đánh như chó nhà có tang, lấy vóc đáng gầy yếu của hắn, quanh năm lai bị nữ nhân đào rỗng thân thể, làm sao kháng cự lại được một tên bác sĩ đang cuồng bạo lên.

Không có ai chú ý, bên ngoài phòng bệnh, Cung Ngọc thông qua cửa kính nhìn đến một màn này, sắc mặt tái mét, lén lút đi vội.

...

"Đủ rồi"

Nhìn đến Cung Khai mặt mũi sưng lên như heo, lúc này Diệp Phàm mới nhàn nhạt hô, vẫy tay hướng mấy cái bảo tiêu ra hiệu.

Mấy cái đại hán nghe thấy thanh âm của hắn, không nhịn được rung mình, bóng ma tâm lý Diệp Phàm để lại cho bọn họ quá lớn, căng da đầu đi lên tách hai người kia ra.

"Loạn rồi, loạn hết rồi"

Cung Khai rít lên qua cặp môi sưng vều.

"Các ngươi cứ chờ xem, Cung gia sẽ không để yên cho các ngươi."

Đôi lấy câu uy hiếp của hắn đây là một đám thóa mạ.

"Cung Khai, ngươi cái đồ sát phụ, còn có mặt mũi tự nhận mình là người của Cung gia hay sao?"

"Đúng là loại nhân mô cầu dạng, thế nhưng đến cha mình cũng không tiếc hết thảy mà hạ độc!"

"Còn to mồm, Cung gia nếu muốn giết ai, khẳng định người đầu tiên chính là ngươi!"

"Trả lại tự do cho vợ (chồng) con chúng ta!"

"..."

Đám bác sĩ ngươi một ngữ ta một ngữ, mắng Cung Khai máu chó xối đầu.

"Các ngươi... các ngươi một đám đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì!" - Cung Khai bất chấp đau đớn mà gào to lên, nội tâm cực độ hoảng loạn.

Bọn họ biết!

Sao có thể? Làm thế nào bọn họ lại biết!

Hắn khẳng định đêm hôm qua chỉ có hắn cùng Dương Lệ mà thôi, nếu không tính Cung Thiên Vũ còn đang bất tỉnh ở kia.

Cung Khai nhìn về phía lão bà của hắn đang nằm lý trên mặt đất, trên mặt sưng vù một cục, hiển nhiên là vừa bị đánh.

Chà nhè!... Là Dương Lệ để lộ ra?

Cung Khai nghi hoặc, chỉ là chưa kịp chất vấn, Mạc Kinh Thiên đã trầm giọng nói chuyện:

"Cung Khai, ngươi bớt giả điên đại! Ngươi đã chính miệng thừa nhận mình đầu độc gia gia, bây giờ còn muốn tiếp tục giở trò quỷ gì?"

Nói rồi, hắn hướng mấy cái bảo tiêu phát tay:

"Các ngươi mấy cái, lôi hắn ra ngoài, trông chừng cẩn thận đừng để hắn trốn"

"Cái gì!?" - Cung Khai thẳng thốt kêu lên - "Ta nói cái gì!?"

"Các ngươi khẳng định nghe lầm rồi, không thể nào!"

"Hắn là cha ruột của ta a! Không đời nào ta lại làm như vậy"

"Các ngươi chắc chắn là cấu kết với nhau, ta cần đi báo cảnh sát cùng mời luật sư!"

Cung Khai sử dụng tất cả năng lực miệng lưỡi của mình để thanh minh, để thuyết phục.

Tiếc là, đến lúc này thì không còn ai nghe những lời lẽ vô dẫn chứng này của hắn cả, dù tất cả mọi người đều thống nhất trong lòng rằng đoạn hội thoại vừa rồi của Cung Khai với Diệp Phàm nơi chốn lộ ra quỷ dị.

Mạc Kinh Thiên nhìn thấy hắn mê mang, không giống như đang giả vờ, mặt già khê nhăn, trong lòng lập tức liền có đáp án.

Khẳng định đây là tác phẩm của Diệp Phàm, chỉ không biết hắn dùng phương thức nào lại có thể khiến một người vô thanh vô tức thừa nhận sự thật, mà lại hoàn toàn không nhớ chút gì.

Thủ đoạn này, có chút kinh người a!

Bất quá, loại thủ đoạn này, áp dụng lên Cung Khải cái này mặt người dạ thú, quả thực là mẫu thân hần sáng!

Mạc Kinh Thiên là người đã từng sống trên đầu grom mũi giáo, cái thể loại khi đã tin tưởng một người liền có thể hoàn toàn giao ra phần lưng của mình cho họ.

Vì vậy, hần hận nhất là cái loại này bạch nhãn lang, còn đừng nói, Cung Thiên Vũ là thân phụ của hần a!

Dứt ruột đẻ ra, nuôi cho khôn cho lớn, cuối cùng để hần quay lại thọc cho một nhát dao từ sau lưng.

Phải là con cháu hần, Mạc Kinh Thiên thế sẽ thân thủ giết cho hả giận.

...

Mấy cái đại hần nghe lệnh, lại nhìn thoáng qua phía Diệp Phàm, thấy được người sau gật đầu, mới lờ mờ xềnh xệch Cung Khải ra khỏi phòng, mặc cho hần không ngừng kêu la.

Chờ đến khi cửa phòng lần nữa đóng lại, Mạc Kinh Thiên mới thở dài, cảm thán:

"Thế gian, khó lường nhất vẫn là nhân tâm a!"

Diệp Phàm không phản ứng lại, căn bản tại nội tâm hần không nhắc lên nổi một gợn sóng.

Hần sống hơn 90 vạn năm, đi nhiều trải qua nhiều, việc lạ gì cũng thấy, cũng nhìn, đã sớm không còn là thiếu niên khinh cuồng, cảm xúc dễ bị dao động.

Cho dù hần đã tự mình hủy đi Tiên Đế đạo tâm, phá cho tâm cảnh mười phần không còn một, cảm xúc hần cũng sẽ chỉ nhằm vào những điều hần bỏ sót, nuối tiếc, hoặc là những gì hần quý trọng mà dao động.

Như Cung Vô Song, Cung Hàn Nguyệt, thậm chí Cung Thiên Vũ cũng có một điểm nhỏ; thế nhưng nói chung chung đến Cung gia thì đừng hòng.

Giống như sự việc tại Cung gia đây, nếu không phải có một đoạn nhân quả từ kiếp trước, hần mới không đúc kết vào.

Cung Hàn Nguyệt chắc hần cũng trong tình trạng không sai biệt lắm, vì vậy nàng có điểm không kiên nhẫn mà gắt:

"Tỷ phụ, ngươi vẫn mong chóng chữa trị cho gia gia thôi"

Nếu không phải Cung Thiên Vũ còn cần cấp cứu, nàng mới lười ở tại nơi này.

Một chút phá tài phú của Cung gia, so sánh với những gì nàng tọa ờng khi là Ma Đế, thật là không nổi một góc bằng sơn.

Buồn cười kẻ hèn con kiến còn nghĩ nàng cùng tỷ tỷ sẽ tham luyện chút điểm tiền tài ấy.

Diệp Phàm gật đầu, dưới ánh mắt chờ mong của Cung Vô Song cùng cái nhìn đầy khát vọng của Mạc Kinh Thiên, tiến tới trước giường bệnh, lật tay lấy ra vài cây kim châm.

Hần vừa nâng tay lên, bên ngoài lại truyền tới một thanh âm già nua, nội dung xảo bắt xảo mà y hệt như trước đó:

"Dừng tay!"

Diệp Phàm vô ngữ, lại buông tay xuống, thật sự không biết ở đâu ra lắm con kiến tới quấy phá hần vậy không biết.

Cung Hàn Nguyệt lông mày khẽ nhíu, truyền âm cho Diệp Phàm:

"Tỷ phụ, ngươi tiếp tục lo chữa bệnh, lần này để ta!"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Dạ Yêu

"Diệp Thần Y, để ta ra ngoài giải quyết người này!"

Mạc Kinh Thiên sốt ruột, cũng có chút sinh khí.

Đám người này muốn Cung lão gia tử một hai phải chết đây mà!

Diệp Phàm không vội phản ứng hẳn, liếc mắt về phía Cung Hàn Nguyệt.

Cung Hàn Nguyệt một tay vung lên, tạo ra một cái huyền trận nho nhỏ tạm thời, không có bất kì thứ gì làm năng lượng duy trì, chỉ một chút thời gian liền sẽ biến mất.

Mục đích, chính là không muốn mọi người nhìn đến một màn sắp tới đây.

Tâm niệm vừa động, Cung Hàn Nguyệt trên đầu ngón tay xuất hiện một ngọn lửa tử sắc nhìn đầy yêu dị.

Nàng búng ngón tay một chút, ngọn lửa rời khỏi tay nàng, rơi xuống mặt đất.

Từ điểm vừa chạm mặt đất, liền huyền hóa thành một nữ nhân xinh đẹp, dáng người ma quỷ, da dẻ trắng nõn; một chút cũng không kém Cung gia tỷ muội, hàng thật giá thật mỹ nhân một cái.

Điều đáng nói là, cách nàng ăn mặc khiến người nhìn máu nóng sôi sục.

Một thân nội y màu đen mỏng, khoác thêm bên ngoài là bộ váy dài tử sắc bán trong suốt, váy bó sát lấy dáng hình man diệu của nàng.

Chất lụa mỏng tới mức không thể che đi nổi tảng nội y phía trong, mà chỉ làm chúng trở nên thêm mỏng lung, ần ần hiện hiện, lệnh người mơ màng, dụ hoặc tới cực điểm

Trang phục nửa kín nửa hở như vậy, so với hoàn toàn khóa thân, càng thêm có lực đánh vào thị giác, càng thêm muốn mạng người.

"Nữ vương" - yêu điểm nữ tử vừa thấy được Cung Hàn Nguyệt, vội vã quỳ một chân, cung kính ôm tay chào hỏi.

"Dạ Yêu, người thay ta ngoài, giáo huấn con kiến đang kêu gào kia một chút, đừng nháo ra mạng người là được" - Cung Hàn Nguyệt vẫy vẫy tay, bâng quơ ra lệnh.

Diệp Phàm nhìn đến Dạ Yêu, lại nhìn về phía Cung Hàn Nguyệt, trong lòng một trận vô ngữ.

Người gọi thuộc hạ ra để giáo huấn người, chứ không phải để câu dẫn người, triệu hồi ra cái nữ mị ma ăn mặc khiêu gợi như vậy để làm cái mao?

Lấy định lực của hắn lúc này, chỉ nhìn Dạ Yêu thôi đã có một tia thần trí bị mê hoặc, dục hóa nơi hạ thân liền thiếu chút nữa bị thấp lên.

Đương nhiên, đây là do Diệp Phàm đạo tâm bị hủy mười phần không còn một, lại không chủ động áp chế dục vọng nên mới có thể bị ảnh hưởng; ở hắn khách quan nhận xét, mị thuật của Dạ Yêu so với Cung Hàn Nguyệt còn kém xa.

Tuy là vậy, đó cũng không phải là thứ kẻ hèn một giới Địa Cầu có thể chống cự, cho dù có là Tông Sư hay Đại Tông Sư cũng thế.

Diệp Phàm không muốn rước lấy những phiền toái không cần thiết, hắn chỉ nghĩ yên yên tĩnh tĩnh bởi Cung Vô Song đi qua một quãng thời gian tại thế tục giới, để đền bù những tiếc nuối năm xưa chưa làm được.

Cung Hàn Nguyệt dường như cũng nhận ra Dạ Yêu ăn mặc như thế này sẽ chuốc lấy vô tận phiền toái, rốt cục đây là tại Địa Cầu, chứ không phải Ma Cung của nàng.

"Từ từ, người đổi một bộ trang phục khác đi" - nàng biểu tình bất đắc dĩ nói.

Dạ Yêu trên danh nghĩa là thuộc hạ của nàng, thực tế nói là khuê mật cũng không quá.

Thời điểm vừa tới Ma Giới, Dạ Yêu là người đầu tiên Cung Hàn Nguyệt gặp, có thể coi là nửa cái sư phụ, nửa cái ân nhân của nàng; sau đó lại thành tỷ muội một đường cùng nàng trưởng thành, có thể nói là vào sinh ra tử cùng nhau không biết bao lần.

Do vậy, khi Cung Hàn Nguyệt đăng đỉnh Ma giới, trở thành Ma nữ Tử Nguyệt, lập ra Ma Cung, Dạ Yêu liền thuận lý thành chương tiếp nhận chức phó Cung chủ.

Không những thế, do thiên phú của Dạ Yêu có hạn, Cung Hàn Nguyệt còn lẫn lộn đi tìm kiếm biện pháp tăng lên cảnh giới cho nàng, cuối cùng tìm được một loại khế ước vô danh từ thời xa xưa, làm cho Dạ Yêu luôn bảo trì được 9 thành chiến lực của Cung Hàn Nguyệt.

Khế ước này còn khiến cho Cung Hàn Nguyệt có thể triệu hồi Dạ Yêu tới bên cạnh mình bất kể ngăn cản về không gian, thời gian.

Dạ Yêu nhờ vậy tại Ma giới sở hữu chiến lực thuộc thành phần đỉnh Kim Tự Tháp, bất kỳ ai mơ nhúng chàm nàng phần mộ đều đã có cỏ mọc cao bằng đầu người.

Chỉ tội, cái tiểu yêu tinh này rất ái chinh người, trước giờ vẫn luôn yêu thích ăn mặc trang phục dụ hoặc, làm không biết bao nhiêu cái nhị thế tổ ngu ngốc nổi lên sắc dục, cuối cùng liên lụy cả gia tộc bị diệt môn.

Nếu bây giờ vẫn là Ma giới, là nơi dùng vũ lực nói chuyện, khôn sống mỏng chết, Cung Hàn Nguyệt cũng dễ dàng ái làm gì thì làm.

Bất quá chung ý nghĩ với Diệp Phàm, tại Địa Cầu, Cung Hàn Nguyệt muốn an an ổn ổn tận hưởng cuộc sống của thiếu nữ tuổi mười chín mà 90 vạn năm trước nàng bị mất đi, do vậy điệu thấp vẫn là chính đạo.

...

"Nguyệt Nguyệt, nhân gia thích mặc như vậy mới đẹp nha ~"

Dạ Yêu nghe được mệnh lệnh từ Cung Hàn Nguyệt, mặt đẹp lập tức thu hồi vẻ nghiêm túc, bĩu môi nhỏ nói.

Nàng lao tới ôm lấy cánh tay người sau, biểu tình đáng thương hê hê, mắt đẹp chớp chớp như sắp khóc.

Cung Hàn Nguyệt lấy tay đỡ trán, nàng đã đoán trước được phản ứng của cái tiểu yêu tinh này.

"Yêu Yêu, không phải lúc đùa nghịch, lo chính sự trước!" - nàng nghiêm giọng nói.

Dạ Yêu thấy Cung Hàn Nguyệt mỹ dung hiện lên một tia nghiêm túc, biết lúc này không phải thời điểm thích hợp đùa giỡn.

Nàng thu hồi vẻ làm nũng bán manh của mình, búng tay cái tách.

"Àn?" - Dạ Yêu thấy trang phục của mình không có sự thay đổi, cảm nhận một chút, sắc mặt chợt biến.

Nàng nhìn qua Cung Hàn Nguyệt, toát lên một vẻ nghi hoặc, - "Nguyệt Nguyệt, đây là đâu? Cảnh giới của ngươi..."

"Chuyện nói ra thì dài" - người sau khẽ cười - "Ngươi liền đứng bên ngoài trước, đợi xong xuôi ta liền nói cho ngươi. Tuy chiến lực bây giờ ngươi vạn phần không còn một, bất quá thu thập tên ngoài kia bất quá là một bữa ăn sáng"

"Được rồi"

Dạ Yêu cũng không dây dưa dài dòng, từ trong trữ vật của mình lấy ra một bộ váy dài màu đen, không chút kiêng kỵ tại chỗ thay đồ.

Diệp Phàm một trán hắc tuyến, Cung Hàn Nguyệt kiến tạo huyễn trận Dạ Yêu khẳng định nhìn ra, nàng mới dám lớn mật như vậy.

Chỉ là, người khác không thấy, hần thấy a!

Trong lòng một trận ngứa ngáy, vậy nhưng định lực của Diệp Phàm vẫn cực cao, hần bắt động thanh sắc mà nói với Mạc Kinh Thiên:

"Ngươi khỏi cần bận tâm bên ngoài, không phải ngươi muốn xem ta thi châm trị bệnh cho Cung gia gia hay sao? Ta liền bắt đầu"

Mạc Kinh Thiên nghe Diệp Phàm nói vậy, chung quy vẫn có chút lo lắng:

"Vậy nhưng khi thi châm, kiêng kỵ nhất là bị đánh gãy..."

"Bên ngoài ta đã cho người đi xử lý" - Diệp Phàm nhàn nhạt ngắt lời hần.

Mạc Kinh Thiên tuy kinh ngạc, không biết Diệp Phàm là lúc nào gọi người, bất quá người sau không cần hần nói hết liền hiểu ý, hiển nhiên có nắm chắc.

Hần liếc mắt một vòng quanh phòng, ra lệnh cho nhóm bác sĩ:

"Trừ bỏ Bạch Mộng Hàm, còn lại rút đi!"

"Nhớ đóng cửa ~" - Cung Hàn Nguyệt đột nhiên nhảy ra cười hi hi bồi thêm một câu.

...

Lâm Quang Minh là một vị võ đạo Tông Sư, do Cung Khải tiêu thật nhiều tiền mời về, danh nghĩa là góp một phần vào lực lượng Cung gia, trên thực tế là thể lực hần bồi dưỡng ngầm.

Hôm nay, Lâm Quang Minh đang nằm dài ngoài sân, lim dim hưởng thụ thị nữ hai bên mát xa, bất chợt Cung Ngọc hót hải chạy tới:

"Lâm lão, không xong, đại ca ta đang bị người đánh!"

Lâm Quang Minh đang tận mải tận hưởng thì bị người phá vỡ, cực kỳ khó chịu, chỉ là đối phương dù sao cũng là Cung gia dòng chính, không tiện phát tác, buồn bực nói:

"Bảo tiêu đâu, sao hần không đem theo?"

Cung Ngọc lắc đầu, thần sắc buồn bực:

"Hần bị người đánh ngay tại phòng bệnh của phụ thân ta. Phía bên trong cách âm, ta chỉ có thể từ cửa sổ bên ngoài chứng kiến, cũng không rõ ràng, thế nhưng bảo tiêu không một cái nào động dậy, trở mặt nhìn người đánh hần, ta không biết làm sao, chỉ có thể nhờ đến ngài!"

Đương nhiên, nàng không dám nói, nàng không đi vào, đơn giản bởi vì Diệp Phàm để lại bóng ma cho nàng, nàng không dám trực tiếp đối diện hần.

"Tất cả là tại cái tiện loại Cung Vô Song cùng với dã hôn phu của nàng"

Cung Ngọc oán độc nói thêm, trong lòng đang tính toán mượn đao giết người.

"Nga, là cái tiểu nữ oa con gái của Cung Vấn Thiên? Chỉ là một giới nữ lưu, lại còn trẻ, không lật được ra cái bọt sóng gì" - Lâm Quang Minh nhàn nhạt nói, thần sắc cao ngạo, không để ai vào mắt.

Nói vậy, thế nhưng hần xem ở việc Cung Khải luôn không keo kiệt mà cung ứng tiền bạc cùng tài nguyên phân thưởng, vẫn quyết định nhúng tay.

Hần hưởng thụ quen rồi, không nghĩ tốn công đi tìm một nhà khác để đầu nhập vào.

Hần phát tay bảo thị nữ đi sang một bên.

"Đi thôi, xem rốt cục đang diễn ra chuyện gì" - Lâm Quang Minh bói một tay sau lưng, tay còn lại vuốt chút râu trắng của mình, tự cảm giác bản thân xứng với bốn từ "tiên phong, đạo cốt".

Cung Ngọc thấy hần dứt khoát đứng dậy, trong hoan hỉ.

Nàng không tiếp xúc tới tầng lớp võ giả, không biết Lâm Quang Minh là võ đạo Tông Sư.

Thế nhưng nàng tận mắt chứng kiến đối phương cường đại vượt lẽ thường, từng dùng một quyền đâm chết một con gấu.

Nàng cũng biết đến, tuy mọi ngày muốn đối phương động thân ra mặt khó khăn cực lớn, bất quá trước giờ không có việc gì hần chưa giải quyết được, đôi khi chỉ cần báo cái danh là có thể ép yên mọi chuyện.

Trong mắt Cung Ngọc, có Lâm Quang Minh khẳng định là cao nhân, có hần chống lưng, liền mặc cho Diệp Phàm có tà hồ như thế nào, thân phận thần bí ra sao cũng không đáng sợ.

Nàng đã âm thầm tính toán tốt, lợi dụng lần này, đã kích Cung Vô Song một chút, để người sau bỏ đi tâm tư nhòm ngó Cung gia gia sản, tốt nhất là nôn ra cô phần của Thiên Vũ tập đoàn.

...

Hai người một đường nhanh chóng đi tới.

Cung Ngọc trong đầu đã không đợi được mừng tượng ra cảnh Cung Vô Song cùng Diệp Phàm như chó nhà có tang mà cút đi, Cung Khải cũng không dám coi khinh nàng nữa, thay vào đó là vẻ mặt cảm kích.

Nàng biết đại ca mình vẫn luôn đánh tâm nhãn coi thường mình, chẳng qua bản thân nàng biết mình cũng không tài hoa như hần, vì vậy không tiện phát tác.

Chỉ là đương nhiên nếu có cơ hội, nàng không ngại vô hình mà vả mặt đại ca mình một chút.

"Ân, mọi người đâu?"

Cung Ngọc nhìn khu vực trống trơn phía trước phòng bệnh của Cung Thiên Vũ, nơi chỉ mới trước đó một lúc còn tụ tập một loạt bác sĩ cùng y tá đứng làm quần chúng xem bên trong.

"Cung Khải đâu?"

Lâm Quang Minh cũng lạnh lùng hỏi, hần nhìn thoáng qua bên trong phòng bệnh, nào có bóng dáng của Cung Khải cùng bảo tiêu, chỉ có một nhóm bác sĩ đang đứng một bên, một cái lão già mà hần nhận ra là Mạc Kinh Thiên, cùng với một hội thiếu niên nhất nam tam nữ, trong đó có Cung gia tỷ muội.

Lúc này, cái thiếu niên trong phòng tay đang giờ lên kim châm, có vẻ như định thực hiện trị liệu cho Cung Thiên Vũ.

"Lâm lão, người mau ngăn hấn lại, hấn chính là cái kia hôn phu của Cung Vô Song. Ta đã cho người tra xét, hấn bắt quá một cái tiểu tử nghèo làm công sống qua ngày, nào có thời gian học tập y thuật. Hấn đây là đang lừa mình dối người, âm mưu hại chết phụ thân ta mà thôi!" - Cung Ngọc nội tâm cười lạnh, bên ngoài lại tỏ vẻ sốt ruột, bộ dạng giống như thiếu điều liền phá cửa mà lao vào.

Lâm Quang Minh nhủ mảy, cảm giác Cung Ngọc nói có đạo lý. Hấn mang tiếng là cung phụng tại Cung gia, nếu lúc này có mặt mà không ra tay ngăn chặn, ngộ nhờ Cung Thiên Vũ có mệnh hệ gì, hấn liền sẽ mang tai tiếng.

Bất quá, hấn cảm giác mọi chuyện đang diễn ra có chút không đúng.

Nói thế nào... cảm giác như Cung Ngọc đang giấu hấn điều gì.

Vậy nhưng, hấn không có thời gian suy nghĩ nhiều; mắt thấy thiếu niên kia hạ châm xuống, hấn vội quát lớn một tiếng:

"Dừng tay!"

Câu này hấn sử dụng tới nội lực để nói chuyện, vậy nên phòng cách âm đối với hấn bắt quá thùng rỗng kêu to mà thôi.

Dứt lời, hấn vờn tay ra, chạm vào nắm đấm cửa.

Chỉ là, hấn vừa định mở cửa ra, sắc mặt thình lình tái mét, toàn thân như bị người thi triển định thân thuật. Từ trên trán, từng giọt mồ hôi lớn chảy xuống.

Cường giả!

(Chương xong)

Tái bút: Từ Yên xin lỗi mọi người, mấy hôm trước vừa vào viện mổ đau ruột thừa, không có thời gian cùng tinh lực viết truyện, chứ không phải mình drop.

Chương này cùng chương trước hơi tạp văn một chút, mong mọi người thông cảm. Đến tháng tới, mình sẽ cố gắng quay về lịch ngày ít nhất 1 chương, cũng sẽ không chế không để bị tạp văn. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Dạ Yêu (2)

Lâm Quang Minh ý niệm duy nhất trong đầu lúc này là chạy trốn.

Đối phương chỉ bằng khí thể liền đã khiến hấn hít thở không thông, cảm giác cơ thể sẽ vỡ nát bất cứ lúc nào; do vậy hấn không có tự tin chống đỡ nổi một cái búng tay của người ta.

Nề hà, lúc này đối phương tỏa định, làm hấn không thể nhúc nhích lấy một ly, khiến Lâm Quang Minh nội tâm hoảng sợ cực kỳ, không biết đối phương có ý định gì.

Phải biết hấn là Tông Sư trung kỳ a, muốn chỉ dùng khí thể mà ngăn chờ hấn di chuyển, dù có Tông Sư đỉnh cũng không làm được.

Hấn rất rõ ràng, đây không phải đối phương thực hiện thuật pháp gì lên người hấn, mà là khí thể của đối phương đã ảnh hưởng đến hấn, khơi lên nỗi sợ hãi nguyên thủy nhất ẩn dấu tận sâu bên trong nội tâm, thế cho nên mới xuất hiện tình huống trước mặt như vậy, thân thể vô pháp tự do khống chế.

Chà nhè, đối phương là Đại Tông Sư?

"Còn xin tiền bồi cho văn bồi chết một cách minh bạch, cho văn bồi được biết mình có chỗ nào đắc tội tiền bồi!" - Hấn căng da đầu hô lên.

Một bên, Cung Ngọc ngoác nhìn Lâm Quang Minh, không hiểu mô tê chi hết.

"Lâm lão, người làm sao còn chưa ngăn cái dã tiểu tử kia lại!"

Nàng vừa dứt mồm, Lâm Quang Minh liền học ra một búng máu.

"Người đồ ngu xuân, câm mồm!"

Hấn khào khào quát, hai mắt đỏ bừng.

Đối phương vừa nghe Cung Ngọc nhắc đến thiếu niên trong phòng với một thái độ cay nghiệt, liền gia tăng uy áp.

Rõ ràng là cho vị hôn phu của Cung gia tiểu nữ kia chống lưng nha!

Lâm Quang Minh trong đầu ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông, họ hàng gần xa, bà con thân thích của Cung Ngọc cùng Cung Khải.

Đây là trong miệng các người nói phét vật, đã loại, làm công lay lắt sống qua ngày hay sao!?

"Còn xin tiền bồi bót giận" - hấn trong lòng lúc này hồi hận đến ruột đều xanh, ngoài mặt vội vã cầu xin.

Đang sống hảo hảo thì không, một hai phải tự cho là đúng, quản chuyện người khác, để đến bây giờ sinh tử chỉ gian thuộc người khác một ý niệm.

Cung Ngọc nhìn Lâm Quang Minh tự đứng không hiểu chặt vật, nội tâm lập tức sinh ra thoái ý, không nói hai lời quay đầu chạy đi mất hút.

Chính vì không nhìn ra được nguyên do sự việc, nàng mới muốn rút lui.

Âu cũng là nhân chi thường tình, chẳng phải con người thường luôn tồn tâm sợ hãi với những gì họ không thể nhìn thấy, cũng không giải thích được, vậy mà bằng cách này hay cách khác vẫn quý dị diễn ra hay sao?

Có điều khiến Lâm Quang Minh ngạc nhiên là, kẻ thần bí tựa hồ cũng không có ý định ngăn Cung Ngọc lại.

...

Hai phút trôi qua.

Trong hai phút này, Lâm Quang Minh đến thờ mệnh cũng không dám, trong đầu không ngừng cầu nguyện.

Hắn thề lần này mà còn sống sót trở ra, hấn sẽ dành nốt quãng đời còn lại làm việc thiện, tích công đức; không bao giờ dính dáng đến thế gia nữa.

Nếu không liền chết cũng biết vì sao, mẫu thân hấn quá uất ức.

Đột nhiên, Lâm Quang Minh ngoác nhìn quanh, hấn cảm nhận được cổ áp lực nặng như thái sơn vô thanh vô tức biến mất, cơ thể hấn lần nữa lấy lại năng lực hoạt động.

Tuy hận không thể sinh ra thêm hai cái chân nữa để lập tức chạy thoát khỏi nơi địa ngục trần gian này, Lâm Quang Minh vẫn cung kính ôm quyền về phía hư không nhất tạ.

"Vãn bối đa tạ tiền bối tha mạng chi ân!"

Cũng may lúc này toàn bộ hành lang không có một bóng người, nếu không để người bình thường nhìn đến còn tưởng thần kinh của hấn có cộng nào bị gãy đâu.

"Ai nói ta tha cho người?"

Một thanh âm nữ nhân lười biếng cùng mờ mịt dụ hoặc đan xen vang lên từ phía sau lưng Lâm Quang Minh, khiến hấn thiếu chút nữa đứng tim mà chết.

Hắn hoảng hốt quay lại, để rồi chỉ vừa nhìn thấy chủ nhân của thanh âm kia, chợt ngẩn người, trong đầu tâm trí nháo lên thành một đoàn, mọi suy nghĩ đều chờ nên mờ ảo không rõ, quanh quẩn trong bộ não chỉ có hình ảnh của đối phương

Người tới là một cái nữ tử, cả người hắc khí quanh quẩn, khuôn mặt mơ hồ không rõ, khiến người xem không nhìn ra được nàng rốt cuộc mỹ dung ra sao.

Chính là loại này mông lung lại có một loại trí mạng dụ hoặc, làm người tâm ngứa ngáy không thôi, khiến cho bất luận kẻ nào đều tưởng tới gần nàng, đẩy ra tầng sương mù phía trên che đậy ở dung nhan kia, chiêm ngưỡng phương dung.

Nàng dáng người quyến rũ, một đầu ngân bạch tóc dài rối tung bao mông, da thịt càng là trắng nõn hơn tuyết; một thân đen nhánh váy dài, chất váy thực mỏng, có thể lơ mờ nhìn thấy hình dáng nội y bên trong.

Loại này vũ mị ăn mặc, cùng với sự tương phản mãnh liệt giữa màu váy cùng màu da gây ra mãnh liệt xung đột về thị giác, khiến Lâm Thiên Vũ không tự chủ nuốt nước miếng một cái, hạ thân thể nhưng vô si bất đầu có phản ứng.

Mỹ lệ!

Mỹ lệ đến hít thở không thông!

Đó là những gì nhảy vọt ra từ bộ não của Lâm Quang Minh sau đó.

Bản thân hấn cũng không hiểu vì sao mình lại có ý nghĩ như vậy, phải biết rốt cục nữ tử dung nhan mị mị, xấu đẹp còn không rõ, chứ đừng nói đến mỹ

lệ hay không.

Thế nhưng chỉ nhìn thoáng qua nữ tử này thôi, dự vọng trong cơ thể hắn đã không kìm giữ được.

Nếu không phải trong tiềm thức còn có một tia cảnh báo nguy hiểm nói rằng nữ tử trước mặt đây không thể trêu chọc, chắc chắn hắn đã nhào lên trước mà phát gục nằng, hảo hảo phát tiết một phen.

"Ta mỹ sao?"

Nữ tử, cũng chính là Dạ Yêu, khẽ hỏi, thanh âm mềm mại, nhẹ nhàng, lại réo rắt tựa thanh âm của tự nhiên, nghe vào vui tai.

"Cực mỹ" - Lâm Quang Minh đàn độn trả lời, phía sau đột nhiên bùng tỉnh, không cảm một phen mồ hôi lạnh.

"Vãn bối mạo phạm, còn xin tiền bối tha mạng" - hắn đau khổ cầu khẩn.

Hắn hận không thể lập tức cho mình một bàn tay, đúng là mẫu thân nó miệng mình thật tiện, muốn chết không toàn thân hay sao mà dám đáp lời như vậy?

Dạ Yêu không nhanh không chậm dạo bước quanh người hắn, tùm tùm cười:

"Yên tâm, mạng nhỏ của ngươi ta không có hứng thú, chỉ là có người muốn ta cho ngươi chút giáo huấn thôi. Ngươi nói nên để ngươi tự nghĩ ra hình phạt, vẫn là ta giúp ngươi nghĩ nghĩ?"

Lâm Quang Minh nghe tới về đầu tiên, thờ phào nhẹ nhõm, rốt cục giữ được cái mạng nhỏ, bây giờ phải về hảo hảo làm người.

Chỉ là đương hắn nghe xong phía sau, nội tâm lập tức một héo, sắc mặt như thể vừa ăn hết cả tấn khổ qua.

"Ta..." - hắn chán chừ.

"Thật phiền toái mà ~" - Dạ Yêu duỗi một chút eo thon, lười nhác nói - "Ngươi thật là chậm nha, vẫn là ta tới giúp ngươi đi"

Nàng vươn cánh tay trắng muốt của mình ra, túm lấy cổ áo của Lâm Quang Minh như túm một con gà con.

Người sau tưởng phản kháng, tiếc là lực bất tòng tâm.

Đừng nói là phản kháng, chỉ là chống đỡ thôi cũng đã là chuyện không tưởng.

Liên một tia uy áp của đối phương, hắn đã hít thở không nổi, khả năng tự kiểm soát bản thân xuống thành con số âm, vậy hỏi hắn phản kháng bằng cách nào?

Dạ Yêu nắm lấy Lâm Quang Minh, nhẹ nhàng rời đi khỏi phía đông phủ đệ, tiến vào bụi cây gần đó.

Ném hắn xuống đất, nàng nở ra nụ cười tuyệt đẹp, nhẹ nhàng cất lời:

"Hình phạt đầu tiên nha ~ tự bạt tai mình đi, nhớ rõ dùng mười thành lực lượng, đến lúc nào ta thỏa mãn mới thôi"

...

"Đại công cáo thành"

Diệp Phàm cả người có thu hồi kim châm, quay lại nhìn Cung Vô Song, nhếch miệng cười nói.

"Diệp Phàm, vì cái gì gia gia vẫn chưa tỉnh lại?"

Cung Vô Song nghe được hắn nói thế, nhẹ nhõm thở dài, chỉ là chợt lại sốt ruột hỏi, ánh mắt lan tràn khó hiểu.

"Phải đợi thêm 10-15 phút, vừa rồi khi ta trị bệnh phát hiện ra bộ não của gia gia đã lâm vào ngủ say, hậu quả của việc sốc thuốc độc. Ta đã dùng châm cứu kích thích khiến cho não bộ tỉnh lại, vậy nhưng cần có một đoạn thời gian làm bước đệm"

Mạc Kinh Thiên một bên vẫn đang nhắm nháp kí ức cảnh Diệp Phàm thi châm, nghe được lời này, giật mình hỏi:

"Diệp tiểu hữu, ngươi nói Cung lão hắn bị sốc thuốc?"

Hắn đổi cách xưng hô với Diệp Phàm từ Diệp Thần Y thành Diệp tiểu hữu, mục đích là gì lại rõ ràng bất quá.

Đối với chút tiểu tâm tư của hắn, Diệp Phàm không đặt vào trong lòng, đừng nói đến còn có một tầng quan hệ với Mạc Tư Kỳ đặt ở đó.

"Đúng vậy, Cung Khải cho gia gia uống không ít bột từ cây phụ tử nghiền nát ra, số lượng này áng chừng cũng đủ để độc chết một gia đình"

Mạc Kinh Thiên hút một khẩu khí lạnh, sắc mặt âm trầm:

"Thật là lương tâm bị chó tha đi mà"

Đột ngột, hần nắm bắt được điểm mấu chốt, ngơ ngác hỏi:

"Nếu vậy, làm thế nào Cung lão hần..."

"Phải nói gia gia đây là trong họa có phúc, tỷ lệ có thể nói là vạn người không nổi một. Tất cả còn phải quy công cho căn bệnh vẫn luôn dày vò hần. Cụ thể, bệnh tình của hần từ sau chiến tranh căn bản không phải là bệnh tự nhiên, mà có thể nói là một loại độc mãn tính" - Diệp Phàm kiên nhẫn giải thích.

"Lại là độc!?"

"Cũng không thể coi chân chính là một loại độc, đây là một tồn tại có thành phần cấu tạo giống như không khí, vậy nhưng lại có một thêm đặc tính đó là phá hủy cùng ăn mòn. Chính vì thành phần cấu tạo đặc biệt của vật chất này, máy móc ý tế dù có kiểm tra kỹ đến đâu cũng không thể tìm ra được nguyên nhân; chỉ có thể trở mắt nhìn cơ thể bên trong của Cung gia gia này một họa tử thêm..."

Bất quá loại vật chất chính là nguyên nhân làm giảm đi độc tố của cây phụ tử, do nó phân rã bớt một lượng lớn aconitine, do vậy Cung gia gia mới may mắn tồn tại tới lúc này....

Cụ thể hơn ta liền không nói thêm, căn bản đây không phải là thứ máy móc cùng kỹ thuật y tế với trình độ hiện giờ có thể nhìn ra, có nói ra cũng vô dụng"

Diệp Phàm dứt khoát kết thúc đề tài.

Tuy có điều tiếc nuối, bất quá Mạc Kinh Thiên biết rõ hôm nay mình thu hoạch phong phú, chỉ riêng chứng kiến Diệp Phàm thi triển "Ngũ Hành Châm" để khôi phục sinh cơ cho Cung Thiên Vũ thôi, hần liền ngộ ra được không ít bổ tặc.

Chưa kể là Diệp Phàm còn cố tình truyền thụ hần bộ châm pháp đó, đây chính là thiên đại tạo hóa nha!

Mạc Kinh Thiên hoan hỉ, trong lòng dần đo cân nhắc, liếc mắt thấy một đàn mỹ nữ vây quanh Diệp Phàm, nghĩ tới một cái kế hoạch...

Diệp Phàm lười quản Mạc Kinh Thiên trong đầu đang nào động, hần phát tay với tam nữ một cái:

"Ta ra ngoài đi dạo một lát liền quay lại, các người ở trong nhìn gia gia là tốt rồi"

"Tỷ phu, người đi xem Dạ Yêu một cái, rốt cục cũng là Cung gia tộc nhân, không vì gì mà nói, đừng để nàng làm ra mạng người!" - Cung Hàn Nguyệt truyền âm.

"Ân" - Diệp Phàm hồi đáp, rời khỏi phòng bệnh.

...

Ra đến bên ngoài, hần triển khai thần thức, suu tầm một chút vị trí của Dạ Yêu.

"Từ vừa rồi xem ra, Dạ Yêu cùng Nguyệt Nhi quan hệ khá thân mật, không chỉ đơn giản là cấp dưới, phải là người cực kỳ thân tín; nói vậy khẳng định ta lúc trước nơi thượng thiên đã gặp qua nàng..." - Diệp Phàm trầm ngâm.

Hần trong đầu lật nhanh hàng loạt mảnh kí ức hồi trước khi chiến đấu cùng ma tộc...

Ân, chẳng lẽ là nàng...

Trong đầu hần hiện lên một nữ tử xuyên một thân chiến giáp trắng như tuyết, dung nhan hư ảo che phủ dưới một tầng mặt nạ... Mái tóc ngân bạch lấp lánh lấp lánh...

Hần không quá khẳng định, tại khí chất hai người bất đồng cực lớn.

Lắc lắc đầu, Diệp Phàm không đoán giá đoán non nữa, lập tức chẳng phải sẽ rõ, cùng lắm hỏi Cung Hàn Nguyệt một câu liền biết.

Bỗng dung, sắc mặt của hần liền trở nên cổ quái, khóe miệng không nhịn được giật giật, hướng về phía tây mà đi.

Không mất bao lâu công phu, trước tầm mắt của hần hiện ra hai bóng người, một lão già cùng một thiếu nữ xinh đẹp.

Lão già lúc này một thân trang điểm muốn bao nhiêu biến thái liền có bấy nhiêu biến thái.

Hần chòm râu dài bị buộc lại thành hai cái túm, mỗi túm thất một cái lơ lửng màu hồng. Phía trên đầu mái tóc hoa râm cũng bị ngạnh sinh tết thành hai bím tóc, đeo lên hai quả lục lạc.

Tệ hơn là, hần mặc một bộ đồ thủy thủ màu hồng nhạt, đang vừa nhảy vừa hát bài "Ba bà đi bán lợn con".

Mà nữ tử - chính là Dạ Yêu - lúc này đang vắt vẻo ngồi trên một cành cây, nàng không biết lấy từ đâu ra một chùm vải, một bên hưởng thụ, một bên thì thoảng nhằm vào lão giả mà bắn chút hạt vải, khiến hần không thể không né tránh, biểu tình chật vật cực kỳ.

Diệp Phàm không biết lão giả này là ai, thế nhưng hần dùng đầu ngón chân cũng biết đây chính là người vừa nãy còn to mồm trước cửa phòng bệnh của Cung lão gia tử.

Hần chỉ nghĩ Dạ Yêu sẽ đem lão giả tẩu một đốn thôi, ai ngờ tới nàng lại nghĩ ra cách trừng phạt cổ quái như thế này.

Diệp Phàm cười khò, hần có thể tưởng tượng ra nội tâm của lão giả lúc này chỉ sợ đang trên bờ vỡ nát.

Võ đạo Tông Sư, một nhân vật tại nơi này vốn đang được tôn sùng, cao cao tại thượng, ngôn xuất như lệnh.

Hiện tại ngược lại, không chút khả năng phản kháng bị bắt làm nữ trang đại lão, nhảy nhac thiếu nhi.

Sự tương phản một thiên đường một địa ngục thế này chỉ sợ không mấy người chịu nổi đi.

Diệp Phàm nén ý cười, tụ một tia tiên lực từ trên đầu ngón tay, nhằm chùm quả trên tay Dạ Yêu mà phóng đi.

Viu!

"Ai!?"

Dạ Yêu nghiêng thân mình về phía sau, hoàn mỹ bảo vệ chùm quả của mình.

"Dạ Yêu, đủ rồi!"

Nàng quay phắt lại phương hướng thanh âm phát ra, đôi mắt co rụt.

Nàng nhìn ra được một trương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn; gương mặt của nhân vật mà đến Nguyệt Nguyệt của nàng cũng phải kiêng kị ba phần.

"Tiên Đế Diệp Trường Sinh!"

"Xin chào, ngạc nhiên không?"

Diệp Phàm một tay đút tay quần một tay vẫy vẫy nàng, tựa như cái lão hữu lâu năm không gặp.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Dạ Yêu (3)

Dạ Yêu không ngoảnh đầu lại, xuất bất kỳ ý một lỏng tay điểm ra phía sau, tức thì đang nhảy nhót Lâm Quang Minh không chút báo trước ngã xuống đất, bất tỉnh.

Với kết quả này, nàng một chút ngạc nhiên cũng chưa, hay nói căn bản lực chú ý của nàng cũng không tại Lâm Quang Minh, mà là nam tử trước mặt nàng.

Đối mặt với Diệp Phàm, Dạ Yêu cảm giác được áp lực trầm trọng.

Tuy nói cung chủ Từ Nguyệt có thể đánh ngang tay hần, thậm chí không khó khăn thủ thắng, nhưng nàng không thể a!

Kể cả nàng có chín thành chiến lực của Từ Nguyệt đi chăng nữa...

"Mông còn đau không?" - bất chợt, Diệp Phàm nói một câu không đâu vào đâu.

Chỉ là hiển nhiên Dạ Yêu hiểu hần đang nói đến cái gì, hai mắt tròn trắng, rất có xu hướng đánh người.

Dạ Yêu nội tâm thâm hận, lại có một tia mờ mịt xấu hổ, thoảng hồi tưởng lại một đoạn ký ức xấu hổ 3 vạn năm về trước...

Khi đó, nàng vừa mới kết thúc hơn năm ngàn năm bế quan, thành công làm quen với nguồn lực lượng đến từ khế ước cùng Tử Nguyệt, tự tin bạo lều.

Trước đó 2 vạn năm, nàng tận mắt chứng kiến cung chủ cùng Tiên Đế Diệp Trường Sinh đại chiến bất phân thắng bại, mà lúc ấy cung chủ nhà nàng cảnh giới mới chỉ có Ngưng Mệnh Cảnh thất trọng, đối phương đã là Ngưng Mệnh Cảnh đỉnh phong.

Ngưng Mệnh Cảnh phân cửu trọng, nhất trọng nhất thiên địa; ấy vậy mà Tử Nguyệt ngạnh sinh trào lên cao hơn hai cái cảnh giới mà chiến cái ngang tay.

Đặt tại 2 vạn năm phía trước, nàng chỉ có biết hâm mộ.

Vậy nhưng tại thời điểm nàng phá quan mà ra, Tử Nguyệt đã là Ngưng Mệnh Cảnh bát trọng; do vậy, nắm chín thành chiến lực của Tử Nguyệt, Dạ Yêu tự tin lúc này mình chỉ ít cũng có thể giống Tử Nguyệt đánh kẻ tám lạng người nửa cân với Diệp Phàm.

Sau đó, đương nhiên là nàng mang theo niềm tin mãnh liệt một đường cải trang đi sang Tiên Giới, sắm Tiêu Dao Phủ, đòi khiêu chiến Diệp Phàm.

Chỉ là, mơ mộng thì tốt đẹp, mà hiện thực lại tàn khốc, trận chiến hôm đó, liền một chiều kết thúc.

Một chiều!

Thậm chí nàng còn không biết Diệp Phàm làm sao ra chiêu, chỉ loáng một cái, nàng cảm nhận được từ cổ mình có máu tươi rỉ ra, thịt bị phá một chút, hiển nhiên này là đối phương đã thủ hạ lưu tình.

Mà Diệp Phàm từ lúc nào đã lui về chỗ cũ, hoặc là từ đầu đến cuối hắn căn bản không có di chuyển...

...

"Nha đầu, đáng người không tở!"

Diệp Trường Sinh cười tủm tỉm, ánh mắt không chút kiêng nể nào đánh giá nàng.

Đáng sợ là, con mắt của Diệp Trường Sinh như có tính xuyên thấu, nàng cảm nhận bản thân dưới cái nhìn của hắn không khác nào không mặc quần áo.

Đáng giận!

Chỉ là xấu hổ về xấu hổ, tức tối về tức tối, nàng đầu óc lại không hôn mê đến mức tiếp tục lao lên, trong lòng lập tức nhanh chóng vạch ra đối sách dời đi.

Uy nghiêm của Tiên Đế, không dung khinh nhờn.

Nàng khiêu chiến Diệp Trường Sinh, có thể chống trọi một hai thì cũng thôi, coi như có tư bản để nói chuyện.

Vậy nhưng đến một chiều nửa thức của hắn nàng còn không có sức phản kháng, vậy hắn có đương trường giết nàng, Tử Nguyệt cũng không thể lấy hắn như thế nào, đành nói hai bên lại là Tiên Ma đối lập, nàng tự tiện sang Tiên giới là nàng sai trước.

Tử Nguyệt muốn báo thù cho nàng, trừ khi phát động Tiên - Ma chiến.

Chỉ là cái này liên lụy đến lợi ích của các Ma Đế khác, cùng với sự cân bằng của cả vị diện này, không phải mình cung chủ nhà nàng có thể quyết định.

"Là Cơ Nguyệt vô lễ, còn mong Tiên Đế giờ cao đánh khề!"

Dạ Yêu nghe được Diệp Trường Sinh ăn mềm không ăn cứng, do vậy nàng không không thông minh lỗi ra hậu trường là Tử Nguyệt để uy hiếp vớ vẩn cái gì, mà nghiêm túc thành khẩn nhận lỗi.

"Ha ha, không phải ngươi lúc tiến tới trong lòng có tin tưởng bản thân đã có sức vận cổ tay với ta hay sao? Bây giờ liền hy vọng ta cứ vậy cho qua?"

Diệp Trường Sinh thu hồi ý cười, thanh âm sang sảng truy hỏi.

"Nha đầu, ngươi biết hậu quả của việc khiêu khích tôn nghiêm của một Tiên Đế sao? Ngươi cũng biết hậu quả của việc tự tiện vượt không gian bình thường giữa hai giới sao?"

"Là Cơ Nguyệt lỗ mãng, Cơ Nguyệt nguyện ý chịu phạt, chỉ hy vọng Tiên Đế không giận chó đánh mèo, đây chỉ là hành động cá nhân của ta, không liên hệ tới Ma Cung"

"Vậy là ngươi đã chuẩn bị tốt đối mặt với tử vong? - Diệp Trường Sinh nghiêng ngẫm.

"Không" - Dạ Yêu lắc đầu - "Bởi lẽ không ai muốn chết cả. Chỉ là nhân ở giang hồ, thân bất do kỷ mà thôi"

"Nha đầu" - Diệp Phàm buồn bực - "Đừng nói như thế ta tiến tới Ma Cung bắt cóc ngươi về đây, sau đó bắt ngươi khiêu chiến ta... Thôi, nhân ngôn đã

đủ, nha đầu, ta cho ngươi một cơ hội sống"

"Cơ Nguyệt xin nghe" - Dạ Yêu khó hiểu, từ khi nào Tiên Đế dễ nói chuyện như vậy.

"Tháo mặt nạ của ngươi xuống, vậy là ngươi có thể đi rồi"

Diệp Trường Sinh khoe miệng nhếch lên một nụ cười tà, nói.

"Không thể nào!"

Dạ Yêu tưởng cũng không cần tưởng, cho ra đáp án.

"Không tháo, ta liền giết ngươi, sau đó tự tay ta tháo xuống, như vậy bản chất vẫn giống nhau" - Diệp Trường Sinh nhún vai, không sao cả mà nói.

Hắn vốn tưởng nói thế, Dạ Yêu sẽ lựa chọn tháo xuống mặt nạ, vậy nhưng ai ngờ nàng không những không có động tác, còn thản nhiên nói:

"Nếu Tiên Đế cảm thấy như vậy, Tiên Đế liền dứt khoát giết chết Cơ Nguyệt ngay bây giờ đi!"

Diệp Trường Sinh nghe xong, bắt cười lớn, hắn tiến tới gần Dạ Yêu, sát khí bộc phát:

"Ngươi tưởng lấy tiến làm lùi, ta liền thật không giết ngươi?"

Sát khí của hắn tràn ngập, làm Dạ Yêu cảm tưởng mình là con thuyền độc mộc trôi giữa biển rộng mưa gió bão bùng, tùy thời đều có thể bị lật chìm.

Nàng cắn răng chống đỡ, gương mặt quật cường, chỉ là đôi mắt không dám mở ra kia đã bán đứng nội tâm đang run rẩy của nàng.

Diệp Trường Sinh lúc này có là cái gốc tử cũng biết, tháo xuống mặt nạ kia vì một lý do nào đó đã chạm tới điểm mấu chốt cuối cùng của nàng.

Hắn vốn không có ý định truy cứu, chỉ nghĩ trêu chọc nha đầu này một tí, sau vừa ngạc nhiên vừa tò mò khi tấm mặt nạ nàng đeo có thể ngăn chặn thần thức của hắn ở bên ngoài, do vậy mới đưa ra yêu cầu nàng tháo nó xuống.

Cũng không biết nha đầu này nào bị nước vào hay sao, thà chết không chịu tháo xuống mặt nạ.

Khoe miệng toát ra một tia ác, Diệp Trường Sinh thần niệm khẽ động, ngành sinh phong tỏa thần niệm của đối phương, sau đó vòng ra phía sau lưng nàng..

Dạ Yêu vốn đã nhắm chặt mắt đợi từ vong buông xuống, bất quá thấy thời gian trôi qua thật lâu, Diệp Trường Sinh vẫn không có hành động, nàng không nhận được tò mò mà mở mắt.

Chát!

Thanh âm lạnh lót vang lên, Dạ Yêu chỉ thấy hạ thân đau đớn, trong lòng toát lên một cảm giác dị dạng..

Chưa kịp để nàng phản ứng, Diệp Phàm một tay vung lên, thúc dục không gian pháp tắc, tùy tiện truyền tống nàng tới Tiên - Ma biên giới.

Lúc Dạ Yêu kịp nhận thức tình hình của mình, nàng đã thấy bản thân đứng tại một vùng đất trống trải, hoang vu, bên tai còn lời nói nhát nhòa của Diệp Trường Sinh:

"Nha đầu, đừng nghĩ cung chủ nhà ngươi vượt cấp khiêu chiến được, ngươi liền có thể. Khả năng vận dụng pháp tắc của ngươi quá nông cạn, vẫn là về luyện thêm vài vạn năm lại đến tìm ta..."

...

"Nha, ngươi thật là nha đầu Cơ Nguyệt!?"

Diệp Phàm nhìn thấy biểu tình của nàng, lập tức xác định ý tưởng trong lòng.

Mới ba vạn năm a! Nha đầu này biến đổi thật lớn, lúc trước cả người tính tình thẳng thắn hóa bạo, đúng một câu ngực lớn không nỡ; vậy mà bây giờ lại nơi chốn lộ ra một cô mị hoặc thâm tận tâm can, để cho hắn cảm giác được một tia nguy hiểm.

Sự nguy hiểm này, không phải là về chiến lực, mà là về tâm cơ.

Xem ra Cung Hàn Nguyệt tại Ma Cung cũng không thiếu sồi nổi, để về sau kiểm chút thời gian rảnh hỏi nàng.

Đáng nói là, nha đầu này cũng không còn khur khur tấm mặt nạ để gặp người nữa.

Tuy nàng vẫn dùng ma lực để bao phủ dung nhan của mình, vậy nhưng chút ma lực này đối với Diệp Phàm căn bản không có chút cản trở đáng nói.

Đằng sau một tầng mỏng lung hù ảo kia, là ra một khuôn mặt tinh xảo tuyệt sắc.

Dung mạo của nàng tràn ngập thanh xuân giống như thanh tuyến nơi núi sâu, vốn dĩ thanh khiết không có chút nào tạp chất.

Cổ tinh chỉnh thể ngũ quan lộ ra một cổ vũ mị phong tinh tới tận xương cốt, mị nhãn ngập nước, môi trái tim đỏ như máu, tràn đầy tà tính yêu dị.

Hai thái cực với tính đối lập cao đồng thời dùng xuất hiện trên dung mạo của Dạ Yêu, lại thêm dáng người ma quỷ, trang phục tuy nói đỡ hơn bộ tử sắc váy dài ban nãy, lại vẫn nửa kín nửa hở, quả thật khiến nhân tâm ngửa hoàng, dục vọng chi lực tựa như muốn bùng nổ.

Nha đầu này rõ ràng mỹ nhân một cái, tại sao cứ luôn phải dùng mặt nạ để che lấp dung nhan đâu? Vì thế nào lại tháo xuống rồi?

Diệp Phàm một đầu đầy khó hiểu.

Dạ Yêu từ trong hồi ức khôi phục lại đây, thấy Diệp Phàm nhìn mình không dứt, chợt nhớ ra nàng trên mặt lúc này không có mặt nạ, chút ma lực nàng đang dùng để che đi dung nhan đối với hắn chỉ là thùng rỗng kêu to.

Chết rồi!

Làm sao bây giờ!

Dạ Yêu trong lòng loạn thành một đoàn, nhất thời không biết phải làm sao.

Chà nhẽ... ta thực sự phải...

Không thể được!

Thế nhưng, hắn đã xem được dung mạo của ta nha...

Dạ Yêu liền buồn bực.

Tại thời điểm Cung Hàn Nguyệt triệu hồi, nàng vốn đang lười biếng nằm bò trên giường đọc cổ thư bên trong Ma Cung, liền không đeo lên mặt nạ.

Nghe thanh âm phiêu phiêu của cung chủ bảo nàng đi giáo huấn cái tiểu nhân vật, nàng biết là không phải việc gì lớn, nhanh chóng liền quay lại, thế nên không cảm theo mặt nạ, mà dùng ma lực che đi dung mạo.

Rất cực cả ngày đeo mặt nạ, cũng có chút khó chịu nha.

Làm sao nàng dự đoán được bản thân tại nơi này sẽ đụng phải Diệp Phàm.

Còn tệ hơn là, không hiểu làm sao Cung Hàn Nguyệt cảnh giới chỉ có Thông Mạch Cảnh, đến ngưỡng của tu tiên cũng chưa bước vào?

Điều này liền kéo theo nàng bây giờ cảnh giới cũng chỉ là Thông Mạch Cảnh, ma lực căn bản vô pháp ngăn chặn cái nhìn của Diệp Phàm, dù chỉ là một hai...

Cung chủ, người hồ người ~!

...

Dạ Yêu đang nghĩ gì trong đầu, Diệp Phàm đương nhiên không hay biết, hắn tới đây chỉ để truyền lời của Cung Hàn Nguyệt.

Rất cực hiện tại hắn còn có việc khác cần hoàn thành trước.

Về phần hứng thú của hắn với Dạ Yêu, đảo cũng không vội nhất thời.

Dạ Yêu nàng khẳng định sẽ bám lấy Cung Hàn Nguyệt không rời, nói cách khác, sẽ về biệt thự Từ Yên, về sau thời gian chung đụng còn dài.

"Nha đầu, Cung chủ của người nhờ ta truyền lời, nàng nói đừng nháo ra mạng người, không hảo xử"

Nói xong, Diệp Phàm xoay người liền đi.

"Đứng lại!" - Dạ Yêu theo phản xạ liền gọi giật giọng.

Ngôn vừa xuất, nàng giật bắn mình, bản năng lại sờ ra đằng sau.

Nàng cũng không biết vừa rồi mình lấy đâu ra dũng khí mà dùng thái độ cường ngạnh ấy nói chuyện với Diệp Phàm.

Hắn sẽ lại đánh mông nàng sao?

(Chương xong)

Tái bút: có thể có lỗi chính tả, sẽ kiểm tra sau. Đoạn giữa chương đổi tên Diệp Phàm thành Diệp Trường Sinh là do cảnh này là 3 vạn năm về trước trên Tiên giới.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Dạ Yêu trí tưởng tượng phong phú

"Nha đầu, người mông ngứa?"

Diệp Phàm quay đầu lại, mặt treo biểu tình ác thú vị mà nói chuyện.

Dạ Yêu rút cổ, hai tay không tự chủ được ôm lấy mông càng thêm khấn, trên đôi má thanh lãnh hiện ra hai luồng đỏ ửng, cổ trắng muốt cũng nhiều thêm một tia phấn hồng.

Đừng nhìn nàng ăn mặc câu dẫn như vậy, đến tận bây giờ mới chỉ có một cái nam tử trước mặt đây là chạm được vào thân thể nàng mà vẫn hoàn hảo nhảy nhót mà thôi.

Những kẻ khác, đừng nói thực hiện, đến chỉ có ý định thôi, nắm mộ đã mọc cỏ um tùm rồi.

Diệp Phàm bị nàng chọc cười, hẳn không nghĩ tới Dạ Yêu sẽ toát ra phản ứng đáng yêu như vậy.

Chỉ là, hẳn cũng không có lại đi trêu chọc Dạ Yêu, không phải hẳn không nghĩ, mà là Diệp Phàm cảm giác được tia tử khí - vốn tồn tại trong cơ thể Cung Thiên Vũ ban nãy hẳn hấp thụ - đã bắt đầu có dấu hiệu tàn phá sinh cơ bên trong thân thể của hắn.

Dù chỉ là một tia, vậy nhưng không thể coi thường, tử khí đối với tu sĩ phía dưới Lập Giới Cảnh có thể nói là chí mạng, bởi lẽ bọn họ cảnh giới không đủ để áp dụng bất cứ thủ đoạn luyện hóa nào, chỉ có thể trở mặt ra nhìn chúng tàn phá cơ thể, dần dần đoạn sinh cơ.

Đương nhiên, không phải nói tu sĩ chỉ cần đạt tới Lập Giới Cảnh liền không sợ tử khí, chỉ là tới thời điểm đó, tử khí không phải là vô giải nan đề nữa mà thôi.

Nếu không phải Diệp Phàm lần này trùng tu thay đổi công pháp là Cửu Chuyển Âm Dương Quyết, có thể luyện hóa trên thế gian vạn vật, hẳn cũng sẽ không dám tại thời điểm này thu tử khí để làm lớn mạnh bản thân, căn bản quá nguy hiểm.

Cho nên, việc trước mặt là kiếm một chỗ đã tọa, nhanh chóng luyện hóa.

Nhìn thoáng qua Dạ Yêu, Diệp Phàm vươn ra một ngón tay, khẽ điểm..

...

"Cái này hỗn đản"

Dạ Yêu tức bực dậm chân, thần thức buông ra; nàng vừa mới lấy lại được khả năng hành động.

Thế nhưng lúc này còn đâu bóng dáng của Diệp Phàm.

Đáng chết hỗn đản, dám dùng không gian pháp tắc giam cầm nàng!

Dạ Yêu cắn răng trầm nghĩ.

Nàng cực kỳ muốn tấu hắn một trận, nề hà nàng đánh không lại.

Ngắm lại, nàng nhận thấy bản thân cũng thật may mắn, hai lần liền trêu chọc lên đầu Tiên Đế, vậy mà đến bây giờ vẫn còn tồn tại.

Nghĩ tới Diệp Phàm, Dạ Yêu mới nhớ ra, ban nãy hẳn là tới chuyển lời của Cung Hàn Nguyệt tới cho nàng.

Àn!?

Không đúng!

Từ khi nào quan hệ của hai người này lại trở nên tốt như vậy?

Dạ Yêu trong lòng một trận hoảng hốt, không phải đây lại là mưu kế gì của đối phương đi?

Mặc dù thật sự nàng không liên hệ được một chuyện nhờ vả nhỏ nhỏ kia tới bất luận một cái quỷ quái âm mưu gì, vậy nhưng ai biết đâu, tên hồn đản kia vốn quỷ kế đa đoan, tâm cơ thâm trầm, lệnh người đoán không ra.

Hít một hơi thật sâu, Dạ Yêu cố gắng bình phục tâm thần, vấn đề đầu tiên là cần đảm bảo Cung Hàn Nguyệt vẫn còn an toàn đã.

Cảnh giới của cung chủ không hiểu vì sao chỉ còn có Thông Mạch Cảnh, cái này mới là điều làm Dạ Yêu lo lắng.

Thông Mạch Cảnh, đặt tại tu tiên giới, đến sức bảo vệ bản thân còn không có.

Hay... đây là tác phẩm của tên hồn đản kia?

Tâm loạn như ma, Dạ Yêu lần theo đường cũ trở về phòng bệnh của Cung Thiên Vũ.

Tuy cảm thấy không gian bốn phía có khá khá nhiều điều không đúng, Dạ Yêu cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ biết âm thầm cầu nguyện cung chủ bình an vô sự.

Đến tận khi nhìn thấy bóng dáng Cung Hàn Nguyệt qua cửa kính phòng bệnh, Dạ Yêu mới từng một hơi, huyền tâm buông xuống.

Nàng vươn tay gõ cửa phòng bệnh.

"Đệ đệ, người đã..."

Diệp Vân Phi là người mở cửa, nàng cứ tưởng Diệp Phàm quay lại, nói đến một nửa mới nhận ra trước mặt mình là một mỹ nữ lạ mặt, chứ không phải hần.

"Xin hỏi, người là ai? Gõ cửa có việc gì?"

Nàng vừa hỏi, bên trong Cung gia tỷ muội cũng liền nghi hoặc ngó đầu ra.

"Ta đến tìm cung..." - Dạ Yêu thấy nữ tử trước mặt mình tuy yếu ớt bất kham, vậy nhưng có lại có thể ngang hàng cùng ngồi với Cung Hàn Nguyệt, nội tâm rất nghi hoặc, bất quá trên mặt vẫn rất có lễ phép trả lời.

Chỉ là nàng còn chưa kịp nói hoàn thiện từ "cung chủ", liền bị Cung Hàn Nguyệt cướp lời:

"Nàng là một cái khuê mật của ta khi ta ở nước ngoài nha! Vừa rồi nàng báo với ta nàng đã về nước, hỏi xem hiện tại ta ở đâu, ta liền báo ra địa chỉ nơi đây"

Nàng nói dối tim không nhảy mắt không nháy, một bên truyền âm cho Dạ Yêu:

"Yêu Yêu, không phải ta bảo người không cần đột ngột xuất hiện tại đây rồi sao?"

Dạ Yêu ừm khuất truyền âm lại:

"Còn không phải tại tên hồn đản kia?"

"Hồn đản? Cái nào?" - Cung Hàn Nguyệt sững sờ.

"Diệp! Trường! Sinh!" - Dạ Yêu cắn răng từng chữ một.

Diệp Trường Sinh? Diệp Phàm?

Cung Hàn Nguyệt vẫn trong trạng thái ngây ngốc, nàng đúng thật không nghĩ ra Diệp Phàm thì có liên quan gì ở đây.

Chả lẽ Dạ Yêu lỡ tay giết chết vị Cung gia Tông Sư kia trước khi Diệp Phàm kịp đuổi tới?

"Tiểu Nguyệt, nếu bằng hữu của người đã tới, vậy người ra nói chuyện với nàng đi thôi, đợi khi nào gia gia tỉnh lại ta sẽ thông báo" - Cung Vô Song khỏe miệng nói lên một tia nhợt nhạt ý cười, gật đầu chào hỏi với Dạ Yêu.

"Đã rõ, tỷ tỷ" - Cung Hàn Nguyệt mỉm cười gật đầu, sau đó lùi kéo Dạ Yêu vẫn còn đang không hiểu mô tê gì ra ngoài.

Hai người im lặng thẳng tới khi đi ra ngoài sân lớn, Cung Hàn Nguyệt mới chỉ vào một băng ghế đá.

"Ngồi đi"

Nói rồi, thiếu nữ tự mình ngồi xuống, biểu tình lười nhác.

Trước mặt Dạ Yêu, nàng không cần phải giữ hình tượng cung chủ tôn nghiêm giống như đối mặt với những cấp dưới khác, người trước cũng không cần phải cầu nể; điều này đã trở thành một thói quen nho nhỏ của hai nàng từ nhiều vạn năm.

Dạ Yêu nhìn quanh, cảm thấy khung cảnh xung quanh thập phần mới lạ, từ nhà cửa, rồi đến mấy cái đồ vật có bốn bánh kia, nàng đều chưa gặp bao giờ.

Như đoán được nỗi băn khoăn của Dạ Yêu, Cung Hàn Nguyệt mỉm cười nói thêm:

"Đừng thất thần ra đó nữa, nơi này không phải là Ma Cung, cũng không còn là thượng thiên, mà ta cũng không phải là cung chủ nữa rồi"

Dạ Yêu lại ngốc, nơi này không phải thượng thiên? Chả nhẽ là Thần giới?

Cơ mà sau khi cẩn thận cảm thụ lại, nàng thấy được nơi này không khí thực sự ô trọc, thiên địa chỉ khí thiếu đến đáng thương, khả năng là một tỉnh cầu cấp thấp nào đó.

Đặt mông ngồi xuống bên cạnh Cung Hàn Nguyệt, nàng ôm lấy một bên tay người sau, đáng thương hề hề mà nói:

"Nguyệt Nguyệt, nguoi nhưng hù chết nhân gia nha!"

"Nguoi bình tĩnh nói xem chuyện gì đã xảy ra? Vì cái gì nguoi vội vã tới mức quên cả việc dùng thần thức để giao lưu? Còn Diệp Phàm hần làm sao? - Cung Hàn Nguyệt bắt đầu dĩ dĩ để nàng lẫn lộn, hỏi chuyện.

"Diệp Phàm? Nguoi là nói đến tên hỗn đản Diệp Trường Sinh?" - Dạ Yêu hỏi lại.

Cung Hàn Nguyệt gật đầu.

"Diệp Phàm là tên thật của hần"

"Nga!" - Dạ Yêu ngạc nhiên, tính bất quái của thiếu nữ bất chợt nổi lên - "Từ khi nào quan hệ của hai người trở nên tốt như vậy?"

"Bí mật" - Cung Hàn Nguyệt cười hì hì, ra vẻ thần bí.

"Không nói liên tính, đúng là hảo tâm không có hảo báo, bạch công ta lo lắng hần sẽ gây hại cho nguoi!" - Dạ Yêu bĩu môi nhỏ, quay đầu sang một bên, giả vờ giận dữ.

"Àn, nói xem, chả nhẽ hần hù dọa gì nguoi?" - Cung Hàn Nguyệt biểu tình đầy tò mò, nàng rất muốn xem Dạ Yêu bị ăn mệ.

Nhìn cái khuê mật của mình hứng thú bưng bưng mà hỏi, nàng thực sự muốn tấu Cung Hàn Nguyệt một trận.

Nề hà, người này nàng cũng không đánh lại.

Chợt, Dạ Yêu cảm thấy mình ủy khuất cực kỳ, rốt cục có thật là khuê mật hay không a? Cánh tay chưa gì đã quai ra bên ngoài.

Bĩu bĩu môi, Dạ Yêu buồn bực kể lại đầu đuôi sự việc, đương nhiên nàng một câu cũng không nhắc đến việc Diệp Phàm dọa đánh mông nàng, nếu không không biết Cung Hàn Nguyệt còn muốn trêu chọc nàng như thế nào nữa.

"Chỉ vì hần giam cầm nguoi, nguoi liền cho rằng hần tính toán mưu đồ bất lợi với ta?"

Nghe xong Dạ Yêu kể chuyện, Cung Hàn Nguyệt về mặt cổ quái hỏi.

Vốn tưởng có đại sự gì, hóa ra tất cả chỉ là Dạ Yêu trí tưởng tượng phong phú mà thôi.

"Ai bảo hần thành linh xuất hiện ở đây nha! Vốn dĩ Tiên Ma lưỡng phe đối lập, thủy hỏa bất dung, hần mưu đồ hãm hại nguoi mới là bình thường sao? Đối lại bất kỳ một ai khác đều sẽ nghĩ vậy" - Dạ Yêu đô đô cái miệng nhỏ, nói.

"Thế nhưng hần vốn dĩ không giống với các Tiên Đế khác nha. Nếu không trước đây hần liền không thả nguoi đi" - Cung Hàn Nguyệt cười đáp.

Đầu chỉ có vậy, Cung Hàn Nguyệt khi còn ở Ma Cung không thiếu thu thập tình báo về Diệp Phàm, biết rõ hần không thiếu trấn áp các thành phần Tiên Đế hiểu chiến, rắp tâm khơi mào Tiên - Yêu - Ma chiến; hần cũng cấm chế từ tùy ý sát phạt yêu tộc cùng ma tộc một cách vô căn cứ, không giống như một số Tiên Đế khác luôn quan niệm không phải tộc ta, cần thiết tru diệt.

Dạ Yêu nghe khuê mật của mình nhắc đến sự kiện xấu hổ kia, mặt nhỏ không cảm đồ lên, chỗ nào đó không tự chủ được ngo ngoáy tại chỗ một cách mất tự nhiên.

Nàng vội vã đánh trống lảng:

"Tới phiên nguoi, ta muốn được minh bạch hết thấy"

Cung Hàn Nguyệt gạt đầu, lọc ra những kí ức cần thiết, một lòng tay điểm vào trán Dạ Yêu...

...

Không trung huyền bí, hạo nguyệt treo cao, sao trời lấp loè.

Ánh trăng bàng bạc từ bên trong không trung, chiếu vào trong lòng một tòa sân thanh tịnh tại Cung gia phủ đệ.

Cung Vô Song mặc lên trên người một bộ váy ngủ bằng lụa màu trắng, an an tĩnh tĩnh ngồi trên một băng ghế dài.

Kiểu nguyệt quang huy chảy dài trên người nàng, càng làm nàng giống như băng tuyết tinh linh, thuần tịnh tuyệt mỹ, dung mạo thanh nhã vô song, không chỉ vô tạp chất, còn toát ra một tia thánh khiết hương vị.

Lúc này, Diệp Phàm lại không chút khách khí gối Cung Vô Song chân dài, an nhàn nhắm mắt.

Mấy ngày gần đây, nói chính xác là kể từ khi mở ra thời không chi môn, bước lên thời không chi lộ để về tới đây, hắn bận muốn chết rồi.

Tuy đều không phải đại sự, thế nhưng luân phiên trải qua suốt cả một tuần, hắn tinh thần cũng là có chút mệt mỏi.

Da thịt mát lạnh cùng mềm mại, thêm vào xử nữ thanh hương, đối với việc giảm bớt mệt mỏi cho hắn có cực lớn hiệu quả.

Mà Cung Vô Song, vốn luôn luôn lạnh băng cùng cự người ngàn dặm, lúc này hiếm thấy không có đẩy Diệp Phàm ra, nàng nhìn thiếu niên đang gối trên chân mình, bên trong ánh mắt chưa nhiều loại cảm xúc đan xen, đáng nói là đã bắt đầu xuất hiện một tia tình tố mờ nhạt.

Điều này đến bản thân nàng cũng không nhận ra, chỉ đơn thuần cho rằng đây là tâm lòng cảm kích của mình đối với hắn mà thôi.

Cho hắn nằm lên đùi của mình, tại nàng đọc được, đây là một trong những điều các cặp đôi khi luyện ái sẽ làm.

Tùy tay mở ra điện thoại, Cung Vô Song chọn vài bản nhạc nhẹ, bật lên, tuy tĩnh lặng bị phá vỡ, vậy nhưng âm nhạc hợp khung cảnh lại càng làm cho tâm hồn hai người thêm an tĩnh.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Vô miên chi dạ (1)

Dạ bán minh nguyệt quang, tấp tấp đông phong lai.

Cung gia phủ đệ.

Một đêm này, Diệp Phàm bốn người không chịu nổi Cung Thiên Vũ thịnh tình mời, đành chán một đêm.

Sau khi được Diệp Phàm loại bỏ hết từ khí cùng độc được, Cung lão không ngoài ý muốn liền tỉnh lại, tuy còn hơi suy yếu, nhưng đã có thể tự xuống giường, vận động một vài.

Tốt xấu hắn cũng từng lăn bom ôm đạn thời trẻ, tồn tại từ chiến trường trở về; khả năng hồi phục tốt hơn người thường nhiều lắm.

Đương nhiên, phản ứng đầu tiên sau khi Cung Thiên Vũ tỉnh lại là giận tím mặt, còn có thật nhiều thương tâm.

Đổi lại là ai, cắt công nuôi nhi tử khôn lớn thật nhiều năm, lại phát hiện nó là cái bạch nhãn lang, khẳng định tâm tình cũng không hảo đi đâu.

Thế nhưng nhất thời, Cung lão cũng không biết phải xử lý Cung Khải ra sao, rốt cục cũng là thân nhi tử.

Hắn bắt nạt, nhưng cũng là máu mủ đứt ruột đẻ ra a!

Chỉ là Cung Thiên Vũ do dự, Diệp Phàm sẽ không.

Nếu không phải Cung Khải lưu trữ lại còn có giá trị cung cấp thông tin, hắn không ngại cho người này vô thanh vô tức biến mất trên thế giới này.

Dĩ nhiên, giá trị của Cung Khải cũng chỉ đủ để hắn chết lâu hơn một chút mà thôi...

Diệp Phàm thu công, từ dưới đất đứng dậy.

Hắn ngấm nhìn ái nhân đang ngủ say, khước miệng nhếch ra một nụ cười.

Cung Vô Song cùng hắn trên danh nghĩa là phu thê, đương nhiên sẽ trụ chung một nơi.

Cung Hàn Nguyệt và Diệp Vân Phi, còn có Dạ Yêu, liền ngủ tại biệt thự bên cạnh.

Đây vẫn là lần đầu tiên, kể từ khi hắn trở lại, cùng Cung Vô Song ở một cái phòng.

Đương nhiên, chỉ là chung một cái phòng thôi, còn chưa đến giai đoạn chung một chiếc giường.

"Ta còn chưa chuẩn bị tốt" - nàng lãnh đạm nói với hắn như vậy.

Đối với điều này, Diệp Phàm không chút ngạc nhiên, cũng không có gì bất mãn.

Tính cách của nàng thế nào, hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai, bình thường đừng nói đến chung giường, đến tiến vào phòng nàng còn khó.

Hắn nhớ tới một đời trước, kết hôn đã vài năm, hắn vẫn chưa tiến vào khuê phòng của Cung Vô Song đến một lần.

Chung giường? Đến tận khi nàng đòi hắn mà đi, hắn và nàng vẫn không có phu thê chi thực.

Do vậy, tới hôm nay, nàng chủ động cho hắn gối đầu lên chân mình, Diệp Phàm đã cực kỳ ngạc nhiên, còn có chút kinh hi.

Hắn sẽ không đòi hỏi nhiều hơn, hắn đã chờ hơn 90 vạn năm, lại chờ thêm chút thời gian cũng không là cái gì.

...

Hàn phong chợt xuyên qua, Cung Vô Song đang ngủ vô thức rùng mình, cả người xúc lại.

Hồi hồn, Diệp Phàm lập tức nhẹ nhàng kéo chăn lên phủ kín người nàng.

Tiết trời hiện tại đã sang thu, buổi sáng tuy nóng, đến đêm liền lạnh, lại có gió lùa.

Hắn là tu sĩ, đương nhiên coi nhẹ chút gió này, vậy nhưng Cung Vô Song không thể.

Xong xuôi, Diệp Phàm không chút tiếng động rời khỏi phòng.

Chớp mắt chi gian, hắn đã xuất hiện bên trong sân tòa biệt thự bên cạnh.

Hắn biết Cung Hàn Nguyệt lập tức liền cảm ứng được mình, vì vậy không lên tiếng.

Thần thức đảo qua Âm Dương Phủ, lúc này Diệp Kinh Mộng vẫn đang ngồi đả tọa, đoán chừng là tìm hiểu Âm Dương Luân Hồi Quyết, chuẩn bị đối sang bộ công pháp này để tu luyện.

Thấy nàng chuyên tâm như vậy, hắn cũng không đánh gãy, đơn giản phân phó Linh Nhi báo cho hắn một câu khi Diệp Kinh Mộng tỉnh lại, thần thức liền rút ra ngoài.

Có Linh Nhi trông chừng, Diệp Kinh Mộng tu luyện muốn ra cái đường rẽ gì cũng khó, hắn liền an tâm.

"Hỗn đản"

Một thanh âm quen thuộc vang lên từ phía sau, bên trong chứa một tia buồn bực không chút nào che giấu.

Diệp Phàm cười cười, quay lưng lại, không cần đoán liền biết đó là Dạ Yêu.

Rõ ràng nàng đã biết một tầng quan hệ của Diệp Phàm với Cung Hàn Nguyệt lúc này, nàng mới dám không kiêng kị chơi tiểu tính tình với hắn.

Đổi lại phía trước, nàng có trong bụng mắng thầm trăm biến, cũng không dám hở mồm nói hắn là hỗn đản.

Thêm vào thiếu nữ lúc này đã mặc vào trang phục hiện đại, hiển nhiên nàng biết mọi chuyện đến thất thất bát bát.

"Nha đầu, xem chừng ngươi vừa tìm lại được chỗ dựa, tự tin lại bạo phát đâu!"

Diệp Phàm không để bụng tiểu tiểu, ánh mắt vô tình hữu ý nhìn chăm chăm phía hạ thân Dạ Yêu.

Thiếu nữ bị hắn nhìn cực kỳ mất tự nhiên, cảm giác nơi đó như đang nóng dần lên; nàng hung hăng trừng mắt nhìn lại.

"Tỷ tỷ đã ngủ?"

Lúc này, Cung Vô Song mới yếu điệu từ trong phòng bước ra, trên mặt vương một tia lười biếng.

Phá tan tu vi, nàng cùng Diệp Phàm đều hóa phàm, đều cần ngủ cốc hoa màu, cũng cần nghỉ ngơi.

Nàng ngáp dài một cái, tùy tiện hỏi.

Diệp Phàm gật gù đầu, ngược mắt lên trời.

Đêm nay xác định là một cái vô miên chi dạ.

Có chút chuyện, cũng đến thời điểm vạch ra bức màn đen.

Diệp Phàm phía trước khiến Tạ Vĩ tra xét hành động của Cung gia những năm trở lại đây, hẳn nghĩ đơn giản đây là ân oán trên thương trường, có đối thủ cạnh tranh không màng nhân tính muốn cả Cung gia chết sạch.

Chỉ là từ thông tin Tạ Vĩ cung cấp, những năm này Cung gia âm thầm điều thấp làm người, không có ý niệm khuếch trương địa bàn, nhiều lần "một điều nhịn là chín điều lành", căn bản không có đắc tội thể lực nào tới chết.

Duy nhất nghi vấn chỉ có nằm tại biển cổ bí ẩn 14 năm trước.

"Đi thôi, ai muốn lẫn lộn Cung gia thế nào, ta mặc kệ, vậy nhưng động đến tỷ tỷ, cần thiết chết!" - Cung Hàn Nguyệt lạnh lùng nói, sát khí lượn lờ.

Dạ Yêu bên cạnh không cảm rừng mình, nàng không nhớ lần cuối cùng khi Cung Hàn Nguyệt động sát ý là bao giờ, vậy nhưng nàng nhớ rõ có hơn mười cái thể lực nhất lưu tại Ma giới bị nàng đồ sạch không còn một mống.

Long hữu nghịch lân, xúc chi tất tử!

Cung Khải tuy đáng chết, vậy nhưng Cung Hàn Nguyệt vẫn chưa toát ra sát ý, bởi hẳn chỉ là cái kẻ ngu ngốc bị dắt mũi mà thôi, chưa kể thông qua lời kể của hẳn, ngay cả Cung Thiên Vũ hẳn cũng là bí quá hóa liều, chứ không tồn tại sát tâm từ đầu, vì vậy nàng biết được hẳn chưa kịp ra tay với Cung Vô Song.

Chỉ phía sau màn độc thủ liên khác, nếu kẻ này đủ khả năng xoay Cung Khải trong tay như một quân cờ, hiển nhiên cũng đã tính đến việc hẳn sẽ không dám ra tay giết chết thân nhân của mình, chỉ sợ độc cây phụ tử mà Dương Lệ đưa cho hẳn cũng xuất phát từ tay kẻ này đi.

Nói vậy, tám chín phần mười người phái ra sát thủ Chạng Vạng cũng là hẳn.

Không chỉ mình Cung Hàn Nguyệt có kết luận như vậy, mà Diệp Phàm cũng có ý tưởng tương tự.

Một cái Ma Đế, một cái Tiên Đế, không thảo luận mà có thể cùng đưa ra một giả thiết, vậy giả thiết này cùng với sự thật cơ hồ là trùng khớp.

Có thể an ổn ngồi trên Đế vị, có tồn tại nào không phải là tài trí như yêu, đưa tâm cơ toàn là bố đại cục.

Tiểu trường hợp như thế này, động não một chút liền nhìn thấu, căn bản không lo có sai sót...

...

"Thế nào?"

Nhìn thấy Diệp Phàm từ phòng giam Cung Khải đi ra ngoài, Cung Hàn Nguyệt vén lên chút tóc đẹp bị gió thổi dính vào mặt, mỉm cười hỏi.

"Là Lôi gia" - Diệp Phàm trả lời - "Một cái nhị lưu gia tộc, từ kị ức của Cung Khải, người âm thầm tiêm vào đầu hẳn chủ ý hạ độc cho gia gia thành bản thân bất toại chính là Lôi gia gia chủ Lôi Vân, dĩ nhiên người này cũng đã dò hỏi qua xem Cung Khải có đủ ngoan tâm giết chết phụ thân mình hay không"

"Hảo một cái Lôi gia, hảo một cái rút cùi đáy nồi, âm thầm phá hủy Cung gia từ bên trong. Chỉ cần gia gia chết đi, Cung Khải liền giống như là con rối bị Lôi Vân khống chế, bắt bắt cóc còn thay người ta đếm tiền"

Cung Hàn Nguyệt cười lạnh.

"Chút gia sản của Cung gia ta không đặt trong mắt, vậy nhưng Lôi Vân một con kiến cũng dám nổi sát tâm lên với gia gia cùng tỷ tỷ, hẳn không còn cơ hội nhìn thấy hừng đông ngày mai"

"Chết đi cái Lôi Vân này, sẽ liền có cái Lôi Vân thứ hai... Cung gia tại biển cổ 14 năm trước, có vẻ như đã đắc tội một thể lực lớn nào đó mà Cung gia không trêu chọc nổi, vậy nên không thiếu các gia tộc, muốn nịnh bợ cỗ thể lực kia, mình mình ám ám chèn ép Cung gia. Lôi gia chỉ như một con tốt dò đường, chân chính các thể lực lớn hơn chỉ sợ đang ngồi đợi phía sau, làm ngư ông đắc lợi" - Dạ Yêu phân tích.

Nàng làm phó cung chủ, giúp Cung Hàn Nguyệt quản lý toàn bộ Ma Cung, điều binh khiển tướng, có thể nói tài trí, mưu kế, sách lược của nàng không

thua một chút nào so với Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt, thậm chí do làm nhiều thành quen, về phương diện này nàng còn nhìn hơn hai người chút đỉnh.

Chỉ cần nghe hai người đối thoại, nàng liền phác họa được hiện trạng tình huống một cách thất thất bát bát.

"Muốn làm ngư ông đắc lợi?" - Diệp Phàm lạnh lùng nhếch miệng - "Chỉ sợ bọn họ phải thất vọng rồi. Chút con kiến, há có thể lật trời. Hiện tại, Lôi gia nếu tìm chết, ta đây liền lấy Lôi gia khai đao, thuận tiện giết gà dọa khỉ"

Hắn quay sang Cung Hàn Nguyệt:

"Cung Khải chết rồi. Vậy nhưng chỉ sợ gia gia thương tâm"

Cung Hàn Nguyệt mắt đẹp liếc sang, một thoáng ánh mắt giao nhau, nàng liền hiểu ý tứ của Diệp Phàm.

Nhẹ búng tay, một đạo khí đen bắn ra, xuyên thẳng vào trong phòng giam.

Đến đây, ba người nhích người, Diệp Phàm dẫn phía trước, hướng Lôi gia phủ đệ mà đi.

...

Nam Phong, Lôi gia phủ đệ

Cho dù đêm đã khuya, Lôi gia khắp nơi vẫn như cũ là đèn đóm sáng choang.

Lúc này, tại bên trong đại đường, hầu như toàn bộ Lôi gia cao tầng đều có mặt.

"Phụ thân, tình huống có chút không ổn a, thám tử tại Cung gia vừa mới cử báo, chuyện của Cung Khải đã bại lộ! Hiện tại, hắn đã bị Cung gia giam lỏng."

Lôi gia đại thiếu Lôi Hằng khẽ nhíu mày nói.

"A! Đúng là đồ phế vật mà, thành công không xong, bại sự có thừa, loại người này mà cứ nghĩ mình thông minh, còn đòi tranh chức gia chủ. Cung gia vào tay hắn, không quá một năm liền hỏng!" - một cái Lôi gia cao tầng cười đầy trào phúng.

"Vấn đề là, con cáo già Cung Thiên Vũ hiện tại đã bị một cái thiếu niên thần bí, nghe nói là vị hôn phu của Cung Vô Song cứu tỉnh, hiện tại đã khỏe mạnh, có thể tiếp tục điều khiển Cung gia như cũ"

Lôi gia gia chủ, Lôi Vân uy nghiêm nhíu nhíu mày, sắc mặt bên trong có một chút buồn bực cùng khó hiểu, không phải cái tiện nhân Dương Lệ kia đã định chắc nịch Cung Khải sử dụng nguyên gói thuốc độc phụ tử hắn đưa cho để hạ độc hay sao? Số thuốc ấy đủ để độc chết cả một gia đình ba thế hệ a!

Chưa kể độc đã ngấm hơn sáu giờ đồng hồ, đại la kim tiên cũng không thể cứu trị, vì cái gì hiện tại Cung Thiên Vũ không những tỉnh lại, còn hoàn toàn bình phục?

Đương nhiên, Lôi Vân có tức chết cũng không đoán được ra, trong người Cung Thiên Vũ có tử khí, chính điều này đã làm rối loạn mọi dấu hiệu cùng thời gian phát tác của aconitine.

Lôi Hằng cũng buồn bực vô cùng:

"Nghe nói vị hôn phu của Cung Vô Song đến từ Hàn Giang. Nho nhỏ Hàn Giang như thế nào có thể lặng yên không một tiếng động xuất hiện một tồn tại có y thuật xuất quỷ nhập thần như vậy?"

"Y thuật thần kỳ thì làm được cái gì!" - Lôi gia lão tam Lôi Võ cười nhạt - "Lôi Phong tiểu tử kia đã thành công bá nhập môn hạ của tông môn nơi Tu Võ Giới một thời gian; nghe nói tại đó cũng có chút địa vị. Chỉ cần bảo tiểu tử hắn tùy tiện xuất ra một cái gác cổng cũng đủ khiến chúng ta tại Nam Phong tung hoành. Cung gia đã là đồ vật trong túi chúng ta, Cung Thiên Vũ sống hay chết cũng không thay đổi được số mệnh."

Nói đến Lôi Phong, toàn bộ Lôi gia cao tầng sáng bừng con mắt, tất cả như nhìn thấy được tương lai uy phong không còn cách xa.

"Thậm chí, không bao lâu nữa, Lôi gia chúng ta sẽ có tư bản tiến quân Thăng Long" - một cái lão già hớn hờ nói ra.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Địch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Vô miên chi dạ (2)

Đám đông cười nói thật vui vẻ, bất quá cũng không khiến Lôi Vân yên tâm, ngược lại là càng thêm bất an.

Lôi Vân trầm giọng nói:

"Phải nhớ rằng, nước xa không cứu được lửa gần. Lôi Phong đi Tu Vô Giới học thành tài, biết đến ngày nào mới về? Hắn gửi người qua, bao lâu mới tới? Cung gia là có Tông Sư tồn tại, Cung Thiên Vũ mà nổi giận, hắn điều động Cung gia Tông Sư qua đây sát chúng ta, toàn bộ Lôi gia cũng không đủ đồ đối phương một lòng tay. Chưa kể nếu cái tiểu tử kia y thuật nghịch thiên như vậy, bên người sẽ không thiếu kẻ theo đuổi, vì hắn mà bán mạng. Tiểu tử này mà biết được chúng ta thuê sát thủ diệt trừ Cung Vô Song, khẳng định sẽ không thiện bãi cam hươu."

"Đại ca, ngươi không khỏi lá gan cũng quá nhỏ đi? Đừng cả ngày lo lắng, ngày mai chúng ta liền tuyên cáo Lôi Phong tiểu tử kia bá nhập Tu Vô giới tu luyện võ đạo, Tông Sư nào còn dám tới ta Lôi gia nháo sự? Nghe được uy danh Tu Vô Giới, có là Tông Sư, chỉ cần ta muốn, hắn cũng phải vô nghĩa phản cổ mà dâng đầu lên, nếu không hắn thê nhi... Hà hà, lúc đó ai còn dám vào Lôi gia nháo sự, ta sẵn sàng quay clip múa cột làm chuyện nhân sinh với heo..."

Còn cái tiểu tử bạn trai của Cung Vô Song, hắn dám đến, ta liền chặt đầu của hắn xuống làm ông bò...."

Lôi gia lão tam Lôi Vô khoa trương nói chuyện còn chưa, đột nhiên có một đạo kinh khí lóe lên, hắn dư lại lời hoàn toàn không bao giờ có thể nói ra.

Trong cái nhìn trợn trừng đầy kinh dị cùng hoảng hốt của đông đảo Lôi gia cao tăng, Trên cổ của Lôi Vô xuất hiện một đạo vết máu, hơn nữa nhanh chóng mở rộng bằng loại tốc độ lấy mắt thường cũng có thể thấy.

Cuối cùng Lôi Vô cả người cả đầu đều chậm rãi đổ xuống mặt đất.

Phịch!

"Vốn ta còn đang nghĩ cho các ngươi thêm một ngày, chờ đến ngày mai còn được miễn phí xem phim Lôi gia cao tăng tận hứng chơi heo... chỉ tiếc miệng hắn quá tiện, đầu ta ngươi tưởng chặt liền chặt?"

Lúc này một đạo thanh âm sâu kín từ cửa truyền đến, ngay sau đó ở trong tầm mắt mọi người xuất hiện ba cái người trẻ tuổi, nhất nam nhị nữ.

Thiếu niên một thân hươu nhàn trang, thần thái thông dong, khoe miệng treo một tia như có như không ý cười, chậm rãi đạp chân bước vào như chôn không người.

Hai cái thiếu nữ đằng sau yếu điệu bước theo, mỗi cử chỉ đều mang theo một cỗ mỹ hoặc nhân tâm, câu hồn đoạt phách, tựa như hai đóa mận còi kiều diễm, một hắc một bạch.

"Này..."

Nhìn đến Lôi Vô đầu đột nhiên lia khỏi cổ, mà ngoài cửa đột nhiên đi vào ba người trẻ tuổi, Lôi gia cao tăng không tránh được trong lòng chấn động mãnh liệt!

Đặc biệt là Lôi Vân, hắn neho neho đôi mắt, trong lòng lập tức có điều liên tưởng...

Vừa mới mọi người còn đang nghị luận đến một cái thiếu niên y thuật xuất quỷ nhập thần, là hôn phu của Cung Vô Song, lập tức liền có một cái thiếu niên mở tới tận cửa, còn xuất khẩu nói ra câu vừa rồi.

Không cần tưởng cũng biết hai cái thiếu niên này là một.

Chỉ là, hắn làm sao phải dẫn theo hai cái nữ nhân như hoa như ngọc bên cạnh mình? Trong đó một vị tựa hồ chính là Cung Vô Song?

Hay là nói, hắn chỉ thông hiểu y thuật, còn võ thuật lại là cái gà mờ, hai cái mỹ nữ này chính là tay đấm?

Nghĩ nghĩ, Lôi Vân càng cảm thấy đây là chân tướng, tuy hắn không rõ vì sao Cung Vô Song từ khi nào biết võ công, vậy nhưng cách giải thích vừa rồi tựa hồ là hợp tình hợp lý nhất.

Một bên, Lôi Vô thê từ La Hân trực tiếp hét chói tai ra tiếng, khóc đến rồi tỉnh rồi mù.

Lôi gia mọi người cũng có chút hốt hoảng, chỉ có Lôi Vân vẫn giữ được bình tĩnh, hắn trầm giọng nói chuyện:

"Các hạ hắn là vị hôn phu y thuật cao minh trong lời đồn của Cung gia nhị tiểu thư Cung Vô Song đi?"

"Nga, xem ra ngươi không thiếu cho người điều tra tình hình bên Cung gia sao? Chỉ sợ trong Cung gia không thiếu tai mắt của người đi"

Diệp Phàm nhướn mày, muốn biết được hắn là vị hôn phu của Cung Vô Song thì không khó tra xét, vậy nhưng rõ ràng y thuật của hắn cao minh, không có mặt trong Cung gia ngày hôm nay liền không thể biết được.

"Khoan nói này nọ, tam đệ ta hẳn có thể nói chuyện lỗ mãng, vậy nhưng tội không đáng chết, vì sao vừa ra tay liền hạ tử thủ? Các hạ tiến tới Lôi gia, liền không định phân rõ trắng đen, đã kiêu ngạo giết người hay sao? Hay các hạ cho rằng Lôi gia chúng ta là quả hồng mềm?"

Lôi Vân giọng nói sang sảng, ý tứ truy vấn cực kỳ rõ ràng.

Đối phương có ba người, tuổi lại trẻ đến kì cục, hai cái nữ tử kia có cường cũng không cường được bao nhiêu.

Trong khi hẳn Lôi gia, xa xa vượt qua con số ba chục, gấp mười lần không ngừng, tuy không có Tông Sư, vậy nhưng Đại Sư có những bảy cái.

Bảy cái Đại Sư, hẳn là đối diện với Tông Sư cũng có thể chống đỡ một hai.

Chỉ cần bên hẳn có cơ hội giết chết Diệp Phàm, hai cái nữ tử kia sẽ không vì một người chết mà phí công, nói không chừng hẳn còn chiêu nạp vào Lôi gia được thêm hai cái mỹ nữ đâu.

Do vậy, Lôi Vân mới không sợ, mới dám hưng sư vấn tội.

Trong khi nói chuyện, hẳn dùng kí hiệu tay ngấm ngấm thông qua máy theo dõi lắp đặt trên tường thông tri cho giám sát viên đi kêu người.

Đối mặt với hành động tương là bí mật của Lôi Vân, Diệp Phàm đặt hết vào trong mắt đậm đậm cười, hẳn còn ngại bọn chúng tán ra, mắt công chạy đôn chạy đáo để giết người.

Không buồn trả lời câu hỏi ngớ ngẩn của Lôi Vân, Diệp Phàm vẫy tay một cái, Dạ Yêu ở một bên phối hợp liền bắn ra một đạo kinh khí, hướng một cái Lôi gia cao tầng mà lao đi.

Chết!

"Không phân trắng đen" - Diệp Phàm hai tay bối sau lưng, lạnh lẽo cười - "Ta Diệp Trường Sinh làm người thế nào, từ người đến nói sao?"

Lôi Vân ánh mắt co rụt lại, không tin tưởng được, hẳn vừa rồi còn hoài nghi Lôi Võ chết là do bị ám khí tập kích, thế nhưng bây giờ...

"Nội... nội lực ngoại phóng... Tông Sư"

Nàng là yêu nghiệt phương nào, Lôi Vân kinh hãi, làm sao lại có thể tồn tại một nữ Tông Sư tuổi trẻ như vậy? Mà quan trọng hơn hết, một vị thiếu nữ Tông Sư, lại là một mỹ nữ, hẳn phải có vô số thế lực theo đuổi; một tồn tại như vậy cư nhiên khuất thân dưới trướng nghe thiếu niên này sai sử.

Lúc này, Lôi Vân có một cổ dự cảm bất hảo, hẳn hy vọng mình lo lắng là sai, nếu không...

Diệp Phàm không nói chuyện, lưng đeo đôi tay đi đến giữa phòng, không coi ai ra gì ngồi xuống chính mình đổ một ly giá trị rượu vang danh tiếng, giá trị tính bằng đơn vị triệu.

Không khí căng thẳng đến tột đỉnh, Lôi Vân sắc mặt âm trầm như nước, cân nhắc trước sau.

Đợi tới khi Diệp Phàm đã uống hết ly rượu đầu tiên, chuẩn bị tự rót ly thứ hai, hẳn mới không nhịn được căng da đầu hỏi.

"Các hạ mời nói thẳng, hôm nay đại giá có gì chỉ dạy?"

Diệp Phàm cười nhạt:

"Ta và các người Lôi gia thù hận nhưng lớn, các người muốn giết thể tử của ta, lại muốn giết ta, đương nhiên là không thành công, bất quá cũng không thể như vậy cho qua. Hiện giờ ta đây là tới trả thù."

Nghe được Diệp Phàm nói như vậy lời nói, Lôi Vân trong ánh mắt hiện lên một mạt kinh hãi.

Đừng nói là khi vừa rồi nghị sự, Diệp Phàm từ miệng hẳn liền biết được thông tin này.

Không đúng, nếu như vậy, hẳn trước đó liền không có lý do tới đây.

Trừ phi...

"Người cũng đừng mất công đoán vì sao ta biết được những điều này, rốt cục việc đó sẽ không giúp thay đổi kết cục chết thảm của Lôi gia các người"

"Các hạ đây là đang đe dọa Lôi gia chúng ta sao?"

Lôi Vân sững sờ giây lát, sau đó nổi giận, quát.

"Không không không"

Diệp Phàm vội vàng phủ định, cười nói:

"Ta chỉ là muốn trần thuật một chút sự thật, ta muốn tiêu diệt Nam Phong Lôi gia"

Hắn nói xong, vừa được chứng kiến thủ đoạn của Dạ Yêu, Lôi gia mọi người đều là thấp thòm lo âu.

Đúng lúc này La Hân, nghe được Diệp Phàm muốn tiêu diệt Lôi gia, liền nín khóc, kiêu ngạo nói:

"Người dám diệt Lôi gia? Người cho rằng quốc gia sẽ trở mắt mà nhìn người làm như vậy sao?"

"Ha ha... Thời điểm các người phái người giết ta như thế nào liền không nghĩ tới quốc gia? Hiện tại chính mình thời điểm sắp chết liền nhớ tới quốc gia?" - Diệp Phàm vận ngược lại, hỏi mỉa.

Hắn vừa dứt lời, Lôi Vân liền sắc súa cười lên.

Cường tiểu xong, hắn mới nói:

"Bằng vào người cùng hai cái nữ tử kia?" - hắn chỉ vào Cung Hàn Nguyệt, sau đó lại chỉ vào Dạ Yêu - "Ta thừa nhận nàng là Tông Sư, rất mạnh, thế nhưng Lôi gia chúng ta cũng không phải ăn chay"

Nói rồi, Lôi Vân vẫy tay, tức thì một loạt người đã đợi sẵn bên ngoài ồ ạt từ xông vào, có gần một trăm người tay cầm vũ khí lạnh, dẫn đầu là bảy vị Đại Sư.

"Bảy vị Đại Sư, cùng Tông Sư cũng có một trận chiến chi lực" - Lôi Vân nhàn nhạt nói, thế nhưng trong thanh âm không nổi thái độ kiêu căng.

"Đây là chỗ dựa của người?" - Diệp Phàm bừa bãi nói chuyện, lại tự mình rót đầy thêm một ly rượu nữa.

"Hết thời gian nhàn thoại... Dạ Yêu, Hàn Nguyệt, sát, ngoài Lôi Vân ra, một cái không lưu!"

Dạ Yêu bất mãn lườm hắn, từ khi nào người có quyền ra lệnh cho bốn cô nương?

Đương nhiên, nàng chơi tiểu tính tình với Diệp Phàm mà thôi, đối diện với người ngoài, nàng vẫn cho hắn đủ mặt mũi.

"Sát!" - Lôi Vân cũng gầm lên.

Phốc!

Phốc!

...

Phốc!

Cung Hàn Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp, mở đầu bằng một lòng tay điểm ra, một đạo hắc quang lóe lên, phía bên Lôi gia vài chục đạo đầu người liền nổ nhau mà lìa khỏi cổ, mặc kệ là Lôi gia cao tăng vẫn là hộ vệ, đều không cam lòng ngã xuống đất.

"Yêu Yêu, liền xem ai giết được nhiều người hơn" - nàng quay qua nhìn Dạ Yêu, thách thức.

"Không cần chơi cũng biết người sẽ thắng" - Dạ Yêu ưỡn khuỷu bừa bãi, chuyển đối tượng phát tiết thành Lôi gia tộc nhân, nàng cũng một chỉ co duỗi, liền thêm một đám nữa chết bất đắc kỳ tử.

"Nàng..." - Lôi Vân thấy một màn này, sợ hãi chỉ tay vào Cung Hàn Nguyệt - "... Hai nữ tử bên người người đều là Tông Sư!"

Diệp Phàm hồ hững hờ phẩm rượu, đầu cũng chưa ngoái lại một cái.

"Ta đã lúc nào bảo các nàng không phải?"

Mọi người, nhất là La Hân, trên mặt vừa mới hoàn hồn sau cái chết của Lôi Vô, còn chưa cảm giác được khoái trá khi có thể trả thù, liền hiện ra thần sắc hoảng sợ, hoang mang, cả người dường như không còn nghe theo không chế của não bộ.

Bảy cái Đại Sư nhìn nhau, không nói hai lời liền bỏ chạy.

Chiến nhị vị Tông Sư, đùa gì thế? Ngại sống lâu quá hay sao?

"Trốn được sao?"

Dạ Yêu cười lạnh lạnh, thanh âm như chuông bạc, chỉ là rơi vào trong tai bảy tên Đại Sư kia, không khác gì tiếng chuông đòi mạng.

Nàng nháy mắt tạo ra bảy đạo tiểu quang cầu, vẫy tay khiến chúng hướng bảy cái bát đồng phương hướng mà lao về phía Đại Sư của Lôi gia.

...

Chẳng qua nháy mắt chỉ gian, trong đại đường liền nhiễm đẫm Lôi gia huyết, máu chảy thành sông, thầy nằm ngổn ngang.

Lôi gia cao tăng cũng chỉ có Lôi Vân còn có thể đứng, những người khác tất cả đều bị mấy lông tay của nhị nữ nháy mắt diệt sát.

Chưa đầy năm phút, Dạ Yêu cùng Cung Hàn Nguyệt liền đồ hơn nửa Lôi gia, chỉ còn một vài thể hệ trẻ cùng nữ nhân không có quyền tham gia hội nghị tối nay mới tạm thời còn sống sót.

Lôi Vân lão đảo lão đảo tiến tới gần cái bàn, nơi Diệp Phàm đang an nhàn uống rượu, ngạo khí cùng uy nghiêm của một vị gia chủ đã hoàn toàn biến mất.

"Ta... Lôi gia... Trăm năm cơ nghiệp... Thế nhưng hủy ở trong tay của ta..."

Ngay sau đó, Lôi Vân bỗng nhiên từ bên hông rút ra một khẩu súng lục màu bạc, hung hăng chỉ vào đầu Diệp Phàm.

Giờ phút này nhìn súng lục cách đầu hắn không đến ba mươi phân, Lôi Vân tức khắc cuồng tiếu nói:

"Ha ha ha! Tiểu tử! Ngươi đại ý! Ta có chết cũng phải cho ngươi chôn cùng!"

Hung thủ mang lại diệt tộc không tiêu trừ, hắn chết không cam lòng.

Lôi Vân không biết Diệp Phàm rốt cục có phải người không biết võ hay không, cuối cùng từ đầu tới giờ hắn chưa thấy người sau ra tay bao giờ.

Thế nhưng võ công lợi hại đi chăng nữa, đường đạn gần như thế này là hắn có thể tránh?

Chỉ là, ngoài ý muốn chính của hắn, Diệp Phàm trên mặt cũng không có chút nào hoảng loạn thần sắc, ngược lại là nhàn nhạt nói

"Ngươi nổ súng"

Lôi Vân ngẩn ra:

"Ngươi không sợ chết sao?"

"Sợ, nhưng chỉ bằng ngươi cũng vọng tưởng thương đến ta?"

Diệp Phàm dứt lời, từ đằng sau lóe lên liền một lúc hai đạo quang mang.

Lôi Vân thân hình run nhè nhẹ, trên cổ hiện ra một sợi tơ hồng.

Sợi tơ này độ dày càng ngày càng gia tăng...

Phịch!

...

Không trung.

Mình nguyệt đang lóa mắt lơ lửng giữa tầng không, đột nhiên bị một đám mây kéo tới, che đi.

Tức thì mặt đất tối đen như mực.

Thành phố Nam Phong, không ai chú ý tới có ba đạo thân ảnh lặng lẽ dời đi Lôi gia phủ đệ.

Cũng không biết sau đó bao lâu, bên trong phủ đệ, từng tòa từng tòa biệt thự tiền tỷ sang trọng nổi lên tận trời ánh lửa.

Đêm nay, đã chú định là một cái vô miên chi dạ.

...

Hôm sau, một đạo tin tức chấn động nhanh chóng hướng toàn Nam Phong mà khuếch tán.

Lôi gia, một cái đình nhị lưu gia tộc, một đêm, toàn diệt!

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80: Chạy nhanh cho ta sinh cái tăng tôn đi!

Một đêm biến động, không nói có thể thay đổi toàn bộ cách cục của thành phố Nam Phong, vậy nhưng, Lôi gia phủ đệ cháy to làm không ít kẻ tò mò có tâm đề ý, cả đêm mất ngủ.

Vậy nhưng, nguyên nhân sâu xa của vụ việc này, Cung Vô Song, không hề hay biết, cả đêm cuộn tròn người trong chăn mỏng, ngủ ngon lành.

...

Hôm sau, bình minh!

Ngoài cửa gió lướt nhẹ, có chút lạnh.

Thế nhưng ánh mặt trời vạn trượng trên cao xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp vân vụ, nhanh buông xuống khắp nơi, phủ lên toàn bộ thành phố Nam Phong cái ấm dịu dàng của một ngày mới.

Vừa gió vừa nắng, không khí sáng sớm lúc này thật phần tươi mát, tạo cho người ta cảm giác lười nhác, muốn buông thả.

Vài sợi nắng mặt trời lười biếng bò tiến cửa sổ, đậu lên trên lông mi Cung Vô Song.

Vô thức cảm nhận được cái nóng cùng cái sáng khác thường, thiếu nữ nhẹ trở người, hàng mi khẽ rung động, sâu kín tĩnh lại.

Nhìn xung quanh khung cảnh vừa quen thuộc lại xa lạ hết thấy, ánh mắt nàng hiện lên một thoáng hoang mang, mới nhớ ra hiện tại mình đang ở Cung gia.

Khung cảnh tối hôm qua chợt hiện, làm khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ lên, chôn sâu vào trong gối.

Nghĩ lại, nàng không hiểu được bản thân bị thần xui quỷ khiến thế nào, lớn mật cho Diệp Phàm gối đầu lên đùi mình, thậm chí còn cho phép hắn ngủ chung.

Tuy là không phải cùng giường, thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng cho phép một nam tử qua đêm cùng một phòng với mình a!

Nhờ đâu hấn...

Ý nghĩ vừa xuất hiện, liền giống như gấn keo dính liền vào não của nàng, khiến nàng không cảm lòng được ngồi bật dậy sờ soạng kiểm tra trang phục cùng thân thể.

Àn, còn may...

"Lão bà, người làm sao vậy?" - đột ngột, bên cạnh nàng, một thanh âm nghi hoặc vang lên.

Cung Vô Song giật bản mình, không thể đào một cái lỗ dưới đất mà trốn đi.

Xấu hổ a!

Nàng cam đoan vừa mới hai giây trước nàng nhìn quanh phòng, Diệp Phàm đã dời đi.

Thế nào lại vô thanh vô thức trở lại, còn không đúng thời điểm như vậy?

Cố gắng làm cho gương mặt mình vô biểu tình, nàng nhàn nhạt trả lời:

"Không có gì, nằm mơ gặp ác mộng"

Diệp Phàm "nga" một tiếng, nhìn đến nữ nhân hai ngón tay trò không tự chủ vòng vòng quanh nhau, cười thầm.

Hắn đối với các thói quen của Cung Vô Song, không nói hiểu hết một trăm, thế nhưng chín mươi là khẳng định.

Cái phản ứng như lúc này của nàng, là thói quen mỗi khi nàng nói dối hoặc có điều giấu diếm.

Hoi tưởng tượng lại hành động của nàng, nháy mắt chi gian, Diệp Phàm liền đoán thất thất bát bát ra sự thật.

Trong lòng cười khỏ, xem ra vẫn là gánh nặng đường xa a!

Hôm qua còn tưởng tình cảm có điều tịnh tiến đâu, vừa sáng nay ra liền gặp nàng một bộ dạng phòng lang ngựa sói...

Đúng là, nữ nhân tâm đáy biển thâm.

Hắn có sống một cái 90 vạn năm chứ sống thêm mười cái 90 vạn năm nữa cũng không thể nào khiến cho sóng não của mình dao động ở tần số mà bắt được toàn bộ suy nghĩ của nữ nhân.

Âm thầm cảm thán vậy, hắn đương nhiên sẽ không ngớ ngẩn đi vạch trần lời nói dối của Cung Vô Song.

"Đi rửa cái mặt cho tỉnh táo liền tốt, sáng sớm tiết trời còn lạnh, người đi dép vào giữ ấm cho chân, tránh cảm lạnh..."

Cúi người, Diệp Phàm đặt đôi dép móng đi trong nhà trên tay xuống đất, mỉm cười nói thêm

"Xong xuôi, hai ta liền đi vấn an gia gia"

Cung Vô Song mắt đẹp nhìn nam nhân ngay ngắn xoay chiều dép cho tiện việc xỏ vào chân, cảm nhận được sự tỉ mỉ quan tâm của hắn tới bản thân.

Một cảm giác ấm áp bất chợt len lỏi trong nội tâm, nơi sâu thẳm dường như bị cái gì xúc động một chút.

Điều chỉnh cảm xúc để đối phương không nhận ra dị dạng, nàng nhẹ giọng đáp, thanh âm phá lệ nhu hòa:

"Ân, ta đã biết"

...

Đối với Cung lão gia tử, một sáng này có thể nói là lần đón bình minh đầu tiên kể từ khi trọng hoạch tân sinh

Thời điểm từ trên giường tỉnh lại, cảm giác toàn thân nhẹ nhõm, sáng khoái hơn bao giờ hết, Cung Thiên Vũ còn tưởng mình đang mơ, chiều hôm qua căn bản là một giấc mộng.

Đến khi hắn ngồi dậy, nhận ra cảnh tượng xung quanh chính là phòng ngủ phía trước khi mình dính một thân bệnh hoạn, liền không ngăn được lệ lão tung hoành.

Xuống giường, cảm giác bản thân như trẻ lại rất nhiều, hơn ba mươi năm rồi cơ thể chưa bao giờ tràn ngập sức lực đến thế, Cung Thiên Vũ dừng khí lập trắng, hào khí đồn sinh.

Hắn bước nhanh ra sân, hét dài một tiếng, diễn luyện một chút quân thể quyền thật lâu không động tới.

Quân thể quyền động tác tuy đơn giản, chiêu số cũng không đa dạng, vậy nhưng tinh túy ở chỗ nhanh, mạnh, độc, nhất kích tất sát.

Muốn đem quân thể quyền vận dụng hoàn mỹ, cần thiết có một cơ thể căn cơ vững chắc, mạnh mẽ lại không mất linh hoạt, nhanh nhẹn nhưng không mất chuẩn xác.

Thật lâu không chạm vào, Cung Thiên Vũ cảm giác được động tác có chút cứng nhắc, càng tập càng sai, vậy nhưng hắn không có tâm tình lo lắng cái đó.

Trương phản, hắn càng luyện càng kinh hi, bởi hắn rõ ràng cơ thể này của hắn không giống với một lão già chín mươi nên có.

Lực đạo này, tốc độ này... chỉ sợ hắn thời thanh niên còn lăn xả trên chiến trường mới có thể so sánh đi.

Cung Thiên Vũ đương nhiên không biết rằng, hắn hiện giờ đã là Học Đồ.

Ngày hôm qua, khi Diệp Phàm thu đi tử khí, cũng đã dùng tiên khí trải vuốt một phen thân thể của hắn, ngạnh sinh đưa vào võ tu chi lộ.

Nếu không phải tuổi hắn đã già, cơ thể nhiều nơi bị thoái hóa, Diệp Phàm lại chưa chân chính đi vào Ngưng Khí Cảnh, không thể khôi phục sinh cơ, muốn tăng hắn lên cảnh giới Đại Sư, Tông Sư cũng không phải không thể.

Đánh quyền nửa tiếng đồng hồ, Cung Thiên Vũ mới thỏa mãn thu công, gọi người đi chuẩn bị bữa sáng, mời Diệp Phàm đàm người lại đây.

Trong lúc đó, hắn tắm rửa, thay đi bộ đồ nhẽ nhại mồ hôi.

...

"Tiểu Phàm a, thực sự lão già này không biết phải làm sao để cảm ơn người. Nếu không có người ra tay cứu giúp, chỉ sợ cái mạng già của ta đã không giữ được, hiện tại đã trên đường về Tây thiên; Cung gia cũng vì vậy sụp đổ"

Trên bàn ăn, Cung lão gia tử về mặt hiền lành bụng lên đường sinh trà, mỹ mỹ uống một ngụm, chân thành nói.

Hồi tưởng lại phía trước sự tình, Cung Thiên Vũ trong lòng ần ần đau đớn, hẳn quả thật không tưởng được thân sinh nhi tử của mình lại có một ngày quay lại cầm hân một đao từ sau lưng như vậy.

Càng là thế, ánh mắt hân nhìn thiếu niên đang ngồi đối diện càng thêm hài lòng.

Thiếu niên từ đầu tới giờ bình đạm, thông dong, không có một tia thiếu kiên nhẫn khi phải bồi một cái lão nhân trò chuyện, tương phản cũng không cố gắng nịnh bợ, lấy lòng.

Hắn cố tình sai người gọi Diệp Phàm tới sớm hơn tôn nữ của hắn, là để hỏi chuyện một chút, nhân tiện muốn xem qua phẩm tính đối phương.

Diệp Phàm cứu hắn là một chuyện, hạnh phúc cả đời tôn nữ của hắn hẳn không thể vì vậy liên qua loa.

Phía trước, hắn đính hôn Cung Vô Song cho Diệp Phàm chỉ là theo yêu cầu của Diệp Phong, coi như trả lại ân tình cứu mạng của người sau, căn bản không có chút khái niệm sau này Diệp Phàm là long vãn là trùng.

Đương nhiên, trong cái nhìn của hắn, long chi tử, chi tôn há có thể là phế tài, Diệp Phong một thân bản lĩnh khó lường, là nội tôn của hắn, Diệp Phàm sẽ không kém đi đâu.

Cách đây vài năm, hắn cho người điều tra hành tung của Diệp Phàm, biết được người sau hiện tại chỉ là cái dân làm công ăn lương, không quyền không thế, gia gia đã qua đời, phản ứng đầu tiên của hắn là không tin.

Mặc cho gia tộc mọi người lời ra tiếng vào, hắn vẫn chưa từng thay đổi qua cách nghĩ của mình; hắn biết được một số cao nhân huấn luyện hậu đại của mình qua việc ném chúng xuống giữa dòng đời, để chúng tự sinh tồn.

Cổ nhân đã nói qua, trải qua đắng cay mới biết ngọt bùi, có đau khổ mới biết quý trọng giây phút ấm êm.

Nếu chỉ làm đóa hoa nơi nơi xó bếp, bao giờ mới có thể tấn hiện quang mang?

Sự việc ngày hôm qua chứng minh rằng, hắn đôi mắt mờ này còn chưa có nhìn sai người.

Ngành sinh kéo hắn lại từ nơi gần đất xa trời, thử hỏi nếu quả thật chỉ là một người tầm thường làm công ăn lương, như thế nào có thể làm được?

Bất quá, hắn hôm qua nhìn thấy mới chỉ là một thân bản lĩnh, về phẩm tính còn cần qua tiếp xúc mới rõ ràng.

Diệp Phàm nghe được Cung lão nói chuyện, lễ phép mỉm cười đáp lại:

"Gia gia ngài không cần để trong lòng. Ta cùng Vô Song đã có hôn chứng, là phu thê, tuy hai mà một; đâu có đạo lý nhìn thấy trường bối của nàng hoạn bệnh tật ốm đau mà không ra tay cứu chữa... Đừng nói đối với ta, việc này căn bản không phải là chuyện gì khó khăn, nan giải"

"Ha ha, hảo một cái tuy hai mà một!"

Cung lão thấy Diệp Phàm gọi mình là gia gia mà không phải nhạc tổ phụ, không khỏi vui vẻ. Lại thêm thiếu niên không kiêu căng không siểm nịnh, liền càng thêm an tâm.

Đối với cái này tôn nữ tể, Cung lão hiện giờ là một trăm cái vừa ý.

Duy nhất làm hắn lo ngại, tôn nữ của hắn cái gì cũng tốt, gì cũng giỏi, bất quá khuyết điểm cũng tương đương nghiêm trọng, đó là quá lãnh đạm.

Kể từ khi mẫu thân nàng đi rồi, hắn còn chưa thấy trên mặt nàng hiện qua một tia ý cười, nói chuyện cũng thập phần kiệm lời.

Đối với người ngoài, nàng càng là cự người ngàn dặm, đặc biệt từ khi lên chấp quyền tại Thiên Vũ tập đoàn, khí tràng thượng vị càng thêm nặng, khiến cho không mấy người dám tiếp cận.

Phải cái nhu nhược nam nhân còn dễ nói, thế nhưng từ con mắt đầu tiên hân tình lại nhìn thấy Diệp Phàm, đã thấy đối phương là người bên ngoài trông như bình đạm, hài hòa, bên trong lại có một cỗ ngạo khí từ tận xương cốt.

Đương nhiên, Diệp Phàm như vậy mới hợp ăn uống của hắn; thiếu niên sao, phải có một cỗ ngạo cốt bất khuất thà chết không hàng.

Điều hắn sợ là, Diệp Phàm không chịu nổi Cung Vô Song như vậy thê tử; đổi lại hắn, hắn cũng chịu không được.

Thê tử mà đến tiếp xúc, nắm cái tay, ôm cái eo còn không được, lăn ga giường lại càng đừng bàn.

Cung Thiên Vũ đây là vì Cung Vô Song mà lo lắng a! Hắn sợ Diệp Phàm không chịu nổi tình mịch, ra ngoài hái hoa ngắt cỏ tìm kiếm niềm vui.

"Tiểu Phàm a, Cung Vô Song nàng là ta duy nhất tôn nữ, hồi nhỏ nàng trải qua nhiều chuyện bất hạnh, vẫn là nỗi đau trong lòng lão già này. Hiện tại nàng đã là thê tử của ngươi, ta còn hy vọng ngươi sau này làm ơn chiếu cố nàng một hai, có gì liền nhường nàng một chút, đừng để nàng thương tâm"

Diệp Phàm không hay biết những ý nghĩ của Cung lão gia tử, liền tính có biết hẳn cũng sẽ không giải thích, căn bản giới hạn trong tầm nhìn của đối phương, không có cách nào giải thích thông quá trình một đời trước, cùng với 90 vạn năm lịch luyện leo lên đỉnh Tiên Giới của hắn, lại càng khó mở miệng nói ra trước đây hắn đã cô phụ Cung Vô Song như thế nào, do vậy kiếp này hắn vĩnh viễn sẽ không buông tay.

"Gia gia yên tâm, chỉ cần có ta ở, liền không ai có thể tổn thương Vô Song, trừ khi hắn dẫm lên xác ta mà bước qua"

Diệp Phàm ngữ khí kiên định đưa ra một cái hồi đáp làm Cung Thiên Vũ thập phần vui vẻ, không còn mong mỏi gì hơn.

Hắn đưa tách trà lên miệng, một hơi uống cạn, lại dò hỏi:

"Tiểu Phàm à, không biết người cùng Vô Song tương lai có tính toán gì không?"

"Tính toán? Không biết gia gia ý tứ là..." - Diệp Phàm nghi hoặc.

"Tiểu Phàm à, đôi khi tại Cung gia ta cảm thấy thật cô tịch... Ta này lão xương cốt cũng không biết chịu được thêm bao nhiêu năm nữa... nguyện vọng lớn nhất còn lại bây giờ là có một cái tăng tôn để mấy năm tới đây không bị cô quạnh mà thôi... Vì vậy... Các người chạy nhanh cho ta sinh cái tăng tôn đi!"

"Ngạch..."

Diệp Phàm làm người hơn 90 vạn năm cũng không nhận được cảm thấy xấu hổ, lão gia tử đây cũng thật mở ra a!

Chỉ sợ hắn cái này tiện nghi nhạc tổ phụ là tiền cổ vô nhân mở ra nhạc tổ phụ đi!

"Gia gia! Người... đang nói bậy cái gì?!"

Đúng lúc này, một đạo thanh âm giận dữ xen lẫn một tia thẹn thùng vang lên!

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Cung Vô Song oán niệm

Cung Vô Song không biết từ khi nào đã không tiếng động đứng trước cửa phòng, dung nhan lãnh diễm lúc này che kín bởi xấu hổ cùng thẹn thùng, mặt đỏ bừng giống như một đoá hoa hồng đỏ nở rộ.

Diệp Phàm ngoảnh lại, chứng kiến được một màn này, không cảm có chút thất thần, chăm chăm mà nhìn nàng

Thiếu nữ lúc này quá là mê người a!

Cung Vô Song thấy phản ứng của Diệp Phàm, nhận ra mình thất thố, vội vã thu thập cảm xúc, hiếm thấy ném cho Diệp Phàm một cái lườm phong tình vạn chủng, dậm dếp lười cao nhả bước tới bàn ăn.

Thế rồi, trước con mắt ngạc nhiên của Cung Thiên Vũ, nàng thập phần tự nhiên an tọa bên cạnh Diệp Phàm, như thể hết thảy đây là bình thường.

Chỉ là Cung lão gia tử trong lòng rõ ràng, lấy tính cách tôn nữ của hắn, này nào phải là gì bình thường a, có mà là mặt trời mọc từ đằng Tây có được hay không?

Ý vị thâm trường nhìn Diệp Phàm một cái, Cung Thiên Vũ thiếu chút nữa nhịn không được mà xin hắn bí kíp dạy dỗ tôn nữ của hắn ngoan ngoãn được như hiện tại.

Bạch công vừa rồi hắn còn lo lắng Diệp Phàm không chịu nổi nha đầu nhà hắn đâu, ra là đã dạy dỗ hảo.

Cung lão nghĩ thầm, ý cười trên mặt càng lúc càng nùng, làm Cung Vô Song không nhận được trừng mắt đẹp nhìn hắn chăm chăm, khẽ gất gong:

"Gia gia!"

"Hảo hảo, ta thôi là được!"

Cung Thiên Vũ vội vã nín cười im miệng.

Đối với đứa cháu này hẳn sùng nịnh có thừa, đùa một chút liền dừng, sẽ không bỏ được nàng sinh khí.

Kể đến, Cung Thiên Vũ hỏi thăm Cung Vô Song tình hình Thiên Vũ tập đoàn, Diệp Phàm ngồi bên cạnh yên lặng uống trà, làm cái thỉnh giả.

Cung Vô Song trình báo hết những chuyện xảy ra gần đây, ngay cả việc vợ chồng Cung Ngọc thừa cơ cấu kết cùng người ngoài, mưu đồ lật đổ chức vị của nàng, rồi sau đó bị Diệp Phàm lấy vũ phục người như thế nào, Quý gia người đại diện trước mặt hẳn nhận tống ra sao; còn cả khoản tiền bồi thường 20 tỷ và 80% cổ phần từ Thiên Diệu tập đoàn,... nàng một năm một mười nói hết cho lão gia từ.

Cung Thiên Vũ nghe đến chuyện Cung Ngọc vì mưu tranh chút tài sản, không tiếc kết hợp với ngoại địch hại thân chất nữ, không thiếu một phen buồn rầu.

Đương khi biết được ngay cả Quý gia cũng phải cúi đầu trước Diệp Phàm, hẳn không cảm đưa mắt nhìn qua người sau nhiều hơn một cái, phát hiện hẳn đang nhân nhả thương trà, tựa như hết thấy chuyện vừa rồi cùng hẳn không nhắc lên một điểm quan hệ.

Cung lão tự nhận mình lăn lộn hết chiến trường lại thương trường, gặp qua đủ dạng nhân vật, trung thực thành thật có, khẩu Phật tâm xà có, chua ngoa đánh đá có, mưu sâu kế hiểm cũng có...

Chính vì trải qua bao nhiêu năm đối phó với đa dạng người như vậy, đến cái tuổi này hẳn đã luyện ra một đôi hỏa nhãn kim tinh, khiến hẳn nhìn người thật chuẩn, đối với tâm tư đối phương cũng có thể đoán cái thất thất bát bát

Ngay cả mấy cái lão bất tử đồng lứa, Cung Thiên Vũ cũng có thể nhìn thấu, đừng nói đám thiếu niên trẻ tuổi.

Vậy mà, lúc này đây, hẳn không nắm bắt được chút nào tâm tư của Diệp Phàm

Thiếu niên biểu tình trầm ổn như núi, đôi mắt thâm thúy như biển, hẳn không nhìn ra được bất kỳ một tia cao ngạo nào, nói chính xác là không thấy bất kỳ dao động cảm xúc nào từ đối phương, tựa như hết thấy chỉ là nước chảy mây trôi.

Đối lại bất kỳ một cái anh tài tuần kiệt tuổi 19 nào khác, thân mang tài y thuật sinh tử nhân, nhục bạch cốt, lại có tài năng ép một đại gia tộc không thua kém gì Cung gia cúi đầu, hẳn là lỗ mũi hẳn không thể hướng lên trời cả ngày, thịnh khí lăng nhâm coi rẻ hết thấy đi.

Chính yếu là, đồng lứa tuổi trẻ như Cung Vô Song có thể nhìn không ra, chứ Cung Thiên Vũ nhìn ra được Diệp Phàm không phải là không có cao ngạo, ngược lại là hẳn so với ai khác đều càng thêm cao ngạo, đó là một cỗ cao ngạo từ trong xương cốt.

Đáp án duy nhất chỉ có thể là, việc khiến Quý gia kiêng kị đối với Diệp Phàm là một điều nhỏ bé cực kỳ, cho nên trong mắt hẳn mới không đáng để khoe ra, không đáng để kiêu ngạo.

Cũng giống như một người thông thường chỉ có thể giải một bài toán lớp năm, hiện tại giải được một bài toán lớp chín, khẳng định sẽ đi khắp nơi khoe ra; thế nhưng một người giải toán đại học hàng ngày như uống nước ăn cơm, sẽ còn không biết xấu hổ đem việc mình giải đúng một bài toán lớp chín đi khoe cho bàn dân thiên hạ hay sao?

Cái tôn nữ tể này.... hẳn nhìn không thấu!

Đương nhiên, hết thấy Cung lão nghĩ nhiều như vậy, một phần do tuổi già hay lo xa, một phần do hẳn chưa có cơ hội nói chuyện với Mạc Kinh Thiên, cũng chưa nhìn thấy Lâm Quang Minh thăm hề hề như thế nào, lại càng không biết Diệp Phàm là cái lão quái vật sống hơn 90 vạn năm.

Nếu không, Cung Thiên Vũ liền không việc gì phải đoán già đoán non như lúc này, sẽ cảm nhận mọi thứ là đương nhiên...

...

"Vô Song, Tiểu Phàm, Cung Khải theo hai người nghĩ nên xử trí ra sao?"

Cung Thiên Vũ bắt quá rồi rắm một lát mà thôi, con cháu tự có con cháu phúc, Diệp Phàm là tôn nữ tể của hẳn, người sau năng lực càng lớn hẳn lại càng an tâm cho Cung Vô Song đi theo.

"Cái này..." - Diệp Phàm mỉm cười - "Hết thấy theo ý kiến của ngài. Cung Khải nói thế nào cũng là trưởng bối của Vô Song, ta liền không tiện đưa ra quan điểm"

Đối với Cung Thiên Vũ định giết còn là tha, Diệp Phàm không đề trong lòng.

Cung Khải thực sự đã chết đến không thể chết hơn, trong cái xác Cung Khải lúc này bất quá là một đạo ma niệm do Cung Hàn Nguyệt thao túng mà thôi, chính như hôm qua hẳn nói, đề lão gia từ khỏi thương tâm.

Cung Vô Song cắn cắn môi đỏ, tuy nàng đối với đại bá mình tâm lạnh cực kỳ rồi, thế nhưng đề gia gia không quá đau lòng, vẫn là trái lương tâm mà nói:

"Nếu gia gia có thể bỏ qua hẳn chuốc độc ngài, vậy liền tha cho hẳn sống đi"

Cung Thiên Vũ ánh mắt lập lờ, hẳn làm sao lại không biết tôn nữ đây là vì cái thân già của hẳn mà suy nghĩ.

Chỉ là, hấn quả thật không nhẫn tâm hạ được tay, cổ nhân có câu: hổ dữ không ăn thịt con; làm sao hấn nỡ xuống tay cơ chứ!

"Nếu vậy để ta suy nghĩ thêm chút thời gian đi!" - hấn gật gật đầu, nói thêm - "Về phần tam cô nương, Cung Ngọc, ta sẽ nghiêm trị trừng phạt nàng"

Cung Vô Song nhấp nhấp môi, nàng tính toán mời Cung Thiên Vũ về thị trấn Hàn Giang, rời xa Cung gia đầy thị phi, thế nhưng nàng biết lão gia tử sẽ không đồng ý, chung quy liền không mở miệng.

Lúc này, đồ ăn đã chuẩn bị đầy đủ, người hầu lần lượt bưng lên một bàn bữa sáng sung túc.

"Hàn Nguyệt cái nha đầu kia sao đến bây giờ vẫn chưa thấy?" - Cung lão thắc mắc.

Hấn vừa dứt lời, từ phía xa truyền đến thanh âm riu rít trò chuyện của Cung Hàn Nguyệt tam nữ.

Không bao lâu sau, ba nàng dắt tay nhau mà tới,

Nguyên do hôm qua Cung Thiên Vũ sau khi tỉnh lại, Diệp Vân Phi cùng Dạ Yêu liền dời đi để lại không gian riêng cho hấn cùng Cung gia tỷ muội; vì vậy kẻ đó không thiếu được một màn giới thiệu làm quen giữa ba người.

Biết Diệp Vân Phi là nghĩa nữ Diệp Phong nhận nuôi, trên danh nghĩa là tỷ tỷ của Diệp Phàm, Cung lão lại không thiếu một phen hỏi thăm về Diệp lão, bất quá đối với cái này đương nhiên Diệp Vân Phi không có khả năng trả lời.

...

Đám người hòa thuận người một câu ta một câu, bữa sáng vui vẻ diễn ra.

Biết được Diệp Phàm đám người chiều nay liền phải quay về Hàn Giang, Cung Thiên Vũ vốn dĩ muốn dẹp hết mọi thứ khác sang một bên để dành thời gian cho hai đứa tôn nữ.

Chỉ là, bữa sáng vừa mới dọn đi, lập tức liền có một cái trung niên nam tử tiến đến, bẩm báo:

"Gia chủ, Lôi gia bị người diệt môn, chó gà không tha"

Cung Thiên Vũ sững sốt, dò hỏi:

"Tin tức khi nào?"

"Tin tức vừa xong, thời điểm bị diệt môn là đêm qua" - trung niên nam tử cung kính đáp.

Cung Thiên Vũ nhíu mày suy tư, không biết Lôi gia đến cùng là đắc tội thế lực nào mới có thể trong một đêm bị toàn diệt.

Phải biết bây giờ là xã hội hiện đại có pháp luật nghiêm khắc chế tài, người thường ra tay giết người đã có thể ở tù rục rường.

Tuy nói những gia tộc lớn trong quá trình đấu tranh cũng không thiếu giết người, bất quá đây là âm thầm mà làm, không gây náo loạn; thế nên quốc gia mới một mắt nhắm một mắt mở cho qua.

Như trường hợp Lôi gia lúc này đây, hoặc là dạng bỏ mạng đồ đệ, hoặc là người có bối cảnh thông thiên, có niềm tin trấn áp, khiến cho quốc gia không truy cứu.

Là người trước còn tốt, khả năng chỉ là ân oán cá nhân, sẽ dừng tại đây.

Là người sau, vậy thì đáng suy nghĩ... Liệu có phải chỉ dừng tại ân oán cá nhân, hay là còn có mưu đồ khác?

Phải biết dù Lôi gia chỉ là một cái nhị lưu gia tộc, đối phương nếu có tự tin diệt Lôi gia mà vẫn an toàn nhờ vào vòng pháp luật, vậy ra tay với Cung gia, Quý gia hay Âu Dương gia cũng chỉ là tốn thêm chút công phu mà thôi.

Cung Vô Song thấy Cung lão gia tử sắc mặt lo lắng, cũng biết cho dù có muốn lão gia tử nghỉ ngơi hôm nay là không có khả thi, cho dù hấn vừa khỏi ốm đi chẳng nữa.

"Gia gia, người liền đi thôi, lo chính sự quan trọng hơn! Để lần tới ta đến, người liền dành thời gian cho ta cùng Hàn Nguyệt cũng không muộn"

Cung Thiên Vũ sắc mặt xin lỗi nói chuyện:

"Thông thường chuyện này ta để Lục lão đi làm, chỉ là mấy ngày gần đây, hấn có chút chuyện riêng cần đi xử lý"

Lục lão tên thật là Lục Minh, là hàng thật giá thật một vị Tông Sư hậu kỳ, thường xuyên túc trực bên người Cung lão. Nếu không phải mấy ngày gần đây vừa lúc hấn dời đi, bằng năng lực của Cung Khải sao có thể đầu độc Cung Thiên Vũ?

Dứt lời, Cung lão liền phải rời đi. Chân bước đến ngoài thềm cửa, hấn nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại, nói với Cung Vô Song cùng Cung Hàn Nguyệt:

"Hai tỷ muội các người liền dành chút thời gian đi qua vấn an phụ thân các người đi thôi! Hai người cũng đừng có tiếp tục hận hấn. Hấn nhiều năm nay vẫn không dứt ra được khỏi bóng ma chuyện xưa, còn đủ tỉnh táo mà không đi tìm đường chết cũng đã không dễ dàng gì"

"Không đi" - Cung Vô Song gần như tức thì lạnh lẽo trả lời.

Cung Thiên Vũ mấy lần định nói lại thôi, hóa thành một tiếng thở dài cùng trung niên nam tử quay đầu mà đi, để lại Cung Vô Song ngồi đó, khuôn mặt đẹp mê người kia lúc này so với bình thường còn lạnh băng hơn ba phần.

Nàng hiếm thấy quay lại nhìn Diệp Phàm, chủ động nói chuyện:

"Người chắc hẳn đang nghĩ ta là một cái bất hiếu nữ nhỉ"

Diệp Phàm đôi mắt đối diện cùng mắt nàng, gì cũng không nói.

"Ta không trách hấn suốt ngần ấy năm qua không chăm sóc cho hai tỷ muội ta"

Thật lâu sau, Cung Vô Song mới khẽ giải thích.

"Thế nhưng..." - nàng nói đến đây, thanh âm che kín một cổ oán niệm khiến Diệp Phàm giật mình, kiếp trước hấn chưa bao giờ gặp được nàng trong tình trạng như lúc này - "...thế nhưng ngày ấy hấn không nên trơ mắt mà nhìn mẫu thân ta bị người chém chết. Hấn đã có thể lao tới liều chết, cũng có thể xả thân đỡ một nhát đâm đố cho mẫu thân ta. Hấn chỉ cần động thân mà ra thôi, ta liền sẽ không oán trách hấn như bây giờ... Thế nhưng, hấn... cái gì cũng không làm..."

Nói đến cuối, thanh âm nàng mang theo một tia run rẩy, khó khăn lắm mới không bật khóc.

Lúc này Cung Vô Song làm gì còn về lạnh băng, cự người ngàn dặm. Nàng hiện tại chỉ là một cái tiểu nữ tử đang run rẩy bất lực mà thôi.

Diệp Phàm cái gì cũng không nói, hấn vron người về phía trước, ôm lấy nàng, cứ thế để nàng vùi đầu trong lồng ngực của hấn.

"Không muốn, liền không cần vấn an."

Cung Vô Song lặng lẽ nhu thuận để cho đầu mình dựa vào trong lòng Diệp Phàm chừng hai phút đồng hồ.

Sau đó, nàng ngồi thẳng dậy, dung nhan lúc này đã khôi phục lại vẻ thanh lãnh, tựa như chưa có việc gì xảy ra.

"Đi thôi, trở về biệt thự Từ Yên!"

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Mua nhà

Biệt thự Từ Yên số ba.

Diệp Phàm mấy người một đường về thẳng tới đây, đã là đầu giờ chiều.

Lần này về tự nhiên nhiều thêm một cái Dạ Yêu, tổng cộng năm người, cũng may chúng nữ đáng người đều thon gọn, chỉ cần chen chúc một chút thì chiếc BMW của Cung Vô Song vẫn miễn cưỡng đủ dùng.

Vừa về tới biệt thự, Cung Vô Song lại vội vã lái xe tới công ty.

Sáng nay đầu tuần, đứng ra nàng không được vắng mặt, nếu không phải vì Cung lão gia tử giữ lại, nàng từ đêm qua đã trở lại Hàn Giang.

Thiên Vũ tập đoàn nhờ Diệp Phàm nhúng tay, cuối cùng gặp họa được phúc, không những không bị Quý gia nuốt mất, ngược lại còn có thêm tiền vốn phát triển, lại nhân cơ hội rần ãe được một đám đầu tường thảo.

Cung Vô Song vui vẻ về phần vui vẻ, đợt này bận muốn chết rồi; cũng may nàng là cái công tác cuồng, đảo cũng không bị choáng ngợp bởi công việc mà luống cuống.

Cung Vô Song đi rồi, Diệp Phàm vô ngữ nhìn đoàn oanh oanh yến yến ngồi trong phòng khách.

Cung Hàn Nguyệt, Dạ Yêu, Diệp Văn Phi, Đông Hoàng Phi Phi.

Thêm Cung Vô Song cùng hần, tổng cộng là sáu cá nhân.

Biệt thự số ba tuy không to, rộng rãi tiện nghi, sân bơi phòng tập có đủ, thế nhưng vốn khi thiết kế chỉ để cho một nhà bốn người, cùng thêm một phòng cho khách, tổng cộng là bốn phòng ngủ.

Xem ra đến lúc phải mua thêm căn biệt thự khác.

Đĩ nhiên, có thể để hai người dùng chung một phòng, bắt quả thực bất tiện, hần lại không kém chút tiền này.

Chưa kể đến Diệp Kinh Mộng bên trong Âm Dương Phủ, cũng không thể để nàng ở mãi trong đó không gặp người.

Diệp Kinh Mộng đã là nữ nhân của hần, khẳng định phải an bài cho nàng chỗ ở, chỉ là để nàng ở chung tại đây, hần có điểm ngưng ngừng.

Hần cũng không sợ nàng nháo lên, hay tranh sủng cái gì; căn bản hần không biết giải thích cho Cung Vô Song quan hệ hai người như thế nào.

Nói Diệp Kinh Mộng là nữ nhân của hần? Đùa gì vậy, tình cảm của nàng đối với hần tuy có thăng tiến, nhưng còn xa xa chưa tới mức yêu không rời không bỏ; lấy tính cách cương quyết của Cung Vô Song, kể cả có không ly hôn, nàng sẵn sàng một thời gian dài sắp tới coi hần như không tồn tại.

Bịa ra một lời nói dối? Nếu vậy quá ỳ ạch cho Diệp Kinh Mộng; đừng nói hần không muốn nói dối nữ nhân của mình, bởi một lời nói dối sẽ phải được tiếp tục bằng một lời nói dối khác, lâu dần thành một chuỗi những lừa lọc, đến lúc vỡ lở ra liền không có cách nào hàn gắn lại.

Suy đi tính lại, vẫn là mua một cái biệt thự khác là nhẹ nhàng nhất.

...

Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt cùng Dạ Yêu lấy từ trong gara ra một chiếc Fiesta đỏ, ngồi lên tùy tiện lái đi tìm môi giới bất động sản để hỏi mua nhà.

Diệp Vân Phi không đi, nàng bị Đông Hoàng Phi Phi kéo đi xem anime học đường lãng mạn, kết quả lúc Diệp Phàm ba người rời đi vẫn còn đang sục sùi.

Một tiếng đồng hồ sau, Diệp Phàm ba người xuất hiện trước một nhà môi giới bất động sản trông quy mô có vẻ to lớn, có danh tiếng.

"Ba vị hảo, xin hỏi có cái gì có thể giúp được ba vị sao?"

Vừa mới tiến vào trong, nghênh đón ba người là một cái nữ tử ăn mặc một thân trang phục công sở đang tươi cười tiến lại.

Nàng nhìn qua hai mươi mấy tuổi, diện mạo đầm ấm nhu mì, cũng là một cái mỹ nữ. Một thân áo sơ mi trắng cùng chân váy bút chì đen, hoàn mỹ đem dáng người ngọc nhân của nữ tử bài ra tới. Phía trước ngực nàng có đeo lủng lẳng một tấm thẻ công tác, mặt trên có viết tên Lâm Khê.

"Diệp Phàm?"

Đương lúc Lâm Khê nhìn kỹ khách hàng mới tới, trên mặt tươi cười động lại, thay vào đó là biểu tình sững sờ, kinh ngạc nói.

Diệp Phàm cũng thực ngoài ý muốn, không nghĩ rằng nữ tử này biết tên hần, khẳng định là người quen. Chỉ là hần hơn 90 vạn năm ký ức, những gì không quá quan trọng đều đã trở nên mờ nhạt, không nhớ rõ đối phương là ai:

"Người là?"

"Ta là Lâm Khê nha, trước đây học sơ trung là người bạn cùng bàn a!"

Nữ tử sột rột nói chuyện.

Diệp Phàm nhú mày lục lợi ký ức, rốt cục tìm ra Lâm Khê là ai.

Lúc trước chính mình học sơ trung bốn năm, ba năm đầu đều cùng Lâm Khê ngồi một cái bàn.

Hai người gia cảnh lúc đó đều không giàu có gì, vì vậy thông qua vài lần nói chuyện liền cho chút cảm giác đồng mệnh tương liên.

Khác nhau là, Diệp Phàm lúc đó lu mờ, là điển hình của quần chúng, mà Lâm Khê ngược lại là một trong những hot girl của trường nhờ vào điểm thi cao chót vót, cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông.

Chỉ là Diệp Phàm năm cuối thôi học sớm, hai người liền mất liên lạc.

Đảo mắt đã 4-5 năm, đối với Diệp Phàm lại càng là 90 vạn năm đi qua, duyên phận lần nữa khiến hai người gặp nhau.

Gặp lại cố nhân, Diệp Phàm cũng có chút hoài niệm những ngày xa xăm hồn nhiên ngây thơ.

"Quả thật đã lâu, người như thế nào lại ở nơi này công tác?"

Lâm Khê nụ cười đột nhiên âm đậm, nàng có chút mắt mắt nói:

"Không có cách nào a, hai năm trước phụ thân ly trần, sau đó vài tháng mẫu thân cũng liền bỏ nhà mà đi, ta một thân một mình, phải vừa đi học vừa đi làm kiếm tiền ăn uống cùng đóng học phí"

"Người làm ở đây, mỗi tháng kiếm được bao nhiêu?" - Diệp Phàm không nghĩ nàng càng ngày càng khổ hơn, nhìn bóng dáng nhỏ bé của nữ nhân, hẳn như thấy lại được bản thân mình một đời trước cũng đi buôn trải làm công ăn lương, kiếm sống qua ngày.

"Cũng coi như đủ sống đi" - Lâm Khê miễn cưỡng cười cười, hiển nhiên nàng không muốn trả lời vấn đề này.

"Người tiến vào ngồi đi"

Nàng lảng sang chuyện khác, mời Diệp Phàm vào trong công ty, đến lúc này mới nhớ ra đi cùng hắn còn có hai cái nữ tử thập phần xinh đẹp.

"Hai nàng là...?"

"Nàng là ta tiểu di tử" - hắn chỉ vào Cung Hàn Nguyệt - "...còn đây khuê mật của nàng"

"Tiểu di tử!?" - Lâm Khê kinh ngạc há tròn miệng nhỏ - "Người chừng nào đã kết hôn?"

Nàng trông cũng xinh đẹp quá đi, Lâm Khê nghĩ thầm, nói vậy tỷ tỷ của nàng khẳng định xinh đẹp không kém.

Nghĩ tới đây, nàng chợt thấy lòng mình thật trống trải, tự như vừa mất đi điều gì quý giá lắm.

Nàng phía trước khi còn học sơ trung, từng thích thầm qua Diệp Phàm.

Hồi đấy bé xú, cũng không xác định được đó có gọi là thích hay không.

Thế nhưng bây giờ nghe được tin hắn có thể tử, nàng vẫn không nhận được cảm thấy có chút hụt hẫng, hờn như bị ai lấy mất một nửa.

Là cao thủ tình trường, Diệp Phàm liếc mắt nhìn phản ứng của nàng liền biết, cô bé này chỉ sợ hồi trước thích thầm Bản Đế đi.

Diệp Phàm có chút không tương tượng được, hắn phía trước không bộc lộ bất cứ mũi nhọn gì, cũng không biết Lâm Khê hồi đó thích hắn ở điểm nào?

Bất quá, hắn không định có quá nhiều tiếp xúc với nàng.

Trong suốt 90 vạn năm, hắn chộc nợ phong lưu khắp nơi, nữ nhân quả thật là thêm một cái không nhiều thiếu một cái không ít; chỉ là làm nữ nhân của hắn, đồng nghĩa với việc bước lên một cái bất hồi quy chi lộ, một cái con đường toàn núi thây biển máu.

Hắn không phải thánh nhân, tương phản hắn cực kỳ ích kỷ; có một số người, hắn xác thực không bỏ được, nhấn tâm lôi kéo các nàng đi trên con đường hắn đi, ví dụ như Cung Vô Song.

Với Lâm Khê thì khác, nàng với hắn một đời trước cũng không giao thoa gì nhiều, đơn giản là một cái người quen, liền để nàng an ổn sống một cuộc sống người thường yên bình đi.

Diệp Phàm nghĩ vậy, cười đáp:

"Cũng mới gần đây..."

Lâm Khê "nga" một tiếng, hồi phục tinh thần lại đây, nàng nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, nhìn về phía ba người hỏi dò:

"Các người lúc này tới đây là tính toán thuê nhà, vẫn là..."

"Ta có ý định mua một căn biệt thự, cái loại cỡ lớn, có nhiều phòng ngủ..." - Diệp Phàm kể ra ý định của mình - "Lão đồng học liền xem hộ một cái, xem có vị trí thích hợp không?"

Lâm Khê nghe được, lần nữa giật mình, tinh thần càng thêm âm đậm.

Diệp Phàm hiện tại đến biệt thự cũng dám mua, chắc hẳn rất có tiền, khả năng chường mất một cái nữ tử nghèo túng là nàng đi.

Miền cưỡng nỡ ra nụ cười cứng đờ, nàng dẫn dắt ba người vào trong đại sảnh, nơi trưng bày vô số những mô hình thu nhỏ của các khu đất khác nhau.

"Nếu người muốn mua biệt thự, vậy liền xem các lựa chọn quanh khu vực số 2 ở đây..."

Diệp Phàm ba người dưới sự chỉ dẫn của nàng, tỉ mỉ xem xét một vài mô hình mẫu, bất quá hắn không nhìn ra cái nào ưng ý cả.

"Tại công ty người còn có lựa chọn nào tốt hơn không?" - hắn nhú nhú mày hỏi.

"Liền ở khu số 1 kia" - Lâm Khê thấy Diệp Phàm vẫn không hài lòng, chỉ tay sang phía đối diện - "Chỉ là các mẫu nhà ở nơi đó đều nằm ở vùng dân cư cao cấp, khu vực cho người có tiền có quyền, giá cả thực quý..."

Nàng nhắc khéo vậy, cũng xuất phát từ lòng tốt.

Tuy không rõ Diệp Phàm mua biệt thự để làm gì lại cần yêu cầu cao như vậy, bất quá nàng thấy chỉ cần có một chỗ ở đủ để trú mưa che nắng là được, không cần phung phí tiền bạc mới tốt.

Diệp Phàm bâng quơ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Thấy hắn không để lời nàng vào trong lòng, Lâm Khê có chút phiền lòng, dẫn ba người qua khu vực số 1.

Sang tới nơi, đập vào mắt Diệp Phàm tức khắc là một bộ mô hình thật lớn được đặt ngay tại nơi trung tâm, cực kỳ bắt mắt.

Diệp Phàm hứng thú lên, tiến lại gần nhìn xem.

"Đây là biệt thự Hải Dương số một, thuộc khu biệt thự đỉnh cấp trong thị trấn Hàn Giang, vừa mới được hoàn chỉnh đầu tuần trước" - Lâm Khê chậm rãi giới thiệu, trong lòng dần đo suy nghĩ xem Diệp Phàm liệu có thể mua nổi tòa biệt thự này không...

Diệp Phàm không chú ý đến nàng, mà tự mình đi xung quanh mô hình một lần, trong mắt ánh lên một mặt hưng phấn.

Không sai, phong thủy nơi này miễn cưỡng có thể dùng để bố trí trận pháp.

Hắn cùng Cung Hàn Nguyệt có thể dùng tiên khí tu luyện, thế nhưng chúng nữ liền không được.

Thân thể các nàng vẫn là phàm thai, không chịu nổi tiên khí đánh vào.

Diệp Kinh Mộng thân thể đã trải qua một lần khôi lỗi hóa, nhục thân có thể miễn cưỡng không vỡ nát trước tiên khí cuồng bạo, thế nhưng làm vậy không khác nào đi trên băng mỏng, bất cần một ly là không thể vãn hồi, Diệp Phàm cũng không định để nàng tu luyện như vậy.

Nói chung, Âm Dương Phủ đối với các nàng vô dụng.

Biệt thự Hải Dương số một vừa lúc phù hợp với nhu cầu của Diệp Phàm sắp xếp chuẩn bị cho mấy nữ tu luyện.

Hậu Huyền Vũ, tiền Chu Tước, tả Thanh Long, hữu Bạch Hổ... vừa lúc phù hợp với một loại trận pháp ngưng tụ linh khí mà Diệp Phàm biết.

Từ Tượng Hấp Linh Trận.

Đương nhiên, đây là một loại trận pháp cấp thấp, lại chỉ giới hạn ở linh khí, bất quá đặt tại Địa Cầu cũng đủ.

"Biệt thự này giá cả bao nhiêu, ta mua!"

Diệp Phàm dứt khoát nói với Lâm Khê.

Thế nhưng, người sau còn chưa kịp phản ứng lại, đột nhiên có một thanh âm trào phúng từ xa vang lên:

"Cười chết ta, một cái quỹ nghèo cũng dám trang bức. Loại này biệt thự không phải loại khổ rách áo ôm như ngươi có thể mơ tưởng!"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Mắt chó xem người thấp

Diệp Phàm nhú nhú mày, thế nhưng ánh mắt vẫn dừng trên mặt Lâm Khê, mang theo ý dò hỏi, đến ngoảnh lại nhìn cũng không buồn nhìn.

Đầu năm nay, không hiểu sao tỉ lệ những kẻ mắt chó xem người thấp tăng vọt lên như bùng nổ dân số.

Tuần trước hắn đi dạo phố cùng chúng nữ cũng bị dính phải, chỉ là hắn không buồn phản ứng thôi.

Hiển nhiên nguyên nhân lần này vẫn là do phong cách ăn mặc nhàn tản của hắn, nhìn làm sao cũng không giống người có tiền; trừ phi là người làm nghề

may, nếu không nhìn không ra giá trị thực tế của mấy món đồ này.

Đương nhiên, đối với Diệp Phàm, mấy thứ quần áo trên người hắn lúc cùng với quần áo năm mươi đồng ngoài chợ không khác nhau là mấy, chung quy vẫn chỉ dừng lại ở phạm trù phạm vật.

Khi hắn còn ở trên Tiên giới, trang phục của hắn cái nào không phải là từ tiên nguyên liệu mà dệt thành, có thể chống nóng, chống lạnh, tăng lên thực lực, tăng lên tốc độ tu luyện...; cơ bản nhất cũng sẽ biến hóa đa dạng, trừ bỏ kiểu cách bị giới hạn tại phong cách cổ trang, còn lại ném quần áo Địa Cầu vài con phở...

"Diệp Phàm, ngươi... ngươi thực muốn mua bộ biệt thự này?" - Lâm Khê phản ứng lại đây, khó tin hỏi lại một lần.

"Tiểu mỹ nữ, ngươi cũng đừng phản ứng hần, hần trông qua như cái sinh viên, lại ăn mặc đơn giản như vậy, thực mua sao nổi... Vẫn là ngươi tới bồi ca mua bộ biệt thự, để ca hài lòng ca liền cho ngươi vài chục vạn tiêu sấm chơi chơi"

Vẫn cùng là thanh âm trào phúng vừa rồi, một lần nữa lại vang lên, trong lời nói mang theo vẻ coi rẻ tiền tài, tám chín phần là cái nhà giàu mới nổi.

"Vị này đại ca, nàng một cái nha đầu mới làm, không có kinh nghiệm tư vấn, vẫn là để ta tiếp ngài đi ~"

Lâm Khê còn chưa đáp lời, một cái nữ tử ăn mặc thập phần bại lộ, trước ngực đề tên "Luru Nhã" ỡng ẹo đi tới, cướp lời nói chuyện.

Cùng là đồng phục của công ty, nữ tử này chủ động cắt ngắn váy lại chỉ còn đủ bao vừa hết cái mông, chỉ cần khê đi lại, bên trong nội y liền không kiêng kị mà lộ ra một phần, cùng với một tảng lớn da thịt, cực kỳ cảm dỗ.

Dường như cảm thấy như vậy còn chưa đủ để câu dẫn nam nhân, Luru Nhã còn mặc thêm một bộ tất lưới được thiết kế thực chặt, khiến cho từng mắt lưới bầu chặt vào thịt.

Nàng dáng người cũng coi như là có trên có dưới, dung nhan tuy không được liệt vào loại xinh đẹp, vậy nhưng cũng không tới mức khó coi.

Kết hợp với ăn mặc như vậy, vốn dĩ muốn dụ dỗ nam nhân, khiến họ vung tiền ra mua bất động sản liền không quá khó khăn.

Chỉ là, từ hơn một tháng trở lại đây, Lâm Khê tiến vào làm việc.

Nếu lấy trên thước đo một trăm phân, nhan sắc của Lâm Khê ít nhất cũng được đến 90 phân, trong khi Luru Nhã miễn cưỡng đập vào hàng ngũ 50 phân.

Tuy Lâm Khê ăn mặc thập phần quy củ, lại có phần bảo thủ, thế nhưng hào nguyệt quang huy dù có bị vân vụ che phủ cũng không phải chút ánh sáng đom đóm phát ra có thể so sánh.

Thế nên, trong thời gian này, Luru Nhã mất đi không ít khách hàng, thậm chí là "lão khách hàng".

Tức giận rằng nghiêng lợi, nàng liền không thiếu tìm lý do gây chuyện, ban đầu còn ít, dần dần càng thêm quá đà, gần nhất là trắng trợn cướp khách hàng của Lâm Khê.

Lâm Khê tính tình lại cực kỳ nhu mỳ, không ưa tranh đấu, lại thêm có chút tư tưởng tự ti do nhà nghèo, liền mặc kệ đối phương tiếp tục tác oai tác quái.

Ban nãy, khi Diệp Phàm ba người từ xa xuất hiện, Luru Nhã là người đầu tiên phản ứng, không nói hai lời liền chạy lên định cướp khách.

Bất quá nàng loại này mắt chó nhìn người thấp, thấy Diệp Phàm một bộ trang phục áo phong quần bò dẫn đầu, trông lại thập phần tuổi trẻ, tựa như cái sinh viên, liền tự động gán cho hắn cái mác quý nghèo.

Nàng nhìn thấy được hai cái nữ tử từ phía sau thập phần tuổi trẻ, mặc dù có vài phần nhan sắc (thực ra là nhan sắc giá trị cực cao, Luru Nhã ghen ghét trong lòng mà thôi), bất quá trang sức không đeo, túi xách không mang... liền tự động kết luận đây là ba cái sinh viên đến nhòm nhòm ngó ngó cho hiểu sự đời, không phải thật sự tới mua phòng.

Nàng gặp qua loại người này nhiều, nội tâm tự cho là mình phán đoán đúng, lập tức mất đi hứng thú phản ứng Diệp Phàm ba người.

Luru Nhã ưỡn ẹo về chỗ ngồi, không thiếu một phen nói móc, sau đó đẩy Lâm Khê lên đối phó.

...

Hàn Đào có một cảm giác rất mãnh liệt, hôm nay sẽ là ngày hắn chính thức đổi đời.

Sáng sớm hôm nay, hắn nhận được tin nhắn, hồ sơ xin việc của hắn vào Thiên Vũ tập đoàn đã được "thông qua".

Nhìn quanh căn nhà cấp bốn đang thuê, hắn chợt cảm giác, nơi ở này không xứng với thân phận sắp tới của hắn.

Vị trí hắn sắp đảm nhận trong Thiên Vũ tập đoàn không phải chỉ là cái nhân viên thông thường, mà là một cái phó phòng phòng kinh doanh, tiền lương năm trăm vạn một tháng.

Phải biết, tiền lương như vậy so sánh với mặt bằng chung của xã hội đã là không ít, trung bình một người chỉ tiêu một tháng cũng chỉ là sáu chục đến tám chục vạn, còn không bằng một phần năm số lương hần kiếm được.

Nhằm tính như thế, Hàn Đào lập tức có cảm giác về sự ưu việt, lại thêm mấy năm gần đây hần mờ mờ ám ám làm việc với hắc đạo không ít, tích lũy không sai biệt lắm được ba ngàn vạn.

Suy tư một phen, hần quyết tâm đi mua một căn biệt thự cỡ nhỏ, áng chừng hai ngàn vạn, coi như làm đầu mồi cho ngày trọng đại này; sau đó hần chỉ cần an phận thủ thường ngốc tại Thiên Vũ tập đoàn, hoàn thành đúng "chức trách" của mình cũng đủ sống xa hoa, không cần thiết liều mạng dính vào con đường hắc đạo để sống nữa.

Tiến vào một nhà môi giới bất động sản, hần hai mắt sáng rực, bởi hần nhìn thấy được một cái tiểu mỹ nữ.

Nàng lúc này đang tiếp một cái thiếu niên trẻ tuổi, bên cạnh còn có hai cái nữ tử, bất quá hai người này quay lưng lại phía hần, hần cũng không rõ xấu đẹp như thế nào.

Đầu năm nay đáng người đẹp thì không khó, mặt đẹp mới khó tìm.

Hần muốn vị tiểu mỹ nữ kia ra tiếp mình, vậy nhưng không cẩn thận đắc tội ai đó có quyền có thể, liền mất hơn được.

Nheo mắt ngắm kĩ thiếu niên kia một phen, trong đầu hần đã có nắm chắc.

Hần tuy chưa được trực tiếp tiếp xúc với tầng lớp giàu có, vậy nhưng chưa ăn thịt heo, chẳng lẽ còn chưa từng thấy heo chạy hay sao?

Nhìn một thân trang phục của thiếu niên kia, hần khẳng định mình chưa bao giờ thấy một cái công tử nhà giàu nào ăn mặc giống thế cả...

Ân, đối phương muốn mua tòa biệt thự Hải Dương số một kia? Hàn Đào giật mình.

Trước khi đến đây, hần cũng đã Google qua giá cả biệt thự bây giờ để chọn cho mình một cái chỗ ở thuận tiện mà hợp lý.

Hần còn nhớ rõ giá trị của biệt thự Hải Dương số một kia... một con số hần xa xa không thể với tới.

4 tỷ!

Một con số gấp 200 lần giá trị căn nhà hần định mua!

200 lần!

Hàn Đào không cấp toát mồ hôi lạnh, chả lẽ thiếu niên này thâm tàng bất lộ, giả heo ăn thịt hổ?

Không thể nào, Hàn Đào tự phủ định chính mình.

Đối phương nhìn qua còn chưa đến hai mươi tuổi, thậm chí trẻ người non dạ; mà 4 tỷ là một con số quá thiên văn, có thể khiến cho đa số các công ty bị thương gân động cốt, một số không khiêng được nên sụp đổ.

Một con số tự như vậy, làm sao một cái người trẻ tuổi ăn mặc hết sức giản dị có thể có được?

Trang! Khẳng định là trang!

Hàn Đào hung hăng nghĩ thầm, càng cân nhắc lại càng thấy có khả năng.

Nói vậy, chỉ cần hần vạch trần được cái thiếu niên kia, tiểu mỹ nữ sẽ thập phần cảm kích hần...

Ảo tưởng ra một màn như vậy, Hàn Đào vội vã tiến lại...

...

Diệp Phàm mặt vô biểu tình quay lại nhìn chủ nhân thanh âm đã hai lần đánh gãy hần nói chuyện với Lâm Khê.

Đây là một cái đại hán, thân hình to cao vạm vỡ, đầu để trọc, mặt mũi nhìn có chút hung ác.

Dù cho hiện tại hần khoác lên trên người bộ đồ tây trang, nhìn như thân sĩ, thế nhưng chỉ riêng câu nói vừa rồi thôi, đã bán đứng bản chất lưu manh của hần.

Lâm Khê cũng chú ý tới cái đại hán này, nàng tâm tư linh lung, biết được trong miệng hần "tiểu mỹ nữ" chính là mình.

Lại nói, đây không phải lần đầu tiên nàng bị nam nhân dây dưa...

"Vị tiên sinh này, ngài tới sau, vậy ngài làm ơn ra ghế ngồi đợi ta tiếp xong khách hàng hiện tại" - Lâm Khê thực nghiêm túc nói, lấy tay chỉ Luru Nhã - "Hoặc ngài có thể để Nhã tỷ trợ giúp tư vấn."

Luru Nhã khinh thường nhìn qua Lâm Khê, nội tâm ám đạo, coi như tiện nhân nguoi thức thời!

"Vị này đại ca, nguoi liền để Nhã Nhã giúp nguoi đi mà ~"

Luru Nhã phối hợp dùng thứ thanh âm nổi da gà nũng nịu nói chuyện, còn không quên liếm liếm môi, trần trụi dụ hoặc.

Phải tình huống bình thường, Hàn Đào cũng không ngại từ bỏ Lâm Khê, bởi nàng là một hàng chỉ có thể nhìn chưa chắc có thể ăn, trong khi Luru Nhã hiển nhiên rất vui mừng cùng hân tham khảo nhân sinh.

Chỉ là lần này, hân tưởng tượng đến tương lai mình có năm trăm vạn một tháng, thứ nữ nhân cấp bậc như Luru Nhã tùy tay liền có được, chinh phục được mỹ nữ như Lâm Khê mới cảm giác có thành tựu

Hàn Đào ương ngành không tha người, nở một nụ cười khả ố mà chỉ hân tự cho là khả ái:

"Nếu vậy để nữ nhân này" - hân chỉ Luru Nhã - "tiếp cái sinh viên này thôi. Nguoi liền..."

Hân đang nói nửa chừng, liền bị một đạo thanh âm lười biếng đánh gãy:

"Đại hôn đàn, nơi này thật nhàm chán, nguoi xong chưa?"

Hàn Đào bị người cắt ngang, thực tức giận, vừa định sùng cồ, bỗng nhiên biểu tình chuyển biến thành há hốc mồm, mắt nhìn chăm chăm về phía sau lưng Diệp Phàm.

Mỹ! Thật mẫu thân hân mỹ!

Hàn Đào thề, hân chưa bao giờ nhìn qua nữ tử nào lại có thể tuyệt mỹ đến vậy, mà hiện tại không phải chỉ có một, mà tới tận hai cái cực phẩm mỹ nữ cùng lúc xuất hiện trước mặt hân.

"Tỷ phu, đây là có chuyện gì?" - Cung Hàn Nguyệt thoáng nhìn quanh, mày liễu hơi nhăn lại khi thấy được cái nhìn đầy dâm ô của Hàn Đào.

Nếu không phải nàng không muốn phá vỡ nếp sinh hoạt giống với người thường, Hàn Đào khẳng định đã tro cốt vô tồn.

Cung Hàn Nguyệt thập phần tự nhiên bám lấy cánh tay Diệp Phàm, xem qua một lượt ý nghĩ của hân.

Nàng vừa rồi tuy không đi xa, chỉ là quay lưng lại đi dạo xem một lượt mấy cái mô hình biệt thự, thế nhưng cũng không để ý tới Diệp Phàm mà chú tâm nói chuyện, hướng dẫn Dạ Yêu dung nhập vào trong xã hội này.

Trò chuyện trên cơ bản xong xuôi, hai nàng quay lại bên Diệp Phàm, ý định giục hân mua nhanh còn đi, liền thấy được không khí có chút không đúng.

"Mất chó nhìn người thấp mà thôi" - Diệp Phàm nhàn nhạt nói, ánh mắt đối chọi với Hàn Đào tầm hai giây đồng hồ, sau đó liền dời đi - "Lâm Khê, nguoi không cần phản ứng hân, vào trong lấy ra hộp đồng mua nhà đi thôi, hân tiện lấy thêm mấy quẹt thề, biệt thự Hải Dương số một tổng cộng bao nhiêu tiền, ta một lần trả hết"

Lâm Khê phát ngốc, "a" lên một tiếng, còn định hỏi cái gì, thế nhưng vừa đối mặt với ánh mắt thâm thúy của Diệp Phàm, không tự chủ được gật đầu nhỏ, quay người hướng phía trong mà đi.

Một câu vừa rồi Luru Nhã cũng nghe được, nàng cẩn thận nhìn lại Diệp Phàm một lần nữa, sau đó lắc đầu bĩu bĩu môi, một lời cũng chưa nói.

"Dạ Yêu, vừa rồi tên kia dùng ánh mắt đầy dâm ô nhìn nguoi cùng Nguyệt Nhi, nguoi liền cho hân một cái giáo huấn khó quên đi!"

Diệp Phàm trong mắt không hề có sự tồn tại của Luru Nhã, hân quay sang Dạ Yêu dặn dò, trên miệng hiện ra một nụ cười tà.

"Hôn đàn, ai cho phép nguoi sai sử ta?" - Dạ Yêu bẹp bẹp miệng kháng nghị.

"Chẳng phải nguoi ở khoản này thành thạo hơn ta sao, đi đi thôi!"

Diệp Phàm nhàn nhạt nói, sau đó xoay người đi theo Lâm Khê, từ đầu tới cuối cũng không phản ứng lấy Hàn Đào một chút, tựa như kết cục của đối phương ra sao hoàn toàn từ hân định đoạt, ai cũng không thể phản kháng.

Mà Hàn Đào không hiểu sao cứ đứng nguyên đó, không nói một câu nào, đôi mắt lúc thì tròn trũng, lúc thì co rút lại, hai chân run rẩy không thôi.

Cung Hàn Nguyệt nhìn biểu tình của đối phương, liền biết là Diệp Phàm ra tay.

Bất quá, nàng cảm thấy chưa đủ. Ác ma bản tính nổi lên, tiểu ma nữ nghĩ ngay ra một phương án làm cho Hàn Đào tận hưởng đau đớn cùng khoái lạc, khiến hân có trải nghiệm sống không bằng chết.

Nàng truyền âm cho Dạ Yêu mấy câu, công đạo xong xuôi, liền nói bước Diệp Phàm

Dạ Yêu mỹ nhan hiện lên một tia ửng hồng, tròng mắt nhìn bóng lưng Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Phàm, thở phì phì lắm lắm:

"Liền biết câu kết lại khi dễ ta"

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Họa từ miệng mà ra

Lưu Nhã nhìn Dạ Yêu ngoắc ngoắc ngón tay, sau đó Hàn Đào giống như một con cầu lấy lòng chủ vẫy đuôi cun cút theo sau, cảm giác nơi chốn đều lộ ra quỷ dị.

Chỉ là, nàng cũng chưa ở sự kiện này tưởng tượng nhiều lắm, mà ương ngạnh không nói lý do lỗi lên cho Lâm Khê.

Đúng vậy, tại cái tiệm nhân kia, nam tử kia mới không mua biệt thự nữa, mới bỏ đi, Lưu Nhã nhủ thầm.

Dù cái ý tưởng ấy của nàng chỗ chỗ bất hợp lý cùng vô căn cứ, Lưu Nhã bắt chấp, nàng cần chỉ là một cái lý do để chèn ép Lâm Khê mà thôi.

Mang theo tư thái hưng sư vấn tội đi vào, nàng bắt gặp Lâm Khê đã lấy từ trong hồ sơ ra hợp đồng mua biệt thự, tính toán cùng Diệp Phàm kí kết.

Vọt lên trước mà mạnh mẽ giật lấy hợp đồng, Lưu Nhã không báo trước cho Lâm Khê một bặt tai, khiến cho người sau trên má in hằn rõ năm đầu ngón tay.

Lâm Khê lấy tay ôm má, nước mắt đảo quanh, nhút nhát lùi lại vài bước, mắt thẳng băng ngã ngược người đập vào bàn tiếp khách, ủy khuất không thôi.

Lưu Nhã hành động bất thành linh, nàng không có chút phòng tranh a.

Diệp Phàm vừa rồi cũng vạn lần không nghĩ rằng nữ nhân này lại ngoan tâm đến vậy, không phân bua giải thích, hờ ra liền đánh Lâm Khê.

Hắn mặt lạnh tiến tới, đỡ lấy Lâm Khê, nhìn thấy rõ một bên mặt của nàng bị đánh đến sưng đỏ.

Lưu Nhã thấy vậy, cười lạnh, hai tay chống nạnh, một bộ chưa ngoa đánh đá, chỉ vào Diệp Phàm khinh bỉ:

"Lâm Khê, người đang giả vờ ngu ngốc hay vẫn thực sự là ngu ngốc đâu? Thật cho rằng cái tiểu tình nhân nhà người mua nổi biệt thự Hải Dương số một? Người xem hắn một thân trang phục nghèo kiết hủ lậu, cộng tiền lên còn chưa chắc đã bằng cái túi xách tay ta vừa mua... Mà biệt thự Hải Dương thì sao? 4 tỷ! Hắn có bốc cả mồ mà tổ tiên lên đem bán cũng không đủ tiền mà mua người có hiểu không? Còn lấy hợp đồng, trang bức cái gì đâu, xem không sai biệt lắm liền lần đi cho đỡ ô nhiễm không khí"

Không thể không nói, nữ nhân này mắng chửi người thật là có tài năng, chắc không thiếu tôi luyện.

Đang trên đà mắng chửi người sáng khoái, Lưu Nhã liếc mắt qua thấy được Cung Hàn Nguyệt mặt vô biểu tình đang nhìn mình, không cảm vênh vào nói chuyện:

"Còn người, cái tiện ký nữ, ta thay mặt tập thể nữ nhân cảm thấy xấu hổ thay cho người. Một bộ túi da không đến nổi nào, có muốn kiếm cái nơi phát tiết thì cũng chọn đối tượng giàu có một chút, đi tìm cái loại rề rách kia, quả là có mắt như mù"

Cung Hàn Nguyệt sắc mặt đành lại, toát ra vẻ lạnh băng, không biết bao nhiêu năm rồi, chưa có một ai dám xúc phạm nàng như vậy.

Dường như do xã hội Địa Cầu là xã hội hiện đại, có pháp trị, tính mạng của con người được an toàn hơn; từ đó trí tuệ của phần lớn cũng bị thui chột đi, căn bản có một câu cổ ngôn "Họa từ miệng mà ra" cũng không mấy người hiểu.

Đương nhiên, đại giới phải trả cho sự ngu xuẩn, chính là mạng sống.

Cung Hàn Nguyệt vừa định giết Lưu Nhã, cánh tay giờ lên hơi chững lại một chút, ánh mắt cổ quái nhìn thoáng qua Lâm Khê, sau đó hướng Diệp Phàm bữu môi, ném cho hắn một cái lườm phong tình vạn chủng.

Diệp Phàm cười khỏ, đoán chừng cô nàng này lại ăn dấm linh tinh, bất quá nhìn thấy nàng hạ tay xuống, cũng an tâm.

Hắn cũng có xúc động muốn giết người, bởi quả thật con mụ tiếp viên này tuổi không lớn nhưng khẩu nghiệp có thể nói là đăng phong tạo cực.

Chỉ là hấn không muốn đảo lộn cuộc sống của Lâm Khê, nếu như giết người trước mặt nàng, hấn lo lắng đôi phương sẽ xuất hiện bóng ma ký ức không thể xóa nhòa.

Diệp Phàm để Lâm Khê ngồi xuống một cái ghế, mới hướng Lưu Nhã - lúc này đã mắng người đến quên trời quên đất - bước tới, âm trầm nói một câu:

"Nữ nhân, miệng của ngươi thật dơ..."

"Lão nương nói cái gì sai sao? Ngươi cái quý nghèo..."

Diệp Phàm đột nhiên vươn ra một ngón tay, chỉ vào miệng của nàng.

"... không cút mau về nhà tiểu xuống sân một bãi lấm gương mà soi chính mình, còn.... Ọe..."

Lưu Nhã chỉ cảm giác dạ dày cùng ruột non ruột già của mình không hiểu lý do nhộn nhạo một trận, chợt cổ họng nghẹn trướng, có một cảm giác mãnh liệt muốn nôn ra.

Nàng nín bật, ngậm chặt lại miệng của mình, thế nhưng vẫn không kịp.

Một đám màu đen đen vọt ra khỏi miệng nàng, rơi xuống đất đánh "bẹp" một cái.

Tức thì, cả căn phòng lớn vờn một thứ mùi xú thí khó ngửi.

Lưu Nhã mắt tròn chừng nhìn cái vật thể vì từ miệng mình nhảy ra, chợt cảm giác toàn thân một trận ghê tởm, không nhịn được nôn khan, chỉ là lúc này thì cái gì cũng không chui ra.

Nàng kinh hãi, tay chỉ về phía Diệp Phàm, quát:

"Ọe... ọe... ọe... Ọe!"

Tà hồ là, thay vì nói chuyện thành lời, mỗi khi Lưu Nhã phát âm một từ, một đám vật chất kỳ quái lại từ miệng nàng nhảy ra ngoài, bốc ra cái mùi khó ngửi mãnh liệt, cùng với lần đầu tiên tương tự.

Lâm Khê hai mắt mơ hồ thấy một cảnh ghê tởm ấy, liền quên luôn cả cái đau trên má, lấy tay bịt chặt hai cánh mũi.

Cung Hàn Nguyệt cũng bị ngạc nhiên trong một giây, sau đó liền tỏ vẻ hiểu ra, ánh mắt nhìn Lưu Nhã chỉ còn toàn đồng tình.

Không trách vừa rồi Diệp Phàm nói với nàng, sẽ để cho cái nữ nhân độc miệng này có cảm giác sống không bằng chết.

Hình phạt như vậy, nếu như kéo dài suốt đời, quả thực sống không bằng chết.

"Ta vừa rồi chỉ muốn nói là, miệng ngươi dơ như vậy, làm bộ phận bài tiết cho cơ thể là thích hợp nhất"

Diệp Phàm không có chút dấu hiệu nào là người thấy cái mùi kinh khủng đang lan tỏa khắp phòng, mỉm cười tươi rói nhìn Lưu Nhã.

Lưu Nhã không muốn tin tà, lại mở miệng định nói chuyện, chỉ là thanh âm đầu tiên vừa định thoát khỏi, liền cảm nhận được lại có thứ gì đó xuất hiện trong cổ họng mình, làm nàng hoảng muốn chết rồi, vội vã càm miệng.

Thấy được nàng học khôn, ngậm chặt mồm mình, Cung Hàn Nguyệt bĩu bĩu môi, biểu tình chưa thỏa mãn nhìn Diệp Phàm.

Người sau nhún nhún vai, móc ra điện thoại di động, kết nối một đầu điện thoại.

"Diệp thiếu, ngươi có gì phân phó?" - điện thoại kết nối, đầu bên kia Tạ Vĩ thanh âm cung kính vang lên.

"Ta phát cho ngươi cái địa chỉ, ngươi tìm ra cho ta sau màn chủ nhân là ai, nói rằng ta cho hấn mười phút lẫn đến đây gặp ta, nếu không liền cũng không cần tại thị trấn Hàn Giang lẫn lộn nữa"

Nghe được giọng nói của Diệp Phàm ẩn chứa một cỗ nén giận, Tạ Vĩ nơi nào dám hỏi hai lời, vội vã vâng dạ, sau đó cúp điện thoại đi làm việc.

Ước chừng mười lăm phút qua đi, một đạo nam tử thân ảnh vô cùng hấp tấp, từ bên ngoài chạy sộc vào trong, thiếu chút nữa té ngã.

Hắn chạy đến trong đại sảnh gian, khắp nơi nhìn nhìn, ánh mắt tỏa định cái thiếu niên duy nhất trong này.

Hắn dừng lại trước mặt Diệp Phàm, thờ dốc không thời, mồ hôi đầy đầu, thân hình lão đảo.

"Diệp Phàm, Diệp công tử?"

"Ta chính là"

Diệp Phàm khẽ gật đầu.

Đối phương vội vã cúi đầu khom lưng:

"Diệp công tử, không biết ngài đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, còn xin ngài tội."

Diệp Phàm không nói gì, ánh mắt nghiêng ngẫm.

Cùng lúc này, Luru Nhã ngẩng đầu lên, ánh mắt khó tin.

Nhìn đến nam tử kia, nguyên bản Luru Nhã trong mắt còn đang tràn đầy khuất nhục cùng oán độc, tức khắc thay đổi sắc mặt, vội vã chạy tới ôm lấy tay hắn, chỉ chỉ vào Diệp Phàm, nhưng là ú ớ trong mồm, chứ không dám nói chuyện.

Hiển nhiên, nàng nhận thức người vừa tới, hắn tên Dương Hi Tuấn, là nơi này bất động sản chủ nhân.

"Luru Nhã, người đây là làm sao?" - Dương Hi Tuấn nhú nhú mày, cái này nữ nhân cũng không biết nhìn xem hoàn cảnh, không thấy hắn lúc này đang nói chuyện với thiếu niên trước mặt đây sao? Thậm chí là khúm núm nói chuyện hay sao? Mầu thân nó người muốn chết sớm?

Luru Nhã không dám há mồm, chỉ có quơ tay loạn xạ chỉ vào Diệp Phàm, ý đồ thông qua các cử chỉ khiến cho Dương Hi Tuấn hiểu.

Tiếc rằng, hoặc nàng, hoặc Dương Hi Tuấn, hoặc cả hai đều không đủ thông minh, nói chung là Dương Hi Tuấn buồn bực nhìn nàng.

"Người khua loạn cái gì, có việc mau nói!"

Dương Hi Tuấn mất kiên nhẫn nói.

Luru Nhã ủy khuất nhìn Dương Hi Tuấn, lại oán độc nhìn Diệp Phàm.

"Người đắc tội Diệp công tử?" - Dương Hi Tuấn rốt cục cũng nhìn ra một chút manh mối, mặt đánh lại, quát hỏi.

Luru Nhã đột ngột bị la, giật mình lùi lại phía sau, đặc biệt là nghe được Dương Hi Tuấn xưng hô Diệp Phàm là Diệp công tử, ngỡ ngàng không thôi.

Diệp Phàm cười nhạt, hướng Luru Nhã vung tay.

"Người có thể nói được rồi"

"Dương thúc thúc..."

Luru Nhã mở miệng phát âm, thấy mình quả thật có thể nói chuyện, mừng như điên, bất quá không chút cảm kích Diệp Phàm, ngược lại âm độc liếc mắt nhìn hắn một cái, ủy khuất lắc lắc cánh tay Dương Hi Tuấn mà nói:

"Dương thúc thúc, người có nhầm không, hắn một thân trang phục mới mấy chục nghìn đồng, quý nghèo một cái, làm sao có thể là trong miệng người Diệp công tử được..."

Người sau nghe xong hoảng sợ, bàn tay mập ú đưa lên xoa xoa mồ hôi trên trán, hướng về phía Luru Nhã giận dữ hét:

"Người cũng vì hắn ăn mặc đơn giản liền cho rằng hắn không mua nổi biệt thự, không muốn phí công tiếp hắn?"

Luru Nhã nghe hắn hỏi vậy, đến tận đây nàng có góc cũng minh bạch đối phương khẳng định bối cảnh không tầm thường đây, mới có thể làm Dương Hi Tuấn một ngụm công tử, hai ngụm công tử mà xưng.

"Dương thúc thúc..."

Luru Nhã nuốt nước miếng, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Dương Hi Tuấn nhìn nàng, ánh mắt lạnh nhạt, tuyệt tình nói:

"Luru Nhã, nơi này không có người thúc thúc, chỉ có Dương giám đốc."

Luru Nhã mặt cắt không còn một giọt máu, như vậy tàn nhẫn lời nói, nàng vẫn là lần đầu tiên từ trong miệng Dương Hi Tuấn nghe thấy.

Phải biết rằng, ở trên giường thời điểm, Dương Hi Tuấn cũng không phải là nói như vậy.

Khi đó hắn nói ngược lại, chỉ có người thúc thúc, không có Dương giám đốc.

Cũng đúng là ý vào có Dương Hi Tuấn, nàng không học chức không bằng cấp mới có thể vào nơi này làm việc; mới dám như vậy kiêu ngạo, không kiêng nể nơi chốn chen ép Lâm Khê; mới không nghĩ ngợi gì mắt chó nhìn người thấp, nhục mạ Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt.

Đi vắng đều thuận buồm xuôi gió, ngàn lần vạn lần không nghĩ tới, lúc này đây đã đến ván sát.

Dương Tuấn Hi tiếp tục lạnh băng nói:

"Luru Nhã, kẻ làm tiếp viên bán hàng không có tố chất như người liên có thể cuốn gói cút đi, hơn nữa ta bảo đảm, ở trị trấn Hàn Giang, không còn có bất luận kẻ nào muốn thuê người!"

Dương Tuấn Hi làm ra lạnh nhạt cùng quyết đoán cực kỳ, bởi lẽ chính hắn cũng bị sợ tới mức không nhẹ.

Vừa rồi, Quý gia người đại diện, Tạ Vi gọi điện thoại cho hắn.

Dương Tuấn Hi ở Hàn Giang cũng gọi là có chút thế lực, thế nhưng so sánh với Quý gia đến cái lông mao cũng không bằng.

Vì vậy, hắn thấp thấp thỏm thỏm nghe điện thoại.

Tạ Vi trong điện thoại cũng không nhắc quá nhiều, chỉ nói có một cái thiếu niên hiện đang xuất hiện tại cửa hàng của hắn, tên gọi là Diệp Phàm.

Thiếu niên này đến Quý gia gia chủ gặp mặt cũng muốn cẩn thận tiếp đón.

Chỉ hai câu ngắn ngủn như vậy thôi, nhưng lại khiến hắn thiếu chút nữa bị dọa cái chết khiếp.

Một cái tiểu tử tông như vậy, thế nhưng ở chỗ này bị nhân viên của hắn trào phúng, Dương Tuấn Hi ngẫm lại đều cảm thấy tận thế tới rồi.

Luru Nhã nghe được Dương Tuấn Hi tuyên bố, toàn thân như bị rút cạn sức lực, ngã sõng soài xuống đất, hai mắt vô thần.

Đang hào hào sống không tốt hay sao, một hai phải cảm giác mình là người thượng đẳng, mắt chó nhìn người thấp, rồi mở miệng tuôn ra ác ngôn.

Cổ nhân đã bảo, họa từ miệng mà ra.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Lâm Khê quyết tâm

Luru Nhã tựa như chó nhà có tang bị đuổi ra ngoài

Cuối cùng, Diệp Phàm niệm tình nàng là cái người thường, tuy mồm mép ác độc nhưng nội tâm chưa đến mức bị vẩn vọ, vẫn còn có thể cứu chữa; vì thế cũng không làm quá tuyệt, Luru Nhã sẽ không cứ mở miệng phát ra thanh âm là sẽ nôn ra thứ đồ vật kia nữa, trừ phi nàng có ý định mắng chửi người.

Tuy là vậy, trừng phạt này cũng đủ khiến nàng đau khổ một thời gian thật lâu, thế nhưng đó là chuyện nói sau.

Dương Tuấn Hi làm người cũng không đến nỗi nào; nhớ tới nữ nhân này cũng từng có một đoạn thời gian cá nước thân mật với hắn, lúc nàng cút đi hắn bí mật đưa cho nàng một trương thẻ ngân hàng.

Điều này dĩ nhiên trốn không qua nỗi thần thức của Diệp Phàm, bất quá hắn đối với việc này không để tâm.

Dương Tuấn Hi lại cho người quét tước nhanh chóng chút đồ vật bẩn thỉu trên sàn, nội tâm nghi hoặc không thôi, bất quá không dám mở miệng hỏi.

Hắn đương nhiên không biết được chủ nhân của nó là cái nữ nhân ban nãy còn bám lấy tay áo hắn cầu tình, nếu không... có tấm vải lần cũng chưa chắc đã hết cảm thấy một trận ghê tởm.

Hắn lại định tự mình dẫn đường mời Diệp Phàm cùng Cung Hân Nguyệt lên phía trên tầng uống chút trà, bất quá bị người sau từ chối:

"Không cần phiền toái, ta tới đây chỉ để mua biệt thự"

Diệp Phàm ý tại ngôn ngoại, mà Dương Tuấn Hi lẫn lộn trên xã hội cũng có chút năm, hiểu được Diệp Phàm muốn biểu đạt cái gì, xấu hổ cười cười.

Bất quá, nội tâm hắn nhẹ nhõm thở phào, còn may cái tiểu tử tông này không có vẻ muốn trách tội hắn, xem ra là thoát được một kiếp.

Dương Hi Tuấn trên mặt nở ra nụ cười nhẹ nhõm, hơi hơi khom lưng:

"Diệp công tử, xin hỏi ngài muốn là biệt thự nào? Ta giúp ngài xem xem"

Lâm Khê chỉ tay vào mô hình biệt thự Hải Dương số một, nói:

"Chính là bộ này"

Dương Tuấn Hi nhìn theo cánh tay Lâm Khê, thấy được bộ biệt thự Diệp Phàm muốn là bộ bất động sản tốt nhất, cũng quý nhất ở đây, nội tâm hơi giằng co một chút.

Hắn vừa dự tính sẽ tặng không bộ phòng ở cho Diệp Phàm, vậy nhưng chấp tay đưa người 4 tỷ, hắn có một chút nam kham không đành lòng.

Bất quá, nội tâm giằng co không tới nửa phút đồng hồ, Dương Tuấn Hi liền hạ ngoan tâm, hắn là thương nhân, đạo lý đám đầu tư thì mới có hồi báo là hắn biết đến.

"Lâm Khê, ngươi lấy ra hợp đồng chuyển giao chủ quyền, trực tiếp ký vào, bộ biệt thự này coi như ta tặng cho Diệp công tử để bồi tội"

Trực tiếp tặng một bộ biệt thự, lại còn là bộ quý nhất!

Lâm Khê còn tưởng mình mình nghe lầm, lại nghe Dương Tuấn Hi nói:

"Không, không đúng, để ta tự thân đi lấy, ngươi liền ở đây tiếp Diệp công tử."

Hắn lẩn lộn lâu, nhãn lực cũng có một chút, nhận ngay ra Lâm Khê cùng Diệp Phàm là người quen, nói không chừng còn dây dưa thêm chút yếu tố tình cảm.

Nếu quả thật như vậy, hắn từ nay về sau chỉ có nâng Lâm Khê lên làm cái tiểu tổ tông ở đây mà hầu hạ, làm sao lại dám sai nằng làm việc.

Diệp Phàm hàng thật giá thật lão quái vật, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tâm ưu Dương Tuấn Hi, khẽ lắc đầu:

"Tặng biệt thự liền thôi, ta mua nổi"

Dương Tuấn Hi vội vã gạt đi:

"Diệp công tử, ta biết ngươi mua nổi, bất quá ta không tặng ngươi biệt thự để bồi tội, lòng ta bất an a!"

Nói đùa gì thế, Diệp Phàm là tồn tại đến Quý gia cũng phải e dè, sống sống thoát thoát là một cây đại thụ, có ngu mới không tìm cách leo lên a!

Hắn đã quyết tâm mất đi một bộ biệt thự 4 tỷ cũng muốn ôm lấy chân Diệp Phàm, há lại vì đối phương một câu từ chối mà từ bỏ.

Nói xong, Dương Tuấn Hi liền đi lấy hợp đồng, căn bản không cho Diệp Phàm có cơ hội lại từ chối.

Diệp Phàm đậm cười, hắn phía trước là Tiên Đế, không thiếu nhất chính là kẻ nịnh bợ, chút trình độ của Dương Tuấn Hi hắn còn không đặt vào trong mắt.

Chỉ là, đối với việc nhận không bộ biệt thự, Diệp Phàm cũng không định lại nói thêm cái gì.

Đối phương đã nói đây là vật bồi tội, lại không phải thiếu nhân tình; bống dung có người đưa đồ, ngu ngốc mới không nhận.

...

Lâm Khê đến lúc này mới khắc sâu minh bạch, Diệp Phàm thân phận hiện tại đến tốt cùng có bao nhiêu khủng bố, ngay đến cả lão bản của nằng cũng phải cất hết công bỏ hết sức để nịnh bợ hắn.

Càng là như thế, nằng càng là tự ti, càng thêm buồn tủi.

Diệp Phàm bây giờ đối với nằng là cao không thể với tới.

Mà nằng, chỉ là con vịt xấu xí mà thôi, hắn làm sao lại có thể để ý đến nằng đâu; muốn làm bằng hữu, căn bản là người si nói mộng.

Đừng nói tới, hắn đã có lão bà, cả đời này, hắn nằng không bao giờ có cơ hội...

Lâm Khê biết mình sợ rằng vẫn còn yêu thích Diệp Phàm, nằng không muốn càng thêm lún sâu vào một mối tình không bao giờ có kết quả, không muốn tiếp tục day dưa bản thân.

Để chặt đứt hoàn toàn niệm tưởng của mình với hắn, Lâm Khê quyết tâm lại không cùng Diệp Phàm có bất kỳ dây dưa:

"Cảm ơn ngươi, Diệp Phàm"

Lâm Khê nói chuyện, giọng đều đều, không lộ chút cảm xúc, không giống với cách nói chuyện của nàng thường ngày.

Diệp Phàm còn chưa kịp thắc mắc bảo lạ, nàng đã nói tiếp:

"Nếu không có việc gì, người liền đợi Dương giám đốc, ta có việc phải đi trước"

Dứt lời, không đợi Diệp Phàm nói cái gì, nàng liền nhanh chân chạy ra khỏi đại môn.

Diệp Phàm duỗi tay ra định cản lại nàng, thế nhưng tay vươn được nửa chừng, lại lặng lẽ rút về, miệng không nói ra lời.

Cung Hàn Nguyệt đợi Lâm Khê đi khuất, mới ngạc nhiên hỏi:

"Người bỏ được nàng đi thật sao? Người cũng đã thấy, nàng đối với người là động tình, thậm chí còn dụng tình khá sâu"

Cứ việc nàng không rõ ràng mối quan hệ của hai người, cũng chỉ biết Lâm Khê cùng Diệp Phàm là đồng học cũ, nàng vẫn có thể thông qua ánh mắt của Lâm Khê nhìn ra được một hai.

Trực giác nữ nhân, nhạy bén cực kỳ.

Diệp Phàm cười khỏ:

"Bỏ, đối với nàng chưa chắc đã không tốt"

Tâm tư của Lâm Khê, chỉ thông qua một thoáng thanh âm của nàng, hắn liền rõ ràng.

Chính là như vậy cũng vừa hợp với ý của hắn.

Đi cùng hắn, nàng chưa chắc có khả năng hạnh phúc.

Thế nên là, cứ để nàng đi thôi.

Đau ngắn còn hơn đau dài

Thở dài một cái, Diệp Phàm nhìn về phía cửa lớn bị mở ra còn chưa được khép lại, thất thần.

...

Dương Tuấn Hi xử lý một nháo liền xong xuôi thủ tục, Diệp Phàm chỉ cần đặt bút ký cái tên tượng trưng liền hoàn thành.

"Lâm Khê nàng nói nàng có chút việc, liền xin nghỉ sớm, hắn là không vấn đề gì đi?" - Diệp Phàm thấy hắn đi ra, nhàn nhạt hỏi.

"Không có, không có vấn đề gì, sau này nàng muốn tới làm lúc nào đều có thể" - người sau đầu lắc như trống bỏi, cái trán cũng là toát ra mồ hôi.

Hắn không dám nói không, ai biết được cái tiêu tổ tông này sẽ phản ứng như thế nào?

"Hiện tại ngài liền đi tới biệt thự luôn sao?" Dương Hi Tuấn vội vã dời đi trọng tâm câu chuyện, đem toàn bộ tư liệu đưa cho Diệp Phàm xong, cung kính hỏi.

"Àn!" Diệp Phàm chậm rãi đứng lên bước về phía đại môn, Cung Hàn Nguyệt ngoan ngoãn theo sau.

"Ngài đợi một lát, ta tự mình dẫn ngài qua!" Dương Hi Tuấn vội nói.

Diệp Phàm chân chậm lại một nhịp, khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục đi ra bên ngoài.

Dạ Yêu từ lúc nào đã ngồi tại ghế lái trong Fiesta đợi hai người, thấy Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt xuất hiện, không cảm hờn nhẹ một tiếng, đỏ đỏ miệng, ngao kiều quay ngoắt mặt đi, bộ dáng như muốn nói "ta sinh khí, các người có hổng ta cũng không có tác dụng".

Cung Hàn Nguyệt cười cười, ngồi vào vị trí lái xe, phát động cơ.

Diệp Phàm chui vào ghế sau, nói chuyện:

"Dạ Yêu, người ném tên kia đi nơi nào rồi?"

Dạ Yêu muốn phát điên, hai người này, rõ ràng thấy nàng đang sinh khí, lại không ai nói một câu nào an ủi nàng, rõ ràng đây là trần trụi khi dễ nàng đây mà.

"Không nói" - tiểu yêu nữ ngao kiều trả lời.

"Ta nói nàng ném hấn ra chuồng heo, tiện thể kích thích tâm trí hấn một chút..."

Cung Hàn Nguyệt nở nụ cười ác ma nói chuyện, bắt đầu lái xe, bởi phía trước xe của Dương Tuấn Hi đã bắt đầu lăn bánh.

Diệp Phàm tuy ghé thăm nhưng vẫn không tự chủ được tưởng tượng ra một màn tổ hợp người heo khám phá nhân sinh, không rét mà run...

...

Đại khái qua hai mươi phút thời gian, rốt cục đến nơi

Dương Hi Tuấn nhìn Diệp Phàm nhẹ giọng nói:

"Bắt đầu từ nơi này cũng đã thuộc về địa bàn của biệt thự, Diệp công tử thấy sao?"

"Chấp vả đi"

Diệp Phàm cho ý kiến, hấn trên Tiên Giới trú qua có nơi này không hùng vĩ, tráng lệ hơn nơi này cả ngàn, vạn lần, biệt thự Hải Dương số một tại những nơi đó bất quá miễn cưỡng làm được cái nhà tắm mà thôi.

Tuy vậy, không thể không công nhận, đặt tại Địa Cầu, hơn nữa là trị trấn Hàn Giang, nơi này quả thực không phải hữu danh vô thực.

Biệt thự Từ Yên số ba của Cung Vô Song diện tích cũng chỉ có hơn 700 mét vuông, mà biệt thự Hải Dương số một rộng đến gần 3000 mét vuông, gấp những bốn lần.

Biệt thự lại được đặt tại nơi tương đương thanh tịnh, vài cây số xung quanh đều không có người khác, thực phù hợp làm nơi tu luyện.

Một đường chậm chậm thăm quan, không thể không nói nơi này quy hoạch khá tốt, phía trước có một con suối nhỏ vắt ngang, mặt sau chính là núi, vị trí đặt nhà, hướng cửa đều thỏa đáng.

Hơn nữa ở chung quanh nhà được trồng thật nhiều loài hoa cỏ, quả thực giống như một bức tranh thu nhỏ của cảnh thế ngoại đào nguyên.

Diệp Phàm gật đầu hài lòng, địa thế ở đây hoàn mỹ phù hợp với Chu Tước cùng Huyền Vũ trong Tứ Tượng Hấp Linh Trận, cũng miễn cưỡng tạo thành thế Thanh Long, Bạch Hổ, bớt đi hấn một phen công sức khi bố trận.

"Diệp Phàm, ta chọn phòng lớn nhất"

Dạ Yêu từ trong biệt thự lao ra, nũng nịu ôm lấy tay Diệp Phàm, cặp tiểu bạch thỏ đè ép lên cánh tay của hấn, ma xát ma xát.

Diệp Phàm ngay cả khi còn là Tiên Đế, đối với nữ sắc hấn cũng không mãnh liệt mãi dũa đạo tâm để áp chế, bởi lẽ hấn chỉ tại tiêu dao, sẽ không gò bó mình như một số tu sĩ khác chọn vô tình chi lộ; đừng nói đến hiện tại đạo tâm hấn rách nát, mà Dạ Yêu cái tiểu yêu tinh này thực sự rất mê người.

Nàng cùng Cung Hàn Nguyệt - một cái tiểu ma nữ, một cái tiểu yêu tinh, không hổ là khuê mật.

Hai người đều không cần dùng đến mị công, chỉ cần trêu chọc hấn một thoáng thôi, hấn liền cảm nhận được tà hỏa trong người.

Đương nhiên, lấy khả năng của hấn, có thể dễ dàng kìm chế; bất quá, Cung Hàn Nguyệt hấn còn có thể tiếp thêm một bước cùng nàng, mà Dạ Yêu thì hấn lại phải ghen một bụng

Làm sao có nam nhân nào muốn tự ngược mình, để cho một cái nữ nhân hết lần này đến lần khác câu cho mình dục hóa đầy người, để rồi không giải tỏa được?

Diệp Phàm cười khổ, vội vã đẩy nàng ra:

"Hảo, ngươi muốn phòng nào tùy ngươi!"

Dạ Yêu cười hi hi, trong mắt hiện ra vẻ ranh mãnh, biểu tình gian kế được thực hiện.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Bố trí trận pháp

Cung Hàn Nguyệt lúc này mới thông thả từ trong biệt thự đi ra ngoài, thấy Diệp Phàm hiểm hoi ăn mặt, không cảm nở nụ cười.

"Nơi này không tệ"

Nàng nhẹ giọng nhận xét.

Dĩ nhiên, đây là lời nói sau khi nàng đã cực độ hạ thấp tiêu chuẩn tầm mắt của mình xuống cho phù hợp với điều kiện tài nguyên và môi trường tại Địa Cầu.

Diệp Phàm gật đầu:

"Ân, liền miễn cưỡng trước trụ tạm"

Dương Hi Tuấn nghe hai người nói, khóe miệng không nhịn được giật giật.

Người khác kiếm tiền bán sống bán chết, tranh nhau mua được một bộ phòng vài chục triệu đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi, bởi phòng ở như vậy đã đủ phương tiện để sinh sống rồi.

Ai số phận tốt một chút, hoặc tài năng một chút, đủ khả năng mua một bộ vài trăm triệu, đã có thể coi như cái nhà giàu; đi khoe ra liền không ngoại lệ sẽ nhận được ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị từ bạn bè, người quen.

Cặp nam nữ này khen ngược, nắm trong tay một bộ bất động sản 4 tỷ, sắc mặt không những không có chút hưng phấn, còn bộc lộ biểu tình bất đắc dĩ phải dùng tạm.

Trong lúc nhất thời, Dương Hi Tuấn không cảm có chút tò mò, rốt cục thiếu niên này thân phận đến tột cùng là gì?

"Hào, người liền có thể đi rồi, nếu có chuyện gì ta gọi điện thoại!" - Diệp Phàm đạm mạc quay lại nói chuyện, đánh gãy dòng suy nghĩ của hắn.

Dương Hi Tuấn phản ứng lại, ngược ngừng cười:

"Diệp công tử, số điện thoại của người là...?"

Diệp Phàm thoáng nhìn hắn thật sâu một cái, trả lời:

"0129*****3"

Dương Hi Tuấn cẩn thận ghi lại dãy số vào trong máy của hắn, khom người chào ba người, lên xe lái đi mất.

"Diệp Phàm, chúng ta quay về đón Diệp Văn Phi, Đông Hoàng Phi Phi hai nàng, vẫn là thông báo cho các nàng tới đây?"

Dương Hi Tuấn rời khỏi, cũng đến lúc làm chúng nữ dọn nhà.

"Cho các nàng gọi điện thoại đi! Chúng ta không cần thiết tốn công quay đi quay về nhiều lần!" Diệp Phàm nhẹ giọng nói.

Cung Hàn Nguyệt gật gật đầu, ngay sau đó mở di động, quay số máy của Đông Hoàng Phi Phi, nhanh chóng công đạo sự tình.

Xong xuôi, nàng treo máy, quay lại hỏi Diệp Phàm:

"VẬY CÒN TỶ TỶ, NGƯỜI TÍNH SAO?"

Nàng là biết đến, Diệp Phàm hiện tại chưa muốn cho Cung Vô Song hoàn toàn tiếp xúc đến thế giới của người tu tiên.

Đối với vấn đề này, nàng có đồng dạng cách nghĩ.

Cũng chính vì nàng đã từng một thân cô thế cô chịu muôn vàn đắng cay cùng đau khổ, đạp bước từng bước một lên không biết bao nhiêu xương cùng máu mới đạt tới vị trí không người dám xúc phạm, nàng rõ hơn ai hết, bộ mặt thật của tu tiên thế giới xấu xí cùng bất kham như thế nào.

Tại đó, đạo lý khôn sống mớng chết còn thảm khốc hơn rất nhiều nơi xã hội hiện đại này, bởi lẽ kẻ thua cuộc chỉ có một con đường chết, thậm chí sống không bằng chết, không lấy đầu ra khái niệm chỉ có khuyên gia bại sản.

Một khi đặt chân lên tu tiên giới, tu sĩ mới nhận ra, tiền tài bất quá là vật ngoại thân, mạng sống mới là căn bản; và tôn nghiêm nếu không có thực lực chống lưng, quả thật không đáng giá lấy một đồng.

Nàng nhớ Địa Cầu sản xuất ra nhiều bộ phim giả tưởng về tiên ma quỷ quái, trong đó tiên nhân bao giờ cũng gắn liền với hình ảnh nhàn nhã, tiêu dao, siêu thoát khỏi thế tục.

Nghĩ lại, Cung Hàn Nguyệt không cảm cười thầm, hình tượng đó chỉ có thể lừa gạt, phỉnh phờ những con người chưa từng một lần có khái niệm về tiên mà thôi.

Tiên là gì? Bản chất tiên cũng là người mà thôi, chả qua họ có cơ duyên, có may mắn, bước được vào con đường tu tiên, lâu dần, cảnh giới đạt đến một mức nào đó, được thế nhân gọi là tiên mà thôi.

Tu tiên thế giới cũng là một cái xã hội, mà đã là xã hội sẽ lên có tranh chấp, có không công bằng, bởi bất kỳ sinh mệnh nào đều có những nhu cầu không tránh khỏi để tồn tại, trong khi tài nguyên luôn luôn là có hạn, mà không ai ngại nhiều.

Đặt tranh chấp vào trong một xã hội lấy thực lực vi tôn, sự không công bằng biểu hiện sẽ càng mãnh liệt.

Cung Vô Song đã quen sống trong một xã hội pháp trị, nơi mà không công bằng đều bị pháp luật giới hạn, không thể bộc lộ ra hết bản chất của nó.

Vì vậy, muốn đưa nàng bước vào tu tiên đại môn, còn cần có một quá trình, quá trình vén màn những góc khuất ghê tởm của xã hội, của nhân tính ấy, thứ mà ngày thường nàng nhìn không tới...

"Vấn đề nàng trụ tại biệt thự Từ Yên đi thôi!" - Diệp Phàm cười nói - "Ta chưa có ý định cho nàng bắt đầu tu luyện, nàng hiện tại vẫn còn quá đầu nhập vào nơi thương trường, có giáo nàng tu luyện sớm nàng cũng chưa chắc đã nghe lời. Hai ta cũng đương nhiên cũng về đó, người ta đều không giống Phi Phi các nàng không thể sử dụng tiên khí tu luyện... Có Âm Dương Phủ, trụ tại đâu bất quá chỉ là câu hỏi về tính tiện lợi."

Cung Hàn Nguyệt gật đầu nhỏ, Dạ Yêu một bên bắt mắt mỉm cười:

"Nếu vậy ta cũng về bên kia, ta muốn ở cùng Nguyệt Nguyệt cơ ~"

"Không phải vừa rồi người còn muốn căn phòng lớn nhất ở đây hay sao? Bây giờ lại muốn đổi ý!" - Diệp Phàm giờ tay liền ở trên đầu nàng gõ một cái hạt dẻ.

"A!"

Dạ Yêu ăn đau kinh hô một tiếng, hung hăng nhìn Diệp Phàm:

"Hỗn đản không cho gõ đầu ta, gõ đầu nhiều góc đi!"

Diệp Phàm bật cười lớn:

"Ai dạy người cái này?"

Hắn nhìn tiểu yêu tinh quơ quơ nắm tay, kết hợp với một câu nói kia, quả thật muốn bao nhiêu góc manh liền có bấy nhiêu góc manh.

Diệp Phàm biết, Dạ Yêu xuất thân từ tu tiên thế giới, tại đó làm gì tồn tại câu nói ấy, chỉ có thể là trong hôm qua hôm nay không biết từ đâu học được.

Dạ Yêu nhìn biểu tình của Diệp Phàm thế kia, nhăn nhó cái trán lại, chả nhẽ ta câu nói vừa rồi sai trường hợp hay sao?

Tiểu yêu tinh bối rối, bất quá nàng khẳng định là không thể hỏi tên hỗn đản kia, nếu không hắn sẽ còn cười lớn hơn nữa.

Đội đấy, nàng âm thầm nắm nắm tiểu nắm tay, sẽ có ngày cho người đẹp mặt.

Ân, đêm nay phải hỏi Nguyệt Nguyệt một chút...

Hừ, cũng là tại nàng bắt ta phải cố hòa nhập với xã hội này, nếu không Diệp Phàm liền không có cơ hội cười nhạo ta...

"Không nói cho người, hừ!"

...

Diệp Phàm sau đó vẫn là bại trận dưới đòn làm nũng của Dạ Yêu, căn bản nàng cái tiểu yêu tinh cực kỳ giỏi trong việc trêu chọc cho hắn tà hỏa đầy mình, rồi lại không thể phát tiết ngay lập tức.

Vui nháo một hồi, Diệp Phàm liền để hai nữ ngồi chơi trong biệt thự, bản thân hắn ra ngoài, bố trí một ít trận pháp.

Đầu tiên là Tứ Tượng Hấp Linh Trận.

...

Tứ Tượng, bản chất có nhiều cách giải thích.

Tứ Tượng có thể chỉ đến Tứ Đại Thần Thú trong truyền thuyết, cũng chính là tứ thú được phong thủy nhắc tới, gồm Chu Tước - Thanh Long - Bạch Hổ - Huyền Vũ.

Tứ Tượng còn có thể ám chỉ bốn phương Đông - Tây - Nam - Bắc, hay bốn mùa Xuân - Hạ - Thu - Đông.

Tứ Tượng cũng có thể xuất phát từ câu nói miêu tả quá trình biến đổi của vũ trụ.

Hư Vô sinh Thái Cực, Thái Cực sinh lưỡng Nghi, lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái...

Tứ Tượng ở đây tức Thái Dương - Thiếu Âm - Thiếu Dương - Thái Âm

Tứ Tượng còn xuất hiện trong các phân chia các thiên thể: Nhật - Nguyệt - Tinh - Thần

Điều đáng nói là, nhưng cách giải thích này là Diệp Phàm phía trước lúc buồn chán lướt Internet thấy người ta ghi lại, chứ bản thân hắn suốt 90 vạn năm chỉ biết đến Tứ Tượng là để chỉ Tứ thần thú mà thôi.

Theo hắn suy luận, tuy ở đây có rất nhiều lý thuyết là do người đời tưởng tượng ra, chưa chắc đã hợp lý; vậy nhưng không có lửa làm sao có khói, khẳng định những mẩu tin tức chính xác đã từng tồn tại, chả qua bị thất lạc theo thời gian mà thôi.

Đặc biệt, giả thiết về Tứ Tượng liên quan đến Âm Dương Thái Cực, làm hắn có điều chỉ dẫn...

...

Lúc này, Diệp Phàm đang căn cứ đúng phương vị của tứ tượng, lần lượt lấy ra tiên thạch, lại khắc họa nhiều loại ký tự cổ quái huyền diệu khác nhau lên trên tiên thạch, sau đó lần lượt ở bốn phương khác nhau mỗi phương ném xuống bốn viên tiên thạch.

Dùng tiên thạch làm năng lượng để tạo ra trận pháp thu hút linh khí, khẳng định việc làm phá sản này của Diệp Phàm không nói hậu lai vô giá, nhưng là tiền cổ vô nhân.

Bất quá, hắn không thêm đề tâm. Tiên thạch hắn có không ít, tất cả đều ở trong nhẫn trữ vật, chỉ là hắn cùng Cung Hàn Nguyệt đều không cần dùng đến.

Linh thạch hắn cũng góp nhặt được một ít, bất quá thực sự không đáng kể, bởi lẽ linh thạch không thể tồn tại cùng xuất hiện trên Tiên giới, nơi toàn tiên khí, chút linh thạch này là hắn phía trước khi phi thăng lên Tiên Giới lười không thêm vớt đi còn tồn đọng mà thôi.

Đám linh thạch này, hắn liền để làm tài nguyên cho chúng nữ sử dụng, chỉ là do số lượng thập phần có hạn, tương lai còn phải đi tìm thêm.

Sắp đặt tiên thạch xong xuôi, sắc mặt Diệp Phàm có chút trắng bệch, đây là do hắn chưa tới Ngưng Khí Cảnh đã mạnh mẽ chuyển hóa thiên địa chi khí, lại còn sử dụng hơn 80 đầu kinh mạch, để khắc họa trận văn lên tiên thạch.

Bất quá, cũng không đáng ngại, đã tọa một lúc là tốt rồi.

"Khỏi!" Diệp Phàm hét lớn một tiếng, tức khắc toàn bộ nhiều dặm xung quanh, thiên địa chi khí như bị một bàn tay khổng lồ thao túng, hướng về phía biệt thự Hải Dương số một mà tụ tập, nháy mắt làm không khí tại đây trở nên thập phần trong lành, sáng khoái.

Bố trí cái tiếp theo trận pháp, khẳng định lại không thiếu một phen mạnh mẽ chuyển hóa thiên địa chi khí, vì vậy Diệp Phàm trước hết ngồi xuống đã tọa, ước chừng nửa giờ sau mới thu công đứng lên.

"Tụ linh trận đã xong, bây giờ là huyền trận cùng sát trận"

Thực ra, Diệp Phàm bản thân cũng tự hỏi qua, lấy năng lực của hắn cùng Cung Hàn Nguyệt, rồi còn có Đông Hoàng Phi Phi, Dạ Yêu, bố trí thêm huyền trận cùng sát trận có phải là hơi thừa hay không.

Nhưng rồi cuối cùng, hắn vẫn quyết định bố trí, cản tắc vô ý này.

Dựa vào Tứ Tượng Hấp Linh Trận làm nền tảng, Diệp Phàm tính toán bày ra Nghịch Thiên Ngũ Hành Huyền Trận

Ngũ hành tương sinh, sinh sôi không dứt, đó chính là ảo nghĩa của Ngũ Hành Huyền Trận, tác dụng là để che lấp chân tướng cùng làm lệch lạc phương hướng, nếu không phải trận pháp sư, lại không biết cách tiến vào, khẳng định sẽ bị vây khốn chạy lòng vòng lòng vòng quanh biệt thự, vĩnh viễn cũng không nhìn thấy cái gì ngoài một mảnh mịt mờ sương mù.

Bất quá, Nghịch Thiên Ngũ Hành Huyền Trận chỉ lấy ngũ hành tương sinh làm phụ, ngũ hành tương khắc mới là chủ.

Mộc khắc Thổ, Thổ khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Kim, Kim khắc Mộc, khắc chế không thôi.

Nếu nói Ngũ Hành Huyền Trận như một cái mê cung, một khi đi vào, vô luận như thế nào hành tẩu đều sẽ lần nữa trở lại vị trí cũ; vậy thì Nghịch Thiên Ngũ Hành Huyền Trận lại tựa như mê cung chôn đầy bom mìn cùng bẫy rập, chân chính huyền trận cùng sát trận kết hợp.

Đương nhiên, lấy khả năng của Diệp Phàm hiện tại, bố trí chỉ là một cái tiểu trận, là bản nhược hóa, tài liệu bố trận đã được đơn giản hóa đến mức tối thiểu, chỉ cần đến năm năm hai mươi lăm cục tiên thạch.

Diệp Phàm lấy ra tiên thạch, khắc hợp trận văn kim - mộc - thủy - hỏa - thổ lên trên, sau đó dựa theo ngũ hành phương vị chôn xuống đất.

"Thành!"

Tức khắc, biệt thự xung quanh bốn phía trở nên hư vô mờ ảo lên, sương mù lớn vờn như chốn bồng lai tiên cảnh, chỉ khác là ở chỗ này lại là ẩn chứa vô tận sát khí.

"Như vậy hẳn là không sai biệt lắm!" Diệp Phàm lầm bầm tự nói chuyện.

Trên căn bản, nơi này đặt tại nơi thiên địa chi khí khô cạn như Địa Cầu đã có thể coi là một cái tiểu thánh địa tu luyện.

"Chỉ không biết huyền trận cùng sát trận lực phòng ngự ra sao?"

Diệp Phàm vuốt cằm, tự hỏi.

(Chuong xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chó ngoan không cắn đường!

Trong biệt thự, Dạ Yêu cùng Cung Hàn Nguyệt nhảy bén nhận ra được không khí xung quanh thay đổi, cả hai biết là Diệp Phàm làm, liền kéo nhau đi xem.

"Trận pháp!"

Ra đến bên ngoài, Dạ Yêu nhìn thấy không trung vân vụ lộn lờ, cứ việc nàng đã dùng cả thần thức, tầm nhìn vẫn bị cực đại hạn chế.

"Chính là"

Cung Hàn Nguyệt bên cạnh cũng gật đầu xác nhận, chăm chú quan sát chuyển động của vân vụ lộn lờ:

"Là Tứ Tượng Hấp Linh Trận..."

Nàng thân là Ma Đế, tuy không nói tạo nghệ lô hỏa thuần thanh, vậy nhưng đối với trận pháp cũng có hiểu biết một hai, dễ dàng nhìn ra chút dấu vết đặc trưng của từng loại trận pháp.

"Ngoài ra còn có sự tồn tại của một loại trận pháp khác, là kết hợp của huyền trận cùng sát trận, bất quá ta cũng không biết tên gọi của nó..."

Nhú nhú mày, Cung Hàn Nguyệt nói thêm.

"Là Nghịch Thiên Ngũ Hành Huyền Trận" - Diệp Phàm từ phía sau đi đến, mỉm cười nói chuyện - "Chính xác hơn, là bản nhược hóa, do ta không có phương tiện bố trí toàn bộ Nghịch Thiên Ngũ Hành Huyền Trận"

"Uy lực ra sao?" - Dạ Yêu tò mò hỏi.

"Đủ để diệt sát bất cứ ai chiến lực dưới Sinh Đan Cảnh" - Diệp Phàm nhàn nhạt trả lời.

Dạ Yêu "nga" một tiếng, có chút mất đi hứng thú.

Không trách được, nàng hiện tại vẫn lấy tầm mắt nơi Ma giới của mình để đánh giá vấn đề.

Diệp Phàm bố trí ra trận pháp tại biệt thự Hải Dương kỳ thực cấp độ rất thấp, đặt tại phía trước hẳn đều khinh thường ra tay bố trí, chỉ là vật đồi sao dôi, đặt tại không gian cùng thời gian bây giờ, hai loại trận pháp này cực kỳ thích hợp.

...

Diệp Phàm còn tưởng hai cái nha đầu có lương tâm chủ động ra giúp đỡ hẳn một vài

Hóa ra, Dạ Yêu nha đầu này mới tới Địa Cầu lại chưa được đi thăm thú bên ngoài, tò mò nhìn không được nữa, chủ động duỗi Cung Hàn Nguyệt dẫn nàng đi chơi.

Lại được cái tiểu ma nữ, về Địa Cầu được mấy ngày nay bận rộn đủ thứ việc không đâu vào đâu, buồn đến hoảng rồi.

Thế nên hai cái ma nữ chào hỏi một câu, dặt nhau ra ngoài chơi rồi.

Diệp Phàm vô ngữ lắc đầu, hẳn không hiểu phía trước hai cái nha đầu này làm sao điều khiển được cái Ma Cung nữa.

...

Diệp Phàm kiểm tra qua mực chịu đựng của trận pháp, đến được kết luận nếu người tới chỉ có chiến lực Ngưng Khí Cảnh, dù là đỉnh phong, một trăm người liên kích cũng không thể phá trận, chỉ có tử lộ một cái

Sau đó, hẳn lần nữa định tiến vào Âm Dương Phủ để nói chuyện với Diệp Kinh Mộng, bất quá nàng hơn một ngày vẫn chưa từ trong đá tọa tỉnh lại.

Bất quá, nàng đã thành công chuyển sang Âm Dương Luân Hồi Quyết, cảnh giới của nàng cũng rơi xuống từ Ngưng Khí Cảnh trung kỳ còn có Thông Mạch cảnh sơ kỳ.

Hắn hỏi qua Linh Nhi, biết được nàng nhục thân trải qua một lần khôi lỗi hóa, miễn cưỡng chống đỡ được tiên (ma) khí đánh vào để thông mạch mà không để lại di chứng, do vậy hẳn thay đổi kế hoạch, dự định để nàng ở trong Âm Dương Phủ đã thông toàn bộ kinh mạch, sau đó lại ra ngoại giới ngưng khí.

Đương nhiên, chờ nàng tỉnh lại, hẳn sẽ trước đưa nàng ra ngoài làm quen cùng mọi người.

Còn lại thời gian, hẳn ngồi chỉnh lý lại chút đồ đạc phía trong nhẫn trữ vật, thuận tiện nhớ lại một chút sự kiện quan trọng, vạch ra kế hoạch cho sau này của bản thân cùng chúng nữ.

Để hẳn bất ngờ là, trong lúc hoạch định tương lai, có một vài vấn đề mà hẳn nhất thời cũng đau đầu không tìm được cách giải quyết...

...

Bận rộn một ngày.

Buổi tối, tất cả mọi người đã tụ tập tại biệt thự mới, ngay cả Cung Vô Song cũng qua đây, tổ chức bữa tiệc nhỏ coi như ăn mừng.

Dĩ nhiên, lúc mới tới nơi này, Cung Vô Song không cảm giác nhiên một phen, nhìn khung cảnh mật mờ đẹp đẽ như chốn thế ngoại đào nguyên, thậm chí còn nghĩ tương lai có nên dọn về đây ở cùng...?

Lúc nấu ăn, không ngoài ý muốn Diệp Phàm bị chúng nữ nhất trí đẩy xuống bếp.

Vốn Diệp Vân Phi cùng Dạ Yêu còn không biết Diệp Phàm làm đồ ăn ngon như thế nào, kinh nghi nhìn mấy nữ còn lại, ý hỏi hẳn có được không?

Chỉ là lập tức, câu hỏi của hai người đã được trả lời bằng hương thơm nồng mũi tràn ngập từ trong phòng bếp.

Chúng nữ cái bụng theo phản xạ có điều kiện mà réo lên không ngừng, làm các nàng đứng ngồi không yên, cuối cùng lục đục kéo nhau xuống bếp ngó ngó nghiêng nghiêng, xem có giúp gì được Diệp Phàm không.

Nửa giờ đồng hồ sau, từng đĩa đồ ăn thơm phức được chỉnh tề đặt lên bàn, mọi người đã không đợi được muốn động đũa ăn cơm.

Bữa tối diễn ra thập phần nhanh chóng, chỉ một chốc, trên bàn ăn không còn lấy một mẩu vụn, mà chúng nữ thì đang lười biếng trườn người trên ghế, tay xoa bụng nhỏ.

Bất chợt, Cung Vô Song nói:

"Hàn Nguyệt, người gần nhất cũng không có gì làm, như vậy cũng nên học đại học đi?"

"Gi?" - Cung Hàn Nguyệt ngẩn người.

Đi học, làm cái quái gì?

"Chẳng lẽ ngươi tưởng học hết trung học bên nước ngoài liền thôi?" - Cung Vô Song nhướn mày - "Cái này không được, tuy nói ngươi có thể trực tiếp tới Thiên Vũ tập đoàn để làm việc, bất quá ta vẫn muốn ngươi trước đó học xong bốn năm đại học!"

Cung Hàn Nguyệt khóe miệng cứng đờ, nàng còn cần phải đi học sao? 90 vạn năm tích lũy kiến thức, có học thẳng đến tiến sĩ cũng không so sánh nổi a!

"Đương nhiên, Diệp Phàm ngươi cũng thế, tuy ngươi phía trước bởi một số lý do không đi học cao trung, bất quá đại học là cần thiết đi!"

Cung Vô Song không đợi Cung Hàn Nguyệt bày tỏ ý kiến, liền quay sang nói với Diệp Phàm

Diệp Vân Phi nghi hoặc nhìn qua Diệp Phàm, hẳn có nỗi niềm khó nói nên không thể đi học cao trung?

Nàng nghĩ mình thân là tỷ tỷ, mặc dù không có cùng huyết thống, thế nhưng tốt xấu gì cũng đã tương nhận, nàng cần có trách nhiệm quan tâm tới hẳn.

Bất quá, bây giờ không phải thời điểm thích hợp để hỏi chuyện, liền đề lần tới vậy...

Diệp Phàm cười cười bất đắc dĩ, hắn cũng giống như Cung Hàn Nguyệt, nào cần đi học gì a!?

Chỉ là làm một cái nam nhân bị thê quản nghiêm, hắn không có đường phản kháng...

Hào đi, thực ra là kiếp trước Cung Vô Song cũng như vậy bắt hắn đi học đại học, mà ở đó, Diệp Phàm để lại nuôi tiếc không ít...

"Ân" - Diệp Phàm gật đầu, hỏi chuyện - "Bao giờ bắt đầu?"

"Liền đầu tuần sau, ngày 15"- Cung Vô Song thấy hắn đồng ý, nội tâm thực thoải mái.

Nàng biết, Diệp Phàm của lúc này nàng quản không nổi.

Hắn thực thần bí, năng lực lại lớn, chỉ nguyên số cổ phần Quý gia chuyển nhượng cho hắn cũng đủ để hắn ăn no chớ chết, không bận sự đời rồi.

Nàng khi nói chuyện không hề có chút nắm chắc hắn sẽ nghe lời.

Chỉ là có vẻ, chỉ cần là nàng nói chuyện, hắn đều sẽ nghe theo.

Tuy không rõ vì sao, vậy nhưng nàng có chút mừng thầm.

Diệp Phàm đồng ý, Cung Hàn Nguyệt sẽ không lại từ chối.

Rất cực, để nàng ở nhà vô công rồi nghề cả ngày, nàng sẽ buồn chết mất, đi vườn trường coi như tìm lạc thú cũng không tệ.

Cung Vô Song lúc này mới thỏa mãn gọi điện thoại công đạo cho người sắp xếp hai vị trí tại Nam Phong đại học.

Cùng kiếp trước tương tự, Diệp Phàm lựa chọn ngành quản trị kinh doanh.

Nguyên nhân đơn giản, học sinh ở ngành học kinh doanh lịch học rất linh động.

Do rất nhiều học sinh khi tìm học ngành này đã có một vị trí làm việc ngoài đời, các thầy cô cũng lười quản, ai muốn đến lớp liền đến, không muốn thì thôi, miễn sao cuối năm qua môn là được.

Diệp Phàm không quan trọng bản thân ở đâu, tại rất cực đại học không có gì có thể dạy cho hắn; cái hắn muốn là lịch học thoải mái, dễ dàng cúp cua.

Cung Hàn Nguyệt không nói hai lời chọn theo Diệp Phàm, cái tiểu ma nữ này tới học khẳng định sẽ dính Diệp Phàm như hình với bóng.

...

Áng chừng 10 giờ đêm, Diệp Phàm, Cung Vô Song, Cung Hàn Nguyệt ba người dời khỏi biệt thự Hải Dương số một, về bên biệt thự Từ Yên.

Hai biệt thự cách nhau cũng không xa, có ba con phố, đi ô tô hơn mười phút một chút liền tới.

Dạ Yêu cuối cùng vẫn bị Cung Hàn Nguyệt thuyết phục ở lại cùng Diệp Văn Phi và Đông Hoàng Phi Phi, lấy lý do để nàng quen thuộc với nhị nữ, tiến thêm một bước hòa nhập vào trong thế giới này.

Bất quá, câu này nghe có chút miễn cưỡng lắm sao... Lý do thực sự hắn chỉ một mình bản thân Cung Hàn Nguyệt biết đi...

Một đường đang không nói chuyện, tận đến khi gần về tới biệt thự, bỗng dung Diệp Phàm hô:

"Vô Song, dừng xe!"

Phản xạ, Cung Vô Song kéo phanh thắng gấp.

"Có chuyện gì?" - nàng vừa buồn bực vừa ngạc nhiên hỏi.

Đêm khuya vắng vẻ, đột nhiên lại bắt nàng dừng xe giữa đường, tổng phải có một cái nguyên nhân đi.

"Hai người ngồi yên trên xe, có chuyện gì xảy ra cũng không cần mở cửa đi xuống"

Diệp Phàm dặn dò nhị nữ, chỉ cần có Cung Hàn Nguyệt ở bên cạnh Cung Vô Song, liền không có gì phải lo lắng.

Dứt lời, hắn mở cửa xe, đi ra.

Cùng lúc, từ trong không khí, nháy mắt xuất hiện hai bóng người, một nam, một nữ.

“Ngươi chính là Diệp Phàm?”

Nữ tử liếc xéo Diệp Phàm, trong mắt có nồng đậm cao ngạo cùng khinh miệt.

Diệp Phàm lười biếng nâng mắt lên nhìn nữ nhân này, lấy thị lực của hắn, ban đêm cùng ban ngày không có gì khác biệt.

Nữ nhân ăn mặc một cái áo ngắn tay trễ vai màu trắng hồng, để lộ xương quai xanh xinh đẹp. Phía dưới, nàng mặc quần đùi bò màu đen siêu ngắn, cổ tình khoe ra cặp đùi trắng nõn thon dài, một đôi bốt ôm mắt cá màu đen cao gót càng tôn lên đôi chân cao gầy.

Trên mặt, nàng trang điểm nhẹ, trên môi dùng son màu hồng nhạt, lông mi cong vút nhấp nháy nhấp nháy, đánh phấn đen sậm phong cách mắt khói, tản ra một nét đẹp yêu dã.

Nàng ngo trái ngo phải, xem trên xem dưới, cũng không nhìn ra Diệp Phàm có chỗ nào lợi hại hơn người.

Thế cho nên, nàng hoàn toàn không để Diệp Phàm vào trong mắt.

"Cút! Chó ngoan không cần đường!"

Diệp Phàm hướng hai người đậm mạc nói chuyện, từ giọng nói không nghe ra hi vọng ái ố, chỉ có đậm nhiên, tựa như coi rẻ hết thấy, không có gì đáng khiến cho hắn phải bận tâm.

Hắn đối với người một nhà ấm áp như xuân phong, thoải mái không có chút nào uy nghiêm, nhưng đừng quên, từ trong xương cốt, hắn vẫn là Tiên Đế, đối mặt với người không thân không quen, thậm chí còn đối với hắn có thái độ khinh miệt, hắn không một chút chột dạ là đủ nhân tính.

"Ân, ngươi nói cái gì?"

Đối phương giật mình, còn tưởng bản thân nghe lầm, theo bản năng hỏi lại.

"Ta nói ngươi chó ngoan không cần đường!" - Diệp Phàm cười lạnh, cảm xúc không chút dao động, chậm rãi nhắc lại.

Nghe được Diệp Phàm lặp lại lần thứ hai, biến rằng không phải do mình nghe nhầm, nữ tử giận tím mặt.

"Ngươi..."

"Hỗn trưởng đồ vật, ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai?"

Bên cạnh nàng, cái nam tử nghe không nổi nữa, quát lớn.

Diệp Phàm lười cùng bọn họ làm nhảm, nhắc lại một lần; nếu không phải đêm nay hắn không nghĩ thấy máu, Cung Vô Song lại đang ngồi trong xe, bằng hai người này thái độ cũng đã đủ chết vạn biến.

"Ta nói lần cuối, cút!"

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Người không phạm ta, ta không phạm người!

Dưới ánh sáng rất mờ nhạt của đèn đường, Diệp Phàm vẫn có thể thấy được gương mặt khó coi của đối phương, tựa như vừa bị ép ăn xong ruồi bọ.

Nam tử thần sắc vạn vạ, gằn giọng nói chuyện:

"Tiểu tử, vốn dĩ chúng ta chỉ định giáo huấn người một chút, để ngươi có điểm thu liễm, thế nhưng chỉ bằng câu nói vừa rồi, ngươi đã tự đào mộ chôn mình. Ta cho ngươi một cái cơ hội cuối, tự chặt tay mình, sau đó quỳ lại đây, ta liền đường chưa có gì xảy ra. Để đến ta tự mình ra tay, ngươi liền đường hồng nhìn thấy ngày mai. Đương nhiên, bản thân ta thực sự hy vọng ngươi tiếp tục ngoan cường, tiếp tục chống trả a! Giết ngươi xong, phía sau ngươi hai cái nữ nhân cũng sẽ chờ thành ngoan vật dưới háng..."

"Hàn Phong, ngươi câm miệng, ngươi coi nữ nhân chúng ta là cái gì?!" - nữ tử bên cạnh nghe không nổi nữa, quát lạnh lên, cắt ngang lời hắn.

"Cổ Tuyệt, ta..." - nam tử sừng sốt, sau đó vội vã lấp bấp giải thích, dường như rất sợ nàng.

"Ngươi tốt nhất im lặng!"

Nữ tử tên Cổ Tuyết hừ lạnh, sau đó quay lại, dùng ánh mắt cao ngạo nhìn Diệp Phàm.

"Diệp Phàm, ngươi đừng nghĩ bản thân có chút vũ lực, liền có thể không coi ai ra gì! Nói cho ngươi hay, ngươi chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Ta liền để ngươi mở rộng kiến thức, tổ chức sau lưng chúng ta chính là đại biểu cho tổ quốc, ở đó Đại Sư, Tông Sư đầy rẫy, Đại Tông Sư cũng có vài người. Ngươi đừng tưởng ngươi đủ năng lực diệt Lôi gia, liền có thể hoành hành vô kỷ!"

Nữ tử kết thúc câu nói, ánh mắt miệt thị, tưởng chừng như đã thấy được cảnh tượng Diệp Phàm thất thổ sợ hãi.

Một cái tiêu tử 19 tuổi, mạnh có thể mạnh được đi đâu, dù là thiên phú hơn người, Đại Sư cảnh giới đã đủ căng chết!

"Ta hiện tại liền cho ngươi một cơ hội quỳ xuống nói xin lỗi" - dừng lại một lát, tựa như để Diệp Phàm có thời gian xử lý thông tin, nữ tử kiêu căng ra lệnh.

Nàng có tự tin, chỉ cần đem quốc gia ra làm chống lưng, Diệp Phàm sẽ không thể không khuất nhục quỳ xuống dưới chân nàng.

Nói đùa gì thế, muốn đối nghịch quốc gia, hận mình sống chưa đủ hay sao?

"Nữ nhân, ngươi nói xong sao?"

Diệp Phàm từ khi nghe nam tử Hàn Phong kia nói chuyện, ánh mắt đã biến lạnh, dám buông lời ngông cuồng, khinh bạc với Cung gia tỷ muội, chỉ có đường chết một cái.

Mà hắn từ trước đến giờ, sẽ không cùng người chết nói nhiều một câu.

Về phần Cổ Tuyết, vốn dĩ dám bắt hắn quỳ xuống, chết không hết tội; bất quá vì một câu quát nạt Hàn Phong vừa rồi, nàng nhặt về cho bản thân một cái mạng, hay đúng hơn, Diệp Phàm đêm nay tâm tình còn hảo, quyết định cho nàng nhiều hơn một cơ hội nhặt về một mạng.

"Nói xong, ngươi tự thân quỳ xuống, vái ba vái, sau đó cút đi!" - hán lạnh lẽo nói, lại quay qua Hàn Phong - "Về báo với cấp trên của ngươi, mạng hắn, hôm nay ta thu!"

Nhàn thoại đã đủ, Diệp Phàm không chờ đối phương phản ứng, vươn ra tay trái, nhấn xuống một cái.

Một con hư ảo bàn tay, ở trên đỉnh đầu của Hàn Phong hiện lên, sau đó mãnh liệt chụp rơi xuống.

Phanh!

Hàn Phong bị một cỗ cự lực oanh bạo đè xuống, hai chân rắc một tiếng đứt gãy, quỳ gối trên mặt đất.

Không chỉ có như thế, hắn toàn thân xương cốt cũng rắc rung động, ngay lập tức chi gian liền toàn bộ vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.

“Phốc.....”

Hàn Phong toàn thân phun huyết, thân hình bạo liệt nứt toác, nháy mắt liền biến thành một cái huyết nhân.

Vô số máu tươi phun ra, Cổ Tuyết đứng ngây người ra đó, bị dính không ít.

Hàn Phong kinh hoàng.

Không chỉ là Hàn Phong, Cổ Tuyết cũng kinh hoàng.

Phía xa, Cung Hàn Nguyệt mất thấy Diệp Phàm phải động thủ, liền tạo ra một cái huyền cảnh nho nhỏ, khiến Cung Vô Song nhìn về phía trước chỉ thấy ba người đang nói chuyện, mọi cảnh tượng cùng âm thanh thực tế đều bị che giấu mất.

Giây phút hoảng sợ ngăn ngại qua đi, Cổ Tuyết chứa đầy sợ hãi cùng không tin tưởng nhìn Diệp Phàm:

"Nội lực ngoại phóng, ngươi là Tông Sư!"

Hàn Phong lúc này cả người che kín là huyết, hơi thở mong manh, lực phủ ngũ tạng đập nát, bất cứ lúc nào cũng có thể chết.

Chỉ là, hắn vẫn chưa chết, trí não của hắn ngược lại đang thanh tỉnh một cách bất thường, hắn cảm nhận được thật rõ ràng từng hơi thở mong manh, từ giọt máu đang chậm rãi nhỏ giọt ra khỏi cơ thể mình. Đến lúc này, hắn mới chân chính được ném trải từ vong hương vị.

Hắn không giống như Cổ Nguyệt, hắn chỉ là một cá nhân nhỏ bé không quan trọng trong tổ chức, chết thì cũng thôi.

Sau hôm nay, thế nào tổ chức cũng biết Diệp Phàm là Tông Sư, một cái Tông Sư mười chín tuổi; thiên phú yêu nghiệt như vậy, tổ chức không có khả năng vì hắn báo thù mà đuổi giết Diệp Phàm.

Hắn hỏi hận không thôi, vì cái gì hắn cần phải cao ngạo, vì cái gì hắn cần tự mình thấy mình cao hơn người nhất đáng đâu?

Đều là nhân loại, chết đi không phải đều hóa thành cát bụi hay sao? Hắn có hơn người, xương cốt cũng có vì vậy hóa thành vàng đâu?

Trước cửa tử quan, hắn vứt hết thứ đồ vật gọi là kiêu ngạo, gọi là mặt mũi đi, hắn lúc này chỉ muốn sống!

"Diệp... Phàm, không, Diệp... tiền bối, ta biết... ta sai..., ngài tha cho ta... một con đường... sống..."

Giọng nói khào khào vì đầy máu trong khoang miệng cùng cổ họng, Hàn Phong bất chấp tất cả quỳ tại đó yếu ớt nói chuyện.

"Nhận sai hữu dụng sao?" - Diệp Phàm cười lạnh - "Vậy sinh ra quan tài để làm gì?"

Từ thời điểm Hàn Phong nhắc lên Cung Vô Song và Cung Hàn Nguyệt để uy hiếp Diệp Phàm, ngày chết của hắn cũng đã xác định.

Diệp Phàm búng tay một cái, thân hình của Hàn Phong bị một cỗ lực xoắn vô hình bừa bãi phá nát, huyết nhục tung toét thành trăm ngàn mảnh, chết không toàn thây.

Cổ Tuyết mặc dù là cái võ tu, thể nhưng tuổi tác cũng chỉ vừa hai mươi, đã bao giờ chứng kiến một màn máu tanh như vừa rồi. Nàng nhìn đến trên mặt đất bung bét là máu cùng thịt, không nhìn được một trận nôn khan, sắc mặt trắng nhợt.

Nàng nhìn qua giết người, tự tay cũng đã có mạng người, vậy nhưng dùng cách giết người đầy tình huyết như vậy, vẫn là lần đầu tiên nàng thấy, hơn nữa còn là thấy từ một thiếu niên nhỏ tuổi hơn nàng.

Không, hắn không phải thiếu niên, hắn là ma quỷ.

Diệp Phàm đạm nhiên nhìn Hàn Phong chết đi, quay sang nhìn Cổ Tuyết:

"Nữ nhân, ta lại cho ngươi thêm ba giây suy nghĩ, xem ngươi muốn mặt vẫn là muốn mệnh!"

"Ngươi đừng giết ta!" - nàng khó thở hô lên - "Ngươi có biết hay không ta..."

Thân hình của Diệp Phàm quỷ mị giây trước biến mất, giây sau xuất hiện ngay trước mặt Cổ Tuyết:

"Ta chỉ biết ngươi còn dư một giây đồng hồ, không quỳ, lập tức chính là cái người chết!"

Phanh!

Diệp Phàm dứt lời, Cổ Tuyết cuối cùng vẫn là khuất nhục quỳ xuống.

Đối với cái này ma quỷ, nàng không dám đánh cược, hắn thậm chí đến thể lực sau lưng của nàng còn không muốn quan tâm, làm sao sẽ vì kiêng kỵ mà không giết nàng.

Nàng cảnh giới chỉ có Đại Sur đỉnh, cùng Hàn Phong ban nãy không sai biệt lắm. Diệp Phàm có thể dùng một bàn tay xoắn nát kiêu ngạo cùng tính mạng của Hàn Phong, hắn cũng có thể làm vậy với nàng.

Nàng kiêu căng, ngạo mạn, nhưng lại không ngu.

Mặt cùng mệnh, nàng chọn cái sau, rốt cục, không còn mệnh, liền cái gì cũng chưa.

Quỳ cũng đã quỳ, nhục nhã cũng đã nhục nhã, Cổ Tuyết lập tức liền nhìn thoáng, không chút do dự lạy Diệp Phàm ba lạy, mỗi lạy đầu đều chạm đất thật mạnh, trước trán lập tức xuất hiện một vết bầm máu xanh tím.

Diệp Phàm bình tĩnh đứng đó, đợi Cổ Tuyết dập đầu đủ ba cái, mới đạm mạc nói:

"Nữ nhân, ngươi đảo cũng không đến mức vô tri, ta liền cho phép ngươi một cái cơ hội nói chuyện"

Cổ Tuyết cẩn thận đứng dậy, thấy Diệp Phàm cũng không phản cảm, mới thẳng người, cẩn thận nói chuyện.

"Ta cùng hắn" - nàng lặng lẽ nhìn qua vài mẫu vụn thịt vương vãi trên mặt đất - "là đến từ tổ chức của quốc gia, gọi là "Con Rồng Cháu Tiên". Đây là một tổ chức quốc gia lập ra nhằm kiểm soát cùng trấn trụ võ giả, khiến cho họ không hoành hành ngang ngược, làm mất đi an toàn và trật tự của xã hội ngày nay. Rốt cục, người thường là không bao giờ tiếp xúc được tới sự tồn tại của võ giả, nếu không chỉ khiến cuộc sống của họ rối loạn và hoang mang.

Diệp Phàm nhẹ nhàng gật đầu.

"Vừa mới sáng nay, chúng ta nhận được tin tức toàn bộ Lôi gia trong một đêm bị toàn diệt, phía trên lo lắng đây là hành động của võ giả nhằm phá vỡ cân bằng của võ giả cùng người thường trong xã hội, vội vã cho người đi thu thập thông tin thủ phạm. Qua một hồi tìm hiểu cùng kiểm tra các máy quay phim bí ẩn được gắn trên đường, chúng ta phát hiện ra người, cùng với hai nữ tử, là người lạ mặt duy nhất tiến vào cùng tiến ra khỏi Lôi gia tối hôm qua. Chúng ta có đủ lý do để cực độ nghi ngờ ba người có liên quan đến việc Lôi gia bị diệt tộc. Từ những hình ảnh trong bộ nhớ, người rõ ràng là kẻ cầm

đầu trong ba người, vì vậy bên trên liền phái ra ta cùng Hàn Phong tới đây để tra xét thêm."

Diệp Phàm nghe ra, Cổ Nguyệt là sợ hắn, do vậy mới nói tránh đi, chứ khẳng định người đằng sau lưng nàng đã khẳng định tới chín phần là Diệp Phàm diệt Lôi gia.

Đối với cái này, hắn từ đầu đã không định giấu giếm, nếu không chỉ bằng đám máy quay cấp thấp, đừng hòng bắt được hình bóng hắn cùng Dạ Yêu và Cung Hàn Nguyệt.

Cái hắn muốn, là hiệu quả trấn nhiếp, vì thế Diệp Phàm nói thẳng:

"Không cần tra xét, Lôi gia đúng là ta diệt."

"Vì cái gì!?"- Cổ Nguyệt cơ hồ là bản năng liền gắt giọng hỏi.

Câu hỏi dồi mồm, nàng mới vội vã bặm miệng, lùi về sau vài bước ánh mắt đề phòng nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm liếc mắt nhìn nàng, bá đạo nói:

"Ta trước giờ giết người, cần gì lý do!"

Ánh mắt hai người một thoáng chạm vào nhau, Cổ Nguyệt cả thân hình run rẩy mãnh liệt, vội vã cúi đầu, cái gì cũng chưa dám nói.

Diệp Phàm trước đó để Cổ Nguyệt nói chuyện, chỉ vì hắn không muốn vô duyên vô cớ treu chọc ra một cái địch nhân, đảo không phải hắn sợ, thế nhưng thực phiền a!

Tổng cũng không thể giết hết cả đám, đều là người mang dòng máu Lạc Việt sao.

Chỉ là, điều đó không có nghĩa là hắn phải nhìn sắc mặt của bọn họ mà sinh sống.

Bọn họ, còn không xứng!

Thông tin cũng đã có, hắn liền không muốn tiếp tục đứng đây nhàn thoại, Cung Vô Song còn đang chờ hắn đâu.

"Người từ đâu đến liền trở về đó đi! Nói cho kẻ đứng sau của ngươi, đừng tiếp tục phái người tới làm phiền ta, nếu không lần sau, sẽ không dễ nói chuyện như đêm nay!"

Diệp Phàm xoay người tiêu sái mà đi, để lại cho Cổ Nguyệt một câu quanh quẩn trong gió đêm phiêu phiêu.

"Nhớ đấy, người không phạm ta, ta không phạm người!"

Nhìn bóng lưng cao gầy của Diệp Phàm, Cổ Nguyệt đứng đó, cảm xúc phức tạp không cách nào chấm dứt.

Thiếu niên này, nhỏ tuổi hơn nàng, đã là một cái Tông Sư.

Đứng trước hắn, nàng mới thấy mình thực nhỏ yếu cùng bất lực; hắn hoàn toàn dẫm nát lòng cao ngạo của nàng, khiến nàng nhận ra thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Thiếu niên này, là như vậy ác ma, như vậy khủng bố, giết người không để lại một cái toàn thây, lệnh người rợn tóc gáy.

Thiếu niên này, cũng là như vậy tiêu sái, dứt khoát cứ như vậy bỏ đi, một chút cũng không lo lắng nàng sẽ trả thù.

Hắn ngốc sao? Thiên chân sao? Rõ ràng không phải. Vậy, chỉ còn một cách giải thích hợp lý là, hắn không có chút nào sợ hãi nàng, hay tổ chức "Con Rồng Cháu Tiên".

Cổ Nguyệt trăm mối nan giải, hắn rốt cục lấy tự tin từ đâu ra?

Nhìn hắn đã hòa vào bóng đêm, nàng chợt nhớ tới một đoạn thơ cổ.

"Thập bộ sát nhất nhân,

Thiên lý bất lưu hành.

Sự liễu phát y khứ,

Thâm tàng thân dữ danh."

(Chương xong)

Tái bút: Bốn câu thơ cuối trích từ bài thơ "Hiệp Khách Hành" của nhà thơ Lý Bạch. Mình không sử dụng bản dịch thơ, vì cá nhân mình không thấy có bản dịch nào thực sự hay.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Nhị nữ gặp mặt

Diệp Kinh Mộng tỉnh lại từ trong tu luyện, thở ra một ngụm trọc khí, đứng dậy.

Nàng tò mò nhìn một phiến thiên địa này, thấy được xa xa núi non cao vút, rừng rậm bạt ngàn.

Róc rách...

Tiếng nước chảy kinh động Diệp Kinh Mộng, làm nàng nhận ra mình hơi khát nước.

Lần theo tiếng động mà đi, chẳng mấy chốc, nàng nhìn thấy một con suối trong vắt đang lững lờ chảy, bờ đối diện là một mỏm đá thật cao, nơi có con thác đang ào ạt đổ nước xuống.

Cẩn thận lấy tay hót một chút nước, Diệp Kinh Mộng cẩn thận đưa lên miệng.

Nước suối ngọt nhẹ, lại cực kỳ mát lạnh, làm nàng không nhịn được uống nhiều thêm một chút.

Uống nước no nê, nàng mới chợt nhớ ra, kiểm tra lại tu vi của mình.

Luyện Khí Cảnh... không, Thông Mạch Cảnh sơ kỳ.

Nàng đã thành công chuyển sang tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết.

Tiếp xúc với Âm Dương Luân Hồi Quyết một khắc, nàng liền biết đây là một bộ pháp quyết phẩm cấp siêu việt những gì nàng phía trước dùng để tu luyện.

Chỉ là, không những cảnh giới có bất đồng tên gọi, dường như cách thức tu luyện cũng hoàn toàn khác.

Âm Dương Luân Hồi Quyết yêu cầu nàng đã thông thứ gọi là kinh mạch, sau đó là ngưng linh khí diễn hóa thành linh lực, kế đến mới... sinh đan?

Phía trước, nàng không tu luyện kinh mạch, mà sử dụng đan điền luyện khí, rồi trúc cơ, sau đó là kết kim đan.

Nàng không phân biệt rõ được hai hệ thống tu luyện này cái nào lợi hại hơn, bất quá nàng cảm nhận được tu vi Thông Mạch Cảnh sơ kỳ của mình mạnh hơn phía trước Luyện Khí sơ kỳ nhiều lắm.

Lại nhìn quanh một lần, Diệp Kinh Mộng vẫn không hề có chút khái niệm mình làm thế nào để thoát khỏi đây.

Nàng tỉnh hồ lớn tên Diệp Phàm, hẳn là có tác dụng...

Nghĩ tới Diệp Phàm, ánh mắt nàng lại xẹt qua một mặt phức tạp.

Hắn dưới tình trạng nàng ý loạn tình mê, đã cướp đi lần đầu của nàng.

Dù nàng biết, có lẽ đến cuối cùng, nàng vẫn sẽ thuộc về hắn thôi; rốt cục, cái thân phận thị nữ nàng đòi nàng cũng đừng hòng trốn thoát, mà ngày đêm cận kề hầu hạ hắn, liệu nàng sẽ còn nảy sinh tình cảm với một người nam nhân khác được hay sao?

Vậy nhưng hiện giờ, hai người chỉ gian chưa có một điểm tình cảm a!

Chỉ là, Diệp Kinh Mộng cũng biết, bản thân mình không có quyền lợi ngỗ nghịch lời của Diệp Phàm, đừng nói đến lúc đó hẳn là vì giải độc cho nàng nên mới không còn cách nào; hẳn có tại thời điểm nàng thần trí thanh tỉnh cường bức nàng hầu hạ hắn, không phải nàng cũng không có lựa chọn hay sao.

Thôi thôi...

Diệp Kinh Mộng tản ngẩn một lát, chợt hướng mắt về phương xa.

Nàng nghe thấy tiếng cổ cầm cùng tiếng tiêu.

Ân, chả nhẽ quanh đây có người?

Diệp Kinh Mộng cẩn thận tiến tới, nàng lúc này tu vi rất yếu ớt, cần tiểu tâm nếu không liền có nguy hiểm.

Không biết sau bao lâu, Diệp Kinh Mộng cuối cùng cũng thấy phong cảnh hai bên thay đổi, không còn là một vùng trời rộng mở hun hút, mà thay vào đó là núi đá cheo leo trùng điệp, lại có sóng nước bên dưới cuộn cuộn đánh bọt.

Xa xa kia, trên một mỏm đá chơi voi nhô ra khỏi một thân núi, có hai bóng người, một nam, một nữ.

Nam đánh đàn, nữ thổi tiêu.

Diệp Kinh Mộng nhận ra được, nam tử kia chính là Diệp Phàm, về phần nữ tử, nàng chưa từng gặp qua.

Nếu đã là Diệp Phàm, đồng nghĩa với việc không có nguy hiểm, Diệp Kinh Mộng huyền tâm thả lỏng, không tự chủ bị cuốn vào giai điệu của tiếng tiêu tiếng cầm đang réo rất không thôi kia.

Nghe nhạc, nàng chợt thấy trước mắt mình là cảnh rừng cây biển máu, nơi có một bóng người đơn độc đang dầm dấp lên hết thảy mà leo lên...

Cảnh chuyển, đó là một bóng người đang cô độc ngồi bên thành cửa, dường như ngóng trông, hướng tới một điều gì đó...

Nháy mắt, nàng nhìn thấy một bức tranh của thiên nhiên, nơi có tiếng chim lãnh lót kêu vang, có tiếng róc rách của nước chảy, có tiếng xào xạc của lá rơi, có tiếng vi vu của gió thổi. Tại nơi đó, sừng sững nhưng ngọn núi ẩn khuất trong mây, nhưng dòng thác đổ thẳng từ trên trời xuống, mây mù che kín, hạc từng đàn bay quanh...

Trong nơi từng như cõi tiên ấy, một đôi thần tiên quyền lữ đang lặng lẽ ngồi bên cạnh nhau, hạnh phúc mỉm cười.

...

Diệp Phàm gảy dây đàn cuối cùng, ngưng tay.

Cùng lúc đó, Cung Hàn Nguyệt cũng buông cây tiêu xuống.

Nàng nhìn phía đằng xa, có một nữ nhân đang say mê nghe nhạc, từ nàng cảm nhận được một cảm giác quen thuộc, không cảm quay sang Diệp Phàm, chưa lờn nói chuyện:

"Người cái này hoa tâm đại cù cái, chưa chi đã lại thu phục thêm một cái nữ nhân"

Diệp Phàm cười cười, duỗi tay ôm mỹ nhân vào lòng:

"Còn không tính là thu phục, chỉ là tình huống lúc đó bất khả kháng a..."

"Người lại chém gió đi!" - Cung Hàn Nguyệt bĩu môi, thế nhưng không đẩy Diệp Phàm ra, ngược lên cho hắn một cái lườm phong tình vạn chủng - "Để ta đoán xem, người sắp sửa kẻ, nàng bị người hạ được, nếu không có âm dương giao hòa sẽ liền chỉ có một con đường chết, do vậy người đành xả thân cứu mỹ nhân có đúng hay không?"

Diệp Phàm cứng họng, cái tiểu ma nữ này đáng sợ thực nha, loạn tướng cũng đúng 100%, chả nhẽ nàng tu luyện vận mệnh pháp tắc?

Cung Hàn Nguyệt vô ngữ, lại còn vận mệnh pháp tắc, đôi lúc nàng thấy Diệp Phàm giống thật ngốc.

"Đi thôi" - nàng lách người ra khỏi cánh tay của Diệp Phàm - "Đừng để người tiểu tình nhân phải đợi lâu"

...

Diệp Kinh Mộng hồi thần lại, tiếng nhạc đã dứt từ lâu, nơi xa hai người cũng từ lúc nào biến mất.

Ân? Chả nhẽ Diệp Phàm định giam lỏng nàng trong này? Diệp Kinh Mộng hơi hốt hoảng nghĩ bậy.

Không trách nàng có ý nghĩ như vậy, quả thực nàng không xác định được, Diệp Phàm sẽ như thế nào đối đãi với nàng.

Tuy phía trước hắn có hứa với nàng một đời bình an, bất quá giữa lời nói cùng hiện thực là hai khái niệm a!

Ngơ ngác nhìn quanh, nàng chợt kinh hi nhìn thấy, cách nàng không xa, Diệp Phàm cùng nữ tử thổi tiêu ban nãy đang hướng nàng tiến tới.

Kinh hi đi qua, Diệp Kinh Mộng không cảm lo lắng.

Nữ tử kia là gì của Diệp Phàm? Không phải là chính thê của hắn đi?

Đem theo cảm xúc bất an, nàng kỹ càng đánh giá đối phương.

Vừa nhìn, Diệp Kinh Mộng liền không nhận được sững sờ.

Nữ tử này quá mỹ, từ vẻ đẹp, đến khí chất đều làm nàng tự hổ thẹn không bằng.

Đôi phương đẹp câu hồn đoạt phách, diện tái phù dung, mi mục như họa, quả thật là điểm áp quần phương.

Nữ tử trang phục là một bộ váy dài màu đen lộ vai, xào diệu đem dáng người nàng, vốn dĩ liền tuyệt mỹ phụ trợ càng thêm mạn diệu, váy nghiêng xẻ tà theo nàng tiến tới, trong lúc lơ đãng lúc ẩn lúc hiện một đôi chân đẹp, gợi cảm, phong tình dụ hoặc.

Một đầu tóc tím yêu dị rồi tung phía sau, phía trước trán treo một sợi dây truyền hình đầu lâu phụ trợ, đem lại cho nàng vẻ mị hoặc một cách... tà ác.

Tựa như biết rằng một khi trầm luân sẽ vĩnh viễn bị hắc ám nuốt chửng, bất quá không thể kìm lại bước chân.

Mà cùng lúc này, Cung Hàn Nguyệt bên kia cũng bắt đầu chú ý Diệp Kinh Mộng.

Một đôi mày phương, mâu hàm thu thủy, mũi ngọc tinh xảo như điêu khắc, đôi môi nhỏ hồng nhạt như anh đào, khuôn mặt duyên dáng, đem lại cho người ta một cảm giác an tĩnh, trầm lắng.

Dưới bộ váy dài cổ trang, đường cong của nàng uyển chuyển bày ra, màu váy trắng kết hợp với khí chất trên mặt làm nàng càng thêm khinh vân tế nguyệt.

Cung Hàn Nguyệt âm thầm gật đầu, tuy nói đôi phương không giống nàng lệnh người hít thở không thông, nhưng đó là do Diệp Kinh Mộng thứ nhất không đi theo mỹ thuật chỉ đạo, thứ hai tu vi chưa đại thành, về sau chưa chắc đã kém nàng, lúc đó sẽ là mỗi người một vẻ mà thôi.

Bất quá sao, muốn được nàng chấp nhận cũng không phải mỗi sắc đẹp mà được...

...

"Chủ nhân!"

Diệp Kinh Mộng chủ động tiến lên chào đón Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt.

"Vị này là...?" - Diệp Kinh Mộng rụt rè hỏi chuyện, trong lòng có một tia thấp thòm không yên.

"Ta là Cung Hàn Nguyệt, Diệp Phàm nữ nhân! Ta đã nghe Diệp Phàm nhắc qua ngươi, Kinh Mộng muội muội!"

Cung Hàn Nguyệt đột nhiên mỉm cười cực kỳ khách sáo, gạt Diệp Phàm qua một bên, tiến lên phía trước chủ động bắt chuyện nói chuyện.

Lời nói chi gian, nàng phóng thích ra khí thế của mình, làm Diệp Kinh Mộng không cảm rung mình một cái.

Đương nhiên, đây là Cung Hàn Nguyệt không hoàn toàn phóng thích Đế uy của mình, nếu không cứ việc Đế uy rách nát mười phần không còn một, cũng đủ để trấn sát đối phương.

Đây là chuẩn bị phân rõ trắng đen, đuổi nàng đi sao?

Diệp Kinh Mộng không dấu vết nắm nhẹ hai tay, nghĩ.

Nàng âm thầm cắn răng, đừng mơ! Diệp Phàm đã nhận nàng làm thị nữ, còn lấy đi lần đầu của nàng, cả đời này nàng định định lấy hắn rồi.

Dù cho hơn nàng về sắc đẹp, về khí chất thì đã sao? Nàng không tin, bản thân không có cách nào thắng được Cung Hàn Nguyệt.

Mà cùng lúc này, Diệp Phàm lộ ra biểu tình hòa thượng cao quá sờ không thấy đầu.

Nói tốt chỉ chào hỏi thôi đâu, này là ra đòn phủ đầu a!

"Lão công, ngươi liền tránh đi giấy lát sao, để ta cùng Kinh Mộng muội muội tâm sự một hai ~"

Bất chợt, Cung Hàn Nguyệt quay lại với Diệp Phàm, dùng giọng điệu làm nũng nhẹ nhàng nói chuyện với hắn.

Diệp Phàm nghe được hai tiếng "lão công", không cảm rung mình một chút, cái tiểu ma nữ vẫn là lần đầu tiên xưng hô như vậy với hắn a!

Hắn nghĩ nghĩ, chung quy cảm giác bản thân sẽ không muốn nhìn cảnh nhị nữ mắt to trừng mắt nhỏ, vậy nên quay lại Diệp Kinh Mộng ném cho nàng một cái ánh mắt yên tâm, sau đó lại truyền âm cảnh cáo Cung Hàn Nguyệt đứng mực.

Cứ việc hắn rõ ràng Cung Hàn Nguyệt sẽ tự biết vừa phải, Diệp Phàm vẫn không nhận được dặn dò một câu, rốt cục hắn mang theo hổ thẹn trong lòng, dù gì cũng đã khiến Diệp Kinh Mộng biến thành nữ nhân chân chính, lại chưa có một lời nói chuyện nghiêm túc với nàng.

Thôi thôi, đợi Cung Hàn Nguyệt tâm sự xong, lại ra cho nàng một lời giải thích đi.

...

Diệp Phàm dời đi Âm Dương Phù, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Lúc này đã quá nửa đêm.

Cửa phòng vừa mở, một luồng gió nhờ vào đối lưu từ bên ngoài lùa vào, lạnh lạnh.

Diệp Phàm tần ngần trước cửa hai giây, tận hưởng chút gió mát thổi qua người hắn.

Ra ngoài, bản năng ngoái qua phòng ngủ của Cung Vô Song, Diệp Phàm giật mình khi thấy phòng nàng vẫn sáng đèn.

Không cần nghĩ cũng biết, nữ nhân vẫn còn làm việc.

Đây là làm đến mệt muốn chết hay sao a?!

Diệp Phàm có chút hối hận đã giúp nàng cứu vớt Thiên Vũ tập đoàn, thậm chí còn đưa nàng một bút tiền không nhỏ, đủ để nàng sử dụng trong rất nhiều con đường phát triển công ty.

Hắn vẫn nhớ, kiếp trước, có một lần Cung Vô Song từng nói qua với hắn, nàng muốn đưa có một ngày công ty dưới tay nàng điều hành sẽ trở thành tập đoàn số một Lạc Việt, thậm chí là quốc tế...

Đẩy cửa phòng Cung Vô Song, Diệp Phàm bước vào.

Trong một khoảnh khắc, hắn như được nhìn thấy lần đầu tiên bước vào phòng nàng tại kiếp trước, hắn không nhớ nổi lúc đó là năm thứ mấy sau khi hai người có hôn chứng nữa.

"Chưa ngủ?"

Cung Vô Song nhẹ giọng hỏi, nàng thấy có tiếng động lạ, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Diệp Phàm đang đứng trước cửa.

"Người còn chưa ngủ, ta ngủ không yên" - Diệp Phàm miệng ngọt một câu, ánh mắt có chút đau lòng nhìn nữ nhân trên mắt đã hiện lên hai quầng thâm, sai bước đi tới.

Phòng của nàng, hết thấy vẫn là quen thuộc như vậy, một màu xanh dương lạnh đậm, cũng giống như vỏ bọc nàng đang khoác ra bên ngoài mặt mình.

Diệp Phàm có chút đau lòng, hắn nhìn xuống đồng hồ vạn kiện hồ sơ lộn xộn đầy bàn, hỏi:

"Tập đoàn lại gặp rắc rối gì sao?"

Cung Vô Song ngả người ra phía sau, lưng tựa vào ghế, hai mắt nhắm lại, tay xoa huyệt Thái Dương, một hồi đáp:

"Gần nhất, ta có ý tưởng phát triển Thiên Vũ tập đoàn theo phương hướng mỹ phẩm..."

"Mỹ phẩm?" - Diệp Phàm nghi vấn.

"Nữ nhân yêu nhất cái gì? Mỹ nha. Vì vậy, các nàng sẽ không tiếc tiền mua mỹ phẩm để làm đẹp bản thân, do đó đây là một cơ hội cực tốt cùng có tiềm năng để phát triển tập đoàn. Phía trước ta không dư dả tài chính, do đó vẫn luôn không thể thực hiện ý tưởng này, bây giờ sao... Chỉ là ta không biết bắt đầu từ đâu xuống tay mới đem lại hiệu quả tốt nhất."

Cung Vô Song thờ dài.

(Chờng xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Miệng ta, tay ta đều mau hỏng rồi ~

"Việc này cũng không khó nha"

Diệp Phàm nghe xong chuyện, cười cười.

Cung Vô Song mở mắt ra, tò mò nhìn hấn.

"Kỳ thật ta có cái kiến nghị này khá ổn, không biết lão bà ngươi có định tiếp thu?"

Dù đã nghe hai tiếng "lão bà" từ mồm Diệp Phàm vài lần, thế nhưng mỗi lần nghe hấn dùng hai từ này gọi nàng, Cung Vô Song vẫn có chút không thích ứng.

Nàng hơi điều chỉnh tư thế ngồi, nói chuyện:

"Nga, kiến nghị như thế nào?"

Diệp Phàm ý niệm vừa chuyển, trên bàn tay liền hiện ra một viên đan dược nho nhỏ.

Hắn quơ quơ nó trước mặt Cung Vô Song, mỉm cười nói chuyện:

"Ngươi còn nhớ cái này sao?"

Cung Vô Song mở mắt ra, ngồi thẳng lên nhìn viên đan dược, chớp chớp đôi mắt, trả lời:

"Nhớ nha, đây là thứ mấy hôm trước ngươi cho ta..."

Một tia linh quang lóe lên trong đầu Cung Vô Song, nàng tò mò hỏi:

"Thứ này có thể sản xuất hàng loạt sao?"

"Không" - Diệp Phàm dứt khoát phủ nhận.

Nếu là thời điểm hấn còn toàn bộ tu vi, Tam chuyển Trú Nhan Đan, tùy tay liền có thể đại lượng luyện chế.

Chỉ là hiện tại, thần thức không đủ, lực bất tòng tâm.

"Nga" - Cung Vô Song hơi thất vọng một chút, bất quá nàng nghĩ lại, loại đồ vật thần kỳ có thể đảo ngược quá trình lão hóa, nếu mà có thể lan tràn sản xuất, lúc đó ngành sản xuất mỹ phẩm liền không còn đất tồn tại.

Chỉ là, nàng vẫn nhìn chăm chăm vào Diệp Phàm, chờ hấn nói chuyện.

Lấy một tuần vừa rồi tiếp xúc, nàng biết được Diệp Phàm sẽ không bán tên không đích, hấn đã lấy ra đồ vật, hấn là cũng đã tìm ra biện pháp.

Quả nhiên, Diệp Phàm nói chuyện:

"Không cần thất vọng, thứ này có chế tạo hàng loạt cũng căn bản không phải người bình thường có thể uống nha. Dược lực của thứ đồ vật này không người bình thường có thể chịu nổi... Bất quá sao..."

Cung Vô Song nhớ tới, lúc đó, Diệp Phàm cũng chỉ để nàng uống một phần nhỏ của viên đan dược này, vậy mà hiệu quả đã thập phần nghịch thiên, bản thân sự biến hóa của nàng chính là một bằng chứng sống.

Vật cực tất phản, đạo lý này Cung Vô Song rõ ràng.

"Bất quá làm sao?" - nàng vô ý thức bĩu môi hỏi, hoàn toàn không có ý thực rằng, biểu hiện bây giờ của mình có phần làm nũng ý vị, không chút nào giống với thường ngày.

Diệp Phàm thấy Cung Vô Song khó được xuất hiện tiểu nữ nhi tư thái, nghiền ngẫm nhìn nàng, gì cũng không nói.

Người sau rất mau chóng nhận ra cách cư xử của mình có chút... không "hợp lệ", vội vã thu liễm, sắc mặt lại trở nên lạnh băng, thế nhưng thanh âm có chút bối rối:

"Nói chuyện!"

"Bất quá, nếu ta nói ta còn có đồ vật tương tự, thậm chí còn thích hợp hơn thì sao?"

Cung Vô Song thần sắc không chút thay đổi:

"Vậy cũng không ổn, rốt cuộc đồ vật ngươi có là hữu hạn, sớm muộn cũng dùng hết..."

"Nếu như đó là công thức chế tạo, mà lại có thể đại lượng sản xuất thì sao?"

Diệp Phàm ngâm ngâm cười.

"Ý người là, người có công thức tạo ra sản phẩm có hiệu quả thần kỳ như đan dược người đưa ta uống, ai cũng có thể dụng được, lại có thể đại lượng sản xuất?"

"Không sai biệt lắm chính là vậy" - Diệp Phàm xác nhận.

"Đâu?" - Cung Vô Song xòe tay ra, không chút khách khí hỏi.

"Người thực trực tiếp a, không thấy ngại sao?" - Diệp Phàm khoe miệng giật giật.

Hắn nhớ kiếp trước, nàng tính cách không phải thế này a!

"Lão bà dùng đồ của lão công, không phải thiên kinh địa nghĩa sao, tại sao cần phải ngại?"

Cung Vô Song khoe miệng hơi giương lên, mập mờ có chút ý cười, một bộ dạng đương nhiên trả lời hắn.

"Ách..." - Diệp Phàm bị nàng hỏi ngược lại, không biết trả lời sao.

Lão bà dùng đồ của lão công, thiên kinh địa nghĩa.

Câu này tựa hồ không có sai a!

Diệp Phàm tựa hồ nghĩ ra cái gì, cười tà:

"Lão bà, nếu ta không nhầm, ban nãy người gọi ta là lão công?"

Cung Vô Song đang âm thầm ăn mừng tiểu thắng lợi, nghe được câu nói này, cả người cứng đờ lại.

Nàng cố gắng để cho gương mặt mình không bị ửng đỏ, lấy ra giọng nói băng quơ nhất có thể đáp:

"Làm sao, người không muốn?"

"Nếu đã nhận ta là lão công, không phải chúng ta nên bước thêm một bước chứng thực mối quan hệ? - Diệp Phàm "không có hảo ý" nói chuyện.

Nha đầu, còn muốn đấu với Bản Đế, học thêm ngàn năm nữa đi!

Cung Vô Song nhận ra nàng vừa tự vác đá nện vào chân mình, hối hận không thôi. Nhất thời bán hội không nghĩa ra được đối sách, nàng quyết định sử dụng tuyệt kỹ "băng sương mặt lạnh" để lảng tránh vấn đề:

"Diệp Phàm, người không từ tế nói chuyện, đừng trách ta sắp tới cũng không phản ứng người!"

Diệp Phàm đến điểm liền dừng, quay lại chính sự:

"Cho ta vài ngày thời gian, ta đưa người công thức hoàn chỉnh cùng với cả thành phẩm để kiểm nghiệm"

"Ân" - Cung Vô Song gật đầu, tinh thần thả lỏng một khắc, nhện không được một con ngáp lớn, duỗi dài người.

Nàng hồn nhiên không biết hành động của mình có lực dụ hoặc lớn lao như thế nào, phía trước cặp thỏ ngọc vốn dĩ đã rất thu hút thị giác dưới lớp váy ngủ mỏng dính, nay lại càng thêm mê người.

"Ta muốn ngủ" - nàng đứng dậy, ra lệnh trực khách.

Diệp Phàm còn định nói thêm cái gì, bất quá nhìn đến nữ nhân mặt muốn chết rồi, nhẹ gật đầu một cái, rời đi.

...

Sáng sớm.

Diệp Phàm đang ngồi xếp bằng trên giường tu luyện, bỗng dưng bừng mở mắt.

Tâm niệm vừa động, Cung Hàn Nguyệt bên trong Âm Dương Phủ bị Diệp Phàm đưa ra ngoài.

"Các người hai cái nói gì nói cả mấy giờ đồng hồ?" - Diệp Phàm cười.

"Người liền tự vào trong mà hỏi nàng"

Cung Hàn Nguyệt ném cho hắn một cái liếc mắt phong tình vạn chủng, yếu điệu rời đi.

Diệp Phàm nhún vai, lắc mình đi tiến vào Âm Dương Phủ.

...

Âm Dương Phủ.

Diệp Kinh Mộng đang ngồi thất thần trên một mỏm đá cạnh bờ suối, đột ngột cảm nhận được có người ôm lấy nàng.

Vừa định giãy dụa phản kháng, bên tai nàng thanh âm của Diệp Phàm nhẹ nhàng vang lên:

"Là ta"

Diệp Phàm để môi ly tai nàng không tới ba phân, hơi thở của hắn phả vào tai của làm nàng mặt nhỏ đỏ bừng, thân thể không tự chủ khẽ run lên.

"Chủ nhân"

Diệp Kinh Mộng nhỏ giọng trả lời, cơ thể căng cứng, chỉ là cũng không có ý định phản kháng, thành thật để hắn kéo nàng vào lòng.

"Hàn Nguyệt nha đầu không bắt nạt người đi? Nàng cùng người nói cái gì?" - Diệp Phàm vuốt tóc giai nhân, khẽ hỏi.

"Nàng không cho ta nói... nàng bảo 'nếu Diệp Phàm hỏi, bảo với hắn là nữ nhân chi gian bí mật, đừng hòng biết đến!'" - Diệp Kinh Mộng cúi gằm đầu đáp.

"Ngẩng đầu lên!" - Diệp Phàm xoay người nàng lại, để cho Diệp Kinh Mộng mặt đối mặt cùng hắn.

"Ngô..."

Diệp Kinh Mộng vừa nâng đầu nhỏ lên, còn chưa kịp nói gì, liền bị Diệp Phàm tước đoạt đi khả năng nói chuyện.

Hắn gắt gao áp đôi môi mình xuống, dán lên đôi môi mềm mại của nàng.

?

Diệp Kinh Mộng chỉ cảm thấy toàn thân như là bị điện giật, tim đập nhện không được gia tốc, đại não một mảnh trống rỗng.

Vậy nhưng bản năng phản ứng để nàng ngây ngô, trức trặc đáp lại. Não bộ sau một giây đóng băng đã lấy lại năng lực suy nghĩ, chỉ là lúc này so sánh với một giây trước còn tệ hơn, bởi nàng suy nghĩ bị lấp kín bởi một loạt cảm xúc có kích động, có thấp thòm, có sợ hãi, có miễn cưỡng, có mừng thầm...

Hàng loạt những cảm xúc khác nhau ấy va chạm, khiến Diệp Kinh Mộng trên đôi má trắng nõn thể nhưng có hai giọt nước mắt chậm rãi, cũng không biết là khổ, vẫn là ngọt.

Giờ phút này, nàng nhận ra, quả thật, dù muốn hay không, đời này mình đừng hòng thoát khỏi nam nhân này...

Diệp Phàm ngạc nhiên thấy Diệp Kinh Mộng bỗng dưng kịch liệt dùng hai tay gắt gao ôm lấy hắn, giống như sợ hắn giây sau liền biến mất.

Hắn không hiểu được nội tâm biết hóa trong lòng giai nhân, bất quá phản ứng của nàng chắc chắn không phải điều gì xấu.

Dần dần, Diệp Phàm đôi tay bắt đầu không thành thật.

Trèo đèo lội suối, lội suối lên non...

Chỉ một thoáng công phu, một khối thân thể hoàn mỹ không chút che đậy hiện ra trước mắt Diệp Phàm.

Khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, ngượng ngùng ngượng ngùng đem lại một vẻ mỹ lệ yếu ớt mỏng manh, mị nhãn ngập nước, chăm chăm nhìn lấy hắn.

Diệp Kinh Mộng lúc này toát ra một vẻ nhu nhược đến khó tin, hoàn toàn không thể liên hệ tới một Diệp Kinh Mộng cuồng dã lần trước dưới kích thích của tình được đẩy ngược Diệp Phàm.

Chính là nàng như vậy, lại càng thêm kích thích thú tính của nam nhân.

Hô~

Diệp Phàm hít một hơi thật sâu.

"Người, chuẩn bị tốt?" - hắn ngăn chặn bản thân nhào tới, hỏi.

Kế tiếp, để hắn muốn học máu là, nàng vậy nhưng lắc đầu.

"Không có"

Diệp Kinh Mộng ranh mãnh trả lời, trên mặt gương ngùng lập tức rút hết đi như chưa từng tồn tại.

"Người chơi ta" - Diệp Phàm tròn trắng mắt, đến lúc này làm hắn làm sao còn không biết mình bị nữ nhân này lừa thăm.

"Là Hàn Nguyệt nha đầu bày mưu?" - một thoáng suy nghĩ lại đây, Diệp Phàm lập tức có phán đoán.

Lấy tính cách Diệp Kinh Mộng, nàng khẳng định sẽ không tự nhiên nghĩ ra một chiêu này.

"Hi hi, đúng vậy" - Diệp Kinh Mộng tính nghịch le lưỡi, một chút cũng không sợ Diệp Phàm.

"Tiểu thị nữ, người còn cười, tin hay không Bản Đế bá vương ngành thương cung?" - Diệp Phàm hung tợn nói.

"Hàn Nguyệt tỷ tỷ bảo người mà dám làm vậy, nàng thời gian tới liền đừng hòng chạm vào nàng. Người dám sao?"

Diệp Kinh Mộng tìm được chỗ dựa là Cung Hàn Nguyệt, lập tức ngạo kiều lên, cùng tiểu yêu tinh Dạ Yêu có thể nói kẻ tám lạng người nửa cân.

Diệp Phàm tròn mắt, không hổ là tỷ muội, thậm chí đến đe dọa cũng cùng một bài, mà khổ nỗi là cái bài này lại ăn hắn đến gât gao.

"Mặc đồ vào!" - hắn buồn bực nói chuyện với Diệp Kinh Mộng, sau đó bỏ ra suối dùng chút nước lạnh dập hỏa.

Tiểu thị nữ nhìn Diệp Phàm ghen một bụng tà hỏa, nghĩ nghĩ không biết có phải nàng đùa vậy hơi quá?

Áy náy, nàng nhẹ nhàng kéo lấy tay Diệp Phàm, xoắn suốt một chút, vẫn là đề nghị:

"Cái kia không được có phải hay không rất khó chịu, muốn hay không... ta giúp giúp người?"

Diệp Phàm kinh nghi nhìn nàng một thoáng, sau đó nhếch mép:

"Coi như người còn chút lương tâm!"

...

Không biết bao lâu sau, Diệp Kinh Mộng lẳng lẳng rúc vào trong lòng ngực Diệp Phàm, một đôi mắt chớp chớp đầy u oán nhìn Lâm Vũ, thờ hỏn hển, gương mặt ửng ửng đỏ ửng, trên mặt còn đọng lại chút đồ vật kỳ lạ.

"Người khi dễ ta" - tiểu thị nữ bẹp bẹp miệng nói chuyện - "Miệng ta, tay ta đều mau hồng rồi ~"

Diệp Phàm khẽ vỗ về tay nhỏ của nàng, cười cười.

Hai người cứ lẳng lặng như vậy thật lâu.

Mãi đến khi Diệp Phàm phóng một tia thần thức ra bên ngoài, thấy đồng hồ mau 8 giờ, mới xoa đầu Diệp Kinh Mộng dặn dò:

"Người chịu khó đợi trong này thêm một lát, ta liền trước ra ngoài, đợi lát nữa có phương tiện lại để người đi ra"

Diệp Kinh Mộng biết nếu nàng tự nhiên trống rỗng xuất hiện, sẽ dọa sợ không ít người, vì vậy ngoan ngoãn đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Đông Phương Dược Đường

Ăn cơm sáng xong, Cung Vô Song như thường lệ lái xe tới Thiên Vũ tập đoàn.

Về phần Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt, hai người đi qua Hải Dương biệt thự.

Gần tới nơi, Diệp Phàm lựa một chốn không người, tâm niệm khẽ động.

Diệp Kinh Mộng nháy mắt xuất hiện bên cạnh hai người.

"Nơi này... là ngoại giới?"

Nàng như một cái tò mò bảo bảo ngó quanh, trông đến cái gì cũng thấy mới lạ.

Phía trước tuy Diệp Phàm đã để nàng tiếp xúc với bên ngoài một lần, bắt quả đó là trong rừng rậm, cùng cổ hương của nàng vô dị.

Lần này, nàng đi vào giữa đô thị, nơi có ti vi, xe máy, ô tô, đèn đường..., hết thảy đều là những thứ nàng chưa từng được tiếp xúc.

"Kia là... trư yêu mang giáp thép?" - nàng chỉ tay vào một chiếc ô tô bốn chỗ vừa lao bon bon trên đường.

"Cái này... không cần thức dục linh lực vẫn có thể tự động di chuyển sao? Bất quá hảo chậm nha!"

"..."

Cứ như vậy, quãng đường cách Hải Dương biệt thự chỉ còn năm phút bị nàng nganh sinh kéo thành hai mươi phút, còn hảo nàng là tu sĩ, trí tuệ đương nhiên không kém, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt giảng cái gì cũng chỉ một lần là nàng nhớ.

"Chủ nhân, người mau đến xem a, cái hộp này có người, thật nhiều người, còn đều sẽ động, có thể nói chuyện, đây là một cái tiểu thể giới khác của người sao?"

Vừa vào tới phòng khách biệt thự, Diệp Kinh Mộng nhìn thấy tam nữ đang xem ti vi, không cảm hô to gọi nhỏ.

Diệp Phàm trước đó có nói với nàng không cần lại gọi hắn là chủ nhân, xưng tên liền có thể, chỉ là Diệp Kinh Mộng vẫn ưa thích gọi hắn là chủ nhân hơn.

Nàng vừa hô, liền khiến tam nữ giật bản mình, không hẹn mà cùng quay đầu lại.

"Diệp Phàm ca ca, Hàn Nguyệt tỷ tỷ!"

"Hỗn đản, Nguyệt Nguyệt!"

"Đệ đệ, Hàn Nguyệt muội muội!"

Tam nữ nhìn thấy Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt đi vào, vui vẻ chào hỏi, sau đó lại không hẹn mà cùng nói chuyện:

"Nàng là...?"

Diệp Phàm giới thiệu Diệp Kinh Mộng cho mấy nữ, cũng thông báo từ sau nàng sẽ trụ tại nơi này, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với thế giới hiện đại, khiến cho tam nữ giúp nàng làm quen với các loại đồ vật hiện đại.

Kế tiếp, chúng nữ liền ríu rít nói chuyện làm quen với nhau, bỏ mặc lãng quên Diệp Phàm một bên.

Đối với điều này, hắn một chút cũng không buồn bực, mấy nữ hòa thuận được với nhau như vậy, hắn không mong chờ gì hơn.

Trong biệt thự này, không phải là nữ nhân của hắn thì cũng là người cùng hắn có thiên ti vạn lữ quan hệ, các nàng mà bất hòa, đối chọi nhau, nghĩ đến thôi đã đau đầu, đừng nói giải quyết.

Nghĩ tới bản thân cùng Cung Vô Song còn một cái hứa hẹn, Diệp Phàm tính toán dời đi.

Trước khi đi, hắn không quên dặn dò Cung Hàn Nguyệt sau đó dành thời gian ra giúp Diệp Kinh Mộng đi ra trung tâm mua sắm chọn vài bộ đồ hiện đại thích hợp.

Hắn thấy được, khi ở trên đường, Diệp Kinh Mộng dung nhan cùng trang phục cực kỳ thu hút ánh mắt mọi người.

Tuy ngày nay cosplay cực kỳ thịnh hành, ngày thường mặc một thân váy trắng cổ trang nhìn qua vẫn thực cổ quái, chưa kể nàng nhan giá trị cao, khí chất lại mật mờ như tiên tử hạ phàm.

...

"Diệp Phàm ca ca"

Đương lúc Diệp Phàm đặt chân ra đến cổng lớn, Đông Hoàng Phi Phi thanh âm vang lên.

"Có việc gì sao?" - hắn quay người lại, nhướng mày hỏi nàng.

"Địa Cầu ý chí thông qua Thiên Đại Chi Tâm đêm hôm qua gửi tới ta tín hiệu cầu cứu, khả năng ta cần phải rời đi một đoạn thời gian..."

Diệp Phàm chau mày lại, ngạc nhiên hỏi

"Địa Cầu cầu cứu!? Là tồn tại gì đang quấy phá?"

"Ta cũng không rõ, Địa Cầu ý chí thông báo cho ta địa điểm cần tới, còn lại không nói gì thêm."

Diệp Phàm trầm tư một phen, cuối cùng vươn ra một ngón tay, đặt tại ấn đường của Đông Hoàng Phi Phi, dẫn dò:

"Vào trong nói cho các nàng rồi đi thôi, tiểu tâm hành động. Ta vừa đặt vào trong cơ thể người một đạo phong ấn, có nó, khi người gặp nguy hiểm, ta liền có thể biết được vị trí của người."

Đông Hoàng Phi Phi gật đầu nhỏ, nhìn nhìn Diệp Phàm, có chút không dứt.

"Lại không phải sinh lý từ biệt, đi sớm về sớm"

Hắn nhìn thấu tâm tư nha đầu, ôn nhu vuốt tóc nàng, mỉm cười nói.

Lúc này, Đông Hoàng Phi Phi mới lộ ra ý cười, trở lại biệt thự.

Nhìn theo bóng lưng của nàng thật lâu, Diệp Phàm khoe miệng lộ ra một nụ cười khó dò, cất bước...

...

Diệp Phàm sau khi rời khỏi Hải Dương biệt thự cũng không lập tức đi mua dược liệu.

Thứ nhất, hắn không biết nơi nào mua dược liệu là tốt nhất, đa dạng nhất.

Thứ hai, hắn không khẳng định được những dược liệu hắn mong muốn trên Địa Cầu sẽ có đồng cách gọi với Tu Chân Giới, hai địa phương này thậm chí còn không cùng một vị diện.

...

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Diệp Phàm thần sắc thỏa mãn bước chân ra từ thư viện công cộng thành phố, hướng phía dược liệu thị trường mà đi.

Tại trung tâm thành phố Hàn Giang, có một con phố gọi là "Phố Đông Y", đây cũng chính là nơi tụ tập bày bán dược liệu, từ bán lẻ bán sỉ cho đến những cửa hàng bán quy mô lớn, hết thấy đều tập trung tại đó.

Đi vào Phố Đông Y, Diệp Phàm trước tiên dạo quanh một vòng, hắn muốn xem chất lượng dược liệu bày bán bên ngoài như thế nào.

Rất nhanh chóng, Diệp Phàm thất vọng, tuy hắn qua sách vở ghi lại trong thư viện công cộng cũng đã biết, hiện tại, muốn tìm dược liệu có niên đại cao rất khó; bất quá dược liệu được buôn bán chỗ này niên đại hiếm hoi lắm mới được một - hai năm, còn lại đều tính bằng đơn vị tháng, thật nhiều loại dược liệu còn chưa thực sự trưởng thành, quả thật không có chút dược tính đáng nói.

Thực ra, Diệp Phàm suy tư một chút liền nhìn thấu, đây cũng là chuyện bình thường. Những người dân bày bán bên ngoài đường như thế này thường là những người không khá giả, cũng không có mạng lưới quan hệ rộng mở, do đó, muốn thu thập được dược liệu tốt, nói dễ hơn làm.

Nghĩ như vậy, hắn cũng không mất công đi vào từng cửa hàng dược liệu nữa, mà nhắm ngay tiệm thuốc lớn nhất...

Đông Phương Dược Đường

Diệp Phàm bước chân hơi hơi chậm lại một phen, đánh giá nơi này.

Biển hiệu cũ kỹ, hiển nhiên đã có từ lâu đời, mà tiệm thuốc cũng được thiết kế cùng trang hoàng mang đậm hơi hướm cổ xưa, không phải phong cách nghệ thuật phương Tây thế kỷ trước mà là thuần phương Đông cổ đại.

Trước cửa đặt chễm chệ hai chi kỳ lân bằng đá, một đực một cái, mái nhà được lợp bằng ngói, vật liệu dựng nhà chủ yếu là gỗ... Đặt ở trung tâm thành phố này nơi có nhà cao tầng hiện đại, xây dựng kiến trúc như vậy thực sự rất bất mắt, quả thực là hạc giữa bầy gà.

Đi vào trong tiệm thuốc, Diệp Phàm ánh mắt đưa quanh, thấy được vài giá để dược liệu, từng giá ngăn trên ngăn dưới chỉnh tề sắp xếp hàng trăm loại dược liệu khác nhau.

"Tiên sinh ngài hảo, xin hỏi ngài cần dạng dược liệu gì?"

Diệp Phàm vừa vào, lập tức có một người phục vụ tiến lại hỏi chuyện.

"Trước cứ để ta tự đi dạo xem một chút" Diệp Phàm nói.

"Tốt, nếu có yêu cầu, tùy thời tiếp đón ta."

Diệp Phàm tại khắp dược đường dạo qua dạo lại, thần thức buông ra, đem hết toàn bộ dược liệu tại đây xem vị trí cùng niên đại xem kỹ một lần, thần

sắc không phải quá vừa ý.

Tại nơi này đông được niên đại so với bên ngoài kia cao hơn không phải là ít, bắt quá không có một loại vượt qua mười năm trở lên, tuy vậy tại nhân dân mô tả đều ghi ít nhất là hai mươi năm, hoàn toàn chính là treo đầu dê bán thịt chó.

Dĩ nhiên, thủ đoạn như thế này, kiếp trước Diệp Phàm gặp qua không ít, lại nói tuy là đi mua được liệu, chân chính phán đoán được niên đại của được liệu đâu có mấy người, hầu hết nghe theo lời nói của người bán hàng, coi như là mèo mù vớ chuột chết.

Diệp Phàm cũng không định vạch trần, hắn mới lười những tay lo chuyện bao đồng đâu.

"Nơi này còn có hàng niên đại lâu hơn sao?" - hắn vẫy tay gọi phục vụ viên, hỏi.

"Xin hỏi tiên sinh cần niên đại lâu hơn của loại được liệu nào?" - phục vụ viên mỉm cười đầy tính chức nghiệp, hỏi lại.

"Liên tử, bạch phục linh, hoàng kỳ, nhân sâm..."

Diệp Phàm báo ra hơn chục cái tên, đây đều là những vị thuốc hắn cần để chế được.

"Ngài yêu cầu niên đại bao lâu?" - người phục vụ lại hỏi.

"Ít nhất cũng phải hai mươi năm đi" - Diệp Phàm nghĩ nghĩ, nói.

Hắn tính toán nói năm mươi năm, bắt quá hắn từ từ liệu biết được, tại Địa Cầu, được liệu năm mươi năm đã thuộc dạng khan hiếm, khó mà sản xuất đại trà được.

Đương nhiên, trong lòng hắn có tính toán riêng, vì vậy nếu được đường này lấy ra được mặt hàng năm mươi năm niên đại, hắn cũng vui lòng thu mua.

"Hai mươi năm?"

Người phục vụ cố quái mà nhìn Diệp Phàm, chỉ vào đám được liệu trên giá:

(Chưa xong còn tiếp, đang gõ nốt)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Đông Hoàng Phi Phi dời đi

Ăn cơm sáng xong, Cung Vô Song như thường lệ lái xe tới Thiên Vũ tập đoàn.

Về phần Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt, hai người đi qua Hải Dương biệt thự.

Gần tới nơi, Diệp Phàm lựa một chỗ không người, tâm niệm khẽ động.

Diệp Kinh Mộng nháy mắt xuất hiện bên cạnh hai người.

"Nơi này... là ngoại giới?"

Nàng như một cái tò mò bảo bảo ngó quanh, trông đến cái gì cũng thấy mới lạ.

Phía trước tuy Diệp Phàm đã để nàng tiếp xúc với bên ngoài một lần, bắt quá đó là trong rừng rậm, cùng cổ hương của nàng vô dị.

Lần này, nàng đi vào giữa đô thị, nơi có ti vi, xe máy, ô tô, đèn đường..., hết thấy đều là những thứ nàng chưa từng được tiếp xúc.

"Kìa là... trư yêu mang giáp thép?" - nàng chỉ tay vào một chiếc ô tô bốn chỗ vừa lao bon bon trên đường.

"Cái này... không cần thúc dục linh lực vẫn có thể tự động di chuyển sao? Bắt quá hảo chậm nha!"

"..."

Cứ như vậy, quãng đường cách Hải Dương biệt thự chỉ còn năm phút bị nàng nganh sinh kéo thành hai mươi phút, còn hảo nàng là tu sĩ, trí tuệ đương nhiên không kém, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt giảng cái gì cũng chỉ một lần là nàng nhớ.

"Chủ nhân, người mau đến xem a, cái hộp này có người, thật nhiều người, còn đều sẽ động, có thể nói chuyện, đây là một cái tiểu thể giới khác của người sao?"

Vừa vào tới phòng khách biệt thự, Diệp Kinh Mộng nhìn thấy tam nữ đang xem ti vi, không cảm hô to gọi nhỏ.

Diệp Phàm trước đó có nói với nàng không cần lại gọi hắn là chủ nhân, xưng tên liền có thể, chỉ là Diệp Kinh Mộng vẫn ưa thích gọi hắn là chủ nhân hơn.

Nàng vừa hô, liền khiến tam nữ giật bắn mình, không hẹn mà cùng quay đầu lại.

"Diệp Phàm ca ca, Hàn Nguyệt tỷ tỷ!"

"Hôn đản, Nguyệt Nguyệt!"

"Đệ đệ, Hàn Nguyệt muội muội!"

Tam nữ nhìn thấy Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt đi vào, vui vẻ chào hỏi, sau đó lại không hẹn mà cùng nói chuyện:

"Nàng là...?"

Diệp Phàm giới thiệu Diệp Kinh Mộng cho mấy nữ, cũng thông báo từ sau nàng sẽ trụ tại nơi này, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với thể giới hiện đại, khiến cho tam nữ giúp nàng làm quen với các loại đồ vật hiện đại.

Kế tiếp, chúng nữ liền riu rít nói chuyện làm quen với nhau, bỏ mặc lãng quên Diệp Phàm một bên.

Đối với điều này, hắn một chút cũng không buồn bực, mấy nữ hòa thuận được với nhau như vậy, hắn không mong chờ gì hơn.

Trong biệt thự này, không phải là nữ nhân của hắn thì cũng là người cùng hắn có thiên ti vạn lữ quan hệ, các nàng mà bất hòa, đối chọi nhau, nghĩ đến thời đã đau đầu, đừng nói giải quyết.

Nghĩ tới bản thân cùng Cung Vô Song còn một cái hứa hẹn, Diệp Phàm tính toán dời đi.

Trước khi đi, hắn không quên dặn dò Cung Hàn Nguyệt sau đó dành thời gian ra giúp Diệp Kinh Mộng đi ra trung tâm mua sắm chọn vài bộ đồ hiện đại thích hợp.

Hắn thấy được, khi ở trên đường, Diệp Kinh Mộng dung nhan cùng trang phục cực kỳ thu hút ánh mắt mọi người.

Tuy ngày nay cosplay cực kỳ thịnh hành, ngày thường mặc một thân váy trắng cổ trang nhìn qua vẫn thực cổ quái, chưa kể nàng nhan giá trị cao, khí chất lại mị mị như tiên tử hạ phàm.

...

"Diệp Phàm ca ca!"

Đương lúc Diệp Phàm đặt chân ra đến cổng lớn, Đông Hoàng Phi Phi thanh âm vang lên.

"Có việc gì sao?" - hắn quay người lại, nhướng mày hỏi nàng.

"Địa Cầu ý chí thông qua Thiên Đại Chi Tâm đêm hôm qua gửi tới ta tín hiệu cầu cứu, khả năng ta cần phải rời đi một đoạn thời gian..."

Diệp Phàm chau mày lại, ngạc nhiên hỏi

"Địa Cầu cầu cứu!? Là tồn tại gì đang quấy phá?"

"Ta cũng không rõ, Địa Cầu ý chí thông báo cho ta địa điểm cần tới, còn lại không nói gì thêm."

Diệp Phàm trầm tư một phen, cuối cùng vươn ra một ngón tay, đặt tại ấn đường của Đông Hoàng Phi Phi, dặn dò:

"Vào trong nói cho các nàng rời đi thôi, tiểu tâm hành động. Ta vừa đặt vào trong cơ thể người một đạo phong ấn, có nó, khi người gặp nguy hiểm, ta liền có thể biết được vị trí của người."

Đông Hoàng Phi Phi gật đầu nhỏ, nhìn nhìn Diệp Phàm, có chút không dứt.

"Lại không phải sinh lý từ biệt, đi sớm về sớm"

Hắn nhìn thấu tâm tư nhà đầu, ôn nhu vuốt tóc nàng, mỉm cười nói.

Lúc này, Đông Hoàng Phi Phi mới lộ ra ý cười, trở lại biệt thự.

Nhìn theo bóng lưng của nàng thật lâu, Diệp Phàm khước miệng lộ ra một nụ cười khó dò, cất bước...

...

Diệp Phàm sau khi rời khỏi Hải Dương biệt thự cũng không lập tức đi mua dược liệu.

Thứ nhất, hắn không biết nơi nào mua dược liệu là tốt nhất, đa dạng nhất.

Thứ hai, hắn không khẳng định được những dược liệu hắn mong muốn trên Địa Cầu sẽ có đồng cách gọi với Tu Chân Giới, hai địa phương này thậm chí còn không cùng một vị diện.

...

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Diệp Phàm thần sắc thỏa mãn bước chân ra từ thư viện công cộng thành phố, hướng phía dược liệu thị trường mà đi.

Tại trung tâm thành phố Hàn Giang, có một con phố gọi là "Phố Đông Y", đây cũng chính là nơi tụ tập bày bán dược liệu, từ bán lẻ bán sỉ cho đến những cửa hàng bán quy mô lớn, hết thấy đều tập trung tại đó.

Đi vào Phố Đông Y, Diệp Phàm trước tiên dạo quanh một vòng, hắn muốn xem chất lượng dược liệu bày bán bên ngoài như thế nào.

Rất nhanh chóng, Diệp Phàm thất vọng, tuy hắn qua sách vở ghi lại trong thư viện công cộng cũng đã biết, hiện tại, muốn tìm dược liệu có niên đại cao rất khó; bất quá dược liệu được buôn bán chỗ này niên đại hiếm hoi lắm mới được một - hai năm, còn lại đều tính bằng đơn vị tháng, thật nhiều loại dược liệu còn chưa thực sự trưởng thành, quả thật không có chút dược tính đáng nói.

Thực ra, Diệp Phàm suy tư một chút liền nhìn thấu, đây cũng là chuyện bình thường. Những người dân bày bán bên ngoài đường như thế này thường là những người không khá giả, cũng không có mạng lưới quan hệ rộng mở, do đó, muốn thu thập được dược liệu tốt, nói dễ hơn làm.

Nghĩ như vậy, hắn cũng không mất công đi vào từng cửa hàng dược liệu nữa, mà nhắm ngay tiệm thuốc lớn nhất...

Đông Phương Dược Đường

Diệp Phàm bước chân hơi hơi chậm lại một phen, đánh giá nơi này.

Biển hiệu cũ kỹ, hiển nhiên đã có từ lâu đời, mà tiệm thuốc cũng được thiết kế cùng trang hoàng mang đậm hơi hướm cổ xưa, không phải phong cách nghệ thuật phương Tây thế kỷ trước mà là thuần phương Đông cổ đại.

Trước cửa đặt chễm chệ hai chi kỳ lân bằng đá, một đực một cái, mái nhà được lợp bằng ngói, vật liệu dựng nhà chủ yếu là gỗ... Đặt ở trung tâm thành phố này nơi có nhà cao tầng hiện đại, xây dựng kiến trúc như vậy thực sự rất bất mắt, quả thực là hạc giữa bầy gà.

Đi vào trong tiệm thuốc, Diệp Phàm ánh mắt đưa quanh, thấy được vài giá để dược liệu, từng giá ngăn trên ngăn dưới chỉnh tề sắp xếp hàng trăm loại dược liệu khác nhau.

"Tiên sinh ngài hảo, xin hỏi ngài cần dạng dược liệu gì?"

Diệp Phàm vừa vào, lập tức có một người phục vụ tiến lại hỏi chuyện.

"Trước cứ để ta tự đi dạo xem một chút" Diệp Phàm nói.

"Tốt, nếu có yêu cầu, tùy thời tiếp đón ta."

Diệp Phàm tại khắp dược đường dạo qua dạo lại, thần thức buông ra, đem hết toàn bộ dược liệu tại đây xem vị trí cùng niên đại xem kỹ một lần, thần sắc không phải quá vừa ý.

Tại nơi này đông dược niên đại so với bên ngoài kia cao hơn không phải là ít, bất quá không có một loại vượt qua mười năm trở lên, tuy vậy tại nhãn dán mô tả đều ghi ít nhất là hai mươi năm, hoàn toàn chính là treo đầu dê bán thịt chó.

Dĩ nhiên, thủ đoạn như thế này, kiếp trước Diệp Phàm gặp qua không ít, lại nói tuy là đi mua dược liệu, chân chính phán đoán dược niên đại của dược liệu đâu có mấy người, hầu hết nghe theo lời nói của người bán hàng, coi như là mèo mù vớ chuột chết.

Diệp Phàm cũng không định vạch trần, hắn mới lười nhúng tay lo chuyện bao đồng đâu.

"Nơi này còn có hàng niên đại lâu hơn sao?" - hắn vẫy tay gọi phục vụ viên, hỏi.

"Xin hỏi tiên sinh cần niên đại lâu hơn của loại dược liệu nào?" - phục vụ viên mỉm cười đầy tính chức nghiệp, hỏi lại.

"Liên tử, bạch phục linh, hoàng kỳ, nhân sâm..."

Diệp Phàm báo ra hơn chục cái tên, đây đều là những vị thuốc hắn cần để chế dược.

"Ngài yêu cầu niên đại bao lâu?" - người phục vụ lại hỏi.

"Ít nhất cũng phải hai mươi năm đi" - Diệp Phàm nghĩ nghĩ, nói.

Hắn tính toán nói năm mươi năm, bắt quá hắn từ tư liệu biết được, tại Địa Cầu, dược liệu năm mươi năm đã thuộc dạng khan hiếm, khó mà sản xuất đại trà được.

Đương nhiên, trong lòng hắn có tính toán riêng, vì vậy nếu được đường này lấy ra được mặt hàng năm mươi năm niên đại, hắn cũng vui lòng thu mua.

"Hai mươi năm?"

Người phục vụ cổ quái mà nhìn Diệp Phàm, chỉ vào đám dược liệu trên giá:

"Dược liệu hai mươi năm toàn bộ có thể tìm thấy ở kia..."

Hắn còn chưa nói xong, Diệp Phàm đã cười lạnh ngắt lời:

"Người cũng đừng mạnh miệng, nơi đó dược liệu rõ ràng nhiều nhất cũng chỉ có mười năm, cửa hàng thật dám treo nhãn hai mươi năm, không sợ bị phát hiện? Ha ha... Người cửa hàng muốn lừa thiên hạ như thế nào, đó là việc của các người, ta không can thiệp, bắt quá hoặc người lấy ra cho ta chân chính hai mươi năm dược liệu, hoặc các người gọi chủ dược đường ra đây nói chuyện! Lập tức!"

Phục vụ viên nghe Diệp Phàm nói chuyện, mồ hôi lạnh không cầm tuôn ra.

Hắn trông mắt đảo lảo liên, bất chợt hô lớn:

"Bảo an, có người nháo sự!"

Diệp Phàm sững sờ một giây, mẫu thân nó, một cái nhỏ nhỏ phục vụ, dám ban ngày ban mặt đòi trắng thay đen.

Hắn đúng là bị khí cười, người muốn nói nháo sự, hôm nay Bản Đế còn thật nháo sự cho người xem!

Bang!

Diệp Phàm đột ngột vung tay lên, tát vào mặt phục vụ viên

Đối phương cả người bay ra sau, máu mũi máu mồm tràn trề mà tuôn ra; đây là Diệp Phàm đã thu hết chín thành chín lực đạo, nếu không kết cục của cái phục vụ này sẽ là một bãi huyết nhục.

"Người dám đánh ta?!"

Phục vụ viên cảm thấy như bị say xe, đầu đầu chóng mặt, khuôn mặt bên trái đau nhức, nóng rát. Hắn chặt vật đứng dậy, gào lên.

"Không phải người nói ta nháo sự sao, ta đây nháo sự cho người xem!"

Diệp Phàm đậm đậm cười, từng bước từng bước tiến tới, không nói hai lời, tay lại vung lên, nhoáng nhoáng một chút là hơn chục cái tát, tát đến đối phương hoài nghi nhân sinh.

Chỉ là lần này, Diệp Phàm hoàn toàn thu liễm, dùng lực đạo cùng với người thường không khác là bao; bởi hắn nhận ra, và mặt thể này thật mẫu thân nó thoải mái.

"Dừng tay!"

Bên ngoài, một thanh âm nam tử gầm lên.

Diệp Phàm làm ngo, cánh tay tiếp tục hoạt động; hắn và mặt còn chưa đã đâu.

"Tiểu tử, ta nói, dừng tay!"

(Chuong xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Nháo sự?

“Định mệnh, ta nói ngươi đâu, nó tiểu tử ngươi lỗ tai điếc?”

Điền Phi thấy mình ra lệnh thế nhưng Diệp Phàm không thèm nghe, lập tức liền nổi điên.

Hắn làm bảo an tại Đông Phương Dược Đường đã được một thời gian; nơi này là sản nghiệp của Đông Phương gia tộc, do vậy tuy chỉ là cái bảo an, có ai tới đây không dùng thái độ khách khách khí khí nói chuyện; đã bao giờ có người dám làm ngơ hắn như thế này, lại còn là cái tiểu tử vất mủi chưa sạch.

“Mẹ kiếp, mấy đứa cùng ta tới, hôm nay không đem tiểu tử này đánh cho tàn phế, lão tử liền không họ Điền!”

Điền Phi vung tay lên ra hiệu, phía sau năm cái bảo an khác lập tức đáp lệnh, toàn bộ đều hướng Diệp Phàm tiến tới.

Diệp Phàm thình lình ngẩng đầu, một tay nắm lấy cổ áo của phục vụ viên - lúc này đã biến thành một đầu heo - băng quơ mà quăng về phía đối phương

Vài cái bảo an phản ứng lại đây, vội vã né tránh; chỉ là tốc độ của bọn họ làm sao có thể so sánh được với tốc độ ném ra của Diệp Phàm.

Phanh!

"A!"

Ba trong số năm cái bảo an ban nãy xui xẻo không kịp né tránh, chỉ có thể đưa tay lên đón đỡ; kết quả thân hình loạng choạng không khống chế được, ngã ngửa xuống mặt đất, đầu đụng mạnh vào giá để dược liệu, chết ngất.

Rầm!

Rầm!

Một loạt tiếng rơi vỡ vang lên, nháy mắt chỉ gian, nơi phía trước còn ngay ngắn đặt dược liệu giờ là một đám lộn xộn đồ nát.

"Con đường cách mạng, ngươi dám phản kháng?! Lên, phế đi tứ chi của hắn, treo lên trước cửa tiệm để làm gương"

Điền Phi cảm giác tôn nghiêm của mình đang bị nghiêm trọng khinh nhờn, làm một cái "cao quý bảo an", hắn thực không thể chịu được.

Hắn trong đầu đã đang tưởng tượng, đợi khi cấp dưới của mình phế đi tiểu tử này, để hắn quỳ gối trước mặt mình, kêu cha gọi mẹ xin tha, hắn nên chà đạp tôn nghiêm của đối phương như thế nào

Bất quá Diệp Phàm phản ứng, hiển nhiên nằm ngoài hắn tưởng tượng.

"Một đám sâu kiến, vọng tưởng nghịch thiên? Ngây thơ!" - Diệp Phàm nhàn nhạt đứng lên, nhìn Điền Phi cùng hai cái bảo an còn lại.

Ba người nghe Diệp Phàm nói chuyện, lại nhìn đến hắn một bộ gầy gò mảnh khảnh, không nhìn ra có bao nhiêu sức lực, lập tức cảm nhận bản thân bị vô tận nhục nhã.

"Cuồng vọng tiểu tử!"

"Tiểu tử, ngươi tìm chết!"

Dứt lời, hai cái bảo an phân biệt tả hữu lao tới, nắm tay đã múa may hướng yếu điểm trên người Diệp Phàm đánh tới.

"Để xem khi ngươi quý gối xin tha trước mặt Phi ca, ngươi còn dám cuồng!"

Mất thấy hai cái nắm tay liền phải đánh trúng mình, Diệp Phàm mới nhẹ nhàng dùng một tốc độ quý dị lách mình lên trên một bước. Đồng thời, hắn chậm rãi vươn tay trái ra bám vào đầu nối của xương cánh tay cùng vai của một cái bảo an, hung hăng vận lực vận ngược một cái; chân phải một cước sút vào bụng dưới người còn lại.

Rắc! Rắc!

"Hự!"

"AAA!"

Tức khắc, tiếng vỡ nát của xương cốt hòa với tiếng rên la, tru tréo của hai tên bảo an vang lên khắp Đông Phương Dược Đường.

Cũng may, phía trước, lúc nhìn thấy Diệp Phàm cùng nhân viên dược đường phát sinh xung đột, còn động chân tay, một vài khách hàng khác đang mua dược liệu đã không hẹn mà cùng dời đi, đỡ bị tai bay vạ gió.

Nếu không, một màn này khẳng định chỉ cần một tối liền sẽ xuất hiện trên Internet.

"Xem các ngươi, tài năng không có bao nhiêu, thanh âm thực ra rất lớn"

Nói, Diệp Phàm trên tay lại hơi hơi dùng sức.

"Cảm nhận thế nào? Phía trước còn muốn hung hăng nhằm huyết Cừu vĩ của ta mà nên? Ngươi yên tâm, đối với những kẻ động bất động muốn giết chết ta, ta chưa từng bỏ qua ai"

Thật sự chỉ là hơi hơi dùng sức mà thôi, nhưng Diệp Phàm lúc này đang vận nát xương của đối phương, vốn chỉ cần cử động một chút, mảnh vụn của xương sẽ cắm vào thịt gây ra đau đớn đến hít thở không thông; Diệp Phàm một động tác này đủ khiến hắn cừu từ nhất sinh

"A! Đau! Đau a!"

Tên bảo an này hô lớn. Hắn cảm giác chính mình tay phải hoàn toàn phế đi, thậm chí đều có thể cảm nhận được từng mảnh vụn của xương cốt đang không thương tiếc cắm vào thịt, gây xuất huyết nội.

Về phần tên bảo an thứ hai, một chân vừa rời Diệp Phàm xuất ra một thành lực lượng, khiến cho hắn lực phủ ngũ tạng nội thương nghiêm trọng, mệnh huyền một đường mong manh.

"Không trách ngươi dám kiêu ngạo cuồng vọng, hóa ra là cái võ giả Học Đồ. Chỉ tiếc, lúc này đây, ngươi chọn nhầm đối tượng để trêu chọc!"

Điền Phi phản ứng lại đây, trầm giọng nói chuyện. Sau đó, hắn thả khí thế của mình ra, cuồng tiếu nói:

"Lão tử cho ngươi biết, lão tử là Đại Sư hậu kỳ... Tiểu tử, buông ra hắn, tiến lại đây dập đầu; ta cho ngươi một cơ hội sống!"

Phanh!

Diệp Phàm lẳng cái bảo an như một con chuột chết qua một bên, trên miệng nở ra một nụ cười quái dị, nhìn về phía Điền Phi.

"Quý xuống? Cũng đúng, Bản Đế lười chấp nhặt với đám sâu kiến các ngươi, tiến lại đây, quý xuống, ta tha cho ngươi một mạng"

Điền Phi nghe xong, sắc mặt âm trầm cực độ, hắn nhìn Diệp Phàm, gằn giọng:

"Tiểu tử, ngươi là tìm chết!"

Nói, Điền Phi đã ra tay, một chương võ về phía ngực Diệp Phàm bằng tốc độ cực nhanh, lấy mắt thường căn bản vô pháp bắt giữ.

Chỉ là, Diệp Phàm là người thường sao?

Hiển nhiên câu trả lời là không, vì vậy, trong mắt hắn, đòn tấn công của của Điền Phi chậm chạp cùng yếu ớt không khác gì đòn đánh của đứa trẻ lên ba.

Diệp Phàm ra tay.

Hắn một cái lắc mình, chủ động nghiêng đón trước mặt Điền Phi, thần sắc đạm nhiên, một tay vươn ra, năm ngón tay cong lên, hướng thẳng tới cổ Điền Phi!

Diệp Phàm lười tới mức không dùng tiên lực.

Liền trước mắt mà nói, đây còn không phải một đối thủ có thể làm hắn nghiêm túc đối đãi, bởi vậy hắn căn bản là không thể nào để bụng.

Trực tiếp dùng tay bóp gãy cổ cũng được, mà dùng tiên lực sát cũng thế, đều có thể lấy tính mạng của đối phương, tiện cái gì dùng cái đấy, việc gì phải nghĩ ngợi nhiều đâu?

Bởi vậy, hắn xem đều không xem, trực tiếp một tay đưa ra, tóm lấy cổ đối phương, thậm chí đều không cần đi suy xét trắc trường mình kia công tới tay.

Điền Phi nhìn đến Diệp Phàm có ý định phản kháng, có chút bất ngờ, chỉ là lập tức cười lạnh.

Hắn đây là đang làm gì?

Không chút phòng ngự, cũng không né tránh.

Năm ngón tay thò ra, tựa như định nắm lấy cổ của hắn

Chả nhẽ tiểu tử này định dùng năm ngón tay bắt lấy cổ hắn?

Ha ha, tiểu tử này nằm mơ giữa ban ngày đi?

Biết được mình sẽ bị phế, nên cố gắng vẫy vùng chút cố gắng cuối cùng?

Hoặc là nói, đối phương đang sử dụng chiến pháp liều mạng?

Cười gằn, Điền Phi gia tốc, ánh mắt thỏa thuê, tưởng như thấy được cảnh Diệp Phàm lồng ngực bị hấn đánh nát, chết tại chỗ...

Ân?

Điền Phi sững sờ mất hai giây, bởi hấn nhận ra Diệp Phàm đột nhiên thấp đi một đoạn, mà cánh tay hấn thì còn cách lồng ngực đối phương một khoảng ngắn, bất quá thế nào cũng vuron không tới.

Hai giây qua đi, Điền Phi đại não truyền đến tín hiệu thiếu đường khí, một cảm giác hít thở không thông tràn ngập toàn bộ cơ thể hấn, lúc này đây hấn mới nhận ra, cơ thể hấn từ bao giờ đã lơ lửng trong không trung, mà vật nâng cả người hấn lên chính là bàn tay của Diệp Phàm đang nắm chặt lấy cổ mình.

Khảo khảo vì khó thở, hấn gào lên đe dọa:

"Tiểu tử, ngươi không thể giết ta, ta là Đông Phương gia... Ặc!

Hấn không có cơ hội kết thúc lời nói, bởi Diệp Phàm một lần nữa tăng mạnh lực đạo, xiết tới mặt Điền Phi tìm tái lại.

"Đúng là giang sơn dĩ cái, bản ngã ngu si"

Diệp Phàm lắc lắc đầu, hấn mới ngai giết những người này đâu, dơ tay.

Còn nếu hấn muốn giết, đối phương có lỗi ai ra cũng vô dụng.

Tiện tay ném Điền Phi qua một bên, Diệp Phàm bước tới bên cạnh phục vụ viên, sút vào người hấn:

"Đừng giả chết, nếu không ta không ngại giúp ngươi hóa giả thành thật!"

Phục vụ viên cả người run một cái, vội vã nhìn đau mở mắt bò dậy.

"Ta nháo sự như vậy thỏa mãn ý ngươi chưa?" - Diệp Phàm cười hỏi.

Đối mặt với nụ cười như ác ma của hấn, phục vụ viên cảm giác tim mình như ngừng đập, sống chết gật đầu:

"Thỏa mãn, cực kỳ thỏa mãn"

"Vậy ngươi biết phải làm gì đi?"

"Biết! Biết! Ta biết" - phục vụ viên căng da đầu để trả lời - "Ta đi lấy dược liệu cho ngài bây giờ!"

Bất quá, cái phục vụ viên này vừa đi ngang qua cửa, liền sững sờ dừng lại, cung kính hô với bên ngoài:

"Đông Phương tiểu thư, Mạc Thần Y, hai người đã tới"

Diệp Phàm nhướn mày, nghiêng đầu nhìn hai bóng người tiến vào.

Một người, là Diệp Phàm người quen, Mạc Thần Y Mạc Kinh Thiên.

Về phần người thứ hai, đó là một cái mỹ nữ hấn chưa từng gặp mặt.

Nữ nhân một mét bảy có thừa, hấp dẫn hơn cả là cặp chân dài ước chừng có mét hơn kia, mặc lên một chiếc quần jean màu đen bó sát, thật là mê người, quả thực khiến người ta không làm sao dời mắt

Một đầu tóc dài sóng sánh màu nâu, tinh xảo ngũ quan, đặc biệt là một đôi mắt linh động, giống như sao trời lộng lẫy lóe sáng.

Nóng bỏng đáng người, dù thượng thân khoác áo gió cũng khó có thể che lá đi nơi ngực phồng lên, kết hợp với phía dưới chiếc quần bó tạo nên hình chữ S hoàn mỹ.

Nữ tử tiến vào, nhìn đến bên trong được đường một mảnh lộn xộn, người nằm ngổn ngang, tiếng rên rỉ không ngớt, không cảm nhủ mày hời:

"Đây là chuyện gì?"

Điền Phi như người chết đuối vớ được cọc, vội vã nhồm dậy, thần sắc khuất nhục, kể lể:

"Tiểu thư, ngài cần làm chủ cho chúng ta a! Tiểu tử này..." - hấn chỉ vào Diệp Phàm - "...hấn tiến tới nháo sự, hành hung tiểu Húc, sau đó, khi bọn ta vào ngăn cản, hấn không những không dừng tay, còn nói Đông Phương gia tộc hấn tùy tay là có thể diệt trừ"

Nói nói, hắn còn hướng phục vụ viên tiểu Húc nháy mắt.

Tiểu Húc lập tức phản ứng lại đây, vội vã gạt đầu:

"Đúng vậy, tiểu thư, hắn tiến vào mua dược liệu, sau đó không có tiền trả, liền nói được đường ta giả dược"

Nữ tử mỹ điểm hiện lên một mặt hàn băng, nhìn thoáng qua Diệp Phàm, lạnh giọng:

"Đúng không?"

Diệp Phàm cười lạnh:

"Không sai, ta nói là giả dược"

"Người sẽ vì lời nói của mình trả giá đại giới!"

Nữ tử nhàn nhạt nói chuyện, sau đó hô lớn:

"Giang thúc, cắt lưỡi hắn, phế đi tứ chi, lại quăng xuống sông, sinh tử tự liệu"

Nàng nói xong, Diệp Phàm như có điều cảm ứng, tiên lực quần lấy quanh tay, hướng tới hư không trước mắt một chưởng đẩy ra.

Oanh!

Không khí bị ép súc bùng nổ, chung quanh mấy giá để dược liệu lung lay, có xu hướng đổ mất.

"Chút tài mọn"

Diệp Phàm hừ lạnh một tiếng, tăng thêm lực đạo, tức thì một đạo thân ảnh bị bức lui, bay ngược ra đằng sau, loạng choạng vài bước mới đứng vững

Lúc này Diệp Phàm cũng thấy rõ ràng người tới, đó là một cái trung niên nam tử, hiển nhiên là Giang thúc trong miệng nữ tử

"Tiểu tử, người rốt cục là người nào?" - Giang thúc trầm giọng hỏi, mặt mũi tràn đầy ngưng trọng.

"Diệp tiểu hữu, thế nào người cũng ở đây?"

Đúng lúc này, thanh âm già nua của Mạc Kinh Thiên ngạc nhiên vang lên.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Ba lần cơ hội

Đông Phương Yên Nhiên kinh hãi quay qua, biểu tình chợt cứng lại, thay vào đó là một mặt thất vọng:

"Người?"

Nàng nhìn Diệp Phàm, có chút tức giận, nàng nghĩ đây là Diệp Phàm đang bốn cột mình.

Phía trước nàng vừa có một chút ấn tượng tốt với hắn, hiện tại cũng theo lời này tan thành mây khói

Giang thúc sắc mặt cũng âm trầm xuống, hắn tuy đánh không lại Diệp Phàm, cũng không đại biểu hắn sợ Diệp Phàm. Nhịn xuống lửa giận, hắn cố gắng giữ cho lời nói của mình không quá mất lễ phép:

"Diệp tiên sinh, trò đùa này không buồn cười một chút nào!"

"Diệp tiểu hữu, người nhìn ra được?"

Trái ngược lại với biểu tình của hai người kia, Mạc Kinh Thiên giây trước là sững sờ, giây sau mừng rỡ túm lấy Diệp Phàm, khó tin hỏi.

Nhìn đến biểu tình của Mạc Kinh Thiên như vậy, Giang thúc lời nói vừa tới đầu lưỡi liền nuốt ngược trở lại, dùng ánh mắt đầy dò xét nhìn qua.

Diệp Phàm chậm rãi nhấp một ngụm trà, gật đầu:

"Bệnh này, người chữa không nổi... Nói thế này cũng không quá, ngoài ta ra, không ai chữa nổi"

Thanh âm nhàn nhạt, bất quá ngữ ra kinh người, trong chốc lát, không ai kịp phản ứng lại đây.

"Thỉnh tiểu hữu đề điểm một hai..." - Mạc Kinh Thiên lấy lại tinh thần đầu tiên, vội vã nói chuyện, không chút bận tâm mặt mũi.

"Mạc lão, thế này là..." - Đông Phương Yên Nhiên thử hỏi.

Nàng đối với lời tuyên bố của Diệp Phàm, đánh nhãn cuồng vọng, bất quá, nhìn phản ứng của Mạc Kinh Thiên lúc này, nàng liền lâm vào rối rắm,

Một bên, nàng không tin tưởng được một người trẻ tuổi đến kỳ cục thế kia lại có khả năng chữa bệnh cho nàng, phải biết đây là căn bệnh không một ai trong số bác sĩ danh tiếng khắp cả nước nàng tới khám có thể tìm ra nguyên nhân gây bệnh, đừng nói đến điều trị.

Một bên khác, nàng cũng không tin, Mạc Kinh Thiên làm người nửa đời lại có thể để một cái thiếu niên trẻ tuổi lừa gạt; nếu không phải, vậy thì phản ứng hiện giờ của hắn nên được giải thích như thế nào?

Mạc Kinh Thiên thờ dài, tự giễu cười:

"Thú thực, bệnh tình của Yên Nhiên cô nương lão phu thậm chí còn không tìm ra được nguyên nhân, đừng nói đến biện pháp trị. Nếu Diệp tiểu hữu đã mở lời, hẳn tất có vài phần nắm chắc. Thứ cho lão phu nói lời thẳng thắn, nếu Diệp tiểu hữu cũng không cứu được người... Chỉ sợ, toàn Lạc Việt, không có người có thể."

Này đánh giá hẳn là có chút cao, bất quá Mạc Kinh Thiên trong lời nói ý tứ là so sánh với người tại thế tục giới.

Đừng nhìn hắn bên ngoài quang mang chói mắt, đi tới đâu cũng được người ta tôn xưng một tiếng Mạc Thần Y; lấy thân phận của hắn, còn tiếp xúc chưa đến sự tồn tại của Tu Võ Giới.

Đông Phương Yên Nhiên đôi mắt đẹp không thể không đánh giá Diệp Phàm chi tiết một lần nữa, cũng không đơn giản vì vài ba câu nói mà tan đi nghi hoặc.

"Diệp công tử, còn thỉnh người báo cho tiểu nữ biết, thân thể ta đến tột cùng là có bệnh gì?"

Dù vậy, nàng vẫn hướng Diệp Phàm cẩn thận hỏi. Bất chấp thật hay giả, Diệp Phàm là người đầu tiên dám nói bệnh của nàng hẳn có thể trị.

"Người đây không phải là bệnh, là một loại bẩm sinh thể chất"

"Bẩm sinh thể chất?" - Đông Phương Yên Nhiên nghi hoặc nhắc lại, đây là lần đầu tiên nàng nghe được cụm từ này.

Mạc Kinh Thiên cũng mê mang, chỉ có Giang thúc thoát giật mình, thẩm sắc hiện lên vẻ suy ngẫm.

"Người có phải hay không mỗi thường ngày tới nửa đêm, toàn thân liền rét run, dường như ngã vào động băng, rét lạnh đến xương, hơn nữa vào mười lăm âm lịch hàng tháng, cảm giác càng thêm thống khổ..."

Diệp Phàm một bên nói chuyện, mà Đông Phương Yên Nhiên lúc này toàn thân không tự chủ được rung mình kinh hãi.

"Người... người làm sao biết?" - nàng run rẩy hỏi.

"Ta còn biết..."

"Khoan" - cố gắng nén xuống kích động, nàng quay sang Mạc Kinh Thiên cùng Giang thúc - "Mạc lão, Giang thúc, Yên Nhiên còn làm phiền ai người tránh đi một hồi"

Giang thúc ánh mắt xẹt qua một tia chán chừ, bất quá hắn nghĩ tới, nếu Diệp Phàm quả thực đối với Đông Phương Yên Nhiên có ý đồ xấu, hẳn có mặt ở đây hay không cũng không thay đổi được kết quả; vì vậy hắn khẽ gật đầu.

Mạc Kinh Thiên cũng nhìn qua Diệp Phàm, thấy được người sau không dấu vết gật đầu, lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài.

Cánh cửa một lần nữa đóng lại, lúc này trong phòng chỉ còn có Diệp Phàm cùng Đông Phương Yên Nhiên

"Diệp công tử, mời người tiếp tục!" - Đông Phương Yên Nhiên bình phục tâm tình bằng một ngụm trà, bất quá hiện nhiên không có tác dụng

Diệp Phàm khước miệng nhếch lên một vòng cung, nói:

"Ta còn biết, người trước giờ chưa từng một lần trải qua chân chính kinh nguyệt; quan trọng hơn là, người sắp chết!"

Đồng Phương Yên Nhiên trong tâm nghĩ vẫn sau khi nghe hết về trước của câu nói liền tan vỡ không còn một mảnh, mà tới khi nghe được về sau thì mặt mũi tái nhợt, không tự chủ được khước mắt đỏ hoe, bất chấp hình tượng cái gì thực nữ, lao người về phía trước, nắm chặt lấy tay Diệp Phàm, khóc lóc:

"Diệp công tử, cầu xin người cứu ta!"

Nếu là cái nam nhân bình thường, nhìn đến một cái mỹ nữ cấp bậc họa thủy thể này khóc như lệ hoa đái vũ; khẳng định hận không thể vượt qua núi đao biển lửa để giúp đỡ một phen; chỉ tiếc điều này đối với Diệp Phàm một tia tác dụng cũng chưa, hắn vẫn mực vô biểu tình, không chút thương cảm.

Diệp Phàm chỉ có khả năng bị ảnh hưởng bởi nước mắt nữ nhân, khi đó là nữ nhân của hắn, mà hiển nhiên, nàng không phải, dù kiếp trước, hay là hiện tại.

Hắn không vô tình, chỉ là hai chữ sinh tử, hắn trải qua 90 vạn năm, nhìn bao nhiêu sinh linh ra đời, cũng nhìn vô vàn người vì mọi lý do mà chết đi, đã không thể quen thuộc hơn; hắn không đủ khả năng đối với bất kỳ ai cũng nổi lên lòng đồng cảm.

Hảo đi, hắn nhận, Đồng Phương Yên Nhiên là cái mỹ nữ không sai, nhưng điều đó chỉ đủ để hắn cho qua vừa rồi nàng vô lễ cùng với ngồi đây cho nàng một tia hy vọng, không hơn.

Nếu nàng tướng sắc đẹp của nàng đủ để khiến hắn vô điều kiện trị bệnh cho nàng, vậy xin lỗi, đi chết đi,

"Tại sao?" - Diệp Phàm cắt lún hỏi, không chút luyến tiếc rút tay về, mỹ mỹ nháp một ngụm trà.

"Không phải thiên chức của bác sĩ các người là hành y tế thế hay sao? Vì cái gì hiện tại thấy ta sắp chết lại không cứu?" - Đồng Phương Yên Nhiên giọng nói nghẹn ngào, nàng làm sao cũng không nghĩ được Diệp Phàm lại hỏi một câu như vậy.

"Ta tuy thực có khả năng cứu người, cũng có ý thuật cao minh, bất quá ta chưa từng nói mình là bác sĩ a, đồng đạo lý đám người áo trắng ấy hờ miệng ra là ba hoa đối với ta không chút liên quan" - Diệp Phàm bất vi sở động, bổ sung - "Nhân tiện nói luôn cho người, ta là tồn tại so với ma quỷ còn đáng sợ, đừng tiếp tục chuẩn bị chạp mũ người tốt cho ta, ta không nhận nổi."

Người còn hai lần cơ hội cung cấp cho ta một cái lý có thể đã động ta cứu người"

Đồng Phương Yên Nhiên sựng sựng, cố gắng nín khóc.

Nàng biết hiện tại không phải lúc khóc lóc, nước mắt chỉ khiến đầu óc nàng thêm thiếu linh hoạt mà thôi.

"Diệp Phàm, người đi theo ta"

Sau một vài phút suy tư, Đồng Phương Yên Nhiên cắn cắn môi, dường như làm ra quyết định gì trọng đại lắm.

Diệp Phàm tinh ý phát hiện ra nữ nhân này hiện tại xưng hô hắn tên họ đầy đủ, bất quá chưa nghĩ nhiều hơn, chỉ cho là cảm xúc nàng bất ổn mà thôi.

Hai người một đường ra khỏi phòng, nhìn đến Mạc Kinh Thiên cùng Giang Thúc đang sốt ruột chờ tại bên ngoài. Còn không chờ hai người kịp nói gì, Đồng Phương Yên Nhiên đã ra lệnh:

"Giang thúc, không cho phép ai lên trên tầng! Nhớ kỹ ta nói, bất kỳ là ai!"

Thế rồi không chờ đối phương đáp lại, nàng liền rào bước quay đi.

Diệp Phàm trong lòng kỳ quái, nhưng vẫn là đi theo đối phương lên tầng.

Hắn đảo không lo lắng Đồng Phương Yên Nhiên sẽ đối hắn gây ra bất lợi, ép hắn phải trị bệnh, đầu tiên, tại địa phương này không ai là đối thủ của hắn, tiếp theo, nếu nàng muốn làm như vậy, phía trước liền đã thực hiện, không cần quanh co khóc lóc.

Hai người cuối cùng vào căn phòng nhìn qua giống phòng ngủ.

Đồng Phương Yên Nhiên đột nhiên quay đầu, một đôi mắt đẹp nhìn Diệp Phàm.

Ngay sau đó, tay nàng nhẹ nhàng vung lên, trên người quần áo toàn bộ chảy xuống.

Một cỗ thân thể tiếp cận với hoàn mỹ, từng đường nét khiến người huyết mạch bành trướng, lúc này bại lộ không sót bên trong tầm mắt Diệp Phàm.

Vóc người một mét bảy, làn da trắng nõn lấp lánh, căng mịn tràn đầy sức sống như ngọc trai, toàn thân không có một điểm thịt thừa.

Phía dưới chiếc cổ trắng như tuyết, là đôi vai nhỏ bé nhu nhược, cùng xương quai xanh tinh xảo, xuống nữa là cặp bạch thỏ đồ sộ cao ngất, vòng eo mảnh mai một tay liền có thể ôm trọn, cặp đùi đẹp thon dài miên man...

"Diệp Phàm, từ nay về sau, ta Đồng Phương Yên Nhiên chính là người nữ nhân, lý do này, ta hy vọng là đủ để khiến người có thể chữa khỏi cho ta."

Đông Phương Yên Nhiên bên trong đôi mắt tràn ngập kiên quyết cùng khẳng định, nhưng thân thể mềm mại đang run nhẹ đã bán đứng nội tâm nàng.

Lúc này đây, là lần đầu tiên trong hơn hai mươi năm cuộc đời nàng lừa dối thân thể ở trước mặt một nam nhân, một cái nam nhân nàng gặp mặt chưa nổi nửa ngày, thậm chí hắn còn có thể tử; đối với một thiên chi kiều nữ mà nói, đây là điều nàng trước đây vô pháp tưởng tượng.

"Người thực mỹ, nhưng người làm như vậy, không đủ để thuyết phục ta. Rốt cục, người tình nguyện làm nữ nhân của ta, ta lại chưa hề nói qua sẽ thu người làm ta nữ nhân"

Diệp Phàm ánh mắt, thủy chung vẫn chưa ở trên người Đông Phương Yên Nhiên dừng lại.

Hắn trước giờ vẫn quan niệm, tình cảm thuần túy là tình cảm, nó không nên được giao dịch thông qua lợi ích, hay dùng tình dục làm điểm bắt đầu. Hắn sẽ không đơn giản chỉ vì một cái nữ nhân xinh đẹp có ý tưởng nhào vào lòng ngực mình, mà chấp nhận nàng là nữ nhân của hắn.

Cho nên, hắn đối với lời đề nghị của Đông Phương Yên Nhiên có thể không chút do dự từ chối.

Diệp Phàm trực tiếp xoay người rời đi, nhàn nhạt nói:

"Ta xuống phía dưới trước, người còn một lần cơ hội, trước đó đem quần áo mặc vào đi."

Đông Phương Yên Nhiên một đôi mắt che kín là lệ tràn ngập không thể tưởng tượng; nàng tự nhận diện mạo đáng người cùng với khí chất, đều có thể cùng Cung Vô Song tranh bắt phân thắng bại, không biết có bao nhiêu cái nam nhân tầng lớp thượng lưu xã hội tình nguyện được quỳ gối dưới váy nàng, cam tâm để nàng sai khiến.

Không nghĩ tới, nàng bỏ toàn bộ dũng khí làm ra quyết định trở thành nữ nhân của Diệp Phàm, còn là loại không thể công khai dưới ánh sáng, để đổi lấy mạng sống; đối phương thế nhưng không có chút xúc động, thậm chí còn ghét bỏ.

Điều này khiến trong lòng nàng dâng lên một loại cảm giác cực kỳ thất bại, còn có tức giận cùng bi ai đan xen.

"Rốt cục người muốn ta làm thế nào người mới có thể trị bệnh cho ta? Đến thứ quý giá nhất ta có trong tay là cỗ thân thể này ta cũng đã đưa ra làm đánh đổi!"

Đông Phương Yên Nhiên từng câu từng chữ nói, trong lời nói tràn ngập vô tận vô vọng cùng bi thương.

Diệp Phàm bước chân dừng lại, quay lại, lần đầu tiên ánh mắt dừng lại trên người Đông Phương Yên Nhiên nhiều hơn ba giây, đột nhiên trong lòng vừa động...

Trong chớp mắt, thân thể hắn hóa thành tàn ảnh, xuất hiện tại bên người Đông Phương Yên Nhiên.

"Người..."

Diệp Phàm vươn ra ngón tay, đặt vào phía sau lưng Đông Phương Yên Nhiên, cánh tay có chút ôn nhu di chuyển tới lui.

Người sau bất ngờ bị nam nhân chạm vào, cả người như điện giật giống nhau, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhận mệnh.

"Chà lẽ hắn lại đổi ý, muốn ngay tại đây, đối với ta..." - nàng thì thào.

Nàng không hiểu được, vì cái gì một giây trước hắn còn không thèm nhìn lấy nàng một cái, giây sau liền lao lên tựa như hổ đói vô mồi?

Cứ việc nàng đã làm tốt tâm lý từ thiếu nữ trở thành nữ nhân chân chính, giờ khắc này, nàng vẫn không sao ngăn cản nỗi bản thân sợ hãi.

Thực mau, Diệp Phàm như chân chính xác định cái gì, không khỏi vui vẻ:

"Cửu Âm Tuyệt Mạch sao? Quả nhiên, là Cửu Âm Tuyệt Mạch..."

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Cửu Âm Tuyệt Mạch

"Cửu Âm Tuyệt Mạch? Diệp Phàm?"

Nghe được Diệp Phàm lầm bầm, Đông Phương Yên Nhiên vừa buồn bực vừa tò mò hỏi.

Nàng vẫn còn đang khóa thân đầu, xấu hổ muốn chết rồi, cái tên hỗn đản này rốt cục muốn gì!

"Nga, thật xin lỗi!" - Diệp Phàm từ trong suy tư tỉnh lại, không khỏi xấu hổ lấy tay quệt quệt cái mũi.

Hắn cúi xuống nhặt trang phục lên đưa cho Đông Phương Yên Nhiên, sau đó quay người đi ra.

"Ta đợi ngươi bên ngoài"

...

Diệp Phàm phía trước vui vẻ như vậy, bởi hắn rốt cục cũng đã gặp được người có thể chất Cửu Âm Tuyệt Mạch.

Cửu Âm Tuyệt Mạch, có thể nói là một loại thể chất cực kỳ cường đại, đương nhiên, đối với hầu hết mọi người, là một loại bệnh tật cực kỳ đáng sợ.

Cá nhân thân mang Cửu Âm Tuyệt Mạch, thể chất lạnh như băng, trong cơ thể cho dù không bước vào con đường tu tiên cũng đã có sẵn 9 đầu kinh mạch được đã thông, bất quá đều dưng dục cực kỳ đáng sợ hàn khí.

Thứ hàn khí này sẽ cùng với sự tăng trưởng của tuổi tác, cùng - nếu người này tu luyện - cảnh giới của đối phương mà gia tăng số lượng. Điều này khiến cho người mang Cửu Âm Tuyệt Mạch khi tu luyện linh lực sẽ mang theo một cỗ hàn khí cực độ âm hàn, thậm chí uy lực còn cường hơn tu sĩ nắm giữ hàn băng chi lực; chưa kể Cửu Âm Tuyệt Mạch tu sĩ còn có thể dễ dàng lĩnh ngộ hàn băng pháp tắc, ở phương diện này thiên phú cảm ngộ so sánh với tầm thường tu sĩ cứ phải gấp năm, bảy lần.

Nhưng là, nếu toàn chuyện tốt như vậy, Cửu Âm Tuyệt Mạch cũng sẽ không phải là con ác mộng đối với những người sở hữu. Người có Cửu Âm Tuyệt Mạch nếu không được khắc chế đúng cách đúng thời điểm tuyệt đối sống không quá 25, bởi vì tới khi hàn khí chứa trong Cửu Âm Tuyệt Mạch phát triển tới trình độ nhất định sẽ có sự biến hóa về chất, trở thành chân chính âm khí, sau đó đồng thời bùng phát, khiến cho người này thân tử đạo tiêu.

Đông Phương Yên Nhiên thân mang Cửu Âm Tuyệt Mạch, cho dù không tu luyện, tuổi cũng đã hơn 20, trong cơ thể đã có đến tám thành hàn khí diễn hóa thành âm khí, nếu không phải hôm nay gặp phải Diệp Phàm, chả bao lâu nữa sẽ hương tiêu ngọc vẫn.

Cửu Âm Tuyệt Mạch đáng sợ ở điểm, rất hiếm người biết cách trấn áp không cho nó bùng nổ; may mắn, Diệp Phàm vừa lúc là một trong số những người đó.

Chuyện sao hắn biết được, còn phải nói tới một lời hứa mà Diệp Phàm tưởng như sẽ không bao giờ hắn có thể hoàn thành.

Đó là lời hứa của hắn với thành viên cuối cùng của Thái Âm Nhất Tộc, bất quá tại thời điểm hắn hứa hẹn, nàng còn dư lại trên đời cũng chỉ là một tia tàn niệm, vì vậy đến tận cùng chuyện gì đã xảy ra với Thái Âm Nhất Tộc, hắn cũng không rõ.

Hắn chỉ được luồng tàn niệm kia truyền lại cho kiến thức về thể chất tuyệt mạch mà thôi.

Theo nàng, trên thế gian, tồn tại hai dòng thể chất tuyệt mạch, phân biệt vì Dương Chi Tuyệt Mạch cùng Âm Chi Tuyệt Mạch.

Âm Chi Tuyệt Mạch, lại phân ra làm ba loại là Tam Âm Tuyệt Mạch, Lục Âm Tuyệt Mạch cùng Cửu Âm Tuyệt Mạch.

Ba loại tuyệt mạch này, khác nhau bởi số lượng kinh mạch chứa hàn khí (âm khí) tồn tại trong cơ thể, lần lượt là ba, sáu, chín.

Để phá giải tuyệt mạch, có hai giải pháp, hoặc là cho người mắc chứng tu luyện Thái Âm Nhất Tộc đặc trưng công pháp, tên gọi là Thái Âm Chân Kinh; hoặc là trước thời điểm tuyệt mạch bùng nổ, dùng một loại biện pháp nào đó hấp thụ toàn bộ hàn khí (âm khí) tồn tại trong kinh mạch.

Mỗi cách có từng điểm lợi và điểm hại.

Nếu tu luyện Thái Âm Chân Kinh, số lượng kinh mạch có thể khai phá tại Thông Mạch Cảnh sẽ bị giới hạn bằng bình phương của số lượng kinh mạch tồn tại trước khi tu luyện. Nghĩa là Tam Âm Tuyệt Mạch tu luyện Thái Âm Chân Kinh sẽ đã thông được 9 đầu kinh mạch, Lục Âm Tuyệt Mạch đã thông được 64 đầu kinh mạch và Cửu Âm Tuyệt Mạch đã thông được 81 đầu kinh mạch

Nếu, bằng một cách nào đó, phá bỏ hoàn toàn hàn khí (âm khí) tồn tại trong kinh mạch, vậy việc tu luyện cùng tu sĩ bình thường vô dị, bất quá không có khả năng tu luyện Thái Âm Chân Kinh, mà thiên phú cảm ngộ với hàn băng pháp tắc cũng sẽ mất đi.

Đương nhiên, tại thời điểm đó, Diệp Phàm số lượng kinh mạch đã thông còn không được 50 đầu, hắn không nhận được nổi lên lòng ghen tị đối với những người mang Lục Âm Tuyệt Mạch cùng Cửu Âm Tuyệt Mạch.

Còn về lời hứa của hắn sao, đó là đi truy tìm người có thể chất Cửu Âm Tuyệt Mạch, sau đó hỗ trợ nàng chấn hưng gia tộc cùng trả lại mối thù diệt tộc.

Chỉ là, Diệp Phàm phía sau lang bạt nơi Tiên Giới không biết thêm bao nhiêu cái vạn năm, manh mối về sự tồn tại của Cửu Âm Tuyệt Mạch sở hữu giả một chút đều không có...

Hắn không bao giờ tưởng tượng được, tại Địa Cầu nhỏ bé này lại tồn tại người hắn cần tìm.

P phía trước, Diệp Phàm chưa xem xét kỹ lưỡng, còn suýt lầm tưởng Đông Phương Yên Nhiên chỉ là Tam Âm Tuyệt Mạch...

...

Cứ việc biết được Đông Phương Yên Nhiên là hắc cần thiết cứu chữa, Diệp Phàm không vì thế vội vã chữa trị cho nàng.

Hắn dò xét qua, nàng cách thời điểm âm khí bùng nổ còn từ nửa năm đến một năm nữa, đảo cũng không vội.

Con người, càng dễ dàng tới được cái gì, càng không quý trọng điều đấy.

Nếu hiện tại Diệp Phàm liền chữa trị cho Đông Phương Yên Nhiên, mặc kệ nàng lúc đó lời lẽ có cảm kích hắn như thế nào đi chăng nữa, cũng liền mấy ngày sẽ quên đi.

Hắn muốn mài đi nhuệ khí của nàng, mài đi cao ngạo của nàng; dựa vào phía trước, Đông Phương Yên Nhiên nghĩ rằng thân thể của nàng là thứ giá trị nhất, chứng tỏ, nàng trong nội tâm vẫn tự cho bản thân là thượng đẳng.

Diệp Phàm mới không rảnh, hầu hạ thể loại nữ nhân có tính tình đại tiểu thư như vậy.

Thế nên, cuối cùng, hắn cầm lấy hai phần dược liệu, dúi đi rồi.

Trước khi đi, hắn cho Đông Phương Yên Nhiên số điện thoại cùng Whatsapp của mình, kèm thêm một câu nói:

"Người còn một cơ hội cuối cùng, đừng vội trả lời ta ngay, suy nghĩ kĩ trước đi. Lúc nào nghĩ ra rồi, lại tới tìm ta. Người có nửa năm thời gian"

...

Diệp Phàm không ghé qua biệt thự Hải Dương, mà về thẳng biệt thự Từ Yên.

Về đến nơi, hắn lục tìm một đám dụng cụ nấu ăn, nồi niêu lọ chai... sau đó dựa theo phối phương hắn đã thôi diễn qua trong đầu, lấy ra từng loại dược liệu, từng chút từng chút bỏ vào trong nồi.

Hắn có đan lò, thế nhưng hắn cần thiết không dùng tới đan lò mà sử dụng công cụ hiện đại để điều chế ra thành phẩm; như vậy Cung Vô Song về sau mới có thể cho người sản xuất hàng loạt

Diệp Phàm lấy ra điện thoại, bấm giờ, lại cho thêm chút nước vào trong nồi, bắt đầu quá trình "nấu".

Tại phần dược liệu thứ nhất, hắn vận dụng một chút tiên lực để kích thích tăng lên chất lượng dược liệu.

Từng phút từng phút thời gian qua đi, dược liệu bắt đầu hóa thành dạng bột keo, tới lúc này, Diệp Phàm chậm rãi tách ra tinh hoa cùng bã dược.

Chỉ chốc lát sau, một tầng chất lỏng trắng bạc đặc quánh giống như sữa Ông Thọ được Diệp Phàm thành công tách ra, đây chính là tinh hoa dược liệu.

Vài chiếc lọ thủy tinh đã được chuẩn bị sẵn, Diệp Phàm cẩn thận trút thứ chất lỏng này vào từng lọ, đậy nắp kín.

Một phần dược liệu vừa rồi, có thể đựng đầy hai lọ.

Diệp Phàm nghĩ nghĩ, không nghĩ ra tên gì hay cho thứ này, tạm gọi là Kem Dưỡng Nhan.

Hắn dùng tiên lực vạch ra một vết rách trên da mu bàn tay, sau đó lấy ra một chút Kem Dưỡng Nhan, thoa nhẹ lên trên vết thương.

Áng chừng mười phút đồng hồ sau, vết thương liền biến mất, một chút dấu vết cũng không để lại.

"Thế này, trong mắt người thường mà nói, có chút hơi bị kinh hãi thế tục" - hắn lẩm bẩm.

Phần dược liệu thứ nhất coi như luyện chế thành công, mà tại thời gian kết tiếp, Diệp Phàm tinh tế sử dụng phần dược liệu thứ hai nghiên cứu xem, nếu không dùng tới tiên lực, thành phẩm luyện chế hiệu quả thay đổi như thế nào? Pha loãng thế nào là vừa đủ để Kem Dưỡng Nhan tuy có hiệu quả trong cạnh tranh thương trường, lại không quá mức vượt trội, lệnh người đồ mắt.

Thẳng đến khi chạng vạng, nghe tiếng xe BMW của Cung Vô Song về tới, hắn mới tạm thời ngừng tay.

Không bao lâu sau, Cung Vô Song tiến vào, người được khắp nơi tràn đầy hương vị dược liệu, khẽ nhăn cái mũi.

Lông mày vừa nhíu, nàng thay ra đôi dép đi trong nhà, truy tìm nguồn gốc của mùi hương.

"Diệp Phàm?"

Nàng thấy Diệp Phàm đang thu dọn đồ đạc, lên tiếng gọi:

"Àn?" - Diệp Phàm đáp lại một tiếng, ra hiệu chính mình đang nghe, đầu vẫn chưa ngẩng lên.

"Ta muốn người bồi ta đi tham gia một cái sinh nhật tụ hội. Người... có thể sao?"

Cung Vô Song mắt đẹp ần giấu một tia khản trương, mà ngay cả nàng cũng không biết.

"Đêm nay?" - Diệp Phàm ngạc nhiên nâng đầu lên nhìn nàng, hỏi.

"Chính là!" - Cung Vô Song gật đầu.

Diệp Phàm thoáng mái đáp ứng, đùa cợt một câu:

"Lão bà đã có lệnh, đừng nói tham gia tụ hội, có lên núi đao xuống biển lửa, xông pha khói lửa, cũng thể sống chết không chối từ"

"Thiếu khoác lác đi người!" - Cung Vô Song tròn mắt mắng, chỉ là trên mặt không nhìn được hiện lên một tia ý cười; nàng không biết Diệp Phàm lại còn có một mặt sến súa như vậy.

...

Buổi đêm, tám giờ.

Quý Phái khách sạn lớn.

Đây là một trong những khách sạn sang trọng nhất của thị trấn Hàn Giang, điều này được thể hiện ngay từ tên gọi Quý Phái.

Đồng thời, đây cũng là Quý gia sản nghiệp.

Cách cửa lớn khách sạn còn một đoạn, Cung Vô Song mới nhắc nhở Diệp Phàm, đây là sinh nhật tụ hội của một người cao trung đồng học của nàng, mà thời đó nàng đồng học không một ai biết tới thân phận thực sự của Cung Vô Song, chỉ cho nàng là một nữ sinh có gia cảnh bình thường mà thôi.

Lần này đi gặp lại lão bằng hữu, nàng cũng không muốn sau khi bọn họ biết đến bối cảnh của nàng, nội tâm sinh ra kính sợ cùng xa cách.

Diệp Phàm gật đầu ý hiểu, nói ngắn gọn lại, là muốn hấn hành xử điệu thấp.

Hai người vừa mới bước chân vào trong Quý Phái khách sạn, liền nghe được phía xa xa một cái nam tử thanh âm thật lớn, trong giọng nói chứa đầy cao ngạo:

"Dung Nhi, đêm nay ta bao xuống toàn bộ tầng mười lăm, vì người tổ chức một cái sinh nhật tụ hội thật long trọng..." - nam tử kiêu căng nói - "Ta còn muốn cho người giới thiệu một ít bằng hữu, tất cả đều là các thiếu gia tiểu thư thượng tầng thị trấn Hàn Giang này"

Diệp Phàm cùng Cung Vô Song đưa mắt nhìn qua, thấy được một cái nam nhân tả hữu hai mươi tuổi, một thân trang phục hàng hiệu giá cao, sắc mặt có chút trắng bệch, biểu tình vênh váo tựa như sợ người khác không biết hắn có tiền.

Xung quanh hắn, có ba cái nữ hài, trong đó hai cái nghe hắn nói xong liền kinh hô, trên mặt hiện lên vô hạn hâm mộ cùng ghen ghét nhìn cái nữ hài thứ ba.

Mà cái nữ hài thứ ba, tên gọi Tần Dung, nàng là nhân vật chính của buổi đêm nay.

Nàng một thân váy trắng công chúa, giày búp bê màu bạc lấp lánh tinh xảo, khuôn mặt ưa nhìn; trong mắt Diệp Phàm, Tần Dung miễn cưỡng coi như một cái mỹ nữ; dĩ nhiên, so sánh với nữ nhân của hắn, còn kém xa.

Lúc này đây, Tần Dung mặt vô biểu tình nhìn cái nam tử kia khoác lác, ngạo kiều như một con thiên nga từ giữa đại sảnh xuyên qua đám đông, bước vào trong thang máy.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Hai cái tiện nhân

"Đi thôi"

Cung Vô Song thỉnh linh vươn tay ra, gượng gạo ôm lấy một bên cánh tay của Diệp Phàm, trên mặt nổi lên một tầng nhàn nhạt mây đỏ, cực kỳ mê

người.

Diệp Phàm cảm nhận được hai luồng mềm mại không kiêng nể gì tạo áp lực lên trên cánh tay mình, có chút ngạc nhiên, bất quá nhiều hơn là mừng rỡ cùng hưởng thụ.

Nhẹ gật đầu, hần cùng nàng hướng tới phía thang máy, đi lên tầng mười lăm.

Tầng mười lăm Quý Phái khách sạn là một cái đại sảnh thật lớn, lúc này đã được trang hoàng thành một cái sinh nhật yến hội.

Đương Diệp Phàm cùng Cung Vô Song lên tới nơi, nơi này đã tụ tập không ít người, ánh đèn sáng tới, đầy ly đổi tràn, từng nhóm người túm năm tụm ba nói chuyện phiếm.

Hai người thân mật tiến vào đại sảnh, nháy mắt trở thành tiêu điểm của chú mục.

Cung Vô Song hồi trước có danh hiệu đệ nhất lãnh điểm mỹ nữ học đường, hiện tại lại là Hàn Giang đệ nhất mỹ nhân, giá trị nhan sắc của nàng cực cao không nghi ngờ.

Đừng nói, nàng đêm nay tóc dài búi xoắn; ăn mặc một thân váy sa tanh dài hở vai màu đen, mang lên đôi găng tay dạ mỏng cùng màu, kéo dài tới tận bắp tay, cả người toát lên một mặt khí chất cực kỳ ưu nhã và cao quý.

Riêng một điểm này, đã đủ khiến cho nàng dù tại bất kỳ đâu cũng sẽ trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Bất quá, trong trường hợp này, mọi người quan tâm tới Diệp Phàm nhiều hơn.

Tại đây đa số là cao trung đồng học của Cung Vô Song, không cùng lớp cũng cùng trường, đều biết rõ vì cái gì nàng lại sở hữu danh hiệu đệ nhất lãnh điểm mỹ nữ học đường.

Cho nên, nhìn tới cảnh Cung Vô Song thân mật ôm lấy cánh tay một người nam nhân, tất cả đều ngốc, miệng há hốc.

Ai có thể nói cho bọn họ, cái nam tử kia rốt cục là thần thánh phương nào?

Đặc biệt là, mọi người đều nhìn tới, người này hần mặc thập phần đơn giản cùng tùy ý; một đôi giày thể thao, một chiếc quần jean đen cùng áo sơ mi trắng.

Đứng song song cùng Cung Vô Song, trông cái nam tử này nhìn như một cái nhà quê, nhìn sao cũng không xứng đôi.

Thế nhưng mà, hành động thân mật cùng biểu tình trên gương mặt của Cung Vô Song lại như một chiếc cự chùy hung hăng và mặt, đập nát những suy nghĩ của bọn họ.

"Vô Song tỷ, Diệp đại ca, hai người tới rồi"

Trần Văn Đình, Lưu Minh Nguyệt hai cô gái nhỏ đột nhiên từ đâu chạy tới, thân thiết kéo tay Cung Vô Song, cười cười nói nói.

Diệp Phàm lúc này mới nhớ, hai nàng cũng là Cung Vô Song cao trung đồng học.

"Văn Đình, cô cô người thế nào?" - Diệp Phàm hướng hai nàng gật đầu, xã giao.

"Nga, Diệp đại ca, người y thuật thực là thần kỳ nha, cô cô nàng đi kiểm tra toàn diện, kết quả các chỉ số đều cực kỳ tốt, thậm chí còn bác sĩ còn bảo nàng cơ thể mạnh khỏe tựa như một thiếu nữ hai mươi tuổi!."

Không nhắc đến còn đỡ, vừa nhắc tới một cái, Trần Văn Đình hai mắt sáng rực, nhìn Diệp Phàm tựa như fan nào tận thấy được thần tượng của đời mình.

Đúng lúc này, từ xa lại có thêm hai cái nữ tử khác hướng phía này đi tới.

"Cung Vô Song, Trần Văn Đình, Lưu Minh Nguyệt, đã lâu không gặp"

Hai cái nữ nhân dừng lại đối diện với bốn người, chào hỏi, trên mặt hiện lên một vẻ trào phúng cùng ghen ghét khó hiểu.

Diệp Phàm không dấu vết đánh giá một chút hai cái nữ tử.

Nữ tử bên trái mặc một cái áo ngắn hở rốn màu đỏ, váy ngắn màu đen, trên mặt họa nùng trang, cảm giác có điểm yêu điểm.

Nữ tử bên phải trái lại, một thân thuần trắng, tóc thả dài, thoát nhìn rất là thanh thuần.

Hai người đều tương đối đáng yêu xinh đẹp, cùng Trần Văn Đình, Lưu Minh Nguyệt không sai biệt lắm; bất quá so sánh cùng Cung Vô Song, chênh lệch không phải chỉ một chút xíu.

Hai người dứt lời, ánh mắt dời đi, mới thấy được Cung Vô Song hiện tại đang thân mật ôm lấy cánh tay của Diệp Phàm, mắt hiện lên một tia không

tưởng tượng được.

Cung Vô Song đối với hai người chào hỏi không hề có ý định hồi đáp, một bên giới thiệu cho Diệp Phàm một chút, nữ tử bên trái tên gọi Hà Mộng Lâm, nữ tử bên phải tên là Hàn Tĩnh.

Hà Mộng Lâm ánh mắt dừng lại trên người Diệp Phàm, lộ ra vẻ ghét bỏ cùng khinh bỉ không che dấu, hài hước nói:

"Cung Vô Song, vị này không phải là bạn trai ngươi ư?"

Hàn Tĩnh tấm tắc:

"Lâm Lâm, ngươi nhìn lãnh điểm mỹ nhân hiện tại đang dán cả người lên trên người hắn, đương nhiên là bạn trai không thể nghi ngờ."

Cung Vô Song lười phản ứng tới hai nàng, đối với Diệp Phàm cùng hai cái khuê mật nói:

"Chúng ta qua kia ngồi đi!"

Hà Mộng Lâm, Hàn Tĩnh hai người thấy mình bị làm lơ, giận không chỗ phát tiết, làm sao cam tâm.

"Đồng học lâu ngày mới gặp, ngươi tốt xấu cũng nói chuyện với chúng ta một vài lời a!" - Hà Mộng Lâm vội vã tiến lại phía trước chắn đường Cung Vô Song, lại quay hướng Diệp Phàm ném mị nhãn - "Soái ca, ngươi tự mình giới thiệu bản thân một chút đi ~"

"Đúng nha, ngươi làm thế nào lại có thể bắt được phương tâm nữ thần, liền chia sẻ cho chúng ta một cái!"

"Soái ca ngươi hắn không biết nha, phía trước đi học Cung đại mỹ nữ đối với nam nhân chưa từng cho sắc mặt tốt nha, thậm chí ngày đó liền Trần gia Trần Huyền Phong đều chướng mắt... Nói như vậy, ngươi khẳng định là so với Trần Huyền Phong hoàn mỹ hơn gấp trăm, gấp ngàn lần đi!"

Nhìn đến hai người kẻ xướng người họa, trên mặt mang theo ý cười hài hước, Diệp Phàm hí lại con mắt, chẳng trách Cung Vô Song không buồn phản ứng lại, hóa ra là hai điều mẩu câu cần loạn.

Để ý tới Trần Văn Đình cùng Lưu Minh Nguyệt mục vô biểu tình, hiển nhiên đây cũng phải lần đầu tiên đối phương kiếm chuyện để châm chọc cùng cười nhạo.

Bất quá, hắn có cảm giác, đối phương lần này đến là có người sai sử.

Bình thường sao, ít nhất đối phương cũng nên kiếm cái nam nhân, lại đến làm so sánh rồi châm chọc, như vậy mới giống.

Chỉ là, cảm giác cũng có thể xuất hiện sai lầm, đơn giản nhất, liền thử dẫn xà xuất động.

Nội tâm cười lạnh, Diệp Phàm trên mặt xuất hiện nụ cười khó dò:

"Ta ư, một cái người bình thường mà thôi! Chỉ là cái gì kia Trần Huyền Phong quá bất tài!"

"Cái gì? Một người bình thường!" - Hà Mộng Lâm cùng Hàn Tĩnh đồng thời kêu lên - "Cung Vô Song, hắn không đùa chứ?"

Cung Vô Song cũng là ngạc nhiên, liếc nhìn Diệp Phàm một cái, đến được người sau đưa cho nàng một cái an tâm ánh mắt, liền hướng hai người kia gật đầu.

Cứ việc nàng đối với Diệp Phàm hiện tại vẫn là cái hiểu cái không, bất quá qua nhiều sự kiện khác nhau, nàng biết hắn không phải là người bắn tên không đích.

"Không phải chứ, Cung Vô Song, ngươi như vậy cao lãnh, đến Trần Huyền Phong còn chướng mắt, cuối cùng lại tìm một cái bình thường bạn trai? Đây là đóa hoa nhài cấm bãi cắt trâu a!"

"Ta nhớ rõ không chỉ có Trần Huyền Phong, đến đám người Tô Thanh Long, Ngô Minh Kỳ cũng từng nhiều lần tỏ tình với ngươi, không ngoại lệ đều bị ngươi lạnh nhạt từ chối; lúc đó ta còn tưởng ngươi tiêu chuẩn cao lắm, hóa ra là có phẩm vị đặc biệt sao!"

Hà Mộng Lâm cùng Hàn Tĩnh một bộ biểu tình tức giận cùng đau lòng, hận rên sát không thành thép.

Diệp Phàm thần thức tỏa ra, hắn biết chẳng nếu quả thật có người sai sử, hắn lúc này không sai biệt lắm cũng nên xuất hiện.

"... Bọn họ đều có gia cảnh phi phú tức quý nha, ngươi tùy tiện chấp nhận một cái, tương lai đều áo cơm vô ưu, chẳng sợ mỗi ngày không làm gì, cũng có thể sung sướng mà sống a!"

"Khẳng định là vậy! Ngươi nhìn xem ngươi chọn bạn trai, thiếu kiến thức, tới một dạng tụ hội cấp cao như thế này, ăn mặc không chút chần chu, quả thực là mất mặt a!"

"Hàn Tĩnh ngươi đừng nói vậy! Là hắn không đủ tiền mua thứ trang phục tốt hơn mà thôi"

Các nàng nghe qua tường như đang khuyển nhủ Cung Vô Song, trên thực tế lại là ở trào phúng nàng cùng Diệp Phàm.

Lưu Minh Nguyệt cùng Trần Văn Đình một bên nghe không nổi nữa, hai nàng biết đến, Tô Thanh Long trong mắt Diệp Phàm liền cái rắm cũng không bằng, người sau một câu mệnh lệnh, cả Tô gia liền bị phá sản, phía trước đài báo còn đăng tin.

Trần Huyền Phong gia cảnh cùng Tô Thanh Long không sai biệt lắm một cái cấp bậc, vẫn là thiếu lời ra tự chuốc lấy nhục thì tốt hơn.

Hai nàng nghĩ vậy, vừa tính toán nổi lên phản kích, Diệp Phàm thanh âm đã lạnh lẽo vang lên:

"Ta cùng Vô Song trải qua cuộc sống như thế nào, chung quy so sánh với làm người khác mẫu câu khẳng định muốn tốt đến quá nhiều"

Hắn lời nói kết thúc được năm giây, Hà Mộng Lâm cùng Hàn Tĩnh mới phản ứng lại đây.

"Cái gì!!!"

"Người dám gọi chúng ta là mẫu câu!?"

"Hai người quả thật có tự mình hiểu lấy" - Diệp Phàm ngâm ngâm ý cười, mà Lưu Minh Nguyệt cô gái nhỏ không kiềm được cười ra tiếng.

Còn may tụ hội ồn ã nào nhiều, nếu không hai cái nhục trí nữ nhân này chỉ bằng một câu hô vừa rồi, cũng đủ trở thành trò cười cho toàn trường.

Đột nhiên, cũng không biết là thanh âm của ai thật lớn, át đi cả tiếng nhạc đang phát:

"Mau xem, là Trần Huyền Phong!"

Đến!

Diệp Phàm cười lạnh, thần thức của hắn từ sau khi tọa ra đã lập tức tọa định một cái nam nhân gương mặt âm nhu ngồi tại một góc phòng cách đây không xa, chốc chốc lại hướng về này ngó.

Dưới thần thức của Diệp Phàm, đôi tai nghe bluetooth kết nối với cái máy thu âm gắn trên khuyển tai của Hà Mộng Lâm không chút nào có tính bí ẩn đáng nói.

Hiển nhiên, bây giờ đối phương cảm nhận thời cơ đã chín mùi, nhảy ra với sự tự tin bạo lêu, muốn lập tức cho Cung Vô Song thấy hắn giàu có, cao quý như thế nào, mà Diệp Phàm thì nghèo hèn, thấp kém ra sao.

Lại suy nghĩ sâu một chút, Diệp Phàm gần như có thể khẳng định, trận sinh nhật tụ hội này là một tay Trần Huyền Phong sắp đặt, hắn tuy đã ra trường từ lâu, vẫn chưa từ bỏ việc theo đuổi Cung Vô Song; mà sinh nhật tụ hội của Tần Dung chỉ là một cái cớ để đưa Cung Vô Song tới đây. Cái nam tử Diệp Phàm cùng Cung Vô Song gặp ngoài cửa, tám chín phần chỉ là một cái tay sai của Trần Huyền Phong mà thôi.

"Vô Song, quan hệ của ngươi cùng cái nữ tử Tần Dung kia thế nào?" - Diệp Phàm hỏi nhỏ.

"Không phải bằng hữu" - Cung Vô Song nghĩ cũng không cần nghĩ, hỏi đáp.

Lấy trí thông minh của nàng, từ khi nhận được lời mời tụ hội, Cung Vô Song đã rõ ràng, tụ hội này chỉ sợ là một cái Hồng Môn Yến, đương nhiên, đây là dưới điều kiện nàng không lộ ra bối cảnh thật của mình.

Ngẫm nghĩ một hồi, nàng quyết định mang Diệp Phàm cùng đi, có hắn ở, dù có chuyện gì xảy ra, an toàn của nàng đều được đảm bảo.

Lại nói, đây là một cái cơ hội để bồi dưỡng tình cảm của hai người sao...

"Ngươi nha, dám lấy ta làm công cụ diệt trừ mấy cái trùng theo đuôi có phải không?"

Diệp Phàm lấy ngón tay ôn nhu chọc chọc chóp mũi giai nhân, cười hỏi.

Đối với việc bị hắn vạch trần tâm tư, Cung Vô Song không chút kinh ngạc, nàng ghét bỏ gạt đi ngón tay của hắn, dĩ nhiên mà nói:

"Đây là ta sáng tạo cơ hội cho ngươi diệt trừ tình địch!"

Hai người cứ như vậy thủ thi ân ái, tựa như chốn không người.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Vả mặt

Mắt thấy Trần Huyền Phong kiêu ngạo bước trên con đường được đám đông tách ra, hướng nơi này đi tới, Hà Mộng Lâm cùng Hàn Tĩnh quên cả việc phản kích lại lời chửi của Diệp Phàm vừa rồi, vội vã định kéo lấy tay Cung Vô Song, tách hai người ra, không để cho Trần Huyền Phong nhìn thấy một cảnh này.

"Cung Vô Song, chúng ta là thiết tình muốn tốt cho ngươi nha, chúng ta nói đều là sự thật, nơi quy túc tốt nhất của ngươi là với Trần Huyền Phong, không phải với cái quý nghèo này!"

Chỉ là hai nàng còn chưa chạm được vào Cung Vô Song, thanh âm rét lạnh của Diệp Phàm sâu kín vang lên:

"Các ngươi hai cái, ai chạm vào nàng, ai chết!"

Nếu không phải hấn muốn dẫn xà xuất động, lại là chốn đông người, Diệp Phàm đã một tát vả chết hai cái tiện nữ nhân.

Hà Mộng Lâm cùng Hàn Tĩnh không hện mà cùng rút tay về, lông tơ dựng đứng, chính các nàng cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác đó.

Thanh âm vừa rồi của Diệp Phàm quá dọa người, làm hai nàng không rét mà run, cả người như bị rơi vào hầm băng.

Hồi phục lại, Hà Mộng Lâm gương mặt trở nên vặn vẹo, nàng không tưởng được bản thân liền bị một cái quý nghèo dọa sợ.

"Chết?" - Hà Mộng Lâm trên mặt trộn lẫn hai loại biểu tình khinh miệt cùng âm độc - "Chỉ sợ người chết là ngươi đi! Quý nghèo, ta hy vọng ngươi có tự mình hiểu lấy, mình bạch chính mình là cái tồn tại tại đáy xã hội. Nếu ngươi hiện tại khôn ra, liền buông tay, để Cung Vô Song làm nữ nhân của Trần Huyền Phong thiếu gia, may ra ngươi còn một con đường sống!"

Hàn Tĩnh cũng phụ họa:

"Đúng vậy, Cung Vô Song là một cái mỹ nữ, mà xưa nay mỹ nữ chỉ có người có quyền, có tiền mới xứng đáng được hưởng; chỉ có Trần Huyền Phong thiếu gia mới xứng đôi với nàng, ngươi không xứng với, đừng không biết tốt xấu, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga"

Hai người người một lời ta một câu, không kiêng nể gì uy hiếp trào phúng Diệp Phàm.

Cung Vô Song lúc này trên mặt đã lạnh băng, trong mắt xẹt qua một mạt khó chịu.

Nàng vừa tính buông tay Diệp Phàm ra để cho hai cái tiện nhân này mỗi người một cái tát, liền bị hấn giữ lại.

Hấn khế lắc đầu, hấn còn chờ chính chủ đến đâu, còn trong mắt hấn hai cái tiện nhân này đã là hai cổ thi thể.

Đừng nghĩ, đối phương là nữ nhân, Diệp Phàm liền nương tay; trong mắt hấn, địch nhân chưa bao giờ phân nam nữ.

Im lặng của Diệp Phàm rơi vào trong mắt đối phương lại thành biểu hiện của yếu đuối cùng cam chịu.

Ngay cả Trần Văn Đình cùng Lưu Minh Nguyệt cũng không hiểu được vì cái gì Diệp Phàm không phản ứng lại hai cái tiện nữ nhân kia.

"Vô Song"

Trần Huyền Phong rốt cục cũng đi tới trước mấy người, trên mặt mang theo vẻ tươi cười ôn hòa.

Cung Vô Song nếu phía trước chỉ là nghi ngờ đêm nay sẽ không an tĩnh thì từ lúc có người hô lớn tên Trần Huyền Phong cũng đã biết, đây là chủ nhân chân chính của bữa Hồng Môn Yến này.

Hai cái tiện nhân làm nàng cực kỳ kinh tởm trước mặt đây không cần nghĩ cũng biết là do hấn sai phái đến.

"Xin lỗi, ta cũng ngươi không thân lại chả quen" - Cung Vô Song đối với "thiện ý" của đối phương trực tiếp làm lơ, lạnh lùng nói.

Vẻ tươi cười trên mặt của Trần Huyền Phong lập tức cứng đờ, thế rồi hấn quay về phía Diệp Phàm, ánh mắt chất đầy hiểm ác, phảng phất như một con rắn độc nhìn chằm chằm người nam nhân này.

Lúc mới tới tụ hội, hấn trong đầu còn bận chải chuốt màn tỏ tình với Cung Vô Song trong đêm nay, chợt nhìn tới một cảnh tượng khiến hấn này giờ đều ở trên bờ bùng nổ.

Nữ tử mà hấn không thiếu theo đuổi cùng tỏ tình dù vẫn luôn bị từ chối, lúc này đang thân mật chủ động khoác tay một nam nhân.

Bất quá, Trần Huyền Phong còn chưa tới mức mất lý trí, hấn một bên cho người lập tức đi điều tra về nam nhân này, một bên sai phái Hà Mộng Lâm

cùng Hàn Tĩnh đi thăm dò.

Cuối cùng, hắn đến được kết quả, đối phương chỉ là cái thường nhân; điều này làm cho hắn ngàn lần, vạn lần lại càng không thể chấp nhận.

"Vô Song, hắn là ai?" - Trần Huyền Phong kìm nén trong lòng bạo nộ, nói chuyện.

"Hắn là ai, quản người chuyện gì? Hai ta lại không quen!" - Cung Vô Song vẫn là lạnh lùng như vậy đáp lại.

"Ha ha..." - Trần Huyền Phong cười gượng, sắc mặt càng thêm âm trầm - " Vô Song, người vẫn là như vậy hài hước!"

"Còn thỉnh gọi ta đầy đủ là Cung Vô Song" - Cung Vô Song mặt vô biểu tình, nhẹ lắc cánh tay Diệp Phàm - "Diệp Phàm, chúng ta dời đi thôi, ta mệt mỏi"

"Cung Vô Song, người đừng không biết tốt xấu, Trần thiếu cùng người nói chuyện, vậy người là tam sinh hữu hạnh, người còn trang cái gì mệt mỏi!"

"Chính là, người có biết Trần thiếu gia cảnh không phải bạn trai người có thể mơ tới? Nhìn chiếc đồng hồ Trần thiếu đeo kia, Louis Vuitton, hơn bốn trăm vạn, bạn trai của người có dành dụm cả đời cũng không mua nổi"

Diệp Phàm cùng Trần Huyền Phong hai phía đều chưa kịp tỏ ý kiến, một bên hai cái "máy hát" lại bắt đầu mở miệng.

Diệp Phàm trên mặt thủy chung vẫn treo một tia ý cười hài hước, nhìn hai cái tiện nhân kia nhàn nhạt hỏi:

"Nói xong sao?"

"Nói..."

Chát!

Chát!

Và mặt!

Hai tiếng chát chúa vang lên, theo sau là hai bóng người lao đảo ngã trên mặt đất.

Hai người đó không ai khác đúng là Hà Mộng Lâm cùng Hàn Tĩnh.

Cứ việc Diệp Phàm đã thu hồi đa phần lực đạo, không tới mức đương trường giết chết hai người, bất quá mỗi tát hắn đều dùng đủ sức và cho hai nàng toét máu miệng, răng cũng rụng ra vài cái.

Nhìn lại, Hà Mộng Lâm cùng Hàn Tĩnh lúc này mặt đã sưng vù lên, đỏ đỏ tím tím.

Đừng nói tới, trong hai cái tát vừa rồi, hắn đều vận dụng một tia tiên lực thâm thấu vào trong cơ thể hai người, sau hôm nay liền sẽ bùng phát mà phá hủy dây thanh quản của đối phương.

Đối với hai cái tiện nhân điều ngoa không tha người, hình phạt này đôi khi còn thống khổ hơn là chết đi.

"Thật bản" - Diệp Phàm ghét bỏ nói, vớ lấy một chiếc khăn ướt lau máu tươi dính trên tay.

Cung Vô Song nhú mày, buông cánh tay của Diệp Phàm ra, bất quá nửa chừng nghĩ nghĩ thế nào, cuối cùng lại ôm lấy.

Diệp Phàm bị hành động của nàng làm cho bối rối, nhìn đến khăn tay dính máu mới tỉnh ngộ, đôi mắt nhìn Cung Vô Song càng thêm ôn nhu.

...

"A!!! Tiện loại rác rưởi, lão nương muốn giết người!"

Một giây choáng váng qua đi, một thanh âm tràn đầy oán độc cùng tức giận xuyên thấu khắp đại sảnh mà vang lên.

Đại sảnh vốn dĩ không vì sự xuất hiện của Trần Huyền Phong mà bớt đi ồn ã, giờ đây tĩnh lặng như chết.

Vạn ánh mắt lúc này không hẹn mà cùng chú mục đến hai cái nữ nhân đang lồm cồm bò trên mặt đất, mặt mũi sưng lên tựa cái đầu heo

Nhất thời, không ai dám hé răng nói một lời.

Trần Huyền Phong nhìn Diệp Phàm, âm thanh lạnh lùng nói:

"Tiểu tử, người thực cuồng sao?"

Diệp Phàm không nhìn được mà bật cười, đáp trả:

"Quá khen! Ta cường không bằng người mặt dày cùng vô liêm sỉ!"

Nghe Diệp Phàm đáp lại, Trần Huyền Phong gương mặt vặn vẹo, hai tay đã nắm chặt, nội tâm thầm nghĩ, nếu không phải hắn còn muốn trước mặt Cung Vô Song tỏ ra chút thân sĩ, khẳng định lập tức làm chết cái tiểu tử này.

"Tiểu tử, người biết ta là ai sao?" Trần Huyền Phong trầm thấp nói.

"Ta quản người là ai." - Diệp Phàm khinh miệt cười cười.

Hắn là Tiên Đế, Thiên Đạo Địa Cầu hắn còn đem về nhà làm cái thị nữ, trên Địa Cầu này ai đến trước mặt hắn cũng chỉ có nước quỳ.

"Thực hảo" - Trần Huyền Phong khóe miệng lộ ra một tia cười dữ tợn.

"Không, không hảo!" - Diệp Phàm lắc lắc đầu, đầy nghiền ngẫm.

"Àn?" - Trần Huyền Phong nghi hoặc theo phản xạ, chưa kịp phản ứng lại đây.

"Người thanh âm, làm ta cảm thấy không khỏe, vì vậy, người vẫn là câm miệng đi!"

Nói chuyện, Diệp Phàm bàn tay lại vùng lên, bất quá lần này hắn rút kinh nghiệm, dùng tiên lực hình thành một bàn tay vô hình, nhắm giữa miệng Trần Huyền Phong mà va chạm.

"A!!!"

Trần Huyền Phong thâm thiết kêu một tiếng, miệng bị đập nát, nằm trên mặt đất lăn lộn kêu rên, máu tươi vùng vẫy.

"Không sáng bằng trực tiếp dùng tay vả mặt" - hắn nho nhỏ lầm bầm, một bên Cung Vô Song nghe được mắt tròn mắt dẹt.

Nhìn đến Trần Huyền Phong thương thảm như vậy, mấy cái chó săn vội vã co đầu rút cổ trong đám đông, gào to:

"Nơi nào tới cầu đồ vật, cũng hành hung Trần thiếu!"

"Ngàn vạn không thể buông tha hắn, mau báo báo an!"

"Trần thiếu a, người hảo hảo a, chúng ta nhất định sẽ vì người báo thù!"

"Câm miệng, ta còn chưa chết!" - Trần Huyền Phong lồm cồm bò dậy, bụng cái miệng đầy máu là máu, nén đau đón hưng tợn quát.

Hắn nhìn về phía Cung Vô Song cùng Diệp Phàm, ánh mắt dường như muốn ăn tươi nuốt sống hai người:

"Tiểu tử, người có giỏi cũng đừng dòi đi! Lão tử thề, hôm nay lão tử muốn người quỳ gối dưới chân ta, nhìn ta đùa bốn chết nữ nhân người! Còn Cung Vô Song, người cái tiện nhân, lão tử không hung hăng làm chết người, lão tử liền không họ Trần!"

Diệp Phàm cười lạnh,

"Xem ra một cái tát vừa rồi chưa đủ để người nhớ lâu. Người nói, chả lẽ ta phải giết người, người mới câm miệng sao?"

Trần Huyền Phong lập tức câm bặt miệng dòi đi, để lại cho Diệp Phàm một cái ánh mắt oán độc cùng phẫn hận, hiển nhiên sẽ không cứ như thế ăn thiệt thòi.

Diệp Phàm cũng là biết thế, nên mới tạm thời chưa lấy đi tính mạng của Trần Huyền Phong, chờ đợi hắn gọi người tới đông đủ, lại sát một thể.

Đối với thể loại nhị thể tổ dựa vào ông cha ăn chơi trác táng như thế này, Diệp Phàm vẫn luôn có một cái thích thú nho nhỏ từ kiếp trước, đó là khi bản thân có năng lực, liền giữ đối phương sống tới cuối cùng, thoải mái mà nhìn chỗ dựa, tôn nghiêm, cao ngạo của mình bị hắn từng bước, từng bước đập đổ.

Cung Vô Song một bên kéo tay Diệp Phàm:

"Người liền như vậy thả hắn đi rồi?"

Theo như nàng trước đây chứng kiến, Diệp Phàm đối phó với Quý Minh Dương cùng Tô Thanh Long đâu có như thế này dễ nói chuyện?

"Hắn khẳng định sẽ không thiện bãi cam hươu nha. Ta người này thực lười, đợi hắn gọi trợ giúp đến, lại giải quyết một lượt, tiện thể diệt tộc luôn" - Diệp Phàm cười tủm tỉm nói.

Cung Vô Song vô ngữ, nàng cũng không xác định Diệp Phàm đang nói đùa vẫn là nghiêm túc, mà Trần Văn Đình cùng Lưu Minh Nguyệt trong lòng nổi

lên một tia cảm thấy bị ai cho Trần Huyền Phong.

Các nàng đã nhìn thấy một Trần gia còn thảm hại hơn Tô gia phía trước đó...

...

Diệp Phàm đám người ngồi xuống một bàn tiệc trong góc phòng, bốn phía đám đông đều chủ động lảng tránh, không ai tới gần.

Chốc chốc lại có một ánh mắt nhìn về phía bốn người, có đồng tình, có thương hại, có giễu cợt...

Diệp Phàm bốn người đối với điều này cũng không cảm kích, hết thấy thần sắc như thường, trò chuyện, ăn uống.

"Sinh nhật bắt đầu!"

Cũng không biết bao lâu thời gian, một người dẫn chương trình đi ra từ phía cánh gà sân khấu, tay cầm micro, tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Tàn Dung khôn khéo

Theo lời của người dẫn chương trình, mọi người vỗ tay.

Chợt, toàn bộ đại sảnh tắt đèn tối om, chỉ dư ánh đèn sân khấu.

"Và bây giờ, xin mời nhân vật chính của buổi tối hôm nay, Tàn Dung"

Tức thì, ánh sáng sân khấu quay thành một cái vòng tròn nho nhỏ, di chuyển về phía cánh gà sân khấu.

Tàn Dung yếu diệu bước ra từ bóng tối, một đường ngạo kiều bước tới giữa sân khấu, tựa như luồng sáng duy nhất trong bóng đêm, mỹ lệ mà cao quý.

Nàng nhận lấy micro từ tay người dẫn chương trình, dùng âm thanh nhỏ nhẹ nói chuyện:

"Tàn Dung xin chào tất cả mọi người, cảm ơn mọi người đã dành thời gian tới tham dự sinh nhật tụ hội của Tàn Dung ngày hôm nay. Trong ngày sinh nhật thứ hai mươi hai này của Tàn Dung, Tàn Dung thực sự vui mừng vì sự xuất hiện của quý vị. Tàn Dung xin tuyên bố, yến hội chính thức được bắt đầu! Mọi người cứ việc ăn uống thỏa thuê, phía trên sân khấu sẽ có những tiết mục nho nhỏ để mua vui, bản thân Tàn Dung sẽ đi tới từng người một để đón tiếp..."

Tiếng vỗ tay một lần nữa lại vang lên, lúc này nhân viên từ bốn phía cũng bắt đầu bày đồ ăn lên từng bàn tiệc:

"Đây là sinh nhật tụ hội vẫn là tiệc cưới?" - Trần Văn Đình nhìn quanh, khó hiểu lắm bầm.

"Đúng nha, sinh nhật tổ chức theo kiểu này cũng kỳ ba quá đi, cảm giác thật thiếu tự nhiên, quá câu nệ" - Lưu Minh Nguyệt một bên cũng nhỏ giọng đồng tình.

Cung Vô Song cùng Diệp Phàm đều không cho ý kiến, đối với hai người, sinh nhật tụ hội cũng thế, tiệc cưới cũng vậy, không thay đổi được bản chất đây là một bữa Hồng Môn Yến, mà sắp tới mới là một màn đặc sắc.

Quả nhiên, Diệp Phàm một bàn bốn người vừa mới động đũa, Tàn Dung đã từ trên sân khấu đi tới, theo sau đúng là cái nam tử Diệp Phàm bắt gặp nơi ngoài cửa.

Đám đông hết thấy đều chú ý về phía này, không cần nói cũng biết, bọn họ muốn nhìn xem, được Tàn Dung trước tiên chào hỏi là thần thánh phương nào.

Tới khi nhìn ra, đó là nhóm người ban nãy hành hung Trần Huyền Phong, nhiều người lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, có người biểu tình nghiến ngấm, có người cười lạnh, bất quá tất cả đều nhất trí xem kịch vui.

"Vô Song tử, người vẫn xinh đẹp như ngày nào!" - Tàn Dung nở nụ cười, chủ động mở lời - "còn Minh Nguyệt cùng Văn Đình nữa, cũng đã vài năm rồi"

"Tàn Dung, chúc mừng sinh nhật" - Trần Văn Đình cùng Lưu Minh Nguyệt hòa nhã đáp.

Cung Vô Song cũng gật đầu, nói chuyện:

"Sinh nhật vui về"

"Vị này là?" - Tần Dung hướng sang Diệp Phàm, mỉm cười vươn tay ra.

"Đây chẳng phải vị nam tử bối cảnh thần bí ban nãy không chút kiêng nể trước mặt mọi người hành hung Trần thiếu hay sao?"

Diệp Phàm còn chưa kịp đáp, nam tử bên cạnh Tần Dung đã giành nói chuyện trước, thanh âm đầy lạnh lùng cùng hài hước vang lên.

"Nhiếp Đông, không ai hỏi ngươi!"

Tần Dung lập tức quát lạnh.

Nhiếp Đông sắc mặt xanh mét, thần sắc không thể tin tưởng nhìn Tần Dung.

Hắn há miệng định nói gì, lại bị Tần Dung trừng mắt một cái, cuối cùng hậm hực "hừ" một tiếng.

Diệp Phàm nhướng mày, có ý tứ.

Hắn vươn tay ra, nhẹ chạm vào tay Tần Dung.

"Diệp Phàm, Vô Song lão công"

"Nga? Là lão công sao?" - Tần Dung giật mình - "Vô Song tỷ thật sự có phúc nha, có thể bắt được phương tâm của Diệp tiên sinh"

Ân?

Diệp Phàm chú ý tới sự bất thường trong cách dùng từ ngữ của Tần Dung.

Nữ nhân này...

"Tần Dung, ngươi đây là ý gì?" - Nhiếp Đông lại không nhịn được kêu lên - "Ngươi đừng quên rằng..."

"Nhiếp Đông, ta nói ngươi câm miệng!" - Tần Dung căn bản không để hắn nói hết câu - "Ngươi cút ngay cho ta!"

"Ngươi... Đồ tiện nhân!" - Nhiếp Đông bạo nộ, giơ tay lên, không chút nghĩ ngợi mà giơ tay tát một cái thật mạnh lên mặt Tần Dung.

...

Nhiếp Đông muốn theo đuổi Tần Dung đã thật lâu, bắt quá biết nàng là Trần Huyền Phong nữ nhân, mà hắn chỉ là Trần Huyền Phong một con chó săn, phía trước không dám ngoe ngoặt chút nào tâm tư.

Chỉ là mấy ngày gần đây, không biết Trần Huyền Phong nghĩ như thế nào, quay lại đánh chủ ý lên Cung Vô Song, bày ra buổi tụ hội ngày hôm nay.

Tần Dung sinh nhật chỉ là cái cớ, màn chính trong buổi tiệc này là Trần Huyền Phong tỏ tình với Cung Vô Song, bắt quá bây giờ bị chuyển thành phé đi Diệp Phàm cùng cướp về Cung Vô Song, trước mặt đám đông cường gian nàng.

Hắn hứa, nếu tụ hội ngày hôm nay diễn ra thành công, sẽ cấp Tần Dung cho Nhiếp Đông.

Nhiếp Đông lập tức trong lòng đã đưa Tần Dung vào danh sách cấm luyện của hắn, giờ lại bị nàng hai lần không kiêng nể nhục nhã trước mặt nam nhát khác, đặc biệt lại là Diệp Phàm, lấy tính cách của hắn làm sao có thể chịu nổi.

Hắn lúc này bị máu nóng lên não rồi, căn bản không quản thích hay không thích nữa.

...

Tần Dung một cái nhọc nữ tử, căn bản không có khả năng phản ứng kịp mà né tránh, dù thấy được bàn tay to của Nhiếp Đông không chút chần chừ roi xuống mặt mình, cũng chỉ biết theo bản năng mà nhắm mắt lại, lực bất tòng tâm.

?

Nàng nhắm mắt một hồi, vẫn không thấy mặt mình bị đánh, không cảm nổi tò mò, mở mắt ra, thấy được Nhiếp Đông lúc này mặt mũi vằn vện vì đau đớn, mà Diệp Phàm bàn tay đang nắm lấy cổ tay hắn, nhẹ nhàng vịn vịn.

"Cút! Nếu không, Trần Huyền Phong là kết cục của ngươi!"

Diệp Phàm lạnh nhạt nói.

Nhiếp Đông hoảng hốt chạy lấy người, ra đến xa xa, mới lấy can đảm quay lại oán độc hô lên.

"Tần Dung, cái tiện kỹ nữ, cho lão tử chờ"

Thấy được đám đông đang chăm chăm nhìn vào dáng vẻ chật vật của mình, Nhiếp Đông nội tâm lại càng thêm oán độc Diệp Phàm, bắt kham chạy đi.

Lưu Minh Nguyệt bĩu môi:

"Đúng là chủ nào chó nấy"

Tần Dung cười gượng, nàng hướng Diệp Phàm cảm tạ:

"Còn cảm ơn Diệp tiên sinh vừa rồi giúp ta giải vây"

"Thái độ của ngươi đã cứu ngươi mà thôi" - Diệp Phàm đạm mạc nói, uống vào chút rượu, đột nhiên hỏi - "Ngươi là người của Quý gia?"

"Diệp tiên sinh tuệ nhãn như đuốc, ta có thể miễn cưỡng coi như là nửa cái người của Quý gia"

Tần Dung giật mình, kinh ngạc cùng hoảng sợ nhìn Diệp Phàm. Mới chỉ dăm ba câu nói chuyện, hắn lại có thể nhìn ra được không sai biệt lắm một tầng thân phận của nàng, đầu óc này, trí tuệ này, không là một cái thiếu niên 19 tuổi nên có.

"Nga?" - Diệp Phàm hứng thú, ra hiệu nàng nói tiếp.

"Ta chỉ là một cái tình nhân của Tạ Vĩ mà thôi, căn bản không thể coi là người của Quý gia, bất quá Tạ Vĩ đã có mấy lần nhắc qua ngài, còn cho ta xem ảnh của ngài nữa..."

Diệp Phàm gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

"Ngươi tới đây hẳn không chỉ để nói những điều này đi?"

"Thật đúng là không có gì có thể qua được mắt Diệp tiên sinh!" - Tần Dung không dấu vết vỗ mông ngựa - "Trần Huyền Phong đã cho gọi cao thủ của Trần gia tới. Nguyên bản kế hoạch của hắn là đêm nay sẽ tại đây một lần nữa tỏ tình với Vô Song tỷ, bất quá hiện tại hắn thay đổi chủ ý, hắn nói với ta cần phải đương trường phế đi ngài, sau đó lại luân dâm Vô Song tỷ trước công chúng..."

Nói nói, Tần Dung thoáng quan sát biểu tình trên mặt Diệp Phàm, thấy được hắn từ đầu tới cuối mặt không đổi sắc, vẫn là dáng vẻ phong đạm vân khinh đó, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, tựa như không để Trần gia vào trong mắt...

Cũng phải, Tần Dung trầm nghĩ, nhân vật có thể khiến Quý gia cúi đầu, làm sao có thể sợ Trần gia nhỏ cơ chứ...

"Diệp tiên sinh, ngài có cần ta gọi điện cho Tạ Vĩ kêu hắn tới đây?"

Diệp Phàm cười cười, bất quá trong lòng hắn đã nổi lên cuộn cuộn sát ý, Trần Huyền Phong, khẳng định sẽ sống không bằng chết!

"Không cần thiết, bất quá ngươi gọi mấy cái xe chở xác tới, lại báo cho Tạ Vĩ phía sau..."

"Diệp Phàm!" - Cung Vô Song vẫn luôn im lặng ngồi nghe hai người đối thoại, chợt hô.

"Thoải được rồi, gọi mấy cái xe cứu thương tới là được" - nghe được Cung Vô Song lên tiếng, Diệp Phàm bắt đầu dĩ chuyển lời.

Tần Dung thấy được một màn này, nội tâm có chút ghen tị Cung Vô Song tìm được một nơi quy túc tốt đẹp, trên mặt cười khúc khích:

"Không nghĩ tới, Diệp tiên sinh vẫn là một cái thê quân nghiêm nam nhân đâu..."

Cung Vô Song nghe Tần Dung nói xong, trên mặt phỉếm hồng, vội vã đẩy đi đề tài, hòa nhã nói:

"Tần Dung, thực xin lỗi, hôm nay ta tới vội, bỏ quên quà sinh nhật cho ngươi ở nhà, đợi mấy hôm nữa chúng ta lại tụ một buổi, ta đem quà qua cho ngươi..."

"Không có việc gì nha!" - Tần Dung xua tay - "Vô Song tỷ không cần phải phức tạp như vậy, ngươi tới đây ta đã rất vui mừng rồi"

Câu này là nàng nói thật lòng, Cung Vô Song không tới đây, Diệp Phàm cũng sẽ không tới, vậy thì làm sao nàng có được cơ hội tiếp cận Diệp Phàm, để lại cho hắn ấn tượng tốt cơ chứ?

Nàng không mơ tưởng xa với được leo lên Diệp Phàm, nàng chỉ cần giữ mối quan hệ với Cung Vô Song cùng Diệp Phàm, còn sợ Tạ Vĩ không sủng nàng sao?

Diệp Phàm ý niệm khẽ chuyển, lấy ra từ trong nhẫn trữ vật một cái lọ nhỏ con con, đưa cho Tần Dung:

"Liên lấy cái này làm quà sinh nhật cho ngươi đi. Món đồ này ta tạm thời gọi là Kem Dưỡng Nhan, ngươi đem về, phủ một lớp lên mặt, thậm chí toàn"

thân cũng có hiệu quả, chờ đợi 20 phút, sau đó liền rửa sạch bằng nước ấm. Xong xuôi, người liền soi gương, lập tức liền thấy hiệu quả. Ngoài ra, thứ này còn có thể xúc tiến việc khép lại vết thương cùng trừ sẹo... Về hôm nay, coi như ta thiếu người một nhân tình"

Tần Dung lễ phép nhận lấy, cẩn thận cảm lấy chiếc lọ nhỏ, vẻ mặt vui vẻ. Nàng tuy tâm tồn ba phần nghi ngờ hiệu quả của thứ thuốc này, bất quá dù nó có hiệu quả thật hay không, quan trọng hơn cả, đây là đồ Diệp Phàm, tồn tại mà nam nhân nàng phải nhìn sắc mặt để hành xử, đưa tặng.

Đừng nói, Diệp Phàm còn tự mình nói thiếu nàng một nhân tình nữa...

...

Tần Dung khẳng định sẽ không để bảo an tại Quý Phái khách sạn can thiệp vào chuyện sắp tới, sau đó nàng qua các bàn khác cùng lão đồng học và người quen chào hỏi.

Bất quá, việc nàng đi tới chào hỏi Diệp Phàm đầu tiên, thậm chí còn việc xung đột với Nhiếp Phong, kết thúc bằng việc hấn chặt vật chạy trốn không khỏi khiến khách khứa có nhiều điều suy nghĩ.

Trần Vân Đình cùng Lưu Minh Nguyệt tò mò nho nhỏ về hình thức tụ hội ngày hôm nay được cũng đã được Tần Dung lý giải, chỉ là đối phương lại để cho hai nàng càng thêm tò mò về Diệp Phàm.

Tần Dung báo tin không bao lâu, một cái cường tráng trung niên nhân từ cửa đại sảnh đi tới, trên người khí thế mệnh mông cuộn cuộn, hơi thở hờn hậu.

"Ai là Diệp Phàm, cái loại cầu đồ vật, cũng dám hành hung đã thương người Trần gia!"

Trần Huyền Phong cùng lúc không biết từ chỗ nào chạy ra, trên miệng băng gạc chẳng chặt, gầm rú nói:

"Mau! Cho ta đánh chết hấn!"

"Không, không cần đánh chết hấn, cho ta đem hấn đánh chết khiếp! Ta muốn hấn quỳ gối dưới chân ta, nhìn ta đùa bỡn chết hấn nữ nhân!"

Trần Huyền Phong trong mắt tràn ngập ác độc cùng oán hận.

Hấn nghĩ, giết Diệp Phàm, kia bất quá là tiện nghi cho Diệp Phàm, hấn muốn cho Diệp Phàm sống không bằng chết, rơi vào địa ngục vực sâu!

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Tác giả nói

Lục đục!

Thanh mây bên ngoài lại mở ra, hơn mười tên đại hán cao to, hắc y áo somi, rõ ràng là người được trải qua nghiêm túc huấn luyện hấp tấp đi đến.

Màu da thuần một sắc ngăm đen, gương mặt lạnh lùng, đầu cắt tóc ngắn, từng khối bắp tay, cơ ngực, cơ bụng hằn rõ qua lớp áo somi.

Trong mắt bọn họ, hiện lên một cổ lạnh lùng chi sắc, nói rõ bọn họ không phải người dễ trêu chọc.

Cường đại khí tràng làm đoàn quân chúng xung quanh tự động thối lui.

"Vương đội trưởng"

Hơn chục cái đại hán nhìn hung thần ác sát này chính tề tập trung sau lưng trung niên nhân, đối với hấn hô lớn.

Trần Huyền Phong nhìn thấy cứu binh tới, lập tức cảm giác thượng đẳng lại bạo lều, hấn hung hăng chọc ngón tay về phía Diệp Phàm:

"Tiểu tử, ta đã nói, hôm nay lão tử không chơi chết người cùng người nữ nhân, lão tử liền tự cung"

"Vương Ngũ, hấn chính là Diệp Phàm, các người cùng nhau thượng, phế đi hấn" - hấn quay lại ra lệnh cho đám người.

"Cùng thượng, chỉ cần không ra mạng người, tùy tiện đánh!"

Vương Ngũ đối với đám cấp dưới phát tay.

Chục cái trắng hán lao lên, hò hét quát lớn, nắm tay nhằm phía Diệp Phàm, sát khí nùng liệt, phảng phất Diệp Phàm là kẻ thù giết cha bọn họ.

Đám đông sôi nổi tránh né ra, ánh mắt nhìn Diệp Phàm bốn người đầy bí ẩn.

Hơn mười cái nam tử thân trải qua huấn luyện, tay liềm không ít máu tươi vậy ầu một cái thiếu niên, mặc dù trong người mang chút võ công đi chăng nữa, dùng đầu ngón chân tưởng đều có thể biết kết quả.

Chỉ là Vương Ngũ thực mau liền phát hiện sự tình tựa hồ có chút lệch khỏi quỹ đạo, không diễn ra như những gì hắn nghĩ.

"Này... Này mẫu thân nó, đây mà là biết chút võ mềo quào?"

Hắn mở to hai mắt ngây ngốc nhìn trước mắt phát sinh một màn, nội tâm ân cần hỏi thăm tổ tiên Trần Huyền Phong mười tám lần, bản thân có chút may mắn mình vừa rồi không lao lên.

Vừa rồi, Diệp Phàm trước khi công kích của mấy cái trắng hán tới liền lùi biếng đứng lên, hừ lạnh một tiếng, chủ động tiến công.

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!...

Hắn phát sau mà đến trước, như một con bướm bay múa vọt vào đám người, thân ảnh tả điều hữu bãi, thân pháp mờ mịt, từ bên ngoài chỉ có thể chứng kiến đạo đạo ảo ảnh, mà mấy cái đại hán đến một góc áo của hắn cũng chưa chạm tới.

Diệp Phàm ra chiêu liên hoàn không chút điểm dừng, hoặc dùng quyền, hoặc dùng chân, dùng bẻ gãy nghiền nát tư thế ném văng những người đó như một đám đồ chơi bằng nhựa quay lại phía Vương Ngũ cùng Trần Huyền Phong, một đám chính chính tề tề bày thành một hàng ngang.

Nếu không phải không muốn để Cung Vô Song thấy huyết, Diệp Phàm đã ngồi tại chỗ, tiên khí hóa hình mà ra, chụp đàn sâu kiến này thành một đám huyết nhục.

Liên ngăn ngừng mười giây đồng hồ thời gian, nguyên bản vô cùng náo nhiệt đại sảnh, nháy mắt biến thành yên lặng, đám đông lúc này nhìn Diệp Phàm đã không còn thấy bí ẩn, mà thay vào đó là một mặt hoảng sợ.

"Hảo cường!"

Đám khách mời không hẹn mà cùng lúc hưng hăng nuốt nước miếng, âm thầm cảm thán.

Thiếu niên này cũng quá có thể đánh đi?

Kia là một chọi hơn mười nha! Lại còn không phải mười cái người thường.

"Trần Huyền Phong, đây là toàn bộ cứu binh ngươi có thể tìm tới sao? Ta thật sự thất vọng nha"

Diệp Phàm hai tay bối sau lưng tiến lại gần Vương Ngũ cùng Trần Huyền Phong, đàm mạc nói chuyện.

Vương Ngũ bị khí tràng của Diệp Phàm dọa lạnh cả sống lưng, thiếu niên này sát khí hảo nùng liệt, tựa như vừa đi từ lò sát sinh ra.

Hắn ngoài mạnh trong yếu há miệng đe dọa:

"Tiểu tử, ngươi rõ ràng, chúng ta là người..."

Giọng nói của hắn còn chưa kịp hoàn hảo rời ra khỏi miệng, không nghĩ tới liền bị một cái bóng chân đột ngột đá vào bụng.

Quả quyết, bá đạo!

Không một tí ướm át bản thủ!

Nhanh như lôi điện!

Phanh!

Vương Ngũ thân hình hơn tám chục cân cứ như vậy bị ngạnh sinh đá bay ra ngoài.

Hắn nội tạng, cũng bị Diệp Phàm đá nát, trong khoang miệng tràn ngập máu tươi.

Diệp Phàm dùng chân trước Trần Huyền Phong - lúc này đã cả người run lấy bầy, hai chân nhũn ra - vỗ lấy bả vai hắn:

"Chuẩn bị sẵn sàng chưa? Tại đây đao cũng có mà kéo cũng có, ngươi muốn dùng hình thức nào để tự cung?"

Đối mặt với nụ cười tựa như Cửu U địa ngục của Diệp Phàm, Trần Huyền Phong hận không thể vả nát mặt mình.

Mẫu thân nó! Vì cái gì một hai cứ phải chọn miệng tiện? Thề thốt gì không thề, lại thề tự cung?

Tồn tại không hảo sao, vì cái gì năm lần bảy lượt phải tự tìm được chết?

Bất quá sao, Trần Huyền Phong cũng không tin Diệp Phàm dám thực sự lấy hấn như thế nào. Tuy nói Diệp Phàm thân thủ thực sự tốt, thế nhưng năm nay là thời đại xã hội pháp trị, chỉ có tiền cùng nhân mạch mới là hết thấy, người thân thủ giỏi nữa mà thân cô thế cô cũng không dám giết người, nếu không liên hệ nhất cũng là cái tù chung thân.

Trừ khi người không sợ súng đạn...

Đùa gì thế, đây lại không phải huyền huyền cùng truyện tranh!

Ý nghĩ này xét qua, làm Trần Huyền Phong khôi phục lại tự tin, hần đẩy tay Diệp Phàm ra, trầm giọng nói:

"Diệp Phàm, hôm nay ta Trần Huyền Phong nhận tài, muốn làm sao mới buông tha ta, người liền đưa ra điều kiện, chỉ cần ta Trần gia có thể lấy ra được, tuyệt không hai lời!"

Đám đông bên ngoài sững sờ, đây là nhận thua tiết tấu hay sao?

Trần Huyền Phong cũng là có chút tiểu thông minh, không giống Vương Ngũ há mồm ra là đe dọa Diệp Phàm, hần rõ ràng, lưu được núi xanh không lo không có củi đốt.

Chỉ cần hần có thể thoát ra khỏi đây, liền có trăm ngàn cách mượn tay người khác xử lý Diệp Phàm.

Hần có tiền sao, có tiền thì có thể xui mả khiến quý!

Bất quá, hần mộng tưởng thì tốt đẹp, mà lý tưởng lại quá tàn khốc, Diệp Phàm làm sao có thể không nhìn ra hần đang suy nghĩ cái gì?

Đừng nói, trong lòng Diệp Phàm, Trần Huyền Phong đã là cái người chết, chỉ là hần đang nghĩ xem chết làm sao để cho khó coi mà thôi.

"Điều kiện sao?" - Diệp Phàm ra vẻ ý động, làm cho Trần Huyền Phong trong lòng mừng hóm, lại thăm chửi Diệp Phàm, quả thật cái dân đen ngu ngốc!

"Đúng vậy, điều kiện người cứ việc ra!" - hần vội vã khẳng định.

Rắc! Rắc!

Thanh âm gãy xương đột ngột vang lên, làm Trần Huyền Phong ngây ngốc mất hai giây, sau đó, sắc mặt của hần nháy mắt biến đổi, trở nên vụn vỡ, trong đôi mắt là vẻ hoảng sợ cùng thống khổ vô tận!

Hần nhìn thấy gì? Chính tay mình, thế nhưng... thế nhưng bị bẻ quặt theo một góc bẹt!

Tựa hồ, bị phế!?

"Buông tay, người con mẹ nó chạy nhanh cấp lão tử buông tay, người có biết hay không lão tử là ai?"

Trần Huyền Phong thanh âm nghẹn ngào, đau đớn, khua nhục cùng vô cùng lửa giận, tựa như là hắc ám đang ăn mòn đi khả năng suy nghĩ của hần.

Hần nhìn Diệp Phàm, trong ánh mắt một mảnh tơ máu, có vô tận cuồng loạn!

Hần đường đường là Trần gia gia chủ nhi tử, chân chân thật thật một cái phú nhị đại, tại Hân Giang có thể gọi là hô mưa mưa đến, gọi gió gió về, bình thường đám dân đen chỉ có thể kính ngưỡng cùng hâm mộ!

Vậy mà, ngày hôm nay, hần hai lần bị một cái quý nghèo nhà quê cái gì cũng không phải hành hung trước mặt bao nhiêu người!

Hai lần!

Vô cùng nhục nhã! Quả thực chính là vô cùng nhục nhã!

"Diệp Phàm, ta đã chủ động lùi một bước, cùng người bàn điều kiện, người con mẹ nó lại dám như vậy nhục nhã ta!"

Trần Huyền Phong gầm lên, phảng phất như trên bờ sụp đổ, mất hết lý trí.

"Nhục nhã? Người phế thoại thật nhiều, ảo tưởng cũng thật thiên chân..."

Diệp Phàm lắc đầu cười cười

"Người tựa hồ không hiểu, cũng không muốn hiểu, người không có tư cách đề điều kiện với ta!"

Cái gì?

Đám đông đại ra, không tin tưởng lỗi tai mình; Trần Huyền Phong cũng là nao nao...

Kinh ngạc chỉ gian, Diệp Phàm đã vươn tay ra, tóm lấy Trần Huyền Phong đầu tóc...

"Vô Song, Minh Nguyệt, Vân Đình, ba người các ngươi nhắm mắt lại, cho đến khi ta nói thôi mới được mở ra!" - hấn dùng thanh âm cực kỳ ôn nhu nói chuyện, chỉ là thanh âm chỉ gian đem theo một cỗ bá đạo không dung phản kháng

Minh Nguyệt nhị nữ "nga" một tiếng nhỏ, ngoan ngoãn mà nhắm mắt lại, mà Vô Song lúc lắc mái tóc:

"Không cần lo cho ta!"

Nàng không ngăn cản Diệp Phàm, vì nàng biết, có những thứ không phải nàng có thể cưỡng kháng, nói chuyện ra, chỉ đem lại phản cảm mà thôi.

Không ngăn cản được, vậy liền chứng kiến đi!

"Sẽ thực huyết tinh!" - Diệp Phàm kiên nhẫn khuyên bảo - "Ngươi vẫn là nhắm mắt lại đi thôi!"

Chân chừ một lát...

"Ân!" - Cung Vô Song nhẹ thanh đáp, nhắm lại đôi mắt.

Chờ đến Cung Vô Song không nhìn được cảnh trước mặt, Diệp Phàm mới nhấn tay xuống..

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Trong toàn bộ đại sảnh lúc này, tồn tại duy nhất một thanh âm, đó là tiếng la hét thảm thiết của Trần Huyền Phong.

Cung Vô Song tam nữ tuy đã nhắm mắt lại, tay cũng che trên tai, bất quá vẫn nghe được loáng thoáng thanh âm đáng sợ của đối phương, trong lòng không cảm có chút sợ hãi

Đầu của Trần Huyền Phong, bị Diệp Phàm không chút thương tiếc động xuống đất, một nhát lại một nhát.

Tận khi huyết che kín mặt mũi đối phương, Diệp Phàm mới ném hấn xuống đất, để hấn nằm ngửa lên như một con chó chết.

"Đây mới là chân chính nhục nhã, ngươi thấy sao?"

Diệp Phàm nhàn nhạt mở miệng.

Mà một bên khách nhân, tất cả đều xem ngây người! Mỗi người đều cương tại chỗ, tư duy lâm vào đình trệ.

Khiếp sợ! Vô cùng khiếp sợ!

Trước mắt một màn, đã siêu việt bọn họ cực hạn tưởng tượng! Ánh mắt bọn họ nhìn Diệp Phàm cũng hoàn toàn thay đổi! Trở nên sợ hãi!

Phảng phất Diệp Phàm không phải người, mà là ma quỷ, một tôn ác ma từ Cửu U Địa Ngục bò lên.

"Ngươi không phải muốn tự cung sao? Ta liền giúp ngươi!"

Thanh âm của Diệp Phàm nhàn nhạt sâu kín truyền vào lỗ tai mọi người, làm cho bọn họ không rét mà run.

Nhiều nữ nhân học thông minh, bắt chước Cung Vô Song tam nữ, hai mắt nhắm chặt lại.

Bịch! Bịch! Bịch...

Từng tiếng bước chân của Diệp Phàm dẫm lên trên sàn nhà, tựa như tiếng chuông đòi mạng của tử thần dẫm vào tâm linh mỗi người ở đây, mà đương sự là Trần Huyền Phong lúc này đã sống dở chết dở, căn bản không có sức phản kháng.

Nhắm giữa hai chân đối phương, Diệp Phàm từ từ nhấc cao chân lên.

Lúc này, không chỉ có nữ nhân, mà ngay cả đại đa số nam nhân cũng không chịu nổi một màn này, sôi nổi quay đầu đi.

"A đi đả phạt... Thí chủ, người liền cho bàn tăng một cái mặt mũi, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, lấy từ bi để cảm phục người; tha cho hấn đi thôi. Làm người lưu một đường, phía sau hảo gặp nhau sao"

Đúng tại thời khắc nín thở này, một giọng nói già nua đột ngột từ trong hư không vang lên.

Một cái lão tăng đầu trọc, một thân áo cà sa, không biết từ khi nào xuất hiện trước cửa đại sảnh, chậm rãi tiến lại.

Diệp Phàm nghiêng ngẫm nhìn lão tăng, quý dị cười.

"Lão bất tử, người mặt mũi có cái rắm dưng? Nếu ta nói là không đâu?"

Đang nói, hấn đột nhiên một chân dẫm xuống, trực tiếp dẫm lên vật thể dưới háng Trần Huyền Phong, liền nghe được một tiếng vỡ nát rõ ràng.

Huyết vụ một mảnh!

"A!!!"

Tiếng kêu thảm thiết, so vừa rồi càng thêm kinh tâm động phách lại vang lên, quanh quần toàn bộ đại sảnh, đâm nhói vào lỗ tai của mỗi người! Trần Huyền Phong điên cuồng gào rống, trên mặt đất không ngừng lăn lộn, cả thân thể co quắp lại, hoàn toàn mất khống chế.

"Thí chủ, người tuổi còn trẻ, sát niệm lại quá mãnh liệt, nghiệp chướng quá nhiều... A đi đả phạt, liền để bàn tăng giúp người tịnh hóa ác nghiệp, tìm về bản tâm!"

Lão tăng chậm rãi nói chuyện, trong mắt nổi lên một tia sát ý, cứ việc che giấu thực hảo, vẫn không thể trốn qua được tuệ nhãn của Diệp Phàm.

"Con sâu cái kiến tồn tại, cũng dám há mồm nói muốn tịnh hóa ta?"

Diệp Phàm cười lạnh, muốn tới giết người liền tới giết, trên miệng cứ phải khăng khăng treo cái lý do để nguy hiểm mới chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Để ta nói cho người, Cữu Tự Chân Ngôn là như thế nào dưng!

Con sâu cái kiến?

Lão tăng sắc mặt trở nên âm lãnh, bất quá trên miệng vẫn không ngừng nói một đồng lớn, tựa như cái đắc đạo cao tăng thực sự:

"A đi đả phạt, thí chủ quả thực đã lạc lối trong âm u cùng tăm tối của nghiệp chướng, cùng người nói đạo lý đã không có tác dụng, bàn đạo cần phải trước hàng phục người!"

"Phải không?"

Diệp Phàm trên mặt mang theo vô cùng châm chọc, lười biếng đứng tại chỗ, hai tay đút túi quần.

Khinh miệt!

Trần trụi khinh miệt!

Cuồng ngạo vô biên! Đó là ý niệm cùng lúc xuất hiện trong đầu toàn bộ những người đang ngồi đây, bất quá, lần này, không có ai thực sự coi trọng lão tăng, bởi vì, Diệp Phàm phía trước biểu hiện ra lực lượng quá khủng bố, quả thật không phải người thường, mà lão tăng thì ngược lại, nhìn qua hom hem, như thể cái người đã nửa chân bước xuống hoàng tuyền.

"Yêu nghiệt! Hiện nguyên hình!"

Lão tăng rống lớn, chân phải bước ra, dẫm xuống một cái hố lớn trên sàn nhà, gạch đá nứt vỡ bay nhảy tứ tung.

Hí!!!

Quần chúng không hện mà cùng hít lạnh, ai có thể nghĩ, một cái lão nhân tuổi xé chiều lại bày ra được khủng bố lực lượng như vậy.

Trong chốc lát, đầu óc mọi người lại biến đổi, không ít người cho rằng cái lão nhân này sẽ chiến thắng.

Bọn họ tăng cấp xã hội quá thấp, chín thành chín không hề biết đến sự tồn tại của võ giả, mà một phần mười thành còn lại cũng chỉ biết là có những tồn tại có năng lực siêu nhân, chứ không hay hệ thống phân chia mạnh yếu là như thế nào.

Chỉ là từ trực quan tại đây mà nói, một chiêu vừa rồi của lão tăng trùng kích thị giác mãnh liệt hơn việc Diệp Phàm băng quơ đã đảo mười cái tráng hán.

Diệp Phàm bĩu môi, Đại Sư trung kì phế vật mà thôi, một chân vừa rồi chỉ có thể hù dọa phạm nhân, trong mắt hắn cái gì cũng không phải.

"Lâm!"

Lão tăng hô lên, lấy tay bắt ấn, ngón trỏ cùng ngón tay cái chụm vào nhau, ngón trỏ dựng thẳng các ngón tay còn lại đan chéo vào nhau.

Hắn đạo thống vốn là Mật Tông nơi Tây Tạng, chỉ là hắn Phật lộ không đi, lại nhập ma, trở thành cái ma tăng, giết người không lý do, thích giết ai liền giết.

Hắn vừa rồi thi triển chính là Lâm Tự Ấn, hay còn có tên là Bất Động Minh Vương Ấn, là một trong Cửu Tự Chân Ngôn Ấn của phái Mật tông. Cửu Tự Chân Ngôn Ấn là một loại pháp ấn sử dụng thanh âm phối hợp cùng thủ thế thi triển ấn pháp.

Trong truyền thuyết, nếu có thể tìm hiểu thấu đáo cửu tự chân ngôn, như vậy liền có thể khám phá hết thủy thiên địa bí mật, đăng lâm chúa tể.

Lâm Bình Đầu Già Giai Trận Liệt Tại Tiền.

Lấy cảnh giới của lão tăng, mới chỉ có thể miễn cưỡng thi triển Lâm Tự Ấn, mà hiệu quả cũng không được lâu, chỉ có mười giây.

Bất quá, hắn tự tin, để lấy mạng Diệp Phàm, đủ rồi.

Hắn một tay vung lên.

Một thanh dao găm sắc bén đỏ lòm như máu nằm ở trong tay hắn.

Nhìn đến vũ khí lạnh xuất hiện, khách khứa lúc này mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, không chỉ là đánh nhau gây thương tổn chân tay, mà còn có thể ra mạng người.

Rốt cục, phía trước tuy lời ra tiếng vào có "chém giết", nhưng nào ai tin? Cảnh sát cùng ngục giam tồn tại cũng không chỉ để trang trí.

Tần Dung phản ứng nhanh nhất, nòng hô lớn:

"Quý vị, mời mọi người hướng cửa thoát hiểm dời đi!"

Cửa thoát hiểm có hai cái, đều nằm cách xa nơi Diệp Phàm cùng lão tăng đối mặt, hệ số an toàn tương đương cao, chỉ là không ai dám động đậy ngo ngoe.

Sợ hãi là một phần, một phần khác là tò mò, không biết hai người này, ai sẽ chiến thắng?

Lão tăng trước động, hắn nhanh chóng hướng ngực trái Diệp Phàm mà lao tới, dao găm sáng lấp lánh...

Hắn tốc độ thực nhanh, giây trước quý mị biến mất, giây sau liền đã tới trước mặt Diệp Phàm, quả thật giống như là xuyên qua hư không.

Đối diện, Diệp Phàm lại phảng phất chưa kịp phản ứng, liền vẫn hai tay cầm túi mà bình tĩnh nhìn đối phương.

"Không!!!" - Cung Vô Song kinh hãi, nòng lúc này đã ném lời nói của Diệp Phàm lên chín tầng mây, hai mắt mở to mà hô lên thất thanh.

Nhiều người che mặt đi, không dám nhìn một màn này.

Mà lão tăng nổi lên một tia tươi cười bạo ngược, phảng phất như thấy được trái tim của Diệp Phàm bạo nát, máu tươi phun tủa tung.

Chết!

Lão tăng ngửa mặt lên trời cười to, không còn chút nào phong phạm cao tăng, sóng sóng thoát thoát một cái sát nhân cuồng ma.

"Người cười đủ sao?"

Đột nhiên, một thanh âm bình thản vang lên.

Cung Vô Song nghe được âm thanh quen thuộc, hai tay che mắt để lộ ra một cái khe nhỏ, nhìn thấy được Diệp Phàm lúc này đang dùng hai ngón tay mà gắt gao kẹp lấy dao găm của đối phương.

Biểu tình của hắn đầy đậm mực, tựa như kia không phải là thứ đồ vật giết người, mà là món đồ chơi bằng nhựa.

Sao có thể?

Vui đùa cái gì vậy?

"Làm sao có thể!? Người vì cái gì còn có thể động!?"

Lão tăng hai mắt tròn trừng, không thể tin tưởng được, hô lên thất thanh.

Lâm Tự Ân, áo nghĩa là chính ở bất động.

Thi triển Lâm Tự Ân lên bản thân, tu sĩ sẽ bất động dung, bất động bất hoặc, thân thể phòng ngự được tăng mạnh, khó bị tác động vật lý hay tinh thần quấy nhiễu.

Mà Lâm Tự Ân được thi triển lên đối phương, chỉ là khiến cho đối phương không thể di chuyển, bất động đây!

Lão tăng khó hiểu, hắn từ lúc kết ấn cho đến bây giờ chưa tới mười giây, vì cái gì Diệp Phàm vẫn có thể di chuyển?

Không kịp nghĩ nhiều, lão tăng vội vã gia tăng lực lượng, cố sức mà thu về dao găm, bất quá không có chút tác dụng, dao găm tựa như bị gắn keo 502 lên tay Diệp Phàm, không nhúc nhích lấy một tia.

"Đây là tất cả năng lực của người?" - Diệp Phàm ánh mắt lạnh băng, vô tình nhìn đối phương.

Lão tăng cái cảm giác cổ họng phát khô, sống lưng lạnh căm căm, tựa như thấy quỷ.

Hắn không chút nghĩ ngợi từ bỏ lấy lại thanh dao găm, bất ngờ người lại phía sau một đoạn, nháy mắt trên tay đã lại xuất hiện một thanh dao găm khác.

"Đi tìm chết! Lâm! Nhất kiếm phong hầu!"

Lão tăng nhanh chóng làm thủ ấn một lần nữa, lại toàn lực vùng tay lên, mang theo một chuỗi ảo ảnh, dao găm quang mang lập loè, ầm ầm hiện hiện, tựa có tựa không nhằm thẳng yết hầu Diệp Phàm mà tới.

Vừa ra chiêu này, lão tăng giống như hóa thành phong, thân pháp mang trùng điệp tàn ảnh

"Vô tri! Có hoa mà không có quả đồ vật!"

Diệp Phàm hừ lạnh một tiếng:

"Đề ta nói cho người, Cửu Tự Chân Ngôn là như thế nào dùng!"

Chợt, khí thế của Diệp Phàm thay đổi, toàn thân tản mát ra một cỗ khí thế bá đạo, tựa vương tựa đế, khiến cho toàn đại sảnh không nhận được toát ra ý niệm muốn quỳ xuống thần phục.

"Lâm!"

Hắn tay vẫn đút túi, không hề kết ấn, thế nhưng lão tăng thân thể đang lao tới đột ngột bị dừng khựng lại, không thể di động may mảy.

"Bình! Đại Kim Cương Luân Ấn!"

Diệp Phàm lúc này mới thông thả đưa tay lên kết ấn, các ngón tay đan xen vào nhau, hai ngón cái khép lại, ngón giữa cái lại kẹp lấy hai ngón trỏ chụm vào nhau.

Tay hắn vừa hoàn thành kết ấn, phía trên đỉnh đầu Diệp Phàm liền lơ lửng một cái dấu tay trong suốt, thập phần ngưng thật, cái dấu này to gấp đôi người hắn.

Diệp Phàm cười lạnh một tiếng, thân mình đột nhiên lùi ra sau, cánh tay hung hăng áp xuống.

Rắc! Rắc!

Một luồng lực lượng dồi non lấp biển nghiền áp lại đây, lão tăng chỉ có trơ mắt nhìn đòn đánh úp xuống, chỉ bằng sức ép thôi cũng đã đủ khiến cho hắn xương cốt vỡ vụn.

Phốc!

Dấu tay chạm vào, làm lão tăng miệng phun ra một búng máu, bị đánh bay ra ngoài, một đường vệt trắng tới cuối phòng.

Phanh!

Rầm! Rầm!

Thân hình hắn trực tiếp đâm thủng tường nhà bê tông, bay ra sát tới thang thoát hiểm mới dừng lại.

Diệp Phàm lắc lắc đầu, quá yếu ớt.

Hắn vừa rồi thi triển Đại Kim Cương Luân Ấn chỉ sử dụng có một đầu kinh mạch để tạo ra tiên lực, không tới một thành lực lượng, vậy mà đối phương tiếp không nổi.

"Ấn khí hóa hình, người là Tông Sư! Người rốt cục là người nào!? Tại sao lại có thể thi triển được Cửu Tự Chân Ngôn Ấn của phái Mật Tông chúng ta!?"

Lão tăng kim nén đầu đón bò dẫy, rít gào, ánh mắt dày đặc tơ máu, lắc đầu không tin tưởng.

Hắn cảm tưởng thế giới quan của mình sụp đổ.

Thiếu niên này căng chết liền 20 tuổi, một cái Tông Sư 20 tuổi, đùa gì vậy!?

Hắn hận! Hắn hận kẻ sai khiến hắn!

Nếu hắn biết Diệp Phàm là một cái Tông Sư, có chết hắn cũng không tới.

Đương nhiên, hắn cũng minh bạch, Diệp Phàm để hắn sống tới bây giờ, chỉ sợ không phải là lười giết hắn, thủ hạ lưu tình; mà muốn dò ra danh tính của kẻ sau lưng hắn mà thôi.

"Ta?" - Diệp Phàm nhẹ cười - "Người, không xứng biết!"

Nhàn thoại đã xong, vả mặt cũng đủ, Diệp Phàm hứng thú liền thiếu thiếu, chậm rãi bước tới, ngồi thụp xuống trước mặt hắn, dùng một giọng chỉ hai người mới nghe thấy:

"Người muốn chết, vẫn là muốn sống?"

Lão tăng vốn trong đầu đã chuẩn bị nói cho Diệp Phàm kẻ sai sử, sau đó ôm tình thân thống hận xuống địa ngục trước chờ đối phương; không nghĩ tới Diệp Phàm lại hỏi hắn một câu như vậy.

"Sống, ta đương nhiên muốn sống!" - hắn khào khào nói chuyện, không chút do dự.

"Ta có thể để người tồn tại" - Diệp Phàm lộ ra vẻ dễ nói chuyện, lấy tay chỉ về phía Trần Huyền Phong - "Bất quá hắn, cùng toàn bộ gia tộc hắn, cần thiết chết!"

"Ta biết phải làm gì!" - lão tăng nơi nào còn không rõ đây là Diệp Phàm muốn mượn đao giết người, bất quá là cái ma tăng, người chết dưới tay hắn không ít, điều kiện này để đổi lấy mạng sống đối với hắn không chút nào đáng kể.

"Nhớ kỹ, Trần Huyền Phong phải là cái người cuối cùng chết đi" - Diệp Phàm nở nụ cười đầy tà tính - "Xong việc, người tới tìm ta báo cáo. Người minh bạch?"

"Minh bạch" - lão tăng bất chấp đau đớn, mãnh liệt gật đầu.

Diệp Phàm vẫy tay, ra hiệu hắn có thể đi, sau đó không chút ướm át bản thủ xoay người quay lại đại sảnh.

Hắn cứ như vậy đi rồi?

Lão tăng ánh mắt nhìn chăm chăm vào bóng lưng Diệp Phàm, vẻ mặt khó hiểu cùng kinh hãi.

Hắn không chút nào lo lắng ta sẽ chạy trốn sao?

Mang theo ý nghĩ như vậy, lão tăng chặt vật dời đi.

...

"Các vị" - Diệp Phàm đứng trên sân khấu cầm micro.

Đám đông đã từ sững sốt cùng kinh hách hồi tỉnh lại, không một ai dám trực diện đối mặt với Diệp Phàm, bất quá cũng không một ai dám tự ý dời đi, tất cả đều ngồi im như thóc, nhìn lên trên sân khấu.

"Ta biết đêm nay là một đêm... hoang đường đối với quý vị, vậy nên ta hy vọng quý vị cứ vậy coi đây là một giấc mơ, về nhà đi ngủ, sáng hôm sau tỉnh lại liền quên hết đi" - Diệp Phàm chậm rãi nói chuyện - "Nói tóm lại, ta không mong cuộc sống hàng ngày của ta vì chuyện hôm nay mà có điều đảo lộn"

Nói tới đây, hắn đưa mắt quét ngang đại sảnh, thâm ý nhìn mọi người.

"Ta đảm bảo sẽ không đem chuyện này nói ra cho bất kỳ ai!" - Lư Minh Nguyệt cô gái nhỏ tâm tư nhạy bén, lập tức hô to lên tỏ rõ thái độ.

Có nàng làm tiên phong, lập tức những khác cũng nhao nhao một hai tỏ thái độ sẽ giữ kín chuyện này trong bụng.

Bất quá, nháo lớn như vậy, không một ai còn tâm tư tham dự sinh nhật tụ hội của Tần Dung, vì vậy, tụ hội đến đây là kết thúc, mọi người lục đục đi về.

Diệp Phàm cùng Cung Vô Song tại trước cửa khách sạn hướng Lư Minh Nguyệt cùng Trần Vân Đình tạm biệt, sau đó hai người cùng đi ra bãi đỗ xe.

"Diệp tiên sinh, Vô Song tỷ!"

Tần Dung vội vã đuổi tới, gọi lại hai người.

"Có chuyện gì?"

"Hà Mộng Lâm và Hàn Tĩnh hai nàng..." - Tần Dung mở lời nói chuyện.

"Ngươi tự nhìn mà xử lý đi thôi!" - Diệp Phàm không đợi nàng nói hết câu, phẩy phẩy tay.

Tự xử lý?

Chà nhẽ...

Đây là một khảo nghiệm của Diệp Phàm đối với nàng?

Tần Dung nhìn hai người đi xa, hưng phấn lắm lắm lắm lắm.

...

"Lão bà, xin lỗi!"

Hai người vừa lên xe, Diệp Phàm liền áy náy nói chuyện.

Cung Vô Song ngốc ngốc nhìn hắn, trên gương mặt lãnh diễm hiện lên một tia khó hiểu.

(Chuong xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Cuộc sống đại học bắt đầu

Cung Vô Song lặng lẽ mặt đối mặt với Diệp Phàm, chờ hắn nói tiếp.

"Là về chuyện tối nay" - Diệp Phàm giải thích - "Ngươi nói không muốn vì địa vị chênh lệch mà tạo ra ngăn cách với đồng học cũ, bất quá..."

"Không việc gì" - Cung Vô Song lắc đầu - "Không phải lỗi tại ngươi"

Nàng dứt lời, hai người liền rơi vào im lặng.

Lái xe đi được một đoạn, thanh âm của nàng lại sâu kín vang lên:

"Lại nói, từ đầu tới cuối, ngoài Minh Nguyệt cùng Vân Đình ra, cả đại sảnh bao nhiêu người như vậy, cũng không một cái bắt chuyện cùng ta, phía sau còn hận không thể xua đuổi hai ta đi... Đồng học như vậy, có cũng như không..."

Cung Vô Song nói tới đó lại thôi, bản thân nàng cũng không hiểu vì sao lại muốn đi tâm sự cho Diệp Phàm hết thảy những thứ này...

Diệp Phàm nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm gì.

Thực tế, hắn rất muốn hỏi xem một màn tối nay có để lại bóng ma trong lòng Cung Vô Song không.

Phía trước, khi nàng thất thanh mà hô lên, Diệp Phàm biết, nàng đã nhìn thấy hết một màn trong đại sảnh.

Đỏ lỏm tinh huyết cùng trắng hếu xương cốt, nàng đều thấy được không sai biệt lắm.

Chỉ là, hắn không biết nên mở miệng như thế nào, đành cẩn thận quan sát hành động cùng thái độ của nàng sắp tới.

Mà Cung Vô Song lúc này đang vừa lái xe vừa suy nghĩ xem, rốt cục thân phận thực sự của Diệp Phàm là gì.

Nàng tò mò, nhưng tính cách của nàng đã ấn định nàng sẽ không dễ dàng dò hỏi, chưa kể, nàng biết khả năng Diệp Phàm trả lời nàng không lớn.

Những chuyện khác, tỉ như cảnh máu me tối nay, đã bị nàng ném hết không còn một mảnh ra sau đầu.

Trên thực tế, tại thời điểm đó trong đầu tất cả đều là lo lắng cho Diệp Phàm, làm gì có tâm tư để ý tới khung cảnh xung quanh.

Thế nên là, Diệp Phàm chủ định sẽ không nhìn ra được nàng có gì bất thường...

Một đường không ai nói thêm cái gì, mỗi người đều đuổi theo những suy nghĩ riêng của mình.

...

Đêm khuya.

Khu biệt thự Tử Yên, phòng của Diệp Phàm.

Cung Hàn Nguyệt tựa như con tiểu lười miêu rúc vào trong lòng Diệp Phàm, ngón tay thích ý vẽ vòng vòng trên ngực hắn.

Bị nàng trêu chọc, lại ngửi được u hương hoa hồng nhàn nhạt từ người giai nhân tỏa ra, Diệp Phàm bắt đầu có chút miệng nóng lưỡi khô.

"Xoạt ~"

"Đừng hồ nháo, có người tới!"

Diệp Phàm đánh nhẹ vào bàn tay không yên vị của tiểu ma nữ, cười nói.

"Là ai phá đám chuyện tốt của bốn Đệ, ta phải giết hắn không thể!" - Cung Hàn Nguyệt miệng nhỏ làm bầm bát mặn, thần thức phóng ra ngoài.

"Người thật nói đúng rồi, bất quá kiên nhẫn đợi thêm hai phút!" - Diệp Phàm khoe miệng hiện ra một nụ cười tà, xuống giường bước ra hành lang.

Không tới một phút sau, một bóng người từ trên cây nhảy xuống

"Tiền bối, Trần gia đã bị diệt không còn một móng!" - hắn cung kính khom lưng nói chuyện.

Bóng người này không phải ai khác, chính là lão ma tăng phía trước xuất hiện tại tụ hội của Tần Dung.

Diệp Phàm gật đầu, thế rồi không báo trước, hắn tay phải hóa thành trảo, chụp xuống đầu đối phương.

"Soát hồn"

Hàng loạt ký ức của lão ma tăng không chút nào che dấu như một bộ phim ngược quay chậm hiện lên trong đầu Diệp Phàm

"Gấp như vậy đã không đợi nổi sao?" - Diệp Phàm nhìn đến được thứ mình muốn nhìn, cười lạnh - "Xem ra ta vẫn còn là đánh giá quá cao sự kiên nhẫn của nhóm người thế gia kia... Bất quá, nếu bọn hân biết được ta diệt Lôi gia, khẳng định cũng rõ ràng, gửi Tông Sư trung kỳ tới đây chỉ là đi chịu chết, tại sao..."

Thu tay lại, Diệp Phàm trầm ngâm mất năm giây, tựa như cân nhắc cái gì... sau đó đối với phía sau hô:

"Nguyệt nhi, hân từ ngươi xử lý!"

...

Lão ma tăng có nằm mơ cũng không ngờ tới, cuộc đời của hân lại kết thúc một cách lãng nhách như vậy. Trước đó hân đã tính tới chuyện bỏ trốn, bất quá nghĩ đến Diệp Phàm là một thế hệ "Tông Sư", nếu đã nói để hân tồn tại liền để cho hân tồn tại, bỏ đi ý niệm chạy mất, thay vào đó ngoan ngoan thực hiện nhiệm vụ Diệp Phàm giao với hy vọng may mắn còn có thể ôm lấy đuôi một vị Tông Sư.

Xác thực, Diệp Phàm hứa để cho đối phương tồn tại, bất quá hân chưa nói sẽ không làm cho người khác thay hân làm đao phủ.

Diệp Phàm biết mình đây là cưỡng từ đoạt lý, bất quá sau khi soát hồn của lão ma tăng, biết được những chuyện điên rồ mà hân làm, tỉ như bắt người một nhà ăn thịt nhau tới chết, Diệp Phàm trong lòng không có chút bứt rứt.

...

Mấy ngày kế tiếp có thể nói là thời gian nhàn nhã đầu tiên của Diệp Phàm kể từ khi hấn mở ra thời không chi lộ trở về đây. Sinh hoạt bắt đầu trở về quỹ đạo, hấn buổi sáng không có việc gì liên tu luyện, hoặc đi đạo, buổi chiều đến bao giờ cũng sẽ tụ tập ở biệt thự Hải Dương để ăn tối cùng mấy nữ, sau đó mới cùng Cung gia tỷ muội trở về biệt thự Tử Yên.

Thời gian thấm thoắt, chớp mắt, đã năm ngày trôi qua, một tuần mới lại tới, cũng đồng nghĩa với việc cuộc sống đại học của Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt chính thức bắt đầu, hấn cùng Cung Vô Song tạm thời phải sống tách ra.

Tối hôm Chủ Nhật, trước giờ khởi hành, Diệp Phàm đã lấy ra Kem Dưỡng Nhan cùng phối phương, tất cả đều đưa cho Cung Vô Song, nói rằng nàng có thể tự mình thử xem thành phẩm, cũng bảo nàng liên lạc với Tần Dung, đối phương khả năng sẽ rất hân hạnh giúp nàng với thân phận nhân chứng chứng minh tính hiệu quả của sản phẩm.

Bán tín bán nghi, Cung Vô Song thu hồi đồ vật, nàng biết Diệp Phàm sẽ không hại mình, bất quá nàng không rõ Diệp Phàm đối với lĩnh vực mỹ phẩm có bao nhiêu hiểu biết, vì vậy trước vẫn nên cẩn thận kiểm chứng thì hơn.

Diệp Phàm đối với tâm tư của nàng làm sao lại không biết, đổi thành người khác, Diệp Phàm rất sẵn sàng thu hồi đồ vật, không tin liễn tính, hấn càng thanh nhàn; chỉ là Cung Vô Song sao, liền để tự nàng tùy ý đi thôi.

Cứ như vậy, Diệp Phàm cùng Cung Vô Song lên tàu đi tới thành phố Nam Phong.

Biết được hai người không muốn ở tại Cung gia, Cung Vô Song phía trước cũng đã mua một căn hộ nho nhỏ gần trường cho hai người, vừa lúc thuận tiện cho việc đi lại.

Diệp Phàm nhớ tới, Cung Vô Song lúc ấy nói chuyện thập phần bình tĩnh, tựa như tính cách thường ngày của nàng, bất quá hấn thoáng cảm giác đôi mắt nàng nhìn hấn cùng Cung Hàn Nguyệt có chút ý vị thâm trường.

Hấn chia sẻ điều này cùng tiểu ma nữ lúc hai người trên tàu, lập tức nhận được hồi đáp là một cái liếc phong bình vạn chủng cùng một cái bĩu môi.

"Ồ đó mà đoán già đoán non làm gì? Không phải sớm muộn gì tỷ tỷ cũng phải biết sao?"

...

Sáng sớm.

Diệp Phàm từ trong giấc ngủ tỉnh lại, nhìn nhìn thời gian, 7 giờ 30 phút, lớp học bắt đầu lúc 9 giờ, còn hảo không quá muộn, bằng không ngày đầu tiên đi học đã đi trễ, khẳng định không tránh được một đồng rắc rồi.

Hấn đánh thức Cung Hàn Nguyệt đang như con sứa con bám trên người hấn mà say giấc nồng, sau đó mở cửa vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, lại tắm nhanh một cái.

Kế đến, trong lúc nữ nhân chuẩn bị trang điểm cùng quần áo, Diệp Phàm đơn giản một bộ áo phông đen cùng quần jean đen, tiếp vào phòng bếp làm bữa sáng.

Nam Phong đại học không có quy chuẩn cùng yêu cầu về đồng phục, sinh viên muốn ăn mặc ra sao cũng được, chỉ cần không quá lố lăng cùng không thích hợp, liền không ai quản.

Diệp Phàm chuẩn bữa sáng rất đơn giản cùng nhanh chóng

Một ly sữa bò, vài miếng bánh mì, bốn quả trứng ốp la cho hai người, cùng một ít hoa quả.

Hấn cùng Cung Hàn Nguyệt đều ăn uống qua sơn hào hải vị nơi thượng thiên, nói trắng ra là tầm mắt rất cao, nếu thực sự phải đánh giá đồ ăn trên Địa Cầu, chưa chắc đã có nổi một món nhập vào pháp nhãn.

Bất quá, Cung Hàn Nguyệt cô gái nhỏ rõ ràng nhớ đồ ăn Địa Cầu tới hoảng, từ lúc trở về liền như cái tiểu thèm miêu, đồ ăn gì cũng không từ chối.

Diệp Phàm bản thân cũng không kén ăn, vì vậy hai người đối với bữa sáng kiểu Tây này một chút vấn đề cũng không có.

Bữa sáng vừa mới làm tốt không bao lâu, Cung Hàn Nguyệt từ trong phòng ngủ đi ra.

Nàng hôm nay diện một thân đồ đen, cùng Diệp Phàm có thể nói là ton sur ton (tônguyệt tông), hoàn hảo tạo thành trang phục tình lữ.

Phía trên nàng mặc một áo bó màu đen lót trong, khoác áo da bên ngoài. Phía dưới là váy ngắn gấp nếp, giống với váy đồng phục thời cao trung nữ sinh hay mặc; cặp chân dài miên man được cẩn thận bọc trong lớp vờ đen mỏng, dưới chân nàng đi một đôi giày cao gót màu đen xinh xắn.

"Bữa sáng đã làm tốt, ra ăn còn tới trường"

Diệp Phàm vẫy vẫy nàng ngồi xuống, chuyển đồ ăn qua.

Mười lăm phút sau, hai người ăn uống xong xuôi, dời khỏi nhà.

Lấy năng lực của Cung Vô Song cùng Diệp Phàm, dùng chân cùng đi ô tô không tồn tại bao lớn khác biệt, vì vậy hai người đều quyết định nhân nhả thông thả đi bộ tới trường.

Diệp Phàm nhìn khung cảnh xung quanh, có chút hoài niệm.

Con đường này, trước một đời, hắn đi qua không biết bao nhiêu lần.

"Tỷ phu, người đang tưởng cái gì đâu?"

Tiểu yêu tinh ôm lấy cánh tay hắn, nàng chỉ cần một ý niệm liền có thể rõ ràng thất thất bát bát hắn đang nghĩ gì, bất quá đa số trường hợp, nếu không phải thực sự cần thiết, nàng sẽ dành cho hắn đủ tôn trọng, không tự tiện đi nhìn tư tưởng của hắn.

Không Tâm Ấn, là một biểu tượng để thể hiện tình cảm nhiều vạn năm của nàng dành cho Diệp Phàm, chứ không phải công cụ để nàng khống chế hắn.

Lạm dụng, chỉ đem xa cách về mặt tình cảm của hai người mà thôi.

"Nhà đầu, nơi này không có tỷ người, người còn gọi ta là tỷ phu!" - Diệp Phàm lấy tay búng cái mũi của Cung Hàn Nguyệt.

Tiểu ma nữ chun chun cái mũi lại, nhìn qua thập phần đáng yêu.

"Vậy..." - nàng cười gian - "...để thần thiếp gọi người là phu quân có được không?"

Tiểu ma nữ cố tình trêu chọc Diệp Phàm, thanh âm nũng nịu mềm mại, khiến người nghe xương cốt tê mềm.

Diệp Phàm vừa nghe, liền biết nàng trong giọng nói vận dụng mị thuật, không khách khí gỡ cho nàng một cái hạt dẻ trên đỉnh đầu.

"Người gọi vậy, xác định sẵn sắp tới tại trường học đừng mong có ngày nào thanh bình!"

Đáng tiếc, hắn quên mất Cung Hàn Nguyệt là Ma Đê, là một cái nhân vật mà đừng mong nàng an phận.

"Ta đây liền cứ gọi như vậy... Phu quân! ~"

Diệp Phàm một mặt đầy hắc tuyến, hắn đã cảm nhận được rõ ràng, cuộc sống đại học chỉ sợ sẽ không yên bình...

...

Hai người một đường khành khành ta ta, chả mấy chốc liền tới trước cổng đại học.

Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt đều không phải thi đỗ tiến vào, mà đi Cung Vô Song nhờ hiệu trưởng xếp vào, vì thế cần thiết trước hết tiến tới gặp hiệu trưởng.

Cầm hồ sơ của mình, Diệp Phàm xe nhẹ đường quen dẫn Cung Hàn Nguyệt tới phòng hiệu trưởng, vừa muốn gõ cửa, liền nghe được từ trong phòng truyền đến thanh âm kiều uyển nỉ non.

Hai người tay đặt cách mặt cửa chừng năm phân liền dừng lại, về mặt quái dị nhìn nhau.

Bên trong, tiếng nữ nhân nỉ non rên rỉ kèm theo một vài tiếng vỗ tiếp tục từng đợt từng đợt phát ra.

Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt đều không phải là người chưa trải qua, định thần một thoáng liền đoán ra điều đang diễn ra đằng sau cánh cửa kia.

Cung Hàn Nguyệt mặt hơi đỏ lên một tí, nàng cho dù cùng Diệp Phàm trải qua nhiều lần âm dương giao hòa, bất quá ngẫu nhiên "nghe lén" được người khác ban ngày tuyên dâm, người này lại còn là hiệu trưởng một trường đại học, vẫn có chút cảm giác kì quặc.

Diệp Phàm nhìn nhìn, chợt vươn tay ra, kéo má nàng sang hai bên, cười cười.

Cung Hàn Nguyệt trắng mắt liếc hắn một cái, gạt tay hắn ra, tròn mắt xoay chuyển.

Thế rồi, nàng cố tình gõ cửa thật mạnh, lại hô:

"Hiệu trưởng, người ở bên trong có sao không? Ta nghe thấy có tiếng va chạm mạnh, mọi thứ vẫn ổn chứ? Người không trả lời, ta liền phá cửa xông vào a!"

Diệp Phàm lấy tay đỡ trán, vô ngữ nhìn nàng.

Tiểu ma nữ không hổ là tiểu ma nữ, chỉ tội cho hiệu trưởng cùng tình nhân của hắn, kiểu này là ghen một hơi lớn.

Quả nhiên, bên trong tiếng nỉ non lập tức ngừng bật, có tiếng vội vội vàng vàng đi lại, sau đó cửa được mở ra.

Hiện ra trước mặt hai người là một thiếu phụ trang điểm thật đậm, trên gương mặt vẫn còn đỏ ửng, thấy rõ có mồ hôi chảy ra. Nàng liếc mắt nhìn hai người, trong mắt lóe lên một tia không cam lòng cùng bất mãn, sau đó vội vàng dời khỏi.

"Hai người là..." - hiệu trưởng bạo nộ bước tới, đang định phát tiết, nhìn thấy Cung Hàn Nguyệt, lập tức tịt ngòi, tay sờ sờ cái đầu trọc lóc của mình - "Cung tiểu thư!"

"Tỷ ta làm ta tới gặp người!" - Cung Hàn Nguyệt mặt vô biểu tình đưa ra hai tập hồ sơ của nàng cùng Diệp Phàm cho hiệu trưởng.

Hiệu trưởng giật mình, lúc này hắn mới chú ý tới, người trước mặt hắn không phải là Cung gia nhị tiểu thư Cung Vô Song mà là Cung gia tam tiểu thư!

Bất quá, quân nàng là nhị tiểu thư vẫn là tam tiểu thư, đều là tồn tại hắn không trêu chọc nổi.

"Vậy đây chắc hẳn là Diệp công tử!"

...

Hiệu trưởng nhanh chóng làm xong thủ tục cho Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt, về mặt nịnh nọt mà làm hướng dẫn viên cho hai người.

Diệp Phàm dễ dàng nhìn ra, hiệu trưởng đối với hắn cũng không có bao nhiêu nịnh nọt, chỉ yếu là hướng tới Cung Hàn Nguyệt.

Đối với cái này, Diệp Phàm một tia ngạc nhiên cũng chưa, hắn trước đây bị đối xử y hệt, chỉ khác người hiệu trưởng lúc đó nịnh nọt là Cung Vô Song mà thôi.

Cái này là nhân chi thường tình, rốt cục đối phương đến hắn thân phận thực sự ra sao cũng không biết tới, nếu không phải Cung Vô Song nhắc tới, chỉ sợ đến sự tồn tại của hắn đối phương cũng không rõ.

Dưới sự dẫn dắt của hiệu trưởng, chẳng mấy chốc, hai người đã đi tới trước cửa lớp học khoa quản trị kinh doanh.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Công bằng cạnh tranh!

"Người có thể dời đi!" - Cung Hàn Nguyệt đối với hiệu trưởng phất phất tay, cùng Diệp Phàm tiến vào trong phòng học.

Lớp học tại đại học bất đồng với lớp học tại tiểu học cùng trung học, tại đây không có giáo viên chủ nhiệm, học sinh cũng không nhất thiết phải đến lớp hàng ngày. Đương nhiên, điều này còn phụ thuộc vào độ khó tính dễ tính của giáo viên bộ môn.

Hai người đi vào, trong lớp học không sai biệt lắm đã có gần 30 học viên khác.

Theo như trí nhớ của Diệp Phàm, khoa quản trị kinh doanh tại đây không quá được học viên yêu thích, vì vậy so với các phân khoa khác, số lượng học viên một khoa này ít đến thảm thương.

Bất quá đối với Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt, điều này không sao cả, rốt cục hai người lại không thực sự tới đây học tập cùng kết bạn.

Không bao lâu sau, giáo viên bộ môn tiến vào.

Môn học đầu tiên là môn Kinh tế, từ một cái trung niên nữ từ đứng lớp.

Do đây là buổi học đầu tiên, chưa ai quen ai, nàng quyết định dành ra nửa thời gian tiết học này cho mọi người đứng dậy tự giới thiệu cùng làm quen.

"Ta giới thiệu đầu tiên, ta là Hạ Thanh Linh, trong vòng một năm tới sẽ là giáo viên dạy bộ môn Kinh Tế cho mọi người"

"Tôn Kỳ, 19 tuổi, tốt nghiệp trường..."

"Minh Nghĩa, 19 tuổi, sở thích..."

"..."

Mọi người sôi nổi giới thiệu, bốn năm tới liền học chung cùng một cái lớp, quen biết nhau là cần thiết.

Bất quá, Cung Hàn Nguyệt một chữ cũng chưa nghe lọt tai, chán chết nằm bò ra mặt bàn, lấy tay thân mật chọc chọc má Diệp Phàm.

"Phu quân, ngươi quyết định tiến đại học vì cái gì đâu? Chán chết!"

Diệp Phàm khóe miệng giật giật, muốn nói lại thôi, cuối cùng đưa ra một cái đáp án:

"Trở về Địa Cầu không dễ, liên cô mà tận hưởng những gì một đời đã bỏ sót chứ sao"

"Ta lại thấy, khẳng định có ít nhất một cái hồng nhan kiếp trước của ngươi đang học tại đây đâu..." - Cung Hàn Nguyệt bĩu môi, tiếp tục lấy tay đùa nghịch mặt Diệp Phàm

...

"Vị đồng học kia..." - bên trên Hạ Thanh Linh chỉ Diệp Phàm - "... tới lượt ngươi giới thiệu."

"Diệp Phàm"

Diệp Phàm đứng dậy, trước vài chục cặp mắt tò mò, cung cấp tên mình, sau đó ngồi xuống.

Hạ Thanh Linh khóe miệng không tự chủ co giật, hỏi chuyện:

"Như vậy liền xong rồi? Còn sở thích, tài năng... thì sao?"

"Không có!" - Diệp Phàm dứt khoát trả lời, hẳn không có định thực sự đi kết bạn làm quen, vì vậy giới thiệu từ tế hoàn chỉnh là không cần thiết.

"Mọi người" - Hạ Thanh Linh ánh mắt đầy khó hiểu cùng lo lắng nhìn Diệp Phàm, nàng vẫn chưa từng thấy cái học sinh nào tự bẽ như vậy, bất quá lúc này không phải là thời điểm truy cứu - "cho Diệp Phàm đồng học một tràng vỗ tay!"

Vài tiếng vỗ tay buồn tẻ lác đác vang lên, không khí trong lớp nhất thời trở nên đầy cổ quái.

"Khụ!" - Hạ Thanh Linh vội vã ho khan một cái, thu hút lấy sự tập trung của sinh viên trong lớp - "Mời bạn học kế tiếp!"

Người kế tiếp đứng là Cung Hàn Nguyệt.

Tức khắc, trong lớp sôi nổi hẳn lên, hơn hai phần ba lớp đều là nam sinh, hiện tại ánh mắt đều đang đăm đăm nhìn nàng.

Mỹ nữ sao, đương nhiên lực triệu hoán liền khinh khủng, đừng nói Cung Hàn Nguyệt còn là mỹ nữ trong mỹ nữ.

Bất quá, tiểu ma nữ chủ định muốn để bọn hắn tức học máu, so với Diệp Phàm càng thêm trực tiếp, tình queo nói:

"Cung Hàn Nguyệt, không sở thích, không tài năng, đừng làm phiền ta là tốt rồi"

Dứt lời, nàng mặc kệ mọi người biểu tình muốn bao nhiêu xuất sắc có bấy nhiêu xuất sắc, ngồi xuống, làm lơ hết thầy ánh mắt, bắt lấy một bàn tay của Diệp Phàm, bắt đầu ngồi vẽ bậy trên tay hắn.

Hành động này rơi vào trong mắt mọi người, gây ra những phản ứng khác nhau.

Hạ Thanh Linh nhú mày thật chặt, cũng không biết đang suy tư cái gì.

Nam sinh trong lớp trợn trắng mắt, không cầm ném về Diệp Phàm những cái nhìn chết người, như muốn ăn tươi nuốt sống hắn để chiếm được phương tâm mỹ nhân.

Mà lác đác gần chục cái nữ sinh liền tò mò nhìn Diệp Phàm như sinh vật lạ, như thế muốn nghiên cứu xem hắn có điểm nào hơn người.

...

Tiết học đầu tiên nhanh chóng trôi qua, không có chút gì đáng nói ngoài việc bạn học trong lớp cứ thỉnh thoảng lại ném những ánh nhìn muôn màu muôn vẻ về phía cuối phòng, nơi Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt đang ngồi.

"Buổi học kết thúc tại đây" - Hạ Thanh Linh gấp lại hồ sơ, bước ra khỏi phòng, không quên liếc mắt về phía cuối lớp một cái.

"Tiết sau là đầu giờ chiều" - Cung Hàn Nguyệt ngẩng ngửa thời khóa biểu - "Phu quân, chúng ta đi ăn trưa thôi!"

Diệp Phàm lại nghe được hai từ "phu quân", mặt đầy hắc tuyến, bất quá hắn biết hắn có bất năng đôi sang xưng hô kiểu khác cũng không có tác dụng,

cái tiểu ma nữ này sẽ không đơn giản buông tha.

Mặc nàng ái thể nào lẫn lộn liền lẫn lộn đi.

Diệp Phàm nội tâm thở dài, đối với Cung Hàn Nguyệt gật đầu, nói:

"Ta nhớ phía sau cổng trường có một quán mỳ vằn thắn, chúng ta liền qua đó"

Sau đó, hai người từ cửa sau lóp dòi đi, bỏ lại các thành viên khác trong lớp vẫn đang túm năm tụm ba làm quen nhau.

...

"Hàn Nguyệt, ta liền biết, người về nước khẳng định sẽ nhập học tại Nam Phong đại học!"

Hai người đang băng qua sân trường, đột ngột từ sau lưng vang lên thanh âm của một nam tử.

Cung Hàn Nguyệt nghe được, liền quay đầu lại, phát hiện trước mặt mình là một cái thiếu niên trông khá đẹp trai, cao áng chừng gần một mét chín, dáng người cơ bắp, ăn mặc một thân áo sơ mi trắng cùng quần trắng, chân đi giày bóng rổ, sơ mi hai nút cái phía trên bị hấn cổ tình thả mở, để lộ ra một chuỗi vòng cổ hình đầu lâu xương chéo, phong cách có chút dân chơi.

Hắn hiện tại mặt lộ ra nụ cười, cho người ta cảm giác giống như tắm trong gió xuân.

"Người là ai? Mình quen nhau sao?" - Cung Hàn Nguyệt chau mày, nàng thực sự không nhớ nam tử trước mặt nàng là ai.

Nàng một câu phản hồi, khiến nam tử khuôn mặt tươi cười cứng lại, ánh mắt hiện lên một tia âm trầm không dễ phát hiện.

"Ta là Thiếu Khanh nha, phía trước tại Blackwood High School (Cao trung Blackwood) bên Hoa Kỳ học trên người một khóa a!"

Cung Hàn Nguyệt "nga" một tiếng, quay đầu liền đi tiếp, không buồn đi nhớ lại. Rốt cục nam tử này là ai đối với nàng đều không có bất kỳ ý nghĩa, nàng đối với hắn một tia hứng thú cũng chưa, mà dùng đầu gối nghĩ cũng biết hắn đây là đang lôi kéo làm quen để tiếp cận nàng.

"Vẫn luôn nghe đồn Hứa hội trưởng mấy lần từ chối nữ sinh tỏ tình, chả nhẽ là vì nàng sao?"

"Không hồ là nữ sinh Hứa hội trưởng thích, lớn lên thật xinh đẹp a!"

"Nhưng nhìn đáng vẻ, nàng giống như không thích, thậm chí không quen Hứa hội trưởng..."

Chung quanh mọi người nhìn thấy Hứa Thiếu Khanh chủ động bắt chuyện, mà Cung Hàn Nguyệt lại lờ đi, bắt đầu ồn ã nghị luận, hiếm thấy có sinh viên nào trong Nam Phong đại học dám ngang nhiên làm lơ Hứa Thiếu Khanh như vậy.

Hứa Thiếu Khanh hiện tại là học sinh năm hai, học bên khoa kỹ thuật, thực nổi tiếng, cũng nhận được kha khá tôn kính từ học sinh trong trường, bởi hắn còn một tầng thân phận khác là hội trưởng Hội Học Sinh.

Thanh tích giỏi, chức vị cao, ngoại hình ưa nhìn, Hứa Thiếu Khanh hiện tại là chuẩn mẫu bạch mã hoàng tử trong mộng của không biết bao nhiêu nữ sinh.

Danh tiếng của Hứa Thiếu Khanh cao tới nỗi, các giáo viên trong trường học cũng sẽ không coi nhẹ ý kiến của hắn.

Thực thế, chỉ lác đác một vài người biết, Hứa Thiếu Khanh có tất cả những thứ này, cũng không phải vì hắn có chân tài thực học, mà bởi vì sau lưng hắn là Hứa gia.

Hứa gia cũng không nằm tại thành phố Nam Phong, mà thuộc về một nơi xa hơn về phía Nam, Cửa Hàn.

Vốn dĩ, hai thành phố cách nhau xa như vậy, sức ảnh hưởng của Hứa gia lên thành phố Nam Phong không lớn, bất quá, ai bảo Cửa Hàn là nhất lưu thành thị đâu.

Đây chính là cái gọi là, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Hứa Thiếu Khanh thân là dòng chính Hứa gia, thông thường mà nói sẽ không thể nào thềm đi tới một cái nhị lưu thành thị để học tập.

Trên thực tế, hắn phía trước có dự định hoàn thành bằng cử nhân tại nước ngoài.

Bất quá, ai bảo hấn thức Cung Hàn Nguyệt vô pháp kìm chế đâu? Vì nàng, hấn mới không chút phân vân từ bỏ học đại học bên Hoa Kỳ, tiến về thành phố Nam Phong, thậm chí còn quay lại trước nàng một năm để "chuẩn bị".

...

Thấy Cung Hàn Nguyệt căn bản không để ý tới chính mình, thế nhưng đối với cái nam tử xa lạ bên cạnh nàng nói chuyện thập phần vui vẻ, Hứa Thiếu Khanh ánh mắt dần dần lạnh xuống dưới, bất quá cũng chỉ là như vậy một cái chớp mắt, hấn liền thu liễm nổi.

Hiện tại là thanh thiên bạch nhật, hấn cần gìn giữ hình tượng một hoàn hảo của mình trong mắt mọi người.

Đương nhiên, Hứa Thiếu Khanh nhất thời cũng không rõ thân phận bối cảnh của Diệp Phàm, vì vậy sẽ không tự tiện ngu xuẩn trắng trợn xé rách da mặt.

Bất quá, nói vậy không có nghĩa hấn sẽ dễ dàng cư như vậy để hai người đòi đi.

"Hàn Nguyệt, ta từ lần đầu mới gặp ngươi vào hai năm trước tại cao trung đã vô pháp kìm chế thích ngươi, phía sau đó cũng không ngừng đuổi qua ngươi... Hàn Nguyệt không lẽ ngươi một chút cũng không hiểu tâm ta?"

Hứa Thiếu Khanh đột ngột ở giữa sân trường lớn tiếng nói chuyện, hấp dẫn con mắt của không biết bao nhiêu người.

"Hứa hội trưởng đây là thổ lộ sao?"

Mọi người xì xào thắc mắc, hội trưởng Hội Học Sinh tỏ tình, không phải là chuyện có thể hôm nào cũng thấy.

"Trước mặt ta, đào góc tường nhà ta, tựa hồ Hứa hội trưởng có sở thích thật khác người?"

Cung Hàn Nguyệt còn chưa nói gì, Diệp Phàm đã lạnh lùng quay lại, nói chuyện.

Hứa Thiếu Khanh "a" lên một tiếng, như thể vừa mới phát hiện ra Diệp Phàm, vội vã gượng cười hồi đáp:

"Đồng học, ta thực không biết ngươi cùng Hàn Nguyệt lại là quan hệ đó, vừa rồi một chút sự tình, là ta làm không đúng, ở chỗ này, ta chính thức hướng ngươi xin lỗi, hy vọng ngươi đại nhân có đại lượng, tha thứ ta phía trước có hành vi lỗ mãng."

Hứa Thiếu Khanh nói, còn thực thành khẩn cúi người trước Diệp Phàm, phong độ thân sĩ bị hấn biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Hấn nhất cử nhất động, lập tức đưa tới không ít tiếng ồ lên, mọi người bị hành động của hấn làm cho cực kỳ ngạc nhiên.

Đã khi nào, hội trưởng Hội Học Sinh cúi người xuống xin lỗi một cái tân sinh

Diệp Phàm cười lạnh không tỏ ý kiến, Hứa Thiếu Khanh vừa rồi cúi người xuống, bên trong ánh mắt lóe lên một tia tàn nhẫn Diệp Phàm nhưng thấy rõ ràng.

Hấn đối với Hứa Thiếu Khanh cứ việc không biết đến quá nhiều, bất quá kiếp trước hấn trải qua bốn năm đại học nghe mọi người nói về Hứa Thiếu Khanh cùng Hứa gia cũng không ít, hiểu được một vài.

Đối phương mặt ngoài là ở xin lỗi, nhưng thực tế lại đẩy Diệp Phàm lên trên đầu dư luận, khiến cho hấn không thể không tiếp thu, nếu không sẽ nhận lấy vô số phẩm cảm; những người xung quanh một chút chân trưởng cũng không rõ, hiện sẽ đứng về phía Hứa Thiếu Khanh.

"Bất quá..." Hứa Thiếu Khanh thấy Diệp Phàm yên lặng không nói gì, khóe miệng nở nụ cười thỏa mãn, bước lên trước một bước, thâm tình nhìn Cung Hàn Nguyệt, nói - "... ta là thiệt tình thích Hàn Nguyệt, hy vọng ngươi có thể để cho ta cùng ngươi công bằng cạnh tranh!"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Quán cơm 'Nhớ Mãi Không Quên';

"Công bằng cạnh tranh?"

Diệp Phàm khóe miệng nở ra một nụ cười đầy nghiền ngẫm.

Chung quanh càng lúc càng nhiều người, tân sinh có, lão sinh cũng có, những người hiểu biết tình hình liền xì xào bàn tán, ngóng chờ phản ứng của Diệp Phàm, mà những người mới đến thì vỗ vai bạn bè bất quá dò hỏi.

"Làm sao, ngươi không dám?" - Hứa Thiếu Khanh kiêu ngạo cười, hướng Cung Hàn Nguyệt nói - "Hàn Nguyệt, tựa hồ ngươi tìm được cái bạn trai chẳng ra gì sao..."

Diệp Phàm ý cười không giảm, thò tay ra nắm lấy eo Cung Hàn Nguyệt, kéo nàng vào trong lòng

Trước con mắt kinh ngạc cùng sững sờ của Hứa Thiếu Khanh, Diệp Phàm cúi đầu, bá đạo ngậm lấy đôi môi nhỏ của giai nhân.

Tiểu ma nữ phản ứng lập tức, lấy hai tay quấn quanh cổ của Diệp Phàm, hạnh phúc đáp lại.

Hai người không coi ai ra gì, cứ như vậy tình chàng ý thiếp.

Mà lúc này, đám đông đã sôi trào lên.

Tân sinh còn đỡ, đối với bọn họ đây chỉ đơn giản là tranh chấp tình cảm mà thôi, thế nhưng trong mắt của sinh viên năm hai, năm ba, hành động của Diệp Phàm không thể nghi ngờ là đang tuyên bố chủ quyền, cũng là hướng Hứa Thiếu Khanh thị uy.

Chưa kể, Hứa Thiếu Khanh vừa mới nói muốn cùng Diệp Phàm công bằng cạnh tranh, theo đuổi Cung Hàn Nguyệt, Diệp Phàm liền bá đạo hôn lấy nàng, đây rõ ràng là không tiếng động và mặt Hứa Thiếu Khanh.

Hơn nữa, nhìn Cung Hàn Nguyệt nhiệt tình đáp lại thế kia, cũng ngang bằng với nói Hứa Thiếu Khanh, hán chết phần này tâm đi là vừa, nàng sẽ chọn Diệp Phàm.

Vốn quen thân phận cao thượng, hô mưa gọi gió, hiện tại liền bị một cái tân sinh giữa đám đông không tiếng động và mặt, tất cả mọi người đều tò mò không biết Hứa Thiếu Khanh sẽ phản ứng ra sao.

Thâm tình một hôn nửa ngày trời mới dứt, Cung Hàn Nguyệt đẩy Diệp Phàm ra, mặt nhỏ đỏ bừng, mị nhãn mê ly, phối hợp với dung nhan chim sa cá lặn cùng dáng người ma quỷ của nàng, phần lớn nam sinh có mặt ở hiện trường không nhìn được nuốt nước miếng "lực" một cái.

Diệp Phàm lúc này mới thông thả quay sang Hứa Thiếu Khanh, khinh miệt nói - "Công bằng cạnh tranh? Người tính thứ gì, cũng xứng?"

"Hảo, thực hảo..." - Hứa Thiếu Khanh nội tâm cực độ bạo nộ, bất quá hoàn cảnh trước mắt không cho phép hấn bạo phát, miếng cường như củ vẫn duy trì mỉm cười, chỉ là nụ cười đã trở nên thập phần cứng đờ.

Nhóm học sinh năm trên thấy thế đều có ý vô tình rời đi, mặc dù họ to gan lớn mật, cũng không dám tiếp tục ở lại, không ai muốn tiếp xúc với rủi ro bị Hứa Thiếu Khanh ghi hận.

Chỉ có một đám tân sinh còn vây quanh xem náo nhiệt, trầm trồ khen ngợi Diệp Phàm.

Mà Cung Hàn Nguyệt từ đầu tới cuối cũng chưa thèm nhìn Hứa Thiếu Khanh lấy nửa con mắt, thân mật ôm lấy một bên tay của Diệp Phàm, ngọt ngào cười:

"Phu quân, mình đi ăn trưa thôi! ~"

Hai tiếng "phu quân" rơi vào tay Hứa Thiếu Khanh làm khuôn mặt hấn không nhìn được vẹo vẹo, hai nắm tay xiết chặt lại.

Nhóm nam sinh đang theo dõi cuộc vui cũng bị đánh một vạ điểm thương tổn trong nội tâm.

Hai người các người ân ái còn chưa đủ hay sao, phải sử dụng cách xưng hô thời phong kiến ra để tạo thêm tình thú?

Không nhìn thấy chúng ta vẫn còn là hội độc thân cầu hay sao?

Diệp Phàm không tiếp tục đề ý tới đối phương, hấn xoa đầu tiểu ma nữ, hướng phía công trường bước đi.

...

Hứa Thiếu Khanh nhìn hai người ân ái dôi đi, sắc mặt dần dần trầm xuống dưới.

Bất quá hấn tiếp xúc với Cung Hàn Nguyệt một thời gian, biết nàng tầm mắt có bao nhiêu cao, nếu đã chọn nam nhân kia làm bạn trai, khẳng định đối phương sẽ không phải chiếc đèn cạn dầu. loại nào tàn không chút suy nghĩ.

Dưới tình huống đối phương không biết chính mình là ai, lại dám cao điệu và mặt mình như vậy, khẳng định bối cảnh đối phương phải đủ cường ngạnh đến nỗi có thể cung cấp cho hấn tự tin không thèm để tâm mình cùng bối cảnh của mình vào trong mắt.

Chẳng nhẽ là người của đại gia tộc nơi kinh đô?

Chính là suy nghĩ như vậy, Hứa Thiếu Khanh mới nhần nhục lặng yên thả hai người cứ như vậy bỏ đi.

Bất quá, hấn cũng không định cứ thế từ bỏ.

Gạt mở khóa điện thoại, Hứa Thiếu Khanh soạn một đoạn tin nhắn, gửi đi.

Hấn cho người điều tra bối cảnh của đối phương.

Nếu quả thực đối phương bối cảnh dọa người, hấn trâu vào không nổi, cực tức này hấn đành phải nuốt, có không trôi cũng cần nuốt.

Nếu không, ha ha... Hứa Thiếu Khanh độc ác cười khề.

Hắn nguyên bản còn định đi ra bên ngoài có chút việc, bất quá lúc này, hắn toàn bộ đầu óc đều là một màn Diệp Phàm ôm hôn Cung Hàn Nguyệt, ghen một bụng nộ hỏa, làm gì còn có tâm tình đi làm việc.

Chần chừ giây lát, hắn mang theo vẻ mặt khó coi của mình trở lại văn phòng Hội Học Sinh.

Lúc hắn tiến vào, thấy được duy nhất một nữ sinh xinh đẹp ăn mặc quần bó ngắn cùng áo bó đầy thời thượng, nằm bò trên mặt bàn, cầm bút, không biết đang viết cái gì.

Hứa Thiếu Khanh vẻ mặt hung ác nham hiểm, hắn nhìn nàng phong cách trang điểm đầy gợi cảm, dáng người trước đột sau kiêu, đột nhiên tâm sinh một kế.

Cái kế hoạch này, căn bản không cần quan tâm vị bạn trai kia của Cung Hàn Nguyệt bối cảnh có bao nhiêu sâu, chỉ cần thành công, hắn liền có thể ôm mỹ nhân trở về.

...

Đối với tâm tư âm u của Hứa Thiếu Khanh, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt hai người không hề hay biết, mà có biết đi chăng nữa, cũng không bận tâm.

Con kiến nhảy nhót mà thôi, tùy tay là có thể diệt trừ.

Lúc này, hai người đang thông thả đi dọc con phố phía sau trường học.

Năm phút đi qua, bọn họ dừng lại trước quán mỳ vằn thắn.

"Àn?" - Diệp Phàm chân đã đặt nửa bước vào trong quán ăn, bất chợt nhíu mày.

Cung Hàn Nguyệt nghi hoặc nhìn hắn, một giây qua đi, cũng lộ ra biểu tình kinh nghi.

Hai người tâm hữu linh tê nhìn nhau nhẹ gật đầu một cái, sau đó xoay người ra khỏi tiệm mỳ, thay vào đó đi tới tiệm com bên cạnh.

"Quán com "Nhớ Mãi Không Quên"... - Cung Hàn Nguyệt nhẹ giọng đọc lên tên quán com - "... cái tên thực quái dị a!"

"Tiến vào liền rõ ràng!" - Diệp Phàm nhún vai, đi vào bên trong.

...

Quán com cũng không đông người, nói chính xác ra, bên cạnh Diệp Phàm cùng Cung Vô Song vừa tiến vào, chỉ còn duy nhất một bàn bốn người khác đang ngồi nhìn chăm chăm về phía đầu bếp đang nấu ăn.

"Thật thơm a!"

Một trong số bốn người này không nhận được cảm thán, nhìn vị đầu bếp trẻ tuổi kia thấp phần thành thạo run tay theo một nhịp điệu kì lạ, trên tay hắn một muống chứa đầy hành tây, hành lá cùng một số loại rau củ đã thái nhỏ khác đều đặn rơi quanh chiếc chảo lớn đang bốc khói nghi ngút.

Thảo dược vừa được thêm vào, một luồng hương thơm càng thêm nồng hậu bốc lên, lơ lửng khắp không khí, mà một bàn bốn người kia đều không tự chủ được mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm nước miếng, ánh mắt càng thêm mong chờ nhìn chảo đồ ăn.

Chỉ thấy người đầu bếp thành thực đập trứng, thả vào chảo, sau đó lại rắc thêm chút muối, cánh tay cầm muống lớn không ngừng khuấy đảo khiến cho trứng được trộn đều với com trắng trong chảo.

Diệp Phàm ánh mắt tràn ngập hứng thú nhìn người đầu bếp, lẩm bẫm:

"3... 2... 1... Hát!"

Tiếng "hát" của Diệp Phàm vừa vang lên, bên kia đầu bếp cùng lúc cầm lấy chiếc chảo lớn, dùng sức mà lắc mạnh.

Tức thì, món com chiên trứng vàng ruộm nằm bên trong không trung không ngừng quay cuồng.

"Thật tuyệt!"

Một vị khách trầm trồ khen ngợi, ánh mắt không dời nổi chảo com.

Diệp Phàm trên miệng nở ra một nụ cười đầy quý dị..

...

Bên trong quán cơm tỉnh cả đầu bếp liền có ba nhân viên, mà lúc hấn cùng Cung Vô Song vừa ngồi xuống, một trong hai người không phải nấu ăn liền nhanh chóng tiến tới, niềm nở hỏi:

"Xin hỏi nhị vị muốn ăn gì?"

Diệp Phàm thu hồi ánh mắt, nhìn đối phương, nói:

"Một phần cơm dưa bò"

Cung Hàn Nguyệt ngồi đối diện hấn mân mê tờ thực đơn:

"Một phần miến lươn khô"

"Xin hai người đợi một lát!"

Phục vụ viên nở ra nụ cười đầy tính chức nghiệp, ghi lại hai món ăn vào trong sổ tay của mình, sau đó quay về báo cho đầu bếp chuẩn bị

Mà lúc này, ở bên kia, vị đầu bếp trẻ tuổi đã làm xong đồ ăn, bê tới một bàn bốn người kia bốn phần cơm chiên trứng.

“Thỉnh...!”

Hấn đặt bốn đĩa đồ ăn xuống bàn, làm một cái thủ thế mời với bốn vị khách.

Đám người kia đã sớm kiềm chế không nổi, nghe được đầu bếp nói một từ này, lập tức cầm lấy thìa đũa bên cạnh múc lên một chút, bỏ vào miệng.

"Tê..."

Do cơm quá nóng, cả đám không nhịn được hút một ngụm khí, bắt quá miệng nhai cơm không ngừng.

"Không tin được! Trên thế giới này thực sự tồn tại món cơm chiên trứng ngon đến như thế này sao?"

Một trong bốn người nuốt sống nuốt chết một miếng cơm, cảm thán.

Lời cảm thán của hấn ngay lập tức được ba người kia ủng hộ:

"Đúng vậy, thật là khó tin, ta vừa rồi mới chỉ hít sâu một chút, hương thơm liền xông vào mũi, thẳng tới trong óc, cảm giác sáng khoái không thua kém gì dùng cần sa!"

"Ta đưa miếng cơm đầu tiên vào mồm, cảm giác như vị giác của ta phải bùng nổ vì quá tải, bên ngoài quán lấy cơm trắng là một lớp trứng mềm xốp, mà gia vị thêm vào vừa cay lại vừa ngọt, lại còn có một cổ hương vị độc hữu của dược liệu đông y, ta cảm giác bản thân bị nghiền nát rồi!"

"Ta cũng vậy, vừa nhai nát một cái, liền cảm nhận được gia vị của hạnh phúc bùng nổ, linh hồn phảng phất như sắp rời khỏi cơ thể mà thăng hoa nơi cõi thần tiên! Cơm chiên trứng ở đây, thực sự ăn quá ngon!"

Nói đến đây, bốn người lại tiếp tục cắm đầu vào ăn, một miệng đầy cơm, nói không ra lời, cuối cùng quyết định không nói nữa.

Rốt cục cơm ngon như vậy, ai bỏ được chậm trễ thời gian ăn để nói một hai câu?

"Tiểu đầu bếp, người liền làm giúp ta thêm một đĩa cơm nữa, ngần này có chút không đủ ăn"

Người béo nhất trong bốn người dùng một tốc độ thần thánh ăn xong phần cơm của mình, không chút khách khí cùng lo giữ mặt mũi mà hướng tới cái đầu bếp trẻ tuổi kia nói.

Đầu bếp trẻ tuổi gật gù đầu, muống to trên tay không ngừng đảo cùng khuấy, hấn đang làm hiển nhiên là đồ ăn cho hai người Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt.

Hấn ánh mắt cứ chốc chốc lại lặng lẽ không dấu vết liếc qua bàn của Diệp Phàm hai người, tựa hồ muốn xem biểu tình của hai người, xem họ có phản ứng giống bốn vị khách ăn cơm chiên trứng phía trước khi xem hấn nấu ăn hay không.

Bất quá, hấn chủ định phải thất vọng rồi, bởi Diệp Phàm một cái liếc mắt nhìn hấn cũng chưa, thay vào đó đối phương liền nhắm mắt lại, tựa như đang mãi mê suy tư điều gì đó, vì vậy, nhắm mắt lại để tránh bị thị giác quấy nhiễu.

Quả thật, Diệp Phàm lúc này đang không chút bận tâm đến bên ngoài, sử dụng thần thức cùng Linh Nhi trong Âm Dương Phủ giao lưu.

"Linh Nhi!"

"Chủ nhân ca ca, có chuyện gì vậy?"

Linh Nhi từ trong hư không lơ lửng hiện ra, cái đầu nhỏ lệch về một bên, rất chi là đáng yêu mà hỏi chuyện.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Quỷ dị

Diệp Phàm ngẫm nghĩ một hồi, mới hỏi:

"Linh Nhi, phía trước ngươi nhắc đến trên thượng thiên có những tồn tại bị xóa đi... Bọn họ, có lưu lại thứ gì trên thế giới này không, tí như truyền thừa, hoặc pháp bảo, công pháp,...?"

Linh Nhi vẽ mắt có một tia rồi rầm, dường như là tự trách vì lúc trước lỡ lời nói ra vấn đề này, bất quá đối với câu hỏi của Diệp Phàm lúc này, dường như nàng cân nhắc thấy nói cho hắn không có tai hại gì, vì vậy cuối cùng vẫn là lắc đầu nhỏ đáp lại:

"Không, tất cả những nơi chốn, hay đồ vật từng in dấu họ đều bị tẩy trắng hoặc phá hủy, người thực hiện điều này là tồn tại mà chủ nhân ca ca có ở thời đình phong cũng vô pháp mơ tưởng tới, đó cũng là lý do vì sao Linh Nhi ban đầu không có ý định nói cho chủ nhân ca ca. Bất quá bây giờ ngươi cùng Hàn Nguyệt tỷ tỷ đã biết rồi, liền cần thiết giữ yên lặng, không được tiết lộ cho bất kỳ ai, nếu không sẽ đem đến họa sát thân, trừ khi người thời thời khắc khắc trốn bên trong Âm Dương Phủ..."

Biết Linh Nhi đây là đang nghiêm túc dặn dò, Diệp Phàm ngưng trọng gật đầu, trong lòng chấn động không cách nào bình phục.

Tại thời điểm hắn là Ngưng Mệnh Cảnh đình phong mà còn vô pháp tương tượng đến, đối phương như vậy là cỡ nào cường đại?

Chỉ sợ một cái ngón tay của đối phương liền đủ để chụp chết hắn đi...

Chấn động về phần chấn động, bất quá Diệp Phàm không hề nhụt trí, nghe khẩu khí của Linh Nhi nói chuyện, tựa hồ cũng không có mức nào coi trọng người kia.

Hắn lại là chủ nhân của Âm Dương Phủ, chỉ cần cho hắn thời gian, hắn tự tin mình có khả năng siêu việt đối phương, bất kể đó là cỡ nào cường đại.

Về phần những tồn tại bị xóa bỏ, tuy được Linh Nhi xác nhận, bất quá Diệp Phàm vẫn không hoàn toàn tin tưởng đối phương có khả năng làm được mọi thứ đều không một kẻ hở.

Điều gì cũng sẽ có ngoại lệ, tựa như Diệp Phàm liền dùng Ngưng Mệnh Cảnh tu vi để mở ra thời không chỉ lộ quay về hơn 90 vạn năm đó thôi.

...

Diệp Phàm mở mắt ra, đối với Cung Hàn Nguyệt nhẹ lắc đầu.

Cung Hàn Nguyệt chau mày, nói:

"Thực là kì quái, nói vậy, không lẽ cảm ứng của chúng ta là sai lầm?"

"Nói không chắc!" - Diệp Phàm lắc đầu - "Cổ hoi thờ này chỉ còn lại cực kỳ mong manh, trải qua một thời gian ngắn nữa sẽ biến mất, cảm nhận không được mười thành chuẩn xác. Bất quá theo như ta cảm thụ được, hoi thờ này chân thật thuộc về Ngưng Mệnh Cảnh đình, nửa chân bước vào cảnh giới tiếp theo không sai, chỉ là khi ta đối chiếu với các Tiên Đế, Ma Đế hay Yêu Đế bên trên thượng thiên, đều không có ai phù hợp"

"Ta cũng vậy!" - Cung Hàn Nguyệt buồn bực - "Còn có, ngươi có cảm giác quán cơm này có điểm cổ quái? Rõ ràng hoi thờ phát ra từ đây, vậy nhưng thần thức của ta không quét được vị trí cụ thể"

Diệp Phàm cười bảo:

"Ngươi không nhìn ra tới, bởi lẽ đây không phải là thực cảnh, mà là một huyền trận được bố trí hết sức tinh vi. Độ chân thật của huyền trận này cực kỳ cao, nếu ngươi đơn giản dùng thần thức kiểm tra, sẽ thấy được mọi thứ trong này đem lại cho ngươi cảm giác cùng bình thường không chút sai biệt nào, thứ này ban nãy thiếu chút nữa cũng đem ta lừa gạt."

"Huyền trận!" - Cung Hàn Nguyệt nhìn quanh - "Tại sao ta không nhìn ra được?"

"Không phải người không nhìn ra được, mà người đang để bản thân mình cản trở tầm mắt của mình. Đừng lấy tầm mắt của một giới nữ nhân trên Địa Cầu, hãy sử dụng con mắt của một Ma Đế mà đánh giá nơi này!"

Nghe Diệp Phàm nói như vậy, Cung Hàn Nguyệt thu hồi vẻ lười biếng, con người thành lĩnh chuyển sang màu tím nhạt, chậm rãi một lần nữa nhìn khắp quán cơm.

"Khách nhân, đồ ăn của hai vị tới rồi!"

Đúng lúc này, người phục vụ viên ban này đi tới nói chuyện, theo sau là cái đầu bếp trẻ tuổi kia,

Đem theo vẻ tươi cười thực thục trên mặt, hắn cố tình đem phần đồ ăn của Diệp Phàm nặng nề đặt cái "bịch" lên trên bàn, mà phần miến lươn của Cung Hàn Nguyệt được hắn cẩn thận đặt xuống trước mặt nàng, nói chuyện:

"Mỹ lệ khách nhân, mời chậm dùng!"

Cung Hàn Nguyệt cảm ơn đối phương, dư quang không ngừng đặt trên cánh tay của hắn, chợt mỉm cười thần bí.

Đến tận khi hắn cùng cái phục vụ viên kia đã trở lại khu vực dành cho nhân viên, Cung Hàn Nguyệt mới hướng Diệp Phàm nói chuyện:

"Quả thật rất có ý tứ đâu, nói như vậy, thứ đồ ăn này ta cũng không dám cho vào mồm a!"

"Xem cũng đã xem đủ, liền muốn biết cảnh tượng chân thực là như thế nào" - Diệp Phàm không tỏ ý kiến, vẫy vẫy đầu ngón tay, lập tức nơi đó hiện ra một mặt ánh sáng.

"Phá!" - Diệp Phàm hô lên, đầu ngón tay hướng phía cái đầu bếp trẻ tuổi mà phóng thích tiên khí.

Vị đầu bếp trẻ tuổi thập phần bất ngờ mà ngã xuống, không kịp rên lên một câu.

Choang! Choang!

Hắn vừa tắc thở, tức thì bốn phương tám hướng không gian trở nên cực độ vắng vẻ, một loạt tiếng vỡ vụn như vỡ vụn thủy tinh vang lên

"Thực nhược!" - Cung Hàn Nguyệt lâm bầm quái lạ.

Diệp Phàm cũng không nhìn được nhú mây, hắn cảm giác ở đây nơi chốn lộ ra quỷ dị.

Một cái huyền trận được bố trí với độ chân thực vừa phải...

Nói như thế nào, huyền trận này đem lại cho Diệp Phàm cảm giác dường như được tạo ra để nhằm vào hắn cùng Cung Hàn Nguyệt vậy, độ khó không quá cao, cũng không quá thấp, thần thức của hắn chỉ cần mạnh hơn hiện tại một chút xíu là có thể không cần dựa vào phán đoán vẫn có thể nhìn thấu cái trận pháp này, thế nhưng lại chỉ vì thiếu một tia này thôi, phía trước hắn suýt chút nữa nhìn không ra.

Mà về mức độ phòng ngự của huyền trận liền không cần phải nói, thực là nhược đến bất thường, không chút nào phù hợp cùng tương xứng với độ chân thật nó có thể mang lại.

Bất quá, để hắn thấy khó hiểu nhất, vẫn là cư xử cùng hành động của người đầu bếp trẻ tuổi...

...

Huyền trận bị phá, huyền cảnh tan đi, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt mới nhận ra hai người căn bản đang ngồi bên trên hai cục đá trong một con đường thật dài, bốn phía phủ đầy mây mù mông lung, vô pháp thấy được cái gì.

Hơn nữa, tại đây một mảnh tĩnh mịch, căn bản không có bất kỳ một loại âm thanh nào tồn tại, lệnh nhân tâm hoảng loạn.

Nguồn sáng duy nhất phát ra là từ hai đầu của "con đường".

Chút ánh sáng này, trong mắt người thường có cũng như không, bất quá đối với hai người lại đủ để nhìn thấy chút ít đồ vật xung quanh mình

Trước mặt hai người căn bản không phải là cơm dưa bò cùng miến lươn khô, mà là hai cái đầu lâu cùng một ít xương cốt dính đầy bùn.

Nếu không phải Diệp Phàm để ý tới động tác nấu ăn của người đầu bếp mà phát hiện ra huyền cảnh, khả năng hai người hiện tại vẫn đang bị kẹt trong này, ném vào trong miệng chút xương cốt này đây.

Diệp Phàm đứng dậy, cảm thụ một chút, trong lòng không cảm giật mình.

Bên trong đường hầm âm y này, hắn cảm giác được rõ ràng có nồng đậm âm lệ chi khí, thứ này cảm giác có điểm giống với ma khí, tồn tại công năng ăn mòn, bất quá không phải ăn mòn linh lực (tiên lực), mà là ăn mòn thần trí.

Diệp Phàm phát giác được rõ ràng, tại đây, những cảm xúc tiêu cực của hắn bị phóng đại lên thực nhiều lần, cực kỳ dễ mất tự chủ, mà một khi đã mất tự chủ, khả năng khôi phục lại trạng thái bình thường trong trạng thái này tỉ lệ gần như bằng không.

Thiên địa chi khí một điểm cũng chưa cảm nhận được, phảng phất bị ngăn cách với một phương thiên địa này.

Thần thức phóng ra, Diệp Phàm tinh tế cảm nhận được thần thức của hắn đang bị thứ âm lệ chi khí kia ngấp nghé, tựa hồ chỉ cần có một điểm xúc tác tiếp dẫn, chúng sẽ tràn vào, nhanh chóng làm hỏng mất thần trí của hắn.

Tệ hơn là, cổ hơi thở phía trước hiện tại Diệp Phàm không cảm nhận được nữa, bất đắc dĩ, Diệp Phàm chỉ đành thu hồi thần thức

Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt không hẹn mà cùng hỏi:

"Đi bên nào?"

Lời nói vừa ra, hai người không nhận được bật cười, bất chi bất giác từ khi về tới Địa Cầu, cả hai liền bị cuộc sống xã hội hiện đại bình thường hóa đi một chút, nhiều hơn một điểm tin tưởng cùng thân mật, không giống như phía trên thượng thiên, căn bản là sẽ không hỏi ra lời câu này, liền trực tiếp quyết định một hướng mà đi.

"Liền đi hướng trước mặt!" - Diệp Phàm ngập ngừng hai giây đồng hồ, nói.

Cung Hàn Nguyệt gật gù đầu, hai người cứ như vậy bắt đầu tiến tới, cảm giác được cơ thể đề cao tới cực hạn, do không tiện dùng thần thức, Diệp Phàm ánh mắt không ngừng bốn phương đề phòng, sợ đột ngột có tồn tại đáng sợ nào đó nhảy từ trong bóng tối nhảy ra.

Hai người lặng lẽ như vậy không biết qua bao lâu, nửa giờ, một giờ, vẫn là mười giờ, khung cảnh trước mặt vẫn không có chút thay đổi...

Lại không biết trải qua bao lâu...

Trên đường tĩnh mịch đến phát điên, đôi thành tu sĩ thông thường, chưa chắc đã có thể cố trụ được loại cảm xúc cô quạnh muốn mạng này.

Cuối cùng, hai người rốt cục thành công đi tới con đường.

Trước mặt hai người lúc này không phải là một con đường đen nhánh nữa, mà là cả một vùng thiên địa rộng lớn, đỏ quạch như máu.

Ngước mắt lên trên, hai người dễ dàng nhìn ra lơ lửng trong không trung, là một viên huyết nguyệt, to ít nhất gấp đôi mặt trăng thông thường.

Dưới ánh sáng phản chiếu của huyết nguyệt, cả một vùng trời mây đều nhuốm một tầng màu đỏ như huyết, nơi chốn lộ ra tà tính cùng quỷ dị.

Diệp Phàm mặt khác còn nhận ra, nồng độ âm lệ chi khí tại đây so với phía trước cao hơn rất nhiều.

"Nơi này... rốt cục là nơi nào?"

Diệp Phàm không cầm tự hỏi, hạ tầm mắt xuống nhìn quanh.

Rào rạt! Rạt rào!

Nơi xa xa kia, Diệp Phàm chú ý thấy một cây cầu nối dài ra xa, phía dưới cuộn cuộn nước biển màu đỏ đánh vào.

Quý dị là, duy nhất có dưới chân cầu là mặt nước đen cuồng xao động, lại hướng ra xa một chút, đó là cả một mảnh hải dương đen cùng đỏ mênh mang, liếc nhìn tận chân trời cũng chưa thấy được điểm cuối.

Nơi đó, nước biển không chút nào dao động, tựa như là một mảnh biển chết, không tồn tại sinh linh..

"Ân? Thuyền buồm!"

Diệp Phàm không có chút nào do dự, mũi chân một điểm, thân ảnh trực tiếp dùng một tốc độ quỷ mị tiến tới cuối chân cầu, nơi con thuyền buồm kia đang thả neo nhẹ nhàng đưa.

Cung Hàn Nguyệt thấy vậy, cũng nhanh chóng theo sau, chỉ là nội tâm thắc mắc, chiếc thuyền buồm này rốt cục từ đâu ra?

Rốt cục phía trước nàng và hắn, còn có bao nhiêu người đã đặt chân vào đây?

Bọn họ đâu hết cả, còn sống hay đã chết?

...

Không thể không công nhận, khắp chốn lộ ra quỷ dị, nơi đây đã thành công kích thích lòng tò mò cùng hứng thú của Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt, khiến cho hai người âm thầm quyết tâm tìm hiểu đến tận cùng.

Mà, việc đầu tiên họ cần làm, là vượt qua một hải dương rộng không biết tháng năm này.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Cua Cá Mập

"Phu quân!"

Cung Hàn Nguyệt theo sau đuôi tới, đã thấy Diệp Phàm dáng vẻ tần ngần đứng trước con thuyền kia, ánh mắt nhìn về phía xa xa, trên mặt xem không ra hi vọng gì.

"Nguyệt nhi!"

Diệp Phàm vẫy tay gọi nàng, hần chờ nàng tới bên cạnh mình, mới vươn tay chỉ vào phía chiếc thuyền cùng với nơi hải dương xa xôi:

"Người có cảm giác, nơi đây rất giống với một địa điểm bên trên thượng thiên mà hai ta đều đã đi qua cùng biết đến không?"

Cung Hàn Nguyệt chau mày, cẩn thận đánh giá bốn phía, nội tâm nghi hoặc, vừa định hỏi đáp là "không", chợt ánh mắt dừng lại phía trên nóc cột buồm cao nhất, nơi đó có một tấm vải màu trắng được dính vào, phía trên tấm vải khắc họa một đồ án thập phần quen thuộc mà nàng đã nhìn qua...

"U Linh Thuyền! Vô Tận Hải!"

Sáu từ này, cơ hồ là từ bắt ra từ trong tiềm thức của Cung Hàn Nguyệt, nàng cung cấp ra đáp án xong, mới giật mình, cẩn thận hồi tưởng lại.

"Đúng vậy, nơi này cùng Vô Tận Hải đem lại cho ta một cảm giác giống nhau đến kỳ lạ, mặc dù..."

Diệp Phàm gật đầu xác nhận, hần cũng có cùng một loại liên hệ giống nàng.

...

Vô Tận Hải là một đặc thù tồn tại trên thượng thiên, nó không nằm tại Tiên Giới, cũng không thuộc về Ma Giới, lại càng không phải là địa bàn của Yêu Giới.

Vô Tận Hải nằm ở tận cùng của phía đông, bất kể tại Tiên Giới hay Ma Giới, Yêu Giới, chỉ cần không ngừng phi hành về phía đông, liền sẽ tới được Vô Tận Hải.

Bất quá, không ai biết được, bờ bên kia của Vô Tận Hải là cái dạng gì; thậm chí rốt cục Vô Tận Hải có bờ bên kia hay không, mọi người cũng không rõ ràng, căn bản chưa một ai từng đi tới cuối cùng của Vô Tận Hải.

Bên trong Vô Tận Hải ẩn chứa vô số nguyên thủy sinh linh, từ hồi thượng thiên mới được thành lập cũng đã ra đời.

Thiên địa sơ khai, nhóm sinh linh đầu tiên không biết trải qua bao nhiêu năm trưởng thành cùng lớn lên, nghe đồn thấp nhất liền có Tiên Giới Cảnh thực lực.

Bất quá, nhóm sinh linh này có thiếu sót về mặt linh trí, không phải tồn tại nào linh trí cũng được khai phá, có vô vàn tồn tại tuy cường đại, lại giống như sinh vật cấp thấp nhất giống nhau, tồn tại chỉ có nghĩa là sinh tồn, chỉ cần là thứ "ăn nổi" đều sẽ ăn, không phân biệt ngon dở.

Chưa kể, tại Vô Tận Hải, thường xuyên xuất hiện xoáy nước cùng siêu cấp sóng thần, uy lực đủ để sánh ngang với Ngưng Mệnh Cảnh sáu, bảy trọng.

Vì vậy, phía dưới Ngưng Mệnh Cảnh, căn bản là không dám thâm nhập, mà đạt tới Ngưng Mệnh Cảnh rồi, liền có thể xưng Đế, oai phong một cõi, chẳng ai bỏ được lao đầu vào tìm hiểu những điều bí ẩn cùng tràn ngập nguy cơ như vậy.

Thậm chí đến Ngưng Mệnh Cảnh đỉnh phong như Diệp Phàm phía trước đối với Vô Tận Hải cũng chỉ tiến vào một chút liền trở về, căn bản là kính nhi viễn chi.

...

Chung quy, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt vẫn quyết định, dùng thuyền vượt biển, xem bờ đối diện có đường ra hay không.

Rốt cục, hai người cứ đứng tại đây, vĩnh viễn không đi ra được, cũng không phải là cách...

Phía trước đó, hai người cẩn thận thăm dò bên trong thuyền buồm, kết quả cái gì cũng không có, nguy hiểm hay kì ngộ đều không thấy.

Điều này làm Diệp Phàm càng thêm khẳng định ý nghĩ của hắn phía trước, "Vô Tận Hải" tại đây cùng Vô Tận Hải trên thượng thiên căn bản nằm ở hai thái cực khác nhau về mặt tính chất.

Vô Tận Hải sóng biển cuộn cuộn, tràn ngập thiên tai; mà "Vô Tận Hải" cái gì cũng chưa thấy, nước biển một mảnh yên tĩnh tựa như chết.

U Linh Thuyền vốn luôn tràn đầy nguy hiểm đi kèm kì ngộ; mà "U Linh Thuyền" tại đây cả hai điều đó đều không tồn tại.

Diệp Phàm cả gan đoán, nếu quả thật hai nơi này trái ngược nhau giống như hắn suy đoán, bên trong "Vô Tận Hải" tồn tại sinh linh mạnh nhất cũng chỉ có Ngưng Khí Cảnh đỉnh phong mà thôi.

Nếu quả thật như vậy, hắn cùng Cung Hàn Nguyệt liên thủ liền có thể ứng phó hầu hết nguy cơ...

Lại nói hai người cùng lắm thì trốn vào Âm Dương Phủ, đương nhiên điều này Diệp Phàm bình thường sẽ không lựa chọn, rốt cục cả hắn và Cung Hàn Nguyệt đều là những phần tử hiếu chiến, từ trong chiến đấu mà trưởng thành sao!

...

Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt lặng lẽ ngồi ở đầu thuyền, thưởng thức một đường phong cảnh.

Hai người lúc này đang đứng trên chiếc "U Linh Thuyền", một đường tiến vào "Vô Tận Hải".

Diệp Phàm nhìn lên huyết nguyệt lơ lửng trên không trung, không cảm nhớ lại phía trước hắn ở trên Tiên Giới tiến vào Vô Tận Hải.

Tại Tiên Giới, không có ngày đêm biến hóa, đương nhiên nhật nguyệt vẫn có nơi xuất hiện, bất quá đó là do đại năng dùng vô thượng thủ đoạn luyện chế ra mặt trời cùng mặt trăng. Mà bên trong Vô Tận Hải, bọn họ đến tiến vào còn không dám, đương nhiên sẽ không ăn no rảnh rỗi mà ngồi đắp nệm nhất nguyệt.

Bởi vậy, nơi đó là một mảnh nguyên thủy, không giống như tại đây có một cái mặt trăng máu to đùng.

Bất quá, khung cảnh hai nơi có một điểm tương tự, đó là thiên địa chi gian cảnh sắc phảng phất sẽ vĩnh viễn không biến hóa, trên đầu luôn là sao trời dày đặc, mà phía dưới là biển rộng mênh mông.

Một bên Cung Hàn Nguyệt nhẹ nhàng tựa đầu lên vai hắn, hai tay ôm lấy cánh tay Diệp Phàm, thì thào:

"Rốt cục, đây là nơi nào nha, có thể hay không là một cái bẫy?"

Nàng cũng không phải thực sự muốn hỏi, chỉ là tìm chút lời nói cùng Diệp Phàm để giết thời gian, ai biết được cái hải dương này rộng như thế nào, đến bao giờ hai người mới có thể cập bến.

"Bẫy liên bẫy, cùng lắm là tốn thời gian mà thôi, hai ta căn bản liền không lo có tính mạng chi ưu"

Cung Hàn Nguyệt nhẹ gật đầu, nàng có chút lo lắng không nói, đó là về tỷ tỷ Cung Vô Song.

Chỉ là nàng biết, nàng có thể nghĩ đến, Diệp Phàm cũng sẽ nghĩ đến, vì vậy hắn lúc này tâm trạng khẳng định không phải hoàn toàn bình thản như hắn thể hiện ra ngoài mặt, nàng không cần thiết phải gọi lên đề tài này làm gì.

...

Hai người cứ như vậy lênh đênh trên biển không biết qua bao lâu, cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không gặp, căn bản là một mảnh tĩnh mịch.

Trong chuyến đi, Diệp Phàm dần dần phát hiện vài điều kì quặc.

Điều thứ nhất, không biết vì lý do gì, điện thoại di động của hắn cùng Cung Hàn Nguyệt đều bị tự động ngắt nguồn, bật lên không được, dường như là hết pin.

Cái này làm Diệp Phàm nhướn mày ngạc nhiên không nhỏ, bất quá nghĩ đến sử dụng điện thoại kiểm soát giờ giấc cũng chỉ được nhiều nhất một, hai tuần mà thôi, sau đó không sai biệt lắm lại sẽ như bây giờ, hắn cũng liền không quá để tâm.

Điều thứ hai, hai người không có cảm giác đói.

Điều này còn kỳ lạ hơn việc điện thoại di động, bởi cảnh giới của hai người chưa đạt tới mức có thể tích cốc, đói phải nên là một phản ứng bình thường của cơ thể.

Dù không giải thích được, Diệp Phàm đảo cũng vui vẻ, hai người sẽ không phải vì thiếu đồ ăn mà sầu lo.

Hắn không có tự tin, tại nơi này có thứ gì đó hắn cùng Cung Hàn Nguyệt có thể ăn được.

Bên cạnh đó, một việc cũng làm Diệp Phàm có chút suy tư, đó là hắn nhiều lần cảm nhận được có sinh linh phía dưới lòng nước tồn tại cùng hoạt động sôi nổi, chỉ là không hiểu sao trên mặt biển một chút động đậy cũng không có...

Mọi chuyện cứ đơn điệu, quý dị cùng bất thường như vậy trôi qua, bất quá Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt hai người cũng không nhàm chán, có Âm Dương Phủ tồn tại, hai người căn bản lúc nào muốn tu luyện liền tu luyện, không tu luyện liền đùa giỡn ân ái nhau, đánh đàn thổi tiêu, tìm hiểu nhân sinh, đảo cũng không cô quạnh.

Diệp Phàm cũng đã đem sự tình phát sinh kể lại cho Linh Nhi, cô nhóc lúc lắc cái đầu nhỏ tỏ vẻ không biết, thế nhưng Diệp Phàm có kinh nghiệm từ những lần trước, chỉ tin năng đến tám phần, cảm giác nàng có điều giấu giếm, chỉ là hắn biết Linh Nhi sẽ không phản bội cùng làm hại hắn, nàng không nói ra là có đạo lý của nàng, hắn sẽ không cố gắng hỏi.

...

Một ngày nọ, Diệp Phàm đang tu luyện trong Âm Dương Phủ, chợt nhận thấy một tia thần thức đặt tại bên ngoài truyền lại hình ảnh bất thường, liền lắc mình đi ra.

Bước lên boong tàu, hắn ngạc nhiên nhìn thấy trên mặt biển rốt cục có động tĩnh, nước biển không ngừng khuấy động, bọt khí sinh sôi không ngừng, mà nằm giữa đám bọt khí đó, thỉnh thoảng lại có một vài cột nước phụt lên.

Nhận ra đám bọt khí càng ngày càng tiến tới gần, Diệp Phàm một bên đưa Cung Hàn Nguyệt ra ngoài, một bên chuẩn bị đi vào trạng thái chiến đấu.

Àm..!

Àm..!

Hai đợt sóng biển thật lớn nổi lên, dữ dội tấp vào thuyền buồm, làm thuyền nghiêng ngả.

Cùng lúc này, từ dưới mặt biển, trồi lên một đầu quái vật khổng lồ, không cần nói cũng biết là nguyên nhân gây ra biến động trên mặt biển vừa rồi.

Đây là một thứ vừa giống cá mập vừa giống cua cang, là loài giáp xác, toàn thân màu xanh lá, xuyên thấu qua lớp cutin có thể nhìn thấy nội tạng của đầu quái vật này, một đám mạch máu chẳng chịt, nội tạng, cùng với một đoàn hắc khí cuộn tròn lại, nằm sâu bên trong trái tim của nó.

Trong khi Diệp Phàm đang cẩn thận đánh giá đầu Cua Cá Mập này, nó cũng đang theo dõi ngược lại bọn họ, cặp mắt như hai cái đèn pha ô tô tấp ra âm u quang mang, nhấp nháy liên tục.

"Pháp tắc hơi thở!"

Diệp Phàm tinh tế phát hiện, trên lớp cutin của đầu Cua Cá Mập này, xuất hiện hai cái phù văn, từ phù văn tản mát ra hơi thở của thủy hệ pháp tắc cùng kim hệ pháp tắc.

Chỉ là tựa hồ, thứ phù văn pháp tắc này thập phần thiếu hụt, do vậy, uy lực của pháp tắc cũng bị giảm mạnh.

Nếu coi như thủy hệ pháp tắc cùng kim hệ pháp tắc lần lượt là một bức tranh có một vụn mảnh ghép, nếu sở hữu đủ một vụn mảnh ghép này, liền có thể triệt để thấu hiểu chúng, vậy thì hai cái phù văn trên lớp giáp xác của Cua Cá Mập khó khăn lắm đạt được bảy trên một vụn mảnh.

Kể cả như vậy, Diệp Phàm vẫn bị kinh ngạc không nhẹ, bởi lẽ đầu quái vật cảnh giới chỉ có Ngưng Khí Cảnh tiền kỳ mà thôi.

Ngưng Khí Cảnh, trên lý thuyết căn bản không có khả năng tiếp xúc cùng tìm hiểu pháp tắc, vậy nên đừng nói bảy phần một vụn, có là bảy phần một ti cũng là không khả thi.

Bất quá, thời điểm hiện tại cũng không có thời gian cho hắn suy tư quá nhiều, bởi đối phương đã giết lại đây.

Một cái cang thật lớn hướng ngang eo Diệp Phàm kẹp lại, phù văn pháp tắc nằm tại lớp giáp xác trên cơ thể Cua Cá Mập đã không biết từ lúc nào di chuyển lên tới phía trên cang, đó là kim hệ pháp tắc.

Phù văn sáng lên, làm cho lực lượng của một kẹp này tăng thêm vô hạn.

Đây cũng không phải là tăng lên về lực lượng tựa như phép toán một cộng một bằng hai, mà là sự thoát biến, sự thay đổi về mặt chất lượng.

(Chương xong)

Tái bút: Phần giới thiệu mình update thêm cảnh giới phân chia để cho mọi người dễ theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Địch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Sóng thần

Diệp Phàm đối mặt với một càn to gấp đôi người hấn, không hoảng loạn một chút nào, một cánh tay vươn ra, co lại thành nắm đấm

Cua Cá Mập trong mắt hiện ra một mặt tàn nhẫn, trên mặt hiện ra ý cười, tựa như muốn nhạo báng Diệp Phàm không biết sống chết, chỉ là Thông Mạch Cảnh con kiến cũng dám lay cựa đối cứng với nó.

Nhìn thấy đầu Cua Cá Mập gia tốc cho chiếc càn của mình, cùng với biểu tình đầy nhân tính hóa, Cung Hàn Nguyệt một bên hứng thú nổi lên:

"Đầu quái vật này chỉ số thông minh không thấp nha!"

Nàng một chút lo lắng cho Diệp Phàm cũng không có.

Phanh!

Quyển đầu cùng càn của chạm vào nhau, gây ra tiếng chấn động mãnh liệt.

Cua Cá Mập gầm lên một tiếng, thân hình bắn ngược ra đằng sau, bên càn của vừa rồi cùng Diệp Phàm đối chiêu bị tổn thương nghiêm trọng, lớp giáp xác đi dập nát đến biến hình, bên trong huyết nhục cũng là mơ hồ

Tương phản, Diệp Phàm chỉ bị lực phản chấn lùi về một bước, lông tóc vô thương.

Trên nắm đấm của Diệp Phàm lúc này nếu tinh tế nhìn kĩ sẽ thấy có một đạo kim sắc phù văn mờ nhạt quán quanh.

Đó chính là kim hệ pháp tắc.

...

Một thế giới, sau khi được sơ phân thiên địa, bên cạnh dựng dựng ra sơn hải, còn cần phải sáng lập ra các quy luật để khiến cho mọi thứ bên trong thế giới đó tuân theo mà hoạt động.

Tựa như lửa vì sao tồn tại, khi nào cháy lên, khi nào tắt đi, làm sao để làm lửa cháy to hơn, bản chất của lửa là gì?... Để định hình tất cả nhưng điều này, cần có một loạt chuỗi điều kiện phức tạp, mà người ta gọi nó là "pháp tắc"

Cũng vì pháp tắc tự nhiên sẽ được đản sinh sau khi sơ phân thiên địa, vì vậy trên mặt lý thuyết, một tu sĩ khi bước vào Lập Giới Cảnh, liền có thể nắm thừ cảm ngộ pháp tắc.

Bất quá, trên thực tế, muốn hiểu được pháp tắc cũng không phải đơn giản như vậy.

Pháp tắc, là tồn tại không có một lời lẽ, câu chữ nào có thể giải thích, bởi nó xuất hiện, trước khi hệ thống chữ viết được ra đời.

Pháp tắc, rất chân thật, tựa như lửa thì cháy, mà nước thì chảy, nhưng rồi lại mông lung mờ mịt, tựa như vì sao lửa lại xuất hiện, làm sao lửa lại cháy, mà nước lại chảy?

Đặt trong thế giới xã hội hiện đại, con người có thể đem khoa học ra để giải thích phần nào, tựa như nước có công thức hóa học là H₂O, nước tại nhiệt độ thông thường có thể lỏng, vì vậy hình dạng sẽ là hình dạng vật chứa,... Lửa cháy là quá trình phản ứng mà nhiệt độ có tính tăng vọt, lửa cháy cần oxi để duy trì,...

Thế nhưng, khoa học vẫn không có khả năng trả lời được câu hỏi bản chất, vì sao chúng tồn tại, vì sao lửa sử dụng phương thức hoạt động là cháy lên, mà không phải là chảy đi như nước?...

Chỉ có hiểu được pháp tắc, mới tiếp cận được tới câu trả lời cho những câu hỏi mang tính bản chất, mang tính gốc rễ như vậy...

Thông thường, tại dị vị diện, chỉ có tu sĩ bước tới Nhập Tiên Cảnh mới có đủ cảm ngộ thiên địa để chạm tới bước đầu tiên của pháp tắc.

Bất quá, phía trước khi nói chuyện với Đông Hoàng Phi Phi, Diệp Phàm mới nhận thức được có lẽ tồn tại tu sĩ tu vi chưa đến Nhập Tiên Cảnh đã hiểu được một chút pháp tắc; hấn trong số những thiên chi kiêu tử hấn đã gặp qua, tồn tại một hai người có khả năng như vậy đi, chỉ là hấn phía trước không tiếp xúc đến mà thôi.

Rất cục, đối với việc này, càng ít người biết đến càng tốt, nếu không ưu thế của thiên chi kiêu tử liền mất đi một mảng lớn.

Tu luyện pháp tắc, so sánh cho dễ hiểu, liền tựa như trò chơi ghép tranh, chỉ khó khăn hơn là tu sĩ sẽ phải tự đi thu thập mảnh ghép của bức tranh.

Mỗi một loại pháp tắc tựa như một bức tranh có vụn mảnh ghép lớn nhỏ khác nhau; nhiệm vụ của tu sĩ là cần đi tìm kiếm một ngàn mảnh ghép đó, sau đây lắp ráp chúng lại với nhau, tạo thành một bức tranh hoàn chỉnh.

Điều đáng nói, mỗi tình cầu tồn tại, đều chứa bốn phần pháp tắc là độc nhất, hay dựa theo cách nói phía trên, 4000 mảnh ghép là độc nhất, không thể tại nơi khác tìm tới; Địa Cầu cũng không phải là ngoại lệ.

Cũng chính bốn phần pháp tắc độc nhất này khiến cho các tình cầu khác nhau tồn tại pháp tắc có độ mạnh yếu, đầy đủ hay thiếu hụt khác nhau.

Tựa như xây một tòa nhà, sáu phần pháp tắc giống như là nguyên liệu xây dựng, gạch đá vôi vữa,...; bốn phần còn lại chính là công nhân, kỹ thuật xây dựng, chất lượng xây dựng... Tùy vào từng tòa nhà khác nhau, những điểm này cũng sẽ khác nhau.

...

Tu luyện pháp tắc, có năm giai đoạn nhỏ là Sơ Khuy Môn Kính, Lược Hữu Sở Thành, Đăng Đường Nhập Thất, Giá Kinh Tụ Thục, Lô Hóa Thuần Thanh.

Sơ Khuy Môn Kính, tu sĩ nắm giữ trong tay từ 1 đến 1000 mảnh ghép pháp tắc

Lược Hữu Sở Thành, tu sĩ cần thiết nắm giữ từ 1001 đến 2500 mảnh ghép pháp tắc.

Đăng Đường Nhập Thất, số lượng mảnh ghép pháp tắc nằm từ 2501 đến 5000.

Giá Kinh Tụ Thục đại thành, khi tu sĩ nắm trong tay 9500 mảnh ghép pháp tắc.

Mà Lô Hóa Thuần Thanh, là quá trình nắm giữ 500 mảnh pháp tắc cuối cùng.

Càng về sau, để nắm giữ sâu hơn về pháp tắc lại càng khó, 500 mảnh pháp tắc cuối cùng so sánh với 9500 mảnh phía trước còn khó nắm bắt tới hơn, vậy nên giai đoạn cuối cùng mới có cái tên Lô Hóa Thuần Thanh.

...

Đương khi tu sĩ cảm ngộ được thiên địa, thấu hiểu được một phần pháp tắc, liền có thể ngăn ngừa chương không mảnh pháp tắc đó, sử dụng vào chiến đấu để tăng thêm uy lực cho chiêu thức, sử dụng tới pháp tắc, tiêu tốn sẽ là tinh thần lực.

Như vậy, nắm được một loại pháp tắc càng sâu, thu thập được càng nhiều mảnh ghép; trong quá trình chiến đấu, càng tạo ra tính nghiêng áp.

Tựa như hiện tại, Diệp Phàm bằng quơ gờ tay lên liền có thể đẩy lui được Cua Cá Mập, đó không phải do thân thể hắn cường ngạnh hơn đầu quái vật này, mà do có tác dụng của kim hệ pháp tắc thêm vào.

Diệp Phàm không chú tâm đi tu luyện ngũ hành pháp tắc, bất quá tốt xấu đã từng là Tiên Đế, tại kim hệ pháp tắc cùng bốn loại khác mỗi loại nắm giữ được cũng có sơ hơn 2000 mảnh, trong đó tầm 500 mảnh là pháp tắc độc hữu thuộc về Tiên Giới, hắn trong thời gian trùng tu sẽ không sử dụng, sợ người của Thiên Đạo Môn chú ý tới.

Chỉ là, tinh thần lực của Diệp Phàm lúc này không có khả năng chống đỡ hắn dùng ra 1500 mảnh pháp tắc, kể cả hắn có ý định đồng quy vu tận đi chăng nữa, 600 mảnh đã là cực hạn.

Vừa rồi Diệp Phàm chỉ vận dụng có 20 mảnh kim chi pháp tắc ngưng kết thành phù văn mà thôi, nhưng như vậy cũng đã đủ mang lại tính nghiêng áp.

Trở lại trận chiến, Cua Cá Mập vừa rồi đối chiêu ăn thiệt thòi, trong mắt nó lộ ra một tia kinh ngạc, càng nhiều là dữ tợn, bất chấp càng cua bị gãy, chuyển sang sử dụng hàm răng, cả người chồm lên trên không, hướng phía mũi thuyền buồm mà lao xuống.

"Địa Ngục thập lục thức - Hỏa Sơn"

Diệp Phàm lùi dây dưa với đầu quái vật này, tuy rằng phù văn pháp tắc trên cơ thể nó gây ra cho hắn khá hứng thú, bất quá đối phương quá nhược, không có tính khiêu chiến.

Đã có một đầu, khẳng định phía sau sẽ còn đầu quái vật khác xuất hiện, cũng không lo không có vật phẩm để nghiên cứu.

Hắn dựng chỉ thành đao, bên trên lòng tay che kín 30 mảnh hỏa hệ pháp tắc ngưng kết thành phù văn, một ngón tay điểm ra.

Một đao này, chém bay đầu Cua Cá Mập, ngạnh sinh cắt hắn thành hai mảnh, rơi tại hai nơi bất đồng trên mặt biển, toàn thân vẫn còn nổi lửa, khiến cho phía trên mặt biển tĩnh lặng xuất hiện nhiều hơn hai đám cháy kì dị.

...

Lại một đoạn thời gian trôi qua kể từ hôm đối chiến với Cua Cá Mập, bất quá khung cảnh phía trước Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt không có lấy một tia biến đổi, vẫn là hun hút mặt biển lặng yên như chết, nơi chân trời không nhìn thấy bờ đối diện.

Thời gian này, Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt phần lớn thời gian đều sinh hoạt bên trong Âm Dương Phủ, hai người tu tu luyện, ân ái, hiện tại cảnh giới cũng đã đại tới Thông Mạch Cảnh tứ chuyển đỉnh, còn một chút liền phá tan vào Thông Mạch Cảnh ngũ chuyển.

Trong thời gian này, Diệp Phàm hai người cũng trải qua hai lần nữa bị quái vật tập kích, chỉ là đối phương tu vi cùng phù văn pháp tắc không sai biệt lắm giống với đầu Cua Cá Mập, vì vậy, Diệp Phàm lười dây dưa, một lòng tay vuron ra giết chết.

...

Một ngày này, Diệp Phàm lại lần nữa bị hình ảnh bất thường từ một tia thần thức đặt tại bên ngoài truyền lại, không thể không ra xem.

Vừa mới từ Âm Dương Phủ đi ra, Diệp Phàm sắc mặt kịch biến, chỉ thấy phía trước thỉnh thoảng xuất hiện một đạo sóng thật lớn, chiều cao vài trăm mét có hơn, hướng về phía thuyền buồm mà lao tới.

Trên đầu ngọn sóng, nơi bọt nước đỏ lòm, có thể nhìn thấy một cái phù văn màu xanh da trời lấp lóe ánh sáng nổi lên phía trên.

Căn cứ vào kết cấu của phù văn, Diệp Phàm có thể nhìn ra, quả phù văn này chứa đựng 460 mảnh thủy hệ pháp tắc.

"Một đạo sóng thần này, uy lực chỉ sợ cùng Ngưng Khí Cảnh hậu kỳ một kích liền mạng ngang nhau đi?"

Hắn nhìn ra, một đạo sóng này sức tàn phá chỉ thường thường, thế nhưng pháp tắc tính tăng phức là theo một quy luật đặc biệt mà tính toán.

Sự tăng phức này không đơn thuần là phép cộng, hay phép nhân, hay là lũy thừa, nó tuân theo quy tắc một này có tính chất na ná dãy số Fibonacci, chỉ là phức tạp hơn nhiều.

Có nghĩa là, cùng một chiêu thức, một lực đạo, lúc mới đầu, việc thêm vào một hay hai mảnh pháp tắc sẽ không gây ra khác biệt quá lớn về uy lực; thế nhưng càng về sau, mỗi khi thêm gia nhập thêm một đạo pháp tắc mảnh ghép, sức công phá của chiêu thức đó sẽ có cực đại gia tăng, gấp mười, gấp trăm, thậm chí ngàn, vạn lần phía trước đó.

Diệp Phàm đảo không chút lo lắng cho bản thân, hắn có thể ngạnh kháng, chỉ là không thể hủy diệt đạo sóng này, từ đó cũng liền không bản vệ được thuyền buồm.

Cau mày lại, Diệp Phàm nhìn quanh, chả nhẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn thuyền chìm?

Thế nhưng, thuyền đắm, hai người lại cần mất thêm bao lâu mới có thể tới được bờ bên kia.

Thậm chí tới tận lúc này, Diệp Phàm vẫn không có chút cơ sở để xác định, hắn đã vượt qua một nửa chặng đường vẫn là một phần mười chặng đường!

Diệp Phàm thần thức mở ra, bao phủ lấy toàn bộ "U Linh Thuyền", ý đồ đưa nó vào trong Âm Dương Phủ.

Không được!

Diệp Phàm điều động ý niệm, bất quá chiếc thuyền một chút cũng không có vẻ như bị hút vào.

Cùng lúc, giọng nói của Linh Nhi vang lên:

"Chủ nhân ca ca, đừng cố, người không thể dịch chuyển chiếc thuyền buồm từ bên ngoài vào trong không gian của Âm Dương Phủ đâu!"

Buồn bực cùng khó hiểu, bất quá Linh Nhi đã nói vậy, Diệp Phàm cũng không tiếp tục thử, hắn cũng không có thời gian dò hỏi cùng tiếp tục thử.

Mất thấy cột sóng đã chuẩn bị đồ ập tới, Diệp Phàm cuối cùng cắn răng làm ra quyết định.

Hắn không ngạnh kháng, nhảy xuống biển.

Hắn không định trở lại Âm Dương Phủ, mà sẽ lặn xuống phía dưới mặt biển.

Đến cùng là vì sao, hắn cũng không rõ, chỉ là có một giọng nói mơ hồ báo cho hắn, cần thiết thâm nhập tới đáy "Vô Tận Hải", tại đó hắn sẽ có kinh hi.

Diệp Phàm không biết, đạo lời nói mơ hồ kia, rốt cục là ai nói chuyện, vậy nhưng đặt ở tình huống lúc này, tựa hồ cũng chỉ có thể như vậy mà làm, lại tiếp tục lênh đênh trên biển, cũng không biết đến tháng năm nào, hắn không thể cá đọi bị nhốt tại đây được...

Rắc!

Rắc!

Rắc!

Diệp Phàm vừa mới dùng tiên lực bảo hộ quanh người mà nhảy xuống biển, sóng thần liền mạnh mẽ đồ ập lên trên "U Linh Thuyền"

Hiển nhiên, thiết kế của chiếc thuyền không chịu nổi lực đánh vào của con sóng, trực tiếp gãy nát thành nhiều mảnh vụn, theo sóng thần cuốn đi biệt tăm biệt tích.

Chờ sóng thần đi qua, Diệp Phàm ngoi cái đầu lên khỏi mặt biển, nhưng mà không chờ hấn kịp làm bất kì điều gì, phía trước lại có một cột sóng lớn, cơ hồ so với đạo sóng thần vừa rồi cao gấp đôi, gào thét mà lao tới.

Phía trên đầu ngọn sóng, phù văn pháp tắc lập lòe quang mang, lần này từ 890 mảnh thủy hệ pháp tắc ngưng tụ mà thành!

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Thâm nhập đáy biển

Nhìn đợt sóng thần thứ hai lao tới, Diệp Phàm cũng có chút nhức đầu.

1890 mảnh thủy chi pháp tắc!

1890 lượt tăng phúc, cứ lượt sau lại tăng phúc nhiều hơn lượt trước một tí, tích lũy lại, đợt sóng thần thứ hai này chỉ sợ có thể chìm chết bất kỳ Lập Giới Cảnh tu sĩ nào.

Lấy khả năng của Diệp Phàm hiện tại, trong tình huống không tự gây ra cho bản thân những thương tổn mang tính nghiêm trọng để thúc dục bí pháp, hấn không thể ngạnh kháng qua một đợt này.

Nếu hấn có đủ thời gian, lặn xuống phía dưới biển đủ sâu, hấn liền có thể nhẹ nhàng tránh thoát, bất quá hiện tại sao...

Không kịp đề ý nhiều như vậy, Diệp Phàm bản năng sử dụng năng lực mình quen thuộc nhất:

"Không gian thuần dĩ"

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Sóng thần vô tình mà giáng xuống, tựa như muốn nuốt chửng hết thảy, bọt nước bắn tung tóe.

Một màn quỷ dị đương lúc này lại diễn ra.

Chu vi một trăm mét xung quanh con sóng thần, nước biển ồ ạt vô động, sóng to sóng nhỏ thì nhau sóng sánh.

Vậy nhưng, bên ngoài một trăm mét này, mặt biển hoàn toàn tĩnh lặng, ngay cả một cái gợn nước cũng không có, tựa như trời biển vốn dĩ là vĩnh hằng yên lặng như vậy.

Pháp tắc thiếu hụt, thế giới không hoàn chỉnh!

Nếu như Diệp Phàm chứng kiến một màn này, khẳng định hấn sẽ như vậy mà thốt lên, cũng sẽ phát hiện ra điều quỷ dị quanh hấn từ lúc tới đây rồi cục là cái gì.

Bất quá, Diệp Phàm lúc này đã không còn tại phụ cận, một chiêu "không gian thuần dĩ" của hấn đã đẩy hấn đi đến không biết trời đất nào.

...

"Ân?"

Diệp Phàm lần nữa ngoi đầu lên khỏi mặt nước, lúc này trời đất đã trở về yên bình vốn có của nó.

Hấn không biết bản thân lúc này cách vị trí cũ có bao xa, về phương hướng nào, là tiến gần đến bờ đối diện, vẫn là đi ngược lại.

"Từ từ!"

Diệp Phàm giật bản mình, hắn vừa mới nghĩ tới một vấn đề.

...

Trên mặt biển, tại vị trí Diệp Phàm vừa xuất hiện giây trước, giây sau liền đã không còn bóng dáng một ai...

...

"Suýt chết!"

Diệp Phàm nằm ngửa bên trong Âm Dương Phủ, thở dốc, cơ thể trải qua đau đớn như bị ai rút xương, đầu óc hắn cũng mụ mị, ngay cả khả năng cơ bản là suy nghĩ cũng nhận thức cũng dần bị đánh mất.

Không biết bao lâu sau, hắn mới lấy lại được chi giác, cảm nhận cơ thể vẫn còn đau đớn, bất quá đầu óc đã khá hơn.

Hắn nhận ra mình đang nằm lên một vật mềm mềm, lại còn thoảng thoảng mùi hương hoa hồng.

"Tỉnh?"

Hắn vừa mở mắt ra, trước mặt liền hiện trưng mặt đẹp quen thuộc, cùng với thanh âm thân thiết.

"Nguyệt nhi, ta ngất đi, bao lâu rồi?" - hắn hỏi.

"Áng chừng nửa tháng"

Cung Hàn Nguyệt có chút lo lắng trả lời.

Ngày ấy, Diệp Phàm đi ra một mình, không thông báo cho nàng. Biết được bản lĩnh của hắn, Cung Hàn Nguyệt cũng không có bao nhiêu quan ngại.

Ai biết được, nửa ngày sau, hắn liền xuất hiện trở lại bên trong này, bất tỉnh.

Mà để nàng khó hiểu, ấy là khi nàng kiểm tra một lượt, không nhận ra được Diệp Phàm có gì không ổn cả, kể cả cơ thể lẫn linh hồn.

Nàng không phải luyện đan sư, cũng không am hiểu y thuật, rơi vào đường cùng nàng chỉ biết gọi tới Linh Nhi, tâm tồn chút may mắn tiểu loli nhìn ra được một hai.

Linh Nhi chỉ liếc mắt một cái, liền báo với nàng Diệp Phàm không có vấn đề gì, nhiều nhất một tháng liền tỉnh lại, lúc này huyền tâm của nàng mới thả xuống.

Bất quá, nàng thực khó hiểu, rốt cục Diệp Phàm bên ngoài kia trải qua những gì?

"Người phía trước gặp phải chuyện gì? Vì sao đến nỗi bị hôn mê bất tỉnh, mà khi ta kiểm tra, lại không thấy có bất kỳ dấu hiệu bất thường nào?"

"Không có dấu hiệu bất thường?" - Diệp Phàm nghe được, đột ngột bật dậy, hỏi han kỹ lưỡng - "Người khi đó có kiểm tra qua linh hồn của ta? Tinh thần lực của ta?"

"Hết thấy đều bình thường" - Cung Hàn Nguyệt chớp chớp đôi mắt, nhìn đáng vẻ này của hắn, nàng biết Diệp Phàm chỉ sợ đã nhận ra yếu điểm nào đó.

Diệp Phàm nghe được câu trả lời của nàng, sững sốt một giây, sau đó tự lẩm bầm

"Không gian thuần di... Pháp tắc... Tinh thần lực... Ý niệm... Khô cạn... Tràn đầy... Biến mất..."

Hắn cứ như vậy ngồi một chỗ bất động, lẩm nhẩm lẩm nhẩm một vài cụm từ, khi thì nhủ mảy, khi thì lộ ra vẻ hiểu rõ, khi lại trầm tư...

Không biết qua bao lâu, Diệp Phàm vỗ đùi đứng phắt dậy, tà mị cười:

"Thú vị, thật thú vị, ta cuối cùng cũng hiểu được nguyên lý của phiên thiên địa này!"

...

"Người xác định?"

Cung Hàn Nguyệt cổ quái nhìn Diệp Phàm, có chút không tin cùng kinh nghi hỏi.

Diệp Phàm không khách khí tại miệng của nàng đánh "bang" một cái:

"Người cái tiểu ma nữ, dám nghi ngờ nam nhân của người?"

Cung Hàn Nguyệt tròn trắng mắt nhìn hấn, khinh bỉ:

"Cũng không biết ai khi đối mặt với sóng thần lựa chọn ra phương án nguy hiểm nhất để thực hiện, tiểu nữ đối với người này thực sự không dám tin tưởng!"

Diệp Phàm biết nàng chỉ đang dùng lời nói trêu đùa làm hấn buồn bực mà thôi, không phải thực sự có ý tưởng như vậy.

Vỗ đầu tiểu ma nữ, hấn cười nói:

"Ra bên ngoài, thí nghiệm một chút liền biết"

Cung Hàn Nguyệt gật gật đầu, hai giây sau, hai người đã lần nữa xuất hiện trở lại trên mặt biển.

Diệp Phàm nhắm mắt lại cảm nhận một chút, thế rồi - trước sự cảm nhận rõ ràng của Cung Hàn Nguyệt - khí thế cùng tu vi của hấn bạo chướng.

Ngưng Khí Cảnh tiền kỳ...

Ngưng Khí Cảnh trung kỳ...

Ngưng Khí Cảnh hậu kỳ...

Ngưng Khí Cảnh viên mãn...

Sinh Đan Cảnh!

Tiền kỳ...

Trung kỳ...

Tu vi của Diệp Phàm như hỏa tiễn thẳng lên đến tận Sinh Đan Cảnh hậu kỳ mới dừng lại.

"Người cũng thử xem!" - hấn dời khỏi nước biển, lẳng không mà đứng, hướng Cung Hàn Nguyệt cười cười.

Cung Hàn Nguyệt cũng bắt chước Diệp Phàm, hai mắt đóng lại, sau đó năm giây đồng hồ, tu vi của nàng cũng bắt đầu dùng tốc độ chóng mặt tăng lên.

Chỉ là nàng bất đồng với Diệp Phàm, cảnh giới chỉ tăng được tới Ngưng Khí Cảnh viên mãn.

Bầu môi nhỏ, Cung Hàn Nguyệt cũng không phải quá dễ tâm, nàng vươn tay ra:

"Còn may thứ này không phải vĩnh viễn, nếu không lấy căn cơ phù phiếm như thế này, đừng nghĩ một lần nữa chứng Đắc... Kéo ta lên!"

Diệp Phàm cười cười, thả mình lại xuống nước:

"Không cần! Chúng ta không bay trên không, mà sẽ lặn xuống đáy biển"

Nói đến đây, khí thế của hấn lại nhanh chóng hạ xuống, cuối cùng quay lại cảnh giới ban đầu.

"Người cứ giữ nguyên trạng thái như vậy!" - Diệp Phàm nói.

Cung Hàn Nguyệt hai mắt nhìn hấn, tuy nàng sẽ không phản đối, bất quá nàng chờ đợi một câu giải thích hợp lý.

Diệp Phàm cũng không có gì phải giấu diếm, hướng nàng nói ra lý do, cũng kể lại lời nói thần bí xuất hiện trong đầu hấn lúc trước.

Trầm ngâm một chút, Cung Hàn Nguyệt gật đầu, hai người thong thả xuất phát hướng về nơi đáy biển.

Một đường xuống phía dưới, thủy áp bắt đầu tăng mạnh, số lượng mảnh pháp tắc xuất hiện trên phù văn cũng càng lúc càng nhiều hơn.

Mới đầu chỉ là 2 mảnh, sau đó là 10 mảnh, 50 mảnh,...

Sau khi lặn xuống được hai giờ, số lượng mảnh pháp tắc đạt tới hơn con số hơn 270, đề thăng thủy áp lên không biết bao nhiêu lần, Diệp Phàm chỉ sử dụng mỗi tiên lực làm để chống đỡ liền có chút ăn không tiêu.

Bất quá hiện tại suy đoán của hấn đã bước đầu đến được kiểm nghiệm, Diệp Phàm một hơi khai hóa toàn bộ 150 mảnh thủy hệ pháp tắc, lập tức hấn cùng Cung Hàn Nguyệt liền có cảm giác tựa như đi bộ nơi đất liền, thập phần nhẹ nhàng.

Hai người tăng lên tốc độ thâm nhập, đến tận nửa ngày qua đi, hai người lặn xuống cũng không biết có bao sâu, thủy hệ pháp tắc tại nơi này đã đạt tới 420 mảnh, cộng thêm bản thân thủy áp áp lực cũng gia tăng, mang lại cảm giác tựa như một người Sinh Đan Cảnh hậu kỳ tu sĩ không ngừng sử dụng toàn lực tấn công từ bốn phương tám hướng.

Tới đây, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt cũng bắt đầu nhìn thấy sự tồn tại của các nguyên thủy sinh linh một cách thường xuyên hơn, không giống như phía trước, toàn bộ đoạn đường chỉ nhìn đến ba đầu sinh linh.

Chỉ là, hai người chủ động né tránh, lúc này không phải là thời gian hiếu chiến cùng tò mò đi tìm hiểu.

Diệp Phàm ý niệm vừa động, thỉnh linh, tầng bình chướng che kín phù văn màu xanh dương bao quanh hai người nhiều thêm những tia màu vàng đan xen.

Số lượng màu vàng cùng màu xanh không sai biệt lắm là như nhau, hoàn mỹ bện vào nhau, làm cho bề mặt của tầng bình chướng nhiều thêm một tia sắc thái thần thánh.

Những tia phù văn màu vàng, chính là diễn hóa từ kim hệ pháp tắc mà Diệp Phàm vừa mới mượn dùng.

Hai loại quy tắc chi lực dung hợp bên nhau, đó là một công việc cực kỳ khó khăn, yêu cầu khả năng chướng không quy tắc phải cực mạnh, mà tinh thần lực tiêu tốn cũng không phải bình thường có thể chịu được.

Trạng thái lúc này không sai biệt lắm cũng là cực hạn của Diệp Phàm, nếu không phải tại đây phương thiên địa có chút đặc biệt, đặt tại Địa Cầu, với khả năng của hắn bây giờ cũng chỉ có thể duy trì được chưa đến một giây, tinh thần lực liền bị đào rỗng.

Bất quá, việc dung hợp hai loại quy tắc bên nhau đem lại hiệu quả cũng không phải chỉ đơn giản là một thêm một bằng hai, đừng nói đến Diệp Phàm hiện tại lợi dụng Ngũ Hành tương sinh, Kim sinh Thủy, khả năng chống chịu của tầng bình chướng lại càng thêm kiên cố.

Diệp Phàm cảm nhận một thoáng áng chừng, tính cả thủy áp tăng dần đều, hai người dưới tình trạng này đủ khả năng lặn sâu được tới nơi nước biển chứa tâm một ngàn mảnh pháp tắc.

...

Hai người tiếp tục đi xuống, thêm bốn giờ đồng hồ nữa qua đi, rốt cục, Diệp Phàm cũng có thể lơ mơ nhìn thấy đáy biển.

Dù không biết có điều gì đang chờ đợi hai người dưới đó, bất quá vừa nhìn thấy đáy biển, động lực của Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt lại tràn đầy, hai người không khỏi tăng tốc...

Lại thêm một tiếng đồng hồ trôi qua, hai người cuối cùng cũng đặt được chân xuống đáy "Vô Tận Hải".

Tại chiều sâu hiện giờ, tồn tại thủy áp cùng hơn 800 mảnh pháp tắc, đối mặt khác bất luận một cái tu sĩ Sinh Đan Cảnh nào, khẳng định không có khả năng tiến tới.

Diệp Phàm có chút thỏa mãn nho nhỏ nhìn quanh, đáy biển dường như cũng không tồn tại sinh linh, bốn phía yên tĩnh cùng đơn điệu tựa như một bãi tha ma, ngay cả chút gợn sóng cũng không có.

Điều này khiến cho khung cảnh bốn phía trở nên cực kỳ trống trải cùng rõ nét, Diệp Phàm liếc mắt một cái đảo qua liền có thể thu thập vào trong trí nhớ phần lớn khu vực.

Mà dưới chân hắn đạp lên lúc này, là vô tận những hạt cát nhỏ màu trắng, nếu nơi này nằm tại bất kỳ một địa điểm nào trên lục địa, khẳng định tên gọi của nó sẽ bị chuyển thành "sa mạc".

Liên tục thúc dục hai loại bất đồng pháp tắc, lại dung hợp chúng, sau đó duy trì, Diệp Phàm có chút uể oải, dù tinh thần lực của hắn tại đây không cạn là sự thật, cảm giác mệt mỏi vẫn không thể bị xóa trừ.

Vì vậy, hắn cùng Cung Hàn Nguyệt quyết định vào Âm Dương Phủ nghỉ ngơi một chút.

Thuận tiện, Diệp Phàm cũng cần phải tính toán xem, tới được đáy biển rồi, kế tiếp nên làm như thế nào?

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Đáy biển khe sâu

Nghỉ ngơi tốt, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt dời khỏi Âm Dương Phủ, bắt đầu bốn phía tìm kiếm không mục đích.

Xác thực là không mục đích, bởi hai người tuy bước đầu nắm bắt được phương thiên địa này rốt cục là chuyện gì, lại không biết cách để rời khỏi nơi này.

Mệnh mang đầy biển, rốt cục nơi thoát ra có hình dạng như thế nào, làm sao bọn họ mới có thể tìm được nó, hết thấy đều phải chờ hai người tự đi mày mò.

Lặn lội nguyên một ngày trời, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt một chút manh mối cũng chưa, khung cảnh bốn phía đáy biển vẫn như vậy yên tĩnh cũng đơn điệu, cảnh sắc xung quanh không có sự thay đổi.

Diệp Phàm đối với kết quả này chẳng buồn bực cũng chẳng thất vọng, tương phản nếu manh mối đường ra có thể tại loạn tìm cũng thấy, hắn mới chân chính có chút mất hứng đầu.

"Quả nhiên là như vậy!"

Diệp Phàm sờ sờ cằm, trên mặt lộ rõ thần sắc hiểu ra.

Hôm nay cũng không phải không có chút nào thu hoạch nào; hắn hiện tại đã tiến được thêm một bước, nắm được sâu hơn nguyên lý hoạt động của phiên thiên địa này.

...

Kể tiếp mấy ngày, Diệp Phàm cứ như vậy cùng Cung Hàn Nguyệt lang thang không mục đích, lúc nào chán ngấy cảnh sắc cô độc bên ngoài liền tiến vào trong Âm Dương Phủ, chơi một cái tận hứng lại đi ra.

Hắn thân đã là Tiên Đế, đơn vị thời gian phía trước toàn dùng thế kỉ cùng thiên niên kỉ để tính, mấy ngày đã trôi qua đối với hắn còn không dài bằng một lần hắn bế quan.

Một ngày này, hắn như thường lệ tại nơi sát đáy biển bơi lội không mục đích, đột nhiên ánh mắt sáng lên.

Phía trước hắn, xuất hiện một ngọn núi nhỏ màu đen.

Mờ mịt nơi đáy biển, một mảnh cát trắng, làm sao có thể bỗng chốc xuất hiện một ngọn núi?

Bởi lẽ, đây không phải là núi non gì, mà là một đầu sinh linh khổng lồ.

Liên tục mấy ngày không nhìn thấy một chút dấu hiệu của sự sống, hiện tại gặp được một đầu, điều này có ý nghĩa gì?

Ý nghĩa, hắn có khả năng tới được một cái hoa tiêu.

Diệp Phàm trong nháy mắt liền tiếp cận đầu sinh vật này, hắn uy áp bùng nổ, tòa đình đối phương.

Thậm chí để vận vô nhất thất, hắn còn vận dụng đến một tia Đế Uy còn sót lại trong linh hồn của mình.

"Thần phục hoặc chết!"

Đầu sinh vật mở ra con mắt to như đu quay tại công viên giải trí mà nhìn Diệp Phàm, chần chờ hai giây, sau đó Diệp Phàm liền cảm nhận được đối phương chủ động mở ra phòng ngự, để Diệp Phàm xâm lấn vào linh hồn của mình.

Diệp Phàm không chút khách khí, lấy ra một mồi Hồn Hóa đưa vào sâu trong đầu của nó, nội tâm âm thầm cảm thán, không hổ nguyên thủy sinh linh, hảo lừa gạt.

Cứ việc Đế Uy chỉ có một tia, thực sự là "cáo mượn oai hùm" mà thôi, thế nhưng hù dọa đầu sinh vật này cũng đã đủ.

Thường thức mà nói, nguyên thủy sinh linh, tâm tư của đơn thuần, sẽ không giống như nhân loại dùng thứ gọi là "logic" để suy đoán xem đối phương là có thực tài vẫn là cáo mượn oai hùm.

Tựa như đầu sinh vật này, Đế Uy của Diệp Phàm đem lại một cảm giác nguy hiểm từ sâu trong tâm linh, bản năng mách bảo nó nên thần phục.

Việc này không chút liên hệ tới linh trí của loại sinh vật này cao hay thấp; tựa như một người trưởng thành mà không tiếp xúc với xã hội vẫn sẽ bị kẻ khác lừa, không khác gì một đứa trẻ con; đây là vấn đề tâm tư.

Bất quá Diệp Phàm vui vẻ được hai giây, liền thất vọng rồi.

Tòa núi nhỏ di động này không những tâm tư đơn thuần, linh trí cũng khiếm khuyết, không hề cung cấp được cho Diệp Phàm chút thông tin gì về nơi đáy biển này, mặc kệ Diệp Phàm có hỏi cái gì, nó cũng chỉ dùng ý niệm lặp lại một câu:

"Đói..."

Cung Hàn Nguyệt một bên nhìn Diệp Phàm chật vật, không tìm không phổi cười ngã tới ngã lui.

Cười đủ, nàng mới ra tay, trực tiếp mặt sát chút linh trí của đối phương, lại xuất ra một tia ma niệm để thay thế.

"Liên gọi người là Tiểu Sơn đi" - Cung Hàn Nguyệt đối với ma niệm nói chuyện.

Ma niệm không cần bản thân nàng thao túng, tự chúng sẽ diễn sinh ra linh trí, có tự chủ tư duy, đương nhiên đối với Cung Hàn Nguyệt là mười phần trung thành.

Lấy cảnh giới thực tế của nàng (không phải cảnh giới hiện tại, bởi Cung Hàn Nguyệt đang lợi dụng phượng thiên địa này để cường chế tạm tăng lên tu vi), có thể nhiều nhất xuất ra 5 đạo ma niệm, không chế bất cứ ai có linh hồn cảnh giới kém hơn nàng.

Diệp Phàm nhìn giai nhân kiều ngạo nâng cao cằm nhỏ nhìn hắn, không nhìn được cảm thán, không hô là Ma Tộc, thủ đoạn không chế người có một bộ.

Cơ mà khoan...

Diệp Phàm vỗ đầu, hắn hiện tại là Tiên Ma đồng tu nha, nói như vậy rất nhiều thủ đoạn của Ma Tộc, hắn liền có thể học tập.

Bất quá, để sau lại nói.

Thu phục được Tiểu Sơn, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt liền có phương tiện đi lại thay cho bơi lội.

Hai người cũng không cần thiết dành đa số thời gian ngây ngốc nơi đáy biển này, chỉ cần ra lệnh cho Tiểu Sơn di chuyển, cùng với để lại một tia thần thức tại ngoại giới để quan sát sự vật liền có thể.

...

Một năm qua đi, Diệp Phàm gần nhất thực rảnh rỗi, ngoại giới đảo không có chút gì thay đổi, mà hắn tạm thời không có biện pháp tiếp tục tu luyện, nhân đến trứng đau, liền bắt đầu tính toán thời gian trôi qua.

Nói như vậy, tính từ lúc hắn bắt đầu không hiểu bị rơi xuống nơi này, qua đi cũng đã gần hai năm.

Hắn cùng Cung Hàn Nguyệt có thể không chút lo lắng về mặt thời gian, bất quá Cung Vô Song, Diệp Kinh Mộng các nàng nơi Địa Cầu liền không được.

Tuy nói là thông qua Dạ Yêu cùng với thông qua Diệp Kinh Mộng, khẳng định Cung Vô Song biết đến Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt còn sống sót; nàng dưới sự bảo hộ của nhị nữ, an toàn cho tới hiện tại hắn cũng vẫn được bao đảm.

Bất quá để cho các nàng ngày đêm lo lắng không biết tình hình hai người thế nào, cũng là một loại dây vò a! Đừng nói tới, theo như trí nhớ của Diệp Phàm, chỉ sợ không lâu sau, Cung Vô Song liền có nguy hiểm, kiếp nạn này nhị nữ cũng không giúp đỡ được.

Còn có Đông Hoàng Phi Phi nữa...

Hắn có chút nóng lòng, lại không có biện pháp nào, chỉ có thể mong rằng dòng chảy thời gian tại Địa Cầu so với nơi đây chậm hơn vài ba lần.

...

Chớp mắt, lại là một năm; sự kiện duy nhất đáng giá đánh dấu trong năm này là Tiểu Sơn được thay thế bằng Tiểu Ngư, một đầu sinh linh hình dạng cùng cá heo có sáu phần tương đồng, tốc độ tương đối linh hoạt, di chuyển nhanh hơn Tiểu Sơn gấp ba lần là ít...

...

Thời gian bay nhanh, thoáng cái đã là năm thứ năm kể từ khi hắn tới đây.

Diệp Phàm tuy vội muốn chết, trước sau lại không thể rời đi nơi này, thậm chí hắn hỏi qua Linh Nhi, nàng cũng không thể giúp sức, đành tạm thời nhận mệnh.

Tuy nói rất có thể lúc hắn quay lại Địa Cầu, so với lúc hắn dời đi, đã là năm năm sau, Cung Vô Song tình cảnh bây giờ khẳng định không hề lạc quan, thế nhưng hắn dời đi như vậy, trực sự kiện cũng sẽ không vì hắn can thiệp mà thay đổi; tám, chín phần sẽ diễn ra tương tự như kiếp trước, do vậy Cung Vô Song tới hiện tại vẫn còn sống.

Mà chỉ cần nàng còn sống, thì cái gì cũng còn, cái gì cũng có biện pháp giải quyết.

Diệp Phàm tự nhủ với bản thân mình như vậy, ả ả có chút hối hận ngày hôm đó bước vào quán cơm "Nhớ Mãi Không Quên".

Cung Hàn Nguyệt như cũ bầu bạn với hắn, nàng trong nội tâm cũng có chút lo lắng, nàng từ trong ý nghĩ của Diệp Phàm biết được đến rất nhiều thứ một đời trước đã diễn ra.

Chỉ là, biết lại như thế nào đâu? Mọi nhớ thương cùng lo toan đều bị Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt đè nén trong lòng, hóa nó thành động lực để thoát ra khỏi nơi này.

...

Giữa năm thứ sáu.

Lúc này, Diệp Phàm đang ngồi trên lưng Tiểu Ngư, đánh giá bốn phía xung quanh.

Như thường lệ, hắn tiến ra ngoài, bởi vì ngoại giới có sự thay đổi về cảnh sắc.

Hiện tại có vẻ như hắn đang xuyên qua một địa phương tồn tại rất nhiều đồ vật tựa như san hô đỏ trên Địa Cầu.

Àn?

Diệp Phàm đột nhiên phát hiện, nước biển phía trước nổi lên từng đợt dao động.

Hắn cẩn thận quan sát, dao động này liên tục phát ra, tần suất cũng tương đối ổn định.

Tựa hồ... là hải lưu?

Diệp Phàm không quá xác định, bất quá tại đáy biển "Vô Tận Hải", đại đa số thời gian đều là an tĩnh cũng đơn điệu đến quỷ dị, hiện tại đột nhiên xuất hiện tình huống nước biển dao động mãnh liệt, còn cực kỳ ổn định.

Khả năng lớn nhất chỉ có một, đó là địa hình hải vực xuất hiện biến hóa thật lớn.

Đến nỗi khả năng phía trước là một đầu sinh linh khác, Diệp Phàm gần như có thể chắc chắn không tồn tại, lý do tính ổn định của dao động lúc này quá lớn.

Phân phó Tiểu Ngư hướng theo nơi phát ra dao động mà tiến tới, không mấy chốc, Diệp Phàm nhìn thấy một cái khe sâu thẳm, đen nhánh.

Miệng khe cũng không lớn, còn có thể nói quá nhỏ, bởi lẽ nó chỉ đủ để cho một người bình thường bơi vào, mà còn phải là tư thế chúc người, không sai biệt lắm hình thành với đáy biển một góc vuông.

Đến hình thể to một chút như Tiểu Ngư, liền không thể xâm nhập.

Về phần có dao động mãnh liệt, ấy là do nước biển đang hướng phía dưới khe sâu mà chảy xuống, hình thành nên áp lực cực mạnh.

Diệp Phàm hứng thú nổi lên, nương theo lực áp của nước, lựa người hướng khe sâu đi xuống.

Còn may, thủy áp tuy có tăng lên, bất quá phù văn pháp tắc lại không có sự gia tăng, vì vậy một tầng phòng hộ của Diệp Phàm hiện tại vẫn có thể dư dả ứng phó.

Đi xuống chừng năm trăm mét, độ rộng của khe sâu bắt đầu phóng đại, bất quá Diệp Phàm đột nhiên phát hiện, mình không thể tiếp tục đi tới.

Dương như có một đạo bình chướng ngăn trở hắn, càng quỷ dị là, nước biển vẫn có thể chảy xuống hết sức bình thường.

Diệp Phàm nhăn mày, khẳng định nơi này có cổ quái.

Tuy nói từ khi hắn tới địa phương này, hết thấy đều rất quỷ dị, tựa như quỷ dị mới là điều bình thường ở đây; thế nhưng một cái đáy biển suốt vài năm trời di chuyển đều đồng một màu nhan sắc, đột nhiên xuất hiện một cái khe sâu, còn có vách ngăn, nói là bình thường, ai tin?

Diệp Phàm sẽ không mất công suy tưởng vì cái gì lại có một đạo bình chướng tại đây, thiên địa chi gian, nhất không thiếu chính là chuyện lạ.

Hắn quyết đoán một quyền oanh ra.

Phanh!

Tám bình chướng vô hình bắt đầu hiện ra những tia vận vẹo, bất quá thứ này đàn hồi cực tốt, tựa như một loại keo lỏng, pháp phòng pháp phòng một lúc liền quay về hiện trạng ban đầu, những tia vận vẹo cũng cứ thế mà biến mất như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Diệp Phàm thử lại, lần này hắn di dời một phần phù văn lên trên đầu quyền, lại oanh ra.

Phù văn cất chứa hơn 200 đạo kim hệ và thủy hệ pháp tắc mảnh ghép.

Thất bại!

Cùng lần trước không sai biệt lắm, chứng tỏ một quyền vừa rồi vẫn xa xa không đạt tới thừa nhận cực hạn của đạo bình chướng.

Diệp Phàm quan sát, trầm ngâm một lát, sau đó phát động không gian thuần di, ý đồ trực tiếp làm lơ thứ này.

Không phải bảo vệ cả Cung Hàn Nguyệt, Diệp Phàm miễn cưỡng có thể phát động thêm 50 đạo không gian pháp tắc mảnh ghép, hẳn là đủ đi..

Ân?

Không được?

Diệp Phàm cảm giác được, trong hư không có cũng có một tồn tại vô hình gì đó ngăn chặn hắn xé mở không gian.

Trừ phi hắn tìm hiểu được không gian pháp tắc đạt tới 2500 mảnh, đạt tới cuối giai đoạn Lược Hữu Sở Thành, hắn mới có thể xuyên qua thứ này để mở ra không gian.

Đừng nói hiện tại, ngay cả thời đỉnh phong, Diệp Phàm đối với cái này cũng là lực bất tòng tâm.

Không thể làm lơ, oanh phá cũng không có hiệu quả, Diệp Phàm rơi vào trầm tư.

Ánh mắt hắn lơ đãng trong không gian, nhìn đến nước biển chảy xuống, thì thoáng lại mang theo một vài hạt cát trắng...

"Có biện pháp!"

Diệp Phàm ý cười hiện lên, nhất niệm chi gian, từ trong thiên địa biến mất.

(Chuong xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Vấn Tâm Bí Cảnh

"Di, ánh sáng, nơi này là...?"

Diệp Phàm một lần nữa xuất hiện tại ngoại giới, phát hiện hắn nơi hắn đang đứng mực nước chỉ nông đến bắp chân, trước mặt là cả một vùng đất liền khô ráo, tràn ngập ánh sáng, không khỏi ngạc nhiên.

Cẩn thận đánh giá bốn phía xung quanh, Diệp Phàm lập tức nhìn thấy trên nóc hang phía sau lưng hắn, có một vết nứt dài hẹp, từ nơi đó hình thành một thác nước ào ào đổ xuống.

Không cần nghĩ cũng biết, nơi đó chính là thông với khe sâu nơi đáy "Vô Tận Hải".

Lại nhìn xuống phía chân, Diệp Phàm phát hiện ra hải lưu là chảy xuôi về phía sau lưng hắn, cũng giải thích được lý do vì sao trong tầm mắt trước mặt hắn, tồn tại đất liền.

Tuy có rất nhiều vấn đề điên đảo kiến thức vật lý Địa Cầu hiện đại đang sờ sờ trước mắt, Diệp Phàm một chút ngạc nhiên cũng chưa.

Thiên địa tạo hóa, không phải vật lý có thể giải thích rõ, tựa như ngay việc tu tiên thôi, vật lý cũng đã vô giải.

Nơi này không phải đáy biển, không tồn tại thủy áp, Diệp Phàm liền cảm nhận được một thân nhẹ nhàng, hắn triệt tiêu một tầng màn chắn trên người, bước lên trên đất liền, kiểm một hòn đá phẳng ngồi xuống.

Diệp Phàm ý niệm vừa động, Cung Hàn Nguyệt từ trong Âm Dương Phủ đã bị hắn phóng ra.

"Nơi này... là địa phương nào?" - Cung Hàn Nguyệt nhìn thấy đất liền, lại thấy ánh sáng, biểu tình giống hệt Diệp Phàm phía trước đó.

"Vấn là đáy biển "Vô Tận Hải", chỉ là càng sâu thêm một tầng, phía trên kia..." - Diệp Phàm chỉ vết nứt trên nóc hang - "tồn tại một tấm chắn thiên nhiên, ngăn cản sinh linh, chỉ có nước biển cùng tử chết là có thể xuyên qua"

Diệp Phàm lại ngắn gọn tóm tắt làm thế nào hắn tìm thấy đáy biển khe sâu, hắn vượt qua tấm chắn thiên nhiên kia bằng cách lợi dụng Âm Dương Phủ như thế nào.

"Hiện tại, chúng ta xuôi dòng hạ lưu vẫn là đi sâu vào đất liền?"

Cung Hàn Nguyệt đặt mông ngồi bên cạnh Diệp Phàm, hỏi chuyện.

Diệp Phàm vừa định lắc đầu, nói rằng bản thân hắn cũng không có chút manh mối nào, chợt cau mày.

Hắn một lần nữa lại cảm nhận được cổ hơi thở quý dị không phải Tiên, không là Yêu cũng chẳng phải Ma lúc trước.

Tuy chỉ còn sót lại một tia mờ nhạt, thậm chí so với lúc trước còn thêm mỏng manh, bất quá Diệp Phàm vẫn có thể khẳng định được, nó tồn tại, chứ không phải hắc tướng tượng.

"Đi đất liền" - Diệp Phàm tỏ ý kiến.

Nói xong, hai người bắt đầu nhích mình, hướng về phía sâu trong đất liền mà đi.

Đi không được mấy bước, hai người lại phải bắt đầu dừng lại.

"Lại là bình chương kết giới" - Cung Hàn Nguyệt nhăn mày.

Nàng dùng ma lực cùng 50 đạo (mảnh ghép) sát lục quy tắc ngưng tụ thành một thanh kiếm, đâm vào mặt kết giới.

Lưỡi kiếm đâm sâu được vào hai phân, sau đó ngừng lại.

"Cùng là kết giới, bất quá kết giới này bất đồng, có thể công phá"

Diệp Phàm nhìn đến thanh kiếm từ sát lục quy tắc huyền hóa ra đang tan biến trong thiên địa, cười nói.

Cung Hàn Nguyệt gật gù đầu, chuẩn bị thử lại

Vừa rồi nàng chỉ một thành lực lượng, gia tăng quy tắc không sai biệt lắm cùng Ngưng Khí Cảnh lúc đầu một kích, coi như thử tay mà thôi.

Một thanh kiếm lớn hơn từ ma lực diễn hóa trôi nổi trước mặt Cung Hàn Nguyệt, trên mũi kiếm chỉ chít hơn 100 đạo sát lục quy tắc.

"Đi"

Cung Hàn Nguyệt vung tay, nhàn nhạt hô.

Rắc!

Rắc rắc!

Rắc rắc rắc rắc rắc rắc...

Mũi kiếm đâm vào kết giới, gây ra một loạt tiếng đứt gãy nho nhỏ, trên bình chương vô hình hiện lên từng vết như mạng nhện, khe hở ngày một nhiều.

Loảng xoảng!

Kết giới không chịu nổi lực đạo xé mở của kiếm, vỡ nát.

Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt ngay lập tức tiến vào bên trong, đột ngột cảm thấy thân thể cứng đờ, tay chân trong một giây lát không nghe theo điều khiển của bản thân.

Giống như thể, có một loại hạn chế về thiên địa hay là điều gì đó tương tự như vậy.

Phản ứng theo bản năng, Diệp Phàm quay đầu lại.

Hắn thấy được, đạo kết giới bị vỡ vụn đang bằng một phương pháp quý dị mà lành lại.

Tựa như có một bàn tay vô hình đang kéo ngược trục xoay của thời gian, khiến cho từ mảnh vỡ vô hình tựa như một đoạn phim tua ngược bay về vị trí cũ, những tia nứt cũng cứ như vậy lành lạnh trở lại.

Lại quay về trước mặt, Diệp Phàm phóng mắt đánh giá, nơi này cùng với những gì hắn vừa thấy từ bên ngoài bất đồng, chứng minh đạo bình chương vừa rồi không chỉ đơn giản là kết giới, còn có công hiệu tạo huyền ảnh.

Diệp Phàm xem nhẹ khả năng huyền ảnh, phía trước cũng không để ý.

Bất quá, tựa hồ có để ý hay không, cũng không quan trọng.

Tại đây trán ngập ánh sáng, cây cối nơi nơi, đan xen là từng ngọn núi cao ngút ngàn, lấy thị lực của hắn hiện tại không nhìn thấy điểm cuối.

Buông ra thần thức của mình, Diệp Phàm một bên tò mò xem những ngọn núi này cao tới đâu, một bên đi tìm đạo Đế cảnh hơi thở tàn lưu trong không khí.

"Di...!?"

Chợt lúc này, hấn mới để ý tới sự bất đồng đáng sợ nhất.

Âm lệ chi khí tại nơi này, so với bên ngoài kia, tăng lên gấp trăm lần không chừng, vô hình chung cũng khiến mọi cảm xúc của bất kỳ cá nhân nào đi vào đây theo hướng trái dấu mà tăng lên trăm lần không ngớt.

Tựa như vừa rồi, Diệp Phàm chỉ thuần túy là tò mò vô hại, vậy nhưng trong một khoảnh khắc, có một giọng nói vô hình trong đầu hấn, thúc dục hấn phải leo lên bằng được lên đỉnh của những ngọn núi đó, chỉ để thỏa mãn ý nghĩ của mình.

Điều này nghe chừng như vô hại, nhưng chỉ cần thay thế cảm xúc tò mò bằng ghét, sau đó ngọn núi là người hấn ghét, sự tình liền thành hấn không màng hậu quả tìm ngàn phương vạn kết giết chết kẻ đó.

Nếu phía trước, tâm trí bị dính lấy âm lệ chi khí, trong thời gian ngắn khó có thể tự chủ, thì bây giờ, độ nguy hại liền trở thành trầm luân trong hố sâu của những cảm xúc tiêu cực, không thể tự thoát ra.

Đương nhiên, kết cục chính là cái chết, bất quá chỉ là chết về mặt linh hồn mà thôi, cơ thể sẽ vẫn còn hạo hạo tồn tại, trở thành một thứ người không ra người, vật không ra vật.

Diệp Phàm cảm giác được không khí bốn phía, nhú nhú mảy.

Nơi này... cùng với lời miêu tả về một bí cảnh hấn đọc được trong sách cổ khi còn ở Tiên Giới có những đặc điểm giống nhau như đúc.

Núi non trùng điệp...

Âm lệ chi khí...

Thần trí bị ăn mòn...

Vấn Tâm Bí Cảnh!

Đúng, là nó!

Cẩn thận hồi tưởng, cổ thư có nhắc tới: "Vấn Tâm Bí Cảnh trung tâm là trùng điệp cao sơn cùng rậm rạp sâm lâm, thiên địa nùng ngạt âm lệ chi khí, có khả năng điên đảo lý trí, khơi dậy dục vọng tối tăm sâu thẳm nhất của nhân loại, đạo tâm không kiên, dễ dàng trầm luân, vĩnh sinh không thoát. Mà ngoại vi bí cảnh là một đạo huyền cảnh được tạo thành từ trận pháp thiên nhiên, huyền cảnh có thể tồn tại dưới bất cứ hình dạng nào, thiên địa, pháp tắc, độ mạnh yếu... tất cả phụ thuộc vào nội tâm tu sĩ. Rơi vào huyền trận, bất tri bất giác, khó có thể nhận ra; cho dù nhận thức, cũng chỉ có thể tìm lối tiến vào trung tâm, vô pháp phá trận thoát ra ngoài..."

Chẳng nhẽ...

Diệp Phàm trong đầu niệm niệm, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng...

...

Âm lệ chi khí nghe qua thực đáng sợ, thế nhưng không đủ làm Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt quá mức kiêng kỵ, hai người chỉ hơi hơi để ý là được.

Diệp Phàm hai người bắt đầu đi về phía trước, hấn đã tọa định được phương hướng của đạo hồi thờ kia, chỉ cần lần theo liền có thể.

Nơi này thực an tĩnh, cũng âm u, mà càng đi sâu vào, càng lộ ra một cổ tĩnh mịch đáng sợ.

Tại đây không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy sự tồn tại của động vật, cũng không nghe được bất cứ thanh âm nào của côn trùng kêu vang, phảng phất toàn bộ thế giới này chính là thiên địa của thực vật.

Non nửa ngày sau, hai người dừng lại dưới một chân núi.

Hai người vừa cất bước đầu lên núi, Diệp Phàm trong lòng bỗng dưng có điểm chấn động, hấn không chút suy nghĩ vươn tay ra ôm lấy Cung Hàn Nguyệt vào lòng, mũi chân phải làm trụ, lùi khấn về sau một đoạn.

Vào!

Nơi của hai người vừa đứng, một cổ hắc khí vụn vụn xuất hiện, nhìn qua thập phần quỷ dị.

Giây sau, hắc khí tự động tụm lại với nhau, hóa ra thành một cái hắc nhân, vóc dáng cùng Diệp Phàm không sai biệt nhiều lắm.

Hắc nhân vọt lên, mục tiêu đúng là Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt hai người.

"Hừ!"

Diệp Phàm hừ lạnh, nắm tay đầm ra...

"Không trúng!?"

Hắn giật mình nhìn nắm đầm của mình tạo ra một cái hõm sâu trên cơ thể hắc nhân... Không! Nói chính xác ra, là hắc khí quý dị tản ra xung quanh, tạo nên một cái lỗ hình dạng đúng bằng nắm đầm của Diệp Phàm.

Phát động không gian pháp tắc sử dụng "Sức địa thành thôn", Diệp Phàm lập tức kéo ra khoảng cách với hắc nhân, cẩn thận quan sát điểm yếu của nó.

Hắn cau mày, thứ này không phải thật thể, công kích vật lý không có tác dụng..

"Phu quân, công kích giữa đỉnh đầu của nó!" - Cung Hàn Nguyệt đôi mắt từ lúc nào đã hóa thành màu tím, chăm chăm nghiên cứu hắc nhân.

Diệp Phàm nghe được, nhẹ gật đầu, hắn không đôi hắc nhân lần nữa lao tới, tay buông ra giải nhân, chủ động tiến công.

Hắn một quyền lao ra, không hoa lệ màu mè, cũng không phải là chiêu thức gì, bình bình phàm phàm một quyền.

Bất đồng lần trước, lần này, hắc khí không tản ra xung quanh để hình thành nên lỗ hồng nữa, mà Diệp Phàm rõ ràng cảm nhận được đầu quyền của hắn chạm được vào vật gì đó.

Hóa quyền thành trào, Diệp Phàm nhanh chóng chụp lấy đồ vật này, giật mạnh tay về.

Theo cánh tay của hắn rút đi, hắc khí cũng mất đi khả năng tụ tập thành hình, lập tức toán loạn tan rã trong không trung.

Bất chợt, hắn cảm nhận được một cỗ mệt nhọc lan tỏa khắp người; đây là một mối về thể xác, không phải về tinh thần.

Cơ thể mệt mỏi, sau đó một con đoi dữ dội cơ hồ ngay cùng lúc ập tới.

Cảm giác này quen thuộc rồi lại xa lạ, phải biết trong suốt gần sáu năm thời gian, hắn cùng Cung Hàn Nguyệt sống mà không có khái niệm mệt mỏi trong người, cơ thể lúc nào cũng trong tình trạng viên mãn.

Lại nói, thân là tu sĩ, tại điều kiện thông thường, trừ khi chiến đấu quá sức, nếu không cơ thể hiếm khi thể hiện ra trạng thái suy nhược.

Diệp Phàm quay đầu lại dò hỏi Cung Hàn Nguyệt, xem thử nàng có cảm giác giống hắn hay không.

"Ta cũng có cảm giác này" - tiểu ma nữ xác nhận, trong mắt cũng lộ ra một mặt cổ quái khó hiểu.

Không đúng!

Diệp Phàm lúc này mới để ý, màu của ánh sáng từ lúc nào đã chuyển từ kim sắc như ánh nắng mặt trời sang thành bạc sắc, tựa như là ánh trăng.

Nơi này vốn vô nguyệt, vô tinh, chỉ có liên miên núi non cùng rừng rậm tựa như đã tồn tại từ thừa khai thiên lập địa, hắn cũng không hiểu yếu tố gì làm cho ánh sáng có sự thay đổi.

Hắn không có cơ sở để trăm phần trăm xác nhận, thế nhưng việc hắn và Cung Hàn Nguyệt cảm thấy toàn thân ẻo oải cùng với việc ánh sáng chuyển biến màu sắc khẳng định không thiếu liên quan.

Ngược nhìn ngọn núi cao không thấy đỉnh, Diệp Phàm quyết định trước hết ăn uống lại nghỉ ngơi, đợi khi ánh sáng từ bạc sắc chuyển về kim sắc, liền bắt đầu leo lên núi.

(Chương xong)

Tái bút: mình vừa sửa lại một lượt từ chương 105, tại giả thiết cũ làm cho hai chữ "pháp tắc" trở nên không đáng tiền quá. Với cả do mình có sửa cốt truyện phía sau một chút, nên để cho nó nghe hợp lý, điều chỉnh là cần thiết.

Xin lỗi mọi người vì sự bất tiện này.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Vấn Tâm (1)

Âm Dương Phủ.

Cảnh vật nơi đây từ vài năm về trước đã bắt đầu có cực đại bất đồng.

Do phải trường kỳ ở lại trong này, Diệp Phàm đương nhiên sẽ không làm bản thân phải chịu khổ, đặc biệt là khi tại đây, hẳn là chúa tể.

Vì vậy, dựa theo trí nhớ cùng tính sáng tạo của mình, Diệp Phàm kết hợp giữa phong cách cổ điển cùng hiện đại, tạo ra một tòa cung điện lơ lửng giữa không trung.

Cung điện bốn phía xanh ngắt, vân vụ bao phủ, thoáng ẩn thoáng hiện, mờ ảo huyền bí.

Diệp Phàm đối với tác phẩm của mình còn khá vừa lòng, trực tiếp gọi nó là Tiên Cung.

Cái tên này, đảo cũng danh xứng với thực.

...

Lúc này, bên trong Tiên Cung, Diệp Phàm ngồi trên ghế, lật qua lật lại một viên đá nhám nhờ màu đen trong tay, cẩn thận xem xét.

Viên đá này, chính là thứ giấu phía trong đỉnh đầu của hắc nhân phía trước đó.

"Thứ này là căn bản là âm lệ chi khí kết tinh"

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Diệp Phàm đưa ra kết luận.

"Cũng không biết nó có hữu dụng gì không..."

"Phu quân, ăn cơm!"

Thanh âm của Cung Hàn Nguyệt từ ngoài vọng vào.

Lẳng thờ đồ vật này qua một góc, Diệp Phàm di chuyển tới phòng ăn.

Còn may mắn, cái ngày hai người bước vào quán cơm "Nhớ Mãi Không Quên", chính là ngày đầu tiên hai người chuyển qua căn hộ tại thành phố Nam Phong, do vậy trong nhẫn trữ vật của Cung Hàn Nguyệt còn rất nhiều đồ đặc hành lý chưa bỏ ra, trong đó liền có một bọc toàn đồ ăn vặt với đồ ăn nhanh năng phía trước đi siêu thị tiện tay mua.

Phía trước hai người không cảm giác đói mệt, cho nên không động tới, cứ để lại một góc bên trong nhẫn trữ vật.

Bọn họ đã quen việc ăn uống là vì vui thích, không phải vì nhu cầu; vì vậy cứ việc mấy năm liền không ăn cái gì, hai người cũng không cảm thấy bức rút khó chịu.

Hồi còn ở thượng thiên, một lần bế quan là vài trăm, vài ngàn năm, trong thời gian ấy làm gì có tu sĩ nào từ trong đã tọa tĩnh dậy để ăn uống.

Diệp Phàm vừa bước chân vào phòng ăn, lập tức sững sốt.

Nha đầu này...

Đừng bảo là, nằng hồm đó mua sạch quầy đồ ăn trong siêu thị!?

Nhìn một bàn ăn toàn thịt nguội xông khói, patê gan, bơ, bánh mỳ,... ề hề, Diệp Phàm vô ngữ...

...

Ngoại giới, chân núi.

Nhan sắc của ánh sáng đã lần nữa chuyển sang màu vàng.

Thình lình, một bóng người cao gầy vô thanh vô tức hiện ra, ngó nghiêng bốn phía.

Người này, chính là Diệp Phàm.

Thoáng hoạt động tứ chi, không cảm nhận được bất kỳ điều gì bất thường, cũng không hay cảm giác mệt mỏi úp lại, hẳn vừa lòng gật đầu, bàn tay vung lên, phóng Cung Hàn Nguyệt ra ngoài.

Đồng thời, Diệp Phàm thần thức len lỏi trong không khí, một bên ngăn không để âm lệ chi khí xâm nhập, một bên tìm kiếm cổ hoi thờ tàn lưu lúc trước.

Xác định được nó vẫn nằm nguyên tại vị trí cũ phía trên đỉnh núi, Diệp Phàm bắt đầu leo lên trên.

Bất ngờ thay, hần vừa mới nhúc nhích được bước chân đầu tiên, đột ngột, toàn bộ ngọn núi rung chuyển điên cuồng, tựa như địa chấn.

Chỉ là, địa chấn chỉ diễn ra trong vòng chưa đến ba giây, thiên địa lại quay trở về yên tĩnh đến quỷ dị, phảng phất chưa từng xảy ra chút chấn động nào.

"Phu quân, nhìn xem!"

Cung Hàn Nguyệt là người đầu tiên phát hiện ra thay đổi, một tay kéo lấy Diệp Phàm, tay còn lại chỉ lên phía trên lưng núi.

Diệp Phàm ngược mắt nhìn, đập vào mắt hần là ba từ được viết bằng màu đỏ thật lớn.

Vấn Tâm Sơn.

"Vấn Tâm Sơn..." - Diệp Phàm mặc niệm đi lại trong lòng.

Tới thời điểm này, chút không chắc trong nội tâm của hần toàn bộ tan biến, nơi này quả thực là Vấn Tâm Bí Cảnh.

Xịch... Xịch... Xịch!

Một loạt tiếng động tựa như tiếng ma sát của đá với nhau vang lên, thế rồi trước phía dưới chân của Diệp Phàm, địa hình từ từ biến đổi, không còn là con đường núi gấp ghe, mà thay vào đó là từng bậc thang đá đều đặn chẵn chắn, kéo dài mãi tới khuất tầm mắt hần...

Không nghi ngờ gì, thang đá này chính là đường dẫn lên tới đỉnh núi.

"Đi thôi!" - Diệp Phàm nói chuyện, chỉ gian đã cất bước dẫm lên bậc thang đầu tiên.

...

Chung quanh khung cảnh bỗng nhiên trở nên mơ hồ.

Diệp Phàm cảm giác thân thể mình biến nhẹ, càng lúc càng nhẹ.

Trước mắt, sau lưng, hai bên hần đều bị bao quanh bởi vân vụ, mà hần lúc này, tựa như một chiếc lông ngỗng đang chìm nổi.

Diệp Phàm ý đồ thả ra thần thức tìm tòi xem đây là nơi nào, thế rồi hần kinh nghi nhận ra, thần thức của hần đột nhiên bị một cỗ lực lượng thần bí nào đó phong ấn, không sử dụng được.

"Nguyệt Nhi!" - Diệp Phàm hô lớn, thanh âm của hần vọng đi rồi lại phản hồi, bất quá không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

90 vạn năm lẫn lộn khắp nơi, Diệp Phàm không phải chưa bao giờ gặp qua tình huống hết thấy đều bất thành linh như thế này, vì vậy hần cũng không hoảng, tĩnh tĩnh xem biến. Hần biết, thời điểm này, tâm trí càng loạn liền chết càng sớm, chỉ có sử dụng lý trí phán đoán mọi thứ, mới may mắn tồn tại một con đường sống.

Lại nói, cho tới thời điểm này, hần chưa cảm nhận được chút nào nguy hiểm, dù chỉ là một tia.

Không biết trải qua bao lâu, hần dần dần cảm giác được sức nặng của cơ thể.

Vân vụ cũng dần dần tản đi, chỉ là trước mặt hần cũng không còn là thang đá Vấn Tâm Sơn nơi bí cảnh nữa, mà là... Tiên Giới?

Không, không đúng!

"Nơi này là... Thiên Nhai Hạp Cốc?" - Diệp Phàm nao nao, mắt một thoáng mới nhận ra được, nơi này chỉ sợ là Tu Chân Giới đi.

Bịch... Bịch... Bịch!

Leng Keng!

Trong lúc hần đang thất thần, phía xa bất chợt vọng lại vô số tiếng bước chân, tiếng binh khí va chạm, còn có cả tiếng hò hét.

Một mảnh ký ức chôn sâu trong trí nhớ của hần lúc này như bị kích phát, đột ngột lóe lên.

"Cảnh tượng này..." - Diệp Phàm sửng sốt, trong mắt ầm ầm có chút đỏ lên.

Hần không tự chủ được hướng về phía đưng độ binh đao mà lao tới, chẳng mấy chốc, hơn chục bóng người đã hiện ra trong tầm mắt.

"Bạch tiên tử, thiếu chủ nhà chúng ta đã tới tận Phiêu Miêu Tiên Tông để cầu hôn, tông môn các ngươi đã đồng ý; của hồi môn cũng đã trao ra, ngươi còn không mau mau theo chúng ta trở lại?"

"Bạch tiên tử, ngươi cũng đừng để thiếu chủ nhà chúng ta đợi lâu, hần kiên nhẫn không phải là vô hạn"

Phía trước mắt, Diệp Phàm thấy được một cái nữ nhân đang bị hơn chục cái nam tử bao vây.

Thiếu nữ tu vi cùng với mấy cái nam tử là tương đương, thế nhưng đối phương người đông thế mạnh, mà nàng thân cô thế cô, đương nhiên không có khả năng lấy một đấu vài chục.

Diệp Phàm nhìn chằm chằm thiếu nữ, không nhìn được gọi lên:

"Bạch Linh Lung... Sư tỷ..."

Chỉ là, thanh âm của hần không tới được chỗ nàng, mà sự tồn tại của hần cũng không gây nên sự chú ý của bất kỳ ai, tựa như trong mắt những người này không có hần vậy.

Diệp Phàm trong mắt hiện ra một tia "quả nhiên là thế", vô lực nhìn một màn trước mắt, trên mặt nồng đậm nôn nóng cùng bi thương.

Việc thanh âm của hần không tới được tại Bạch Linh Lung đã khẳng định phỏng đoán của hần.

Nơi này cùng "Vô Tận Hải" phía trước tương đồng, nhưng lại bất đồng.

Tương đồng là, tất cả những thứ này, căn bản là từ huyền trận tạo thành, lấy ra ký ức của hần làm tài liệu.

Nói đúng hơn, là tâm ma của hần.

Vấn Tâm!

Tự vấn tâm ma!

Tự nhìn thẳng vào tâm ma của mình, không trốn tránh, cũng không chôn giấu.

Diệp Phàm tự cười giễu, vấn tâm là gì, hần biết, chi là nói dễ hơn làm...

...

Bất đồng ở đây là, Diệp Phàm chỉ có thể nhìn, không thể nhúng tay hay can thiệp. Hết thấy, đều đã xảy ra rồi.

Nói cách khác, hần cùng những người này không nằm trên một trục không thời gian.

Những người này, tựa như diễn viên đóng phim, mà hần là khán giả theo dõi lại bản quay của nó.

Định thần lại, Diệp Phàm hai tay nắm chặt, nhìn tiếp một màn mà cách đây nhiều vạn năm hần cũng đã chứng kiến...

"Các ngươi về nói với Hoa Thiên Hồng, khiến hần chết tâm này đi. Ta đâu có chết, cũng không gả cho hần"

Thanh âm của Bạch Linh Lung đầy quyết tuyệt vang lên.

Nàng cảnh giác nhìn đối phương bốn phía đang dần xiết chặt vòng vây; tinh thần cùng thể lực đều bị tấn, tuy rằng trên người không có vết thương, quần áo lại loạn loạn, lộ ra không ít cảnh xuân

"Bạch Linh Lung! Ngươi cũng đừng rượu mừng không uống, uống rượu phạt, thiếu chủ nhà ta nhìn chúng ngươi là ngươi tu luyện phúc phận, ngươi mẫu thân nó còn muốn làm cao!?"

Một cái nam tử ánh mắt đầy sắc dục nhìn Bạch Linh Lung, tư thái cao cao tại thượng mà nói chuyện.

"Bạch tiên tử, ngươi không về, đừng trách thiếu chủ diệt sát toàn bộ Phiếu Miêu Tiên Tông! Ngươi phải biết, Hải Thần Tông chúng ta muốn tru sát Phiếu Miêu Tiên Tông các ngươi, không khác nào nghiền ép một con kiến"

Một cái nam tử khác cũng mở miệng khuyên bảo.

Bạch Linh Lung trong mắt toát lên một tia dấy giựt.

Diệp Phàm biết, nàng nội tâm đang gay gắt đấu tranh.

Nàng tuy là đệ tử của Phiếu Miêu Tiên Tông, thế nhưng đối với tông môn, nàng cũng không có bao nhiêu cảm tình đáng nói.

Chỉ là sự phụ...

Nói đến sự phụ, Bạch Linh Lung không nhìn được một trận âm đạm.

Nếu không phải sư phụ bề quan, tông môn cao tăng làm sao dám không qua ý kiến nàng đã gạt bừa, cứ như vậy đem nàng gả qua bên Hải Thần Tông?

Cũng vì tông môn nhiều loạn như vậy, nàng đối với tông môn không chút quyến luyến, thậm chí nghĩ đến việc vì mình mà tông môn bị diệt, nàng cũng không có bao nhiêu áy náy.

Thế nhưng đến cùng, vẫn là sư phụ...

Sư phụ nàng, cũng chính là sư phụ hấn, nàng là Phiếu Miêu Tiên Tông tông chủ.

Hấn cùng Bạch Linh Lung chính là nàng đệ tử chân truyền, địa vị tại Phiếu Miêu Tiên Tông so với một số trưởng lão còn cao.

Cổ nhân nói, cây cao đón gió; chính vì địa vị cao siêu, tu vi lại không phải quá nổi bật, hai người khi còn tại Phiếu Miêu Tiên Tông không thiếu bị các đệ tử khác cô lập cùng nhăm vào.

Bất quá, sư phụ bọn hấn cực kỳ gìn giữ hai người, nhiều lần mạnh tay trừng phạt những đệ tử khác, dẫn tới các trưởng lão cao tăng cũng ngầm bất mãn.

Cứ việc nhóm đệ tử đó là tự làm tự chịu, thế nhưng vốn dĩ, Tu Chân Giới làm gì có pháp luật, cũng không tồn tại đạo lý nào đáng nói.

Người nhìn thấy một ai quang mang vạn trượng, người không vừa mắt, người liền có thể kiếm mọi cách kéo hấn xuống khỏi thần đài, cách nào cũng được, giết, ám sát, tu vi không đủ thì dùng trí,... miễn là người thắng, người liền thắng.

Người thua, người chết.

Sự kiện Bạch Linh Lung bị ép gả qua cho Hoa Thiên Hồng, chính là mở màn của một hồi âm mưu của một vài người nào đó trong nội bộ Phiếu Miêu Tiên Tông, bọn hấn cấu kết cùng Hải Thần Tông, âm mưu lật đổ vị trí của sư phụ hai người.

Hải Thần Tông muốn Phiếu Miêu Tiên Tông thần phục, còn bọn hấn thà làm cầu của Hải Thần Tông cũng không muốn sư phụ hấn tiếp tục làm tông chủ.

Lý do là gì, hấn không biết, không cần biết, cũng không muốn biết, hết thầy đã không quan trọng nữa...

...

Diệp Phàm liếc mắt về phía một lùm cây phía xa, nơi có một thân ảnh đang ẩn giấu.

Đó là một cái khác "hấn", cái "hấn" yếu đuối nhưng đang trưởng thành dần, cái "hấn" nằm trên cùng trục thời không với Bạch Linh Lung lúc này.

Diệp Phàm vỗ trán, hấn rốt cục nhớ tới, ngày này có gì đặc biệt.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Địch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Vấn Tâm (2)

Một ngày này, là ngày tay hấn lần đầu tiên vấy máu tươi của địch nhân, là ngày đầu tiên hấn giết người, thậm chí còn giết nhiều người.

Phía trước, Diệp Phàm chưa từng sát nhân.

Vì vậy, cứ việc khi đó hấn đã bắt đầu tu tiên được một thời gian rồi, Diệp Phàm tâm cảnh vẫn hoàn toàn không có một tia tinh tiến, cùng với Địa Cầu thường nhân vô dị.

Diệp Phàm nhìn lại bản thân lúc đấy, cũng không thể bình luận việc sư phụ đã từng quá mức bảo vệ hấn là đúng vẫn là sai.

Rốt cục, đúng sai thì thế nào, nếu nàng khi đó đối xử với hấn khác đi, chưa chắc về sau, Tiên Đế Diệp Trường Sinh đã có thể có mặt trên Tiên Giới.

Diệp Phàm tâm tình phức tạp, nhìn về phía "Diệp Phàm", hấn biết mình sắp sửa lao ra.

...

"Nàng đang thất thần, tranh thủ bắt lấy!"

Thanh âm nam nhân vang lên, cũng không biết là ai nói chuyện, sau đó đối phương mấy cái nam tử định thừa cơ Bạch Linh Lung không chú ý, chế trụ nàng.

Bạch Linh Lung hốt hoảng tỉnh lại, bất quá đã không còn kịp phản kháng, bản năng sợ hãi khiến nàng nắm chặt hai mắt lại.

"Phiếu Miêu Kiếm Pháp"

Đột ngột, một đạo rống giận vang lên, lập tức bốn cái nam tử tiếp cận Bạch Linh Lung gần nhất như bị một đạo lực lượng vô hình đánh trúng, văng ngược ra phía sau. Cả bốn người, không ngoại lệ trên bụng đều có một vết rách lớn, nơi đó máu tươi xối xả.

Bạch Linh Lung thấy được, một thân ảnh cao gầy từ lúc nào đã đứng trước mặt nàng, trên tay đang run run cố nắm chặt thanh kiếm.

"Tiểu sư đệ!" - nàng vừa vui mừng vừa sợ hãi kêu lên - "ngươi sao lại xuất hiện tại đây?"

"Diệp Phàm" không trả lời nàng, hít sâu một hơi, để lấy dũng khí cho bản thân:

"Các ngươi, ai tiến một bước, ai chết!"

Cứ việc mạnh miệng như vậy, cánh tay cầm kiếm run rẩy dữ dội đã hoàn toàn bán đứng nội tâm "Diệp Phàm".

Bản thân hắn cũng không biết, là cái gì tiếp cho hắn có đủ lực lượng để lao ra, bảo vệ Bạch Linh Lung.

Phải biết, tu vi lúc này của hắn chỉ hơn nàng một cái tiểu cảnh giới, không có chút kinh nghiệm thực chiến.

Phe đối phương gần hai chục người, mặc dù tu vi yếu đi một tia, không đề cập tới vấn đề kinh nghiệm, chỉ cần cậy người đông quần chiến cũng đủ để tiêu hao chết "Diệp Phàm".

"Diệp Phàm" đương nhiên không hiểu được, nói trắng ra, ngày đấy hắn cái gì cũng không hiểu.

Hắn không hiểu, không đại biểu cho Diệp Phàm không hiểu; trái lại, Diệp Phàm hiểu rõ hơn ai hết, tại "Diệp Phàm" vốn là hắn sao, nằm trên một trục thời không đã trôi qua mà thôi.

Thứ động lực mơ hồ thúc đẩy Diệp Phàm ngày ấy không màng an nguy lao ra cứu Bạch Linh Lung, chính là Cung Vô Song..

Diệp Phàm lặng lẽ nhắm mắt lại, không muốn xem sự việc kế tiếp.

Chỉ là, hắn nhắm được mắt, nhưng không đóng được tâm; từng hình ảnh sắc nét vẫn cứ thế không thể khống chế mà xuất hiện.

"Diệp Phàm" cùng gần hai mươi cái nam tử quần chiến, đơn cô thế cô, kinh nghiệm không có, nhanh chóng bị áp chế...

...

"Diệp Phàm" kéo lấy Bạch Linh Lung, ôm nàng trong lòng, hướng về phía cuối Thiên Nhai Hạp Cốc mà trốn...

...

"Diệp Phàm" một thân huyết nhục bê bết, phân sát năm cái địch nhân, khiến cho đối phương thẹn quá thành giận, không màng đuổi giết...

...

Bạch Linh Lung vùng vẫy thoát ra khỏi tay hắn, xoay ngược người lại vị hắn mà đỡ một lúc sáu, bảy đạo công kích...

...

Bạch Linh Lung cùng hắn ngã xuống đáy Thiên Nhai..

Thiên Nhai Hạp Cốc, cũng không phải là chỉ dưới địa điểm đáy cốc núi Thiên Nhai, mà nói đến phía trên đỉnh núi Thiên Nhai, nơi tồn tại một cái khe sâu không thấy đáy.

Thiên Nhai Hạp Cốc cùng Vạn Độc Cốc đều là một trong Tứ Đại Cấm Địa tại Tu Chân Giới, thậm chí Thiên Nhai Hạp Cốc còn khủng bố hơn Vạn Độc Cốc, bởi chưa một ai xuống được đáy cốc rồi sống sót trở về để thuật lại xem phía dưới đó có gì...

...

"Diệp Phàm" may mắn mắc lại trên một ngọn cây, trơ mắt nhìn Bạch Linh Lung rơi tự do tới khi mất hút, cứ như vậy hương tiêu ngọc vãn.

Một ngày này, hắn không chỉ lần đầu tiên giết người, hắn còn là lần đầu tiên mất đi người thân kể từ khi bắt đầu tiến vào Tu Chân Giới, tiến vào con đường tu tiên...

...

Diệp Phàm cảm nhận được cơ thể một lần nữa lại bỗng bênh không khối lượng, mở hai mắt ra.

Thiên Nhai Hạp Cốc biến mất, vân vụ lại bao phủ hết thảy, bất quá cũng không lâu lắm, khung cảnh thay đổi về Vãn Tâm Sơn, mà hắn thì đang đứng ngậy ngốc tại bậc thang thứ nhất.

Hành động đầu tiên của Diệp Phàm là ngó lại sau lưng, nơi lúc trước Cung Hàn Nguyệt đứng, chỉ là lúc này nàng đã không thấy đâu.

Diệp Phàm lại nhìn quanh, bất quá bốn phương không một bóng người.

"Tiểu sư đệ, ngươi không tìm được nàng đâu!" - một thanh âm nhẹ nhàng quen thuộc từ trong hư không nổi lên.

?

Diệp Phàm kinh ngạc, sư tỷ?

Hắn lại nhìn quanh, không lẽ bản thân vẫn còn đang nằm trong huyền cảnh?

Phía sau lưng hắn, Bạch Linh Lung vô thanh vô tức xuất hiện, trên người mang trang phục là một thân hồng sắc váy dài, chính là bộ đồ cuối cùng nàng mặc.

"Nàng đi rồi, ngươi không tìm được nàng đâu" - nàng cười khúc khích, thò đầu nhỏ ra phía trước, ngược lên nhìn Diệp Phàm.

"Nàng đi đâu?" - Diệp Phàm nghiêng ngẫm hỏi.

"Đi rồi, nhìn ra được bản chất nhu nhược của tiểu sư đệ, nàng đi rồi" - Bạch Linh Lung lại cười khúc khích trả lời.

Bất thành linh, gương mặt nàng che kín giận dữ, vịn vẹo túm lấy áo Diệp Phàm, gào thét:

"Ngươi, là ngươi đã giết ta, nếu ngươi ngày hôm đó không lao ra anh hùng cứu mỹ nhân, ta cũng sẽ không phải vì ngươi mà đỡ đòn, vì ngươi mà chết đi! Ngươi chính là hung thủ cho cái chết của ta! Chính NGƯỜI!!!"

Diệp Phàm nghe nàng nói vậy, nhú nhú mày, nắm lấy tay nàng, đẩy nàng ra xa, cười lạnh:

"Một đạo huyền thân thôi, cũng hùng quý rồi, mê hoặc ta? Cho ta phá!"

Hắn vung tay lên, không chút bối rối chém giết "Bạch Linh Lung" trước mặt mình.

"Bạch Linh Lung" không né tránh cũng không chống đỡ, cứ như vậy ăn một đòn của Diệp Phàm, toàn bộ thân hình từ cổ trở xuống, nổ nát, hóa thành một đám sương khói trắng.

Duy cái đầu nàng còn tồn tại, hướng Diệp Phàm nở ra một nụ cười quỷ dị:

"Giết tốt lắm! Giết chết ta, cũng có nghĩa là ngươi đang lần lượt giải trừ tâm ma của mình..."

Nói tới đây, cái đầu cũng dần dần tan rã, hòa với đám sương khói trắng vẫn còn đang lơ lửng tụ tập trong không trung.

Diệp Phàm cau mày, lập tức cảm nhận tâm ma được hắn chôn giấu sâu linh hồn, nhận ra rõ ràng tâm ma lúc này khí thế đã có cực đại bất đồng, yếu đi trông thấy.

Cứ việc đây là việc đáng vui mừng, Diệp Phàm lại không dám thả lỏng, đối với nụ cười cuối cùng của "Bạch Linh Lung", không hiểu làm sao hắn tự nhiên nổi lên một cảm giác bất an.

"Nàng đi rồi, sẽ không quay lại~"

Từ trong hư không, đột lên vang lên giọng nói của nàng, phiêu miêu nhẹ nhàng.

Không đúng!

Diệp Phàm trong mắt xẹt qua một tia kinh hãi, "Bạch Linh Lung" vừa rồi là cố ý kích thích khiến hắn giết nàng.

Nàng kích thích cũng không phải có gì cao siêu, cũng không khiến Diệp Phàm mất đi lý trí, thế nhưng mục đích của nàng vốn không phải để hắn mất đi lý trí, mà chỉ để hắn ra tay với nàng.

Nàng thậm chí cũng nắm chắc được tâm tư Diệp Phàm cho rằng nàng là một đạo huyền cảnh, do đó rõ ràng, nàng chỉ cần hơi làm hắn phiền đầu một tí là hắn sẽ đem nàng diệt trừ.

Đây căn bản là một cái tường như không phải bẫy mà rồi lại là cái bẫy tinh vi.

Diệp Phàm nhìn đám sương khói trắng đang nhanh chóng biến nhạt, không kịp suy nghĩ nhiều, hắn không có thời gian tìm hiểu nguyên do, chỉ biết được trực giác nói rằng, hắn không thể để đám khói kia biến mất, nếu không hắn sẽ hối hận cả đời.

"Hư không tù lung!"

Diệp Phàm hô lên, một hơi dùng ra 300 đạo không gian pháp tắc, tạo ra một cái nhà giam nhỏ, vây kín quanh vùng không gian sương khói đang lơ lửng.

Không gian thiên địa trong Vắn Tâm Bí Cảnh không hiểu vì nguyên do gì, thập phần bạc nhược, 300 đạo không gian pháp tắc của Diệp Phàm tuy chưa đủ để xé mở hư không, thế nhưng hơi bẻ cong không gian để tạo thành một cái tù giam hình cầu lại là thoải mái.

Chưa được 2 giây trôi qua, một trận choáng váng hoa mắt liền đổ ập tới, phía sâu trong linh hồn của Diệp Phàm tựa như đang có thứ gì gấp nhám xâu xé, đau như thiên đạo vạn quả.

"Chết tiệt!"

Diệp Phàm vội vã thu hồi "Hư không tù lung", lúc này mới thấy linh hồn có chút dễ chịu.

Đây căn bản không phải là cái gì huyền cảnh, mà là chân chính trung tâm Vắn Tâm Bí Cảnh, chân chính Vắn Tâm Sơn.

Nhìn đến tù giam trong không trung không đến 3 giây nữa sẽ tan biến, sương khói cũng sẽ triệt để tan đi, Diệp Phàm cắn răng, không kịp quản quá nhiều.

"Phong ấn, phá!"

Hắn lấy ra một đạo phong ấn toàn bộ lực lượng một kích của Tiên Đế, liều mạng vận dụng một loại bí thuật.

Tức thì, cảnh giới của Diệp Phàm vọt thẳng lên thành Nhập Tiên Cảnh, bất quá cơ thể của hắn cũng bắt đầu nứt vỡ, chỉ sợ không nổi nửa phút nữa sẽ tan vỡ, không cách nào chữa trị.

"Hư không tù lung!"

"Không gian cắt xén!"

"Tuế nguyệt như toa!"

Bất chấp thân mình đang trên đà vỡ vụn, Diệp Phàm một lúc kích hoạt ba thức thần thông, không gian cùng thời gian pháp tắc đều bị hắn vận dụng đến cực hạn có thể.

Nhập Tiên Cảnh tinh thần lực, duy trì 1000 mảnh không gian pháp tắc, 1000 mảnh thời gian pháp tắc, chống đỡ được 20 giây, trong tình huống này, như vậy đã đủ.

Không chế được đoàn sương khói trắng, lại tốn thêm 15 giây đảo nghịch thời gian mới miễn cưỡng làm "Bạch Linh Lung" trở lại hình người, Diệp Phàm không sai biệt lắm cả linh hồn cùng thân thể đều đã tới cực hạn.

Gắng gượng dùng một chút tinh thần lực cuối cùng còn sót, lại, hắn đem "Bạch Linh Lung" cùng vào trong Âm Dương Phủ.

...

Âm Dương Phủ.

Bỏ mặc "Bạch Linh Lung" một mặt sững sờ qua một bên, Diệp Phàm hô lên:

"Linh Nhi!"

Tiểu loli từ trên Tiên Cung thò đầu ra, nhìn đến Diệp Phàm chật vật, huyết nhục mơ hồ, đôi mắt nhỏ hiện lên một tia lo lắng, vội vã lác mình xuất hiện bên cạnh hắn.

"Chủ nhân ca ca, ngươi đây là...?"

Diệp Phàm không có thời gian giải thích với nàng, hắn hiện tại cần chữa trị thân thể ngay lập tức, nếu không căn cơ bị thương tới, liền không dễ xử lý.

"Ngươi giúp ta trông chừng nàng" - hắn chỉ vào "Bạch Linh Lung", cùng Linh Nhi công đạo một câu, liền biến vào Tiên Cung chữa thương.

Linh Nhi nghi hoặc nhìn "Bạch Linh Lung", mà người sau lúc này vẫn chưa từ kinh hãi hồi phục lại, cái gì cũng không nói, ngoác nhìn quanh, tựa như một cái tò mò bảo bảo, cùng lúc trước tình cách dờ dề dờ dề không có chút hợp.

"Ân, nàng là... Vấn Tâm Du Hồn? Không, không đúng..."

Tiểu loli nhảy nhót quanh "Bạch Linh Lung", tự đặt ra một đám giả thiết, sau đó lại tự gạt đi...

...

Bên trong Tiên Cung, Diệp Phàm đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm chặt, hẩn tu vì lúc này đã phục hồi về chỉ còn Thông Mạch Cảnh đệ tứ chuyển.

Dù cơ thể sắp hỏng mất, bất quá hẩn bình tâm được, một đầu chứa đầy lo lắng cho Cung Hàn Nguyệt.

Nơi này quả thực hết sức quý dị, nếu nàng còn là Đế Cảnh liền dễ nói, nhưng lúc này...

Đừng nói, câu nói của "Bạch Linh Lung", cùng nụ cười quý dị của nàng, làm hẩn có muốn không nghĩ vớ vẫn cũng không được.

Từ từ...

Khổng Tâm Ân!

Diệp Phàm chợt nghĩ tới thứ này, thứ đồ vật gắn kết giữa hẩn cùng nàng, cẩn thận sử dụng thần thức trong người cảm nhận...

Khổng Tâm Ân vẫn còn nguyên vẹn tại đây!

Nói cách khác, Cung Hàn Nguyệt hiện tại còn an toàn.

Về một cách khác diễn dịch câu "Bạch Linh Lung" phía trước nói, hẩn không chút phiền lo.

Đừng nói nàng không có khả năng dò đi Vấn Tâm Bí Cảnh, nàng sẽ không dò đi mà không có hẩn.

Chưa kể, Diệp Phàm bình tĩnh lại mới tỉnh ngộ, "Bạch Linh Lung" từ đầu tới cuối chỉ nói là "nàng", mà không nói nàng là ai, có phải Cung Hàn Nguyệt hay không.

Phân tích thấu triệt, Diệp Phàm huyền tâm lập tức được thả lỏng, khóe miệng nhếch lên một tia ý cười, bắt đầu tập trung chữa trị thương thế.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 112: Vấn Tâm (3)

Thương thế của Diệp Phàm, nặng nhất cũng không phải nằm ở nứt vỡ da dẻ cùng huyết nhục, cái này chung quy chỉ là ngoại thương, mặc dù có chút dọa người, nhưng không phải nghiêm trọng, chữa trị lên cũng không mất bao lâu.

Nghiêm trọng nhất, đó là bất kể là Hoạt Mạch, Tử Mạch hay Dung Mạch, 108 đầu kinh mạch đều đã đứt gãy nghiêm trọng, thiếu chút nữa liền nát vụn.

Đối với tu tiên giả tu luyện hệ thống Trùng Cửu, kinh mạch một kia đứt gãy, liền coi như một cái phế nhân, trừ khi nối lại được kinh mạch, mà một khi kinh mạch vỡ vụn, coi như không cứu.

Chỉ là, cách nói ấy cũng chỉ tương đối mà thôi, không hoàn toàn chính xác. Tựa như Diệp Phàm có để một thân kinh mạch của hẩn nát vụn, cũng chỉ có chút rắc rối, tốn thêm một chút công sức để chữa trị mà thôi, thương thế như vậy đã là nguy cấp đến căn cơ.

Thế nhưng hiện tại hẩn không an tâm Cung Hàn Nguyệt, bỏ đi một việc liên tiết kiệm được một chút thời gian, tránh được vạn nhất nảy sinh thêm rắc rối.

Để nói lại kinh mạch, Diệp Phàm biết không dưới năm cách khác nhau, lấy tình huống hiện tại của hẩn, phục dụng đan dược là nhanh chóng đơn giản nhất, bất quá cũng chỉ là tạm thời chữa trị mà thôi.

Lấy từ trong nhẫn trữ vật ra "Tục Mạch Đan", Diệp Phàm nuốt lấy một viên, lại vận chuyển Cửu Chuyển Âm Dương Quyết bắt đầu chữa thương.

Không phải hẩn không muốn sử dụng nhiều hơn, mà là Tục Mạch Đan có một nhược điểm trí mạng, chỉ có thể dùng được một lần trong đời, có nghĩa là về sau, Diệp Phàm gặp phải trường hợp tương tự, chỉ có tìm cách khác để trị thương.

Bên cạnh nhược điểm trí mạng đó, Tục Mạch Đan cũng không thể hoàn mỹ nối lại kinh mạch, mà chỉ được bảy phần, ý nghĩa Diệp Phàm bị mất đi ba

thành chiến lược.

Đương nhiên, vấn đề này không phải là không thể khôi phục, chỉ là như đã nói, Diệp Phàm bây giờ không có thời gian, mà bất luận một con đường nào khôi phục mười thành chiến lược đều cần tương đối lâu, nhanh cũng hai tuần, chậm thì vài tháng.

"Lần sau, không phải rơi vào đường cũng, vẫn là thiếu làm trò này..." - một bên luyện hóa được lực, một bên hấn tự nhủ.

Phía trước, chiêu thức Diệp Phàm sử dụng có tên gọi "Tiếp Linh Thuật", là một môn bí thuật hấn tình cò có được khi còn ở Tu Chân Giới.

Tiếp Linh Thuật bản chất là hấp thụ lực lượng một đòn tấn công của đối phương, tùy vào uy lực của đòn đánh mà tạm thời tăng lên cảnh giới cho mình trong vòng 30 giây, đại giới chính là một thân kinh mạch gãy nát.

Thứ bí thuật này, đặt tại khắp hạ thiên, thậm chí trên thượng thiên đều khá là gân gà, có cho cũng không ai muốn.

Vì sao nói vậy?

Trong đại đa số, đến chín mươi chín phần trăm cách trường hợp, hấp thụ uy lực một đòn của đối phương không thể khiến cảnh giới của bản thân tăng lên cùng hấn ngang bằng, duy trì lại chỉ được 30 giây, không có tính thực tiễn.

Mà một phần trăm còn lại, đó là đối phương sử dụng ngoại vật để đánh ra một đòn có uy lực siêu việt cảnh giới, đây là trường hợp duy nhất "Tiếp Linh Thuật" tỏ ra hữu hiệu, bất quá sử dụng xong, kinh mạch đứt gãy, cũng thành phế nhân một cái, lại phải lao tâm khổ tứ đi tìm cách chữa trị.

Dù cho người biết tự nối lại kinh mạch không ít, chỉ có Diệp Phàm mới có ý nghĩ điên cuồng tự lợi dụng một đạo phong ấn của mình ngạnh sinh đẩy tu vi lên vài cái cảnh giới.

Cũng chỉ có hấn, mới dám nắm chắc, có thể ti mi khổng chế lực lượng của Nhập Tiên Cảnh, nhậm hấn sử dụng, chứ không phải khiến cơ thể không chịu nổi lực cường bạo; tự hủy diệt bản thân...

Nói lại kinh mạch xong xuôi, cảnh giới trở lại là Thông Mạch Cảnh tứ chuyển đỉnh, Diệp Phàm chuyển sang phục dụng Dưỡng Hồn Đan.

Hấn hủy đi một thân tu vi, Đế Khu theo đó mà rách nát, tinh thần lực cũng co rút điên cuồng, bất quá trên bản chất quá trình biến nhược của hai thứ này không đồng nhất.

Đế Khu rách nát, tựa như một ngôi nhà bị người dùng máy móc phá nát, muốn dựng lại chỉ có từ từ mà xây dựng.

Tinh thần lực lại khác, bởi linh hồn của Diệp Phàm không bị thay đổi, vì vậy có thể coi linh hồn của hấn là một cái bể chứa, khi hấn còn là Tiên Đế, tinh thần lực chứa đầy bể, khi hấn tự phế đi tu vi, tinh thần lực "bốc hơi" cạn tới đáy.

Do có sự khác biệt về mặt bản chất này, ban này Diệp Phàm ngạnh sinh đẩy tu vi của hấn lên tới Nhập Tiên Cảnh, linh hồn của hấn một chút cũng không có vấn đề, hiện tại sử dụng Dưỡng Hồn Đan chỉ là để khôi phục tinh thần lực.

Cuối cùng, Diệp Phàm lấy ra kim châm, bắt đầu chữa trị ngoại thương...

...

Diệp Phàm làm xong hết thấy, đã là một ngày qua đi.

Nhìn thấy Linh Nhi đang hứng thú bưng bưng trò chuyện cùng "Bạch Linh Lung", mà người sau không tỏ ra có chút nào bất thường, Diệp Phàm lòng mày chau lại.

Hấn vẫn không hiểu được, vì cái gì trực giác lúc trước mãnh liệt nói cho hấn, cần thiết giữ lại nàng.

Không có thời gian rối rắm, hấn quyết định trực tiếp hỏi "Bạch Linh Lung".

Thấy hấn tiến tới, Linh Nhi toét miệng cười:

"Chủ nhân ca ca!"

Diệp Phàm vươn lấy tay xoa đầu nàng, mà tiểu loli hai mắt lim dim như con tiểu lười miêu, rất là hưởng thụ bàn tay của hấn.

"Tiểu sư đệ, tuy không biết người là làm như thế nào, bất quá ngươi nên lấy làm may mắn, bản thân đến phút chót làm ra quyết định cứu ta trở về."

"Bạch Linh Lung" không chờ hấn mở miệng, chủ động nói chuyện.

"Ý gì?" - Diệp Phàm nao nao.

"Không thể nói!" - "Bạch Linh Lung" nhẹ lắc đầu - "Ngươi cần tự mình đi tìm hiểu lấy... Mọi thứ!"

"Người rốt cục là ai?" - Diệp Phàm buồn bực hỏi.

Phía trước hắn tưởng nàng đơn giản là một đạo huyền thân, vì vậy động thủ không chút kiêng kị, bất quá bây giờ xem ra cũng không đơn giản vậy.

Vì thế, hắn không thể động thủ ép hỏi nàng, ít nhất không thể cho đến khi làm rõ ra mối liên hệ giữa nàng và sự tỷ.

"Bạch Linh Lung" không trả lời hắn, ngược lại nói:

"Người hiện giờ tốt hơn hết vẫn nên quay lại Ván Tâm Sơn, nữ nhân của người nàng vẫn còn ở bên ngoài, phía trên Ván Tâm Sơn..."

"Nữ nhân!?" - Diệp Phàm giật mình - "Không phải phía trước người nói dối..."

"Ta có nói nàng là ai sao?" - "Bạch Linh Lung" xinh đẹp mỉm cười, ngắt lời hắn.

Diệp Phàm lại một trận hòa thượng cao quá sờ không thấy đầu.

Rốt cục "nàng" không phải là Cung Hàn Nguyệt, vậy là chỉ ai? Bạch Linh Lung?

Mục đích của Ván Tâm Bí Cảnh rốt cục vẫn tâm vẫn là gì? Ván Tâm Sơn là chuyện như thế nào?

Hắn nhìn "Bạch Linh Lung" không có ý tứ muốn nói thêm chút gì, đành mang theo một đám nghi hoặc ra ngoài.

Trước hết, vẫn là tụ tập lại với Cung Hàn Nguyệt quan trọng hơn.

...

Ván Tâm Bí Cảnh, Ván Tâm Sơn.

"Nếu nàng nói là lời thật, vậy ta cần phải tiếp tục leo lên"

Diệp Phàm tự nhủ, bước lên bậc thang thứ hai.

Đúng như hắn dự kiến, vân vụ lại một lần nữa vô thanh vô tức kéo đến.

Có kinh nghiệm của lần trước, Diệp Phàm chờ đợi vân vụ tản đi.

Lần này, khung cảnh hiện ra là bên trong một căn phòng có chút đơn sơ, bất quá vật dụng cần thiết đều có.

Lúc này, trên giường đang nằm một người.

Một cái thiếu niên, chính là Diệp Phàm của ngày đó, sắc mặt trắng nhợt, hơi thở mỏng manh, rõ ràng đang hôn mê.

Trên trán hắn, đắp lấy một chiếc khăn ướt.

Diệp Phàm sững sờ mất vài phút đồng hồ, mới nhớ ra đây là chỗ nào.

Phía trước, sau khi ngã xuống khỏi núi Thiên Nhai, bị mắc vào một ngọn cây, Diệp Phàm cố gắng tìm biện pháp leo ngược lên.

Chỉ là hắn bị trọng thương, sức lực phát huy mười không được một, leo lên không xong, ngược lại làm bản thân rơi xuống sâu hơn.

Không biết là may mắn vẫn là bất hạnh, hắn cũng không bao giờ biết được Thiên Nhai Hạp Cốc có hình dạng gì, bởi hắn không hề tiếp đất.

Hắn, bị một cái lốc xoáy thần bí xuất hiện tại đó nuốt chửng, hôn mê đi.

Về sau, Diệp Phàm mới biết, đó là không gian lốc xoáy.

Khi hắn tỉnh lại, bản thân đã nằm trên một căn phòng tại một thôn xóm nhỏ, nơi này cùng Phiêu Miêu Tiên Tông căn bản là trời Nam đất Bắc, không có tu vi cao thâm, đừng hòng trở về.

Bất quá, Diệp Phàm nghĩ, hắn tâm ma làm gì có màn nào liên quan tới nơi này?

Vô pháp tự trả lời, hắn lặng lẽ theo dõi sự việc kế tiếp, hy vọng hiểu ra được điều gì...

...

"Diệp Phàm" nằm ở trên giường chậm chậm tỉnh lại.

Hắn xoa hai huyệt Thái Dương, cảm giác đầu có chút đau, lẩm bẩm:

"Ta... Ta đây đang ở nơi nào? Ta còn chưa có chết?"

Hắn nhớ tới, chính mình bị một miệng lốc xoáy nuốt vào, bản thân lại bị thương nặng, hắn phải chết không thể nghi ngờ, làm thế nào lại xuất hiện ở đây?

Đây là cái gọi là trong cái rủi có cái may, bất hạnh trung vận hạnh sao?

Đột nhiên.

"Diệp Phàm" sắc mặt trở nên vận vẹo đầy thống khổ.

"Sur ty!!!"

Hắn không kiềm nén được cảm xúc, trực tiếp hô lên thành tiếng, nguyên bản sắc mặt vốn đã trắng nhợt nay càng thêm trắng, không còn tia huyết sắc.

Nhớ lại bản thân vốn dĩ muốn cứu sư tỷ, cuối cùng lại chuyển thành nàng sử dụng đại giới là tính mạng mình để cứu hắn, "Diệp Phàm" trái tim co thắt mãnh liệt, một cổ đau đớn không tên hiện lên.

Phảng phất như một màn phía trước trên Địa Cầu.

Mình là như thế yếu đuối bất kham, cuối cùng lại tồn tại, còn... thân nhân, những người chân chính quan tâm tới mình đâu?

Tại sao?!!!

"Diệp Phàm" lâm vào vô tận tự trách, đôi mắt đỏ ngầu, phảng phất sắp nhập ma.

May mắn là, ngay khi hắn chuẩn bị mất đi lý tính, cửa phòng bị người đẩy ra.

Một bà lão gia nua, gương mặt phúc hậu, trên người đầy đầy những dấu vết của thời gian vô tình, thậm chí đến lưng cũng bị một đời uốn còng xuống.

Bà lão ăn mặc quần áo mộc mạc, chứng minh nàng cũng không phải là cái người giàu có gì.

"Ngươi tỉnh rồi!" - bà lão nhìn hắn, nở ra nụ cười móm mém, trên mặt tràn ngập chân thành cùng thân thiết.

"Diệp Phàm" từ trong vô hạn suy tư bừng tỉnh, nghi hoặc hỏi:

"Xin hỏi, ngươi là?"

"Ta thấy được ngươi té xỉu ở bờ sông, liền đem ngươi mang về đây." - bà lão hiền hòa cười, thanh âm già cỗi cùng ấm áp, "Mọi người gọi ta là Hoa bà bà, ngươi cũng như vậy gọi ta là đi!"

"Hoa bà bà, cảm ơn ngươi đã cứu ta!" - "Diệp Phàm" lễ phép đáp tạ.

"Tiện tay mà thôi, không có gì đáng nói... Tên ngươi là gì?" - Hoa bà bà hỏi hắn.

"Ta gọi... Diệp Phàm" - hắn trả lời - "Hoa bà bà, nơi đây là?"

"Nơi này, mọi người gọi là Tiểu Ngư Thôn" - Hoa bà bà nói.

"Tiểu Ngư Thôn?" - "Diệp Phàm" ngạc nhiên nhắc lại, hắn chưa bao giờ nghe qua tên địa phương này.

Nhận ra biểu tình nghi hoặc của hắn, Hoa bà bà kiên nhẫn giải thích:

"Tiểu Ngư Thôn nằm ở điểm cuối phương Đông Bắc của Hắc Ảnh đế quốc, nơi này phi thường hẻo lánh, ngươi chưa nghe qua cũng là dễ hiểu"

Chỉ tiếc, lời giải thích của nàng không chút thành công làm "Diệp Phàm" biết được bản thân đang ở đâu. Hắn kinh nghi nhắc lại:

"Hắc Ảnh đế quốc?!!!"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Vấn Tâm (4)

"Tiểu tử, ngươi không biết Hắc Ảnh đế quốc?"

Lần này tới lượt Hoa bà bà kinh ngạc hỏi.

"Diệp Phàm" lắc lắc đầu, thuận tiện kẻ tóm tắt lại vài câu về tình huống của hắn.

"Phiếu Miêu Tiên Tông?" - Hoa bà bà nghe hắn kể lại cố sự của mình, trầm ngâm - "Cái tên này, ta chưa bao giờ nghe qua!"

Thấy "Diệp Phàm" trên mặt hiện lên vẻ thất vọng, nàng nói thêm:

"Chờ cho ngươi khôi phục thương thế, liền có thể tiến vào trong đế quốc thăm hỏi, có lẽ ở đó có người biết Phiếu Miêu Tiên Tông là địa danh nào cũng nên"

Diệp Phàm cảm ơn một tiếng, trong lòng có nhiều mê mang..

...

Suốt ba tháng trời, "Diệp Phàm" chỉ loanh quanh trong phòng, thỉnh thoảng đi dạo trong thôn, bắt quả hắn một chút phiền hà cũng không có.

Ở đây, hắn cảm nhận được tình yêu thương nồng nhiệt từ những con người chất phác, phảng phất như một lần nữa được trở lại Địa Cầu, trở lại cái ngày gia gia còn chưa bỏ hắn mà đi.

Phần lớn người dân tại đây, đặc biệt là phụ nữ cùng trẻ em, đều không có chút tu vi, cũng chưa bao giờ được biết thế giới bên ngoài là như thế nào.

Do vậy khi thấy "Diệp Phàm" bí ẩn xuất hiện, bọn trẻ con thường xuyên xúm quanh, bắt hắn kể về thế giới bên ngoài.

Ngay cả một vài người phụ nữ trung niên thi thoảng cũng ngồi cạnh đó, nghe hắn kể chuyện.

"Diệp Phàm" chỉ biết cười khỏ, bản thân hắn cũng đâu biết thế giới này là như thế nào, hắn phía trước phần lớn thời gian là ở cạnh sư phụ hắn.

Sử dụng hết chất xám, kết hợp cùng những điều hắn biết được, "Diệp Phàm" dựng nên một thế giới thần tiên, khiến bọn trẻ con há hốc mồm ra nghe, sau đó trầm trồ, hy vọng được làm tu sĩ...

...

Bên ngoài, Diệp Phàm lặng lẽ nhìn một khung cảnh sinh hoạt yên bình của Tiểu Ngư Thôn, khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười vui vẻ.

Chỉ là lập tức, nụ cười của hắn lại tiêu tan, bởi hắn rất cục nhớ tới, nhịp sống này liền không bao lâu sẽ bị phá vỡ.

Như để chứng minh cho suy nghĩ của hắn, bốn phía một lần nữa bị vân vụ che kín, ánh chứng mấy cái nháy mắt liền thanh minh, bắt quả cảnh vật đã có điều biến hóa.

...

"Hoa bà bà!!! Tiểu Vũ!!! Tiểu Diệp!!!!... Không!!!"

"Diệp Phàm" quỳ gục xuống trước một đám huyết nhục, đã không còn nhìn ra hình người, bị thương rổng lên.

Một Tiểu Ngư Thôn thanh bình lúc này toát lên một vẻ sơ xác, mặt đất nhúng đầm là huyết, thậm chí đến con sông nhỏ phụ cận cũng bị nhiễm hồng..

Cây cối đổ rạp, từng đám lửa tí tách tràn lan, đốt trụi toàn bộ hơn chục căn nhà rom... Bao phủ lên tất cả là không khí tử vong, không còn một chút sinh cơ.

"Diệp Phàm" gào đến khi cổ họng không còn khả năng lên tiếng, hai mắt đỏ ngầu.

Hắn nhặt lấy một con dao đồ lõm máu tươi, nâng lên cao, nhìn đáng vẻ đang tính toán tự kết liễu bản thân.

Bất quá, hơn nửa ngày, hắn vẫn bồi hồi, cứ hạ tay xuống rồi lại nâng lên...

Đột ngột, "Diệp Phàm" lẳng đi con dao, nâng đầu lên nhìn về phương xa, hai mắt huyết hồng, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm:

"Sát! Sát! Sát! Báo thù! Tàn sát hết thầy! Chỉ cần có một tia hy vọng, liền phải sát!"

Phía xa xa nơi hắn dõi theo không có một bóng người, thế nhưng trong đầu hắn, lời nói của kẻ kia vẫn vang vọng:

"Biết vì sao lão tử không giết ngươi không? Vì hiện tại giết ngươi cùng đâm chết một con kiến không có gì khác nhau! Ha ha, lão tử nhớ lấy một câu nói của ngươi, hoan nghênh ngươi tới báo thù! Nhân tiện nói cho ngươi biết, ta là Tử hoàng tử của Hắc Ảnh đế quốc, được coi là thiên tài trăm năm có một, năm nay hai mươi tuổi, hai ngày trước vừa bước vào Lập Giới Cảnh... Làm sao con kiến, tư vị của vô vọng ra sao, để chịu đi?"

...

Diệp Phàm một lần nữa đã quay lại phía trên Ván Tâm Sơn.

Thế này là... có ý gì...

Hắn trầm tư, rốt cục tại sao hắn Ván Tâm Sơn lại chọn ra một đoạn ký ức này từ trong đầu hắn để chiếu lại.

Mà đáng nói hơn là, vì cái gì đoạn sau của ký ức lại không được đề cập tới?

Bất đồng với sự kiện Bạch Linh Lung, Diệp Phàm không có cơ hội tận tay giết chết đầu sỏ gây tội là Hoa Thiên Hồng cùng phụ thân hắn Hoa Thanh Phong, Diệp Phàm sau này cuối cùng đã thành công diệt sát Tử hoàng tử, lấy máu của hắn tể lên mộ người dân của Tiểu Ngư Thôn... Hắn đã thành công trả thù, lẽ ra đây không còn là tâm ma của hắn, vì sao...

Ân?

Diệp Phàm lúc này mới chú ý tới, bất đồng với bậc thang thứ nhất, sau khi ký ức kết thúc, bậc thang thứ hai cũng không xuất hiện ra bất kỳ ai.

Chà nhẽ, do ký ức này dính lúu tới cả một thôn, không giống ký ức phía trước, chỉ có mỗi Bạch Linh Lung?

Hay là, bởi vì hắn đã báo thù được bọn họ, vì vậy họ không hiện lên nữa?

Diệp Phàm lắc đầu, không lại tiếp tục tự hỏi nữa, hắn đối với Ván Tâm Bí Cảnh hiểu biết chỉ thông qua vụn vụn có vài câu nói trong cổ thư, căn bản không có phương hướng để suy luận.

Trước mắt, công việc cần làm là tiến lên phía trước, mau chóng đuổi kịp Cung Hàn Nguyệt...

...

"Ngươi nói là, vì hắn, Ván Tâm Bí Cảnh mới xuất hiện tại tình cầu này?"

Đương lúc Diệp Phàm lại tiếp tục tiến lên các bậc thang tiếp theo, trong Âm Dương Phủ, bên trên Tiên Cung, Linh Nhi cùng "Bạch Linh Lung" đang nhàn nhã ngồi cạnh hồ bơi, nói chuyện.

"Ngươi cũng đừng nói mình không biết rằng, mấy thằng nhãi Thiên Đạo Môn căn bản phát điên, hơn vài trăm vạn năm nay vẫn tìm mọi cách để ngăn cản tu sĩ từ Trùng Cửu vị diện tầng hai phi thăng lên vị diện tầng ba, không những sử dụng thần thông lau đi ký ức tương quan tới những tồn tại cố gắng phi thăng, thậm chí còn phá hủy đạo thống, khiến cho hệ thống tu luyện tàn khuyết, gần đây còn tìm ra cả biện pháp ngăn cản tu sĩ Ngưng Mệnh Cảnh vẫn tâm nữa. Ngưng Mệnh Cảnh tu sĩ không trải qua tâm kiếp, vĩnh viễn không thể tiến lên thêm một bước, phá kiếp phi thăng" - "Bạch Linh Lung" bắt đầu nói chuyện.

"Cái này ta biết, thế nhưng cũng không có cách nào, ai bảo Thiên Đạo Môn phía sau lưng là chân chính Thiên Đạo đâu? Tu tiên thế giới, hiện tại, kẻ cả vị diện tầng thứ tư, có ai dám cùng Thiên Đạo đối kháng? - Linh Nhi nhún vai, tỏ vẻ bản thân bất lực.

"Hiện tại thì không, cũng không có nghĩa tương lai sẽ không!" - "Bạch Linh Lung" không cho là đúng, nói chuyện.

Linh Nhi trầm ngâm một chút, hỏi dò:

"Ngươi nói, là Diệp Phàm?"

"Bạch Linh Lung" không tỏ ý kiến, hỏi ngược lại:

"Ngươi cảm thấy tiểu sư đệ như thế nào?"

"Háo sắc chết, lại còn bắt ta không có sự đồng ý của hắn, không được phép nhìn ra ngoại giới, hắn liền sợ ta nhìn trộm hắn bấy bạ..." - Linh Nhi trái lương tâm nói được nửa chừng, thấy "Bạch Linh Lung" đang bĩu môi nhìn, đành thừa nhận - "Háo đi, so sánh với một đám chủ nhân phía trước chỉ biết cầm đầu mù quáng tu luyện, hắn khá hơn nhiều!"

"Bạch Linh Lung" cười:

"Nào chỉ là khá hơn... Nếu ngươi không thích hắn, căn bản mệnh lệnh của hắn ngươi sẽ không tuân theo. Ta vẫn còn chưa bao giờ thấy được Âm Dương Phủ khí linh để cho ai vỗ đầu xoa tóc, ngoại trừ..."

Linh Nhi sắc mặt âm trầm xuống, hiện lên một tia hồ nghi, đánh gãy lời nàng:

"Rốt cục ngươi là ai? Ngươi nói mình chính là Bạch Linh Lung trong đoạn ký ức kia của Diệp Phàm, thế nhưng nếu ngươi quả thật là Bạch Linh Lung, ngươi không có khả năng biết nhiều chuyện như vậy, thậm chí ngay cả những ta như thế nào, ngươi cũng rõ..."

"Ta quả thực là Bạch Linh Lung, đảm bảo không chút lừa gạt..." - "Bạch Linh Lung" mỉm cười thần bí, úp úp mở mở.

Linh Nhi chậm rãi suy tư, cái trán nhăn lại, nửa ngày trời, nàng mới vỡ lẽ:

"Ra vậy..."

"Ngươi đoán được thật nhanh đâu!" - "Bạch Linh Lung" đối với tiểu loli khám phá ra chân chính thân phận của mình, cũng không có bao lớn ngạc nhiên.

"Rốt cục số lượng người biết ta rõ như vậy, có thể đếm trên đầu ngón tay sao..." - Linh Nhi băng quơ đáp - "Không trách ngươi nói Văn Tâm Bí Cảnh vì Diệp Phàm mới xuất hiện tại đây... căn bản là ngươi di chuyển nó tới đây..."

"Thì vốn dĩ tiểu sư đệ cần thiết phải văn tâm, không phải sao? Ta lại không thể đợi hắn quay lại Tiên Giới, mới dẫn hắn vào bí cảnh, thậm chí là Tu Chân Giới cũng không được, những nơi đó không thiếu tài mắt của Thiên Đạo Môn."

"Bạch Linh Lung" rặng rờ cười, trên mặt hiện ra một tia vui vẻ khó hiểu.

"Ngươi vì hắn, đúng là dám trả giá đâu... di chuyển Văn Tâm Bí Cảnh tới đây, cho dù chỉ là nửa chốc một khắc thôi, đại giới cùng nguy hiểm đều không phải là nhẹ..."

"Ta không dám công khai đối nghịch tên kia, bất quá hắn còn không đủ năng lực quản ta, rốt cục hắn xé rách da mặt, hắn sợ ta cùng hắn liều một cái cá chết lưới rách, tiện nghi cho đám người khác..."

"Nói vậy, ngươi đã..." - Linh Nhi hiếm thấy lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

"Cũng chưa hẳn, miễn cưỡng đạt chút thành tựu" - "Bạch Linh Lung" không chút nào đắc ý, ngược lại tỏ ra không hài lòng, nói chuyện.

Linh Nhi gật đầu nhỏ, hỏi sang chuyện khác:

"Diệp Phàm phía trước một thân tu vi đã bị hắn phế bỏ để trùng tu Cửu Chuyển Âm Dương Quyết, chỉ là mới đi qua được vài ngày lấy năng lực hiện giờ của hắn, ngươi nói liệu hắn có thể văn tâm thành công?"

"Hắn là ta tiểu sư đệ" - "Bạch Linh Lung" lời ít ý nhiều.

"Ngươi đối với hắn kỳ vọng thật cao đâu..." - Linh Nhi cười nói - "Không phải ngươi nói hắn là thủ phạm khiến ngươi "chết" sao?"

"Bạch Linh Lung" bữu môi, phân bác:

"Ai cũng cần có tôi luyện mới có thể trưởng thành, hắn đâu phải ngoại lệ... Ngươi không phải cùng ta giống nhau sao, nhận hắn làm đương nhiệm chủ nhân, để hắn xoa đầu, còn trợ giúp hắn mở ra thời không chỉ lộ trở về thời điểm này đâu... Đương nhiên, mở ra thời không bình thường tại vị diện tầng thứ hai không có mấy khó khăn, bất quá trước đó ngươi chưa từng giúp qua ai đi..."

Linh Nhi không trả lời, coi như ngầm ngầm thừa nhận, quả thực "Bạch Linh Lung" nói không có sai, có những vị chủ nhân, nàng thậm chí đến hiện thân còn không buồn hiện.

"Diệp Phàm văn tâm xong, ngươi liền đi sao?" - nàng chợt hỏi.

"Chỉ có Văn Tâm Bí Cảnh quay lại chỗ cũ của nó thôi, ta tạm thời không đi rồi, trên Địa Cầu có nhiều thứ thú vị đâu ~"

"Bạch Linh Lung" nhàn nhạt nói, phát tay làm chút biến hóa, hồ nước trước mặt hai người liền phản ánh rõ nét khung cảnh bên ngoài.

Diệp Phàm vẫn đang chơi vui nơi lưng chừng núi, mà Cung Hàn Nguyệt thì đã leo tới đỉnh, đang nhàm chán đợi hắn.

"Nha đầu ma tộc kia để cho người ta thật kinh hi đâu, nàng vậy mà không cần văn tâm, tâm đã minh bạch" - nàng lẩm bầm.

...

Màn đối thoại của nhị nữ vừa rồi ẩn chứa thông tin cùng bí mật kinh người, chứng tỏ thân phận cùng bối cảnh của hai nàng rất đáng sợ.

Tiếc là, hai nàng sẽ không lộ ra điều này với Diệp Phàm, vì vậy trong mắt hắn, Linh Nhi vẫn chỉ là một cái tiểu loli ngốc manh, còn Bạch Linh Lung vẫn chỉ là sư tỷ của hắn tại Phiêu Miêu Tiên Tông nơi Tu Chân Giới mà thôi.

Hắn lúc này đã leo được 399 bậc thang, mỗi bậc thang hắn đều phải trải qua một đoạn ký ức của bản thân, người vì hắn mà chết có, giết người có, cứu người có, yêu có, hận có, buồn có, vui có, hận thù có...

Thế nhưng, 398 bậc thang phía sau, chỉ có sự kiện trong ký ức được chiếu lên; ngoài ra không xuất hiện bất kỳ ai hay thứ gì, tựa như "Bạch Linh Lung"

ở bậc thang đầu tiên.

Trong 399 đoạn ký ức này, có nhiều cái hấn đã quên, có những cái hấn còn nhớ; chỉ có một số ít là tâm ma, còn lại bản thân hấn cũng không hiểu vì sao xuất hiện.

Diệp Phàm ẩn ẩn nhìn ra được điều gì đó, thế nhưng rồi lại không hoàn toàn nắm bắt được.

Bất quá, ít nhất hấn mình bạch, vấn tâm cũng không chỉ đơn giản muốn nói tới tự vấn tâm ma nữa, mà là tự vấn nội tâm.

Những đoạn ký ức này có một điểm chung, đó là tái hiện lại mỗi lần nội tâm hấn có điều thay đổi, thế giới quan của hấn vì vậy mà khác đi.

Sự khác đi này không hấn luôn luôn phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, mà cũng có đôi khi là vụn vẹo, là tăm tối hơn.

...

Thu liễm tâm thần, Diệp Phàm đặt chân lên bậc thang thứ 400.

Bất ngờ là, tại bậc thang này, hấn không thấy được vân vụ, hay khung cảnh thay đổi.

Thay vào đó, trước mặt hấn, một lần nữa xuất hiện đám hắc khí từ trong hư không bay ra, tụ tập bên nhau, vụn vẹo biến ảo.

Chớp mắt chỉ gian, chúng hóa thành nhân hình, có thể thấy được ngũ quan rõ ràng.

Diệp Phàm nhìn đắm đắm vào đối tượng vừa được hắc khí hóa thân, sững sờ, trong lúc nhất thời không biết nên có phản ứng như thế nào.

Bởi, người hắc khí biến thành, là Cung Vô Song.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Vấn Tâm (5) - Diệp Phàm vong tâm?

"Vô Song?"

Diệp Phàm mở miệng nói chuyện, ngữ khí có chút cổ quái.

Hấn biết rõ, người trước mặt hấn không phải là chân chính Cung Vô Song, mà là từ hắc khí tạo thành, bất quá vẫn không nhịn được dò hỏi.

Có sự việc "Bạch Linh Lung" phía trước, hấn không thể không tiểu tâm, cứ việc nàng cùng "Bạch Linh Lung" từ bất đồng, người sau là từ bạch sắc chi khí hóa thành.

"Cung Vô Song" thần thái cùng người thực không chút khác biệt, vẫn là dung nhan kiều diễm nhưng lạnh lẽo, khí tràng nữ tử tổng tài không chút thu liễm; nàng hướng Diệp Phàm gật đầu.

Diệp Phàm không khỏi trong lòng có chút thoải mái, mặc dù chỉ là hắc khí hóa thành, hấn cũng không muốn nhìn thấy nàng một bộ dạng nửa điên nửa khùng như "Bạch Linh Lung" phía trước.

Chỉ là, "Cung Vô Song" vừa mở miệng, Diệp Phàm mới hiểu thế nào là "30 chưa phải Tết"; hấn yên tâm quá sớm.

"Diệp Phàm, chỉ cần giết chết ta, ngươi liền có thể đi tiếp."

Thanh âm "Cung Vô Song" vang lên không có nửa điểm chán chừ, cũng không chút cảm xúc, cứ như vậy nhàn nhàn đều đều.

"Không thể!" - Diệp Phàm không chút do dự lắc đầu.

Hấn làm không được.

Mặc dù hấn rõ ràng, nàng cũng không phải là Cung Vô Song.

Đặt trong một tình huống khác, nếu hấn biết rõ đối phương không phải thực sự là Cung Vô Song mà chỉ là giả dạng, hay huyền thân, hấn sẽ không do dự gì hạ thủ.

Thế nhưng tại Vãn Tâm Sơn, có phía trước kinh nghiệm, hẳn lúc này có chút lo được lo mất.

Trước khi làm rõ mối quan hệ của Cung Vô Song cùng Bạch Linh Lung với nơi này, vì cái gì hai nàng lại bị huyền hóa ra, hẳn sẽ không thiếu lý trí mà hạ thủ.

Hắn nhớ rõ, khi hắn diệt sát Bạch Linh Lung huyền thân, trực giác mách bảo với hắn rằng hắn sắp sửa thứ gì đó cực kỳ trọng yếu...

Hắn vô pháp xác định, đây là do hắn tưởng tượng ra, hay là do Vãn Tâm Sơn quá nhiều, vẫn là sự thực; bất quá hắn không dám cược.

Vạn nhất đó là sự thực, ai biết một khi hắn ra tay, hắc khí sẽ còn tụ lại giống như bạch khí lúc trước, cho hắn một tia cơ hội sử dụng phong ấn Tiên Đế một kích để cứu vớt sai lầm... vẫn là lập tức tàn sát, tan biến vào trong không gian.

"Không thể sao?... " - "Cung Vô Song" ánh mắt nghiền ngẫm - "Vậy ngươi có thể dừng bước tại đây, ngươi trở về đi thôi, xuống núi, tiếp tục cuộc sống người thường của ngươi..."

"Ta không thể đi xuống" - Diệp Phàm chém đinh chặt sắt nói - "Muội muội của ngươi nàng còn đợi ta phía trên..."

"Nàng an toàn!" - "Cung Vô Song" bình tĩnh trả lời - "Nàng không cần ngươi lo!"

Diệp Phàm nhú nhú mày, hắn không biết đối phương nói là thật hay giả, hắn căn bản không dám khẳng định đối phương cùng Cung Vô Song có thực sự tồn tại mối liên hệ nào không?

"Ta còn là phải tự mình thấy nàng!" - Diệp Phàm kiên trì nói.

"Vậy ngươi cần phải kết liễu ta. Ta cũng không phải chân chính Cung Vô Song, vốn dĩ ta chỉ là một đạo huyền thân, không có thật, vì gì ngươi luôn tràn trề?" - "Cung Vô Song" lạnh nhạt hỏi.

Diệp Phàm không tỏ ý kiến.

Hắn căn bản sẽ không để ý chí của mình bị lung lay bởi lời nói của nàng.

P phía trước "Bạch Linh Lung" là giả điên khùng, nàng đánh vào tâm lý Diệp Phàm không muốn hình tượng sư tỷ trong trí nhớ của mình bị bôi bẩn, vì vậy sẽ ra tay diệt sát nàng.

Diệp Phàm vốn không biết tới hậu quả, do vậy hắn mới có thể không kiêng nể mà ra tay, cũng may, đã bỏ cứu.

Vãn Tâm Sơn biết cùng một chiêu không thể sử dụng hai lần, vì vậy tới lượt "Cung Vô Song", nàng cũng không có điên khùng, mà thay đổi một cách thức khác tới mê hoặc khiến hắn động thủ với nàng.

Diệp Phàm nhìn ra được "Cung Vô Song" trước mắt đang sử dụng lời lẽ để "thuyết phục" hắn, bất quá hắn sẽ không nhẹ dạ tin tưởng mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy.

Hắn không quá có nhiều kiến thức về Vãn Tâm Bí Cảnh cùng Vãn Tâm Sơn, bất quá hắn có đủ lý do để tin tưởng nơi này nguy hiểm.

Chưa nói tới việc trong cổ thư có quá ít tư liệu ghi lại, Vãn Tâm Bí Cảnh vốn là đồ vật trên thượng thiên, không phải hắn hiện tại có thể nhẹ nhàng vượt qua...

Không biết phía sau "Cung Vô Song" sẽ xuất hiện biến hóa như thế nào, chính vì vậy, Diệp Phàm cảm giác hắn cần nhanh chóng tìm ra một cái đột phá khẩu trước khi mọi thứ trở nên tệ hơn.

Hắn không chút tin tưởng bản thân có thể hoàn toàn miễn dịch với mọi chiêu số, tiếp tục giằng co như thế này, tới cuối, hẳn sợ mình sẽ vì một lý do gì đó, không nhận nổi mà kết thúc nàng.

Chỉ là, tình huống hiện tại, có chút khó làm, không thể đánh giết, cũng không thuyết phục được, chả lẽ, lại phải một lần nữa, sử dụng thêm một đạo phong ấn?

...

"Ngươi nói, Diệp Phàm liệu có qua được một ải này?... Cung Vô Song phân lượng trong lòng hắn thực nặng đâu, cho dù là huyền ảnh, hắn cũng không nở ra tay.." - Linh Nhi thu hết biểu tình của Diệp Phàm vào đáy mắt, bình luận.

"Bạch Linh Lung" khẽ miệng cong lên, nói chuyện:

"Ngươi bị kẹt dưới vị diện hạ tầng không biết bao nhiêu tuế nguyệt, không biết cũng phải... Thiên Đạo hẳn bị chứng hoang tưởng, căn bản không thỏa mãn với việc chỉ chèn ép một mình hệ thống Trùng Cửu, lo lắng ngay cả hệ thống tu luyện hắn sáng tạo ra cũng sẽ xuất hiện người vượt ra khỏi tầm kiểm soát của hắn, để đảm bảo vạn vô nhất thất, hắn bắt đầu thay đổi một số đồ vật. Trong đó, liền có Vãn Tâm Bí Cảnh. Chỉ duy nhất tại Trùng Cửu vị diện, Vãn Tâm Bí Cảnh vẫn còn giữ nguyên tên gọi của nó mà thôi; tại những vị diện khác, không tồn tại Vãn Tâm Bí Cảnh, mà chỉ có Vong Tâm Bí Cảnh.

Thứ gọi là "tâm ma" cũng là từ đây mà có, phía trước làm gì có thứ nào giống như thế này...

Cũng còn may, Đại Đạo năm mươi, Thiên Diễn bốn chín; tuy Thiên Đạo gần như một tay che trời, rốt cục hấn cũng không phải là Đại Đạo, không có khả năng thay đổi toàn bộ bản chất của vấn tâm. Chính vì vậy, tỉ lệ vấn tâm thành công là vẫn có, chỉ là ít đến thảm thương mà thôi, đến chín thành chín chín là đi theo vong tâm chi lộ"

Liếc mắt nhìn Diệp Phàm nơi bên ngoài vẫn đang trầm tư, nàng nói tiếp:

"Tại sao nói tỉ lệ vấn tâm thành công ít đến thảm thương, nguyên nhân chính là những thứ hắc khí huyền hóa thành người kia. Chúng sẽ không ngừng tìm mọi cách khiến tu sĩ phía trên Vấn Tâm Sơn tiêu diệt chúng. Một khi tu sĩ tiêu diệt huyền thân do hắc khí biến thành, kị ức, cảm xúc, hết thảy mọi thứ về đối tượng mà huyền thân biến thành cũng sẽ tan biến theo, nói trắng ra, chính là vong tâm. Thiên Đạo đương nhiên sẽ không cho phép bất kỳ ai truyền đi thứ quy tắc này cho vị diện tầng hai. Thế cho nên, về cơ bản, tu sĩ đẳng sơn, trong tình huống không biết, sẽ không chút do dự tiêu diệt huyền thân. Tới lúc đó, cho dù có muốn hay không, bọn họ cũng đã đi theo con đường vong tâm, chỉ còn biện pháp trốn nốt những mảnh tâm còn lại."

Linh Nhi sững sờ nghe xong hết thảy, nàng không tin được Thiên Đạo lại điên cuồng tới trình độ này, thậm chí đến người mình bồi dưỡng lên, hấn còn không tha.

"Nói vậy, Diệp Phàm cũng không biết ý nghĩa chân chính của huyền thân..." - nàng có chút sốt ruột - "Chúng ta bây giờ không thể ra ngoài, làm thế nào?"

"Hấn sẽ không có việc gì!" - "Bạch Linh Lung" trên mặt không tồn tại chút nào lo âu - "Phía trước ta đã sử dụng phương thức đặc biệt để nhắc nhở hấn. Đến mức này mà hấn còn không nhìn ra cái gì, vô dụng như vậy, người cũng nên đổi một cái tân chủ nhân..."

...

Diệp Phàm không chút nào biết được bản thân đang trở thành chủ đề cho nhị nữ trò chuyện, hấn lúc này lại bắt đầu đối thoại với "Cung Vô Song"

Hấn nhất thời không nghĩ ra được biện pháp thiết thực hơn việc sử dụng phía trước thủ đoạn, mạnh mẽ kéo đối phương tiến vào Âm Dương Phủ.

Thế nhưng, leo một cái thang mà dùng sót những hai đạo phong ấn, hấn có chút đau lòng.

Lại nói, những bậc thang kế tiếp, ai có thể khẳng định sẽ không còn đạo huyền thân nào nữa?

Cần thiết phải tìm một cái biện pháp khác.

"Nếu ta giết người, chuyện gì sẽ xảy ra với ta?" - Diệp Phàm tò mò hỏi.

Hấn bất kể trả lời nàng trả lời thật cũng hảo, dối cũng hảo, ít nhất, hấn có thêm thông tin. Hấn nhận ra tri thức của mình đối với Vấn Tâm Bí Cảnh ít đến đáng thương.

"Người giết ta, người liền có thể đi tiếp lên núi, bất quá người cũng sẽ quên đi tất cả về nàng!" - "Cung Vô Song" lấy tay chỉ vào bản thân, đáp lại hấn.

Diệp Phàm nghe xong, không cảm hít vào một hơi lạnh. "Cung Vô Song" nếu là nói dối còn tốt, vạn nhất...

Hấn nhớ tới một phen lời nói phía trước của "Bạch Linh Lung", cần thận khóp lại thông tin.

Chỉ sợ, nàng nói là lời thật đi...

"Phía trên đỉnh núi có gì? Mục đích người lại ngăn cản không cho ta tiếp tục đi là gì?" - Diệp Phàm tiếp tục đặt vấn đề.

"Phía trên, có thần!" - đối phương trả lời - "Ta không hề cấm người đi tới, chỉ cần người giết chết ta!"

Diệp Phàm ánh mắt lập lòe, hấn đang đánh giá tính chân thực của lời nói này.

Thần, lại là tồn tại gì đâu? Vì duyên cớ gì, thần lại ở trên đỉnh núi?

"Nếu ta không chém giết người, lại vẫn khẳng khẳng tiến lên, sẽ có hậu quả như thế nào? - hấn thắc mắc.

"Người vĩnh viễn cũng không thể đăng đỉnh, bởi vì phạm nhân là không thể nào trở thành thần!" - "Cung Vô Song" vẫn thật kiên nhẫn đáp lại hấn.

Đăng đỉnh?

Phạm nhân?

Thành thần?

Diệp Phàm cau mày, hấn vô pháp xác định tính thực hư, bất quá không thể nghi ngờ đây là một đoạn thông tin quan trọng.

Dù không biết vì cái gì hấn lại có thể tình cờ tiến vào, Vấn Tâm Bí Cảnh vốn thuộc về thượng thiên, nếu vậy, thần mà "Cung Vô Song" nhắc tới, hấn là tu

sĩ nơi Thần Giới.

Đồng thời, thành thần, nghĩa là thành công bước vào cảnh giới kế tiếp Ngưng Mệnh Cảnh.

Nếu quả thật như vậy, tính hấp dẫn của điều này đối với tu sĩ thượng thiên, đặc biệt là tu sĩ đã đạt tới Đế Cảnh, quả thật là trí mạng, có biết phải đánh đổi đại giới, cũng sẽ không mấy ai do dự cân nhắc.

"Nói tóm lại, ta cần thiết giết người, quên đi Cung Vô Song, thì mới có thể thành thần?"

Diệp Phàm nói chuyện, thanh âm bất chợt có chút cảm giác ngại ngùng.

"Cung Vô Song" bất chợt nở nụ cười xinh đẹp, giang rộng hay tay ra, nói:

"Đúng vậy, tới đây, giết ta đi... Chỉ cần quên đi nàng, người liền có thể chân chính thành thần!"

Lời nói của nàng như có ma lực, Diệp Phàm vậy mà quả thực làm theo lời nàng, cánh tay đang bắt đầu nâng lên, tiên lực quán quanh...

...

"Không ổn, hắc khí huyền ảo hóa thân mỗi lời nói đều kèm theo cường đại linh hồn công kích, phá hủy tư duy của đối thủ. Ta lại sợ sót không tính tới, tiểu sư đệ một khi hủy đi tu vi, linh hồn không thay đổi, bất quá tinh thần lực lại xa xa thiếu hụt. Hắc linh hồn cường đại siêu việt thông thường Ngưng Mệnh Cảnh, về lý thuyết mà nói hóa thân không có khả năng thành công mê hoặc. Thế nhưng tinh thần lực của hắc lại không đủ sung túc để chịu được tiêu hao mỗi lần phòng ngự lại công kích của đối phương..."

Bên trong Âm Dương Phủ, "Bạch Linh Lung" lần đầu tiên sắc mặt có điều biến hóa, trầm trọng mà nhìn vào hình chiếu cảnh bên ngoài, hai tay không tự chủ nắm chặt gao.

"Người còn ngồi đó giải thích cái gì, mau mau nghĩ biện pháp!" - Linh Nhi sắc mặt lúc này cũng là âm trầm như nước, nàng không nhận được đối với "Bạch Linh Lung" quát lớn.

....

Trên Ván Tâm Sơn, bậc thang thứ 400.

Diệp Phàm cánh tay lúc này chỉ còn cách trái tim của "Cung Vô Song" không tới hai phân, mà người sau vẫn duy trì nụ cười rạng rỡ, trong khóe mắt thoáng qua một tia nham hiểm.

"Đúng rồi, quyết đoán lên, giết ta đi, quên ta đi..."

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Ván Tâm (6) - Thượng sơn vi thần, hạ sơn vi nhân

"Chỉ một chút nữa thôi, người liền thành thần..."

Thanh âm của "Cung Vô Song" êm dịu vang lên, tràn ngập mê hoặc, tựa như thứ thuốc ngủ liều mạnh khiến cho đầu óc con người ta mụ mị đi.

Diệp Phàm đỡ đầu vươn tay tiến gần tới trái tim của nàng hơn...

Một phân...

"Lại thêm một chút nữa..."

Nửa phân...

"Không..."

Đột ngột, Diệp Phàm dừng khựng lại giữa không trung.

Hắn dường như nghe được ai đó nói chuyện...

Đôi mắt của Diệp Phàm lấy lại được một tia thanh minh, thế nhưng nhanh chóng bị chướng khí lấp kín...

Hắn buồn ngủ quá...

"Không được..."

"Ân?" - Diệp Phàm bản năng kêu lên một tiếng, chỉ là để kêu được ra một tiếng này, linh hồn hắn bị mạnh mẽ đánh thức, thanh tỉnh lại đây.

Chuyện gì đang diễn ra?

"Không được tổn thương nàng!!!"

Lần này, Diệp Phàm đủ tỉnh táo để nghe rõ nội dung câu nói.

Tổn thương nàng!?

Ai!?

Diệp Phàm mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mặt mình, mờ mịt vài giây đồng hồ, thế rồi hắn như nhận ra điều gì, sắc mặt trở nên vừa sợ hãi, lại vừa nhẹ thõm, thờ phào một cái, không chút do dự lùi về phía sau...

...

"Bạch Linh Lung, người xem!"

Bên trong Âm Dương Phủ, Linh Nhi là người đầu tiên nhận ra Diệp Phàm khác thường, vội vã túm lấy tay áo "Bạch Linh Lung", hồ hồ nói chuyện.

"Bạch Linh Lung" một bên đang không biết tập trung loay hoay cái gì, bị Linh Nhi cắt ngang, sắc mặt không tốt lắm, chỉ là nghe được nội dung lời thoại của nàng, lập tức quay về bên mặt hồ nhìn.

"Di, không thể tin được, không thể tin được, hắn có thể tự cường chế bản thân thanh tỉnh lại... Là vì cái gì?..." - "Bạch Linh Lung" tầm tắc kêu ọ.

Theo sau, nàng không nhịn được lẩm bẩm oán giận:

"Bạch công ta hao phí sức lực truyền tin cho nhà đầu kia..."

...

"Cung Vô Song" đang nhắm mắt giảng dạy tận hưởng cái chết tới gần, đột nhiên nhận thấy có sự không đúng.

Theo lẽ thường, hiện tại cánh tay của Diệp Phàm đã phải thành công xuyên thấu trái tim nàng.

"Cung Vô Song" vội vàng mở mắt, thấy Diệp Phàm đứng hình giữa không trung, đôi mắt tuy rằng không quá thanh tỉnh, nhưng rõ ràng đã thoát khỏi nàng không chế.

Nhiu nhieu mây, nàng vừa định tiếp tục sử dụng lời nói để mê hoặc thì đối phương đã vội vã nhảy ngược về phía sau, tiền lực trong tay tán đi, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn nàng.

"Không nghĩ tới, người lại có thể tại thời điểm mấu chốt thanh tỉnh lại đây" - "Cung Vô Song" gương mặt cũng không hiện lên chút buồn bực hay bất mãn, nàng tò mò nhìn Diệp Phàm như một món đồ chơi thú vị.

Diệp Phàm không tỏ ý kiến, nội tâm cũng là hù hồn hù vía một phen.

Nếu không phải tại thời khắc sống còn, tâm ma bạo nộ bỗng giận lên, bất chấp tất cả giành lấy một tia quyền chủ động quý hiếm, có lẽ Diệp Phàm đã cứ như vậy mờ hồ xuống tay giết chết "Cung Vô Song", tự tay tróc ra ký ức quan trọng nhất của đời mình.

Đến lúc này, hắn không chút nào nghi ngờ độ thật hư trong lời nói của đối phương, căn bản đối phương khinh thường sử dụng lời lẽ xảo trá, trực tiếp dùng phương thức thô bạo hơn mà mê hoặc hắn.

Diệp Phàm vẫn còn có chút rung mình, hắn tin tưởng, đối phương sử dụng linh hồn công kích chiêu thức phi thường cao minh, tám chín phần cũng là đồ vật trên Thần Giới, chỉ thông qua lời nói, có thể vô thanh vô tức rút cạn tinh thần lực của hắn, từ đó cường chế lý trí rơi vào trạng thái ngủ đông.

"Ta còn muốn xem, người có thể tiếp tục cưỡng ép bản thân thanh tỉnh lại bao nhiêu lần nữa" - "Cung Vô Song" cười khê, rất vui vẻ nói.

Tiếng cười của nàng làm Diệp Phàm lạnh toát sống lưng, hắn không nhớ đã bao nhiêu cái tuế nguyệt, hắn mới lại một lần cảm giác được nguy hiểm, cùng với một chút vô lực.

Nếu không phải Cung Hàn Nguyệt vẫn còn ở bên trên, Diệp Phàm khẳng định không do dự quay phắt người, hạ son.

Thành thần, đại giới là quên đi Cung Vô Song, thậm chí phía sau sẽ có thể là quên nhiều hơn nữa, vậy thì thần này, ai ái làm ai làm, hắn không cần cũng thể.

Thành thần cái mẫu thân nhà nó!

Nếu như "vong" là mẫu chốt thành thần, là thần cần quên đi Cung Vô Song, thậm chí quên đi hết thầy, vậy còn làm thần cái rắm!

Diệp Phàm cũng không tin, muốn thành thần, chỉ có thể chọn vong chi lộ!

"Chấp nhận đi, thiếu niên!" - "Cung Vô Song" tựa như nhìn thấu được tâm tư của hắn, âm thanh tràn đầy mê hoặc - "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu; tiên đạo vô tình, dĩ tu giả vi ngư nhục (Trời đất không có nhân, coi vạn vật như chó rom; tiên đạo không có tình, coi người tu tiên là thịt cá)... Chỉ là một thân phàm nhân hồng trần khổ lâu mà thôi, người một ngày kia đứng trên đỉnh của thế gian, còn sợ thiếu nữ thần bên người sao?"

Diệp Phàm cắn răng không đáp, hắn biết càng nói chuyện, hắn càng nhanh lại bị mất khống chế.

Chà nhẽ, chỉ có biện pháp tạm thời đi vào Âm Dương Phủ tránh trước, rồi lại nghĩ cách?

"Phu quân!"

Đột ngột, thanh âm của Cung Hàn Nguyệt từ phía trên núi vọng vọng lại đây.

"Cung Vô Song" giật mình, thần sắc biến ảo, có chút kinh ngạc, lại có chút khó hiểu, nhưng phần nhiều vẫn là rối rắm.

Mà Diệp Phàm nhanh như chớp ngẩng đầu lên, tính hô lớn:

"Nguyệt Nhi, đừng tới đây!"

Bất quá, lời nói đến miệng, hắn liền nhớ ra, tình huống hiện tại tựa như một dạng khảo nghiệm của Vãn Tâm Sơn lên bản thân hắn, do vậy "Cung Vô Song" cũng chỉ có mình hắn nhìn thấy được, Cung Hàn Nguyệt sẽ không bị nàng mê hoặc.

Lại nói, hắn không tin đối phương sẽ để thanh âm của hắn tới được chỗ nha đầu.

Dù cho không hiểu vì cái gì nha đầu này lại có thể đánh gãy cùng xen vào giữa khảo nghiệm của hắn, việc này hắn không phải xấu đi.

Thanh âm của Cung Hàn Nguyệt vang lên thêm hai lần nữa, tổng thời gian chưa tới ba mươi giây, nàng liền hiện ra trong tầm mắt Diệp Phàm.

Hiển nhiên, người sau cũng nhìn thấy được hắn, vì vậy nhanh nhẹn nhảy tới, ôm lấy một bên tay của hắn, quan tâm hỏi:

"Phu quân, người có sao không?"

Diệp Phàm vẫn chưa trả lời nàng, hắn nhìn thẳng vào mắt "Cung Vô Song", gằn giọng:

"Thiên địa bất nhân, tiên đạo vô tình đúng không? Vậy người liền ở trên núi mà làm thần, lão tử phía dưới tiêu dao tự tại làm một chữ "ngươi" đúng nghĩa, lão tử cũng không tin chỉ có vô tình mới đi được tới cuối tiên đạo!"

Nói xong, hắn cũng không chờ đối phương phản ứng, nắm lấy tay Cung Hàn Nguyệt, quay lưng đi xuống.

...

Hai người nhanh chóng xuống núi, mặc dù Cung Hàn Nguyệt trong lòng tràn đầy thắc mắc, nàng nhìn sắc mặt đầy suy tư của Diệp Phàm, biết rằng hiện tại không phải lúc để tò mò hỏi han.

Diệp Phàm nội tâm lúc này lại tương đương bất đắc dĩ.

Phía trước, đương lúc hắn leo lên Vãn Tâm Sơn, nhìn lại hàng loạt kí ức rời rạc tái hiện, cuối cùng cũng nhớ tới, cỗ thư ghi lại thông tin về Vãn Tâm Bí Cảnh, tại câu cuối có nhắc tới: "Vãn Tâm Bí Cảnh, không có thời gian hạn chế, sẽ không tự động trục xuất tu sĩ, nếu không tìm được lối ra, liền mắc kẹt vĩnh viễn..."

Mà Vãn Tâm Bí Cảnh lối ra, chính là đỉnh Vãn Tâm Sơn.

Bất quá, rơi vào tình huống vừa rồi, hắn không thể không dứt khoát xuống núi.

Tiến lên không lên được, dậm chân tại chỗ cũng không có một chút an toàn đáng nói, ngoài lùi lại, thật không còn cách nào khác.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là kế hoãn binh, đỉnh Vãn Tâm Sơn, không lên không được.

Không nói tới lùi bước không phải là tính cách của Diệp Phàm, không vấn đề, làm sao thoát đi?

...

Diệp Phàm lôi kéo Cung Hàn Nguyệt, rất nhanh xuống đến chân núi.

Một đường đi xuống, Vấn Tâm Sơn không sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào để quấy nhiễu bước đi của hắn, rõ ràng những thủ đoạn ấy chỉ được thiết kế để ngăn cản tu sĩ đăng đỉnh.

Hai người dõng dạc xuống cuối cùng, Vấn Tâm Sơn liền chấn động mãnh liệt.

Xịch... Xịch... Xịch!

Một loạt tiếng đá mài vào nhau lại vang lên, tựa như khi trước, lúc thang đá được hình thành.

Hai người tâm hữu linh tê quay người lại, nhìn thang đá sụp xuống phía trong lòng núi, nhanh chóng bị bùn đất lấp lên, trở lại hình dạng một ngọn núi, cùng các ngọn núi bình thường vô dị.

Diệp Phàm khẽ thở dài một cái, vừa định quay người đi, không hiểu sao ma xui quỷ khiến thế nào, một lần nữa ngước lên trời.

Phía dưới ba từ "Vấn Tâm Sơn" không biết từ lúc nào nhiều ra thêm vài dòng chữ.

Thượng sơn vi thần, thần tất bất nhân.

Hạ sơn vi nhân, nhân tất hữu tâm.

(Trên núi là thần, thần không phải người.

Dưới núi là người, người ắt có tâm.)

16 kim sắc ký tự đối lập với ba chữ "Vấn Tâm Sơn" màu đỏ, lóng lánh trong không trung, tựa như một cây búa gõ vào trong tấm bình chương vô hình ngăn cách Diệp Phàm nắm bắt được "thứ gì đó" mà phía trước hắn đã ẩn ẩn có điều cảm ngộ.

Một tia linh quang lóe lên, tầm mắt của Diệp Phàm trở nên hư ảo, không gian xung quanh trở nên trắng xóa, ngoại trừ 16 kim sắc ký tự, ngay cả ba chữ "Vấn Tâm Sơn" cũng biến mất.

Thượng sơn vi thần, hạ sơn vi nhân.

Thanh âm mờ ảo những rồi lại thập phần trầm trọng tựa như tiếng chuông đồng gõ thẳng vào linh hồn Diệp Phàm, khiến hắn không tự chủ được bắt đầu tự hỏi.

Thần là gì? Nhân là gì?

Thượng sơn thì sao? Mà hạ sơn thì sao?

Vì sao nói, thần tất bất nhân? Lại nói, nhân tất hữu tâm?

...

Vấn tâm là gì?

...

"Tiểu tử này... vậy mà tại lúc này có thể rơi vào trạng thái đốn ngộ... Ta khẳng định không chút nghi ngờ lần này có thể vấn tâm thành công!"

"Bạch Linh Lung" không nhịn được mà thốt lên, nàng vẫn luôn chăm chú theo dõi Diệp Phàm từ khi hắn tỉnh lại khỏi mê hoặc của "Cung Vô Song" cho tới hiện tại, trên mặt biểu tình hết sức hài lòng.

Đốn ngộ, chỉ có thể thấy mà không thể cầu.

Đốn ngộ, chú trọng hai chữ đột nhiên, không khi nào có thể nóng lòng cầu thành mà đốn ngộ.

Người thường cũng có thể đốn ngộ, đó là khi họ chợt hiểu ra một quy luật vận động của cuộc sống, từ đó giúp tu tâm dưỡng tính, thấu hiểu nhân sinh đạo lý, từ bỏ cái ác mà đi theo điều thiện.

Tu tiên giả, đốn ngộ chính là minh tâm kiến tính, nghĩa là nhận rõ bản tâm, thấu hiểu được bản chất của vấn đề đang người đó đang cảm ngộ... tu giả cùng với thiên địa đạo lý tâm đầu ý hợp, minh bạch một phần thiên địa đại đạo, từ đó tu vi thăng tiến...

"Vây là ta không cần phải đổi lấy một cái tân chủ nhân, thật tốt... Cũng không biết chủ nhân ca ca hân có thể từ 16 từ này hiểu ra được bao nhiêu..." - Linh Nhi lăm băm tự hỏi, nàng đối với Diệp Phàm có thể thành công vấn tâm cũng hết sức mừng rỡ.

"Người tuổi thực làm tổ tông hân dư thừa, còn không biết xấu hổ gọi hân là "chủ nhân ca ca"... - "Bạch Linh Lung" tâm tình rất tốt, không khỏi mở miệng giễu cợt tiểu loli.

"Bạch Linh Lung, người câm miệng!"

Linh Nhi tròn trắng mắt, nghe nàng múa vuốt nhào hướng đối phương, nhất thời Tiên Cung một mảnh xuân sắc...

Đùa giỡn một hồi, hai nàng mặt mày đỏ bừng, hơi thở có chút hỗn hển, không chút hình tượng nằm lăn trên sàn nhà.

"Bất kể hiểu được nhiều ít, sau lần vấn tâm này, ảnh hưởng của thứ gọi là tâm ma kia lên lý trí Diệp Phàm sẽ không còn đáng kể, thậm chí là không còn..."

"Bạch Linh Lung" một bên ổn định hơi thở, một bên nói chuyện.

...

Cung Hàn Nguyệt thấy được Diệp Phàm đột ngột không phản ứng, mới đầu có chút lo lắng, sau nhận ra được, hân cơ duyên xảo hợp rơi vào trạng thái đốn ngộ, không khỏi vui vẻ.

Nàng lặng lẽ đi tới phụ cận lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một đám vải vóc, đùa nghịch một lúc, thành công làm ra một chiếc lều cỡ nhỏ.

Không ai biết, Diệp Phàm sẽ ở trong trạng thái như vậy bao lâu, nàng đây là đang chuẩn bị nơi dừng chân tạm thời.

Cung Hàn Nguyệt tuy có thể lấy thiên địa là giường chiếu, nhưng sẽ không vô cớ bạc đãi mình.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Vấn Tâm (7) - Tái sấm Vấn Tâm Sơn

Một ngày...

Hai ngày...

Một tháng...

...

Nhật thăng nguyệt ảm, tu tiên không tháng năm.

Diệp Phàm duy trì tư thế đứng ngược lên nhìn trời đã có hai năm hơn, như vậy tổng cộng lại, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt đã bị mắc kẹt trong Vấn Tâm Bí Cảnh chín năm trời.

Trong hai năm vừa chờ đợi, Cung Hàn Nguyệt dành khá khá thời gian lang thang quanh khu vực trung tâm của Vấn Tâm Bí Cảnh để tổng cổ thời gian.

Tại thời gian này, nàng cũng phải hiện ra, Vấn Tâm Bí Cảnh bên ngoài trùng điệp núi non cùng rừng rậm, cũng chỉ tồn tại một loài sinh vật kì lạ từ âm lệ chi khí cấu thành, là đồng loại với cái hắc hân nàng cùng Diệp Phàm gặp dưới chân Vấn Tâm Sơn.

Tàn sát thứ này đối với Cung Hàn Nguyệt giống như một bữa ăn sáng, bởi nàng có thể nhìn thấu qua tầng âm lệ chi khí để phát hiện ra hạch tâm của chúng, chính là âm lệ chi khí kết tinh.

Sau hai năm, bên trong nhẫn trữ vật của nàng, những viên đá đen đen như vậy tính sơ qua cũng gần vạn, Cung Hàn Nguyệt hoài nghi nàng đã giết đến sạch sẽ thứ này, không có vài cái chục năm, chúng sẽ không xuất hiện lại.

Ngoài ra, Vấn Tâm Sơn còn có một quy luật bất biến, ánh sáng tại đây sẽ có 6 giờ là kim sắc, sau đó là 18 giờ bạc sắc, cứ như vậy luân phiên.

Nếu để kim sắc ánh sáng chiếu vào người sẽ không có bất luận một vấn đề gì, bất quá để bạc sắc ánh sáng chiếu vào người, cơ thể sẽ cảm giác được một cỗ mỗi một cùng đối bụng ghê gớm, thể lực tiêu hao còn nhanh hơn người thường.

Nói trắng ra, đó là một ngày trong Ván Tâm Bí Cảnh chỉ có 6 giờ là có thể tự do hoạt động, còn lại 18 giờ, điều kiện thiên nhiên tại đây sẽ trở nên cực kỳ khắc nghiệt.

Diệp Phàm ngoại trừ, hần rơi vào trạng thái đốn ngộ, dường như chịu thiên địa bảo hộ, Cung Hàn Nguyệt thấy rõ, ánh sáng không thể chiếu tới người Diệp Phàm, chỉ cần cách hần chừng ba phân liền tự động bị bẻ cong.

Còn có, trừ khi bị bạc sắc ánh sáng chiếu vào người, trong tình huống bình thường Cung Hàn Nguyệt cũng không có cảm giác đói bụng cùng nhu cầu ăn uống; vì vậy trong vòng hai năm vừa qua, nàng duy trì một lối sinh hoạt với 6 giờ ở bên ngoài đuổi chân đuổi cẳng, còn lại 18 giờ trôi qua trong lầu để tu luyện.

Hai năm qua đi, tu vi của Cung Hàn Nguyệt cũng từ Thông Mạch Cảnh tứ chuyển đỉnh nhảy vào ngũ chuyển trung kỳ.

...

Một ngày nọ, Cung Hàn Nguyệt vừa từ trong tu luyện tỉnh lại, chợt thấy vị trí Diệp Phàm vốn đứng đó đột nhiên không một bóng người.

Lao ra khỏi lầu, nàng còn chưa kịp phóng thần thức ra bốn phía, lập tức nhìn thấy Diệp Phàm thực tế cách chỗ cũ không được mấy bước, chỉ là phương hướng đó bị khuất sau tấm vải che, từ trong lầu nhìn ra ngoài không thấy được.

"Phu quân, người tỉnh?" - Cung Hàn Nguyệt kinh hi nói chuyện.

Diệp Phàm gật gật đầu, chợt nhớ ra cái gì, hỏi thăm:

"Nguyệt Nhi, ta đứng như vậy đã bao lâu rồi?"

"Hai năm" - Cung Hàn Nguyệt giờ hai ngón tay lên, trả lời.

"Àn" - Diệp Phàm ra dấu đã biết, không tiếp tục nói chuyện nữa, ánh mắt nhìn về phía Ván Tâm Sơn.

"Người lại muốn đi lên?" - Cung Hàn Nguyệt nghiêng đầu nhỏ nghi vấn - "Trên đó vốn không có gì nha, toàn cũng chỉ toàn đất đá, ta cũng không tìm được bất kỳ đồ vật gì có chứa hơi thở của Đế Cảnh..."

"Người nói sao!?" - Diệp Phàm ngắt lời nàng, vội vã hỏi - "Người đã leo tới trên đỉnh núi!?"

"Là nha! Hai năm trước, không phải người và ta đều cùng đi lên sao, chỉ không hiểu vì cái gì ta đang đỉnh xong xuôi mà người vẫn loay hoay lưng chừng núi..."

Tiểu ma nữ xác nhận, đồng thời cũng đưa ra nghi ngờ của mình

"Trên đường đi, người có phải tự mình... nhìn lại các đoạn ký ức khác nhau của bản thân được tái hiện ra mỗi khi bước lên một bậc thang" - Diệp Phàm sắc mặt có chút trầm trọng, hần xoay người đối diện cùng giai nhân, ôm lấy hai vai nàng, gấp gấp truy vấn, đối với câu hỏi của nàng thì trực tiếp lờ đi không trả lời.

Cung Hàn Nguyệt biết Diệp Phàm sẽ không bao giờ bắn tên không đích, dựa theo cách nói của hần, tám chín phần đó là những gì Diệp Phàm đã trải qua, thậm chí còn hơn thế nữa.

Ẩn ẩn minh bạch một câu nói về thiên địa cùng tiên đạo Diệp Phàm hô lên là vì nguyên nhân gì, Cung Hàn Nguyệt đứng sự thật hỏi đáp:

"Ngoại trừ việc kì lạ duy nhất là ngay khi ta bước lên bậc thang đầu tiên, người liền biến mất, không có bất cứ chút gì khác bất thường tại hết, ta cái gì cũng không gặp, cứ như vậy mà leo lên, một lúc liền tới đỉnh."

"Không chút bất thường, cũng không có một thứ gì hiện ra trên đường đi?" - Diệp Phàm nghi hoặc, thế nhưng thanh âm đã nhỏ đi rất nhiều, tốc độ nói cũng không giống như phía trước gấp rút.

Nhìn thấy Cung Hàn Nguyệt lắc lắc đầu, Diệp Phàm thở hắt ra, nhưng rồi lại bắt đầu nghi vấn, vì sao cùng một lượt leo núi, trải nghiệm giữa nàng và hần lại có khác biệt lớn đến như vậy?

Theo như hần suy đoán, 399 bậc thang lúc đầu, mỗi bậc thang của Ván Tâm Sơn sẽ hiện ra mỗi lần tâm tình của hần thay đổi, mà về phía sau đó, huyền ảnh sẽ lấy dung mạo của những người trong tâm ma của tu sĩ mà xuất hiện.

Về "Bạch Linh Lung", nàng hần là cái dị loại, vì một lý do bí mật nào đó mà tại bậc thang đầu tiên đã xuất hiện, bất quá hiện tại hần không cần suy nghĩ tới điều này...

Bất quá, vì sao Cung Hàn Nguyệt một đường đi lại không có cái gì xuất hiện, dù là đoạn ký ức, vẫn là huyền ảnh?

Trừ phi nói...

Diệp Phàm nghĩ đến một tình huống duy nhất khả thi, đó là nha đầu này không có tâm ma, cho nên không cần vấn tâm!

Nếu là phía trước, hẳn khẳng định sẽ bị ý nghĩ của bản thân làm cho hoảng sợ, làm sao tu sĩ lại có thể không tồn tại tâm ma?

Chỉ là, trải qua hai năm đốn ngộ, Diệp Phàm đã không còn nghĩ như thế nữa...

...

Một thời điểm không xác định trong vòng hai năm về trước, không gian linh hồn của Diệp Phàm

"Thượng sơn vi thần, thần tất bất nhân.

Hạ sơn vi nhân, nhân tất hữu tâm.

Cái gì gọi là "thượng sơn vi thần, hạ sơn vi nhân" chính là ví von, tiên đạo cũng như núi cao.

Tiên đạo một đường, cũng như leo núi; thời điểm bắt đầu, nơi hạ sơn, tu giả là phàm nhân, là những sinh linh bé nhỏ có đầy đủ thất tình lục dục, đều phải tuân theo thiên địa quy tắc, trải qua sinh lão bệnh tử, trải qua luân hồi...

Thông qua thiên nan vạn khổ, không ngừng nghịch thiên mà đi, phàm nhân thành công lên tới thoát ra khỏi bị quy tắc áp chế, cùng thiên địa đồng thọ, thoát khỏi sinh lão bệnh tử, nhảy ra bên ngoài luân hồi, ấy họ đã tới điểm cuối của tiên đạo, cũng là thượng sơn, thành thần.

Thần ở đây, cũng không phải chỉ tu giả nơi Thần giới, vì Thần giới cũng chưa phải là điểm chung kết của tiên đạo chi lộ.

Thần ở đây, là chân chính thần, chân chính chúa tể, đứng trên Thiên Đạo.

Bất quá, "thượng sơn vi thần, hạ sơn vi nhân" còn có một tầng ý nghĩa thứ hai, mà nếu không nhìn thấu được, liền sẽ không hiểu sai ý nghĩa của "thần tất bất nhân, nhân tất hữu tâm", không bao giờ nhìn thấu áo nghĩa chân chính của 8 từ này.

Một ngọn núi, dù cao, dù thấp, đều có thượng sơn (đỉnh núi), cùng hạ sơn (chân núi).

Đỉnh núi cao thấp thế nào, đều quyết định bởi bên dưới có bao nhiêu đất đá từ nơi chân núi đắp lên.

Thế nhưng, nếu hạ sơn không tồn tại, dù có bao nhiêu đất đá cũng vậy; thượng sơn sẽ không bao giờ được gọi là thượng sơn.

Trương tự, thần phía trước cũng là người, nếu không có người, lấy ai thành thần?

Do vậy, muốn làm thần, trước phải làm người.

"Thần tất bất nhân, nhân tất hữu tâm", cũng không phải ám chỉ, phải từ bỏ phần "người" của mình, vong tâm, vong tình mới có thể thành thần.

Con người có thất tình, là hỷ (mừng) nộ (giận) ai (buồn) lạc (vui) ái (yêu) ố (ghen ghét) dục (khát vọng); có lục dục...

Hết thấy những biến đổi phức tạp mà lý trí không kiểm soát được, đều là "tâm".

Đây chính là nhân tất hữu tâm.

Tâm tồn tại, liền có tâm ma. Tâm ma chứa một chữ "tâm", nhưng ngoài ra còn một chữ "ma". Nó là sự tích tụ của toàn bộ những cảm xúc có tính tiêu cực, đau buồn, ghen ghét, chấp niệm... khiến con người ta mỗi khi nghĩ tới liền trở nên điên cuồng, mất đi lý trí, thành ma.

Thần tất bất nhân, áo nghĩa chân chính muốn nói, muốn trở thành thần, cần vứt bỏ phần "ma" trong "tâm ma", để "tâm" được hoàn thiện.

Muốn vứt bỏ phần "ma", không nhất thiết liền phải vong tâm, mà còn có thể vấn tâm.

Vấn tâm, ngụ ý chân chính nhìn vào những thứ cảm xúc tiêu cực đó, chấp nhận nó, nhìn nó theo một cách khác để cảm xúc có tính tích cực hơn, quan trọng là phải coi nó như một phần của cơ thể tựa như tay chân, không dời không bỏ.

Sau khi vấn tâm, liền có thể hợp tâm, nghĩa là kết hợp cái tiêu cực cùng cái tích cực lại, tựa như âm với dương quấn quanh lấy nhau..."

Diệp Phàm lắng nghe những lời giảng đạo không biết của ai vang lên.

Tại đó, bên cạnh những lời giảng giải, còn có nồng đậm một loại thiên địa quy tắc Diệp Phàm không hiểu thấu, chúng tràn ngập trong hư không, khiến từng câu nói tuy đơn giản, có thể diễn tả lại thành chữ thành lời lại có sức đánh mạnh vào trong linh hồn Diệp Phàm, chủ động giúp hắn xóa bỏ đi ma tính của tâm ma.

Không đúng!

Diệp Phàm chợt hiểu được.

Tiền đạo chỉ lộ, từ đầu tới cuối, vốn không tồn tại thứ gọi là tâm ma!

Là ma hay không, bắt quá ở nhất niệm chi gian của tu tiên giả mà thôi.

Rất lâu ngược dòng thời gian, có thể là thời viễn cổ, thái cổ,... vì một lý do gì đó, hai chữ "tâm ma" xuất hiện trong mắt tu tiên thế giới, ám chỉ góc tối tăm, u ám của nội tâm.

Từ đây, tu sĩ luôn luôn vướng mắc trong lòng, cho rằng bản thân nhất định tồn tại tâm ma, sau đó liền coi những điều bọn họ cho là tâm ma là tâm ma; là chính họ đã vứt bỏ đi lý trí phán đoán của mình để tin vào hai chữ "tâm ma", chứ không phải tâm ma làm họ điên cuồng, mất đi lý trí.

Vấn tâm là gì? Câu trả lời, chính là để phủ nhận sự tồn tại của hai chữ "tâm ma".

...

Diệp Phàm nhớ lại quá trình mình đón ngộ, đi đến kết luận tâm ma là hư ảo, cảm giác như trải qua hai đời người.

Thu liễm tâm thần, hẩn chuẩn bị tái sấm Vấn Tâm Sơn.

Một lần này, Diệp Phàm có tự tin đăng đỉnh.

Cũng đến lúc đi ra ngoài.

Hắn vừa đi một lần thế này liền qua chín năm trời, không biết tại Địa Cầu thay đổi ra sao.

Hy vọng, việc đầu tiên hắn làm khi trở lại sẽ không phải là đại khai sát giới.

Thầm hít sâu một hơi, Diệp Phàm thở trong lòng, lần này, dù như thế nào, hắn cũng quyết tâm ra ngoài.

Cho dù trong trường hợp xấu nhất, hắn căn bản chưa đón ngộ đủ để vấn tâm thành công, cần phải trả đại giới là vong tâm.

Chỉ cần không phải là quên đi hồng nhan, Diệp Phàm thậm chí sẵn sàng chấp nhận đạo tâm của hắn không hoàn thiện, tồn tại tí vết cùn khiếm khuyết.

...

Xịch... Xịch... Xịch...

Một loạt tiếng động quen thuộc của đá kéo kẹt va vào nhau vang lên, thanh đá dẫn lên đỉnh Vấn Tâm Sơn một lần nữa lại lộ ra trước mắt Diệp Phàm.

"Lần này, ta cũng ngời song song leo lên!" - Cung Hàn Nguyệt nghiêm túc nói, lộ ra cổ khí thế bề thế, không dung phản kháng.

Đây vẫn là lần đầu tiên kể từ khi về Địa Cầu, nàng đối với Diệp Phàm triển lộ Ma Đế khí tràng.

Đương nhiên, thứ này đối với Diệp Phàm không có một tia ảnh hưởng, chỉ là nó nói lên quyết tâm của Cung Hàn Nguyệt mà thôi.

Nhìn tiểu ma nữ, Diệp Phàm ôn nhu xoa đầu nàng, cười nhẹ nói:

"Vây được, cùng đi!"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Vấn Tâm (8) - Lối ra tại chân núi!

Một bậc...

Hai bậc...

Mười bậc...

Một trăm bậc...

Hai trăm bậc...

Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt ai hai người một đường không ngừng nghỉ chạy như bay lên Vãn Tâm Sơn.

Dọc đường lần này, không biết do có Cung Hàn Nguyệt song song đồng hành, vẫn vì đã sấm qua một lần, Diệp Phàm không phải dừng lại trên mỗi bậc thang để tái nhìn ký ức của chính bản thân.

Thế cho nên, 399 bậc thang, loáng cái liền qua đi.

Đứng trên bậc thang thứ 399, Diệp Phàm khẽ hít vào một hơi.

Tuy đối với bản thân có rất lớn tự tin, đối mặt với nguy cơ quên đi Cung Vô Song, Diệp Phàm cũng không tránh được có chút ngáp ngừng.

Thở hắt ra, hần dứt khoát nhấc chân lên, đạp xuống bậc thang kế tiếp.

Cùng phía trước tương đồng, từ trong hư không, hắc khí lại không biết từ đâu xuất hiện, quấn quít bên nhau, nhanh chóng hóa thành bộ dạng Cung Vô Song.

"Đi!..." - "Cung Vô Song" chớp chớp mắt hai cái, dường như để xác định bản thân không nhìn nhầm - "Người trở lại!"

"Đúng, ta có lý do không thể không quay lại!" - Diệp Phàm không e dè nói chuyện, bình tĩnh đáp lại nàng.

Cung Hàn Nguyệt một bên nhướn mày, nàng tới bây giờ vẫn không rõ, lúc trước cùng hiện tại, Diệp Phàm vẫn là mặc kệ tại bậc thang này.

Rất cục, hần đang nhìn thấy cái gì?

Nghĩ nghĩ, tiểu ma nữ ánh mắt lóe lên một tia tội lỗi, bất quá chỉ tồn tại trong một giây, sau đó liền tan biến...

"Vốn tưởng người cùng những kẻ khác bất đồng đâu, ban nãy còn nói mạnh miệng, cuối cùng vẫn là không cưỡng lại được dụ hoặc của lực lượng, quay trở lại đây... A, nhân loại, dối trá!"

"Cung Vô Song" chủ động tiến lại gần, vươn tay ra, tựa như một cái nữ vương, bá đạo mà nâng cằm của Diệp Phàm lên.

Diệp Phàm ánh mắt lập lòe, vốn định nâng tay lên nắm lấy cổ tay của nàng để ngăn trở, thế nhưng tay giờ lên giữa không trung liền khựng lại, sau đó chậm rãi thu về.

Toàn bộ động tác của hần đều rơi vào mắt đối phương, khiến nàng không cầm cười nhạo:

"Người thật cho rằng, ta yếu đuối tới nỗi người tùy tiện lấy tay chụp một cái, ta liền tan vỡ sao?"

Theo sau, nàng lại nhấc mày:

"Bất quá, người không có đủ quyết đoán ra tay với ta, chứng tỏ, người nội tâm vẫn đang do dự, không muốn quên đi nàng, không muốn buông bỏ tâm ma... Cũng được, để ta lại giúp người một phen".

Nói chuyện, "Cung Vô Song" cũng không coi sự có mặt của Cung Hàn Nguyệt ra gì, thỉnh thoảng ôm chầm lấy Diệp Phàm.

Nói trắng ra, nàng không sợ tiểu ma nữ thấy được.

Ghét sát môi mình vào tai Diệp Phàm, "Cung Vô Song" thì thầm:

"Giết ta đi, giải thoát ta khỏi đau khổ... Người yêu ta đúng không, ta biết người yêu ta, thế nhưng chân chính ta từ lâu đã chết, đây chỉ là chấp niệm của người mà thôi... Buông bỏ đi, người cần phải tiến về phía trước. Buông xuống ta đi, trở thành thần, vì ta, cũng là vì người..."

...

Diệp Phàm lặng lẽ để cho nàng ôm, không phản kháng cũng không nói chuyện, cứ như vậy nghe xong toàn bộ những lời nỉ non của đối phương, còn có cái cảm giác ngứa ngứa của nhiệt khí thổi vào tay thập phần chân thật.

Hần có thể tỉnh táo cảm nhận được đối phương công kích thông qua lời nói đang đánh sâu từng đợt lại từng đợt vào trong linh hồn hần, mưu đồ tiêu hao hết tinh thần lực, lại tước đoạt lý trí.

Diệp Phàm một bên tỉnh táo phẩm vị cách thức công kích linh hồn của nàng, một bên đánh lên mười phần cảnh giác, chỉ cần có chút sự tỉnh không đúng sẽ không do dự đi vào Âm Dương Phủ.

Dù hần đã đoán trước công kích của đối phương lần này đối với hần sẽ có cực lớn nhược hóa, Diệp Phàm vẫn thực kinh ngạc khi thấy được, linh hồn của mình tự động hình thành một màng bọc kim sắc bên ngoài, tựa như một lớp chất lỏng, chỉ cần công kích linh hồn va chạm vào liền sẽ bị lõm sâu

xuống, sau đó bật ngược lại, hàng trăm đợt công kích may ra mới có một đợt xâm phá được tầng bảo hộ này, tiến vào trong, thế nhưng uy lực đã bị yếu đi, một phần ngăn không tới.

"Cung Vô Song" cũng dường như nhận được ra điều khác thường, nàng buông Diệp Phàm ra, nhìn thật sâu vào đôi mắt vẫn thanh tỉnh của hắn, mãi sau mới mỉm cười, có chút kinh ngạc nói:

"Không nghĩ tới, ngươi không những không chọn vong tâm chi lộ, kiên quyết đi theo vẫn tâm chi lộ, lại còn vẫn tâm thành công!"

"Ân?" - lần này đến Diệp Phàm kinh nghi - "Không phải ngươi chỉ là huyền hóa từ tâm ma của ta ra hay sao, vì cái gì còn chưa biến mất, hơn nữa lại biết tới vẫn tâm cùng vong tâm?"

"Cung Vô Song" vậy vậy tay:

"Ta là từ tâm ma của ngươi huyền hóa ra không sai, thế nhưng ta không phải chỉ có một tầng thân phận này... Không nói nhàn thoại, bởi vì thật lâu mới có một tu sĩ vẫn tâm thành công, ta cho ngươi ba lời khuyên..."

Thứ nhất, đừng để lộ ra bản thân mình vẫn tâm thành công cho bất kỳ ai, vẫn thậm chí ngay cả huynh đệ nữ nhân của ngươi, trong tình huống bình thường là không thể nói... Bỏ qua mọi yếu tố nhân tâm, bản thân hai chữ "vẫn tâm" liền là cấm ngữ, lý do ta sẽ không nói ra, ngươi chỉ cần nhớ không được đối ngoại đề cập đến "vẫn tâm" hay "Vấn Tâm Bí Cảnh", truyền âm cũng không được, nếu không hậu quả không phải ngươi có thể tưởng tượng..."

Diệp Phàm nhú nhú mày, nếu nói đó là cấm ngữ, vì cái gì đối phương không chút lo lắng mà gọi ra thành tiếng?

"... Ngu ngốc, ta nói là tình huống bình thường, nơi này bản thân là bí cảnh, ngăn cách với thiên địa ngoại giới, đã không thể coi là bình thường được nữa..."

"Cung Vô Song" nhìn thấu ngay tâm tư suy nghĩ của Diệp Phàm, không khỏi khẽ gật lên.

"!" - Diệp Phàm giật mình, nữ nhân này có thể đọc được tâm tư của hắn? Thậm chí nàng còn không cần có vật lý tiếp xúc, nói vậy còn lợi hại hơn Không Tâm Ấn của Cung Hàn Nguyệt?

"Cung Vô Song" nhún mày, cái nhìn rơi trên người Cung Hàn Nguyệt, con ngươi lấp lóe, không biết nghĩ gì.

Ba giây qua đi, nàng mới thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng tiếp tục nói:

"Thứ hai, vẫn tâm chi lộ thập phần gian nan, hàng ngàn vạn tu sĩ mới có một người vẫn tâm thành công, mà trong số đó, tới ngày hôm nay, số người đi được đến chung điểm thiếu càng thêm thiếu... ngươi cần phải có tâm lý chuẩn bị trước, tốt nhất là mài dũa cho mỗi bước đi đều trở nên hoàn mỹ. Ngươi vẫn tâm tuy qua quan, nhưng xa xa chưa hoàn mỹ. Ta khuyên ngươi trước khi hợp tâm, cố gắng xóa sạch toàn bộ ma tính của tâm ma..."

Cuối cùng là, nếu ta là ngươi, ta sẽ không tiếp tục đi lên, nơi đó không có thứ ngươi cần..."

Dứt lời, "Cung Vô Song" toàn thân tan rã, hóa thành một đoàn hắc khí nháy mắt tan biến, không để cho Diệp Phàm có cơ hội đưa ra bất kỳ nghi vấn nào.

"Rốt cục, nàng là ai?"

Diệp Phàm biết bản thân không giữ lại được đối phương, cũng không làm điều vô ích, cẩn thận phẩm vị lời nói của nàng, đặc biệt là lời khuyên cuối cùng.

Bên trên không có thứ hắn cần!?

Hắn cần, là lối ra Vấn Tâm Bí Cảnh... Đối phương đọc được tâm tư của hắn, hiển nhiên biết rõ được điều này...

Vậy tại sao, cố thủ lại nói, lối ra trên đỉnh Vấn Tâm Sơn.

Từ từ!

Linh quang chột lóe, mọi mảnh ghép phức tạp của một câu đố theo đó dần dần được sắp xếp lại đúng vị trí...

Ra vậy!

Hắn cùng Cung Hàn Nguyệt, một người vẫn tâm, một người cái gì cũng không làm, thế nhưng đều không đi theo vong tâm chi lộ, vì vậy, đối với hai người, lối ra chính xác cũng không ở phía trên.

Ngược lại, lối ra tại chân núi!

Muốn có thượng sơn, trước phải có hạ sơn. Muốn là thần, trước làm người.

Hắn hiện tại vẫn chưa xong việc làm người, do đó cần thiết từ phía dưới chân núi đi ra.

Vì sao cổ thư lại ghi chú, lối ra nằm bên trên? Câu hỏi này, chỉ có thời gian mới đưa ra được đáp án chính xác.

Diệp Phàm cũng chỉ có thể đoán rằng, hắc là tồn tại hai lối ra, một lối tại đỉnh núi, một lối tại chân núi, hai lối ra này khác nhau như thế nào không rõ, mà người viết cổ thư lựa chọn, chính là lối ra phía trên...

...

Hồi thần lại, Diệp Phàm mới nhớ tới, Cung Hàn Nguyệt vẫn còn đang nắm chặt lấy tay mình.

Quay qua nhìn nàng, hắc thấy được trong mắt tiểu ma nữ lóe lên một tia rồi rầm.

Cứ việc nháy mắt một cái liền không còn, lấy độ quen thuộc của hai người, làm sao hắc có thể không nhìn ra, cái nha đầu này chỉ sợ vừa rồi sử dụng Không Tâm Ấn thông qua ý nghĩ của hắc theo dõi mọi chuyện, thậm chí suy nghĩ của hắc sau đó nàng cũng biết không sai biệt.

"Nhìn thấy toàn bộ rồi đi?" - hắc nhàn nhạt hỏi, trong thanh âm không nghe ra hy vọng ái ố.

Cung Hàn Nguyệt ôm lấy tay hắc, bộ ngực cọ tới cọ lui, làm nũng:

"Nhân gia tò mò a... Phu quân đừng sinh khí được không?"

Trước mặt Diệp Phàm, nàng vĩnh viễn là cái tiểu nha đầu ngày nào bám đuôi hắc lang thang nơi Tiên Giới; cái gì Ma Đế, cái gì tu vi cao thấp, Cung Hàn Nguyệt vứt hết ra bãi rác.

Những thứ đó, là để đối phó với người ngoài, không phải là phương tiện để cùng một nhà lục đục với nhau.

Diệp Phàm vô ngữ, giờ tay ở trên đầu nàng gõ một cái hạt dẻ:

"Thiếu giả bộ! Phía trước ngươi tự tiện đọc tâm tư của ta còn thiếu hay sao? Bây giờ mới nghĩ đến ta có thể sẽ tức giận sao?"

Cung Hàn Nguyệt le lưỡi cười hì hì:

"Liền biết ngươi thương ta, sẽ không nổi giận..."

Hai người ngơ ngác một câu ta một câu, vừa đùa giỡn vừa lẩn tránh hạ son...

...

Không bao lâu, cùng hai năm trước tương tự, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt đứng nơi chân núi, nhìn cầu thang chìm xuống lớp đất đá.

Bất đồng là, Ván Tâm Sơn sau đó vẫn chưa thôi chấn động, ngược lại, chấn động lại càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Nơi trung tâm ẩn ẩn nhìn ra được một vết nứt đang có xu hướng mở rộng.

Phía hư không, mười sáu kim sắc kí tự dần dần mờ đi, tan biến như chưa từng xuất hiện qua.

Kể đến, ba cái huyết sắc kí tự "Ván Tâm Sơn" cũng dùng phương thức tương tự mà biến mất.

Đến lúc này, không chỉ có Ván Tâm Sơn rung chuyển, mà toàn bộ khu vực trung tâm bí cảnh đều vận chuyển điên cuồng lên.

Cây cối bắt đầu thi nhau đổ gãy, núi non nứt nẻ, mà bên trên, ánh sáng liên tục biến chuyển, khi kim sắc khi bạc sắc.

Cùng với việc mọi vật sụp đổ, khe nứt càng ngày lan rộng, kéo xuống đến tận trên mặt đất, hai nửa ngọn núi nhanh chóng tách ra, hình thành một cái lối đi.

"Đây hắc là lối ra không sai" - Cung Hàn Nguyệt hoan hỉ hô lên.

Diệp Phàm gật đầu:

"Là lúc trở lại!"

Đưa mắt nhìn xung quanh một lần cuối, hai người cất bước, rời khỏi Ván Tâm Bí Cảnh.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Bị Bạch Linh Lung tính kế?

Địa Cầu, Lạc Việt, tháng 9 ngày 15 năm 2018.

Phía sau Nam Phong đại học.

Tại một khu vực hẻo lánh, không bóng người, hư không đột ngột điên cuồng vặn vẹo, nứt ra một lỗ hổng đen ngòm.

Không bao lâu, lỗ hổng đã mở rộng đủ để một cái người lớn chui lọt.

Lúc này, từ bên trong, vọt ra hai bóng người, một nam một nữ.

Nam tử một thân hắc y, tóc đen dài được buộc lại gọn gàng, cơ thể mảnh khảnh, gương mặt non nớt trẻ trung, tướng mạo tầm thường, chỉ là nụ cười thủy chung hiện trên đôi môi lại khiến hắn có một sức hút khác lạ.

Nữ tử ánh chừng hai mươi tuổi, dung mạo phong hoa tuyệt đại, dáng điệu uyển chuyển, bộ váy dài chạm chân bằng lụa màu tím hoàn mỹ trình bày ra đường cong lượn lờ vũ mị, chập chòn mê người. Ấn tượng nhất ở nàng vẫn là một mái tóc dài đồng màu với đôi mắt tím ảo mộng tràn đầy yêu dị.

Hai người này, không phải ai khác, chính là Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt vừa từ Ván Tâm Bí Cảnh trở về.

"Không nghĩ tới, chẳng những lối ra lại là một cái thời không chi lộ, nó lại còn có thể tính chuẩn đưa chúng ta quay lại thời điểm dòi đi"

Diệp Phàm vừa đặt chân xuống Địa Cầu, việc làm đầu tiên là tò ra thần thức, nhanh chóng tại phụ cận xem xét ngày giờ của hiện tại.

Biết được hôm nay vẫn là ngày 15, ngày nhập học, Diệp Phàm một tia huyền tâm cũng liền buông xuống.

Hắn phía trước còn lo không biết dòng chảy thời gian hay biến thiên địa chệnh nhau như thế nào, sau biết được lối ra chính là một cái thời không chi lộ, lại lo lắng chỉ sợ không trở lại được đúng thời điểm.

Cung Hàn Nguyệt cũng là ngó nghiêng bốn phía, hải lòng gật gật đầu.

Cứ như thế này, trừ nàng cùng hắn, còn có Linh Nhi, không một ai khác biết được hai người đã rời đi suốt chín năm trời, đỡ phải mất công dấu giếm bịa đặt.

"Đúng rồi, phu quân, có một chuyện này, là người dẫn ta làm..." - nàng chợt nhớ tới Diệp Phàm phía trước công đạo, nói nhỏ.

...

Âm Dương Phủ.

Linh Nhi cùng "Bạch Linh Lung" ngồi trên thành hồ bơi, hai chân thò xuống nước, nhàm chán vẩy vẩy.

"Người nói hắn mất bao lâu để nhận ra, ký ức của hắn về ta đã bị biến mất?"

"Bạch Linh Lung" trên tay nâng một cái thất thái quang cầu, nếu như có người chú tâm nhìn kỹ sẽ thấy, phía trong quang cầu, một chuỗi hình ảnh lẫn lộn di động, nhân vật trên ảnh chính là Bạch Linh Lung cùng Diệp Phàm, thi thoảng còn có những nhân vật khác, tựa như sự phụ của Diệp Phàm, hay Hoa Thiên Hồng,...

"Cái này khó mà nói, nếu như toàn bộ ký ức của hắn về người đều đã bị mất đi, vậy đối với hắn, người là không tồn tại. Hắn sẽ không tự nhiên có ý nghĩ "hình như bản thân mình bị người khác rút đi một đoạn ký ức", nhất là những ký ức này đã xảy ra cách đây vài chục vạn năm, hắn khả năng cao hơn sẽ quy về việc do ký ức đó không quan trọng, lại xảy ra từ rất lâu rồi, hắn mới quên đi... Chỉ là, nếu hắn không nhận ra, đồng nghĩa với việc tâm của hắn sẽ không thể hoàn mỹ..."

"Đúng vậy, thế nên ta vừa mới ra khỏi bí cảnh trở về Địa Cầu, đã phải tiến vào đây xin lại ký ức của mình!"

Thình lình, một thanh âm đầy từ tính vang lên sau lưng nhị nữ, khiến hai người không khỏi sửng sốt.

"Chủ nhân!" - Linh Nhi kinh ngạc hô lên.

"Diệp Phàm, làm sao người...?" - "Bạch Linh Lung" cực kỳ ngoài ý muốn, cơ hồ là bản năng mở miệng ra hỏi.

"Làm sao ta lại biết bản thân mình mất đi ký ức, tại sao ta lại biết người đang nắm giữ ký ức của ta,... đúng không?"

Diệp Phàm cười ngậm ngậm, tiến ra bên ngoài sân, tự kéo lấy cho mình một chiếc ghế dài mà ngồi xuống.

"Người không bị mất đi ký ức về ta?" - "Bạch Linh Lung" kinh nghi, không dám nhìn lại trên tay mình.

"Người là sư tỷ, vẫn là giả mạo, thân phận thật là một người khác?" - Diệp Phàm không trả lời nàng, hỏi ngược lại.

"Bạch Linh Lung" mấy lần định mở miệng, cuối cùng vẫn là im lặng không nói.

"Coi như ta chưa từng hỏi!" - Diệp Phàm thấy biểu tình của nàng như vậy, cười lạnh - "Ký ức của ta về sư tỷ, người đã lấy đi liền không cần trả về!"

Nói xong, hắn quay qua Linh Nhi, ra lệnh:

"Linh Nhi, đây là lần đầu tiên ta lấy danh nghĩa chủ nhân của Âm Dương Phủ ra lệnh cho người, trực xuất nàng ra ngoài!" - hắn lấy ngón tay chỉ về phía "Bạch Linh Lung", giọng nói kiên quyết không chừa chỗ cho thương lượng.

"Chủ nhân, ta không làm được!" - Linh Nhi cúi đầu nói chuyện, ánh mắt không dám cùng Diệp Phàm đối diện.

"Không làm được!?" - Diệp Phàm nụ cười càng thêm lạnh băng - "Người không làm được, hôm nay chúng ta liền giải trừ quan hệ! Người năng lực có thể thông thiên, thể nhưng ta không cần một cái khí linh không nghe lời; một thứ đồ vật ta không kiểm soát được!"

Linh Nhi không tin tưởng nổi mà nhìn Diệp Phàm, sắc mặt có chút tái nhợt.

Từ ánh mắt của Diệp Phàm, nàng nhìn ra được quyết tâm của hắn.

Vội vã nhìn về phía "Bạch Linh Lung", Linh Nhi tâm tình rối rắm, ánh mắt mang theo một tia khẩn cầu.

"Bạch Linh Lung" cũng không nghĩ Diệp Phàm đột ngột sẽ nổi cáu lên như thế này, hàng lông mày dính chặt lại với nhau.

Dù không biết vì cái gì, xét theo tình hình trước mắt, vẫn là nên trả lời để xoa dịu tâm tình của hắn, nàng nghĩ.

Hít vào một hơi, "Bạch Linh Lung" ngập ngừng một chút, rồi mới không tình nguyện đáp:

"Ta chỉ có thể nói cho người, ta không hoàn toàn là sư tỷ của người, nàng chỉ là một đạo phân thân của ta mà thôi, ngay như hiện tại ta trước mặt người cũng chỉ là một đạo phân thân, bất quá hai cái phân thân này có rất lớn bất đồng. Phân thân phía trước của ta nơi Phiêu Miêu Tiên Tông, là một đạo phân thân độc lập, không đem theo ký ức cùng ý nghĩ của chủ thể, mà tự diễn sinh ra lý trí cùng tính cách riêng của mình; còn ta hiện tại, là một dạng hình chiếu cao cấp của bản thể, ngoại trừ tu vi kém hơn bản thể, không có bất kỳ điểm nào khác biệt, lại còn tâm liên tương thông, ta có dạng cảm xúc nào, nàng đều cảm nhận được. Cho nên nói, ta là sư tỷ người, nhưng cũng không phải..."

"Vậy thôi!?" - Diệp Phàm nao nao, sắc mặt có chút hòa hoãn.

"Àn! Thân phận thật của ta, người chưa để lúc cần biết. Biết nhiều quá, đối với người chưa chắc đã có lợi" - "Bạch Linh Lung" nói chuyện.

Không, phải (viết) là Bạch Linh Lung, nàng hiện tại tuy là phân thân, nhưng vẫn là Bạch Linh Lung hàng thật giá thật...

Diệp Phàm thật sâu nhìn nàng một cái, quay lưng dời đi.

"Tiểu sư đệ, ký ức của người..."

Bạch Linh Lung hô lên, chỉ là nàng còn chưa dứt lời, thân ảnh Diệp Phàm đã biến mất.

"Vì sao? Kể cả hắn có không bị mất đi ký ức, cũng không nên cư xử như thế mới phải..." - Bạch Linh Lung âm thầm nói chuyện, nàng không biết mình làm sai cái gì...

"Khả năng hắn có điều hiểu lầm người..." - Linh Nhi bên cạnh nhẹ giọng an ủi.

"Hiểu lầm sao..."

Bạch Linh Lung thờ dãi, hai mắt nhắm chặt, tinh tế quan sát sẽ thấy tại khóe mắt nàng có một hạt lệ quang không rót xuống...

...

"Phu quân, người đối với sư tỷ như vậy, có hơi..." - Cung Hàn Nguyệt hỏi nhỏ.

Ngoại giới, Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Phàm bước vào một quán bánh ngọt, chọn vị trí hai người trong góc mà ngồi xuống.

"Bản thân ta cũng không biết!" - Diệp Phàm cũng có hơi bất đắc dĩ đáp - "Thế nhưng hành vi của nàng, không nghi ngờ gì làm cho ta cực độ thất vọng! Nếu không phải do ta cẩn thận, có lẽ 10 năm, 20 năm nữa, thậm chí vĩnh viễn, ta sẽ không biết được, nàng là tính kẻ ta..."

Đúng, là tính kẻ!

Diệp Phàm có chút nhàn nhạt ưu sầu, hẳn không nghĩ sự tỷ tử rất nhiều năm trước đã tính kế hắn, mà hắn lại hoàn toàn không hay biết...

Hắn vừa rồi đã thực mong, thực mong câu trả lời của Bạch Linh Lung là không, nàng không phải chân chính Bạch Linh Lung, nàng là giả mạo...

Nhìn đến Bạch Linh Lung cầm trong tay quang cầu ký ức của hắn với nàng, Diệp Phàm có thể kết luận, nàng cùng Vãn Tâm Bí Cảnh có cực lớn quan hệ, thậm chí nếu hắn đoán không sai, nàng là chủ nhân chân chính của Vãn Tâm Bí Cảnh.

Nói như vậy, Bạch Linh Lung là người từ bên trên xuống, thủ đoạn không phải hắn có thể hiểu hết.

Chính vì như vậy, hắn mới càng mất mát.

Phía trước phân thân của nàng tại Thiên Nhai Hạp Cốc chết đi, bắt đầu từ khi đó, nàng đã sử dụng một màn cái chết của bản thân để tính kế hắn.

Đánh chết Diệp Phàm cũng không tin, lấy năng lực của Bạch Linh Lung lại không có lá át chủ bài nào để bảo mệnh.

Thế nhưng, nàng lựa chọn cách chết mà nàng biết, sẽ khiến Diệp Phàm trần trụi dần đo, xuất hiện tâm ma.

Dù cho hắn không biết phía sau còn bao nhiêu sự việc có bàn tay của nàng sắp đặt, thế nhưng khẳng định gì, nàng mong muốn là làm cho hắn có tâm ma, sau đó dụ hắn tiến vào Vãn Tâm Bí Cảnh.

Nếu không, lấy năng lực của nàng, thông qua một cách thức nào đó báo ra mình chưa chết không hề khó.

Mục đích của nàng, là coi hắn như một quân cờ, nếu hắn có thể vãn tâm liền hảo...

Còn không thể? Diệp Phàm không muốn tưởng tượng...

Đương nhiên, hết thảy đều chỉ là giả thiết của Diệp Phàm, nếu chỉ có như vậy, hắn có lẽ sẽ chất vấn, nhưng sẽ không thiếu lý trí tới mức vội vã quy kết.

Để hắn chân chính thất vọng, chân chính hụt hẫng vẫn là, nàng thay thế ký ức của hắn.

Là thay thế, chứ không phải mất đi, vậy nên không có một chút liên quan đến vãn tâm hay vong tâm, mà là hành động cá nhân của nàng!

Nàng thay thế bản thân với một nữ tử nào đó, không phải như lời nói với Linh Nhi là hắn vong (quên đi) nàng.

Chỉ là ngàn tính, vạn tính, Bạch Linh Lung sẽ không tính ra, Diệp Phàm vậy mà cẩn thận truyền cho Cung Hàn Nguyệt một đoạn ký ức của ấy...

Diệp Phàm làm vậy, mục đích cũng không phức tạp gì, hắn chỉ đơn thuần sợ mất đi đoạn ký ức đó mà thôi, rốt cục như thế nào, phía trước hắn cũng đã đánh tan "Bạch Linh Lung" một lần.

Không nghĩ tới...

...

Diệp Phàm trầm luân trong suy nghĩ, cũng không nhìn để ý tới Cung Hàn Nguyệt vừa rồi dời đi mua đồ, hiện tại đã trở lại với một cây kem to bự.

"Phu quân, người cũng đừng nghĩ nhiều, sự tỷ nàng chắc chắn có nỗi khổ tâm riêng" - Cung Hàn Nguyệt tình nghịch đưa cây kem lên trên miệng Diệp Phàm, ôn nhu nói.

Nàng biết, bây giờ, hắn hẳn rất khó chịu đi.

"Ta biết nàng có khổ tâm riêng, nếu không nàng hiện tại cũng đã không còn ở trong Âm Dương Phủ" - Diệp Phàm cười khẽ, sắc mặt có chút mệt mỏi.

Tĩnh, tạm thời không nghĩ nữa, gần nhất hắn sẽ tránh mặt nàng.

Hắn cũng không biết phải dùng loại tâm tình gì để mà đối mặt.

Vứt một loạt ý nghĩ không vui ra sau đầu, hắn nhẹ nhàng cắn một ngụm kem.

Cung Hàn Nguyệt mua là kem chanh, nuốt kem đi vào, cảm giác lạnh lẽo chua chua đắng đắng rồi lại ngọt ngào lan tỏa trong khoang miệng.

Nhìn đến Diệp Phàm há miệng ăn kem, Cung Hàn Nguyệt hài lòng thu tay, bản thân cũng cắn một miếng.

Diệp Phàm nhìn nàng lại lần nữa đuổi cây kem ra trước mặt mình, cùng với dư vị kem chanh trong miệng, không hiểu sao, hắn bỗng thấy tâm tình của mình cũng không phải là như vậy trầm trọng.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 119: Người quý có tự mình hiểu lấy!

Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt cứ như vậy ăn kem, vì duyên cớ chọn chỗ ngồi trong góc phòng khuất tầm mắt, một màn ân ái của hai người cũng chưa từng bị người khác chú ý, chỉ trừ hay đánh giá...

Đương nhiên, kể cả có, bọn họ cũng không để tâm.

Chỉ là, hai người cũng không biết, phía xa xa, Hứa Thiếu Khanh đang oán độc nhìn toàn bộ một màn này, hai nắm tay xiết chặt đến đỏ bầm, thế nhưng chung quy không tiến lại. Hắn trong miệng không ngừng lẩm bẩm lẩm bẩm, cũng không biết đang chửi rủa hay đang bắt bản thân phải nhẫn nhịn...

...

Hai người tính toán đem kem ăn xong, liền trở về nhà.

Đúng, là trở về nhà, Diệp Phàm lúc này không nhớ tới, cũng không có tâm tình, tiếp tục hoàn thành lớp học buổi chiều.

Hiện tại, thứ hắn muốn là một không gian an tĩnh, không bị ai quấy rầy để thư giãn nghỉ ngơi.

Âm Dương Phủ tạm thời không được, cho nên trở lại căn hộ nhỏ là một lựa chọn không tồi.

Bất quá, trời không phải thực chiều lòng người...

"Ai nha! Đây không phải là Diệp Phàm sao!?"

Hai người còn chưa ăn hết một nửa cây kem, một thanh âm thuộc về nữ nhân lạnh lạnh vang lên.

Diệp Phàm hơi hơi ngẩng đầu, nhìn đến trước mặt một cái nữ tử nùng trang điểm mặt, váy ngắn khó khăn lắm mới che đi bên trong nội y, dáng người quyến rũ, đang đứng cách nơi hắn ngồi không xa, mang theo biểu tình có chút bất ngờ mà đánh giá hắn.

Hắn mày nhăn lại, này là ai?

Nghe giọng điệu giống như phía trước đối với hắn còn có xích mích đâu...

"Người là..." - hắn không buồn hồi ức lại, nếu đối phương đã không hữu hảo, hắn cũng không cần phải tỏ vẻ lịch sự, mở lời ra hỏi nàng đã là phá lệ thân thiện rồi.

"Đi... phía trước người theo đuôi ta bao lâu, giờ đều nhận không ra? Ta là Phương Tư Tư a!"

Nữ tử khinh miệt cười cười, giọng nói không nhỏ, nhất thời làm mọi người quay đầu về phía bọn họ, trên mặt lộ ra tò mò chỉ sắc.

"Người truy qua nàng?"

Cung Hàn Nguyệt không cảm ngoài lại đằng sau một cái, sau đó dùng một giọng nói muốn bao nhiêu cổ quái có bấy nhiêu cổ quái hỏi Diệp Phàm.

Phương Tư Tư lúc này mới để ý, Diệp Phàm hiện tại không phải một người, mà ngồi tại đối diện hắn còn có một cái nữ tử khác.

Dù nàng chỉ thoáng nhìn qua được dung mạo của đối phương một khoảnh khắc người sau quay đầu lại, Phương Tư Tư trong lòng không cảm ghen tị, oán độc cùng kinh diễm.

Đối phương là một cái đại mỹ nữ, nhan sắc xa xa phía trên nàng, người ta tựa nhật nguyệt quang huy, mà nàng chỉ là ngon nết trước gió.

Bất quá, oán độc qua đi, nàng còn lại chỉ là khinh thường.

Đầu năm nay, nữ nhân không phải cứ có dung mạo liền có cơm ăn, mà còn cần đầu óc.

Đối phương là như thế nào phong hoa tuyệt đại, cũng chỉ là đi theo một cái làm thuê làm mướn sống qua ngày mà thôi, chú định sẽ không có tương lai.

Đừng nói tới, có nhan sắc mà không có quyền lực đi đôi, sớm muộn gì cũng trở thành ngoạn vật dưới háng nam nhân.

...

"Tur Tur, người đang cùng ai nói chuyện a?"

Lúc này, một cái trung niên nam tử hơn bốn mươi tuổi, dáng người tròn như lu nước đi tới, rất tự nhiên mà ôm lấy vòng eo của Phương Tur Tur.

Sơ mi, áo vét, quần tây, chuẩn một bộ trang phục của nhân viên công sở, nhìn qua có vẻ giá cả còn không tiện nghi.

"A, lão công, đây là một cái lão đồng nghiệp, phía trước từng theo ta không đời không bỏ đâu!" - Phương Tur Tur không chút xấu hổ, trước đám đông nhón chân hôn vào một bên má của trung niên nam nhân, đã thanh đã khí nói chuyện, biểu tình khinh miệt không chút che giấu.

Phương Tur Tur? Hấn truy nàng?

Diệp Phàm bên này sững sờ nửa ngày, liễu mạng tại nơi sâu thẳm trong trí nhớ suu tầm tư liệu, mới mang máng có chút khái niệm về nữ nhân này.

Phương Tur Tur, một cái nữ nhân phía trước từng là đồng nghiệp của hấn, cùng làm bồi bàn tại một nhà hàng ăn.

Ý vào có chút nhan sắc, nàng sử dụng thân thể để "không chế" phần lớn mấy cái nam đồng nghiệp khác tại nơi làm việc.

Nếu không phải chủ nhà hàng ăn là một cái nữ, khẳng định nàng sẽ không tiếc rẻ mà hiến thân...

Bất quá, sắc đẹp cũng không phải vạn năng, nhất là trong mắt Diệp Phàm, ngay cả kiếp trước, nàng cũng không phải là có được tuyệt sắc dung mạo.

Vì vậy, hấn đối với nàng câu dẫn làm lơ coi như mù như điếc, cũng không buồn giả vờ khách khí đối xử với nàng.

Hiển nhiên, nữ nhân này mang thù, không câu đến được nàng liền tìm cách đập đổ.

Chi tiết như thế nào Diệp Phàm không buồn nhớ thêm, chỉ biết là nàng đồn ầm lên rằng hấn truy theo nàng, muốn nàng làm bạn gái hấn mà không được, cuối cùng miệng lưỡi không được, liền giờ trò định cường hiếp nàng...

Ngày đó, Diệp Phàm thân cô thế cô, nữ nhân này còn có một đám "nam nô" hỗ trợ, hấn không làm được gì khác ngoài bỏ việc đi kiếm nơi khác để làm...

Chải vuốt xong ký ức, Diệp Phàm vỡ lẽ, nàng đây là tình cờ gặp được hấn, nội tâm nhớ lại chuyện xưa, vẫn không cam lòng, muốn tiếp tục làm hấn nan kham.

Nếu là ngày thường, Diệp Phàm không ngại coi nàng thành khí mà trêu chọc một phen, chỉ tiếc lúc này trong đầu hấn rối như tơ vò, làm gì có tinh lực phản ứng loại này tục tằng son phấn nữ nhân.

Trên mặt lộ ra một tia phiền chán, Diệp Phàm vẩy vẩy tay:

"Cút đi!"

Thấy hấn biểu tình như vậy, trung niên nam tử đang định bạo nộ, Phương Tur Tur vội vã một bên kéo lấy tay hấn ra dấu, một bên nở ra một nụ cười thật tươi, hài hước nói:

"Tốt xấu cũng từng có một hồi làm đồng nghiệp sao! Ta cũng chỉ là chào hỏi một cái mà thôi... Tầm tắc, hai người ăn một cây kem, thật đủ khó coi, Diệp Phàm ta biết người không giàu có, thế nhưng nghèo đến như vậy, còn không biết xấu hổ dẫn nữ nhân đi ăn kem, người đúng là cực phẩm a! Coi như đề đền bù trước kia người cất công bỏ sức truy đuổi ta mà không thành công, người nếu là không có tiền, ta có thể cho người một chút, coi như làm việc tốt..."

Dứt lời, nàng không kiêng nể gì cười rộ lên, bên cạnh trung niên nam tử cũng là nở ra nụ cười, trên mặt đầy kiêu ngạo chi sắc.

Hấn có tiền, hấn liền có tư bản kiêu ngạo a!

Diệp Phàm lạnh lùng nói:

"Ta không thiếu tiền. Cũng chưa từng truy qua người. Loại mẫu câu động dục như người, có dâng tặng, ta còn sợ bị bệnh"

"Người!"

Phương Tur Tur nghe được đối phương nhục mạ nàng như vậy, trên mặt ngoan độc chi sắc càng thêm rõ ràng.

"Diệp Phàm, người không cần phải cố gắng dùng miệng lưỡi để che đậy sự vô năng của mình. Người quý có mình tự hiểu lấy, người một cái nghèo túng, còn muốn mơ tưởng ta tự mình dâng tặng? Ha ha, mơ cũng đừng có mơ"

Dứt lời, nàng quay qua trung niên nam tử, nũng nịu nói:

"Lão công, ta muốn ngồi chỗ này"

"Tốt, bảo bối, ngươi muốn chính là sao trắng trên trời, ta cũng tìm cách hái xuống cho ngươi!"

Trung niên nam tử cười nói, ngay sau đó dùng tay gõ gõ cái bàn:

"Các ngươi hai cái nghe rõ rồi sao, chúng ta muốn chỗ ngồi này, phiền toái các ngươi đổi qua vị trí khác!"

Hắn cố ý đem hai chữ "phiền toái" nhấn nhá kéo dài, ẩn ý thực rõ ràng, lão tử chính là muốn nhắm vào các ngươi, không phục sao, cần ta a?

Đầu năm nay, đua không phải là sức mạnh, mà là tiền tài.

Diệp Phàm mặt vô bi vô hỷ, một ngón tay chìa về cửa ra vào.

"Lăn, nếu không chết."

Nói xong, Diệp Phàm lại cúi đầu xuống, hưởng thụ kem chanh cùng Cung Hàn Nguyệt

Thanh âm của hắn đậm đặc, lại ẩn chứa sát khí kinh người, trung niên nam tử không cầm lùi lại hai bước thoáng có một cái cảm giác, thiếu niên trước mặt hắn cũng không phải là nói chơi thôi.

Hoàn hồn lại, hắn không nhận được thẹn quá thành giận, sống quá nửa đời rồi, lại bị một cái thiếu niên dọa sợ.

Xung quanh, đám đông từ lâu đã hoàn toàn dồn lực chú ý về phía bốn người, nhỏ to nghị luận.

"Xã hội a! Chỉ cần có tiền, liền vô lý cũng dám ngang ngược, mà không tiền, có đúng trăm phần trăm, cũng chỉ dám ngậm bò hòn làm ngọt..."

"Đâu ai dám như thanh niên này, không biết trời cao đất dày!"

"Nữ nhân kia nói đúng a, người quý có tự mình hiểu lấy!"

...

Trung niên nam tử có tự mình tự hiểu lấy mình, tuy giận đến tái xanh mặt mày cũng không dám cùng Diệp Phàm động thủ.

Bất quá hắn nghĩ nghĩ một chút, nhớ lại Phương Tư Tư đã nói đối phương là một cái nghèo mặt hạn, phía trước giống nàng làm thuê làm mướn, chột này ra một kẻ.

Hắn nở nụ cười đầy âm độc, từ trong ví móc ra một xấp tiền polime xanh xanh, vỗ vào trên bàn: "Đây là một chục vạn, mua ngươi chỗ ngồi."

Hít...!

Không ít quần chúng đang xem kịch xuyết xoa một hơi, mua cái chỗ ngồi đều có thể bỏ một chục vạn, không hổ là thành công nhân sĩ, có tiền chính là tùy hứng.

Diệp Phàm như cũ không dao động, thậm chí không buồn nâng đầu lên

"Năm chục vạn"

Trung niên nam tử lại lấy ra thêm bốn xấp tiền dày tương tự, hung hăng ném lên trên bàn trên bàn.

Diệp Phàm như cũ làm lơ hắn.

Trung niên nam tử cắn răng hô

"Một trăm vạn, ta cho ngươi chuyển khoản, ngươi tránh ra, bằng không tiền mất tật mang, đừng trách ta không báo trước!"

Thái độ cứng đờ của Diệp Phàm làm hắn cực kỳ giận dữ, vì vậy hắn quyết tâm dùng tiền tài làm nhục mặt đối phương mới có thể hả giận.

Hít hà!!!

Thanh âm hít khí lạnh trong không khí càng thêm rõ ràng.

Tới tiệm bánh ngọt này ăn uống, phần lớn là dân chúng phụ cận, cùng với sinh viên Nam Phong đại học.

Một trăm vạn đối với bọn họ mà nói, không phải là một số tiền quá khổng lồ, thế nhưng cũng tương đương hơn một tháng lương, thậm chí một số người thu nhập thấp, còn là hai tháng.

Dùng ngần đó tiền để mua một cái chỗ ngồi, mẫu thân hắn cũng quá phá sản đi!

...

Đối với mọi người cảm thán, trung niên nam tử phi thường vừa lòng, cao cao ngẩng đầu.

Trong con mắt của hắn, Diệp Phàm hiện tại cùng những người thường này giống nhau, thậm chí còn không bằng, hắn nguyện ý nấn thành hình trong được hình tròn, nguyện ý đề thành hình vuông được hình vuông.

Không kịp đợi Diệp Phàm phản ứng, sự chú ý của đám đông đã bị phân tán, di chuyển sang một cái nam tử ăn mặc đồng phục bảo an từ ngoài tiến vào.

Người này nhìn thấy trung niên nam tử, vội vã tiến tới, cung kính kính nói chuyện

"Lý tổng, trận gió nào đem người thổi tới đây!"

Nghe hắn nói chuyện, có người trong đám đông cười trộm.

Trung niên nam tử được gọi là Lý đồng gia tròn quay, béo ục ịch, có dùng xe kéo cũng chưa chắc đã cưỡng chế di chuyển đi được, hiện tại lại bị nói là gió thổi tới, không biết đây là vô tình, vẫn là cố ý nói móc.

Lý đồng hiển nhiên không nghĩ tới một tầng ý nghĩa khác thường này, hắn tâm tư còn đặt ở làm thế nào để khiến Diệp Phàm nam kham đâu, vội vã nói:

"Triệu Ngu, người tới vừa lúc, cái chỗ tiểu tử kia đang ngồi, ta muốn!"

Hắn rõ ràng, đối phương nhìn ăn mặc đồng phục bảo an, bất quá đó là lấy danh nghĩa trị an tại khu phố này để lừa người mà thôi, chân chính nghề nghiệp là côn đồ, chuyên đi thu phí bảo hộ.

Đọc một con phố sau trường học đều là nơi ăn ở cùng buôn bán của tầng lớp thường dân, vốn không quyền không thế.

Triệu Ngu có một tầng công việc là đội trưởng đội trị an, phía dưới trưởng lại không thiếu tay chân, nghiêm nhiên trắng trợn làm vua không ngai tại nơi này.

Nghe được Lý đồng sai xử, Triệu Ngu lập tức nhìn thoáng qua phía Diệp Phàm, thấy được mục tiêu là một cái thiếu niên, lại không thuộc diện mấy cái nhị thế tử ăn trôi trác táng phía sau lưng bối cảnh ngập trời, vì vậy nghĩ ngợi cùng không nghĩ, dùng vẻ mặt nịnh nọt cúi gập người đáp ứng hắn.

Không đáp ứng không được, đối phương tiền tài quyền thế, cái gì cũng hơn xa bản thân, vì chút việc nhỏ mà cùng hắn đối nghịch, là thiếu khôn ngoan.

Ngay sau đó, Triệu Ngu đứng thẳng thân mình, đi tới trước mặt Diệp Phàm, tỏ vẻ xin lỗi mà nói:

"Vị huynh đệ này, phiền toái người đổi cái vị trí khác, hôm nay chi tiêu tại đây, tất cả miễn phí, như thế nào?"

(Chương xong)

Tái bút: Mất mạng, gọi thợ đến sửa, vừa mới có thể kết nối lại

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Cung Hàn Nguyệt nổi giận

Nghe được Triệu Ngu nói chuyện, một số ít người cảm thấy vì Diệp Phàm bị ai, vì thường dân nói chung mà bị ai.

Bất quá phần lớn đều xôn xao cười lạnh, ôm tâm tình xem diễn mà chờ mong phản ứng của thiếu niên này.

Bọn họ cảm thấy, tốt nhất là Diệp Phàm hiện tại vẫn tiếp tục như vậy có cốt khí, tiếp tục ngồi lại, để rồi một đồng tiền cũng không được, còn bị đánh cho nửa tàn.

Những người này, căn bản không chịu được khổ cực, bị những góc tối của xã hội nhuộm đen tâm hồn, vạn vạn tình cách.

Thay vì đồng cảm, bọn họ trong đầu chỉ có ghen ghét cùng oán hận.

Vì sao bọn họ không phải là Diệp Phàm? Tại sao bọn họ không có số may như Diệp Phàm? Vì cái gì bọn họ lại không được ai đó dùng một trăm triệu mua lại chỗ ngồi?

Đó là hai tháng tiền lương quần quật làm việc a!

...

Thế giới này, chính là như vậy hiện thực; mà nhân tâm, chính là như vậy lạnh lẽo.

Đa số mọi người, đối mặt với kẻ mạnh, bọn họ chỉ biết cụp đuôi lại mà cùn cút nghe lời.

Đối mặt với kẻ yếu, bọn họ không ngần ngại chà đạp, hiếp đáp, bỏ đá xuống giếng... làm bất cứ chuyện gì khiến cho sự tồn tại của họ có vẻ cao quý, đáng giá hơn những người này.

Cho dù điều này không khiến họ giàu có hơn, không khiến thực trạng của họ có bất kỳ thay đổi nào, thế nhưng cái họ đến được là sự hả hê về mặt tinh thần, về mặt ý nghĩ.

Diệp Phàm đối với lời bình luận từ xung quanh không chút để tâm, hắn đưa cây kem lại cho Cung Hàn Nguyệt xong, mới nâng lên một chút đầu, dùng nửa con mắt mà nhìn Triệu Ngu:

"Quán này nguoi mở? Ta mua kem trà tiền, ăn còn chưa xong, nguoi dựa vào cái gì khiến ta đổi chỗ ngồi?"

Hắn lúc này vốn không có tâm tình để bụng nấy con sâu cái kiến, cực một nỗi đối phương hết lần này đến lần khác muốn tìm đến cái chết.

Cũng tốt, thỏa mãn bọn hắn một phen, coi như giải sầu.

Triệu Ngu á khẩu không trả lời được, trong lòng giận dữ, một cái dân đen, ai cho đối phương can đảm cùng hắn đối chọi?

"Huynh đệ, nguoi cùng bạn gái nguoi di chuyển qua bên kia vẫn có thể hảo hảo ăn kem, ta đảm bảo không ai quấy rầy nguoi, thậm chí ta còn có thể miễn phí tặng cho nguoi thêm một cây kem khác... Lý tổng đã lên tiếng muốn chỗ này, nguoi cũng đừng làm ta khó xử..."

Triệu Ngu nén giận, thanh âm tuy có đông cứng, nhưng vẫn còn tính là mềm mỏng.

Thanh thiên bạch nhật, hắn còn chưa dám làm càn tới mức tùy tiện động thủ, có muốn cũng cần một cái cớ.

Bất quá, hắn đã nhớ kỹ mặt tiểu tử này, đêm nay nhà xác thành phố lại nhiều thêm một cái...

"A" - Diệp Phàm cười ngâm ngâm, thanh âm đầy coi rẻ nhìn về phía Lý tổng - "Hắn lên tiếng? Hắn là cọng hành nào!?"

"Nguoi nói cái gì, nguoi con mẹ nó muốn chết!!!"

Bị một cái thiếu niên không kiêng nể gì làm nhục trước mặt đám đông toàn những người hắn coi là hạ đẳng, Lý tổng rất cực hoàn toàn thẹn quá thành giận, sắc mặt vằn vện dữ tợn, gầm lên:

"Triệu Ngu, nguoi mẹ nó còn đợi chờ cái rắm a! Kêu thuộc hạ của nguoi lại đây, phét đi hắn, ném ra bãi rác!!!"

Triệu Ngu cũng là bị Diệp Phàm lời nói làm cho hoài nghi nhân sinh, tới hiện tại mới hồi phục lại đây, cười gằn, hừ lạnh một tiếng:

"Tiểu tử, không thể không nói nguoi quả là ngu có bằng cấp, ta đáng thương nguoi một cái dân đen không quyền không thế, nguoi lại rượu mừng không uống, uống rượu phạt... Ngươi tới, phét đi tiểu tử này cho ta!"

Cạch cạch!

Rầm rập! Rầm rập!

Hắn vừa triệu hoán, nháy mắt, hơn mười cái "bảo an" đồng phục chỉnh tề từ bên ngoài đẩy cửa xông vào.

Đám đông nhìn đến một màn này, biết rằng sắp tới khả năng máu me, thậm chí ra mạng người, không thiếu chuẩn êm khỏi nơi thị phi này.

Loáng một cái, toàn bộ quán bánh ngọt chỉ còn lác đác vài ba cái người xem, cộng với đám người Diệp Phàm, Lý tổng, Triệu Ngu.

Phương Tư Tư rúc vào trong ngực Lý tổng, khoáy ý nhìn hết thấy, ánh mắt lướt qua vị trí của Cung Hàn Nguyệt, không cảm bỏ đá xuống giếng:

"Lão công, còn cái tiện nữ tử này, nguoi cũng đừng tha cho nàng, nàng vẫn là một cái đại mỹ nhân đâu. Tối nay, để nhân gia cho nguoi tận hưởng cảm giác song phi nha..."

Thanh âm ồ ạt của nàng vang lên, khiến cho không thiếu người chửi thầm kỹ nữ lăng ló.

Lý tổng nghe xong, đôi mắt sáng rực, hắn tuy chỉ nhìn thấy lưng của Cung Hàn Nguyệt, bất quá Phương Tư Tư nói nàng là cái mỹ nhân, hắn không sai.

"Nữ nhân này, các nguoi cũng bắt nàng lại, ta phải ở trước mặt tiểu tử này cho hắn biết, xã hội này nếu không quyền không thế, cần thiết phải cụp đuôi

làm người, nếu không ắt trả đại giới!"

Cùng Hàn Nguyệt từ đầu tới cuối im lặng, thậm chí còn không buồn quay lại, lúc này mới nhàn nhạt lên tiếng:

"Chỉ bằng câu nói vừa rồi, hai người các người say hôm nay chú định đã là cái người chết! Phu quân, hôm nay ta ngửa tay, đám người này người để cho ta, thế nào?"

Diệp Phàm nhàn nhạt "Àn" một tiếng, hẳn biết nàng nổi giận, chuyện sắp tới liền không có phần của hắn.

"Ngửa tay... Ha ha, còn cố lộng huyền hư đâu!" - Phương Tư Tư cười đắc ý, nói mỉa - "Diệp Phàm, người không phải kiêu ngạo sao, xương cốt cứng lắm sao, thế nào hiện giờ liền tưng lại đi núp sau váy nữ nhân?"

Diệp Phàm không đáp, còn Cùng Hàn Nguyệt đột ngột cầm lấy mấy xấp tiền mặt ban này Lý tổng ném xuống bàn.

"Như thế nào!? Không phải ngửa tay sao!? Biết sợ rồi!? Ta đây lại cho người một lần cơ hội, hiện tại tuyên bố cùng tiểu tử này chia tay, lại trút bỏ quần áo của người, lập tức tại chỗ hầu hạ toàn bộ chúng ta hơn mười cái nam nhân đây, để lão tử thoải mái, ta liền cho người cảm tiền rồi đi; hôm nay sự tình cũng bất hòa người so đo! Người nghĩ kỹ chưa!?"

Lý tổng nhìn thấy hành động của Cùng Hàn Nguyệt, khoái trá cười lớn, khinh khỉnh nói.

Nữ nhân sao, vì tiền, cái gì cũng có thể làm ra. Nếu không làm, là do người ra giá cả đủ cao mà thôi.

"Nguyệt Nhi nói đúng, vốn ta không muốn để tay nàng ô uế, bất quá bây giờ ta đổi ý, các người hôm nay sẽ là hai cái người chết! Nàng nếu không giết các người, ta giết!"

Thanh âm của Diệp Phàm thanh linh sâu kín vang lên.

Toàn trường sững sờ, đến mức này rồi, thiếu niên này vẫn không rõ tính thế hay sao, một hai há mồm là đòi giết đối phương?

Mà Cùng Hàn Nguyệt lúc này cũng quay mặt lại, đối diện với đám người Triệu Ngu cùng Lý tổng.

Nhìn đến sắc đẹp khuynh thành của nàng, một đám hơn mười cái nam nhân hô hấp lập tức trở nên dồn dập, ánh mắt nóng rực, dục hỏa nhen nhóm...

Đặc biệt là Lý tổng cùng Triệu Ngu, trong mắt tràn ngập một mảnh dâm tà, đứng quần cao cao nổi lên, hận không thể lập tức nhào lên mà "ăn tươi nuốt sống" mỹ nhân.

Cùng Hàn Nguyệt chú ý tới cái nhìn của đám người, trong mắt xẹt qua một tia sát khí.

Nàng lấy ra hai xấp tiền, thông thả tháo băng cột, xòe ra hơn năm mươi tờ tiền mặt, hướng bên ngoài vút.

Viu!

Viu!

Trong không khí thanh linh truyền đến những tiếng xé gió rít gào dữ dội.

Hơn năm mươi tờ tiền polime, thẳng tắp mà bay ra, mỗi cái hướng một phương bất đồng mà lao đi, tựa như những lưỡi dao sắc lạnh.

...

"AAAA!!!"

Triệu Ngu cùng đám bảo an bộ não còn chưa phân tích được chuyện gì vừa xảy ra, âm thanh Lý tổng cùng Phương Tư Tư tru tréo từ bên cạnh thê lương thảm thiết truyền lại.

Vội vã ngoái sang, bọn họ kinh hãi trừng mắt nhìn hai người bị tiền mặt cắm vào tựa như một đám gai nhím, máu tươi ồ ạt chảy ra, thoáng chốc đã phủ kín một tầng trên mặt cùng quần áo, tựa như hai cái huyết nhân.

Phương Tư Tư quanh miệng bị găm không dưới mười tờ tiền mặt, đau đến không dám loạn cử động cơ miệng mà nói chuyện.

Lý tổng còn thảm hơn, một đôi mắt phân biệt mỗi bên bị một tờ tiền cắm ngập thủy tinh thể, một đám chất lỏng đỏ đen chảy xuôi xuống, hiển nhiên từ trạng thái có thể kết luận hẳn đã bị chọc thành mù lòa.

Chứng kiến một màn đáng sợ như vậy, đám bảo an toàn bộ mất đi tự tin cùng Cùng Hàn Nguyệt hay Diệp Phàm động thủ.

Đùa gì vậy, nhân gia tùy tay ném ra, một tờ tiền mềm mại liền tựa như một lưỡi dao đoạt mệnh.

Đối mặt với thủ đoạn quỷ dị như vậy, tựa như phi hoa trích diệp đã thương người trong truyện phim huyền huyền, có muốn tìm đường chết mới lao lên

động thủ.

Triệu Ngu yết hầu một trận lẫn lộn, không biết nuốt khan bao lần, mới khó khăn mở miệng:

"Vị cô nương này..."

Thanh âm của hắn run rẩy lợi hại, nghe không rõ tiếng.

Hắn hiện tại đến thờ mệnh cũng không dám, lại càng không dám nhìn vào Cung Hàn Nguyệt.

Trước mặt hắn, căn bản không phải một cái nũng nịu mỹ nhân, mà là một tôn nữ tu la a!

Chỉ là hắn còn chưa kịp nói trọn lời, Cung Hàn Nguyệt đã quý mị xuất hiện trước mặt hắn, một chân đá ra,

Một chân này nhanh như chớp, tinh chuẩn nhằm giữa hai chân của Triệu Ngu mà công kích.

Huyết vụ một mảnh!

Triệu Ngu vội vã ôm lấy hạ bộ, thảm thiết kêu lên, thanh âm so với hai người trước càng thêm kinh tâm động phách.

Nơi dừng quần hắn, trào ra một loạt chất lỏng, do quần là màu đen, cũng không thấy rõ chất lỏng kia màu vàng vẫn là đỏ.

Một đám bảo an còn lại ngo ngắc nhìn Triệu Ngu, không tự giác được kẹp chặt hai chân.

Thế rồi cũng không biết là ai lấy lại thanh tĩnh trước nhất, vội vã kêu gọi:

"Chạy mau!"

Tiếng kêu vừa dứt, cả một đám bán sống bán chết hướng về phía cửa thoát thân.

"Chạy được sao?"

Cung Hàn Nguyệt nhẹ giọng cười, vươn tay cầm lấy một xấp tiền khác trên bàn...

Viu! Viu! Viu!

Lại là một loạt tiếng xé gió vang lên...

Theo sau, một đám đại hán ngã quỵ xuống, hai tay ôm lấy cẳng chân, rên rì.

Cả đám đều bị Cung Hàn Nguyệt dùng tiền làm ám khí đã thương hai chân, không đến mức biến thành tàn phế hoàn toàn, thế nhưng về sau cũng chỉ có thể chậm rãi đi bộ, hơi vận động mạnh liền đau thấu xương cốt.

"Niệm tình các ngươi cũng là thân bất do kỷ, nghe theo người khác sai khiến, tha cho tội chết, bắt quá phết đi hai chân làm trừng phạt!. Cút đi!"

Nghe được Cung Hàn Nguyệt tuyên bố, cả một đám quên cả đau đớn, vội vàng rôi rít cảm tạ, thế rồi diu nhau nửa đứng nửa bò rôi đi.

Đây cũng không phải do nàng phát thiện tâm, mà đám sâu mọt này một đao chém chết liền quá tiện nghi, phải để chúng sống lay lắt, tự mình cảm nhận tư vị thống khổ mà chúng gây ra cho người khác.

Cùng lúc, Diệp Phàm sử dụng nhiếp hồn thuật để khống chế vài người quần chúng lác đác vẫn ở lại xem náo nhiệt, tạo ra một đoạn ký ức giả, đề lên một màn vừa rồi, lại khiến họ từ đầu trở về đó.

...

Tất cả những người không liên quan đều dời đi, trong tiệm bánh lúc này chỉ còn năm người Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt, Triệu Ngu, Phương Tư Tư cùng Lý tổng.

Cung Hàn Nguyệt hướng phía Lý tổng đi tới, lấy chân đá đá vào một bên má của hắn, hỏi:

"Ngươi còn muốn ta trút bỏ quần áo, hầu hạ cho ngươi sáng sao!?"

"Tiện nhân, kỹ nữ, loại con hoang không cha mẹ,... Con mẹ nó ngươi có giỏi liền giết ta..." - Lý tổng hai mắt không nhìn thấy gì, thế nhưng điều đó cũng không khiến hắn đủ sợ hãi để ngậm miệng.

"Tắm tã, không hổ bậc tổ tiên đức kết, ngu si tứ chi phát triển..."

Diệp Phàm đối với sự náo loạn con hàng cực phẩm này không thể không bội phục, đã bị Cung Hàn Nguyệt làm cho nửa tàn rồi, không hiểu hắn vẫn còn

đâu ra tự tin để thách thức nàng giết hán.

Chẳng nhẽ, hán vẫn thực sự nghĩ, Cung Hàn Nguyệt không dám ra tay?

Mà Cung Hàn Nguyệt lúc này, trong mắt đã hiện lên vô tận hắc khí.

Nàng muốn giết người!

Tên mập này năm lần bảy lượt nhục mạ nàng, thật cho là nàng không dám giết hán sao!?

Nàng là Ma Đế, chúng sinh vì sâu kiến!

Giây tiếp theo, Cung Hàn Nguyệt bắt lấy yết hầu của hán, cao cao nâng lên.

Mặc cho thân hình của hán quá khổ, to gấp ba lần Cung Hàn Nguyệt, nàng xách cổ hán không khác gì xách cổ gà.

Lý tổng cảm nhận được mình hít thở không thông, đại não thiếu dưỡng khí mới khiến hán thanh tỉnh lại, nỗi sợ hãi mới bắt đầu len lỏi vào trong trí não của hán, khiến cho hán không khỏi cảm miệng, thôi phun ra lời ô uế.

"Người còn cho rằng, ta không dám giết người sao?" - thanh âm sâu kín của nàng vang lên, tựa như tiếng chuông từ thần đánh vào trong linh hồn đối phương.

Thế rồi, nàng không chờ hán trả lời, bàn tay nhẹ nhàng một xiết...

Lý tổng khuôn mặt vặn vẹo, toàn thân gãy giữa, mặt dù qua một tầng những huyết là huyết vẫn có thể thấy hán bây giờ đang thống khổ vô cùng.

Cung Hàn Nguyệt sắc mặt không chút xao động, từ từ di động cổ tay, gấp ngược vào nửa vòng...

Rắc rắc!

Một loạt tiếng xương vỡ vụn vang lên, đối phương cần cổ bị nàng chậm chậm bẻ ngược 180 độ, khiến hán trong vô hạn đau đớn cùng hoảng sợ mà chết đi.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 121: Cảnh sát tới

Cung Hàn Nguyệt buông lỏng tay ra, thân xác mập mạp của Lý tổng cứ như vậy rơi đánh rầm một phát trên nền đất, trên mặt hai mắt trợn trắng, biểu hiện của việc bị thiếu dưỡng khí lên não.

Từ đầu tới cuối, biểu tình của nàng cùng làm thịt một con gà không có bất luận chút nào khác biệt, khiến Phương Tư Tư cùng Triệu Ngu một bên không rét mà run.

"Ta phía trước nói hai người hôm nay là cái người chết, người tựa hồ không tin?" - Cung Hàn Nguyệt nghiền ngẫm nhìn Phương Tư Tư, chậm chạp nói ra từng câu từng chữ.

Mặc dù thanh âm của nàng đều đều như vậy, mỗi một chữ phun ra khỏi miệng, đều như một con dao sắc nhọn vô hình hung hăng xuyên qua trái tim của Phương Tư Tư, làm người sau càng thêm run rẩy, dùng hết sức bình sinh lết người về phía sau, tránh nàng càng xa càng tốt.

Cung Hàn Nguyệt cũng không vội ra tay, từ từ một bước tiến lại một bước tiến, tựa như mèo vờn chuột.

Mất thấy bản thân đã lui tới góc tường, không còn có chỗ để trốn, Phương Tư Tư nội tâm rốt cục hòng mất, bất chấp trên mặt đau đớn, run rẩy khóc lớn lên:

"Cầu xin người bỏ qua cho ta đi, ta biết mình sai rồi, ta cũng không dám nữa..."

Chợt nhớ tới Diệp Phàm còn ngồi tại nơi này, Phương Tư Tư vội vã hướng hán van xin:

"Diệp Phàm, ta sai rồi, người làm ơn nể tình chúng ta từng là đồng nghiệp, người nói nàng dừng tay..., ta có tiền, ta có nhà, người muốn cái gì đều có thể!!!"

Diệp Phàm đang lặng lẽ ngồi làm khán giả, nghe được nàng không biết xấu hổ nói chuyện, khẽ cười một tiếng, cầm lấy chiếc cốc uống nước trên bàn, rất có thích thú nghiền cứu nó.

"Thật là cái gì đều có thể?" - thanh âm của hắn đậm mạc truyền tới.

"Đúng vậy, thậm chí ngươi muốn ta làm nữ nhân, không, làm nô lệ cũng được, ta sẽ hàng đêm ấm giường cho ngươi... Chỉ cần ngươi nói, ta đều có thể làm!..."

Phương Tư Tư phảng phất bắt được hy vọng cuối cùng, cơ hồ là điên cuồng gật đầu, thề thốt.

Diệp Phàm lại tỏ ra trần trụi:

"Bất quá, ta chỉ biết núp sau váy nữ nhân a, ta không có khả năng ra lệnh cho nàng a..."

Phương Tư Tư không cam lòng, tiếp tục năn nỉ:

"Ngươi làm ơn thử thử, ngộ nhờ nàng nghe lời ngươi..."

Diệp Phàm nhìn đối phương nội tâm liên tục chơi vui giữa tuyệt vọng cùng thất vọng khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, hắn vẫy vẫy Cung Hàn Nguyệt:

"Nguyệt Nhi, không cần giết nàng..."

Cung Hàn Nguyệt nghĩ nghĩ hai giây, gật đầu:

"Hảo a!"

Phương Tư Tư nghe được nàng đồng ý, mừng như điên, cũng bất chấp hình tượng hay mặt mũi, quỳ tiến tới trước mặt nàng, dập đầu cảm tạ:

"Tạ ơn ngươi đã tha cho ta, tạ ơn ngươi, tạ ơn..."

Cung Hàn Nguyệt dừng dừng nhìn đối phương dùng hết sức động đầu xuống đất, để lại trên mặt sàn một vết máu lớn, đậm mạc nói:

"Ta chỉ nói sẽ không giết ngươi, cũng không nói sẽ tha cho ngươi a!"

Nàng nói chuyện chỉ gian, bàn tay vung lên, một tia ma lực ly khai ngón tay trở của nàng, chớp nhoáng tiến vào Phương Tư Tư thân thể.

Một tia ma lực này, nhanh chóng len lỏi khắp lực phủ ngũ tạng của nàng, bao phủ lên toàn bộ tế bào hồng cầu, bạch cầu...

Bên ngoài, Triệu Ngu kinh hãi nhìn Phương Tư Tư dùng một tốc độ mất thường có thể trong thấy mà lão hóa, da dẻ bắt đầu nhăn nheo, uốn nếp, máu tóc màu đen cũng dần dần chuyển bạc.

Trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý niệm, đó là nữ nhân kia không phải người, hắn cần thiết trốn.

Chỉ là, tứ chi của Triệu Ngu không một chút nào nghe theo bộ não hắn điều khiển, cả người như bị liệt ngồi tại chỗ.

...

"A! Đồ tiện nhân, rốt cục ngươi đối với ta làm cái gì!? Ngươi chết không từ tế được! Ta có làm quỷ cũng không buông tha cho ngươi!" - Phương Tư Tư oán độc nguyên rủa.

Nàng cảm thụ rõ ràng sinh cơ của mình đang từ từ, từ từ trôi đi, mà nàng thì lực bất tòng tâm, muốn khống chế cũng không thể.

"Ngươi yên tâm, ta đã nói không giết ngươi, liền không giết ngươi. Tương phản, vừa rồi ta còn khiến cho ngươi đạt tới tuổi thọ gấp đôi người thường. Bất quá sao..."

Cung Vô Song đối với nàng miệng lưỡi cay nghiệt cũng không phát cáu, trái lại khóe miệng nổi lên một tia tươi cười:

"Kể từ hôm nay, ngươi một ngày còn tồn tại trên nhân gian, liền một ngày sẽ phải lấy bộ dạng già nua xấu xí này để gặp người. Ta khuyên ngươi đừng cố đi tìm phương thuật chỉnh hình, hậu quả sẽ chỉ thêm tệ hơn mà thôi..."

Là một nữ nhân, nàng rõ hơn ai hết nữ nhân ái mỹ như thế nào, nhất là những tồn tại chỉ có thể dựa vào thân thể đi kiếm cơm như Phương Tư Tư.

Nàng lấy đi dung nhan của đối phương, lại ban cho gấp đôi sinh mệnh thời gian, hình phạt này không thể không nói là không tàn nhẫn, quả thật chính là sống không bằng chết.

Đương nhiên, Phương Tư Tư hoàn toàn có thể tự mình kết thúc sinh mệnh của nàng, Cung Hàn Nguyệt đối với việc này không chút bận tâm.

...

Thế giới tồn tại một thứ gọi là nhân quả, gieo nhân nào, thì gặt quả nấy.

Nếu Cung Hàn Nguyệt chỉ là một cái nữ nhân bình thường, nếu Diệp Phàm vẫn còn là một người làm thuê nghèo hèn, như vậy kết cục chờ đợi bọn hắn cũng sẽ là một cuộc sống không bằng chết.

Chính vì thế, không nói Cung Hàn Nguyệt vốn là Ma Đế, người khác đối với kết cục của đôi nam nữ này cũng sẽ không có một tia đồng tình.

Bỏ mặc Phương Tư Tư một bên đang thấp giọng gầm rít, Cung Hàn Nguyệt vốn đang quay qua Triệu Ngu, chợt dừng lại, nhíu mày.

Một trận còi xe cảnh sát vang lên, càng lúc càng gần.

Có người báo động!

Diệp Phàm cũng đã để ý tới, không cảm nhướn mày, hắn không sợ cảnh sát, thế nhưng lười phiền toái.

Bất quá, lập tức hắn nhận ra được có điều không đúng.

Dựa trên lý thuyết, người không liên quan một đám đều đã hoặc là từ trước khi xuất hiện xung đột chân tay dời đi, hoặc là sau đó bị Diệp Phàm thay thế ký ức, cưỡng chế dời đi.

Nói như vậy, khả năng những người này đột ngột báo án cơ hồ rất thấp.

Về phần hơn chục cái bảo an kia, khả năng bọn họ báo án không phải không tồn tại, bất quá thứ nhất, bọn hắn là dân đường phố, bản thân rất ngại dính líu tới cảnh sát; thứ hai, bọn hắn ồ còn không mang nổi mình ồ, một đám hiện giờ khả năng đang xếp hàng trong bệnh viện, làm sao có tâm trí đi báo cảnh sát...

Nghĩ tới một loại khả năng, Diệp Phàm thần thức mau chóng bao trùm toàn bộ căn nhà...

Chính nó!

Diệp Phàm đứng dậy, đi tới một góc chỗ ngồi, tại đây đặt toàn ghế đệm dài, có nơi tựa lưng.

Thò tay vào giữa hai tấm đệm lưng, Diệp Phàm móc ra một chiếc camera cỡ nhỏ được cẩn thận sắp xếp làm sao tránh được bị người phát giác, lại có thể ghi lại vùng không gian lớn nhất.

Tung tung nó trong tay, Diệp Phàm hứng thú đánh giá:

"Thứ đồ vật này khẳng định có thể điều khiển từ xa, đối phương khả năng muốn theo dõi chúng ta, hoặc bọn họ hai cái, tình cò nhìn thấy một cảnh huyết tinh, vội vã báo cảnh..."

"Khả năng theo dõi chúng ta lớn hơn, căn cứ việc đối phương báo cảnh sát mà không phải là lặng lẽ theo dõi hay hoan hỉ ăn mừng"

Cung Hàn Nguyệt đi tới gần, ngó qua chiếc camera trong tay Diệp Phàm, tỏ ý kiến.

Người sau gật đầu nhận đồng, tiện tay bóp nát camera thành một đám sắt vụn, nhàn nhạt nói.

"Con sâu cái kiến mà thôi, không cần nhọc lòng tìm kiếm, tha cho hắn sống thêm một chút thời gian. Chẳng cần bao lâu, hắn sẽ lại ngoi lên cho mà xem!"

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài, cảnh sát cũng đến nơi, tiếng còi xe đinh tai nhức óc kêu không ngừng.

Triệu Ngu nghe thấy âm thanh đặc trưng của xe cảnh sát, mừng hóm, kêu lên:

"Cảnh sát tới! Các ngươi lúc này trốn không thoát!... Hai người các ngươi không những đã thương ta, còn giết Lý tổng, khẳng định sẽ bị ồ tù một gông!"

Dù hắn vừa xong nhìn qua một loạt hiện tượng siêu nhiên, tiềm thức vẫn cho rằng, Cung Hàn Nguyệt dù thủ đoạn tới đâu cũng không dám chống lại cảnh sát, làm ồ viên đạn.

Mà Phương Tư Tư, vốn còn đang ngờ ngác, ngờ là mình bị Cung Hàn Nguyệt làm cho ngẽnh ngẽng, thấy Triệu Ngu nói như vậy, cũng liền oán độc nói chuyện:

"Một đôi cẩu nam nữ, hai người chết chắc, người vũ lực cao thì thế nào, đợi hai người vào trong tù, ta liền dùng tiền cho người hành hạ các người hàng ngày, tra tấn đến sống không bằng chết..."

"Các người tưởng tượng hơi nhiều thì phải?"

Đổi lại lời đe dọa của hai người là một cái nhún vai của Diệp Phàm, hắn vươn đầu ngón tay ra, tiên lực cuốn quanh.

"Đi!"

Theo mệnh lệnh cùng ý niệm của Diệp Phàm, một tia tiên lực liền phân đôi, kéo dài tựa như dây thừng, tự động trói gô hai người lại thành hai khúc giò.

"Đề ta khiến hai người mình bạch, mình đến cùng có bao nhiêu vô tri!"

Nói xong, Diệp Phàm duỗi tay ra, hững hờ không điểm bùa bãi mấy cái, lăm bằm:

"Khỏi!"

Toàn bộ quá trình không tới năm giây.

Hành động của hắn chậm dứt, cửa quán bị thô bạo mở ra, vọt vào là ba gã mặc đồ cảnh sát, tay nâng súng ngang mặt, chốt an toàn đã bị tháo mở, chỉ cần khẽ động ngón trỏ liền có thể nhà đạn.

"Đứng yên, cảnh sát đây!"

Một cái trung niên cảnh sát dáng người cao gầy, trên má trái có một vết sẹo thật dài hô lớn.

Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Phàm không chút sợ hãi, quay lại đứng đối diện với cảnh sát.

"Ta nói các người đứng yên!" - Trung niên cảnh sát gầm lên.

"Ta ghét người khác lấy súng chĩa vào ta!" - Cung Hàn Nguyệt đương nhiên không bị hắn hù dọa, lạnh lùng nói - "Ba giây, ba người các người không buông súng xuống, ngày mai liền chờ bị tước súng đi!"

Trung niên cảnh sát bạo nộ, bất quá lập tức bị một cái cảnh sát trẻ tuổi hơn phía bên trái kéo lại, thì thầm vào tai điều gì.

Cùng với lời thì thầm của cảnh sát trẻ tuổi, sắc mặt trung niên cảnh sát càng thêm âm trầm, cũng để lộ ra không ít kiêng kỵ.

Hắn hỏi Cung Hàn Nguyệt:

"Người là Cung gia nhị tiểu thư Cung Vô Song?"

"Nàng là tỷ tỷ ta, ta là Cung Hàn Nguyệt!" - tiểu ma nữ liếc nhìn tên cảnh sát trẻ tuổi kia, nàng biết hắn tưởng lầm mình là tỷ tỷ.

Không tránh khỏi, ai bảo nàng ngoại trừ màu tóc cùng phong cách ăn mặc, cùng Cung Vô Song không còn có điểm nào khác biệt đâu!

Chỉ là tựa hồ, thái độ bình tĩnh không mừng không sợ của nàng, còn có của Diệp Phàm làm trung niên cảnh sát cực độ khó chịu, hắn khinh thường nói:

"Cung gia thì sao!? Một cái dựa hơi cha chú bên ngoài ăn trôi trác táng mà thôi! Các người hai cái, còng tay hai người này lại, đưa về đồn!"

Diệp Phàm nội tâm cười lạnh, cảnh sát không nói trắng đen, vừa mới xông vào không nêu lý do đã muốn bắt người.

Rõ ràng nghe tới tên Cung gia liền do dự, cuối cùng lại vẫn căng da đầu đi làm.

Không cần nói hai lời, khẳng định đằng sau có cớ quái.

Nghĩ tới đó, hắn nhàn nhạt mở miệng:

"Người làm cảnh sát, không phân đúng sai, mở miệng đã đòi bắt người. Không biết để bố mẹ người biết được con mình như vậy, có đội mồ sống lại hay không?"

Luận dùng miệng tổn hại người, Diệp Phàm không kém gì ai, hắn chà qua đường thói quen noi thượng thiên, động thủ được liền bắt động khẩu mà thôi.

Trung niên cảnh sát nghe được, trên trán nổi gân xanh, nắm tay xiết chặt, há miệng hít sâu vài ba hơi liền.

"Tiểu tử, chờ về tới đồn cảnh sát, người sẽ vì lời nói của mình mà trả giá thật đắt!"

Kìm nén xuống cảm xúc của mình, trung niên cảnh sát đe dọa, thanh âm ngập tràn sát khí.

"Ta đảo muốn xem các người, ai dám dẫn hắn về đồn!"

Thình lình, một tiếng kinh giật nóng nảy từ bên ngoài vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 122: Trò chơi mới bắt đầu đâu!

"Ai!?"

Trung niên cảnh sát cơ hồ quay phắt lại, họng súng cũng chuyển hướng chĩa ra cửa.

Chỉ thấy đi vào là một cái thiếu nữ trẻ tuổi thập phần sinh đẹp, đáng nói là nàng ngoài đánh một lớp son nhạt trên môi một chút phấn trang cũng chưa; một thân bó sát người quần áo da gất gao mà bám lên cơ thể nàng, phác họa ra những đường cong ma quỷ.

Thiếu nữ hiện tại trên mặt vẫn còn treo một tia tức giận chưa tiêu tan.

"Ai ra lệnh cho các người bắt người?" - nàng vừa tiến vào cửa, liền lạnh lẽo truy vấn, đối với câu hỏi của trung niên cảnh sát một chút ý niệm trả lời cũng không có.

"Người là ai!?" - trung niên cảnh sát sắc mặt đen kịt, cảm tưởng như sắp sửa không khống chế được bản thân.

Không chỉ hấn, mà cả hai người cảnh sát đồng sự cũng hết sức cảnh giác, đánh cao tinh thần mười phần.

Chỉ cần thiếu nữ này có bất kỳ một động tác khả nghi nào, bọn họ sẽ không do dự nổ súng.

Kinh nghiệm cùng tiềm thức nói cho họ, nữ tử trước mặt đây cực độ nguy hiểm.

"Không cần khẩn trương!" - Thiếu nữ đối với ba khẩu súng cùng chĩa vào mặt cũng không có quá lớn sợ hãi, nàng chậm rãi trước sự theo dõi sát sao của đối phương từ trong túi áo ngực lấy ra một quyển sổ vàng chói, tùy tiện ném qua.

Nhìn đến quyển sổ bay lại, một cái cảnh sát trẻ tuổi giờ tay ra bắt, biểu tình nghiêm nghị lên.

Diệp Phàm tỉnh tỉnh nhìn hết thấy một màn này, trên mặt biểu tình nghiêm ngấm.

Nghe được thanh âm quen thuộc vừa rồi, Diệp Phàm liền biết, mặc dù hấn cùng Cung Hàn Nguyệt không ra tay, đám cảnh sát này cũng đừng hòng dẫn hai người họ đi.

Bởi vì, thiếu nữ vừa có mặt, chính là Cổ Tuyết, nàng tuy hôm nay trang điểm cùng hôm trước có rất lớn bất đồng, thế nhưng làm sao chón qua được ánh mắt của hấn, chưa kể giọng nàng là không thể thay đổi.

Diệp Phàm sử dụng thần thức nhìn quyển sổ màu vàng vừa rồi nàng lấy ra, thấy được mặt ngoài viết hai từ cách điệu "Lạc Hồng".

Mở ra phía bên trong, ngay tại trang đầu tiên là hai dòng chữ "Cổ Tuyết", "Thành viên trung tâm" cùng với một con dấu đỏ rực hình một con rồng uốn lượn tạo thành từ "Lạc Hồng"

Đây hấn là sổ chứng nhận thân phận của nàng trong tổ chức hồi hôm nàng nói đi!

Lúc này, cảnh sát trẻ tuổi cũng đã xem xong, vội vã ra hiệu cho đồng bạn hạ súng, cẩn thận gấp lại quyển sổ nhỏ nhỏ này, tận tay đưa lại cho Cổ Tuyết, cung kính nói:

"Là thuộc hạ vừa rồi thất lễ, còn mong thủ trưởng không để tâm"

Cổ Tuyết vô bi vô hỷ nhận lại sổ chứng nhận, lặp lại câu hỏi:

"Ai ra lệnh cho các người bắt người!?"

Trung niên cảnh sát biểu tình phức tạp, trả lời:

"Chúng ta nhận được tin báo tại khu vực này có hai người trẻ tuổi một nam một nữ đang tàn nhẫn đả thương, thậm chí giết người. Theo như lời người gọi điện báo lại, bị họ đả thương tổng cộng gồm ba người, hai nam một nữ..."

Nói tới đó, hấn chỉ tay về phía Cung Hàn Nguyệt:

"Mà người đó nói là nàng đây đã giết chết một cái nam tử."

Cổ Tuyết có thâm ý nhìn thoáng qua Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Phàm, bắt quá vẫn chưa cùng hay người nói gì, ngược lại khóe miệng cong lên, hỏi:

"Nga, người nói vậy, người đâu? Xác đâu?"

Nàng dút lời, phía sau lưng Diệp Phàm, Triệu Ngu cùng Phương Tư Tư phấn khởi gào to:

"Ta ở chỗ này, chúng ta ở chỗ này! Xác của Lý Trung Thành cũng tại đây, các người mau mau cứu ta thoát khỏi hai cái sát nhân cuồng ma này a!"

Chính là, rất nhanh hai người liền nhận ra, trong phòng này dường như không một ai nghe thấy tiếng họ, cũng không một ai nhìn thấy họ, không một ai có bất luận một chút nào phản ứng, tựa như họ là không khí vậy.

Cái này làm cho Triệu Ngu cùng Phương Tư Tư hai người nội tâm vừa hận lại sợ, càng nhiều là tuyệt vọng, họ vô pháp giải thích, chuyện này là như thế nào.

Rõ ràng mình tại đây, mình kêu to lên như vậy, thiếu chút nữa dút thanh quản, vì cái gì ai cũng nghe không nghe được, thấy không thấy được đâu?

Tới lúc này, hai người mới chợt nhớ lại câu nói của Diệp Phàm, chính mình mừng rỡ quá sớm, hy vọng nhiều để rồi tuyệt vọng tới càng thêm điên cuồng hơn.

Thế nhưng rốt cục, đối phương đã làm gì!?

...

Diệp Phàm nghe được câu hỏi của Cổ Tuyết, quý dĩ nở nụ cười.

Tuy hắn bày ra chỉ là một cái huyền trận bắt nhập lưu, thế nhưng lấy tài nghệ của hắn, lại có tiền thạch gia cố, đừng nói ba cái cảnh sát phạm nhân, cho dù Cổ Tuyết cũng đừng hòng nhìn ra.

Huyền trận của hắn hiển nhiên có cả hiệu quả cách âm, vì vậy người bên trong trận có kêu dút thanh quản cũng đừng nghĩ tới chuyện có người nghe được.

Quả nhiên, ba cái cảnh sát nghe xong Cổ Tuyết hỏi, lập tức bới tung cả quán ăn lên, như cũ không thấy tồn tại bất cứ xác chết nào, đừng nói tới hai cái người sống sờ sờ.

Buồn bực trở lại vị trí, trung niên cảnh sát không nhịn được đối với Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt nổi điên lên:

"Các người hai cái giấu người chỗ nào!?"

"Ngu ngốc!" - Diệp Phàm lười phản ứng hắn, phun ra một câu.

"Người!" - Trung niên cảnh sát tính nhẫn nại không cao, bị Diệp Phàm hai lần sử dụng ngôn ngữ chọc giận, một tay co lại, nhìn đáng vẻ là chuẩn bị đánh hắn.

Diệp Phàm ánh mắt lướt qua một vết sát khí, tiền lực quán quanh bàn tay, chỉ cần đối phương động thủ, hắn dám khẳng định, đêm nay nhà xác thành phố lại nhiều thêm hai cái.

"Dừng tay!" - Cổ Tuyết cảm nhận được sát ý của Diệp Phàm, vội vã quát lạnh.

Trung niên cảnh sát cứng người, hậm hực thả nắm tay xuống, ném cho Diệp Phàm cái nhìn đầy căm tức, lùi lại.

Cổ Tuyết thấy Diệp Phàm cũng không có ý định lại ra tay, nội tâm lỏng ra một hơi.

Đối phương không biết, thế nhưng nàng biết Diệp Phàm là như thế nào khủng bố a!

Để hắn động thủ, có toàn bộ người tại đây cũng không đủ cho hắn giết!

Cổ Tuyết có chút hối hận, lẽ ra nàng nên xin tổ chức điều động tới một cái Tông Sư để kiềm chế Diệp Phàm!

Bất quá, giờ nghĩ, cũng đã muộn.

"Báo cáo, quán ăn cũng không có camera theo dõi!" - một cái cảnh sát trẻ tuổi tiến tới, thông báo.

"Nói vậy, các người cũng không có bằng chứng xác nhận hai vị này có liên quan tới đả thương hay giết người!?"

Cổ Tuyết ánh mắt lạnh lùng quét qua ba cái cảnh sát, đậm mặc hỏi.

Đem theo vẻ không cam lòng, trung niên cảnh sát hỏi đáp:

"Không có!"

"Hồ nháo!" - Cổ Tuyết quát, không kiên nhẫn xua tay - "Các người ba cái cút về, tự bản thân kiểm điểm... Đến khi ta về tới, nếu ta đối với các người còn không vừa lòng, sau này các người liền không cần làm cảnh sát nữa!"

...

Cuối cùng, ba cái cảnh sát xám xịt rời đi, hoàn toàn trái ngược với bộ dạng hùng hổ khi mới tới.

"Nói đi, người có chuyện gì?"

Trong quán bánh, Diệp Phàm ngồi đối diện với Cổ Tuyết, hỏi.

Cổ Tuyết lúc lắc mái tóc, phủ nhận:

"Không có chuyện gì, ta chỉ tình cờ đi qua thấy người cùng nàng..." - Cổ Tuyết hướng Cung Hàn Nguyệt gật đầu -... thấy các người gặp rắc rối với cảnh sát, tính toán giúp một phen mà thôi.

"Nga, vậy sao? Người chắc không!? - Diệp Phàm kiên nhẫn không xen ngang nghe nàng nói xong, mới ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy thâm ý, đậm mực nói - "Nghĩ kỹ lại đến tìm ta, ta nhưng không định cho người cơ hội thứ ba"

Dứt lời, hắn cùng Cung Hàn Nguyệt dời đi, để lại Cổ Tuyết hỗn độn trong gió, hai hàm răng cắn chặt vào với nhau, bực tức dậm chân.

Còn có Phương Tư Tư cùng Triệu Ngu vẫn bị mắc kẹt trong huyền trận, cũng không biết tới bao giờ mới có thể thoát ra...

...

Đêm.

Hôm nay trời không mây, có thể nhìn rõ trên hư không, tinh quang đan xen lấp lóe.

Diệp Phàm nằm dài trên mái nhà, nhìn lên không trung, thả trôi suy nghĩ của mình...

Hắn nhận ra, kể từ khi trở về Địa Cầu, hắn trải qua hết việc này tới việc khác, nhịp sống tựa hồ rất căng thẳng.

Nếu chỉ có thể cũng không sao, vốn dĩ phía trước tại vị diện dị thể, hắn một đường tu tiên không có lúc nào là không chém giết, là không đề phòng, thậm chí hiếm có giấc ngủ nào yên bình.

So sánh ra, trên Địa Cầu bận rộn xa xa không bằng lúc trước, chưa kể đa số là những sự kiện nhỏ bé không đáng kể, hắn tùy tay liền có thể giải quyết.

Trừ lần gần đây nhất, tại Ván Tâm Bí Cảnh.

Bất quá nói một cách chuẩn xác, Ván Tâm Bí Cảnh cũng không phải là đồ vật tại Địa Cầu, mà nằm tại Tiên Giới, bất đồng vị diện, bất đồng tầng thứ.

Vì sao nó xuất hiện tại đây, hẳn là do Bạch Linh Lung...

Diệp Phàm lắc mạnh đầu mình; hắn đã cố không nghĩ tới nàng, thế nhưng đôi khi những thứ này không phải lý trí có thể kiểm soát, càng cố tránh chúng càng hiện lên; nhất là khi Diệp Phàm lựa chọn vấn tâm chi lộ, cần thiết nhìn thẳng vào bất kỳ cung bậc cảm xúc nào...

Nghĩ tới Bạch Linh Lung, Diệp Phàm cảm nhận, mình tâm có chút... mệt.

Đào cũng không phải hắn chưa bao giờ bị bằng hữu huynh đệ, hay là nữ nhân phản bội, hắn thậm chí vì vậy mà bị đẩy những cục diện thập tử vô sinh.

Hắn lúc đó cũng có đau lòng, có thất vọng, chỉ là tựa hồ khi nhớ lại, chúng đều không bằng lúc này.

Tại sao? Diệp Phàm rối rắm tự hỏi, bản thân cũng không tìm ra được một đáp án chính xác.

Có lẽ, dù hắn không thừa nhận, trong nội tâm của hắn, vị trí những người kia, không bằng Bạch Linh Lung sư tỷ của hắn đi...

Có lẽ, hắn đã trải qua những chuyện đó quá lâu, nên hiện giờ ký ức mơ hồ, cảm xúc cũng phai nhạt dần đi...

Có lẽ, bởi sư tỷ hắn căn bản không phải là đệ tử Phiêu Miêu Tiên Tông như này nào..., mà là một cái tu sĩ từ vị diện thượng tầng hạ xuống, nàng thân phận làm hắn vừa xa lạ lại cảm thấy bất lực đi...

Quan trọng hơn, hắn vẫn không minh bạch, vì sao sư tỷ lại muốn thay thế ký ức giả tạo, muốn bản thân biến mất khỏi cuộc đời hắn...

Phía trước nỗi giận hắn không suy nghĩ quá nhiều, bởi xét tới cùng, muốn nhìn từ góc độ nào đi chăng nữa, nàng cũng đã lừa dối hắn, cho dù thời gian ngắn hay dài, cho dù cố tình vẫn là vô ý...

Bất quá bây giờ thanh tĩnh, tâm tĩnh lặng lại, Diệp Phàm bắt đầu nghĩ ngợi xa hơn, điều gì thúc đẩy nàng làm ra hành động như vậy!?

Là nàng khinh bỉ hắn, coi thường hắn?

Diệp Phàm lắc đầu, nếu chỉ như vậy, xóa đi ký ức của hắn là đủ, việc gì phải thay thế ký ức, một công việc rõ ràng yêu cầu nhiều công sức cùng tỉ mỉ hơn?

Hay là, vì một lý do bất khả kháng, nàng không thể cho người khác biết tới sự tồn tại của mình, và thực ra nàng làm như vậy để giữ mạng sống cho hắn!?

Diệp Phàm tự hỏi, hy vọng đây chính là lý do của nàng, hay ít nhất nàng sẽ nói cho hắn một thứ gì đại loại vậy.

Hắn phía trước nói với Cung Hàn Nguyệt hắn nghĩ nàng có nỗi khổ tâm riêng, đó cũng chỉ là Diệp Phàm tự cấp cho mình một cái cớ, một cái lý do để hắn không đuổi Bạch Linh Lung đi mà thôi.

Trong thâm tâm, hắn vẫn mong muốn, một cái cớ như vậy sẽ là sự thật, sẽ là đủ để hắn có thể tha thứ cùng cho nàng thêm một cơ hội.

...

"Thân phận thật của ta, ngươi chưa hề lúc cần biết. Biết nhiều quá, đối với ngươi chưa chắc đã có lợi..."

Rối rắm một hồi, Diệp Phàm chợt nhớ tới Bạch Linh Lung nói một câu.

Đúng vậy!

Chung quy, là hắn quá yếu.

Không phải vì hắn trùng tu mới trở nên yếu, hắn có là Ngưng Mệnh Cảnh đỉnh, trong mắt Bạch Linh Lung, vẫn là quá yếu.

Chính vì thế, có vô vàn điều nàng tưởng nói cho hắn, lại không nói xuất khẩu.

Không ngừng nàng, cả Linh Nhi cũng vậy...

...

Diệp Phàm trầm ngâm hồi lâu, trong mắt hiện lên một tia thanh minh...

...

Cùng lúc này, tại một phía khác của thành phố Nam Phong, trong một tòa biệt thự xa hoa.

Một cái nam tử khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt âm u, nhẹ nhàng xoay một ly rượu vang đã cạn tới đáy trong tay, tay kia cầm lấy điện thoại di động, chăm chú xem một đoạn ghi hình...

"Quản ngục là ai, trò chơi mới bắt đầu đâu!"

Hắn lẩm bẩm nói, con mắt hiện lên một mạt điên cuồng.

Thình lình, đoạn ghi hình trên mặt điện thoại chính là cảnh Cung Hàn Nguyệt từ từ đùa chết Lý Trung Thành!

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Phi ngư, an tri ngư chi lạc?

Sáng hôm sau.

Diệp Phàm từ trong tu luyện tỉnh dậy, không cảm thấy mệt.

Xem ra muốn tránh cũng không tránh được, vài ngày tới trước sau cũng vẫn phải vào lại Âm Dương Phủ một chuyến.

Không sử dụng Âm Dương Phủ phụ trợ, không có tiên - ma khí, sử dụng thiên địa chi khí bạc nhược tại Địa Cầu để tu luyện, chỉ là cảnh giới đầu tiên Thông Mạch Cảnh thôi, cũng là gánh nặng đường xa a!

Thông mạch, dù sử dụng công pháp phẩm cấp cao thấp ra sao, đều tuân theo cùng một nguyên lý: hấp thụ thiên địa chi khí vào trong cơ thể, chịu đựng

năng lượng bạo loạn đồng thời dẫn chúng di chuyển tới vị trí sẽ là nhập khẩu của kinh mạch, sau đó lợi dụng chính phần năng lượng bạo loạn đang không ngừng tàn phá cơ thể đó để khai mở kinh mạch.

Đương nhiên, quá trình này không hề nhẹ nhàng, bất quá tu tiên vốn là nghịch thiên mà đi, sao có thể êm ả liền thành công.

Dựa vào nguyên lý đó, Thông Mạch Cảnh tu sĩ cần lưu ý hai điều.

Thứ nhất là tiếp điểm nhập khẩu kinh mạch.

Công pháp tùy thuộc phẩm cấp khác nhau, tập hợp các số lượng cùng vị trí nhập khẩu cũng sẽ bất đồng.

Như Cửu Chuyển Âm Dương Quyết hiện tại Diệp Phàm đang tu luyện, có tổng cộng 108 cái tiếp điểm như vậy.

Thứ hai, đó là chất lượng của thiên địa chi khí.

Thiên địa chi khí chất lượng càng cao, mức độ cuồng bạo cũng càng đáng sợ, sức tàn phá càng lớn, tỉ như linh khí về mọi mặt đều thua sa tiên khí.

Bất quá, dùng tiên khí thông mạch, độ rộng, độ dày,... của kinh mạch đều siêu việt dùng linh khí thông mạch.

Chính là tu tiên giả cần thiết tự lượng sức mà đi, không nói đến điều kiện không cho phép, đôi khi tựa như Cung Vô Song hiện tại, dù Diệp Phàm có tiên khí cũng không dám sử dụng tiên khí cho năng thông mạch, bởi cơ thể năng sẽ không chịu nổi chúng tàn phá.

Dĩ nhiên, sơn nhân tất có diệu kế, thông mạch cũng có thể từ một tu sĩ cảnh giới cao thâm giúp tu sĩ nhập môn hoàn thành, cái này cũng là lý do vì sao tại tu tiên thế giới, tu sĩ có tông môn nội tình sẽ hùng hậu hơn tán tu...

...

Diệp Phàm hiện tại đã là Thông Mạch Cảnh tứ chuyển đỉnh, để phá vào ngũ chuyển, có sử dụng tiên ma khí từ Âm Dương Phù, không có nửa năm đều không thể đột phá.

Đặt tại Địa Cầu, nơi linh khí mỏng manh thiếu thốn tựa có tựa không thế này, không có mấy cái mười năm, muốn đột phá đều đừng nghĩ.

Thu công đứng dậy, Diệp Phàm nheo nheo mắt nhìn phía chân trời còn u tối, mới lộ ra một hai quảng sáng nhợt nhạt, cũng không đánh thức Cung Hàn Nguyệt đang ngon lành ngủ trong phòng, đôi tay chống sau lưng, chậm rãi dời đi căn hộ nhỏ.

Hắn không mục đích lang thang dọc phố xá vắng tanh của buổi sớm mai, dụng tâm hưởng thụ phần an tĩnh hiếm có này.

Địa Cầu bất đồng với Tu Chân Giới, càng bất đồng với Tiên Giới, tại đây Diệp Phàm không phải lo đánh lo giết từ ngày này qua ngày khác.

Mặc dù còn rất nhiều điều bận lòng, thế nhưng hắn gạt chúng qua một bên, bởi hắn thích cái cảm giác tĩnh lặng của một buổi sớm như thế này.

Hắn lặng lẽ nhìn những người bán hàng rong đã bắt đầu đẩy xe trên đường, bắt đầu một ngày bận rộn; hay những người lao công quét đường từ sáng sớm đã cầm cùi quét lá thu roi...

Mặc cho trên mặt họ hiện rõ dấu vết của nắng cùng sương, thế nhưng tinh thần của họ vẫn tràn đầy; từ đôi mắt của họ, Diệp Phàm không thấy được u ám cùng một mối, thất vọng cùng tuyệt vọng.

Trái ngược lại, phần lớn trong đôi mắt họ, đó là một sự phấn khởi cùng chờ mong...

Một số ít thì là bình lặng, nhẹ nhõm, thanh thản,... thậm chí còn có chút hưởng thụ.

Chờ mong điều gì? Hưởng thụ điều gì?

Bọn họ có thấy tiêu dao không?

Hắn lắc đầu, hắn cũng không rõ.

Phi ngư, an tri ngư chi lạc? (Không phải cá, làm sao biết được niềm vui của cá?)

Hắn đang từng giống như bọn họ, là một phần của cộng đồng, thế nhưng thời gian hắn sống một cuộc sống lam lũ như vậy cũng không lâu; tuổi tác lúc đó của hắn lại quá trẻ, tâm tính thiếu bao la, ánh mắt cũng thiên cận...

Hắn từng đặt tên nơi ở của mình trên Tiên Giới là Tiêu Dao Phủ; hắn hướng tới là hai chữ "tiêu dao".

Vậy nhưng thế nào là tiêu dao?

Hắn có chút mê mang...

Diệp Phàm rời mắt, tiếp tục bước đi, hần cũng không rõ mình đi đâu, thế nhưng tốc độ của hần, cho dù chỉ là đi bộ, cũng rất nhanh; vì vậy, chốc lát, hần đã thấy bản thân rời xa nội thành...

...

Đi ngang qua một cánh đồng, Diệp Phàm liếc nhìn từng hàng từng hàng lúa chín trong cái ánh sáng le lói của mặt trời còn chưa nhô lên khỏi đường chân trời, không hiểu sao hần thấy cái sắc vàng nhợt nhạt đan xen với xám xịt ấy lại có một vẻ đẹp lạ lùng...

Diệp Phàm bị ý nghĩ của mình làm bật cười, tâm tình của hần đột nhiên vui vẻ đến lạ, cảm giác rất sáng khoái, dù hần cũng không biết vì sao...

...

"Một mai, một cuộc, một căn câu..."

Thơ thần dầu ai vui thú nào..."

Đi không lâu, hần lại bị thanh âm của mấy đứa bé con gây chú ý.

Nhìn đáng vẻ, Diệp Phàm ánh chừng chúng còn học tiểu học, trông qua hơi gầy gò ốm yếu, hần là gia cảnh cũng không khá giả đi đâu.

Chúng leo đèo đi trên đường, trong miệng đọc vang một bài thơ, có đứa đọc thành thạo, có đứa còn trúc trắc, chắc hẳn đây là bài tập học thuộc trên lớp...

"Ta đại, ta tìm nơi vắng vẻ..."

Người khôn, người đến chốn lao xao...

Thu ăn măng trúc, đông ăn giá...

Xuân tắm hồ sen, hạ tắm ao...

Rượu đến cội cây, ta sẽ uống...

Nhìn xem phú quý tựa chiêm bao..."

Theo bước chân hần đi tiếp, thanh âm lũ trẻ con cũng càng ngày càng xa; Diệp Phàm nghe được nội dung bài thơ, nhướn mày, có chút suy tư.

Ta đại, ta tìm nơi vắng vẻ? Người khôn, người đến chốn lao xao?

Thật sự, tìm nơi vắng vẻ là đại sao? Chạy tới nơi quan trường tấp nập là khôn sao?

Phi ngư, an tri ngư chi lạc?

Bất quá, hần dừng tại đây, chưa tiếp tục thâm nhập sâu hơn mà nghĩ ngợi.

Rốt cục, hần chỉ là đi lang thang mà thôi, không phải đang cố tình tìm hiểu cái gì, vì vậy, hần không muốn lại đắm chìm trong liên tưởng...

...

Lại qua một đoạn đường.

Diệp Phàm lúc này đi ngang qua một bãi tha ma.

Bên trong bãi tha ma, vô tận âm khí, còn có lác đác một vài tia tử khí lượn lờ, nếu là người thường đi vào đây, khẳng định liên tục rùng mình không thôi, có khi còn bị âm khí nhập thể, chết bất đắc kỳ tử.

Thế nhưng, đối với Diệp Phàm không có chút ảnh hưởng đáng nói.

Thậm chí, Cửu Chuyển Âm Dương Quyết còn không tự chủ được vận chuyển, bốn phía hấp thụ.

Diệp Phàm không chủ động tu luyện, bất quá cũng không ngăn cản, hần cứ như vậy vừa thong thả bước vừa ngắm nghía xung quanh.

...

"Đại ca, ngươi có thấy nơi này lạnh bất thường không?"

Đột ngột, Diệp Phàm nghe được thanh âm của một cái nam tử vang lên.

Thuần túy là tò mò quấy phá, Diệp Phàm hướng về phía thanh âm đi tới.

Dù sao cũng là lang thang, đi đâu cũng thế.

"Mẹ kiếp, thu rồi, sáng sớm tinh mơ, lại là nghĩa địa hoang vu, không lạnh mới là lạ, con mẹ nó người nhanh nhanh phụ ta một tay, mau mau hai ta còn về!"

Một giọng nói khác, cũng là giọng nam, câu bản vang lên.

Diệp Phàm cũng không muốn làm phiền đối phương, hần tiến tới gần vừa đủ để nhìn thấy chủ nhân của hai giọng nói này, lại không làm kinh động hai người.

Hai cái nam tử, một cái vóc người nhỏ thó, mặt mày lấm la lấm lét, hai cái răng cửa hô ra như chuột; một cái đại hán cơ bắp cuộn cuộn, trên mặt chẳng chút ngang dọc là sọc, thoáng trông liền biết là loại người sống trên đầu grom mũi giáo hàng ngày.

Lúc này, hai người đang khệ nệ khiêng một cái bao tải.

Nhìn một màn này, Diệp Phàm đoán chừng, hai người này hoặc là trộm mộ, hoặc là dân làm thuê đánh mướn, bên trong bao tải chỉ sợ là chứa người, chỉ là không biết sống hay chết.

Bọn họ đặt bao tải xuống, cái đại hán cời bỏ dây buộc, kéo xuống bao tải, để lộ ra một cái nữ tử tay bị trói gập ra sau, hai chân cũng bị bó chặt, trên miệng dán băng dính.

Nữ tử đại khái một mét sáu năm - một mét bảy, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, một đôi lông mày lá liễu, ngũ quan tinh xảo, ánh mắt điểm đậm đáng yêu, khiến người ta cảm giác không nỡ thương tổn nàng.

Một đầu tóc đen buộc đuôi ngựa, trần ngập sức sống thanh xuân, bên dưới là áo sơ mi trắng cùng váy ngắn màu đen, có vẻ như vẫn còn là học sinh.

"Đại ca, là cái tiểu mỹ nữ a!"

Nam tử mặt chuột ánh mắt sáng rực, không nhìn được liếm môi mà nói.

"Ta không mù!"

Đại hán quát lên, trong mắt trần ngập dâm tà, duỗi tay kéo xuống băng dính trên miệng nữ tử, đe dọa:

"Cho ta thành thật một chút, không cần lộn xộn, nếu không đừng trách ta không thương hương tiếc ngọc... Nơi này hoang vu không người, người chạy không thoát!"

Nữ tử ánh mắt hoảng loạn, thân thể mềm mại run rẩy, nhọc nhọc hỏi:

"Các người... Các người là ai?"

"Chúng ta là ai, người không cần biết! Lãnh Cơ tiểu thư, có người bỏ tiền ra mua mạng của người, làm chúng ta tại nơi này chặt đầu người đem về, chỉ là ta cũng không nỡ như vậy giết chết một cái mỹ nữ, người nói làm sao bây giờ?"

Nam tử mặt chuột cười khà ồ, ý tưởng không cần nói cũng biết, trong đầu hần hiện tại không chừng còn đang tưởng tượng ra một màn dục tiên dục tử đầu.

Nữ tử tâm tư thông tuệ, lại thêm biểu tình trên mặt hai nam nhân quá rõ ràng, nàng trong lòng một mảnh bi ai, trên mắt lệ quang đảo quanh, cố gắng kiên cường nói:

"Cầu xin các người... Cầu xin các người không cần làm như vậy, chỉ cần thả ta đi, ta sẽ cho người tiền, rất nhiều tiền. Đối phương hần ra bao nhiêu, ta có thể ra gấp đôi, không, gấp ba!"

"Lãnh Cơ tiểu thư, người nói làm ta có chút tâm động đầu..." - Đại hán nam tử kéo dài giọng, ra chiều ngẫm nghĩ.

Nhìn đến trong mắt nữ hài có một tia hy vọng, hần mới cười tà, vươn tay ra nắm lấy cảm nàng:

"Thế nhưng là, ta ngàn này tuổi rồi, vẫn độc thân cầu một cái, chưa bao giờ được biết mùi vị nữ nhân là như thế nào, người vẫn là rù lòng tốt giúp ta đi thôi!"

Nam tử mặt chuột đã không đợi nổi, bắt đầu cời ra thất lưng, buồn một nỗi hần lập tức lại bị đại hán vỗ mạnh trên đầu:

"Ta trước, chờ ta xong, mới tới lượt người!"

Nam tử mặt chuột tuy không cam tâm, nề hà hần không đánh lại đối phương, đánh phải ỉu xiu đáp:

"Đã rõ, đại ca!"

Nữ hài nhìn đến hai cái cảm thú một bên ta một tiếng người một tiếng cứ như vậy định ra số mệnh của nàng, bắt lực đến phát khóc, đưa mắt nhìn quanh, mong mỏi thấy được một phép màu nhiệm...

Thế rồi, ánh mắt của nàng nhìn thấy Diệp Phàm lặng lẽ đứng phía xa, hai mắt đạm nhiên, không chút cảm tình nhìn một màn này.

Nàng bản năng định hô lên cầu cứu, chỉ là lời nói tới bên miệng liền trôi ngược lại.

Nàng nhìn Diệp Phàm một thân gầy gò mảnh khảnh thế kia, khẳng định không đánh lại hai cái nam tử, vì vậy nàng không muốn liên lụy tới hắn, mà chỉ biết nhìn hắn đẩy cầu khẩn, hy vọng hắn sẽ đủ can đảm mà báo cảnh sát.

"Án!? Người đang nhìn cái gì!?"

Đại hán nam tử đã cúi xuống còn duy độc cái quần lót, đang lăm le nhào tới, lập tức nhận thấy ánh mắt của nữ tử có điểm không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Ta nhất định phải làm người nữ nhân!

Dõi theo ánh mắt nữ tử, tên đại hán ngoảnh lại phía xa xa, thấy được Diệp Phàm trên mặt treo một tia như có như không ý cười, hai tay bối sau lưng, chậm chạp nhích người tới.

Hắn nheo nheo mắt, bất động thanh sắc thò tay vào túi quần dưới mông móc ra một con dao gấp, giấu sau lưng.

"Tiểu huynh đệ, trời còn chưa sáng rõ mặt người, người một người lang thang tại bãi tha ma làm gì đâu?"

Đại hán hướng Diệp Phàm hô to lên, bất quá người sau không có ý định đáp lời hắn, cũng không có ý định ngừng lại bước chân, đều đều bước lại gần.

Lăn lộn trên đường lâu năm mà vẫn còn sống, đại hán nam tử cũng không phải là người lỗ mãng, hắn cảm giác người trẻ tuổi này có chút bình tĩnh một cách quá mức.

Phải biết, nơi này là nghĩa địa, mồ mả đầy đây, xác chết từng đống; người gan dạ đi tới nơi này còn sợ bóng sợ gió, mà hiện giờ thiếu niên thiếu nữ chưa hiểu việc đời lại càng tránh lại vắng.

Nhất là ban đêm cùng sáng sớm, không có mặt trời, ánh sáng kém, càng dễ trông gà hóa quýt...

"Tiểu huynh đệ, gặp nhau là có duyên, nơi này ta "nhặt được" một cái cục phẩm nữ tử, huynh đệ có hứng thú cùng nhau nhạc nhạc một phen?"

Đại hán tiếp tục nửa dụ hoặc nửa thăm dò, chỉ là nam tử mặt chuột lại không có nhiều kiên nhẫn như vậy, hắn đã bị hạ thân đoạt đi quyền suy nghĩ, thúc dục:

"Đại ca, người nhiều lời với tiểu tử này làm gì, sớm muộn cũng là giết, dứt khoát một đao chém chết hắn liền xong chuyện"

"Câm miệng, ngu xuẩn!"

Đại hán không nhịn được quay lại, một chân đá vào trên mông đối phương, nạt nộ.

Cái này nào tàn!

Không sợ địch nhân mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo!

Tại thời điểm hầu hết mọi người còn nằm trên giường, lại vô thanh vô tức xuất hiện một cái thiếu niên, sự tình bất thường như vậy không tiêu tâm một chút, liền chết cũng không biết vì sao chết.

Bất quá, đồng đội đã làm bại lộ, hắn cũng không thể tiếp tục giả ngây dại, trên mặt hiện lên tàn nhẫn chi sắc:

"Tiểu tử, đừng nói ta không cho người cơ hội sống, người hiện tại dời đi, coi như chưa từng tới đây, chuyện gì cũng không có, nếu không ta không ngại giết thêm một mạng người!"

Đương nhiên, hắn đây chỉ là đòi một cái giả mù sa mưa mà thôi, chớ đối phương vừa quay lưng, hắn cũng không tin khoảng cách gần như vậy không thể cầm dao phi trọng thương một cái thiếu niên.

Diệp Phàm vẫn không mẫn không nhát tiếp cận ba người.

Đại hán thấy đối phương trước sau không nói một lời nào, biểu tình nao nao, trong nội tâm hiện lên một tia bất an:

"Chà nhẽ là yêu ma quỷ quái?... Mẫu thân nó, lão tử không tin tà!"

Hắn bật lưỡi dao lên, chuẩn bị đối với Diệp Phàm nhất kích tất sát.

"Cẩn thận, hắn giấu dao sau lưng!"

Đột ngột, nữ tử la lên cảnh báo.

Cũng không biết là nàng lấy đang ra dũng khí, là xuất phát từ tính cách thiện lương, vẫn là vì điều gì khác.

"Mẹ kiếp, lát nữa lão tử không làm chết ngươi, lão tử không phải là nam nhân!"

Đại hán bạo nộ mà gầm lên, hắn biết rằng không thể lại tiếp tục do dự, hung hăng lao lên, mũi dao hướng ngực Diệp Phàm đâm tới.

"Tìm chết!"

"Chạy đi! Báo cảnh sát!"

Nữ tử nhìn thấy một màn như vậy, cũng không màng安危 của mình, nhìn Diệp Phàm hô lớn.

Diệp Phàm mũi chân chậm chạp không nhấc lên, mắt cũng chưa nhìn đại hán một cái, ngược lại đối với nữ tử nở ra một nụ cười trấn an nàng.

"Calm miệng!"

Nam tử mặt chuột gầm lên, giờ tay nhắm vào một bên mặt của nàng không thương tiếc mà vả xuống, để lại năm dấu tay đỏ tím.

Nữ tử hiển nhiên lớn lên trong môi trường được nâng như nâng trứng, hừng như hừng hoa, đã bao giờ phải chịu người tàn bạo, nhất thời không nhịn được khóc nức lên.

Nàng tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, hối hận vì đã lôi kéo Diệp Phàm vào trong chuyện này.

Tối hận lúc này, nàng một chút cũng không nghĩ đến, vì sao Diệp Phàm đứng trân trân nơi đó, vì sao hắn không chạy đi.

Đối với hành động của hắn, nữ tử chỉ cảm thấy hết thảy là bị dọa sợ, bởi đối lại là nàng, chắc chắn cũng không khá hơn đi đâu!

...

Diệp Phàm nhìn đến nữ tử bị ăn đánh, lông mày chau lại, ý cười trên mặt hắn rút đi, thay vào đó là biểu tình sâm hàn, lạnh lẽo dữ dội.

Hắn vươn lên bàn tay trắng nõn, ý đồ chớp lấy lưỡi dao!

Đại hán, cùng với nam tử mặt chuột trên mặt đều lộ ra vô tận trào phúng cùng giễu cợt.

Phảng phất như một giây sau bọn họ sẽ được chứng kiến lưỡi dao cắm ngập vào trong lòng bàn tay của Diệp Phàm.

Nhưng mà, một màn vượt quá thường nhân hiểu biết, thực mau xuất hiện.

Vốn dĩ, lấy dao sắc cắt vào tay trần, không nghi ngờ gì thịt sẽ đứt, máu sẽ chảy, thậm chí nếu dùng lực mạnh mẽ, đến chặt đứt xương cũng không phải không thể.

Vậy mà lưỡi con dao trên tay đại hán, lại bị Diệp Phàm vòng vàng chớp vào trong bàn tay, mà hắn thì một chút biểu tình cũng không có, từ bàn tay cũng không chảy ra bất kỳ giọt máu nào.

Diệp Phàm lần nữa lộ ra một nụ cười, bất quá nụ cười lần này đầy tà tính, khiến cho người không rét mà run.

Hắn nhẹ nhàng néo néo, tựa hồ con dao làm từ thép nguội chỉ là một cục đất sét vậy.

Cái gì!!!

Đại hán sững sờ nhìn lưỡi dao dưới ngón tay của Diệp Phàm trực tiếp bị vặn đến biến hình, không được bao lâu liền thành một đám dùm dỏ không ra hình thù.

Diệp Phàm buông tay, lặng lẽ nhìn đại hán, sâu kín nói:

"Người muốn chết, vẫn là muốn sống?"

"Người!... Người là ma quỷ!"

"Người không tuyền, vậy để ta tuyền thay!"

Diệp Phàm giọng nói không chứa một tia cảm xúc, hóa chỉ thành đao, nhẹ nhàng điểm một cái.

Viu!

Một đạo tiên lực sắc bén xẹt qua

Phập!

Đại hán ngớ ngàng nhìn cánh tay của mình cứ như vậy rời khỏi cơ thể, tự do rơi xuống.

"A! Người cái này ma quỷ!"

Hắn đau đớn hô lên, không màng đồng đội, quay người chạy vội.

Viu!

Bịch!

Lại là một cánh tay nữa rớt xuống mặt đất, tiên lực hóa hình dưới ý niệm của Diệp Phàm trở nên sắc bén tới nỗi, cánh tay đã trượt khỏi vị trí ban đầu mà miệng vết thương vẫn không chút đổ máu.

Đương nhiên, đối phương chỉ cần di chuyển mạnh một cái, không khí đè ép thôi cũng đủ khiến máu tươi tung tóe bắn ra, tới lúc đó đại hán mới nhận được tin tức từ vết thương truyền tới, sinh ra cảm giác đau đớn.

Biện pháp này sẽ khiến cho con đau là bị trùng điệp lên nhau rồi mới cùng một lúc bùng nổ, thống khổ so với bị bình thường bị cụt đi chân tay mạnh mẽ gấp mười lần không thôi.

Đại hán sắc mặt trắng bệch, bất quá một bước chậm lại cũng không, cứ thế xấp xỉ với điên cuồng và dùng hết sức bình sinh rồi đi nơi này.

Viu! Viu!

Lại là lưỡng đạo tiên lực xẹt không khí bay đi, tựa như máy chém cắt đứt toàn bộ vùng đầu gối trở xuống của đại hán.

Đối phương bị mất đi đôi chân, cả người vô lực đổ mạnh về phía trước, đập mạnh xuống nền đất, chấn động làm bốn miệng vết thương cùng một lúc phun huyết từa tung..

"A!!!"

Cực độ thống khổ xuất hiện làm hắn không thể chịu được, chỉ kịp kêu lên một tiếng xé trời liền ngất đi.

Diệp Phàm cũng không tiếp tục đuổi giết, mà quay lại phía nam từ mặt chuột lúc này đang đứng như trời trồng bên cạnh nữ tử, miệng há hốc, toàn thân không tự chủ được điên cuồng run rẩy.

Mất thấy hắn chuẩn bị tiến lại, đối phương kinh hoàng lùi lại một bước, thế rồi phảng phất như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, hắn một túm lấy tóc nữ tử, kéo nàng lên trước mặt, tay còn lại bóp lấy cổ nàng.

"A! Đau!"

Nữ tử đang trần trối nhìn hết thấy, nội tâm đan xen kinh hãi, ghê tởm lẫn mừng rỡ, đột ngột bị người thô bạo tóm tóc giật đầu, không cảm kêu đau một tiếng, nước mắt lăn trên má.

"Đứng... Đứng lại! Nếu không ta... ta giết nàng!"

Nam tử mặt chuột gào lên, chỉ là nỗi sợ hãi từ thần bao phủ khiến giọng hắn lập cập, không nghe ra bất kì một tia uy hiếp.

"Người không có cơ hội!" - thanh âm của Diệp Phàm chậm rãi vang lên từ phía sau lưng hắn.

!!!

Nam tử mặt chuột cả người cứng đờ, ánh mắt tràn đầy không tưởng, chính là, đã quá muộn.

Phanh!

Hắn học ra một búng máu, thanh âm bị nghẹn lại trong cổ họng, cả người bay ngược ra xa, co quắp lại như con tôm.

Phía dưới hạ thân, một mảnh máu me lầy lội, thế nhưng ngoài một đám bầy nhầy huyết nhục cái gì cũng không có.

"An toàn rồi" - Diệp Phàm không để ý tới đối phương, lấy tay xoa nhẹ bên má xanh tím của nữ tử, khẽ bảo.

"A!"

Nữ tử bị Diệp Phàm chạm vào má, không cảm kinh hô, đôi mắt đang nhắm chặt hoảng hốt mở ra.

"Người..."

Nữ tử nội tâm như con nai con loạn chạy, mặt nhỏ đỏ bừng, quên cả đau đớn, chăm chú nhìn khuôn mặt bình phàm, nhưng rồi lại đầy tính tà mị trước mặt nàng, tựa như muốn tạc khắc bóng hình của hắn vào trong linh hồn mình.

Đối với nàng, Diệp Phàm lúc này tựa như bạch mã hoàng tử giết chết yêu quái, phá hủy nguyên rủa để cứu ra công chúa trên tầng cao nhất của lâu đài trong rừng...

...

Diệp Phàm đối với tâm tư của nữ tử không hay biết, hắn ngón tay chớp động, tiên lực thấp phần tinh thuần mà cắt đoạn dây thừng buộc chặt lấy nữ tử, trả lại cho nàng tự do.

"Bọn hắn hai người vừa định lãng nhục ngươi, nếu hôm nay ta không có mặt tại đây, ngươi liền cứ như vậy nhục nhã chết đi... Hiện tại, ngươi có dám tự tay giết chết bọn hắn?"

Nữ tử nghe được Diệp Phàm nói, nhút nhát nhìn hắn, lại nhìn đối phương hai người, do dự hồi lâu.

Cuối cùng, nàng chậm rãi lắc đầu, đôi mắt mở to nhìn Diệp Phàm, muốn xem hắn có vì nàng trả lời mà lộ ra thất vọng.

Để nàng vừa mừng thầm vừa thất vọng, đó là người sau vô bi vô hỷ, trầm ngâm vài giây, lại đổi một câu hỏi.

"Thế, ngươi muốn bọn hắn chết sao?"

Nữ tử ngập ngừng giây lát, gật gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Diệp Phàm thấy thế, không hỏi thêm, cũng không yêu cầu nàng nói rõ ý tưởng của mình; hắn vung tay lên, đánh ngã nam tử mặt chuột, tương tự cũng chặt đứt tứ chi của hắn, sau lại cắt lưỡi của cả hai người, để bọn hắn tại đây tự sinh tự diệt.

Cứ như vậy, đối phương hai cái hiện tại động cũng không thể động, liền nói chuyện kêu cứu cũng không có cơ hội, tuy còn dư lại một hơi, thế nhưng liền chết cũng không bằng.

Xong xuôi, Diệp Phàm quay lưng bỏ đi, cũng không nhiều nhìn thêm nữ tử lấy một cái.

"A! Ngươi đợi ta!"

Vừa dứt lời, mùi tanh nồng của máu tươi sộc thẳng vào mũi, làm nàng cảm nhận được trong bụng cuộn cuộn, không nhịn nổi mà cúi gập người xuống, nôn ọe một trận.

Kết quả này, là Diệp Phàm cố tình làm.

Phía trước, hắn sử dụng tiên lực tạo ra một lớp chắn nhỏ bao bọc lấy khứu giác của đối phương, làm ngoài mùi hương thanh mát cái gì cũng không ngửi thấy.

Hiện tại, hắn dời đi, cũng triệt tiêu tầm chắn ấy, thứ mùi vị chân thật xung quanh liền không bị ngoại vật ngăn cản, ủa vào trong xoang mũi nàng.

Mà nàng vừa nhìn đã biết gia thế không tệ, lại chưa kinh sự đời, đã khi nào phải ngửi mùi máu tanh cùng thi khí?

Diệp Phàm làm vậy, chính vì hắn không muốn nữ tử đuổi theo mình...

...

Nôn ọe, lại ho khan một trận, nữ tử khi ngẩng đầu lên, Diệp Phàm đã mất tung mất tích, chỉ để lại trên mặt đất một đám hỗn độn xương cốt cùng huyết nhục, còn có hai cái người bất tỉnh, tứ chi đã không còn.

Nàng ánh mắt phức tạp nhìn bọn hắn một cái, thế rồi cũng dựa theo phương hướng Diệp Phàm vừa dời đi mà thoát khỏi bãi tha ma.

Vừa đi, nữ tử vừa lăm bắm đầy kiên định:

"Dù ta không biết ngươi là người nào, ta cũng không tin chúng ta không còn gặp lại! Đợi tìm được ngươi, Lãnh Cơ Vi Y ta nhất định phải làm ngươi nữ nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Ba ngày không đánh liền leo lên nóc nhà lật ngói đúng không?

Diệp Phàm lúc này đã đi xa, lại không tán ra thần thức, đối với lời tuyên bố của Lãnh Cơ Vi Y một chút cũng không biết.

Nếu không, lần sau, trước khi ra tay cứu người, khẳng định Diệp Phàm sẽ không thiếu một phen đắn đo.

Hắn cứu Lãnh Cơ Vi Y, nào có tính toán đối phương phương tâm ám hứa, lấy thân báo đáp. Hắn hành động chẳng vì nàng xinh đẹp, cũng không phải vì phát thiện tâm, mà chỉ đơn giản vì một chữ duyên mà thôi.

Diệp Phàm ban đầu không định can thiệp, chỉ là từ xa đứng nhìn, thế nhưng nàng lại tình cờ nhìn thấy hắn.

Đó là duyên.

Nếu không, tại sao không phải là hai cái nam tử bất cóc nhìn thấy hắn trước tiên?

Đương nhiên, có duyên rồi, cũng cần phải xem đối phương là ai nữa.

Nếu là một cái mỹ lệ nữ nhân, thế nhưng nội tâm ngu xuẩn, Diệp Phàm cũng lười động tay; đừng nói trong mắt hắn, Lãnh Cơ Vi Y trị nhan còn chưa đủ.

Lý do chân chính để Diệp Phàm vừa rồi ra tay, đó là nàng tâm tư thuần khiết lại linh lung, hiểu được rằng không thể tùy tiện kêu cứu, nếu không sẽ có thể hại chết người vô tội, chứ không bị nỗi sợ làm cho mù quáng, bậy bạ hướng hắn hô lớn.

Mặc dù tới cuối cùng, kết quả không có bao lớn khác biệt, Diệp Phàm vẫn bị phát hiện, thế nhưng chỉ cần xuất phát điểm khác nhau, hắn đã có thể có quyết định tương xứng.

Diệp Phàm lại vì nàng thiện lương, không màng bản thân an nguy mà cảnh báo cho hắn, phá lệ nói chuyện với nàng vài câu, đến cuối cùng xử lý hai nam tử bất cóc theo ý nguyện của nàng.

Bất quá, mọi thứ cũng chỉ tới đó là dừng.

Vì có duyên, hắn đã cứu nàng, xong xuôi hai người liền thành vô duyên.

Nàng hướng hắn cảnh báo, hắn hoàn lại ân tình bằng cách vừa rồi dựa theo ý nguyện của nàng làm việc, không ai nợ ai.

Kể từ đó, nàng cùng hắn coi như nhân quả đã dứt...

...

Mặt trời đã thoát ly đường chân trời, lơ lửng trên hư không.

Diệp Phàm sau khi dời đi bãi tha ma, đường cũ phản hồi mà với tới căn hộ nhỏ.

Hắn không tiếp tục tản bộ, bởi đường phố đã dần đông người lên, tiếng xô bồ nào nhiệt đã phá tan cái cảm giác thanh tĩnh buổi sớm mai.

Về tới nhà, Diệp Phàm liền ngửi được một cỗ hương thơm nức mũi từ trong phòng bếp tỏa ra.

Cung Hàn Nguyệt không biết từ khi nào đã dời giường, đang tản mẫn làm bữa sáng.

"Về rồi?"

Nhìn đến Diệp Phàm đi vào, Cung Hàn Nguyệt hướng hắn mỉm cười chào hỏi, thanh âm chi gian để lộ chút lười biếng ngái ngủ.

Diệp Phàm gạt gạt đầu, kinh diễm nhìn tiểu ma nữ, ánh mắt nhất thời không thể dời đi.

Nàng hôm nay diện trang phục gồm áo len chui đầu cùng váy ngắn gấp nếp.

Áo len màu tím to rộng, che đi dáng người ngạo nhân của nàng, cứ như vậy phủ quá mỏng, chỉ để lộ ra một chút chân váy trắng.

Dĩ nhiên, nếu chỉ có thế, tuy đã rất đẹp mắt, nhưng vẫn không đủ để Diệp Phàm cảm thấy kinh diễm.

Máu chốt ở chỗ, nàng hôm nay lựa chọn đi vào một đôi bốt ôm chân đồng màu với váy, bốt cao quá đầu gối.

Một thân trang diễm như vậy, tuy để lộ ra chỉ có một phần của cặp đùi đẹp, so với bình thường còn ít lộ liễu, chính là lực dụ hoặc đánh vào thị giác lại càng mãnh liệt hơn bao giờ hết, khiến người tâm ngứa ngáy phiền loạn.

Cung Hàn Nguyệt phối trang như vậy, vừa nhìn sẽ có cảm giác ôn nhu thanh thuần như cái hiền huệ tức phụ, lại lãnh diễm ngạo kiều tự như một vị kiều ngạo nữ vương.

Diệp Phàm đối với tiểu ma nữ cực kỳ quen thuộc, thậm chí có thể nói hẳn hiểu nàng còn hơn Cung Vô Song.

Hai loại khí chất này trên người Cung Hàn Nguyệt, Diệp Phàm đã gặp qua, chỉ gian chứng kiến nàng bất thành linh thay đổi từ loại này sang loại kia cũng không phải lần một lần hai.

Chính là, đây vẫn là lần đầu tiên hẳn chứng kiến tiểu ma nữ đồng thời hiển lộ hai loại khí chất này, cứ như vậy trái ngược rồi lại hoàn mỹ dung nhập vào bên nhau.

Có lẽ bản thân Cung Hàn Nguyệt cũng không biết, nàng bộ dạng hiện tại, có bao nhiêu mê người.

Cảm giác được một mặt lửa nóng từ cái nhìn của nam nhân, Cung Hàn Nguyệt trên mặt lộ ra một tia ranh mãnh, nhảy nhót tới, duỗi tay ôm lấy cánh tay hắn, toàn bộ thân mình dán sát lên, thanh âm kiều mị khẽ sát bên tai Diệp Phàm thì thào:

"Phu quân, người làm gì nhìn nhân gia chăm chăm nha ~"

Là một cái tu sĩ, lại có khả năng khống chế lực lượng tương đương thành thạo, Diệp Phàm lục giác cực kỳ nhạy bén, hẳn không khó mà cảm giác được, ngăn cản giữa bộ ngực của Cung Hàn Nguyệt với cánh tay của hắn lúc này đây chỉ có một lớp vải len mềm mại, nói cách khác nàng phía dưới áo cũng không có đeo nịt ngực.

Diệp Phàm không trả lời nàng, bá đạo mà dán môi hôn xuống.

Miếng thịt được người dâng lên tận miệng, tội gì không ăn.

Lại nói hai người cá nước mây mưa với nhau không thiếu, đều là lão phu lão thê...

Về tình về lý, Diệp Phàm một chút miễn cưỡng đều không có.

Chỉ là, đôi môi của hắn còn chưa được như ý nguyện mà găm lên hai cánh môi của đối phương, Cung Hàn Nguyệt không hiểu cọng thần kinh nào bị đứt rồi, đột ngột đẩy Diệp Phàm ra.

"Ta mỹ sao?" - tiểu ma nữ thích thú nhìn Diệp Phàm tỏ vẻ khó hiểu, giương cằm hỏi.

"Mỹ!"

Diệp Phàm biểu tình vô ngữ gạt đầu, trên trán đầy hắc tuyến, vì cái gì nữ nhân nào cũng thích hỏi đi hỏi lại câu này?

"Quý xuống, hôn chân ta!"

Không chút báo trước, thanh âm của Cung Hàn Nguyệt đột nhiên biến hóa, trở nên đầy sắc lạnh, bá đạo, toàn thân tản mát ra khí thế duy ngã độc tôn, ngôn xuất tức lệnh.

???

Toàn bộ căn phòng theo lời nói của nàng rơi vào trong tuyệt đối yên tĩnh.

Một giây trôi qua...

Hai giây...

Ba giây...

Bốn...

Cốp!

"Nha đầu, nguoi quá mức! Ba ngày không đánh liền leo lên nóc nhà lật ngói đúng không?"

Diệp Phàm cười lạnh, không chút thương hoa tiếc ngọc, đối với cái trán tiểu ma nữ gõ một cái bạo lật.

Chưa hả giận, hần thô bạo ôm lấy nàng, hướng phòng ngủ tiến đi...

Không bao lâu sau, trong phòng một mảnh xuân sắc; một loạt hòa âm của tự nhiên không ngớt quanh quẩn khắp căn hộ nhỏ...

...

"Hồn đàn, khi dễ ta đủ rồi sao?" - Cung Hàn Nguyệt lười biếng bò trên bụng Diệp Phàm, oán hận nói.

Làn da trắng muốt của nàng lúc này phủ lên một tầng nhàn nhạt phấn hồng, ngẫu nhiên điểm xuyết vài giọt chất lỏng, quyến rũ rồi lại ám muội đến cực điểm.

Nhẹ vỗ lưng giai nhân, Diệp Phàm cười mắng:

"Còn không phải nguoi thiếu thu thập? Đứng lên, đi học!"

Cung Hàn Nguyệt bữu môi, lắc đầu:

"Không vội!"

Nói đến đây, nàng lại nở ra một nụ cười nguy hiểm:

"Nguoi khi dễ ta đủ rồi, hiện tại tới lượt Bản Đế trả thù! Ngoan, đừng mất công phản kháng, hảo hảo hưởng thụ đi, phu quân ~"

Diệp Phàm nhướn mày, chợt cảm giác toàn thân yếu ớt vô lực, nội thể tiên lực bị phong ấn lên, không vận dụng được dù một tia.

Khổng Tâm Ấn!

Nhéch miệng cười khô, tiểu ma nữ một chiêu này là "ăn chắc" hần, thậm chí đến cơ hội "phản kháng" hần cũng không có.

Mà lúc này, Cung Hàn Nguyệt đã lần nữa ngồi dậy, trên mặt ranh mãnh há hê nhìn Diệp Phàm.

Nhất thời, khúc hòa âm tưởng như đã kết thúc lại một lần nữa có tiết tấu mà vang lên, liên miên không dứt...

...

Nam Phong đại học, khoa quản trị kinh doanh.

Thời điểm Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt bước vào phòng học, bài giảng đã bắt đầu từ lâu.

Tiết này học Tài Chính, đứng lớp là một thầy giáo mập mạp có vẻ hài hước, bởi khi hai người tiến tới, cả lớp đang cười nghiêng ngả.

Diệp Phàm hai người tới muộn không ít, bất quá đối phương cũng không có vẻ gì là tức giận, chỉ là hướng hai người gật đầu, vẫy tay tỏ vẻ làm hai người ngồi xuống.

Thấy hần biểu tình thân thiện, Diệp Phàm cũng cười cười đáp lại, tỏ vẻ xin lỗi, sau đó mới lúi lét kéo Cung Hàn Nguyệt xuống cuối lớp.

Tiết đầu nhẹ nhàng như vậy trôi qua.

Tiết học kế tiếp, lại là một tiết Kinh Tế, giáo viên đứng lớp hiển nhiên vẫn là Hạ Thanh Linh.

Sau tiếng trống báo vào giờ nghỉ phút, Hạ Thanh Linh cùng với một người nữ sinh bước vào phòng học.

"Nói cho mọi người một cái tin tức tốt, khoa của chúng ta hôm nay nghênh đón thêm một học viên mới, vẫn là một cái đại mỹ nữ nha!"

Lập tức, khắp phòng học nhắc lên một trận xôn xao, đặc biệt là nhóm nam sinh có quân số chiếm tới hai phần ba lớp.

Trước một loạt vỗ tay đầy nhiệt tình cùng đôi mắt tràn ngập lửa nóng của nhóm nam sinh, vị nữ sinh này bước lên trên bục giảng, thanh âm lãnh lút như chim sơn ca

"Chào mọi người, tên ta là Lãnh Cơ Vi Y, lẽ ra hôm qua nên tới tham dự buổi học đầu tiên cùng cả nhà, bất quá ta bị bận chút việc riêng, còn thỉnh mọi người không để tâm, sau này chiếu cố nhiều hơn."

Nữ sinh một thân đồng phục cổ điển nơi vườn trường, buộc tóc đuôi ngựa, thanh thuần đáng yêu.

Vòng eo tinh tế, trước ngực phình phình, phía dưới làn váy lộ ra một đôi chân dài trắng nõn không tỳ vết, Lãnh Cơ Vi Y nháy mắt liền trở thành nữ thân trong lòng nam sinh lớp.

Trên thực tế, Lãnh Cơ Vi Y so sánh với Cung Hàn Nguyệt có chút nhược thế, bất quá qua thái độ lạnh băng của Cung Hàn Nguyệt hôm qua, nam sinh trong lớp đều biết người sau cực kỳ khó tiếp cận.

Đừng nói sau sự kiện sân trường ngày hôm qua, rất nhiều người đều biết, Cung Hàn Nguyệt đối với Diệp Phàm khăng khăng một mực; có ngốc cũng đoán được, bọn hắn đến chín mươi chín phần trăm không có bất luận cơ hội gì.

Mà Lãnh Cơ Vi Y sao, ấn tượng ngay từ đầu đã là thân thiện, dễ gần, còn có một tia ngây ngô.

Xinh đẹp có lẽ kém Cung Hàn Nguyệt một tia, nhưng thắng ở tính cách a!

Chưa kể, Lãnh Cơ Vi Y trị nhan chỉ không bằng Cung Hàn Nguyệt mà thôi, đối lại các nữ đồng học khác... Thôi, không so sánh liền không có thương tổn!...

Có thể khiến một cái nữ tử như vậy trở thành bạn gái, ngủ cũng có thể cười tỉnh! Tương lai thất nghiệp hay nợ nần, vẫn có thể ngẩng cao đầu a!

Quan trọng nhất là, nàng không giống đã có bạn trai!

Ít nhất, chừng nào nàng còn chưa tuyên bố mình có bạn trai, bọn hắn vẫn còn nhiều cơ hội.

...

"Ăn?"

Phía cuối lớp, Diệp Phàm đang gục đầu trên mặt bàn, vốn không chút để ý tới nữ sinh mới tới, chợt nghi hoặc ngẩng lên.

Như thế nào lại là nàng?

Nguyên bản, Diệp Phàm cho rằng hắn cùng nàng chỉ là tình cờ gặp nhau một lần, sau đó nhân quả liền chấm dứt, sẽ không lại có bất luận cái gì giao thoa.

Không nghĩ tới, lập tức liền gặp lại.

Chẳng nhẽ, cái này gọi là, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ?

Lại nói, trong trí nhớ của hắn tại kiếp trước cũng không có nữ đồng học nào tên Lãnh Cơ Vi Y.

Chuyện này...

Là hiệu ứng cánh bướm do hắn mở ra thời không chi lộ trở về, vẫn là do sáng nay hắn tùy tay cứu nàng, tạo ra tuyến nhân quả, lại chưa thành công chặt đứt nó?

Hoặc là một lý do nào đó hắn không biết?

"Làm sao vậy?" - Cung Hàn Nguyệt nhẹ giọng hỏi.

"Không có gì, nàng là cái người quen mà thôi!" - Diệp Phàm chỉ Lãnh Cơ Vi Y, tóm tắt ngắn gọn vài câu chuyện sáng nay.

...

Trên bục giảng.

Lãnh Cơ Vi Y mỉm cười nhạt nhòa mang tính lễ phép nhìn một đám nam nhân nhao nhao ngơ ngác năm câu ta mười câu, tựa như một đám giống đực tới kì động dục.

Chợt, ánh mắt nàng dừng lại phía cuối lớp, nơi có hai cái đồng học một nam một nữ đang thủ thi mà nói chuyện, một chút cũng không để tâm tới phía trên này, tựa như bọn hắn đang tồn tại trong một cái không gian song song cách biệt.

Sững sờ hai giây, thế rồi, vệt cười nhạt nhòa trên mặt Lãnh Cơ Vi Y lập tức được thay thế bằng một nụ cười thật tươi, vô cùng mê người, tựa như muôn hoa nở rộ

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Sở Khanh cũng không nặn giống như hấn!

Là hấn!

Lãnh Cơ Vi Y kinh hi không thôi, nàng con tim nhỏ không nhịn được nhảy lên loạn nhịp, gương mặt tràn ngập ý cười khiến cho nàng đã xinh đẹp, nay càng thêm phần mỹ lệ.

"Trời ạ, ta muốn luyện ái..."

Không biết từ góc nào của lớp, một cái thanh âm nam tử trầm trầm vang lên, nói ra tiếng lòng của rất nhiều "đồng chí".

Đồng thời, một dọc nam sinh cùng phương hướng với ánh mắt của Lãnh Cơ Vi Y trong lòng dâng lên một cái ý tưởng hoang đường, rồi lại vô cùng kích động mong nó trở thành hiện thực:

"Nữ thần nhìn về phía này, chẳng lẽ nói, nàng coi trọng ta?"

Trong lúc một đám đang dùng hết chất xám để huyền tưởng, Lãnh Cơ Vi Y qua lại hỏi Hạ Thanh Linh:

"Lão sư, ta có thể tự chọn chỗ ngồi sao?"

Hạ Thanh Linh không chút nghĩ ngợi gật đầu, rốt cục đây là đại học sao, quy củ so với cao trung muốn nói lỏng hơn rất nhiều.

Chơi bởi đàn đúm, yêu đương những nhit gì đó không phải vấn đề, chỉ cần không bị xa ngã vào các tệ nạn xã hội, cũng không chậm trễ việc học là được.

Được sự đồng ý của Hạ Thanh Linh, Lãnh Cơ Vi Y chậm rãi hướng phía dưới đi qua, nàng đi tới đâu, một loạt ánh mắt, bất kể nam nữ, chăm chú dõi theo đến đó; ai cũng tò mò xem vị đồng học mới này sẽ chọn nơi nào để ngồi, là ai có vinh dự được nàng ngồi cạnh đâu?

Mãi xuống tận cuối lớp, nàng mới dừng lại phía trước một cái nam sinh đeo một cái kính dày cộp trên mặt, nhìn qua giống như con một sách, dáng người, khuôn mặt đều không quá xuất sắc.

"Ngươi hảo!"

Lãnh Cơ Vi Y khẽ mở lời, thanh âm nhẹ nhàng thanh thúy, khiến cái nam sinh này cảm giác mình đang được tắm trong gió xuân.

Hắn tâm động không thôi, hưng hăng nuốt một ngụm nước bọt, hít vào Lãnh Cơ Vi Y từ trên người tỏa ra hương thơm nhàn nhạt của thiếu nữ tuổi thanh xuân, còn có không chớp mắt nhìn nữ thần trên miệng ý cười tựa có tựa không, giống như nụ hoa sắp sửa nở rộ nhưng vẫn còn e ấp đợi thời điểm thích hợp.

"Ta tiểu tâm can bị trúng bạo kích trọng thương... vì cái gì nữ thần lại chọn hấn, mà không phải chọn ta đâu?"

Một cái nam sinh về mặt cực kỳ không cam tâm, không phục nói.

Thật nhiều nam sinh cũng giống hấn hâm mộ đồ kị hận, không nghĩ tới Lãnh Cơ Vi Y thế nhưng lại chủ động cùng con một sách nói chuyện.

Xem ra, lớn lên không cần quá đẹp trai, thế nhưng cần thích học giỏi, nhìn giống cái một sách, thế mới có thể bắt được nữ thần phương tâm

"Ngươi... Ngươi hảo, ta... ta tên... tên là... Từ... Từ Lâm, có... có chuyện gì... gì sao?" - Nam sinh đeo kính bối rối nói chuyện, nhìn ánh mắt giết người của "hội huynh đệ", không tự chủ được co rụt đầu.

Hoàn hồn lại, hấn ngó người ra.

Hấn vừa rồi nói lấp!

Thôi xong!!!

Chính mình tốt xấu cũng là cái "biết tuốt", nhiều lần diễn thuyết trôi chảy trước mặt mọi người, như thế nào lúc này liền nói lấp đâu?

Để lại ấn tượng như vậy, liệu nữ thần còn coi trọng mình nữa hay không?

"Từ Lâm đồng học, xin hỏi ngươi có thể đem chỗ ngồi của mình nhường cho ta sao?"

Lãnh Cơ Vi Y lộ ra nụ cười mê người, đôi mắt cong thành hai vầng nguyệt nha, khiến cho Từ Lâm không nhịn được hai tai đỏ bừng, cảm giác bây giờ nàng có làm hấn đi chết, hấn cũng cam tâm

Tuy rằng một tia lý trí tồn tại khiến hắn có chút kỳ quái vì sao nữ thần lại muốn ngồi chỗ của hắn, thế nhưng Từ Lâm vẫn là không chút do dự đứng dậy, lộ ra một cái tư thế mà hắn cho rằng cực kỳ thân sĩ, nói:

"Có... có thể, đương nhiên... đương nhiên có thể, để ta ngồi lên nữ thần, a, lộn! Để nữ thần ngồi lên... chỗ ngồi của ta, là ta vinh hạnh..."

Từ Lâm hồ đồ lấp bắp nói chuyện, trong đầu đã không tự chủ được tình thần tự sướng, huyền hoặc ra viễn cảnh không bao lâu nữa trong tương lai, nữ thần sẽ chủ động ước hẹn hắn cùng đi ăn bữa tối dưới ánh đèn lãng mạn, mà hắn lại nhận cơ hội tốt như vậy tỏ tình với nàng, sau đó hai người thành công kết hôn...

"Từ Lâm.. Từ Lâm đồng học!"

Thanh âm dồn dập của Lãnh Cơ Vi Y kéo Từ Lâm từ trong hoang tưởng tỉnh lại, hắn lúc này mới nhận ra bản thân đang đứng như trời trồng trước vị trí của mình, mà ánh mắt của cả lớp đều hồ nghi nhìn hắn.

Từ Lâm ngượng ngùng vội vã tránh ra, nhìn Lãnh Cơ Vi Y ưu nhã ngồi vào chỗ của mình, trong mắt hiện lên một mặt mong đợi, trong đầu cẩn thận sắp xếp lại câu chữ, đảm bảo lần này mở miệng liền không bị nói lấp.

"Vi Y đồng học..."

Từ Lâm chỉ kịp nói ra bốn từ đầu tiên, liền há hốc mồm trân trối nhìn một màn kế tiếp.

Lãnh Cơ Vi Y khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, quay qua sử dụng một giọng điệu vô cùng kiên định, vô nghĩa phản cổ mà tuyên bố với nam tử phía trước ngồi cạnh hắn - tình cờ chính là nhân vật phong ba vân mới nổi của Nam Phong đại học, Diệp Phàm:

"Đồng học, ngươi hão, ta thích ngươi, ta phải làm ngươi nữ nhân!"

!?! Cái gì?!?

Từ Lâm cảm giác mình tựa như cái thiếu nữ chưa kinh sự đời bị nam nhân lừa gạt lên giường, làm cho có thai, sau đó biệt tăm biệt tích.

Cố tình, hắn một câu oán hận cũng không thể nói ra lời, từ đầu tới cuối Lãnh Cơ Vi Y chưa từng nói nàng tồn tại tình cảm đặc biệt gì với hắn có được không?

Muốn trách, chỉ trách bản thân Từ Lâm bản thân làm xử nam lâu quá, chỉ một chút u hương nữ nhân đã làm cho cái đầu đầy vốn quanh năm suốt tháng chỉ nhồi nhét kiến thức của hắn trở thành một đoàn hồ nhão, IQ bị đảo đầu.

Mà mọi người trong lớp, thậm chí đến cả Hạ Thanh Linh cũng trợn trừng mắt, một số còn lấy ngón tay đào móc lỗ tai, phảng phất như không thể tin vào những gì vừa thấy.

Lãnh Cơ Vi Y đây là đang thổ lộ sao? Nữ thân đây là đang chuẩn bị luyện ái sao?

Vì sao lại là cái này Diệp Phàm...?

Hắn có Cung Hàn Nguyệt rồi a!!! Hắn có một cái tồn tại cấp bậc nữ thần làm bạn gái rồi a!!!

Nội tâm cánh đàn ông gào rít điên cuồng, vừa ghen vừa hận bản thân không thể là Diệp Phàm, tấn hưởng đỉnh cao nhân sinh, trái ôm phải ấp.

Cung Hàn Nguyệt trong ánh mắt cũng toát ra một tia quả nhiên là vậy.

Nàng đối với việc này một chút cũng không ngoài ý muốn, Diệp Phàm là đào hoa mệnh, điều này tại thượng thiên cũng không phải là điều gì bí mật, trước giờ dù hắn có không chủ động đi giao tiếp vẫn có không thiếu nữ nhân tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa lao vào lòng người nam nhân này, tựa như Lãnh Cơ Vi Y trước mặt đây là một ví dụ.

Còn hảo hắn tuy phong lưu nhưng không đến nỗi cứ tới một cái tiếp một cái, khả năng tự chủ ngược lại cực cường, bất quá làm người trọng tình trọng nghĩa, thành ra mỹ nhân ân, phong lưu nợ đôi khi không biết trả làm sao.

Đương nhiên, nói đi cũng phải nói lại, nếu hắn không trọng tình trọng nghĩa, hắn liền không phải Diệp Phàm, lúc đó liệu nàng còn thích hắn sao?

...

Nghe Lãnh Cơ Vi Y bày tỏ tình cảm, Diệp Phàm đôi mắt hơi nhú lại, toát ra một tia bất đắc dĩ, còn kèm theo một tia cảnh cáo:

"Ta không quen biết ngươi, ngươi nhận sai người!"

Hắn nhưng không nghĩ lại cùng nàng có quá nhiều giao thoa, điều này thậm chí còn không liên quan tới nợ phong lưu hay không nợ phong lưu.

Không hiểu vì sao, hắn có một loại cảm tưởng, có người đang cố gắng sắp xếp hết thảy những thứ này, ngạnh sinh nhúng tay vào tuyến nhân quả của

hắn.

Ban này Lãnh Cơ Vi Y đứng trên bục giảng, lại không cùng hắn nói chuyện, vì vậy cảm giác ấy còn mông lung không rõ ràng, chỉ là có điều linh cảm. Thế nhưng hiện tại, nàng vừa dứt lời, ý tưởng này liền bám dính lấy trong đầu hắn, làm sao cũng không xóa đi được.

Thực giác thứ này, mơ hồ không thật, vậy nhưng nó từng rất nhiều lần cứu mạng Diệp Phàm, không dung coi nhẹ.

Tuy thực giác cũng không báo động ra điều gì nguy hiểm, chỉ là Diệp Phàm không thích cảm giác bị người coi là quân cờ bày bố hắn, nếu không phía trước thái độ của hắn đối với Bạch Linh Lung cũng không tới mức lạnh lẽo đến thế!

Lãnh Cơ Vi Y mắt đối mắt với Diệp Phàm, thân thể mềm mại không kìm chế được mà run rẩy một trận, phảng phất như có dòng điện chảy qua người.

Nàng trước mắt không khỏi tái hiện cảnh tượng sáng sớm nay...

Diệp Phàm tàn nhẫn, thủ đoạn ác liệt, máu lạnh.

Diệp Phàm coi rẻ sinh mệnh, tuy cuối cùng giữ lại cho hai tên bắt cóc một hơi tàn, vậy nhưng so với chết đi còn thêm thống khổ...

Không quan trọng!

Lãnh Cơ Vi Y ánh mắt bàng hoàng sợ hãi trong chớp nhoáng, sau đó lại trở nên thanh minh.

Nếu Diệp Phàm không cứu lấy nàng, nàng hôm nay liền bị gian xong giết, phơi xác làm mồi cho cho hoang ngoài bãi tha ma, hoặc mục rữa trong đất.

Nàng lương thiện, nhưng không ngu ngốc.

Diệp Phàm làm nàng sợ hãi, làm nàng tiếp xúc đến nhưng thứ máu tanh khốc liệt; nhưng nếu hắn không làm vậy, đợi chờ nàng sẽ là một tương lai so với địa ngục còn tồi tệ hơn...

Chớp chớp lông mi dài, Lãnh Cơ Vi Y hít vào một hơi thật sâu, thanh âm leng keng hữu lực:

"Không! Người nhận thức ta! Sau chuyện ấy sáng sớm nay, hình bóng của người đã in sâu vào trong lòng ta. Ta vốn không biết người là ai, làm thế nào để gặp lại người... Ta đã tự thề độc sẽ tìm người bằng được, để rồi lần tới gặp lại, sẽ là lúc ta trở thành người nữ nhân... Là ông trời có mắt cho ta nhanh như vậy được diện kiến người, được cùng người chung một cái lớp học. Vì vậy, ta phải làm người nữ nhân! Bất chấp người là ai, người cũng thế, thần cũng vậy!"

Lúc đó nàng đã hết hy vọng, là Diệp Phàm đã bắc lên ngọn lửa hy vọng cho nàng, bắc lên sinh mệnh lần thứ hai cho nàng.

Có thể nói, từ một khắc kia trở đi, sinh mệnh của nàng, là do Diệp Phàm cấp.

Như vậy, hắn là thiên thần hay là ác quỷ, có còn quan trọng sao?

Trên Địa Cầu này hàng tỷ người nam nhân, không thiếu người ưu tú, thế nhưng tại một khắc buổi sáng hôm nay, ngoài Diệp Phàm ra còn ai khác sao?

Bất kể ngày sau hắn ra sao, nếu không có hắn của ngày hôm nay, nàng còn có ngày sau hay sao?

...

Cùng lúc đó, không khí trong phòng học càng thêm sôi trào, từng câu từng câu oán hận đua nhau vang lên.

"Định mệnh! Chuyện ấy sáng sớm nay, chuyện ấy là chuyện gì?!!"

"Ngu xuẩn, chuyện ấy, người 20 tuổi rồi còn chưa nghe thấy sao, chuyện ấy thì ngoài chuyện ấy còn có thể là chuyện gì!!!!"

"Mẫu thân hắn, có một cái nữ thần bạn gái còn không biết thỏa mãn, sáng sớm còn trộm ngắt thêm hoa dại bên ngoài, lại còn là một đóa hoa cực độ mỹ lệ, đồ cầm thú!"

"Sở Khanh!!!"

"..."

Mọi người, lần này đặc biệt là phe nữ sinh, đối với Diệp Phàm thái độ cực kỳ phản hận, cướp đi nữ hài tử gần hai mươi năm trân quý nhất đồ vật, rồi lại không nghĩ chịu trách nhiệm.

Sở Khanh cũng không khôn nạn giống như hắn!

Không ít nam sinh tâm đều như tro tàn, ca bài ca nhân sinh.

Nhân sinh sao thật lắm bất công,

Người tần hưởng phúc, người toàn không.

Trái ôm phải ấp, còn do dự,

Đơn côi sáng tối, nhưng vừa lòng?

...

Cung Hàn Nguyệt nhìn đôi mắt Lãnh Cơ Vi Y tràn ngập quyết tâm cùng nồng đậm tình yêu, lâm vào vô ngữ.

Làm nữ nhân, nàng nhìn ra được kể cả Diệp Phàm hiện tại có ra tay giết chết Lãnh Cơ Vi Y, người sau cũng tuyệt đối không có một câu oán hận.

Chỉ là, tiết tấu này tựa hồ có hơi nhanh sao... Diệp Phàm cứu một cái mạng, nàng liền muốn lấy thân báo đáp, liền yêu vô nghĩa phản cổ, điều này cũng quá không tưởng đi?

Diệp Phàm tương tự không thể đọc được ý nghĩ của Lãnh Cơ Vi Y, cũng chỉ từ đôi mắt của nàng thấy được, hấn chối bỏ như thế nào cũng vô dụng.

Nếu vậy, hấn lười tiếp tục quanh co, mặt vô biểu tình, đạm mạc nói:

"Nhận thức người thì thế nào, ta đã có bạn gái, người đi đi!"

(Chương xong)

Tải bút: Xin phép câu chương một tí, ngồi trên xe bus gần 30 giờ đồng hồ, đầu óc vẫn còn mệt mỏi, không muốn nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Hủy diệt ký ức

Nhận thức thì thế nào?

Ta có bạn gái!

Người đi đi!

Diệp Phàm tự tự tru tâm, khiến Lãnh Cơ Vi Y biểu tình cứng đờ, sắc mặt tái nhợt, thoáng chốc khóe mắt đã lập lòe lệ quang.

Nàng cắn chặt môi để không khóc, ánh mắt dừng trên người Cung Hàn Nguyệt.

Từ ngày còn nhỏ, Lãnh Cơ Vi Y đã không biết bao nhiêu lần trở thành tâm điểm của đám đông, là tập trung của sự chú ý, dù là ở gia thế, dung mạo vẫn là tài năng, nàng đều luôn dễ dàng nghiêng áp đồng bạn xung quanh.

Vốn quen được nam nhân theo đuổi, nàng làm sao cũng không nghĩ đến, Diệp Phàm lại có thể như vậy lạnh lùng mà cự tuyệt nàng, lý do lại thập phần làm nàng không cam tâm, đó là hấn đã có bạn gái.

Chính là, vừa nhìn rõ mặt Cung Hàn Nguyệt, một tia kiêu ngạo trong nội tâm của nàng lập tức bị dập tắt.

Dung mạo phong hoa tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành...

Dáng người hoàn mỹ, những đường cong là lướt gãi đúng chỗ ngứa, nhiều thêm một chút liền thừa, mà bớt đi một tia liền thiếu...

Khí chất ôn nhu rồi lại lãnh diễm, gần gũi mà lại cao quý...

Lãnh Cơ Vi Y tuy tự nhận mình cũng là một cái mỹ nữ, thế nhưng nàng rõ ràng, so sánh với đối phương, bản thân liền trở nên ảm đạm thất sắc.

Nàng chỉ là lửa đốt đêm đông, mà đối phương là thái dương rực rỡ, tuy cùng tỏa ra hào quang, nhưng chi gian có rất lớn khác biệt.

Chả trách...

Lãnh Cơ Vi Y chăm chăm nhìn Cung Hàn Nguyệt, nội tâm giãy giụa đấu tranh, không biết vẫn nên vô nghĩa phản cổ mà đâm đầu đi tới, vẫn là quay đầu

dòi đi...

Bảo nàng quay đầu dò đi, Lãnh Cơ Vi Y không làm được, nàng trong đầu hiện tại toàn là hình bóng của Diệp Phàm, nàng không có tự tin trong tương lai mình sẽ còn đối với một nam nhân nào khác động tâm.

Rốt cục, nàng cũng không thể tự tìm chết, lần nữa đặt bản thân mình vào một tình huống nguy hiểm tương tự để tìm lại cảm giác.

Đâm đầu đi tới, nàng lại không có tự tin tranh giành quá được Cung Hàn Nguyệt, chưa kể tính cách cũng không cho phép nàng làm thế.

Nếu như vậy...

"Ta biết, bạn gái ngươi nàng thực ưu tú, thực hoàn mỹ, ta xa xa không bằng; cho nên, ta cũng không cầu mong ngươi vì ta mà làm tổn thương nàng... Chỉ là, nàng đề ý nếu ngươi có thêm người bạn gái thứ hai sao?"

Lãnh Cơ Vi Y nở ra một nụ cười nghịch ngợm, ngửa ra kinh người.

A!!! Định mệnh!

Giờ khắc này, trong lớp học mọi người bộ não gần như hồng mắt.

Nữ thần, dù là hấn cùng ngươi từng có những giây phút hoang đường, thế nhưng hiện tại là xã hội hiện đại, tư tưởng mọi người không còn phong kiến, ngươi cũng không cần thiết vì một giây phút lỡ làng liền phải cả đời lỡ bước, ủy khuất làm tình nhân của tên hỗn đản kia a!

Không cần nói đầu xa, ngay trong lớp học này cũng không thiếu nam sinh nguyện ý đem ngươi trở thành bạn gái duy nhất của cả đời hấn a!

...

Từ Lâm đứng sau lưng Lãnh Cơ Vi Y trên mặt càng là một mảnh xanh trắng, phảng phất bị một bàn tay vô hình điên cuồng và mặt.

Hấn khó khăn lắm mới nén lại được lửa giận công tâm, không bị đương trường thổ huyết.

Ha ha!

Còn tưởng mùa xuân đã về với bản thân đầu, hưng phấn, do dự, lo được lo mất nửa ngày, hóa ra chính mình tự mình đa tình.

Ngươi ta thà làm một cái tình nhân của Diệp Phàm, cũng không muốn liếc nhìn hấn nhiều hơn nửa cái.

Từ Lâm trong lòng một vụn cái không cam tâm, rốt cục trên người tên kia có bùa mê thuốc lú gì mà bước vào đại học được hai ngày, liền đã có nữ sinh cấp bậc nữ thần lao đầu vào hấn ôm ấp, biết được hấn có bạn gái rồi, vẫn còn khăng khăng một lòng một dạ, dù chỉ trở thành một cái kẻ thứ ba?

...

Hạ Thanh Linh nhú mày nhìn lớp học lúc này không khác gì cái chợ vỡ, lại nhìn về phía Diệp Phàm ba người nơi cuối lớp, trong lòng thầm than.

Ngày nay tuổi trẻ đúng thật mở ra, vì theo đuổi một cái nam nhân, sẵn sàng làm "bạn gái thứ hai" đã đành, lại còn có thể đủ can đảm mặt không biến sắc tại nơi thanh thiên bạch nhật, giữa chốn đông người nói ra những lời này...

...

Phần nộ cũng thế, tò mò cũng thế, không cam tâm cũng thế, đám đông đều không hẹn mà cùng đồng tai lên ngóng chờ lời hồi đáp từ Cung Hàn Nguyệt, ngay cả Hạ Thanh Linh cũng không ngoại lệ.

"Lão sư, để tránh làm ảnh hưởng tới đồng học, ba chúng ta sẽ đi ra ngoài nói chuyện!"

Cung Hàn Nguyệt trước ánh mắt mong mỏi của mọi người, điềm nhiên mở lời, sau đó cũng không đợi Hạ Thanh Linh có cơ hội hồi đáp, là đồng ý vẫn là phản đối, một tay kéo Diệp Phàm, tay còn lại kéo Lãnh Cơ Vi Y đi ra khỏi lớp học.

Đợi khi Hạ Thanh Linh kịp phản ứng lại, làm gì còn nhìn thấy bóng dáng ba người ở nơi nào...

...

Nam Phong đại học, sân thượng.

Trong tình huống bình thường, học sinh không có cách nào đi lên đây, bởi vì lối vào bị bảo vệ trường đóng kín, chốt then khóa cẩn thận.

Ấy vậy mà, hiện tại lại thỉnh thoảng không báo trước xuất hiện ba bóng người, một nam hai nữ.

Bọn họ ba cái chính là Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt, Lãnh Cơ Vi Y.

Lúc này, Lãnh Cơ Vi Y mắt đẹp tràn đầy chấn động, còn có một tia sợ hãi nhìn Cung Hàn Nguyệt.

"Thế nào, sợ?"

Cung Hàn Nguyệt cười nhạt một tiếng hỏi.

Lãnh Cơ Vi Y không nói chuyện, thò đầu ngo qua lan can nhìn xuống phía dưới, lại quay lại nhìn người trước, lặp đi lặp lại mấy lần, mới lắp bắp hỏi:

"Người... người như thế nào làm được?"

Nàng hỏi Cung Hàn Nguyệt, nghĩ lại mà sợ.

Vừa rồi quả thực là phi nhân loại a!

Ba người rõ ràng đang ở dưới tầng một, đối phương cứ như vậy tóm nàng cùng Diệp Phàm, nhảy nhót vài cái, chớp mắt chỉ gian liền xuất hiện trên này.

Cung Hàn Nguyệt cười khanh khách, chỉ chỉ Diệp Phàm:

"Không những ta làm được, Diệp Phàm cũng có thể không chút khó khăn làm được... Mới có như vậy đã khiến người hoài nghi nhân sinh, không nói ta ngại hay không, người thấy bản thân mình còn xứng đáng làm bạn gái Diệp Phàm hay sao?"

Lãnh Cơ Vi Y mắt đẹp nhìn Diệp Phàm, thấy người sau không tỏ thái độ, cũng không nhìn nàng, hốc mắt liền phấp phồng, cắn môi nói nhỏ, thế nhưng âm thanh dị thường kiên định:

"Thế nhưng ta... ta thực sự thích hắn a!... Hơn nữa, ta có thể học sao... Chỉ cần được ở lại bên cạnh hắn, ta cam tâm tình nguyện làm bất luận sự tình gì... Ta biết ta không có quyền lợi đòi hỏi, nhưng cầu xin người có thể cho ta một cơ hội có được không? Ta biết ta so với người còn kém quá nhiều, thế nhưng ta sẽ cố gắng a, chỉ cần ta có cơ hội..."

Lãnh Cơ Vi Y có lẽ trước ngày hôm nay sẽ không bao giờ tưởng tượng được rằng, một cái thiên chi kiều nữ, từ nhỏ nơi chốn được truy phủng như nàng, lại có một ngày khuất thân cầu khẩn để được ở cạnh một người nam nhân khác, vẫn là còn một nữ tử khác chia sẻ hắn.

Thế nhưng bây giờ, trong nội tâm nàng cũng không có bất kỳ một tia căm giận cùng không cam tâm nào, tất cả chỉ có thành khẩn cùng thấp thòm mong chờ.

Diệp Phàm thấy được thái độ của nàng kiên quyết như vậy, chau mày.

Hắn không biết kẻ thần bí nhúng tay vào tuyến nhân quả của hắn có ý đồ tốt hay xấu, thế nhưng rõ ràng người này theo dõi hắn không phải ngày một ngày hai, đối với tính cách trọng tình cảm của hắn hiểu biết rất rõ.

Diệp Phàm nghĩ như vậy, trong lòng thoáng trầm xuống, nếu kẻ này vẫn luôn theo dõi hắn, khả năng đối phương cũng biết đến việc hắn mở ra thời không chỉ lộ quay về, thậm chí biết đến sự tồn tại của Âm Dương Phủ.

Bất quá lập tức hắn lại nghĩ, phía trước đạt tới Ngưng Mệnh Cảnh đỉnh, hắn còn không có khả năng nhúng tay vào thay đổi tuyến nhân quả, nhiều nhất là nhìn ra được chút manh mối về sự tồn tại của các đầu tuyến, làm ra một chút tiên đoán; kẻ thần bí lại đủ khả năng thay đổi tuyến nhân quả, vậy đối phương tu vi quả thực siêu việt nhận tri của hắn, nếu quả thực là quan hệ đối địch, đối phương cũng không cần bày mưu tính kế, trực tiếp một đòn diệt sát, hoặc sai phái người đuổi giết hắn là được.

Diệp Phàm tới hiện giờ còn hạo hạo sống sót, chỉ có thể chứng minh một điều, hoặc là đối phương không phải địch nhân, hoặc là kẻ này không có khả năng theo dõi toàn bộ về hắn, không biết tới các bí mật của hắn, đơn thuần cho hắn là một con kiến nằm trong tay mình, tùy ý nhậm mình bày bố.

Dù đã phân tích được hết sức hợp lý, Diệp Phàm vẫn không dám hoàn toàn an tâm, trong lòng có dự định đi hỏi chuyện Bạch Linh Lung.

Mặc cho vạn cái không muốn, Diệp Phàm không thể vì chút tâm tình quấy phá mà đẩy bản thân cùng thân nhân vào trong vòng nguy hiểm được, nhất là khi hắn tu vi vạn phần không còn một.

Hồi thần lại, hắn lắc đầu, lạnh nhạt đối với Lãnh Cơ Vi Y nói:

"Xem ra, sáng sớm hôm nay, ta đã sai lầm khi cứu người."

Thanh âm lãnh đạm không cảm xúc của hắn tựa như giọt nước tràn ly, cuối cùng Lãnh Cơ Vi Y cũng không khống chế được nước mắt của mình, khóc lè hoa đái vũ:

"Chính là, người đã cứu ta a! Khi ta cận kề cái chết, khi cả thế giới của ta tràn ngập một màu đen tăm tối u ám, duy nhất người là người xuất hiện để kéo ta trở lại với ánh sáng, ban cho ta tân sinh. Nếu không có người, ta từ khi đó cũng đã bị người giết chết. Chính người, chính người là người đã ban cho ta cơ hội được tiếp tục sống sót. Từ giây phút ấy, cả linh hồn lẫn thể xác của ta cũng đã thuộc về người, và cả đời này cũng chỉ thuộc về người một người mà thôi! Người tiếp thu ta cũng thế, không tiếp thu ta cũng thế, ta đều là người của người. Có thể người không thích ta, thế nhưng người cũng không thể cướp đi quyền lợi thích người của ta!"

Đối mặt với nhưng lời thổ lộ của Lãnh Cơ Vi Y, Diệp Phàm không nhận được có chút động rung.

Cho đi nhưng không cầu nhận lại, chỉ hy vọng được hiện diện trước người mình yêu, dù cho có lẽ cả đời cũng không được đáp lại, cũng không oán không hối.

Một thứ tình yêu thánh khiết cùng đơn thuần như thế này, một thứ tình yêu mà gần như là tuyệt chủng trong cái thế giới này, hẳn bỏ được để từ chối sao?

Diệp Phàm có một tia do dự, thế nhưng lập tức liền tiêu tan, hẳn không xứng có được thứ tình cảm như vậy từ Lãnh Cơ Vi Y, bởi hẳn thực ích kỷ, hẳn không dám giống như nàng không oán không hối, hẳn còn chúng nữ, hẳn không dám tiếp thu nàng, bởi nàng có thể là cái tai họa ngầm, tại một thời điểm nào đó trong tương lai sẽ bùng nổ.

Bởi thế, hẳn chỉ có thể cắn răng nói:

"Nếu như vậy, ta chỉ có cách hủy diệt ký ức của ngươi, làm ngươi đã quên đi hết thảy, đôi ta chỉ gian coi như chưa từng có giao thoa!"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Biến cố nảy sinh, Quang Minh Hội người tới!

Dứt lời, ánh mắt Diệp Phàm đột nhiên hóa thành đỏ ngầu, phảng phất như một con dã thú.

Hắn điểm điểm ngón tay trên không trung, nhanh chóng vẽ ra một cái huyết sắc ấn ký.

Thực mau, huyết sắc ấn ký được hoàn thiện, toát ra một cảm giác tràn ngập hắc ám.

"Không, không cần làm như vậy, ta không muốn mất đi ký ức về ngươi, ta cầu xin ngươi..."

Lãnh Cơ Vi Y nước mắt như mưa, đôi mắt tràn ngập thống khổ, hoảng loạn cùng bất lực.

Nàng chỉ biết thông qua lời nói lay động ý trí của Diệp Phàm, ngoài ra nàng biết bản thân không có bất kỳ một chút lực lượng nào để phản kháng.

Chỉ là Diệp Phàm trong ánh mắt đỏ ngầu kia không nhìn ra một tia cảm xúc biến đổi, quyết đoán vung tay lên.

Lãnh Cơ Vi Y chỉ có thể tuyệt vọng mà nhìn Diệp Phàm, lại nhìn một đoàn huyết sắc ấn ký kia hướng tới ấn đường của nàng, thông qua đó thâm nhập vào trong bộ não.

Cung Hàn Nguyệt nhú mày, do dự không biết có nên ngăn cản lại hay không.

Thú thực, nàng nhìn biểu tình của Lãnh Cơ Vi Y, bản thân vẫn không nhận được toát ra một tia mềm lòng.

Phía trước nàng đã được Diệp Phàm truyền âm nói ra quan ngại của bản thân, cho nên đối với hành động của hắn, nàng hoàn toàn có thể lý giải.

Chỉ là, đứng từ góc độ của một nữ tử chịu đựng hàng vạn tuế nguyệt không thể bộc lộ ra cảm xúc của mình, nàng cũng thấu hiểu tâm trạng của Lãnh Cơ Vi Y lúc này.

Lại nói, nếu quả thực đây là một cái bẫy rập được kẻ thần bí thiết kế từ trước, chẳng lẽ chỉ cần xóa đi ký ức của Lãnh Cơ Vi Y, bố cục hẳn bày ra cho Diệp Phàm sẽ được hóa giải sao?

Cung Hàn Nguyệt cảm giác, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ càng hơn, tồn tại đang làm việc này cảnh giới xa xa siêu viễn hai người, mà để leo lên được tới đó, khẳng định không ai mà không phải là lão quái vật, sống vài ngàn vạn cái tuế nguyệt, tâm trí như yêu, ý nghĩ của đối phương không phải hai người có thể tùy ý một chút động não liền nhìn thấu.

Là địch là bạn, còn cần thêm các sự kiện khác trong tương lai tạo thành cơ sở để xem xét...

...

"Phu quân, dừng tay..."

Cung Hàn Nguyệt tóm lấy cánh tay của Diệp Phàm, hô lên ngăn cản, lập tức nhận ra được tình huống có chút không đúng.

Khổng Tâm Ẩn xuất hiện dị động!

Diệp Phàm đối với nàng nổi lên sát ý!

Cung Hàn Nguyệt nhú mày, chỉ là nàng còn chưa có bất cứ hành động phản ứng nào, một tia sát ý vừa rồi đã biến mất vô tung, mà huyết sắc ẩn kín cũng chững lại, lơ lửng trong không trung cách ẩn đường Lãnh Cơ Vi Y chưa tới một phần.

Lãnh Cơ Vi Y ngồi bệt trên mặt đất; đôi mắt nàng nhắm chặt, từ khóe mắt không ngừng trào ra hai hàng lệ, cơ thể run rẩy như con thỏ nhỏ, hai tay vô thức nắm vào nhau, đặt lên trước ngực làm ra tư thế cầu nguyện, cũng không biết nàng đang cầu ai.

...

Diệp Phàm đồng tử từ lúc nào đã khôi phục lại trạng thái cũ, ánh mắt liếc nhìn Cung Hàn Nguyệt xen lẫn một tia hổ thẹn.

Nửa giây đồng hồ vừa rồi, hấn vậy mà đối với nữ nhân của mình nổi lên sát tâm.

Diệp Phàm cứ nghĩ rằng mình vẫn tâm tuy xa xa chưa được hoàn mỹ, thế nhưng cũng gọi là có chút thành tựu, tâm ma sẽ không có khả năng chi phối ý nghĩ của hấn nữa.

Ai biết rằng, đây chỉ là hấn một bên suy đoán... Thực tế chứng minh hấn còn là coi nhẹ tâm ma của bản thân...

Mặc dù tâm ma hiện tại đã không còn khiến hấn ngăn ngui mất đi lý trí, rơi vào cuồng loạn vậy nhưng, có lẽ, do hấn chưa thể hoàn toàn thanh lọc ma tính, tâm ma vẫn có thể vô thanh vô tức chèn ép phương hướng suy nghĩ của hấn, làm chúng trở nên vụn vặt, bất cận nhân tình.

Vấn tâm xong, ma tính trong tâm ma của bản thân đã bị xóa bỏ đi rất nhiều, thế nhưng chung quy vẫn còn tồn tại, mà để tâm ma bước đầu cùng với đạo tâm dung hợp, phong ấn tâm ma lại cần thiết hoàn toàn triệt tiêu.

Kết quả, thái độ cùng hành động cư xử của hấn bắt đầu bất giác càng thêm tà tính.

Tựa như quyết định hủy diệt ký ức của Lãnh Cơ Vi Y vừa rồi, đặt tại phía trước vấn tâm, lấy tính cách trọng tình nghĩa của Diệp Phàm sẽ không thể chỉ vì một việc mờ ám, nhất thời không thể phân rõ tốt xấu liền quyết đoán xuống tay hủy diệt ký ức của một nữ nhân chấp nhất trong việc yêu hấn.

Hay như trong nửa cái khoảnh khắc khi mà Cung Hàn Nguyệt chạm vào người hấn, Diệp Phàm liền không tự chủ được nảy sinh ý tưởng giết chết nàng, bởi vì nàng có định ngăn cản hấn hủy diệt ký ức của Lãnh Cơ Vi Y.

Mặc dù nói đúng ra, hấn tại thời điểm đó toát ra sát khí không chủ định nhắm vào Cung Hàn Nguyệt, mà là bất kỳ tồn tại nào có ý định ngăn cản hành động của hấn, thế nhưng điều này không thay đổi sự thực là hấn vừa rồi đối với nữ nhân của mình nổi lên sát ý.

Còn hảo, ma tính của tâm ma đã bị xóa bỏ rất nhiều, ảnh hưởng của nó trên diện rộng đã bị suy yếu, hấn lại không phải tu sĩ thông thường, linh hồn cường đến thái quá; vì vậy, tâm ma cũng chỉ có thể vụn vặt một số hướng nghĩ của Diệp Phàm nhất thời nửa khắc, chứ không có cách nào liên tục kéo dài, từ đó đã hữu quyết định của hấn.

Thế nên, ngay khi nhận ra đó là Cung Hàn Nguyệt, Diệp Phàm lập tức thanh tỉnh lại, sát khí tiêu tan.

Bất quá, thông qua một màn vừa rồi, Diệp Phàm thật sâu cảm nhận được ý tứ của câu nói "Cung Vô Song" cảnh cáo hấn trong Vấn Tâm Bí Cảnh: "...vấn tâm chi lộ thập phần gian nan, hàng ngàn vạn tu sĩ mới có một người vấn tâm thành công, mà trong số đó, tới ngày hôm nay, số người đi được đến chung điểm thiếu càng thêm thiếu... trước khi hợp tâm, cố gắng xóa sạch toàn bộ ma tính của tâm ma..."

Diệp Phàm suy đoán rằng, xóa sạch toàn bộ ma tính, chính là hoàn mỹ vấn tâm, chính là thành công hoàn toàn phủ nhận sự tồn tại của hai chữ "tâm ma".

Chỉ có đạt tới một bước này, tu sĩ mới có thể hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của tâm ma, thoát đi khỏi hai chữ này.

Nếu không, liền sẽ như Diệp Phàm lúc này, không ít thì nhiều, tâm trí sẽ bị tâm ma làm cho lệch lạc...

...

Chính là Diệp Phàm cũng không biết, vấn tâm chi lộ cũng không chỉ đơn giản là phủ nhận phần "ma" trong "tâm ma".

Đằng sau nó còn là một bí mật hết sức kinh thiên, đủ để rung chuyển thiên địa, thậm chí Thiên Đạo cũng sẽ vì đó mà run rẩy.

Tại vì nguy cơ tiềm tàng này, hấn mới tìm mọi cách che giấu đi sự tồn tại của vấn tâm chi lộ, không tiếc bỏ công sức liệt chúng vào cấm ngữ, đẩy mạnh quá trình phổ biến sự tồn tại của vong tâm chi lộ.

Bí mật này đối với tu tiên giả có sức dụ hoặc không thể kháng cự, bởi vậy chỉ cần Thiên Đạo để lộ tiếng gió, khẳng định họ sẽ vô nghĩa phản cổ, sống chết cũng phải bước lên vấn tâm chi lộ, hướng tới hoàn mỹ vấn tâm...

Mặc cho họ biết được vấn tâm chi lộ một đường hung hiểm, là một cái bất hồi quy lộ, cận kề với tử lộ, đường lui từ đầu đã không có, mà đường đi phía

trước tràn đầy không biết, tựa như người mù đi trên băng mỏng...

...

"Xảy ra chuyện gì?"

Nhận ra được ánh mắt không đúng của Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt lập tức nhận ra có điều bất thường ở hắn.

Cũng phải, nàng mới không tin Diệp Phàm sẽ thực sự nổi lên sát ý với mình.

"Nói không rõ..." - Diệp Phàm lắc đầu, bản thân hắn cũng chỉ là tưởng tượng một chút, rốt cục như thế nào, cần thiết tìm hiểu thêm.

"Vấn là tâm ma?" - Cung Hàn Nguyệt tâm tư linh lung, nàng đoán ngày được mấu chốt của vấn đề.

Cũng chỉ có tâm ma, mới có thể khiến cho Diệp Phàm một thoáng vừa rồi thần trí hốt hoảng, đối với nàng nổi lên sát tâm.

Diệp Phàm khẽ gật đầu, lại nhún vai một chút, ra điều hắn cũng không dám khẳng định.

"Chẳng phải ngươi đã thành công..."

"Hừ!" - Diệp Phàm trừng mắt, đặt ngón tay lên trên hai cánh môi của Cung Hàn Nguyệt, thủ thế im lặng, cắt ngang không để nàng nói ra hết hai chữ "vấn tâm".

Cung Hàn Nguyệt chớp chớp mắt nhìn hắn, hồi lâu mới tránh đi, nhẹ giọng dò hỏi:

"Hay là... ngươi thử hỏi sư tỷ nàng..."

Diệp Phàm trầm mặc không nói, đưa mắt về phía Lãnh Cơ Vi Y lúc này còn đang ngơ ngác nhìn về phía hai người, chốc chốc lại lấy tay dụi mắt, tựa như muốn xác định rốt cục mình có đang nằm mơ hay không, vì cái gì trí nhớ không bị Diệp Phàm lấy đi?

Chẳng nhẽ, mình đã đã động được trái tim sắt đá của hắn?

"Rồi nói sau, trước mắt nên xem xử lý nàng như thế nào mới tốt"

Mãi một hồi lâu, Diệp Phàm thanh âm sâu kín vang lên, lời nói vừa ra làm Lãnh Cơ Vi Y trái tim lại nhắc lên đến tận cổ.

Hắn sẽ làm gì nàng? Giết nàng sao?

Lãnh Cơ Vi Y không biết, bất quá nàng thật sâu hiểu rõ mình không có đường trốn, chỉ có thể ngậm ngốc tại đây chờ đối phương quyết định tương lai của bản thân.

Căn bản là, nàng cũng không muốn trốn a! Dù chỉ còn một tia cơ hội mong manh, nàng vẫn muốn thử khiến cho Diệp Phàm hồi tâm chuyển ý...

"Hiện tại không biết kẻ sau màn là địch vẫn là bạn, tốt nhất là án binh bất động, lấy bất biến ứng vạn biến"

Cung Hàn Nguyệt nói ra ý tưởng đã được nàng quyết định từ trước.

Diệp Phàm trầm ngâm một lát, chấp nhận:

"Cũng chỉ có cách này"

Đồng thời, trong đầu hắn lúc này ý niệm cũng đang xoay chuyển, làm thế nào mới có thể vấn tâm hoàn mỹ, hoàn toàn loại bỏ tâm ma?

...

Đúng lúc này, biến cố nảy sinh.

Đầu tiên là chuông điện thoại vang lên, thành công kéo Diệp Phàm trở lại thực tế.

Nhìn màn hình hiện lên một dãy số lạ, hắn trực tiếp tắt máy.

Tinh! Tinh! Tinh!

Nhiều mày, Diệp Phàm mở khóa điện thoại, thấy được một tin nhắn mới, chủ nhân của nó không ai khác chính là kẻ vừa rồi gọi điện thoại.

Tùy tay ấn mở, vừa nhìn đến nội dung, con ngươi của hắn co rụt lại, vô tận sát khí bùng mãnh lan tỏa ra bốn phía.

Tin nhắn không có chữ, độc nhất một bức ảnh, đó là Diệp Vân Phi bị trói bằng xích sắt phía trên một cây thép hình chữ thập thật lớn.

Chưa đợi hần làm ra bất kỳ phản ứng gì, tiếng chuông điện thoại một lần nữa lại vang lên, vẫn cùng một dãy số.

Cùng lúc này, Cung Hàn Nguyệt cũng nhận được một cuộc gọi đến.

Hai người tâm hữu linh tê đưa mắt nhìn nhau, thế rồi đồng thời nhấn nghe điện thoại.

"Mr. Diep, how do you think about my little present?"

Một thanh âm lơ lớ vang lên, ngôn ngữ sử dụng là tiếng Anh.

Diep Phàm nhú mày, người ngoại quốc? Lại còn bắt đi tỷ tỷ...

Khăng định là Quang Minh Hội người không sai!

"Để thể hiện thái độ hữu hảo cùng tôn trọng, ta sẽ nhắc lại lời vừa rồi bằng tiếng Lạc Việt... Diep tiên sinh, người nghĩ sao về món quà nho nhỏ của ta vừa rồi?"

Đối phương không chờ Diep Phàm trả lời, dùng một giọng nói đầy bốn cột, đôi qua tiếng Lạc Việt, sử dụng một thứ phát âm sứt sẹo tiếp tục trò chuyện.

"Người gàn đây đã mua đất chưa?"

Đột ngột, Diep Phàm hỏi một câu không đâu vào đâu.

"Mua đất?"

Đứng trước việc thay đổi đề tài 180 độ của hần, đối phương cũng có chút nắm không rõ, mờ hồ hỏi lại.

"Xem ra là người chưa tự mua đất tại nghĩa trang cho bản thân trước khi đến đây... Thật tiếc, ta vốn đang định tặng người một cái quan tài đâu, xem ra không cần!"

Diep Phàm dậm mực nói, một chút cũng không vội.

Bên kia đầu dây im lặng lúc lâu, có lẽ hần cần thời gian để tiêu hóa thông tin đi.

Nửa ngày, đối phương mới dùng một tông giọng trầm thấp nói:

"Diep tiên sinh thật là hài hước, làm ta đây suýt nữa không nhận được cười đâu. Để thỏa mãn người, sắp tới đây, trò vui còn nhiều, hy vọng người còn có thể tiếp tục giữ khiếu hài hước của mình!"

I declare... the games... officially start! (Ta tuyên bố... trò chơi... chính thức bắt đầu!)"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Giết chóc thịnh yên, bắt đầu!

"Đệ đệ, không cần lại đây, bọn họ không dám làm gì ta!"

Bắt chợt, thanh âm của Diep Vân Phi loáng thoáng từ bên kia đường dây vọng lại.

"Không dám làm gì... phải vậy chăng?"

Kẻ nói chuyện nghiêng ngả nhắc lại, tông giọng lơ lớ, trườn trượt rơi vào tai người nghe cảm giác cực độ phản cảm.

Lời nói của đối phương kết thúc, Diep Phàm liền nhận được một lời mời mở video trò chuyện.

Ngập ngừng nửa giây, hần lựa chọn chấp nhận.

Lập tức, trên màn hình điện thoại xuất hiện một cái hắc y nhân bên ngoài khoác lam sắc trường bào, trên cổ lủng lẳng một chuỗi dây chuyền thánh giá. Đối phương mang mặt nạ đầu lâu xương chéo, nhìn không ra nam nữ.

"Kể tiếp, Diệp tiên sinh cần thiết mở to mắt ra nhìn trò vui nha"

Nói, hắn đi tới gần cột trói, hung hãn bắt lấy mái tóc hoàng kim của Diệp Vân Phi, ngạnh sinh kéo ngửa đầu nàng lên, nhìn chăm chăm vào gương mặt tuyệt mỹ của đối phương, thỉnh thoảng một tai vung xuống

Chát!

Một bên má của Diệp Vân Phi lập tức đỏ tím, khóe miệng xuất huyết, trên mặt còn nguyên một cái thủ ấn chói mắt.

"Lân này chỉ là tát, thế nhưng phía sau nói không chừng nha ~"

"Người tìm chết!"

Diệp Phàm chăm chăm nhìn vào một bên má sưng lên của Diệp Vân Phi, ánh mắt xung huyết. Lân này không phải vì tâm ma ảnh hưởng, mà do hắn trong lòng đã bắc lên lửa giận ngập trời.

Phía trước tuy hắn thấy Diệp Vân Phi bị người giam cầm, sát ý bùng nổ, bất quá do phù văn hắn để lại trong người nàng vẫn chưa bị kích phát, bởi vậy Diệp Phàm biết được, nàng không có chút nào nguy hiểm, cũng chưa chịu thương tổn. Thậm chí hắn còn nghi ngờ qua, Diệp Vân Phi trước mặt là do người đóng thế, căn bản nàng bên cạnh có Dạ Yêu, Quang Minh Hội người muốn vô thanh vô thức bắt nàng đi là không có khả năng.

Bất quá sao, vừa rồi một cái tát của đối phương không những để lại ấn ý trên mặt nàng, cũng xúc động phù văn Diệp Phàm để lại, hắn có thể cảm nhận được Diệp Vân Phi trước mặt hắn là hàng thật giá thật.

Sáu mươi...

Ý niệm vừa động, trong lòng Diệp Phàm đã phán cho đám người này án tử hình, chỉ là hắn cũng sẽ không để bọn họ đơn giản thống khoái mà chết đi.

Hắn bạo nộ lên, có thể thị huyết không thua gì Ma tộc.

Long hữu nghịch lân, xúc chi tất tử.

Tuy Diệp Vân Phi cùng hắn không có một phân huyết thống, chỉ là cái tiện nghi tỷ tỷ, hai người nhận nhau cũng chưa được bao lâu, Diệp Phàm đối với nàng tình cảm không quá thâm hậu, chính là trong lòng Diệp Phàm, Diệp Vân Phi đã nhận cái nữ tử từ phương Tây này làm thân nhân của hắn.

Ai dám chạm tới một cọng tóc của nàng, khẳng định chết không toàn thây.

Đối mặt với vẻ mặt âm trầm của Diệp Phàm, hắc y nhân cười ha ha, không biết từ đâu lấy ra một thanh đao sắc, lấy sống dao nhẹ nhàng mon chón trên mặt Diệp Vân Phi, khóe miệng cong lên nhìn Diệp Phàm

"Người không nhận thấy lời đe dọa của mình không có chút lực sát thương nào ư, Diệp tiên sinh? Không biết khuôn mặt kiều mỹ này bị hủy dung, sẽ trông như thế nào đây?"

Chợt, góc qua của camera bị xoay chuyển.

Nén lại lửa giận, Diệp Phàm tinh tế quan sát hiện trường nơi Diệp Vân Phi đang bị giam giữ, tựa hồ là một gian phòng tại nhà thờ đá Chi Diên.

Tại đó, ngoài gã lam sắc trường bào đang đối thoại với Diệp Phàm, còn có ba gã lục sắc trường bào cùng sáu gã huyết sắc trường bào. Chín người này không ngoại lên trên cổ đều có một thanh thánh giá, bất quá lại không đeo mặt nạ, có thể nhìn ra bọn họ là chín cái nam tử ngoại quốc.

Nhìn vào sự khác nhau giữa lớp trường bào, Diệp Phàm không khó đoán được đám người này sử dụng màu sắc để phân chia cấp bậc.

Dựa theo đội hình mà nói, kẻ đang trò chuyện với hắn, tức gã khoác lam sắc trường bào tám chín phần mười là kẻ cầm đầu, dưới đó là ba gã khoác lục sắc trường bào, cuối cùng mới là sáu gã khoác huyết sắc trường bào.

Bốn mươi...

Trong lúc Diệp Phàm ý nghĩ luân chuyển, camera đã quay lại vị trí cũ, thanh âm của đầu bên kia lại vang lên đầy châm chọc.

"Ta vừa mới nghĩ tới a... Trước khi hủy dung nữ nhân này, nhưng thật ra có thể dùng thân thể của nàng để khen thưởng một chút thù hạ của ta!"

"Thiếu quanh co, người rốt cục muốn gì?"

Diệp Phàm lạnh lùng hỏi, hắn biết rõ đối phương hiển nhiên có điều sở cầu nơi hắn, do vậy mới phải tốn công bắt trói Diệp Vân Phi, nhưng rồi phía trước lại không chân chính tổn thương qua nàng.

Một cái tát kia, chỉ là để chứng minh đối phương hoàn toàn dám tổn thương nàng, mục đích thực tế là muốn khiến hắn có điều kiêng kỵ e dè, từ đó bọn họ hoàn toàn nắm quyền chủ động mà thôi.

Một cái tát vừa rồi, nhìn có vẻ trọng, bất quá trên đối với một người có tu vi tương đương Tông Sư cảnh như Diệp Vân Phi lại không tạo được bao lớn thương tổn thực tế.

Đương nhiên, cũng là Diệp Phàm mang theo bộ óc của một lão quái vật sống hàng vạn tuế nguyệt, một cái liếc liền xem thấu bản chất chút tiểu xảo ấy, đổi thành bất kỳ một cái thiếu niên khác rơi vào tình huống tương tự, khẳng định bị lừa gạt cùng cảm xúc lo sợ, bất an bao phủ che kín đầu óc, còn đầu lý trí mà nhạy bén phát hiện ra một điểm tương thực mà hư như vậy.

Chính là, phát hiện về phản phát hiện, điều này không thể thay đổi thực tế là đối phương đã tổn thương tỷ tỷ của hắn.

Bất quá là một đám con sâu cái kiến mà thôi, muốn giết liền giết, cần gì lý do, đừng nói hiện tại bọn chúng còn lớn gan vuốt râu hùm, chạm nghịch lân.

...

"Nha, đã không đợi nổi rồi sao... Khiếu hài hước phía trước của ngươi đâu mất rồi?" - bên kia, hắc y nhân khinh miệt nói.

Diệp Phàm hít một hơi sâu, không phản ứng hắn, tự mình lầm bầm trong lòng

Hai mươi...

Mãi không thấy câu hồi đáp, hắn tựa hồ cho rằng Diệp Phàm nhận tủng, lúc này mới thỏa mãn đưa ra yêu cầu:

"Ý đồ của ta rất đơn giản... Trong vòng một giờ đồng hồ, ngươi cần thiết tự tìm được nơi ta giam giữ tiểu nữ nhân của ngươi, một người mang theo «Dấu ấn của Chúa» tới đây!"

"Nói xong?" - Diệp Phàm lạnh lùng hỏi lại, tích tụ như kim, trong lòng tiếp tục mặc niệm.

Mười...

"Ai nha, suýt quên phần quan trọng nhất đâu!" - đối phương lấy tay vỗ chán, biểu tình bất đắc dĩ - "Trước khi dời đi, ngươi liền quỳ xuống khải ba cái dập đầu!... Nếu không, ta không ngại làm ngươi thương thức thuộc hạ của ta thay phiên luân gian nữ nhân của ngươi, hẳn là sẽ thực thú vị đi! Nhớ kỹ, là ba cái, cần thiết đủ dùng đủ lực lượng khiến cho trên trán ngươi để lại vết tích, như vậy mới chứng minh thành ý của ngươi..."

"Dập đầu sao... Hô!"

Thanh âm của Diệp Phàm thanh linh trầm thấp vang lên, khiến miếng hắn nhếch lên tạo ra một vòng cung quen thuộc...

Hai...

Một...

Không!

Diệp Phàm sát khí cuộn cuộn tỏa ra.

...

Trong một tòa biệt thự khu ngoại ô thành phố Nam Phong, Quang Minh Hội đám người cười to.

Chín cái nam tử từ lúc đầu tới giờ vẫn luôn nhìn chằm chằm đáng người man diêu của Diệp Vân Phi, bên trong lộ ra vô tận dục vọng, từng người hai tay lần xuống phía dưới, hận không thể cõi ra thất lưng, nhào tới gần sáng một sáng.

Bọn hắn đã ngấp nghé sắc đẹp của nàng từ lâu, chỉ là phía trước thân phận của nàng bên trong Quang Minh Hội nghe đồn không đơn giản, trước khi điều tra rõ chi tiết không ai dám vì hạ thủ!!!

Chính là, hiện tại tình hình không giống nhau.

Diệp Vân Phi đã bị phía trên tuyên bố là phản đồ, người đằng sau lưng nàng trừ phi có bối cảnh có thể chèn ép nguyên một Quang Minh Hội không thể góc đầu lên, nếu không cũng không thể nê hà.

Mà trong mắt nhóm người này, Quang Minh Hội là mới là thiên, mới là tồn tại được chúa trời chúc phúc; không tồn tại bất kỳ điều gì có quyền năng hơn chúa, vì vậy người có thể đè ép bọn hắn vẫn chưa được sinh ra.

Diệp Vân Phi nhìn một đám động dục đức lăm le chuẩn bị nhảy bổ tới, trong lòng nặng như chì, vừa mong mỏi Diệp Phàm có thể tới cứu nàng, vừa lo lắng hắn địch không lại mấy kẻ này.

Phải biết, nàng võ đạo cảnh giới là Tông Sư a, vậy mà đối với mấy gã lục sắc trường bào liền không phải một chiêu chi địch, đừng nói đến kẻ cầm đầu hoành lâm sắc trường bào vẫn luôn thâm tàng bất lộ.

Nàng biết rõ Diệp Phàm thần bí, chiến lực không dung khinh thường, cũng có thể dễ dàng một chiêu bại nàng, thế nhưng nàng không rõ hần liệu có thể cùng đối phương vận cổ tay?

"...ngươi liền quỳ xuống khải ba cái dập đầu!... Nếu không..."

Hồi thần lại, lọt vào tai Diệp Vân Phi là một đoạn lời thoại của hắc y nhân đeo mặt nạ khoác lam sắc trường bào.

"Diệp Phàm, ngươi không thể quỳ xuống, không thể!"

Bất chấp quá nhiều, nàng lấy toàn bộ sức bình sinh la lớn.

Trong lòng nàng tràn ngập tuyệt vọng, nếu là có thể chết, nàng nhất định không chút do dự lựa chọn đi tìm chết.

Nàng thà như vậy, cũng không muốn bản thân trở thành nhược điểm của Diệp Phàm, khiến hần vì nàng mà quỳ xuống.

"Diệp Phàm, ngươi nghe cho rõ, ngươi một khi quỳ xuống, liền không có ta cái tỷ tỷ này!"

Hoảng loạn, Diệp Vân Phi bản năng đe dọa, cũng không nhận thức lời nàng vừa nói có bao nhiêu buồn cười..

...

Diệp Phàm nghe được lời nói ngớ ngếch nhưng chứa đầy quan tâm của Diệp Vân Phi, trong lòng sát ý lại càng thêm sôi sục!

Nhóm người này, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông vào!

Gần nhất mấy ngày Diệp Phàm đang thực sự bức bối, ban đầu là chuyện của Bạch Linh Lung, kể đến hôm nay là sự việc của Lãnh Cơ Vi Y, và trên hết là tâm ma vẫn luôn lúc ẩn lúc hiện, khiến cho lý trí của hần có điều bất ổn.

Hần vốn trí ở tiêu dao, cầu một cái sống tùy tâm sở dục, nhân tản thống khoái, vậy mà hết lần này tới lần khác luôn xảy ra sự tình làm hần cảm thấy gò bó, cảm thấy bản thân bị người nắm trong lòng bàn tay mà đùa bỡn, thử hỏi làm sao Diệp Phàm không buồn bức.

Lại nói, hần phía trước còn đứng đầu Tiên Giới đâu, làm thượng vị giả thật lâu, nào có cá nhân nào lá gan đủ lớn để tính kế hần.

Bất quá, nếu như là những sự kiện liên quan tới tâm ma thì cũng thôi, này đó trước mắt đều nằm ngoài khả năng kiểm soát của hần, cho dù tu vi có khôi phục tới đỉnh, Diệp Phàm vẫn là lực bất tòng tâm, tạm thời cũng chỉ có nhịn xuống.

Thế nhưng một cái Quang Minh Hội con con cũng dám trước mặt hần nhảy nhót, còn làm tổn thương thân nhân của hần, giờ lại dám há miệng kêu Diệp Phàm dập đầu!

Ha ha!

Quả thật vô tri giả không sợ.

Đương nhiên, đại giới chính là vĩnh viễn không được siêu sinh..

...

Diệp Phàm đột ngột tắt đi điện thoại, liếc mắt quanh quất một cái, nhìn đến Lãnh Cơ Vi Y, nghĩ nghĩ thế nào, vươn tay ra tùy tay kéo lấy nàng.

Thế rồi, trước con mắt trừng lớn đầy nghi hoặc của người sau, hai người quỷ dị tan biến đi, tựa như thấm thấu vào trong không khí...

Cung Hàn Nguyệt nhìn hai người biến mất, trên miệng nở ra một nụ cười đầy tà tính, hai con ngươi từ lúc nào cũng đã hóa thành tử đồng.

Giết chóc thịnh yển, bắt đầu!

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Tuyệt thế yêu nghiệt

"Mất tín hiệu? Vẫn là hấn tất máy?"

Tại biệt thự ngoại ô, hắc y nhân đeo mặt nạ nhìn màn hình điện thoại của mình, nghi hoặc nhíu mày.

Ma xui quỷ khiến thế nào, hấn tưởng tượng tới nụ cười đầy khó dò của Diệp Phàm ngay trước khi cuộc gọi bị ngắt mất...

Không hiểu sao, trong nội tâm hấn đột nhiên xuất hiện một cảm giác bất an, cứ như thể sắp có chuyện gì đó không may xảy ra.

Bất quá, nhìn lại đội hình 10 người lần này tiến đến, kém nhất cũng là cấp độ B+, lại có bản thân hấn là cấp độ A++ tọa trấn, hắc y nhân nháy mắt lấy lại tự tin.

Hấn thuộc cao tầng trong Quang Minh Hội, đối với phân cấp lực lượng của phương Đông cũng hiểu biết một hai, cấp độ B+ tương đương với Đại Sư hậu kỳ tại nơi này, mà hấn thì có thể coi là nửa bước Đại Tông Sư.

Đối mặt cổ lực lượng hấn mang tới lần này, có lẽ một cái nửa bước Đại Tông Sư cũng không thể dám nói có thể toàn thân rút lui.

Diệp Phàm có yêu nghiệt tới đâu, cũng chỉ là một cái thiếu niên, chẳng lẽ còn có thể đặt chân tới Đại Tông Sư rồi không thành?...

Ha ha...

Hắc y nhân tự bật cười với ý tưởng viễn vông của mình, không tiếp tục nghĩ nữa.

Hấn nhìn qua Diệp Vân Phi, con người không bị mặt nạ che chắn hiện rõ một tia oán độc cùng cuồng dại.

"Tiền nhân! Tiểu tình nhân của người chưa nói chuyện xong liền tắt máy, xem ra người trong lòng hấn cũng không phải thực quan trọng sao?"

Diệp Vân Phi đầu đang cúi gằm bỗng nhiên ngẩng lên, không báo trước nhỏ một ngụm nước bọt về phía đối phương, cười lạnh:

"Dania, người vẫn là như vậy ngu xuẩn! Ta đã nói với người, ta cùng hấn là quan hệ tỷ đệ, hấn lại chưa hoàn toàn tiếp nhận ta. Cứ cho hấn cầm trong tay «Dấu ấn của Chúa», người nghĩ hấn sẽ vì một cái nữ tử mới tương nhận vài ngày, chẳng phải nữ nhân của hấn, cũng không chung chút huyết thống, đem «Dấu ấn của Chúa» giao ra sao?"

Nàng dút lời, nhìn thấy được rõ đối phương chân động trong giây lát, trầm mặc hồi lâu, sau đó thình lình ngẩng đầu lên không trung mà cuồng tiếu:

"Chà chà, tuy có mặt nạ cùng thiết bị thay đổi giọng nói, người vẫn có thể đoán ra được thân phận thực sự của ta. Xem ra người đối với ta ấn tượng khắc sâu đâu!"

Hắc y nhân lấy tay lần sờ phía dưới cằm, giật mạnh xuống một cái dây màu đen nho nhỏ.

Tức thì, giọng nói của hấn từ lơ lơ bất nam bất nữ trở nên cao vút, tuy hơi khàn khàn nhưng đúng là giọng nữ không sai.

Tiếp theo, hắc y... à không, Dania cời ra mặt nạ đầu lâu xương chéo của mình, để lộ ra một khuôn mặt chẳng chịt những thương là thương, nhìn không rõ ngũ quan.

Vết thương trên mặt nàng nhỏ có to có, ngang dọc quanh co không ra bất kỳ quy luật nào, càng để ghê người là trên mặt nàng hơn phân nửa số vết thương sau khi lành lại xuất hiện sẹo lồi, tạo nên từng cụm thịt đỏ hòn chìm nổi.

Mà lúc này, biểu tình vận vẹo dữ tợn lại càng khiến cho diện mạo của nàng thêm phi nhân loại:

"Alexis, người cho rằng ta đuổi tới đây chỉ vì «Dấu ấn của Chúa» thôi sao?" - Dania trầm thấp gầm lên một cách dữ tợn - "Không ngại cho người biết, đó chỉ là cái cớ bên ngoài thôi, mục đích chính lần này tới, là để báo thù cho nhi tử của ta!"

"Nhi tử người?" - Diệp Vân Phi nao nao nhắc lại.

Nhìn đến biểu tình của nàng, Dania không chút báo trước lần nữa vươn tay ra một chưởng giáng xuống bên má còn nguyên vẹn của Diệp Vân Phi, khiến cho thiếu nữ phun ra một ngụm tinh huyết, trên má tương tự để lại một cái thủ ấn đỏ tím rợn người.

"Chính là Ethan!" - Dania cười gằn - "Người biết cái tiểu tử kia giết con ta, người không những không trả thù cho hấn, ngược lại còn cùng đối phương xưng tỷ gọi đệ! Đồ tiện nhân!"

Càng về cuối lời nói, Dania thái độ càng xấp xỉ với điên cuồng, thanh âm của nàng rét lạnh tựa như oan hồn nơi Cửu U, cộng thêm hơi thở nửa bước Đại Tông Sư không chút giữ lại mà phóng thích khiến cho chín cái nam tử thuộc hạ toàn bộ rúc vào một góc xa xa mà trốn, đến thở mạnh một cái cũng không dám.

Mà Diệp Vân Phi càng thêm không xong, nàng toàn thân run rẩy, gương mặt tái nhợt, phía dưới chân từ lúc nào đã nhiều hơn hai bãi máu đen.

Tông Sư cảnh giới chia làm bốn giai đoạn, gồm có tiền kỳ, trung kỳ, hậu kỳ cùng viên mãn - nửa bước Đại Tông Sư, đối xứng với cấp bậc trong Quang Minh Hội là A-, A, A+, A++.

Từ giai đoạn này về sau, tu luyện giả đã càng ngày càng thêm thoát ly khỏi phạm trù người thường, bắt đầu chân chính bước lên con đường nghịch thiên mà đi, mỗi bước một thêm gian nan, mà mỗi một cái tiểu cảnh giới thôi, chênh lệch cũng dần lớn như thiên với địa.

Diệp Vân Phi cảnh giới mới chỉ bồi hồi tại cấp A-, cũng là Tông Sư lúc đầu, so sánh với Dania kém những ba cái tiểu cảnh giới.

Chính vì vậy, vừa rồi bị khí thế của Dania cố tình nhằm vào, nàng mới không nhịn được phun ra hai ngụm tinh huyết.

Dania nhìn đến phản ứng của Diệp Vân Phi, lộ ra một nụ cười khoái trá, một tay bóp lấy cằm nàng nâng lên khiến cho mắt hai người đối diện với nhau:

"Không thấy điện thoại gọi lại, xem ra tiểu đệ đệ của ngươi không hề có ý định quản ngươi sống chết sao! Ngươi nói, hiện tại ta nên dùng dao từ từ, từ từ rạch lên mặt ngươi, vẫn là khiến đám nam nhân kia luân gian ngươi đâu?"

Diệp Vân Phi nhắm mắt lại không nhìn đối phương, trong lòng đối với bản thân trần ai lạc định đã không còn bất kỳ hy vọng.

Bất quá, nàng cũng không trách Diệp Phàm không tới cứu mình.

Trong lòng nàng, tuy hẳn có thể vượt cấp khiêu chiến, lấy cảnh giới Đại Sư dễ dàng đánh bại nàng, bên cạnh đó còn nhiều thủ đoạn cổ quái hiểm辣, chính là Dania cảnh giới nhưng đạt tới nửa bước Đại Tông Sư, có mười cái nàng hợp sức lại cũng không đủ chống đỡ đối phương tùy ý một chiêu, không cần nói tới Diệp Phàm thân cô thế cô.

Tới hiện tại, Dania vẫn chưa giết chết nàng, chẳng qua một phần vẫn là kiêng dè phía sau nàng có người, phần khác là đối phương ác thú vị, muốn tận tình tra tấn nàng đến chết mà thôi.

"Ta cho ngươi thêm một lựa chọn, trong vòng ba giây, thả nàng, ta cho phép ngươi tự kết thúc, tránh khỏi đau đớn dày vò!"

Đột ngột, bên trong hư không, một giọng nói trầm thấp quanh quẩn vang lên, làm người sờn tóc gáy.

"Là ai?!"

Dania con ngươi co rút lại, xoay ngoắt người nhìn khắp phòng, bất quá ngoại trừ chín cái cấp dưới đang ngây ngốc sững sờ, ai cũng không thấy.

Không thể không hoảng sợ, đối phương băng quơ một câu nói liền phá giải khí thế nàng đang nhằm vào Diệp Vân Phi, kẻ này phi nửa bước Đại Tông Sư không thể!

"3..."

Giọng nói lần nữa vang lên chậm chậm đếm ngược.

"Giả thần giả quỷ, rút ra đây cho ta!"

Dania gào lên, duỗi tay phách một chuông vào trong hư không, nơi mà theo như nàng cảm giác là bắt nguồn của giọng nói.

"2..."

Thanh âm vẫn không mất không nhạt tiếp tục vang lên.

Không trúng!

Dania càng thêm bất an, dù cho bên nàng người đồng thể mạnh, bản thân nàng thôi cũng có tự tin cùng đối phương một trận chiến; thế nhưng nếu tới thân ảnh của đối phương còn không bắt gì được, vậy thì đánh cái rắm à!

"Ngươi không xuất hiện, ta giết chết nàng!"

Dania biểu tình vận vẹo dữ tợn, duỗi tay ra bóp lấy cổ Diệp Vân Phi.

"Thống khoái chết đi không phải tốt sao, một hai muốn tận hưởng hương vị sống không bằng chết?"

Thanh âm lần nữa cất lên, thế nhưng lần này không phải đếm ngược, mà là cảm thán cùng phiến muộn.

Thình lình, không gian trước mặt Dania đột ngột uốn lượn với một biên độ mất thường có thể nhận thấy.

Thế rồi, một cỗ kinh lực tựa như có thể di sơn đảo hải đánh úp về phía nàng.

Dania lần đầu tiên có cảm giác, nửa bước Đại Tông Sư, như vậy nhỏ bé, như vậy vô lực.

Chiêu thức của đối phương cuộn cuộn tựa bão biển, mặc cho nàng liều mạng vận sức chống cự, cũng chỉ như một người chèo thuyền độc mộc đang cố gắng chống trôi với hung uy của hải dương mà thôi.

Phun ra một ngụm huyết, Dania bay ngược về phía sau, hai bên mặt từ lúc nào đã sưng vù, tựa như một đầu heo.

Khuôn mặt nàng vốn đã nhìn không ra ngũ quan, này còn nhìn không ra hình dạng mặt người.

...

Diệp Vân Phi giây trước vừa cảm nhận được cuồng phong mãnh liệt, giây sau đã thấy được bóng lưng mảnh khảnh quen thuộc đứng chắn trước mặt mình.

Phía trước, thanh âm bị hấn có ý biến đổi, nàng nghe không ra, chính là bóng lưng này, nàng sẽ không nhầm lẫn..

"Đệ đệ! Ngươi...!"

Diệp Vân Phi sốt ruột hô lên, vốn định trách Diệp Phàm ngu ngốc, khuyên hắn nhanh chóng chạy đi, thế nhưng ngôn ngữ tổ chức trong bộ não còn chưa kịp truyền tới miệng đã bị nàng nhanh chóng xóa bỏ.

Bởi vì, nàng thấy được đệ đệ mình phong vân kinh đậm, phiêu phiêu tùy ý điểm ra một lỏng tay, Dania thân là cấp A++ liền như điều đứt dây văng ngược ra sau, liền phản công cũng chưa.

Vấn đề là, nàng dựa vào dao động xung quanh Diệp Phàm, nhìn ra được hắn vẫn chỉ là một cái nửa bước Tông Sư.

Đùa gì vậy! Nửa bước Tông Sư, lực áp nửa bước Đại Tông Sư!

Nếu không phải toàn thân đang bị trời, cảm giác thời thời khắc khắc bị áp bách cùng từng thớ cơ căng cứng nhắc nhở Diệp Vân Phi đây là hiện thực, chỉ sợ nàng sẽ coi mình đây là đang nằm mơ!

"Diệp Phàm! Là ngươi!"

Mà lúc này, Dania đã lồm cồm bò dậy, kinh hãi cùng oán độc đan xen.

Oán độc là, rõ ràng hắn vừa rồi đánh lén có thể làm nàng trọng thương, cố tình chi và mặt, đây có thể nói là xích xịch quả quả vũ nhục nàng.

Còn kinh hãi, đó là đối phương có thể đã thương nàng, tuy phần nhiều hẳn là do xuất bất kỳ ý, thế nhưng cùng với trước đó vô tung vô ảnh, Dania có thể khẳng định chiến lực của Diệp Phàm không dưới nàng, ít nhất cũng là nửa bước Đại Tông Sư!

Nàng đã cho thủ hạ điều tra qua về Diệp Phàm, tuy thông tin hữu dụng đến được không có bao nhiêu, thế nhưng nàng rõ ràng, Diệp Phàm mới có 19 tuổi a!

Vừa mới thôi nàng còn tự giấu bản thân nghĩ nhiều, hiện tại thì.. ha ha...

Tuy chưa hoàn toàn là Đại Tông Sư, chính là 19 tuổi nửa bước Đại Tông Sư, đã không thể dùng từ ngữ tới để hình dung tính chấn động!

Tuyệt thế yêu nghiệt a!

Người này, cần thiết diệt trừ.

Nàng cùng hắn đã kết thù, nếu hôm nay hắn bắt tử, khẳng định không được bao lâu chính là ngày chết của nàng.

Dania vội vã hướng phía thủ hạ của mình ra lệnh:

"Mau cho ta giết chết hắn! Toàn lực khai hỏa!"

Mệnh lệnh của nàng vừa ra, lập tức chín cái nam tử lấy lại tinh thần, nhanh chóng tản ra khắp phòng, lấy trung tâm là Diệp Phàm cùng Diệp Vân Phi mà vây quanh, đồng loạt lấy ra một cây súng có hình dạng cổ quái, nhìn qua trông như súng laser.

Viu!

Một tiếng xé gió chói tai ở bên má phải của Diệp Phàm xẹt qua.

Mà Diệp Phàm căn chuẩn thời gian, xảo diệu nghiêng đầu qua trái một chút, tránh thoát viên đạn.

Dania thấy hắn tránh đi, cũng không ngoài ý muốn, chỉ là đứng ngoài vòng dương dương tự đắc nói chuyện:

"Thân thủ không tồi, bắt quá, không ngại nói cho ngươi, súng cùng đạn chúng ta dùng đều trải qua đặc chế, uy lực cùng sức bạo phát gấp súng thường 25 lần. Ngươi dù tránh được một viên đạn, ta nhưng muốn biết, ngươi có thể tránh được mười viên, một trăm viên? Cũng vẫn có thể tiếp tục tránh tới khi chúng ta hết đạn? Bên ta hôm nay nhưng mang vài thùng đạn đâu!"

Con người toát ra vô tận ác độc, nàng nói tiếp:

"Lại nói, tỷ tỷ của người vẫn còn phía sau người đâu, người có giỏi liền tránh a, để cho thủ hạ của ta bắn nàng thành cái sàng?"

Câu nói của nàng kết thúc, chín cái nam tử từ chín phương hướng bất đồng kéo cò súng, một loạt đạn bay ra.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.